

4 ΜΑΡΤΙΟΥ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

Αριθ. εισ 6233/67

Με αγοράς Δωρεά
Εθνικού Λιμνοχρόνου

GRVTR-00517

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΟΙ
ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΕΤΑ
ΤΗΣ ΕΧΕΤΙΚΗΣ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ
ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Θ. Ν. ΦΑΡΓΑΙΤΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΩΝ
ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΝΟΜΟΝ
ΤΟΥΣ ΑΣΤΥΚΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ
ΠΕΡΙ ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΥ ΝΟΜΟΥΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΠΑΡΑ ΤΩ ΕΚΔΟΤΗ Σ. Κ. ΒΛΑΣΤΩ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ | ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
14 ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ 14 | 63 ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 63

1887

Βιβλιοθήκη Βεροίας
Αρ. 6233

Πᾶρ γνήσιον ἀρτίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ συγ-
γραφέως.

Μεταίμα

ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥΞΟΜΕΝΟΙΣ

Καὶ ἐν τῇ τοῦ παρόντος τρίτου τόμου τῶν Δικαστικῶν Νόμων καταρτίσει ἐφήρμοσεν ὁ συγγραφεὺς τὸ αὐτὸ σύστημα τῆς ἐν τῷ κειμένῳ μὲν δημοσιεύσεως τῶν ἀρχικῶν νόμων, μετὰ τῆς σχετικῆς κάτωθεν ἐκάστου ἄρθρου νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐν ὑποσημειώσει δὲ κατ' ἐπιστημονικὸν εἰρμόν καταχωρίσεως τῶν ὅπωςδῆποτε τροποποιησάντων ἢ συμπληρωσάντων αὐτοὺς νόμων καὶ Βασιλικῶν Διαταγμάτων καὶ πολλῶν ὑπουργικῶν ἐγκυκλίων, ἔτι δὲ ἐρμηνευτικῶν καὶ διασαφητικῶν σημειώσεων. Κατ' ἐξάίρεσιν ὅμως ἐν τῇ τῶν Νόμων περὶ Χαρτοσήμου κατατάξει (διὰ τὸν μέγαν ἀριθμὸν αὐτῶν καὶ τὸν ἔτι μείζονα τῶν ἀλλεπαλλήλως εἰς συμπλήρωσιν αὐτῶν ἐκδοθέντων Βασιλικῶν Διαταγμάτων) οἱ μὲν νόμοι καταχωρίζονται πάντες σχεδὸν ἐν κειμένῳ κατὰ τὴν χρονολογικὴν σειρὰν τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν μετὰ τῆς σχετικῆς νομολογίας, κάτωθεν δὲ ἐν ὑποσημειώσει ἡ σωρεία τῶν συμπληρουμένων αὐτοὺς Βασιλικῶν Διαταγμάτων καὶ πλείστων ἐγκυκλίων ἐρμηνευουσῶν πολλὰς τῶν διατάξεων αὐτῶν, ἀκριβέσταται δὲ προσέτι σημειώσεις δηλωτικαὶ τῆς ἐπελθούσης τυχὸν καταργήσεως ἢ τροποποιήσεως πάσης διατάξεως τῶν περὶ Χαρτοσήμου νόμων.

Σημειωτέον κρίνομεν προσέτι, ὅτι, ἀντικαταστήσαντος τὸ βιβλίον τρίτον τοῦ παρ' ἡμῖν Ἑμπορικοῦ Νόμου τοῦ νέου περὶ πτωχεύσεως καὶ χρεωκοπίας νόμου τῆς 13 Δεκεμβρίου 1878, ἰσχύοντος ἐπομένως τούτου τανῦν, αἱ

παρ' ἑκάστον ἄρθρον παραπομπαὶ εἰς τὰ σχετικὰ ἄρθρα τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου γίνονται κατὰ τὸν νόμον τοῦτον· παρ' ἑκάστῳ ἄρθρῳ οὐχ ἡττον αὐτοῦ σημειοῦται ἐν παρενθέσει ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντικαθισταμένων ἀντιστοιχῶν ἄρθρων τοῦ παλαιοῦ νόμου. Ἐν δὲ τοῖς Ἀστικοῖς Νόμοις παρ' ἑκάστον αὐτῶν ἄρθρον παρατίθενται ἐν παρενθέσει οὐχὶ μόνον τὰ ἀντίστοιχα ἄρθρα τοῦ Γαλλικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἀλλὰ καὶ αἱ ἀντίστοιχοι διατάξεις τῶν Ῥωμαϊκῶν καὶ Βυζαντιακῶν νόμων.

Διὰ τῆς ἐκδόσεως καὶ τοῦ παρόντος τόμου συμπληροῦται πᾶσα ἡ σειρά τῶν παρ' ἡμῖν ἰσχυόντων Δικαστικῶν Νόμων μετὰ τῆς κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ ἀνωτάτου ἡμῶν Δικαστηρίου ἐρμηνείας αὐτῶν. Ὑπολείπεται δὲ μόνον ἡ τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη πρό τινος δι' ἡμῶν εἰς τὸ Ἑλλ. κοινὸν ὁ κ. Φλογαίτης κατ' ἐπιστημονικὴν κατάταξιν δημοσίευσις συλλογῆς τῶν κυριωτάτων ἐκ τῶν ἄλλων τῆς πολιτείας νόμων μετὰ τῆς σχετικῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογίας καὶ ἐρμηνευτικῶν τοῦ συγγραφέως σημειώσεων, ἧς ἡ τύπωσις ἀπὸ πολλοῦ ἀρξαμένη περατοῦται σὺν Θεῷ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπιόντος ἔτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1886.

Ὁ ἐκδότης

Σ. Κ. ΒΛΑΣΤΟΣ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

Παρατηρήσαντες, ὅτι ἡ μὲν συζήτησις τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, τοῦ διὰ τῶν ἀπὸ 29 Ἰανουαρίου (10 Φεβρουαρίου) καὶ 15]27 Φεβρουαρίου Ἡμετέρων ἀποφάσεων εἰς τὴν Νομοσυμβουλευτικὴν ἐπιτροπὴν ὑποβληθέντος, δὲν ἐπεραιώθη εἰσέτι παρὰ τὴν μεγάλην Ἡμῶν ἐπιθυμίαν, αἱ δὲ ὑπάρχουσαι δύο μεταφράσεις τοῦ ἐν ἰσχύϊ ἤδη ἐμπορικοῦ τῆς Γαλλίας νόμου δὲν ἔχουσι τὸ περὶ τοὺς νόμους ἀπαιτούμενον ἀκριδὲς καὶ σαφές καὶ ἐπίσημον, καὶ θέλοντες νὰ ἀπαλλάξωμεν τοὺς πιστοὺς Ἡμῶν ὑπηκόους ἀπὸ τὰς ἐπιδλαθεῖς συνεπειὰς τῆς τοιαύτης καταστάσεως τῶν πραγμάτων. — Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέως, καὶ ἀκούσαντες τὴν γνώμην τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάξαμεν τὰ ἑξῆς·

1. Ἡ ἐν τῇ Ἡμετέρᾳ γραμματεῖᾳ τῆς δικαιοσύνης γενομένη, παρὰ δὲ ἐπιτροπῆς, ἐπίτηδες συστηθείσης, ἐπεξεργασθεῖσα, καὶ παρ' Ἡμῶν ἐγκριθεῖσα μετάφρασις τῶν τριῶν πρώτων βιβλίων τοῦ ἐν τῷ βασιλείῳ Ἡμῶν ἰσχύοντος ἐμπορικοῦ νόμου τῆς Γαλλίας θέλει τυπωθῇ ἄνευ ἀναβολῆς, καὶ θέλει θεωρεῖσθαι ὡς ἐπίσημον κείμενον νόμου μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἤδη προπαρασκευασθέντος ἐμπορικοῦ νόμου (1). — Περὶ τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων θέλει ἐκδοθῇ ἀνυπερθέτως ἰδιαιτέρος νόμος.

(1) Ν. τῆς 13 Δεκεμβρίου 1878.

« Τὸ βιβλίον τρίτον τοῦ Ἐμπορικοῦ νόμου, τὸ ἐπιγραφόμενον « περὶ πτωχεύσεως καὶ χρεωκοπίας », ἀπὸ τοῦ ἀρθροῦ 437 μέχρι τοῦ ἀρθροῦ 614, καὶ προσέτι τὸ ἀρθρον 69 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ 5 τοῦ Νόμου περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικείων καταργοῦνται ἀντικαθιστάμενα διὰ τῶν ἐπομένων διατάξεων. (Αἱ διατάξεις αὗται, ἀποτελοῦσαι τὸ νῦν ἰσχύον βιβλίον τρίτον τοῦ Ἐμπ. Νόμου περὶ πτωχεύσεως καὶ χρεωκοπίας, καταχωρίζονται ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει, ἥτοι κατόπιν τῶν δύο πρώτων βιβλίων τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου).

(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Γ'.)

2. Ὁ παρὼν νόμος θέλει γνωστοποιηθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς κυβερνήσεως καὶ συγχρόνως θέλει δημοσιευθῇ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ παρ' Ἡμῶν ἐγκριθέντος ἐλληνικοῦ κειμένου τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἀπριλίου (1 Μαΐου) 1835.

Ν Ο Μ Ο Σ

ΠΕΡΙ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΟΔΙΚΕΙΩΝ

Ν. Ὁ περὶ ἀρμοδ. τῶν ἐμποροδικείων νόμος, ὡς νόμος περὶ ἀρμοδιότητος, ἀνατρέχων εἰς τὸ παρελθὸν ἐπομένως, δὲν ρυθμίζει αὐτὴν ἐπὶ μόνων τῶν μετὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ τελεσθεισῶν πράξεων, τῶν χαρακτηριζομένων ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἐμπορικῶν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πάσης πρὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ πράξεως, περὶ ἧς προῦκκειτο νὰ κινηθῇ ἀγωγή μετὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ. Α. Π. 179 τοῦ 50, 66 τοῦ 58.—Ἡ ἀγωγή, δι' ἧς ζητεῖται νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς λογοδοσίαν ὡς διαχειριστὴς τῆς μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος καὶ αὐτοῦ ὁμορρύθμου εταιρίας, ἧς οἱ λογαριασμοὶ δὲν ἐξεκαθαρίσθησαν εἰσέτι, ὑπάγεται κατὰ τὸ ἄρθρον 22 § 7 τῆς πολιτ. δικον. εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον ἢ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ εἶχε συναφθῇ ἢ τῆς εταιρίας ταύτης σύμβασις ἢ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου. Α. Π. 197 τοῦ 50.—Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 1042 καὶ 1043 τῆς πολιτ. δικον. δηλοῦται, ὅτι, καὶ ἐνώπιον τοῦ ἐμποροδικείου ὀφισταμένης τῆς κυρίας δίκης, εἶναι τοῦτο ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ καὶ περὶ τοῦ κύρους τῆς κατασχέσεως, ἐὰν μὴ ἀναφῶσι κατ' αὐτὴν ἐνστάσεις, διαφεύγουσαι τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ. Α. Π. 208 τοῦ 50.—Τὸ ἐμποροδικεῖον ἀναχαλοῦν τὴν ἀνακοπεῖσαν ἐρήμην ἀπόφασιν αὐτοῦ καὶ ἀπορρίπτει τὴν δι' αὐτῆς ἐπιδικασθεῖσαν ἀγωγήν, δύναται νὰ κυρώσῃ τὸν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀνακληθείσης ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐνεργηθέντα πλειστηριασμόν. Α. Π. 328 τοῦ 62.—Ἡ ἐρμηνεία ἀποφάσεως ἐμποροδικείου, παρεμπεισοῦσα ἐν δίκῃ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ἀνήκει εἰς τὸ δικα-

στήριον τῆς ἐκτελέσεως, ἔτι τοὺς πρωτοδικεῖον, μὴ προκειμένου νὰ δικασθῇ διὰ τῆς τοιαύτης ἐρμηνείας ζήτημά τι ἐμπορικόν. Α. Π. 185 τοῦ 56.—Ὅριζοντος τοῦ ἀρθρου 730 τῆς πολιτ. δικον. ὅτι, ἐὰν κατὰ τὴν ἐνώπιον τῶν ἐμποροδικῶν διαδικασίαν προσβλήθῃ ἔγγραφόν τι ὡς μὴ γνήσιον ἢ πλαστόν, ἢ περὶ τῆς γνησιότητος ἢ πλαστογραφίας αὐτοῦ δίκη παραπέμπεται εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον τῶν ἐμποροδικῶν, ἔπεται, ὅτι παραπέμπεται εἰς τὸ τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου, ὅπερ κατὰ τὸ 16 ἀρθρον τῆς πολιτ. δικον. εἶναι ὁ φυσικὸς αὐτοῦ δικαστής, οὐχὶ δὲ εἰς τὸ τοῦ τόπου, ἐνθα εἰσῆχθη ἡ ἐμπορικὴ ἀγωγή, ἢ εἰς τὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ συναλλάγματος ἢ πληρωμῆς. Ἀπόφ. Ἐξ. Ἀθηναίων 442 τοῦ 72.—Ἐφαρμοζομένων κατὰ τὸ ἀρθρον 1042 τῆς πολιτ. δικον. ἐπὶ διεκδικήσεως συντηρητικῶς κατασχεθέντων πραγμάτων τῶν ἐν ἀρθρῳ 19 ἀριθ. 5 ὡρισμένων, κατὰ δὲ τὸ ἀρθρον τοῦτο τοῦ δικαστηρίου, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν ἐτελέσθη ἡ κατάσχεσις, τότε μόνον δυναμένου νὰ ποσὴνται περὶ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως, ὅτε ἡ κατάσχεσις διετάχθη κατὰ φυγόντος ὀφειλέτου μὴ ἔχοντος νόμιμον κατοικίαν, ἢ κατ' ἀλλοδαποῦ, πάντοτε δ' ἄλλοτε ἀποφαινομένου τὴν εἰς τὴν συνήθη τοῦ ἐναγομένου δικαιοδοσίαν παραπομπὴν τῆς δίκης, δικαιοδοσίας δὲ τοῦ ἐναγομένου ἐν δίκαις ἀφορώσαις εἰς τὴν ἐμπορίαν καὶ τὰς συναλλαγματικὰς οὐσας κατὰ τὸ ἀρθρον 19 ἀριθ. 1 τῆς πολιτ. δικον. τῶν ἐμποροδικείων, ἔπεται, ὅτι προκειμένου λόγῳ περὶ διεκδικήσεως κατασχεθέντων ἐμπορικῶν ἀντικειμένων καὶ περὶ ἐμπόρων, ἡ διεκδικητικὴ ἀγωγή εἶναι ἀποκλειστικῶς τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων. Τοῦτο δὲ γίνεται ἔτι σαφέστερον ἐκ τῶν ὁρισμῶν τοῦ ἀρθρου 925 τῆς αὐτῆς δικον. εἰς ὃ παραπέμπει τὸ ἀρθρον 1042, καθ' ὃ ἡ ἀγωγή περὶ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως εἰσάγεται ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ ἀρθρον 19 ἀρμοδίου δικαστηρίου, δηλονότι ἐμπορικοῦ, ἐὰν ᾖ ἐμπορικὴ, καὶ ἐκ τῶν ὁρισμῶν τοῦ ἀρθρου 932, καθ' ὃ, ἂν ἡ παρὰ τρίτου γενομένη δηλώσις φίλωνεικθῇ ἢ περὶ τῆς δηλώσεως συζητήσις τελεῖται ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ ἀρθρον 19 ἀρμοδίου δικαστηρίου, δηλονότι ἐμπορικοῦ ἂν ἡ ὑπόθεσις ᾖ ἐν αὐτῇ ἐμπορικὴ. Α. Π. 33 τοῦ 47.—Ἐπὶ τῆς ἀμφισβήτησεως τῶν προνομίων, περὶ ὧν διέλαβε τὸ ἀρθρον 533 τοῦ Ἐμπ. Νόμου, μὴ ὄντος ὡρισμένου ῥητῶς τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ἰσχύει ὁ κανὼν, καθ' ὃν ἡ λόγῳ ὕλης ἀρμοδιότης ὁρίζεται ἐκ τοῦ εἴδους τῆς διαφορᾶς. Α. Π. 204 τοῦ 63.—Κατὰ τὸν περὶ τροπολογίας τοῦ 490 ἀρθρου τῆς πολιτ. δικον. νόμον τῆς 1 Φεβρ. 1838 εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν εἰρηνοδικείων ἀνήκουσι καὶ αἱ ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις μέχρι τοῦ ποσῶς τῶν 300 δραχμῶν· ὅθεν τὰς διαφορὰς ταύτας δικάζουσι τὰ εἰρηνοδικεῖα ὡς εἰρηνοδικεῖα καὶ οὐχὶ ὡς ἐμποροδικεῖα, καὶ ἐπομένως δὲν

εἶναι ἀναγκαῖον ἢ πρὸς αὐτὰ κλήσεις νὰ χαρακτηρίξῃ ταῦτα ὡς ἐμποροδικεῖα. Α. Π. 63 τοῦ 54.—Τὸ εἰρηνοδικεῖον εἶναι ἀρμόδιον νὰ δι-
κάζῃ λόγῳ ποσοῦ ἐπὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν, ὧν τὸ κεφάλαιον
εἶναι τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ, μὴ γενομένης διαμαρτυρίας, ὅτε οἱ
τόκοι ἀρχονται ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς. Α. Π. ἀπόφασις τοῦ 56.—Τοῦ 118
ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικον. φητὼς ὀρίζοντος, ὅτι πᾶσαι αἱ μὴ φητὼς εἰς
τὰ ἐμποροδικεῖα παραπεμφθεῖσαι διαφοραὶ ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ
ἀστικὰ δικαστήρια, ἐπεταί, ὅτι τὰ περὶ καταστάσεως τοῦ προσώπου
ζητήματα, οἷον καὶ ἡ ἐκ τῆς παραφροσύνης ἀνικανότης αὐτοῦ εἰς τὸ
ἐπιχειρεῖν νομικὰς πράξεις, εἰσὶ πολιτικῆς φύσεως καὶ οὐδόλως ὑπά-
γονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐμποροδικείων. Α. Π. 167 τοῦ 62.
—Ἐξαιρετικῆς οὐσῆς τῆς τοῦ ἐμποροδικείου δικαιοδοσίας, αἱ εἰς αὐτὴν
ὑπαγόμεναι ὑποθέσεις ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ περὶ ἀρμ. τῶν ἐμποροδ. νό-
μου· ὅθεν πᾶσα ἄλλη ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν
δικαστηρίων, κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἀγωγὴ περὶ ἐμφανίσεως τῶν βιβλίων
τῆς παυσάσης ἐμπορικῆς ἐταιρίας, περὶ ἧς δὲν ὑπάρχει ἐκκρεμὴς δίκη
ἐνώπιον τοῦ ἐμποροδικείου. Α. Π. 263 τοῦ 64. (Ἴδε καὶ τὰ κάτωθι
ἄρθρα).

1. Τὰ ἐμποροδικεῖα κρίνουν·—α. πᾶσαν διαφορὰν ἀφορῶ-
σαν τὰς μεταξὺ ἐμπόρων καὶ τραπεζιτῶν ὑποχρεώσεις καὶ συν-
αλλαγὰς·—β'. πᾶσαν μεταξὺ ὁποιωνδήποτε διαφορὰν ἀφορῶ-
σαν πράξεις ἐμπορικὰς.

Ν. Πᾶσα πρᾶξις ἐμπορίου λογίζεται ἐμπορικὴ· ἐξαιροῦνται αἱ ἐκ
τῆς φύσεως αὐτῶν ἀποκλείουσαι τὴν ἰδέαν τοῦ ἐμπορ. χαρακτῆρος. Α.
Π. 40 τοῦ 41.—Ἐκ τοῦ πρώτου ἐδ. τοῦ ἄρθρ. πρώτου τοῦ περὶ ἀρμ. τῶν
ἐμποροδικείων νόμου προκύπτει, ὅτι ὑπάγονται εἰς τὰ ἐμποροδ. οὐ μόνον
αἱ ἐκ συμβάσεων πηγάζουσαι ὑποχρεώσεις καὶ συναλλαγαί, ἀλλὰ καὶ αἱ
παραγόμεναι ἐξ οἰονεὶ συναλλαγματῶν ἢ οἰονεὶ ἀδικημάτων, ὡσάκις ἀνα-
φαίνονται κατὰ τὴν ἐνάσκησιν βιομηχανίας ἢ ἐμπορίας ὑπὸ τινος τῶν
ἐμπόρων. Α. Π. 191 τοῦ 69, 248 τοῦ 79, 129 τοῦ 85. Ὅθεν καὶ ἡ
ἐκ τοῦ δόλου, ἀπάτης, πλαστογραφίας καὶ ἄλλων ἀθεμιτῶν πράξεων
τοῦ συνεταίρου πηγάζουσα ἀγωγὴ. Α. Π. 191 τοῦ 69. Ἐπίσης ἡ
ἀγωγὴ περὶ ἀποζημιώσεως ἐπὶ τῇ καταστροφῇ πλοίου ἐπελθούσῃ ἐκ τῆς
κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐναγομένου ὑπὸ τῶν ναυτῶν αὐτοῦ ἀποκοπῆς τοῦ
πρυμνησίου τοῦ πλοίου τοῦ ἐνάγοντος. Α. Π. 248 τοῦ 79.—Ἐκ τῆς
διατάξεως τῶν ἄρθ. 1 § 6, ἄρθ. 2 τοῦ νόμου περὶ ἀρμ. τῶν ἐμποροδ.
γίνεται ὁρῶν, ὅτι πᾶσα ἀγορὰ προϊόντος ἢ τέχνης, ἣν ἤθελε ποιήσει
εἷς ἢ πλείονες ὁμοῦ, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ μεταπωλήσῃσι τοῦτο, εἴτε ἐμ-

ποροι εἶναι οἱ ἀγοράζοντες εἴτε μὴ, θεωρεῖται πρᾶξις ἐμπορικῇ. Α. Π. 11 τοῦ 47.—Τοῦ μὲν ἀρθρ. 2 ἐδ. 2 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδ. νόμου ὀρίζοντος, ὅτι πᾶσα ἐπιχειρήσις μετακομίσεως διὰ γῆς εἶναι πρᾶξις ἐμπορικῇ, τοῦ δὲ ἀρθρου 103 τοῦ ἐμπορ. νόμου ὅτι ὁ ἀγωγιὰτης ὡς ἐμπορος κηρύσσεται ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν μετακομιστέων πραγμάτων, ἐπεται ὅτι ὁρθῶς ἐνάγεται ὁ ἀγωγιὰτης εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον πρὸς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν κατὰ τὴν μετακόμισιν τῶν πραγματειῶν τοῦ ἐνάγοντος συμβᾶσαν ἀπώλειαν. Α. Π. 162 τοῦ 47.—Ἡ προμήθεια τῶν ἀναγκαίων πρὸς διατροφὴν στρατιωτικῶν σωμάτων ἀποτελεῖ ἐμπορικὴν πρᾶξιν· ἐμπορικὴν δὲ πρᾶξιν ἀποτελεῖ ἐπίσης ἡ πρόσληψις ὑπαλλήλου χάριν τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης. Ὅθεν καὶ ἡ ἀγωγή τοῦ προσληφθέντος κατὰ τοῦ προσλαβόντος αὐτὸν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων αὐτοῦ, πηγασασθῶν ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως πρὸς τὸν ἐνάγοντα ὡς ὑπομίσθιον ὑπᾶλληλον καὶ ἐντολοδόχον ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐμποροδικῶν. Α. Π. 244 τοῦ 50.—Ἡ λεγομένη ἐνοικίσις δημοσίων προσόδων ἔχει μᾶλλον τὸν χαρακτήρα ἀγοραπωλησίας ἢ τὸν τῆς μισθώσεως, ἅτε τοῦ ἐνοικιαστοῦ τοιούτων προσόδων ἀπολαύοντος αὐτῶν ὡς κυρίου ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ συμφωνηθέντος τιμήματος καὶ μὴ ὑποχρεομένου ἐν ὠρισμένῳ χρόνῳ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ δημόσιον πρᾶγμα τι, ὡς συμβαίνει ἐν τῷ συναλλάγματι τῆς μισθώσεως, καθ' ὃ ἀπαιτεῖται ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἐκμισθωθέντος ἀντικειμένου. Ὅθεν ἐμπορικῇ οὖσα πρᾶξις ὑπάγεται εἰς τὸ ἐμπορικὸν δικαστήριον. Α. Π. 33 καὶ 34 τοῦ 50, 4 τοῦ 51, 37 τοῦ 53. Διαφωνεῖ Α. Π. 21 τοῦ 45 καθ' ἣν δὲν εἶναι ἐμπορικῇ, ὡς χορηγοῦσα ἀπλῶς τῷ ἐνοικιαστῇ τὸ δικαίωμα τῆς εἰσπράξεως ποσοῦ ὠρισμένου, ἀντικαθισταμένου ἀπλῶς τοῦ ἐνοικιαστοῦ προσωρινῶς εἰς τὸν τόπον τῆς κυβερνήσεως ὡς πρὸς τὴν εἴσπραξιν.—Ἀγωγή περὶ ἀποτίσεως ποινικῆς ῥήτρας καὶ ἀποζημιώσεων ἐνεκα στερηθέντων κερδῶν στηριζομένη εἰς ἀθέτησιν συμβάσεως περὶ ἐμπορικῆς ἐταιρίας ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐμποροδικείου. Α. Π. 25 τοῦ 55.—Ὁ ἐπιχειρήσας νὰ οἰκοδομήσῃ οἰκίαν κατ' ἐργολαβίαν, χορηγῶν τὸ ἀναγκαῖον εἰς τὴν οἰκοδομὴν ὕλικόν χάριν κερδοσκοπίας, θεωρεῖται ὡς ἐνεργήσας πρᾶξιν ἐμπορικὴν. Α. Π. 16 τοῦ 47.—Ὅταν ἡ νομικὴ σχέσις, ἣν ἀποτελοῦσι τὰ τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς ἀποτελοῦντα περιστατικά, ᾗναι μετοχικὴ ἐμπορικὴ ἐταιρία μεταξὺ ἐνάγοντος καὶ ἐναγομένου, ὑπὸ τὴν ἀτομικὴν αὐτῶν ιδιότητα, ἀντικείμενον ἔχουσα κερδοσκοπικὴν ἐπιχείρησιν, ἡ δίκη ὑπάγεται εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον. Α. Π. 329 τοῦ 78.—Ἡ ὑπὸ τινος διεκδίκησις κινητῶν πραγμάτων ἐμπορευσιμῶν ἀνηκόντων εἰς αὐτὸν ὡς κύριον ἀγοράσαντα αὐτὰ παρὰ τρί-

του, μὴ πηγάζουσα ἐξ ἐμπορικῆς πράξεως, οὔτε συνδεομένη πρὸς τοιαύτην, ὑπάγεται εἰς τὰ πολιτικά δικαστήρια. Α. Π. 69 τοῦ 50. 'Ἄλλ' ἀγωγή ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ἐνάγοντος διὰ τὰς εἰς τὸ πλοῖον τοῦ ἐναγομένου φορτωθείσας πραγματείας αὐτοῦ, ἥς οὗτος ἀντὶ τῆς παραδότης εἰς τὸν ἀνταποκριτὴν αὐτοῦ ἔμπορον, παρέδωκεν ἐκεῖσε εἰς ἄλλον κατ' ἐντολὴν ἄλλου, πρὸς ὃν ὁ ἐνάγων δὲν εἶχε δώσει τοιαύτην, ὑπάγεται εἰς τὰ ἐμποροδικεῖα. Α. Π. 83 τοῦ 50.—'Ὅτε τις κατέβαλε τὰ πρὸς ἀγορὰν αἰγοπροβάτων χρήματα, ἑτερος δὲ ἀνέλαβε τὴν φύλαξιν καὶ ἐπιμέλειαν αὐτῶν ἐπὶ συμφωνίᾳ τῆς ἐξ ἴσου διανομῆς τῶν ὠφελειῶν, ὑπάρχει καθαρὸν συνάλλαγμα μισθώσεως· ὁθεν ἀρμόδιον εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἐξ αὐτοῦ προκινήσεως διαφορᾶς εἶναι τὸ πολιτικὸν δικαστήριον. Α. Π. 304 τοῦ 56.—'Ὅσάν τις ὑπάρχει ὁμολογούμενον, ὅτι τὸ δάνειον ἐγένετο παρ' ἐμπόρου πρὸς ἔμπορον καὶ ἐπὶ σκοπῷ ἐμπορικῆς ὠφελείας, φέρει τὸ δάνειον ἐμπορικὸν χαρακτήρα. Α. Π. 276 τοῦ 49.—'Ἡ ἐγγύησις καὶ παρακολουθοῦσα ἐμπορικὴν συναλλαγὴν, ἐὰν μὴ ἐγένετο πρὸς κερδοσκοπικὸν σκοπὸν, πολιτικῆς φύσεως ἐστὶ, καὶ πᾶσα κατὰ τοῦ ἐγγυητοῦ ἀγωγή ὑπάγεται εἰς τὰ πολιτικά δικαστήρια. Α. Π. 67 τοῦ 77.—'Ὅσάν τις ζητεῖται διὰ τῆς ἀγωγῆς πασὼν ὡς ὀφειλὴ ἐξ ἐμπορικοῦ ἀλληλοχρέου λογαριασμοῦ ἀφαιρῶσα τὴν ἐναγομένην ἐταιρίαν διὰ τῆς δουλίως προκληθείσης ὑπ' αὐτῆς ἐγκρίσεως τοῦ ἀλληλοχρέου λογαριασμοῦ, ἀρμόδιον εἶναι τὸ ἐμποροδικεῖον. Α. Π. 353 τοῦ 79.—'Ὁ περὶ ἀρμ. τῶν ἐμπορ. νόμος τεκμαίρεται μὲν ὡς ἐκ τῆς ἐμπορικῆς ιδιότητος τοῦ ὑποκειμένου καὶ τὴν ἐμπορικὴν ιδιότητα τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, τὸ τεκμήριον ὅμως τοῦ νόμου ὑποχωρεῖ, ὅτι τὸ ἀντικείμενον δὲν εἶναι ἐμπορικόν, ἀλλὰ φύσεως καθαρῶς τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, ὑπαγόμενον εἰς τὰ πολιτικά δικαστήρια. Α. Π. 319 τοῦ 61.—'Ὅθεν εἰ καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ἐδ. ἡ μόνη ἡ ιδιότης τοῦ ἐμπόρου ὑποτίθῃ πρᾶξιν ἐμπορικὴν πᾶσαν μεταξὺ ἐμπόρων ὑποχρέωσιν καὶ συναλλαγὴν, οὐχ ἥτιον ὁ γενικὸς οὗτος κανὼν ὑπόκειται εἰς ἐξαιρέσιν, ὅταν ἐκ τῆς φύσεως αὐτοῦ τοῦ συναλλάγματος πηγᾷ τὸ πολιτικὸν τῆς ὑποχρεώσεως. Α. Π. 38 τοῦ 65. Οὕτως ἡ διαφορὰ μεταξὺ ἐμπόρων, ἡ πηγάζουσα ἐκ τῆς μισθώσεως τοῦ ἀτμομύλου μετὰ τῶν μηχανῶν, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων. Α. Π. 38 τοῦ 65.—'Ἡ περὶ διαβροχῆς πωλήσεως ἀκινήτου κτήματος καὶ ἀναγνωρίσεως κυριότητος ἀγωγή δὲν δύναται νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὰ ἐμπορικά δικαστήρια ὡς ὑπαγόμενη ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ὡς ἂν μάλιστα αὕτη ἀπαιθύνεται κατὰ προσώπου τρίτου καὶ εἶναι ἄσχετος πρὸς τὴν ἐμπορίαν. Α. Π. 191 τοῦ 69. ('Ὅρα καὶ ἄρθρ. 2).

2. Ὁ νόμος θεωρεῖ πράξεις ἐμπορικὰς τὰς ἀγορὰς προϊόντων γῆς ἢ τέχνης, τὰς ὁποίας ἤθελε κάμει τι, εἴτε διὰ νὰ μεταπωλήσῃ τὰυτὰ ἀκατέργαστα, ὡς τὰ ἡγόρασεν, ἢ κατεργασμένα καὶ μεταποιημένα εἰς χειροτεχνήματα, εἴτε ἐπὶ σκοπῷ νὰ μισθώσῃ ἀπλῶς τὴν χρῆσιν αὐτῶν. — πᾶσαν ἐπιχειρήσιν χειροτεχνίων, παραγγελίας, ἢ μετακομίσεως διὰ γῆς ἢ δι' ὕδατος. — πᾶσαν ἐπιχειρήσιν προμηθείας, πρακτορίας, πλειστηριάσεως, καὶ δημοσίων θεαμάτων. — ὅλας τὰς κολλυθιστικάς, τραπεζικάς, καὶ μεσιτικάς ἐργασίας. — ὅλας τὰς ἐργασίας τῶν δημοσίων τραπεζῶν. — ὅλας τὰς μεταξύ ἐμπόρων καὶ τραπεζιτῶν υποχρεώσεις. — τὰς συναλλαγματικάς, καὶ τὰς ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἀποστολὰς χρημάτων, ὅποιοιδήποτε καὶ ἂν ᾖναι οἱ συναλλαττόμενοι.

N. Ἡ ἀγορὰ αἰγῶν ἐπὶ τῷ σκοπῷ μεταπράσεως αὐτῶν εἶναι πράξις ἐμπορικῇ. Α. Π. 502 τοῦ 52. — Προκειμένου περὶ πληρωμῆς συμπερωνημένου τιμήματος μεγάλης ποσότητος σταφιδοκάρπου πωληθέντος πρὸς ἐμποροκτηματίαν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, ἀρμόδιον πρὸς ἐκδικασιν τῆς ἀγωγῆς τυγχάνει τὸ ἐμποροδικεῖον, ὅτε τῆς ἀγορᾶς ὡς ἐκ τοῦ εἰδούς καὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ ἀγορασθέντος πράγματος καὶ τῆς ιδιότητος τοῦ ἀγοραστοῦ θεωρητέας οὐσης ὡς κερδοσκοπικῆς ἐπιχειρήσεως. Α. Π. 265 τοῦ 65. — Ἡ ἀγορὰ ναυπηγησίμου ξυλείας πρὸς κατασκευὴν πλοίου ἀποτελεῖ πράξιν ἐμπορικὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 3 § 1 τοῦ περὶ ἀρμ. τῶν ἐμποροδικείων νόμου. Α. Π. 88 τοῦ 45. Ἀλλ' ὁ λόγος ἀπλῶς ὅτι πρόκειται περὶ ἀγοραπωλησίας ξυλείας δὲν καθιστῇ ἐμπορικὴν τὴν περὶ ἀγοραπωλησίας διαφορὰν. Α. Π. 244 τοῦ 64. — Ἐπαγγελλομένου τινὸς τὸν ἔμπορον, ἔπεται κατὰ τὴν νομικὴν πρόληψιν, ὅτι καὶ ἡ ἐνεργηθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἀγορὰ σταφιδοκάρπου, ἐξ ἧς ἐγεννήθη διαφορὰ, εἶναι δι' αὐτὸν πράξις ἐμπορικῇ. Α. Π. 42 τοῦ 46. — Ἡ ἀγορὰ ἀκινήτου δὲν εἶναι πράξις ἐμπορικῇ, οἰανδήποτε κερδοσκοπίαν καὶ ἂν ἀπέβλεπεν αὕτη, ὅτε τοῦ νόμου μόνον εἰς τὴν ἀγορὰν κινήτων τὴν ἐνεργουμένην ἐπὶ σκοπῷ μεταπωλήσεως ἀποδόντος τοιοῦτον χαρακτήρα. Α. Π. 213 τοῦ 62. Ὅθεν ἡ τῆς ἀγορᾶς ἀκινήτου κτήματος πράξις, καίτοι πρὸς καθιδρυσιν ἐμπορικῆς ἐταιρίας γενομένη, διέπεται ὡς πρὸς ἀμφοτέρω τὰ συναλλαζόμενα μέρη ὑπὸ τοῦ ἀστικοῦ νόμου, διότι μόνον ἡ τῶν προϊόντων γῆς ἢ τέχνης, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ τῶν ἀκινήτων κτημάτων ἀγορὰ, δύναται ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς νὰποτελέσῃ πράξιν ἐμπορικὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν

ἐμποροδικείων νόμου. Α. Π. 387 τοῦ 61.—Κατὰ τὰς διατ. τοῦ ἀρθρου 2 τοῦ περὶ ἀρμοδ. τῶν ἐμποροδικείων νόμου καὶ τῶν ἀρθρων 91 καὶ 92 τοῦ ἐμπορ. νόμου πρᾶξις ἐμπορικῇ θεωρεῖται ἢ ἐκ μέρους τινὸς ἀναδεχθεῖσα παραγγελία πρὸς ἐκτέλεσιν ἐμπορικῆς πράξεως, ἐνεργηθεῖσα ὑπὸ τοῦ παραγγελιοδόχου διὰ λογαριασμὸν μὲν τοῦ παραγγελέως ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, ἂν δὲ ἐνεργηθῇ ἐν ὀνόματι τοῦ παραγγελέως ἡ πρᾶξις αὕτη διέπεται ὑπὸ τοῦ ἀστικοῦ νόμου, ἅτε ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τῆς παραγγελίας οὐσὲς ἀπλῆς ἀστικῆς ἐντολῆς, ὡσάκεις μάλιστα ὁ ἀναδεχάμενος αὐτὴν δὲν εἶναι ἔμπορος, ἐμπορομεσίτης ἢ παραγγελιοδόχος κατ' ἐπάγγελμα. Α. Π. 45 τοῦ 62.—Ἡ ἀγοραπωλησία καρπῶν ἀσυγκομίστων δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀείποτε ὡς πρὸς τὸν ἀγοραστήν πρᾶξις πολιτικῇ, διότι, ὡσάκεις ἀγοράζει αὐτοὺς πρὸς μεταπώλησιν ἐπὶ κερδοσκοπίᾳ, πράττει πρᾶξιν ἐμπορικὴν· εἰ δὲ οἱ ἡρτημένοι εἰσέτι καρποὶ θεωροῦνται ὡς παρακολουθήματα τοῦ ἀκινήτου, ὁ προσρισμός αὐτῶν ὅμως ἐν γένει εἶναι νὰ ἐκκοπῶσι καὶ συλλεγῶσιν. Α. Π. 136 τοῦ 47.—Τὸ 2 ἀρθρον τοῦ περὶ ἀρμοδ. τῶν ἐμπορ. νόμου ἀναφέρει μὲν ὡς ἐμπορικὰς πράξεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις δημοσίων θεαμάτων, δὲν συμπεριλαμβάνει ὅμως ἐν αὐταῖς καὶ τὴν ἀπλὴν ὑπηρεσίαν, ἣν παρέχει τις εἰς τὸν ἀναλαμβάνοντα τοιαύτας ἐπιχειρήσεις. Α. Π. 224 τοῦ 38.—Ἡ ἀνταγωγὴ ἀποτεينوμένη κατ' ἐμπόρου ἀγοραστοῦ τῆς σταφίδος ὑπάγεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐμποροδικῶν. Α. Π. 132 τοῦ 64.

3. Ὁ νόμος θεωρεῖ ἐπίσης πρᾶξεις ἐμπορικὰς.—πᾶσαν ἐπιχείρησιν κατασκευῆς καὶ πᾶσαν ἀγοράν, πώλησιν, ἢ μεταπώλησιν πλοίων πρὸς τὴν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ Κράτους ναυτιλίαν χρησίμων.—ὅλας τὰς θαλασσίους ἀπαστολάς.—πᾶσαν ἀγοράν ἢ πώλησιν ἀρμένων, ἐξαρτίων, καὶ ζωστροφιῶν.—πᾶσαν ναύλωσιν.—πᾶν ναυτικὸν δάνειον, ὅλα τὰ περὶ ἀσφαλειῶν συναλλαγμάτων, καὶ ὅσα ἄλλα ἀφορῶσι τὴν ναυτικὴν ἐμπορίαν.—ὅλας τὰς περὶ μισθώσεως τοῦ πληρώματος συμφωνίας καὶ συμβάσεις.—ὅλας τὰς πρὸς ὑπηρεσίαν ἐμπορικῶν πλοίων μισθώσεις ναυτικῶν.

Ν. Τοῦ ἀρθρου 3 ὀρίζοντες, ὅτι πᾶσα ναύλωσις ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἐμπορικὴν, πάσης ἐπομένως ἐξ αὐτῆς ἢ τῶν ἐκ ταύτης μεταξὺ τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ φορτωτοῦ σχέσεων πηγαζούσης διαφορᾶς ὑπαγομένης εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐμποροδικείων, ἔπεται, ὅτι, ἀγωγὴ τοῦ πλοιάρχου στηριζομένη εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι καλῇ τῇ πίστει συνεπείᾳ ναυλώσεως τοῦ πλοίου του ὑπέγραψεν ἐν ἀγνοίᾳ φορτωτικὴν διὰ

ποσὸν ἐμπορευμάτων ἀνώτερον τοῦ φορτωθέντος καὶ ἔνεκα τούτου ἡναγ-
κάσθη κατὰ τὴν ἐκφόρτισιν νὰ ποζημιώσῃ τὸν παραλήπτην κρατήσαντα
ἐκ τοῦ ναύλου τὴν ἀξίαν τοῦ περιπλέον ἐν τῇ φορτωτικῇ σημειωθέντος
ποσού, ὡς ἑλλείμματος, ἐν ᾧ βραδύτερον οἱ φορτωταὶ ἀνεγνώρισαν,
ὅτι ἐξ ἰδίου αὐτῶν σφάλματος ἐσημειώθη ὡς φορτωθὲν τὸ κατὰ τὴν
ἐκφόρτισιν ὡς ἑλλείμμα χαρακτηρισθὲν ποσόν, στρεφομένη δὲ κατὰ
τοῦ ναυλωτοῦ καὶ τῶν φορτωτῶν καὶ σκοποῦσα τὴν ἀνόρθωσιν ζημίας,
ἣν ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ναυλωθέντος πλοιάρχου ὑπέστη οὗτος ἐκ πραγ-
ματικοῦ σφάλματος τῶν φορτωτῶν περὶ τὸν ἀκριθεῖ ἐν τῇ φορτωτικῇ
προσδιορισμὸν τοῦ φορτωθέντος ἐμπορεύματος, ὑπάγεται εἰς τὸ ἐμπορο-
δικαίον. Α. Π. 242 τοῦ 61. — ("Ἴδε καὶ ἀρθρον 273 ἐμπορ. νόμου).

4. Τα εμποροδικεία κρίνουν ώσαύτως περί πάσης άγωγής γενομένης εναντίον εμπορικών έπιστατών, υπαλλήλων ή υπηρετών, ένεκα των συναλλαγών του εμπορίου, υπό τόν όποιον διατελοῦσι.

Ν. Ἡ ἀγωγή τῶν ἐμπορικῶν ὑπαλλήλων, ἐπιστατῶν ἢ ὑπηρετῶν κατὰ τῶν ἐμπόρων, ὑφ' αὐς διατελοῦσι, περὶ πληρωμῆς τῶν ὑπηρετικῶν μισθῶν, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐμπορικῶν δικαστηρίων, καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικεῖων νόμου, ὅπερ διαλαμβάνον ὅτι τὰ ἐμποροδικεῖα κρίνουν περὶ τῶν ἀγωγῶν τῶν ἐμπόρων κατὰ τῶν τοιούτων ὑπαλλήλων, θεωρεῖ καὶ ἰσχυρότερον λόγον ἀρμόδια ταῦτα καὶ ἐπὶ τῶν ἀγωγῶν τῶν τελευταίων τούτων κατὰ τῶν πρώτων, καὶ κατὰ τὴν βῆτην διάταξιν τοῦ ἔδαφ. 6' τοῦ 1 ἀρθροῦ τοῦ αὐτοῦ νόμου, καθ' ὃ τὰ ἐμποροδικεῖα δικάζουσι πᾶσαν διαφορὰν ἀφορώσαν εἰς πράξεις ἐμπορικὰς, καθότι ἡ πράξις τοῦ μισθοῦντος ὑπαλλήλου εἰς βοήθειαν τῶν ἐμπορικῶν αὐτοῦ ἐπιχειρήσεων εἶναι ἀναμφιδύως πράξις ἐμπορικῇ. Α. Π. 19 τοῦ 45, 83 τοῦ 46. Καὶ ἡ μεταξὺ ἐμπόρου καὶ τοῦ ὑπ' αὐτὸν διατελοῦντος ἐμπορικοῦ ὑπαλλήλου (ἀνευ συμπεφωνημένου μισθοῦ παρέχοντος ὡς τοιούτου εἰς τὸν ὑπ' ὃν διατελεῖ ἐμπορον ὑπηρεσίας) σχέσις φύσεώς ἐστιν ἐμπορικῇ· ὅθεν πᾶσα μεταξὺ αὐτῶν διαφορὰ ἐκ τῆς σχέσεως ταύτης πηγάζουσα ὑπάγεται εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον. Α. Π. 177 τοῦ 75. Ἄλλ' ἀγωγαὶ ἀφορῶσαι εἰς προσωπικὴν μίσθωσιν, δηλονότι ἀπλὴν ὑπηρεσίαν παρασχεθεῖσαν εἰς τὸν διευθυντὴν ἐμπορικῇ ἢ βιομηχανικῇ ἐπιχειρήσεως, ὑπόκεινται εἰς τὰ πολιτικά δικαστήρια.

Β. (Κατηργήθη διὰ τοῦ Ν. τῆς 13 Δεκεμβρίου 1878, ὅστις, ἀντικαταστήσας τὸ βιβλίον τρίτον περὶ πτωχεύσεως καὶ χρεωκοπίας τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, δημοσιεύεται ἀντὶ τοῦ ἕως τότε ἰσχύοντος τρίτου βιβλίου ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει).

6. Ὅταν κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἐν ἰσχύϊ ἐμπορικοῦ νόμου αἱ συναλλαγματικαὶ δὲν λογίζονται εἰμὴ ἀπλᾶ ὑποσχετικά, ἢ εἴταν τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια δὲν φέρουν οὐδενὸς ἐμπορίου ὑπογραφῆν, οὐδ' ἀφορῶσιν ἐργασίαις ἐμπορικῆς, κολλυθιστικῆς, τραπεζικῆς, ἢ μεσιτικῆς, τὸ ἐμποροδικεῖον χρεωστεῖ νὰ παραπέμψῃ τὴν δίκην εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, ἐὰν ὁ ἐναγόμενος τὸ ζητήσῃ.

N. Τὸ ἐμποροδικεῖον εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ καὶ ἀγωγὴν, στηριζομένην ἐπὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν (καίπερ ἀπολεσάντων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐμπορικοῦ γραμματίου ὡς γεγραμμένων παρὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ἀπὸ 8 Δεκ. 1863 περὶ Χαρτοσήμου νόμου), ἐὰν ἡ σχέσις μεταξὺ τῶν διαφερομένων, ἥς ὡς ἀποδεικτικὸν ἔγγραφον θεωρεῖται· τότε μόνον τὸ γραμμάτιον, ἔχῃ φύσιν ἐμπορικὴν. Α. Π. 210 τοῦ 77.—Τὰ ἔγγραφα τὰ ἔχοντα τύπον συναλλαγματικῆς ἀφορῶσιν ἀείποτε εἰς ὑπόθεσιν ἐμπορικὴν· ἐπομένως καὶ ἡ ἐξέτασις τοῦ ἐν αὐτοῖς σημειουμένου χρέους, τῆς ψευδοῦς χρονολογίας καὶ τῆς πρὸς ἀκύρωσιν αὐτῶν προτεινομένης ὑποβολῆς, ἀποδιδόμενων εἰς ἀμοιβαίαν τῶν συναλλαξαμένων μερῶν συνεννόησιν καὶ προσποίησιν καὶ οὐχὶ εἰς πλαστογραφίαν, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐμποροδικείου, διότι τοῦτο ἀρμόδιον ὄν νὰ δικάσῃ περὶ τῶν ἐκ τῶν ἐγγράφων τούτων ἀπαιτήσεων δικαιοῦται νὰ ποφηνῇται καὶ περὶ τῆς προτεινομένης εἰκονικότητος καὶ ὑποβολῆς, ἀποτελούσης παρεμπύπτον τῆς κυρίας διαφορᾶς ζήτημα καὶ ἔνστασιν μὴ ῥητῶς ἐξηρημένην τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικῶν, οἷα ἡ τῆς πλαστογραφίας, περὶ ἧς διαλαμβάνει τὸ 730 ἄρθρον τῆς πολιτ. δικονομίας. Α. Π. 77 τοῦ 60.—Ἡ περὶ ὑποβολῆς τόπου ἔνστασις κατὰ συναλλαγματικῆς, προτεινομένη ἐνώπιον τῶν ἐμποροδικῶν, εἶναι τῆς ἀρμοδιότητος αὐτῶν, ὅτε μὴ ἀφορῶσα εἰς ζήτημα τῆς ἀποκλειστικῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης. Α. Π. 109 τοῦ 55.—Ἐκ τῶν ἄρθρων 6 καὶ 7 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων νόμου προκύπτει, ὅτι γραμμάτια εἰς διαταγὴν δύνανται νὰ ἐκδίδωσι καὶ πρόσωπα μὴ ἔχοντα τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐμπορίου καὶ διὰ πράξεις μὴ ἐμπορικᾶς· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 187 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου αἱ περὶ ὀπισθογραφήσεως τῶν συναλλαγματικῶν διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἐφαρμόζονται· εἰς τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια, φυλαττομένων ὅμως ἀκεραίων τῶν ἐν ταῖς προβλεπομέναις ὑπὸ τῶν ἄρθρων 6, 7 καὶ 8 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων νόμου ἀναφερομένων διατάξεων. Α. Π. 397 τοῦ 64.—Ἐκ τοῦ ἄρθρου 6 προκύπτει, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν συναλλαγματικῶν, τῶν λογιζομένων ἀπλῶν ὑποσχετικῶν, ἀρμόδιά εἰσι τὰ ἐμποροδικεῖα καὶ εἰς αὐτὰ εἰσκατέαι αἱ

περί αὐτῶν ἀγωγαί, διότι εἰς αὐτὰ ἀπόκειται νάποφθῶνται περί τοῦ προκαταρκτικοῦ ζητήματος, ἂν ἡ συναλλαγματική διὰ τινὰ τῶν τοῦ 112 ἄρθρου τοῦ ἐμπορ. νόμου ἐλλείψων, προτεινομένων ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, πρέπη νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπλή ὑπόσχεσις. Ὅθεν ἡ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει διατασσομένη ὑπὸ τοῦ ἐμποροδικείου παραπομπή, ἢ κατ' αἰτήσιν μόνον τοῦ ἐναγομένου γινομένη, δέν εἶναι ἄλλο ἢ ἀπλή μεταβίβασις εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον τῆς ἐνώπιον τοῦ παραπέμ-
ποντος ἐμποροδικείου ἐκκρεμοῦς δίκης· κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἡ μετὰ ταῦτα διαδικαστικὴ ἐνέργεια τοῦ ἐνάγοντος ἢ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς προῦδου τῆς παραπεμφθείσης δίκης ἐπιχειρουμένη οὐδόλως ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν νέας δίκης. Α. Π. 80 τοῦ 64.—Τὸ ἄρθρ. 7 ὑποβάλλει ἀνευ διαστολῆς εἰς τὴν ἀρμ. τῶν ἐμποροδ. τὰ γραμμάτια εἰς διαταγὴν, ὅταν φέρωσι καὶ ὑπογραφὴν ἐμπόρου, καὶ μόνον ὅταν οὐδενὸς ἐμπόρου ὑπογραφὴ ὑπάρχῃ ἐν τῇ γραμματίῳ, καθίστατα· ἀρμόδιον τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, ἐὰν ὁ ἐναγόμενος ζητήσῃ τοῦτο (ἄρθρον 6). Α. Π. 65 τοῦ 65.—Τοῦ 729 ἄρθρου τῆς πολιτ. δικον. παραπέμποντος εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια τὰς μὴ ἐν αὐτῷ μνημονευόμενας ἐνστάσεις ἐν ταῖς ἀφωρώσεσι εἰς τὰς συναλλαγματικὰς δίκαις, ἔπεται, ὅτι ἀναφερομένης ἐνστάσεως οὐχὶ εἰς συναλλαγματικὴν, ἀλλ' εἰς γραμματίον ἐπὶ διαταγῇ, δέν παραπέμπε-
ται ἡ ἐνστάσις εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια. Α. Π. 53 τοῦ 49.—Τοῦ 7 ἄρθρου ὀρίζοντος, ὅτι αἱ ὡς ἀπλᾶ ὑποσχετικὰ λογιζόμεναι συναλλαγμα-
ματικαὶ φέρουσαι ἐνταυτῷ ὑπογραφὰς ἐμπόρων ὑποβάλλονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐμποροδικείων, οὐδεμίαν δὲ διάκρισιν ποιουμένου ἂν αἱ μὴ ἐμποροὶ συνενάγωνται μετ' ἐμπόρων ἢ μὴ, ἔπεται, ὅτι, καὶ μὴ συνεναγομένου ἐμπόρου, ὑπόκεινται αἱ ἐκ τῶν συναλλαγματικῶν δίκαι εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον. Α. Π. 353 τοῦ 40. Ἐπίσης ὅταν τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια φέρωσιν ἐνταυτῷ ὑπογραφὰς ἐμπόρων καὶ μὴ ἐμπόρων, κρίνει περί αὐτῶν τὸ ἐμποροδικεῖον, ἀδιαφόρως ἂν ὁ ἔμπορος ᾖναι ἢ μὴ θιάδικος ἐν τῇ δίκῃ. Α. Π. 153 τοῦ 49.—Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι τὸ 7 ἄρθρον τοῦ περί ἀρμ. τῶν ἐμποροδικείων νόμου διαλαμβάνει, ὅτι τὰ ἐμποροδικεῖα δικάζουσι περί γραμματίων εἰς διαταγὴν, ὅταν ταῦτα φέρωσιν ὑπογραφὰς ἐμπόρων· ἀλλ' ὁ νομοθετικὸς τοῦτου λόγος εἶναι ὅτι ἡ ιδιότης τοῦ ὑπογράφαντος ἐμπόρου περιέχει τὸ τεκμήριον, ὅτι τὸ εἰς διαταγὴν γραμματίον ἐγένετο ἐνεκα τοῦ ἐμπορίου αὐτοῦ· ἀλλ' ὅσκις ὑπάρχει ἀποδεδειγμένη ἄλλη αἰτία μὴ ἐμπορικὴ, τὸ ἐμποροδικεῖον εἶναι ἀναρμόδιον δυνάμει τοῦ ἄρθρου 8. Α. Π. 69 τοῦ 64.

7. Ἐὰν αἱ συναλλαγματικαὶ αὗται (1), ἢ τὰ εἰς διαταγὴν

(1) Διωρθώθη κατὰ τὴν ἀπὸ 22 Νοεμβρίου 1837 δημοποιήσιν τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας τῆς ἐπικρατείας.

γραμμάτια κέρουν ἑνταυτῷ ὑπογραφάς ἐμπόρων καὶ μὴ ἐμπόρων, τὸ ἐμποροδικεῖον κρίνει περὶ αὐτῶν· δὲν δύναται ὅμως νὰ διατάξῃ τὴν φυλάκισιν τῶν μὴ ἐμπόρων, εἰμὴ ὁσάκις ἤθελον εἶσθαι μέτοχοι πράξεων ἐμπορικῶν, κολλυθιστικῶν, τραπεζιτικῶν, ἢ μεσιτικῶν.

N. Ἰδε ἀρθ. 6.

8. Δὲν ὑπάρχοντα εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐμποροδικεῶν αἱ κατὰ ἰδιοκτημόνων, γεωργῶν, ἀμπελουργῶν ἀγωγαὶ περὶ πωλήσεως τῶν ἀπὸ τῶν κτημάτων αὐτῶν προϊόντων· οὐδὲ αἱ κατ' ἐμπόρων περὶ πληρωμῆς προϊόντων γῆς ἢ πραγμάτων, ἀγορασμένων πρὸς ἰδίαν αὐτῶν χρῆσιν. — Τὰ γραμμάτια ὅμως, τὰ παρ' ἐμπόρων ὑπογεγραμμένα, θεωροῦνται ὡς ἕνεκεν τοῦ ἐμπορίου αὐτῶν γενόμενα, ἐὰν ἄλλη τις αἰτία δὲν ὑπάρχῃ ῥητῶς ἐκπεφρασμένη εἰς αὐτά.

N. Ἀποδειχθεῖσης τῆς ἐμπορικῆς ιδιότητος τῶν ἐκδοτῶν γραμματίων, ὑπάρχει νόμιμον τεκμήριον, ὅτι ταῦτα ἐξεδόθησαν ὑπ' αὐτῶν γάριν ἐμπορίας. Α. Π. 179 τοῦ 50. (Ἰδε ἀρθρ. 7). — (Ἰδε καὶ ἀρθρα 1 καὶ 2).

9. Τὰ ἐμποροδικεῖα κρίνουν ἀνεκκλήτως (1)·—α'. περὶ ὅλων τῶν αἰτήσεων, ὅσαι κατὰ τὸ κεφάλαιον δὲν ὑπερβαίνουν τὸ ποσὸν τῶν ὀκτακοσίων δραχμῶν· — β'. περὶ πάσης ἄλλης αἰτήσεως, γενομένης παρὰ τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν των ὑπαγομένων, ὁσάκις οἱ διάδικοι, μεταχειριζόμενοι τὰ ὅποια ἔχουν δικαιώματα, ἤθελαν δηλοποιήσῃ ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ κριθῶσιν ὀριστικῶς καὶ ἀνεκκλήτως.

N. Ἐπὶ ὑποθέσεων ἀφορωσῶν εἰς τὴν ἐμπορίαν καὶ τὰς συναλλαγματικὰς τοῦ ἐνάγοντος δικαιουμένου νὰ αἰτησῇται τὴν σύστασιν διαιτητικοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸ 108 ἀρθρον τῆς Πολ. Δικ. ἔπεται ὅτι ἡ δικαιοδοσία αὐτοῦ εἶναι προσομοία τῇ τῶν ἐμποροδικεῶν· τῶν ἐμποροδικεῶν δὲ δικαζόντων ἀνεκκλήτως περὶ πασῶν τῶν μὴ ὑπερβαινοῦσῶν τὸ ποσὸν τῶν 500 δραχμῶν αἰτήσεων, ἔπεται, ὅτι ὁμοίως δικάζουσι καὶ τὰ διαιτητικὰ δικαστήρια. Καὶ ὁρίζει μὲν τὸ 116 ἀρθρον, ὅτι κατὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως δύναται νὰ ἐνεργηθῇ κατὰ τοὺς συνήθεις τόπους τὸ ἔνδικον τῆς ἐφέσεως μέσον, ἐὰν δὲν συνεφωνήσῃ ἄλλο τι, ἀλλ' ἢ ἀληθὲς ἔννοια τοῦ ἀρθρου τούτου, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς συνε-

(1) Ὅρα Δ. 1 Φεβρουαρίου 1838 ὑπὸ τὸ ἀρθρον 490 Πολ.

χρείας αὐτοῦ, εἶναι μόνον ἡ κατὰ κανόνα παροχὴ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐφέσεως ἄνευ τῆς προθέσεως τῆς ἐπεκτάσεως αὐτοῦ καὶ ἐπὶ ὑποθέσεων δικαζομένων κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς καθ' ἓνα μόνον βαθμὸν δικαιοδοσίας. Α. Π. 332 τοῦ 39.—Ἐκ τῶν ἄλλων ἄρθρων τοῦ περὶ ἀρμ. τῶν ἐμποροδικείων νόμου, καθ' ᾧ καὶ ἄλλου εἶδους ἀπαιτήσεις, πλὴν τῶν χρηματικῶν, ὑπεδλήθησαν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐμποροδικείων, προκύπτει, ὅτι ἡ λέξις κεφάλαιον ἐν τῷ 9 ἄρθρῳ ἐμφαίνει πᾶσαν ἀπαίτησιν, οὐχὶ δὲ μόνον τὰς χρηματικὰς· ἐπομένως ἀνεκκλήτως διακάζεται πᾶσα εἰς τὸ ἐμποροδ. εἰσαγομένη ἀγωγή, ἥς τὸ κύριον τῆς ἀγωγῆς ἀντικείμενον, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν πρὸ τῆς ἀγωγῆς ἀπαιτητῶν παρακολουθημάτων, δὲν ὑπερβαίνει τὰς 800 δραχμάς. Α. Π. 189 τοῦ 56.

10. Ὁ παρὼν νόμος νὰ καταχωρισθῇ εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς κυβερνήσεως· λαμβάνει δὲ κῦρος ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς δημοσίευσέως του.

11. Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέα ἀνατίθεται ἡ δημοσίευσις καὶ ἐκτέλεσις αὐτοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 (14) Μαΐου 1835.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΝΟΜΟΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΠΕΡΙ ΕΜΠΟΡΙΑΣ ΕΝ ΓΕΝΕΙ

Ν. Ὅσακις ὁ ἐμπορικὸς νόμος σιωπᾷ, ἡ δὲ σιωπὴ αὐτοῦ δὲν δύ-
νεται νάναπληρωθῇ ἐκ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐννοίας τῶν ὁρισμῶν
αὐτοῦ, ἐφαρμόζεται τὸ κοινὸν δίκαιον. Α. Π. 296 τοῦ 67, 3 τοῦ 81.
—Τὰ ἔθιμα δὲν ὑπερσχύουσι τοῦ ἐμπορ. νόμου. Α. Π. 120 τοῦ 70.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ ἐμπόρων.

1. Ἐμποροὶ εἶναι ὅσοι μετέρχονται πράξεις ἐμπορικὰς καὶ
κύριον 1) ἐπάγγελμα ἔχουν τὴν ἐμπορίαν. Πολ. 17, 4. 19.
22, 7. 371. 718. 720 ἐ. 873.

1) σύνηθες

2. Πᾶς ἀνήλικος χειράφετος τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἄλλου γένους,
ἔχων ἡλικίαν δεκαοκτῶ ἐτῶν συμπληρωμένων, ἂν θέλῃ νά με-
ταχειρισθῇ τὸ ὅποτον ὁ πολιτικὸς νόμος (ἄρθρον 487) δίδει εἰς
αὐτὸν δικαίωμα τοῦ ἐμπορεύεσθαι, δὲν δύναται νὰρχίσῃ τὰς ἐμ-
πορικὰς ἐργασίας, μῆτε νά λογισθῇ ἐνήλικος ὡς πρὸς τὰς συμ-
φωνίας τὰς παρ' αὐτοῦ γινομένας δι' ἐπιχειρήσεις ἐμπορικὰς,
— Α'. ἂν δὲν ἔλαβε προηγουμένως τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ πατρὸς,
ἢ, ἐν περιπτώσει θανάτου, νομίμου ἀπαγορεύσεως, ἢ ἀπουσίας
τούτου, παρὰ τῆς μητρὸς, ἢ, ἐν ἐλλείψει τοῦ πατρὸς καὶ τῆς
μητρὸς, παρὰ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, δυνάμει διασκέμματος

ἐπικυρωμένου παρὰ τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου. — Β'. ἂν περιπλέον τὸ ἔγγραφο τῆς ἀδείας δὲν ἐκαταστιχώθη καὶ ἐτοιχοκολληθῇ εἰς τὸ τῶν ἐμποροδικῶν δικαστήριον τοῦ τόπου, ἔνθα ὁ ἀνήλικος θέλει νὰ καταστήσῃ τὴν κατοικίαν του. 'Ε. 3. 63. 114. πολ. 650. 657. 999, 1. 1003, 1. 3. Α. 1 ε.

Ν. Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἐμπορ. νόμου περὶ ἀνηλίκων χειραφέτων, ἐνισχυομένης καὶ ὑπὸ τῆς τοῦ 109 τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀστικοῦ νόμου, καὶ ἣν θεωροῦνται μόνον ὡς τελεσθεῖσαι ὑπὸ ἐνηλίκου αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ χειραφέτου, ἃς ἀναδέχεται χάριν τῆς ἐμπορίας αὐτοῦ, προκύπτει, ὅτι, ἵνα ἐξακριβωθῇ ἂν τις ἀνήλικος, ἐξασκῶν ἐμπορικὸν ἐπάγγελμα, εὐθύνεται ὡς ἐνήλικος ἐπὶ ταῖς συναλλαγαῖς καὶ ὑποχρεώσεις αὐτοῦ, δεόν νὰ βεβαιωθῇ ἂν πρὸς τοῦτο ἐνηργήθησαν πρότερον τὰ ὑπὸ τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἐπιτασσόμενα. Α. Π. 196 τοῦ 63. Δηλονότι ὁ ἀνήλικος δύναται μὲν νὰ ἐνασχολῇ τὴν ἐμπορίαν ἢ νὰ ἐνεργήσῃ πράξεις ἐμπορικὰς, ἀλλὰ μετὰ τὴν κτήσιν τῆς πρὸς τὸ μέτεργεσθαι τὴν ἐμπορίαν ἱκανότητος κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ 2 ἄρθρου τοῦ ἐμπορ. νόμου. Α. Π. 57 τοῦ 77, 62 τοῦ 82.

3. Ἡ διατάξις τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τοὺς μὴ ἐμπορευομένους ἀνηλίκους ὡς πρὸς τὰς ἐπιχειρήσεις, τὰς ὁποίας τὰ ἄρθρα 632 καὶ 633 ὀρίζουσιν ἐμπορικὰς. 'Α. 2. 3. 'Ε. 114.

4. Ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ ἐμπορεύεται δημοσίως χωρὶς τὴν συναίνεσιν τοῦ ἀνδρὸς τῆς. 'Ε. 5. 7. 65 ε. 113. 514—557. Πολ. 1003, 3.

5. Ἡ δημοσίως ἐμπορευομένη γυνὴ δύναται, χωρὶς τῆς συναίνεσεως τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, νὰ ἀναλαμβάνῃ ὑποχρεώσεις ἀφορώσας τὸ ἐμπόριόν τῆς· εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην συνυποχρεοῦνται καὶ τὸν σύζυγον, ἂν ὑπάρχῃ μετὰ τῶν κοινότης ὑπαρχόντων. — Ἡ γυνὴ δὲν λογίζεται δημόσιος ἔμπορος, ὅταν λιανοπωλῇ μόνον τὰς πραγματείας τῆς ἐμπορίας τοῦ ἀνδρὸς τῆς, ἀλλ' ὅταν αὐτὴ ἐμπορεύεται χωριστά. Πολ. 1003, 3. 'Ε. 4. 7.

6. Οἱ ἀνήλικοι ἔμποροι, οἱ μὲ ἀδειαν, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, ἐφωδιασμένοι, δύνανται νὰ ὑποχρεοῦνται καὶ ὑποθηκεύουν τὰ ἀκίνητά των κτήματα· δύνανται δὲ καὶ νὰ τὰ ἀπαλλοτριονοῦν φυ-

λάττοντες τὰς διατυπώσεις τῶν ἀρθρῶν 457 καὶ ἐφεξῆς τοῦ πολιτικοῦ νόμου. 'Ε. 2. Πολ. 560 ἐ. 954, 1. 1003, 1. 1082 ἐ. 1089 ἐ. Ν. 'Υπ. 41.

7. Αἱ δημοσίως ἐμπορευόμεναι γυναῖκες δύνανται ἐπίσης νὰ υποχρεώσων, υποθηκεύσων, ἀπαλλοτριώσων τὰ ἀκίνητά των. Μολαταῦτα τὰ διωμολογημένα προικῶα κτήματά των, ὅταν ᾔναι ὑπὸ προίκειον διοίκησιν ὑπανδρευμένοι, δὲν δύνανται μῆτε εἰς υποθήκην νὰ τεθοῦν, μῆτε νὰ ἀπαλλοτριωθοῦν, εἰ μὴ εἰς τὰς ὠρισμένας ἀπὸ τὸν πολιτικὸν νόμον περιπτώσεις, καὶ κατὰ τοὺς ἐκεῖ διαγεγραμμένους τύπους. 'Ε. 4. 5.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων.

8. Πᾶς ἔμπορος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων βιβλίων, τὰ ὅποια εἶναι μὲν ἐν χρήσει εἰς τὸ ἐμπόριον, ἀλλ' ὅχι καὶ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα, ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἐν βιβλίῳ ὀνομαζόμενον ἡμερολόγιον, παριστάνον ἀφ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν περιουσίαν καὶ τὰ χρέη του, τὰς ἐμπορικὰς τοῦ ἐργασίας, τὰς συναλλαγματικὰς τοῦ διαπραγματεύσεις, τὰς ἀποδοχὰς ἢ ὀπισθογραφῆσεις, καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι λαμβάνει ἢ πληρόνει ἐφ' οἷωδήποτε λόγῳ, καὶ φανερόνων κατὰ μῆνα τὸ ποσὸν τῆς οἰκιακῆς του δαπάνης.—Χρεωστεῖ νὰ θέτῃ εἰς φάκελλον τὰς ὁποίας λαμβάνει ἐπιστολάς, καὶ ἀντιγράφῃ εἰς βιβλίον ὅσας ἐπιστέλλει. Πολ. 408 ἐ. 689. 'Ε. 9 ἐ. 84. 96. 109. 117. 224. 594. 596.

9. Χρεωστεῖ νὰ κάμνῃ κατ' ἔτος ἰδιόγραφον ἀπογραφὴν τῶν κινήτων καὶ ἀκινήτων πραγμάτων του, καὶ τῆς περιουσίας καὶ τοῦ χρέους, καὶ νὰ τὴν ἀντιγράφῃ κατ' ἔτος εἰς ἰδικὸν ἐπὶ τούτου βιβλίον. Πολ. 1069. 'Ε. 10. 478 ἐ.

10. Τὸ ἡμερολόγιον καὶ τὸ τῶν ἀπογραφῶν βιβλίον πρέπει νὰ μονογραφῶνται καὶ νὰ θεωρῶνται ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ.—Τὸ πρὸς ἀντιγραφὴν τῶν ἐπιστολῶν βιβλίον δὲν ὑπόκειται εἰς ταύτην τὴν διατύπωσιν.—Ὅλα δὲ τὰ βιβλία πρέπει νὰ συντάσσωνται κατὰ χρονολογικὴν τάξιν, χωρὶς ἄγραφα διαστήματα, χάσματα, ἢ παραπομπὰς εἰς τὸ περιθώριον. 'Ε. 9. 11. Πολ. 408. 416 ἐ.

11. Τὰ βιβλία, τὰ ὀριζόμενα ἐν τοῖς ἀνωτέρω 8 καὶ 9 ἀρθοῖς, πρέπει νὰ ἀριθμῶνται, μονογραφῶνται, καὶ θεωρῶνται εἴτε παρὰ τινος τῶν ἐμποροδικῶν, εἴτε παρὰ τοῦ δημάρχου, ἢ ἐνὸς τῶν παρέδρων του, κατὰ τὸν συνηθὴ τύπον καὶ διωρεάν. — Οἱ ἐμποροὶ ὀφείλουσι νὰ διατηροῦν τὰ βιβλία ταῦτα ἐπὶ δέκα ἔτη. 'Ε. 64. 189. 432 ἐ. Πολ. 446.

12. Τὰ τακτικῶς συντεταγμένα ἐμπορικὰ βιβλία δύναται νὰ παραδεχθῇ ὁ δικαστὴς ὡς ἀπόδειξιν εἰς τὰς μεταξὺ ἐμπόρων περὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων διαφοράς. Πολ. 447. ἐ.

Ν. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου δὲν ἐφαρμόζονται εἰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις αἱ περὶ βεβαίας χρονολογίας τῶν ιδιωτικῶν ἐγγράφων ἀρχαί τοῦ ἀστικοῦ νόμου, ἐκτὸς ἐξαιρέσεων τινων προβλεπομένων ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου οὐ μόνον διότι αἱ ἀρχαὶ αὗται εἰσιν ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν ἀπαιτουμένην ταχύτητα καὶ καλὴν πίστιν ἀλλὰ καὶ διότι ἡ βεβαία τῶν τοιούτων ἐγγράφων χρονολογία δύναται νὰ ποδειχθῇ διὰ τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων. (ἀρθρ. 304 ἀριθ. 1 καὶ 417 πολιτ. δικον.) ὁθεν εἰς τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον ἀνατίθεται νὰ ποφῇνηται περὶ τῆς βεβαίας χρονολογίας τῶν μεταξὺ ἐμπόρων ιδιωτικῶν ἐγγράφων καὶ νὰ παραδεχθῇ ἢ μὴ αὐτὰ ὡς ἔχοντα ἀποδεικτικὴν ἰσχύϊν. Α. Π. 89 τοῦ 53. Αἱ διατάξεις δηλονότι ἐν ἀρθρῳ 12—17 τοῦ ἐμπ. νόμου ἐν συνδ. πρὸς τὰς ἐν ἀρθρῳ 416 ἐν τέλει καὶ 417 τῆς πολιτ. δικον. ἐφαρμοστέαι εἰσὶν εἰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις· εἰς ὑποθέσεις δὲ μὴ ἐμπορικὰς ἐφαρμόζεται τὸ 430 ἀρθρον τῆς πολιτ. δικον. Α. Π. 136 τοῦ 78.—Τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὰ ἐμπορικὰ βιβλία, ἂν μὴ ὡς συντεταγμένα ἐπὶ χαρτοσήμου κατὰ τὸ ἀρθρον 22 ἐδάφ. 2 καὶ 41 τοῦ περὶ Χαρτοσήμου νόμου ἢ μὴ ἐπισυναφθῇ αὐτοῖς ὁ νόμιμος ἔνσημος χάρτης κατὰ τὰ ἀρθρα 13 καὶ 39 τοῦ αὐτοῦ νόμου. Α. Π. 278 τοῦ 84. ('18ε καὶ ἀρθρ. 15).

13. Τὰ βιβλία, τὰ ὅποια χρεωστοῦν νὰ ἔχουν οἱ μετερχόμενοι τὸ ἐμπόριον, ἂν δὲν ἐφυλάχθησαν αἱ ἀνωτέρω ὀρισθεῖσαι διατυπώσεις, δὲν ἡμποροῦν νὰ προσαχθῶσιν, οὐδὲ νὰ παρέξωσι πίστιν ἐνώπιον δικαστηρίου ὑπὲρ τῶν ἐχόντων αὐτὰ, μὴ ἀθετουμένων ἐκ τούτου τῶν περὶ πτωχεύσεως καὶ χρεωκοπίας ὀρισμένων. 'Ε. 590. 594 ἐ.

14. Τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ ἐμφάνισιν 4) τῶν βιβλίων καὶ τῶν ἀπογραφῶν, εἰμὴ

ὅσας προκειται περί κληρονομίας, κοινότητος ὑπαρχόντων, διαλύσεως 2) εταιρίας, καὶ ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως. 'Ε. 15. 18. ε. 497.

1) τὴν ἀνακοίνωσιν 2) διανομῆς

15. Διαδικαζομένης τινὸς ὑποθέσεως, ὁ δικαστὴς δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ διατάξῃ τὴν ἐμφάνισιν τῶν βιβλίων, διὰ νὰ λάβῃ ἀντιγραφεῖς τῶν ἀφορῶντων 1) τὴν δικαζομένην ὑπόθεσιν χωρίων. 'Ε. 12. 14. 16. 109. Πολ. 172.

1) διὰ νὰ ἐξαχθῶσι τὰ ἀφορῶντα . . . χωρία

Ν. Αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 14 καὶ 15 τοῦ ἐμπ. νόμου ὡς εἰδικοὶ καὶ ἐφαρμοζόμεναι μόνον εἰς ἐμπορικὰς δίκας δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς ἀστικάς δίκας. ὅθεν οὐδ' ὁ ἔμπορος ὑποχρεοῦται νὰ ἐπιδείξῃ τὰ ἐμπορικὰ αὐτοῦ βιβλία ἐν πολιτικῇ δίκῃ. Α. Π. 97 τοῦ 45. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 185 τοῦ 57 οὐδ' εἰς τὰς γενικάς περὶ ἀποδείξεως ἀρχὰς οὐδ' εἰς διατάξιν τῆς πολιτικῆς δίκου. ἀντίκειται τὸ νὰ ὑποχρεοῦται ὁ ἔμπορος εἰς ἐμφάνισιν τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων καὶ ἐν πολιτικῇ δίκῃ, ὅσας ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ μὴ ἔμπορος ἐπικαλεῖται ταῦτα εἰς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν αὐτοῦ, ἀναγομένων μάλιστα εἰς σύμβασιν πρόσθετον εἰς τὴν κυρίαν περὶ ἐμπορικῆς διὰ τὸν καλ' οὐ ἡ ἀπόδειξις πράξεως, διότι ὁ ἔμπορος, ὑπόχρεως ὢν ἐκ τοῦ νόμου (ἀρ. 8 ἐμπ. νόμ.) νὰ ἐγγράψῃ ἐν τῇ ἡμερολογίᾳ αὐτοῦ πάσας τὰς ἐφ' οἷσιν ὁποῦντε λόγῳ πράξεις αὐτοῦ, δὲν δικαιολογεῖται ἀρνούμενος τῶν βιβλίων αὐτοῦ τὴν ἐμφάνισιν, ἥτις κύριον λόγον ἔχουσα τὴν καλὴν πίστιν, διέπουσιν ἀναγκαίως πάσας τοῦ ἐμπορίου τὰς πράξεις, ἀποτελεῖ ἐξάφαισιν τοῦ γενικοῦ κανόνος. Ὡσαύτως κατὰ τὴν Α. Π. 117 τοῦ 76 δικαζομένης τινὸς ὑποθέσεως δύναται ὁ δικαστὴς καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ διατάξῃ τὴν ἐμφάνισιν τῶν βιβλίων τοῦ ἐμπορίου, ἵνα ἐξαχθῶσι τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν δικαζομένην ὑπόθεσιν χωρία, ἔστω καὶ ἀστικά, ἅτε ὑποχρεοῦμένου νὰ ἐγγράφῃ ἐν τοῖς βιβλίοις αὐτοῦ οὐ μόνον τὰ ἐμπορικὰ ἀλλὰ καὶ ἀστικά αὐτοῦ χρεῖα.—Τοῦ 15 ἀρθρου ἐπιτρέποντος τῷ δικαστῇ νὰ διατάξῃ καὶ αὐτεπαγγέλτως τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων, ἔπεται, ὅτι ἡ πρότασις περὶ προσαγωγῆς τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων δύναται νὰ γίνῃ κατὰ νόμον (Πολ. Δ. 746 κτλ.) τὸ πρῶτον καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν. Α. Π. 365 τοῦ 83.

16. Ἐὰν τὰ βιβλία, τῶν ὁποίων ἡ ἐμφάνισις ἐπροσφέρθη, ἐξητήθῃ, ἢ διετάχῃ, εὑρίσκωνται μακρὰν τῆς καθέδρας τοῦ δικαστηρίου τοῦ ἐπιλαδομένου τῆς ὑποθέσεως, οἱ δικασταὶ δύνανται νὰ παραγγείλουν εἰς τὸ τοπικὸν δικαστήριον τῶν ἐμπορο-

δικῶν, ἢ νὰ διατάξουν ἓνα τῶν εἰρηνοδικῶν, νὰ ἐξετάσῃ τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ νὰ κάμῃ ἑγγραφὸν ἐκθεσιν περὶ τοῦ περιεχομένου, καὶ νὰ τὴν στείλῃ εἰς τὸ ἐπιλαβόμενον τῆς ὑποθέσεως δικαστήριον. 'Ε. 15.

17. 'Εάν ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὰ βιβλία προβάλλονται ὡς παρεκτικά πίστεως, δὲν θέλῃ νὰ τὰ ἐμφανίσῃ, ὁ δικαστὴς δύνανται νὰ ἐπαγάγῃ ὄρκον εἰς τὸν ἄλλον διάδικον. Πολ. 378 ἐ. 417. Π. Ν. 266.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ ἐταιριῶν.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ διαφορῶν ἐταιριῶν, καὶ τῶν κανόνων αὐτῶν.

18. Τὸ ἐταιρικὸν συνάλλαγμα κανονίζεται ἀπὸ τὸ πολιτικὸν δίκαιον, ἀπὸ τοῦς ἰδιαιτέρους περὶ ἐμπορίας νόμους, καὶ ἀπὸ τὰς συμφωνίας τῶν συναλλαττομένων. 'Ε. 14. 19 ἐ. 51 ἐ. 438. 454 ἐ. 591.

Ν. Οἱ μὴ περιλαμβανόμενοι ὡς συνέταιροι ἐν τῷ καταστατικῷ τῆς ἐταιρίας, ἀλλ' ὄντες ἀπλῶς ἰδιαίτεροι συνέταιροι ἐνὸς τῶν συνεταίρων, δὲν ἔχουσιν ἄμεσον πρὸς τὴν ἐταιρίαν σχέσιν καὶ κατ' ἀκολουθίαν θεωροῦνται ὡς ἀντιπροσωπευόμενοι ὑπὸ τοῦ συνεταίρου αὐτῶν ὡς νομίμου ἐντολοδόχου αὐτῶν. ('Αρμ. § 36 περὶ διαφορῶν κανόνων κτλ.) Α. Π. 81 τοῦ 46. — 'Επὶ τῶν μὴ καθολικῶν ἐταιριῶν ὁ δι' ἐταιρικῶν κεφαλαίων ἀγοράζων κτήματα δι' ἴδιον λογαριασμὸν συνέταιρος δὲν καθίστησιν αὐτὰ κοινὴν τῶν συνεταίρων περιουσίαν (Νομ. τοῦ Κωδ. Βιβλ. 3 τίτλ. 38 διατ. 4 καὶ βιβλ. 4 τίτλ. 50 διατ. 8)· ἀλλὰ δύναται μόνον κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ καταστῇ ὑπόχρεως πρὸς ἀποζημιώσιν ὡς χρησάμενος πρὸς ἴδιον ὄφελος ἐταιρικοῖς κεφαλαίοις καὶ παραδὰς τὰς διὰ τῆς συμβάσεως τῆς ἐταιρίας ἐπιβαλλομένας αὐτῷ ὑποχρεώσεις. Α. Π. 54 τοῦ 48. — Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν νόμων 60 § 1 καὶ 61 Πανδ. (17. 2) ὁ συνέταιρος δὲν δικαιούται νὰ ζητήσῃ προσωπικὴν ἀποζημιώσιν διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν ἐταιρικῶν συμφερόντων μέριμναν αἰτοῦ ἢ τὴν παραμέλησιν τῶν ἰδίων συμφερόντων διὰ τὴν εἰς τὰ ἐταιρικά συμφέροντα προσήλωσιν αὐτοῦ μὴ ὑπαρχούσης συμφωνίας περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν τοιαύτην ἐργασίαν. Α. Π. 172 τοῦ 81. — Κατὰ νόμον πᾶσα ἐταιρία διαλύεται διὰ τοῦ θανάτου ἐνὸς τῶν συνεταίρων, καὶ οἱ κληρονόμοι αὐτῶν δὲν ἀντιπροσωπεύουσι τὸν ἐπιζῶντα συνέταιρον. ('Αρμεν. βιβλ. Γ' τίτλ. 1 § 4 καὶ τίτλ. ΙΑ' καὶ § 1 Νομ. 59 καὶ 65 Πανδ.

pro socio). Α. Π. 35 τοῦ 46. Ἄλλ' ὅσῳκις καὶ μετὰ τὸν θάνατον συνεταίρου τινὸς οἱ ἐπιζήσαντες, συνεχίσαντες τὴν ἐταιρίαν αὐτῶν ἐπὶ χρόνον τινά, ἀνενέωσαν μετὰ ταῦτα καὶ τὸ καταστατικὸν αὐτῆς, ἀναλαβόντες τὴν ἐξακολουθήσιν ἀπασῶν τῶν ἐργασιῶν τῆς παλαιᾶς ἐταιρίας, καὶ δηλώσαντες ἐπανειλημμένως ὅτι ἀναλαμβάνουσι τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις αὐτῆς, αὕτη δὲν παύει ὑπάρχουσα, συνεχιζομένη διὰ τῶν ἐπιζώντων ἐταίρων. Α. Π. 163 τοῦ 83. Σημειωτέον ὅμως, ὅτι κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς νόμους ἀπαγορεύεται ἐν γένει ἡ μεταξὺ τῶν ἐταίρων συμφωνία, ὅτι ἡ ἐταιρία θέλει ἐξακολουθήσει μετὰ τῶν κληρονόμων τοῦ θανόντος συνεταίρου καὶ τῶν ἄλλων ἐπιζώντων. Κατ' ἐξαιρέσιν δὲ ἡ τοιαύτη συμφωνία ἰσχύει ἐπὶ ἐταιριῶν, ὧν ἀντικείμενον εἶναι ἡ ἐνοικίασις δημοσίων τελῶν, ἐν οἷς περιλαμβανονται καὶ τὰ τῶν λιμένων, πυλῶν, ἀλικῶν καὶ ἄλλων ὁμοίων τούτοις, ὅποτε ἡ ἐταιρία δὲν διαλύεται προηγηθείσης συμφωνίας, ὅτι διαδεχθήσονται τὸν τεθνήσκοντα ἐταῖρον οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ εἰς τὴν ἐταιρικὴν αὐτοῦ μερίδα. Α. Π. 232 τοῦ 70. — Ἡ γενομένη ὑπὸ τινος συνεταίρου παραίτησις τῆς ἐταιρίας, γνωρισθεῖσα τῷ ἄλλῳ συνεταίρῳ καὶ γενομένη δεκτὴ ὑπ' αὐτοῦ, διχλύει αὐτοδικαίως τὴν ἐταιρίαν. (Νόμ. 4 § 1 καὶ 2 pro socio τῆς Πανθ.). Α. Π. 37 τοῦ 50. Ἐπεὶ δὲ διαλύεται καὶ ὅτε συνέστη ἡ ἐταιρία ἐφ' ὠρισμένον χρόνον, διότι καὶ αὐτὴ ἐπὶ ὠρισμένον χρόνον συσταθεῖσα ἐταιρίαὶ δύνανται νὰ διαλυθῶσι πρὸ τῆς λήξεως αὐτοῦ, ὑποκειμένου μόνον εἰς ἀποζημιώσεις τοῦ ἀνενυλόγου αἰτίας παραιτουμένου συνεταίρου. Α. Π. 37 τοῦ 50. — Διὰ τῆς διαλύσεως ἐταιρίας, ἔστω καὶ ὁμορῦθμου, λύεται ὁ δεσμός, ὃς δυνάμει εἰς τῶν ὑπαρξάντων συνεταίρων ὡς τοιοῦτος συναλλαττόμενος δύνανται νὰ ὑποχρέωσιν τοὺς λοιποὺς συνεταίρους· ὡς δὲ πᾶσα συναλλαγὴ μετὰ τὴν τῆς ἐταιρίας διάλυσιν ὑπάρξαντος συνεταίρου ἐν ὀνόματι δῆθεν τῆς ἐταιρίας ἀφορᾷ εἰς αὐτὸν μόνον καὶ οὐχὶ τοὺς λοιποὺς ὑπάρξαντας συνεταίρους, οὕτω καὶ πᾶν ἔγγραφον ἐκδεδομένον ὑπ' αὐτοῦ, ἔστω καὶ ὑπὸ ἐταιρικῆν ἐπωνυμίαν μετὰ τὴν τῆς ἐταιρίας διάλυσιν περὶ ὑποχρεώσεων τῆς ὑπαρξάσης ἐταιρίας, δὲν δύναται νὰ ἰσχύσῃ ὡς ἀποδείξις ἔγγραφος ἰσχυρὰ δυνάμενη νάντιταχθῇ κατὰ ἐτέρου τῶν ὑπαρξάντων συνεταίρων καὶ ὡς ἐκ τούτου νὰ θεωρηθῇ ἡ ἐν αὐτῇ ὑποχρέωσις ὡς πρὸς αὐτὸν ἀποδεικνυμένη, καθ' ὅσον τὸ ἔγγραφον ἐξεδόθη ὑπὸ τρίτου καὶ ξένου αὐτῷ προσώπου, μὴ δυνάμενου διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἄλλου νὰ ὑποχρέωσιν αὐτό, ἐὰν μὴ φέρῃ τὴν τοῦ καθ' οὗ ἀντιτάσσεται ὑπογραφὴν, ὅπερ ἀπαιτεῖται κατὰ νόμον ἐπὶ ἰδιωτικοῦ ἔγγραφου, ὅπως ἔχη ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν περὶ τῶν ἐν αὐτῇ περιεχομένων, προκειμένων

περί αποδείξεως έγγραφου. Α. Π. 160 τοῦ 74. — Ἡ διάλυσις τῆς διαδικου εταιρίας καὶ ὁ διορισμός τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν εἶναι λόγος βιαίας διακοπῆς τῆς δίκης. Α. Π. 188 τοῦ 77.

19. Ὁ νόμος γνωρίζει τρία εἴδη ἐμπορικῶν εταιριῶν τὴν ὁμόρρυθμον, τὴν ἑτερόρρυθμον, καὶ τὴν ἀνώνυμον. Ἐ. 20. ἐ. 23. 29. 37.

20. Ὁμόρρυθμος εἶναι ἡ συστανομένη μεταξύ δύο ἢ καὶ πολλῶν σκοπὸν ἔχόντων νὰ συνεμπορεύωνται ὑπὸ ἐπωνυμίαν εταιρικὴν. Ἐ. 19. 21. 22 — 24. 39. 42. 43. 44. 438. 454.

Ν. Κατὰ τὸ ἀρθ. 20 ἡ ὁμόρρυθμος εταιρία ἐνεργεῖ ὑπὸ ἐπωνυμίαν εταιρικὴν, ἀλλ' ἡ παράλειψις αὐτῆς κατ' οὐδὲν δύναται νὰ μεταβάλη τὴν πραγματικὴν φύσιν τῆς εταιρίας καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῶν συνεταίρων ἀπέναντι τῶν μετ' αὐτῶν συναλλαξαμένων τρίτων. Ὅθεν τοῖς δικασταῖς ἀπόκειται νἀνεύρωσιν ἐξ ἐγγράφων ἢ ἐξ ἄλλων γεγονότων, ὅταν ἡ εταιρία ὑπάρχῃ, τὸν χαρακτήρα ταύτης καὶ νἀποφῇνται ἐάν τὸ συνάλλαγμα τὸ ὑπογραφέν διὰ τῆς ἀτομικῆς ὑπογραφῆς ἐνὸς τῶν συνεταίρων ἐγένετο χάριν τῆς εταιρίας. Ὅτι δὲ τοιαύτη ἡ ἀληθὴς ἐρμηνεία τοῦ νόμου προκύπτει ἐκ τοῦ ἀρθρου 42 τοῦ ἐμπορ. νόμου καθ' ὃ, εἰ καὶ ἡ ἑλλείψις ἢ μὴ δημοσίευσις τοῦ καταστατικοῦ τῆς εταιρίας καθίστησιν αὐτὴν ἀκυρον, ἡ ἀκυρότης αὐτὴ δὲν δύναται νἀντιταχθῇ καὶ πρὸς τρίτους, δυναμένους νἀποδείξωσι τὴν ὑπαρξιν αὐτῆς δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων, ὅθεν κατὰ μείζονα λόγον οἱ τρίτοι δὲν δύνανται νὰ βλαδῶσιν ἐκ τῆς ἀπλῆς παραλείψεως τῆς εταιρικῆς ἐπωνυμίας. Α. Π. 250 τοῦ 81. — (Ἴδε καὶ ἀρθ. 22).

21. Μόνα τὰ ὀνόματα τῶν συνεταίρων ἡμποροῦν νὰ συστήσωσι τὴν εταιρικὴν ἐπωνυμίαν. Ἐ. 25. 29.

22. Οἱ ὁμόρρυθμοι συνεταῖροι, οἱ ἀναφερόμενοι εἰς τὸ καταστατικὸν τῆς εταιρίας ἔγγραφον, ὑπόκεινται ἀλληλεγγύως εἰς ἅλας τὰς ὑποχρεώσεις τῆς εταιρίας, ἂν καὶ ὑπογεγραμμένας παρ' ἐνὸς μόνου τῶν συνεταίρων ὑπὸ τὴν εταιρικὴν ὅμως ἐπωνυμίαν. Ἐ. 20. 39. 41 ἐ.

Ν. Ὁ ὁμόρρυθμος ἐταῖρος δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις δι' ἴδιον λογαριασμὸν καὶ ὑπάρχει νομικὴ πρόληψις μέχρις ἐναντίας ἀποδείξεως, ὅτι πᾶσα πρᾶξις ἐνεργηθεῖσα ὑφ' ἐνὸς τῶν ἐταίρων ἐνεργεῖται διὰ λογαριασμὸν τῆς εταιρίας. Α. Π. 35 τοῦ 46. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 182 τοῦ 48 οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει καὶ αὐτοὺς τοὺς ὁμόρρυθμους συνεταίρους νὰ συνάπτωσι δι' ἴδιον λογαριασμὸν ἐμ-

πορικός σχέσεις, υποχρεούσας αυτούς ατομικῶς καὶ οὐχὶ τὴν ἐταιρίαν. Α. Π. 182 τοῦ 48. — Κατὰ τὴν διὰ τοῦ ἀρθροῦ 22 τοῦ ἐμπ. νόμου καθιερωμένην ἀρχὴν ἐπὶ τῆς ὁμορρυθμοῦ ἐταιρίας πᾶς ὁμορρυθμὸς συνεταιρὸς καὶ πᾶν ὁμορρυθμὸν ὑποκατάστημα ὅταν συναλλάσσεται, ἐπομένως καὶ ὅταν ἐνάγῃ ὑπὸ τὴν ἐταιρικὴν ἐπωνυμίαν, ἐκπροσωπεῖ καὶ ὑποχρεοῖ νομίμως τὴν ἐταιρίαν. Ὅθεν ἐπὶ ὁμορρυθμοῦ ἐταιρίας, ἐχούσης πολλὰ εἰς διαφόρους τύπους καταστήματα, ὅταν ὠρισμένον ὑποκατάστημα αὐτῆς ἐνάγῃ τρίτον τινὰ ἐνεκεν υποχρεώσεως, πηγαζούσης ἐκ τῶν πρὸς αὐτὸ σχέσεων τοῦ ἐναγομένου, ἐάν οὗτος ἔχῃ κατὰ τῆς κυρίας ἐταιρίας ἀξιώσεις, δύναται δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 564, 633 καὶ 728 τῆς πολ. δικ. νάντιτάξῃ ταύτας κατὰ τοῦ ἐνάγοντος αὐτὸν ὑποκαταστήματος ἀνταγωνικῶς καὶ κατὰ μείζονα λόγον πρὸς συμφέρον, ἀδιαφόρως ἂν αἱ ἀξιώσεις αὗται πηγάξωσιν ἐκ τῶν πρὸς ἕτερον ὑποκατάστημα τῆς κυρίας ἐταιρίας σχέσεων αὐτοῦ. Α. Π. 265 τοῦ 68. Ἄλλ' ἂν συνεταιρὸς ὁμορρυθμοῦ ἐταιρίας συναλλαχθῇ πρὸς τρίτον ἴδιῳ ὀνόματι διὰ λογαριασμὸν τῆς ἐταιρίας καὶ πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῆς, ὑποχρεοῦται μὲν τότε αὕτη πρὸς τρίτους. (Α. Π. 90 τοῦ 84 κατὰ τὴν πλειονοψηφίαν). Ἀλλὰ (κατὰ τὴν μειονοψηφίαν) ὁ πιστωτὴς ὃς εἰς τὴν ατομικὴν πίστιν αὐτοῦ ἀποβλέψας αὐτὸν καὶ μόνον ἔχει ὑπόχρεων, δικαιούμενος νὰ ἐνασκήσῃ δυνάμει τοῦ ἀρθ. 1025 τῆς πολ. δικον. τὴν κατὰ τῆς ἐταιρίας ἀγωγὴν ἐκείνου, ἂν τὸ ἀντικείμενον τοῦ συναλλάγματος (λ. χ. τάγαρασθέντα ἐμπορεύματα) εἰσῆχθησαν εἰς τὴν ἐταιρίαν· τοῦτο δὲ συνάδει καὶ τῷ δόγματι τοῦ 'Ρ. Δ. καθ' ὃ ἐκ τῆς μετὰ τινων συναφείσης συμβάσεως δὲν παράγονται ὑποχρεώσεις κατὰ τρίτου, μὴ ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ συναλλαξαμένου, ὑποχρεοῦται δὲ μόνον ἡ ἐταιρία ἂν ὁ ἴδιος ὀνόματι συναλλαζάμενος συνεταιρὸς συνηλλαγῇ πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῆς καὶ ἐκ τῆς συμβάσεως ὠφελήθῃ, ὅτε χωρεῖ κατ' αὐτῆς ἡ ἀγωγή *de in rem verso*. Α. Π. 90 τοῦ 84. — Ὁ διαχειριστὴς τῆς ἐταιρίας δύναται νὰ ὑποθηκεύσῃ κοινὰ τῆς ὁμορρυθμοῦ ἐταιρίας κτήματα καὶ ἄνευ ἐντολῆς τῶν συνεταίρων διὰ χρέος τῆς ἐταιρίας. Α. Π. 148 τοῦ 74. — Μετὰ τὴν σύστασιν τῆς ὁμορρυθμοῦ ἐταιρίας δὲν δύναται ἄνευ τῆς συναινέσεως πάντων τῶν συνεταίρων νὰ πομακρυνοθῇ ἐν τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ νὰ γίνῃ ἀπλοῦς χρηματοδότης· ἡ τοιαύτη δὲ ἀπομάκρυνσις τούτου ἐκ τῆς ἐταιρίας παρέχει λαβὴν εἰς διάλυσιν αὐτῆς, μὴ συμφωνηθέντος τοῦ ἐναντίου διὰ τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς. Α. Π. 198 τοῦ 77.

23. Ἐτερόρρυθμος ἐταιρία εἶναι ἡ συστατινομένη μεταξὺ ἐνὸς ἢ πολλῶν συνεταίρων ἀλληλεγγύως 1) ὑπευθύνων, καὶ ἐνός

ἢ πολλῶν συνεταίρων ἀπλῶν χρηματοδοτῶν, οἱ ὅποιοι ὀνομάζονται ἑτερορρυθμοί, ἢ κατ' ἑτερορρυθμίαν συνεταῖροι. — Ἡ ἑταιρία αὕτη διευθύνεται ὑπὸ ἐταιρικὴν ἐπωνυμίαν, φέρουσιν κατ' ἀνάγκην τὸ ὄνομα ἑνὸς ἢ καὶ πολλῶν ἀλληλεγγύως ὑπευθύνων συνεταίρων. 'Ε. 17. 24. 28. 38 ἐ. 42 ἐ.

1) ἀλληλεγγύων καὶ

24. Ὅταν ὑπάρχουν πολλοὶ συνεταῖροι ἀλληλέγγυοι, καὶ ὀνομαστὶ ἀναφερόμενοι εἰς τὸ καταστατικὸν τῆς ἑταιρίας ἔγγραφον, εἴτε ὅλοι ὁμοῦ διευθύνουν τὴν ἑταιρίαν, εἴτε εἷς, ἢ τινες ἐξ αὐτῶν δι' ὅλους, ἡ ἑταιρία εἶναι συγχρόνως ὁμορρυθμὸς ὡς πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἑτερορρυθμὸς ὡς πρὸς τοὺς ἀπλῶς χρηματοδοτὰς.

25. Τ' ὄνομα ἑτερορρυθμοῦ τινὸς συνεταίρου δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἐταιρικὴν ἐπωνυμίαν. 'Ε. 21. 29.

26. Ὁ ἑτερορρυθμὸς συνεταῖρος δὲν ὑπόκειται εἰς ζημίαν, εἰμὴ καθ' ὅσον αὐταὶ δὲν ὑπερβαίνουν τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων, τὰ ὅποια κατέθεσεν ἢ ὥφειλε νὰ καταθέσῃ εἰς τὴν ἑταιρίαν. 'Ε. 33.

27. Ὁ ἑτερορρυθμὸς συνεταῖρος δὲν ἤμπορεῖ νὰ κάμῃ κάμειαν πράξιν διαχειρίσεως, ἢ νὰ ἐργασθῇ εἰς ὑποθέσεις τῆς ἑταιρίας οὐδὲ κατ' ἐπιτροπὴν. 'Ε. 23. 28.

28. Ὁ ἑτερορρυθμὸς συνεταῖρος, ὁ παραβαίνων τὴν εἰς τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον διαλαμβανομένην ἀπαγόρευσιν, ὑπόκειται ἀλληλεγγύως μὲ τοὺς ὁμορρυθμοὺς συνεταίρους εἰς ὅλα τὰ χρεὴ καὶ εἰς ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ἑταιρίας. 'Ε. 23. 26. 27.

29. Ἡ ἀνώνυμος ἑταιρία δὲν λαμβάνει ἐταιρικὸν ὄνομα, οὐδὲ ὀνομάζεται μὲ τὸ ὄνομα συνεταίρου τινός. 'Ε. 21. 25. 30.

30. Αὕτη λαμβάνει τὴν ἐπωνυμίαν ἀπὸ τοῦ εἶδος τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς. 'Ε. 29.

31. Διοικεῖται ἀπὸ προσωρινούς ἐπιτρόπους, μετακλητούς, συνεταίρους ἢ μὴ συνεταίρους, μισθωτούς ἢ ἀμισθοὺς. 'Ε. 32.

Ν. Οἱ κατὰ τόπους ἐδρεύοντες πράκτορες τῶν ἐν ἄλλῳ τόπῳ ἔχουσιν τὴν κατοικίαν αὐτῶν ἀτμοπλοϊκῶν ἐταιριῶν δὲν ἀντιπροσωπεύουσι τὴν ἑταιρίαν ἐν πάσαις ταῖς ἐνεργητικαῖς ἢ παθητικαῖς ἐνδίκαις αὐτῶν σχέσεσι, ταῖς ἀλλοτρίαις πρὸς τὴν γνωστὴν εἰδικὴν τῶν πρακτόρων τούτων ἀρμοδιότητα τοῦ νὰ διεξαγάγῃσι τὰς σχετικὰς πρὸς τὴν ἐπίδωσιν καὶ ἀποδίωσιν ἐμπορευμάτων καὶ ἐπιβατῶν πράξεις. Α. Π. 62 τοῦ 77.

32. Οἱ διοικηταὶ εἶναι ὑπεύθυνοι μόνον περὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς δοθείσης εἰς αὐτοὺς ἐντολῆς· δὲν ὑποβάλλονται δέ, ὡς ἐκ τῆς διοικήσεως, εἰς κῆμμίαν προσωπικὴν ἢ ἀλληλέγγυον ἐνοχλὴν ὡς πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ἐταιρίας.

33. Οἱ συνεταῖροι δὲν ὑπόκεινται εἰς ζημίαν, εἰμὴ καθ' ὅσον αὐταὶ δὲν ὑπερβαίνουν τὸ ποσὸν τῆς εἰς τὴν ἐταιρίαν μετοχῆς των. 'Ε. 26.

34. Τὸ κεφάλαιον τῆς ἀνωνύμου ἐταιρίας διαιρεῖται εἰς μερίδια, ἢ καὶ εἰς κλάσματα μεριδίου ἰσότημα. 'Ε. 29. 35 ἐ. 38.

35. Τὰ μερίδια δύνανται νὰ κατασταθοῦν δι' ἀνωνύμων ἀποδεικτικῶν.—Εἰς ταύτην τὴν περίπτωσιν ἡ παραχώρησις τῶν μεριδίων γίνεται διὰ τῆς παραδόσεως τοῦ ἀποδεικτικοῦ. 'Ε. 34. 36.

36. Ἡ κυριότης τῶν μεριδίων δύναται νὰ κατασταθῇ δι' ἐγγραφῆς εἰς τὰ βιβλία τῆς ἐταιρίας.—Εἰς ταύτην τὴν περίπτωσιν ἡ παραχώρησις γίνεται μὲ δημοποίησιν μεταφορᾶς, ἐγγεγραμμένην εἰς τὰ βιβλία, καὶ ὑπογεγραμμένην ἀπὸ τὸν παραχωροῦντα ἢ ἀπὸ τὸν πληρεξούσιόν του. 'Ε. 34. 35.

37. Ἡ ἀνώνυμος ἐταιρία δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ εἰμὴ διὰ βασιλικῆς ἀδείας καὶ ἐγκρίσεως τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς ἐγγράφου. Ἡ ἐγκρίσις αὕτη πρέπει νὰ ᾖ κατὰ τὸν τύπον τῶν διοικητικῶν διαταγμάτων. (1) 'Ε. 45.

(1) Ν. ΧΠΑ' 10 Αὐγούστου 1861. Περί ἀναγνώσεως τῶν γαλλικῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν ἐν Ἑλλάδι.

1. (Ἀντικατέστη διὰ τοῦ κατωτέρω δημοσιευομένου νόμου).

2. Διὰ Β. Δ., ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου ἐκδιδομένου, τὸ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 πλεονέκτημα δύναται νὰ παραχωρηθῇ καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην χώραν.

Ν. ΦΚΑ' 13 Μαρτίου 1881. Περί τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 10 Αὐγ. 1861 ΧΠΑ' νόμου περὶ ἀνωνύμων ἐταιριῶν κτλ.

Ἄρθρον μόνον. Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1861 ΧΠΑ' νόμου τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς: Αἱ ἀνώνυμοι ἐταιρίαι, αἳ τε ἐμπορικαί, αἱ βιομηχανικαί, αἱ γεωργικαὶ καὶ παντὸς εἶδους χρηματιστικαί, ὅσαι ἐν Γαλλίᾳ συνέστησαν νομίμως, δύνανται νὰ ἐξασκήσω πάντα τὰ δικαιώματά των καὶ νὰ παρίστανται ἐπὶ δικαστηρίου ἐν Ἑλλάδι, συμφώνως μὲ τοὺς νόμους τοῦ Βασιλείου, ἐὰν αἱ ὁμοίας φύσεως ἐταιρίαι αἱ νομίμως συστάσῃ ἐν Ἑλλάδι ἀπολαύσῃ τῶν αὐτῶν δικαιωμάτων ἐν Γαλλίᾳ.

Ν. Ἡ ἀνώνυμος ἐταιρία, ἀνακληθείσης διὰ Β. Δ. τῆς πρὸς ὑπαρξίν αὐτῆς ἀπαιτουμένης πάντως ἐγκρίσεως τῆς κυβερνήσεως, δὲν ὑφίσταται πλέον νόμῳ. Α. Π. 203 τοῦ 81.

38. Τὸ κεφάλαιον τῶν ἐτερορρυθμῶν ἐταιριῶν δύναται ὡσαύτως νὰ διαιρεθῇ εἰς μερίδια, φυλαττομένων πάντοτε ἀκριβῶς ὅλων τῶν ἄλλων κανόνων τῶν περὶ τοῦ εἴδους τούτου τῶν ἐταιριῶν. Ε. 23. 34.

39. Αἱ ὁμόρρυθμοι ἢ ἐτερορρυθμοὶ ἐταιρίαι πρέπει νὰ ἀποδεικνύονται δι' ἐγγράφων δημοσίων ἢ ἰδιογράφων, φυλαττομένων εἰς τὴν τελευταίαν περίπτωσιν τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 1325 τοῦ πολιτικοῦ νόμου. Πολ. 440. Ἐ. 20. 23. 41—44.

Ν. Ἡ ἔκφρασις τοῦ ἀρθροῦ 39 τοῦ ἐμπορ. νόμου ὀρίζοντος, ὅτι αἱ ὁμόρρυθμοι ἢ ἐτερορρυθμοὶ ἐταιρίαι δεόν νὰ ἀποδεικνύονται δι' ἐγγράφων δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν, δηλοῖ, ὅτι ἡ διάταξις αὕτη ἐτέθη οὐχὶ πρὸς τὸ δημόσιον συμφέρον, ἀλλὰ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συμβαλλομένων, ἅτε μὴ οὕσα ἀπαγορευτικὴ, ὥς ἡ παρακατιοῦσα τοῦ 40 ἀρθροῦ περὶ τῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν· ὅθεν δὲν συγχωρεῖται μὲν μεταξὺ τῶν συμβληθέντων συνεταίρων νὰποδειχθῇ ἡ ὑπαρξὶς ὁμορρυθμοῦ ἢ ἐτερορρυθμοῦ ἐταιρίας ἀπλῶς διὰ μαρτύρων, τοῦ νόμου ἀπαιτοῦντος ἔγγραφον, συγχωρεῖται ὅμως νὰποδειχθῇ διὰ τοῦ μέσου τούτου ὑπαρχούσης ἀρχῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως, οὐχ ἥττον δὲ δι' ὅρκου ἢ δι' ὁμολογίας. Α. Π. 168 τοῦ 60. (Ἰδε καὶ ἀρθρ. 42).

40. Αἱ ἀνώνυμοι ἐταιρίαι δὲν δύνανται νὰ συσταθοῦν, εἰμὴ διὰ δημοσίων ἐγγράφων. Ἐ. 29. 37. 45.

41. Κάμνῃ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις δὲν ἡμπορεῖ νὰ ᾖναι δεκτὴ κατὰ τοῦ περιεχομένου τῶν καταστατικῶν τῆς ἐταιρίας ἐγγράφων, ἢ ὑπὲρ ἄλλων ὅρων παρὰ τοὺς εἰς τὰ ἔγγραφα ταῦτα διαλαμβανομένους, οὔτε περὶ τῶν προβαλλομένων λόγων, ὡς λεχθέντων δῆθεν πρὶν γενῇ, ἐνῶ ἐγίνετο, ἢ ἀφοῦ ἐγίνετο τὸ ἔγγραφον, ἂν καὶ ἡ ποσότης, περὶ ἧς πρόκειται λόγος, εἶναι κατωτέρα τῶν ἐκατὸν πεντήκοντα φράγκων. Πολ. 300. 303. Ἐ. 39. 40.

42. Ἡ περίληψις τῶν καταστατικῶν ἐγγράφων τῶν ὁμορρυθμῶν καὶ ἐτερορρυθμῶν ἐταιριῶν πρέπει νὰ παραδίδεται ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς χρονολογίας τοῦ ἐγγράφου εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐμπροδικείου τοῦ νομοῦ, ὅπου εὐρίσκεται τὸ ἐμπορικὸν τῆς ἐταιρίας κατάστημα, διὰ νὰ ἀντιγραφῇ εἰς τὸ βιβλίον, καὶ τοιχοκολληθῇ νὰ μείνῃ τρεῖς ὁλοκλήρους μῆνας ἐκτεθειμένον εἰς τὸ ἀκροατήριον. — Ἐάν ἡ ἐταιρία ἔχῃ πολλὰ ἐμπορικὰ

καταστήματα εἰς διαφόρους νομούς, ἢ παράδοσις, ἢ ἀντιγραφὴ, καὶ ἢ τοιχοκόλλησις τῆς περιλήψεως θέλουν γενῆ εἰς τὸ ἐμποροδίκειον ἐκάστου νομοῦ. Ὡς ἀθέτησι τῶν διατυπώσεων τούτων ἐπιφέρει ἀκύρωσιν ὡς πρὸς τοὺς συνεταίρους· οὗτοι ὅμως δὲν δύνανται νὰ προτείνωσι τὴν ἔλλειψιν κάμμιαις αὐτῶν κατὰ τρίτου τινός. Ε. 43 ἐ. Ὀργ. 123, 5.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 62 καὶ 42 τοῦ ἐμπορ. νόμου ἐπεταί, ὅτι αὐταὶ καθιερωθεῖσαι, ὅπως καταστήσωσι κατὰδὲλόν τοῖς πᾶσι τὴν ὑπαρξίν τῶν ὁμορῦθμων ἐταιριῶν, εἶναι δημοσίας τάξεως, ἢ δὲ μὴ τήρησις αὐτῶν ἐπακολούθημα ἔχουσα τὴν βιζικτὴν ἀκυρότητα τῆς συμβάσεως τῆς ἐταιρίας ἀποτελεῖ ἔνστασιν νομιμοποιήσεως ἥτοι ἀμφισβήτησιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἡλικίου προσώπου τῆς ἐταιρίας. Ὅθεν οὐ μόνον οἱ συνεταῖροι δύνανται νὰ ἐπικαλέσωνται αὐτὴν κατ' ἀλλήλων ἀλλὰ καὶ οἱ τρίτοι κατ' αὐτῶν ἐν πάσῃ στάσει τῆς δίκης, καὶ οὕτε ἡ ῥητὴ ἢ σιωπηρὰ ἀποδοχὴ οὕτε ἡ δικαστικὴ ἀναγνώρισις δύνανται νὰ καλύψωσιν αὐτὴν, ἐκτὸς μόνως τῆς τοῦ δεδικασμένου ἐνστάσεως. Α. Π. 187 τοῦ 82. Ὅθεν ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ἡ ἐνάγουσα ὁμόρῦθος ἐταιρία δὲν ὑφίσταται ὡς μὴ συγχροτηθεῖσα κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ ἐμπ. νόμου ἀναγεγραμμένας διατυπώσεις, δηλονότι δὲν συνέστη ἐγγράφως οὐδὲ κατεχωρίσθη τὸ καταστατικὸν αὐτῆς ἐν τῇ βιβλίῳ τοῦ ἐμποροδικείου κτλ. ἀποτελεῖ ἔνστασιν νομιμοποιήσεως τῆς ἐναγωγῆς, δυναμένην προταθῆναι κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης καὶ ἀπαιτηθῆναι ἐξ ἐπαγγέλματος. Α. Π. 90 τοῦ 84. Πλὴν ἡ τῆς τοιαύτης ἐνστάσεως πρότασις δύναται νὰ ἀποκρουσθῇ, συνάγοντος τοῦ δικαστηρίου τὴν ὑπαρξίν τῆς νομιμοποιήσεως ἐξ ὁμολογίας τοῦ ἐναγομένου. Α. Π. 90 τοῦ 84 (πλειονοψ.) ἀλλὰ κατὰ τὴν μειονοψηφίαν τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ἐξ ἐπαγγέλματος ὁμολογίαν πρωταδικῶς ἢ καὶ κατὰ προηγουμένην συζήτησιν γενομένην. Α. Π. 90 τοῦ 84 (μειονοψ.) Κατὰ ταῦτα ἡ μὴ τήρησις τῶν περὶ τὴν σύστασιν ὁμορῦθμων ἐταιριῶν διατεταγμένων ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 42 τοῦ ἐμπορ. νόμου διατυπώσεων ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς ἐταιρίας, δυναμένην νὰ προταθῇ καὶ ὑπὸ τοῦ συνεταίρου κατὰ τοῦ συνεταίρου του, καίτοι ἐπιχειρήσαντος ἤδη τοῦ προτείναντος αὐτὴν ἐταιρικὰς πράξεις, μὴ ἀναγνωρίσαντος ὅμως κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτῶν διὰ δημοσίων ἐγγράφων ὅτι εἶναι ὁμόρῦθος συνέταρος καὶ οὕτω μὴ παραιτηθέντος οὕτως εἰπεῖν σαφῶς τὸ δικαίωμα νὰ προσβάλῃ τὴν ἐταιρίαν ὡς ἀκυρον. Α. Π. 142 τοῦ 48. Ἀλλ' ὁ τρίτος καὶ ὅτε δὲν ἐτηρήθησαν αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγεγραμμεναι διατυπώσεις τῆς συστάσεως τῆς ὁμορῦθμου ἐταιρίας, δύναται νὰ ποδείξῃ τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς διὰ μαρτύρων. Α. Π. 90 τοῦ 84.

43. Ἡ περίληψις πρέπει νά περιέχῃ τὰ ὀνόματα καὶ παρωνύμια, τὴν ιδιότητα καὶ τὴν διαμονὴν τῶν συνεταίρων, ὅχι ὁμῶς καὶ τῶν μετόχων ἢ ἑτερορρύθμων· τὴν ἐμπορικὴν ἐπωνυμίαν τῆς ἐταιρίας, τοὺς συνεταίρους, οἱ ὅποιοι διωρίσθησαν νά διευθύνουν, νά διοικοῦν, καὶ νά ὑπογράφουν ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐταιρίας, τὴν ποσότητα τῶν καταβληθέντων ἢ καταβληθησομένων χρημάτων κατὰ μερίδια ἢ κατ' ἑτερορρυθμίαν, τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ ἐταιρία ἄρχεται, καὶ καθ' ἣν παύει. 'Ε. 39. 41. 44. 46.

44. Ἡ περίληψις τῶν καταστατικῶν τῆς ἐταιρίας ἐγγράφῳ ὑπογράφεται, ἂν ᾖ ἥναι δημόσια, παρὰ τῶν συμβολαιογράφων, ἂν δὲ ιδιόγραμμα, παρ' ὧν μὲν τῶν συνεταίρων, ἐάν ἡ ἐταιρία ᾖ ὁμόρρυθμος, ὑπὸ μόνων δὲ τῶν ἀλληλεγγύων ἢ τῶν ἐχόντων τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐταιρίας συνεταίρων, ἂν ᾖ ἑτερορρύθμος· εἴτε διαιρεῖται εἰς μερίδια εἴτε μὴ. 'Ε. 20. 23. 43.

45. Τὸ βασιλικὸν διάταγμα, τὸ ἐπικυροῦν τὰς ἀνωνύμου ἐταιρίας, πρέπει νά τοιχοκολλᾶται ὁμοῦ μὲ τὸ καταστατικὸν τῆς ἐταιρίας ἐγγράφον, καὶ νά μένῃ τοιχοκολλημένον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χρόνον. 'Ε. 37—43.

46. Ἡ μετὰ τὴν προθεσμίαν ἐξακολούθησις ἐταιρίας τινὸς πρέπει νά ἀποδεικνύεται διὰ δηλώσεως τῶν συνεταίρων. — Ἡ δηλώσις αὕτη, καὶ ὅλα τὰ ἐγγράφα τὰ περὶ διαλύσεως ἐταιρίας τινὸς πρὸ τῆς προθεσμίας, τῆς διὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς ὥρισμένης εἰς τὸ καταστατικὸν ἐγγράφον, πᾶσα ἀλλαγὴ ἢ παραλήψεις συνεταίρων, πᾶσα νέα συνομολογία, πᾶς νέος ὅρος, πᾶς μεταβολὴ τῆς ἐταιρικῆς ἐπωνυμίας, ὑπόκεινται εἰς τὰς διατυπώσεις τὰς εἰς τὰ ἄρθρα 42, 43, καὶ 44 διαλαμβανόμενας. — Ἡ παράλειψις τῶν διατυπώσεων τούτων τιμωρεῖται κατὰ τὰ ποινικὰς διατάξεις τοῦ τρίτου παραγράφου τοῦ 42 ἁρθρου.

47. Ἐκτὸς τῶν εἰρημένων τριῶν εἰδῶν ἐταιριῶν, ὁ νόμος γνωρίζει 1) τὰς μετοχικὰς ἐμπορικὰς ἐταιρίας. 'Ε. 48 εἰ.

1) ἀναγνωρίζει

Ν. Αἱ μετοχικαὶ ἐταιρίαι τότε μόνον εἶναι ἐμπορικαί, ὅταν ἔχουσιν ἀντικείμενον πρᾶξιν τινα ἐμπορικὴν. Ὅθεν ἐταιρία ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν μίσθωσιν κτημάτων ἀκινήτων δὲν εἶναι ἐμπορικὴ, ἅτε τῆς μισθώσεως ἀκινήτων κτημάτων μὴ οὕσης πράξεως ἐμπορικῆς. Α. Π. 10.

τοῦ 65. — Κατὰ τὰς περὶ ἐταιριῶν διατάξεις τοῦ νόμου (ἰδίως ἀρθρὰ 48 καὶ 47 ἐ. τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου) ἡ μετοχικὴ ἐταιρία δὲν ἀποτελεῖ ἄνθρωπον, οὐ τὰ μέλη (φυσικά πρόσωπα) κτῶνται δικαιώματα καὶ ἀναλαμβάνουσιν ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῶν τρίτων, μεθ' ὧν ἔαυτον αὐτῶν, ἰδίῳ ἑαυτοῦ ὀνόματι, συνηλλάξατο περὶ ἀντικειμένου εἰς τὸν σκοπὸν τῆς τοιαύτης ἐταιρίας ἀφορῶντος· ἄρα μόνος ὁ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ συναλλάξάμενος ἐνέχεται διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ἧς μετὰ τρίτου συνῆψε συμβάσεως. Α. Π. 122 τοῦ 81.

43. Αἱ ἐταιρίαι αὗται ἀποβλέπουσιν μίαν ἢ περισσοτέρας ἐπιχειρήσεις ἐμπορικάς· τὰ ἀντικείμενα τῶν ἐταιριῶν τούτων, ὁ σχηματισμὸς αὐτῶν, ἡ περὶ τὴν κατοχὴν ἐκάστου ἀναλογία, καὶ αἱ λοιπαὶ συνθήκαι ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὰς μεταξὺ τῶν μετόχων συμφωνίας.

Ν. Ἐπὶ μετοχικῆς ἐταιρίας διὰ τῆς ὑφ' ἐνός τῶν συνεταίρων συναπτομένης συμβάσεως ἰδίῳ ὀνόματι καὶ οὐχὶ ἐν ὀνόματι τῆς ἐταιρίας οὐδεὶς δεσμὸς ἐνοχικῆς σχέσεως μεταξὺ τῶν λοιπῶν μετοχικῶν συνεταίρων καὶ τοῦ μεθ' οὗ ὁ εἰς τῶν ἐταίρων συνεβλήθη τρίτου. ἀλλὰ μόνον δύνανται νὰ ἐνασχέσωνται κατὰ τῶν τρίτων ὡς δανεισταὶ τοῦ συμβληθέντος καὶ ἐκ δικαιώματος ἐκείνου, ὅσα οὗτος ἐκτήσατο ἐκ τῆς συμβάσεως δικαιώματα. Τὸ ὅτι δὲ κοινὰ γίνονται τὰ ἐταιρικά δικαιώματα καὶ τὰ καταβληθέντα τῇ ἐταιρίᾳ πράγματα, περὶ ὧν οἱ νόμοι 74 Π. (17. 2) Ν. 3 Π. 1 καὶ 65 § 1 Π. (17. 2), ἀφορᾷ εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους τῶν συνεταίρων σχέσιν, οὐδόπως δὲ τὴν σχέσιν μεταξὺ τῶν λοιπῶν συνεταίρων καὶ τοῦ μεθ' οὗ συνεβλήθη ὁ συνέταιρος τρίτου. Α. Π. 281 τοῦ 81. Ἀλλ' ὁ πρὸς εἴσπραξιν διορισθεὶς θεωρεῖται ἐντολοδόχος πάντων τῶν συνεταίρων καὶ πᾶσα ἀμέλεια ἢ δόλος αὐτοῦ ἐπιβαρύνει αὐτούς, διότι κατὰ τὸν νόμον, ὡσάκως οἱ συνέταιροι ἤθελον θεωρῆσαι ἀναγκαῖον ὅπως ἀντικείμενόν τι τῆς ἐταιρίας διεξαχθῇ ὑπὸ τρίτου, ὀφείλουσι νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τὰ ἐπακολουθήματα τῆς πράξεως τοῦ ἐντολοδόχου, οὐδεὶς δὲ τῶν συνεταίρων κτᾶται δικαιώματα ἀπέναντι τοῦ ἄλλου εἰμὴ ἂν ἀποδοθῇ ἀμέλεια εἰς τὸν συνέταιρον, τὸν ἐκλέξαντα τὸν ἐντολοδόχον. Α. Π. 134 τοῦ 60.

49. Αἱ μετοχικαὶ ἐταιρίαι ἡμποροῦν νὰ ἀποδειχθοῦν διὰ τῆς ἐμφανίσεως τῶν βιβλίων καὶ τῆς ἀλληλογραφίας, ἡ καὶ διὰ μαρτύρων, ἂν τὸ δικαστήριον κρίνῃ δεκτὴν τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν. Ἐ. 45. 17. 409.

50. Αἱ μετοχικαὶ ἐμπορικαὶ ἐταιρίαι δὲν ὑπόκεινται εἰς τὰς περὶ τῶν λοιπῶν ἐταιριῶν ὠρισμένας διατυπώσεις.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν μεταξύ συνεταιρῶν διαφορῶν καὶ περὶ τοῦ τρόπου
τῆς κρίσεως αὐτῶν.

51. Πᾶσα μεταξύ συνεταιρῶν διαφορά, πηγάζουσα ἐκ τῆς
ἐταιρίας, κρίνεται ἀπὸ διαιτητᾶς. Πολ. 405. 408. 'Ε. 48 ἐ. 52.

Ν. Τὸ 51 ἄρθρον τοῦ ἐμπ. νόμου δέον νὰ θεωρηθῇ κατηργημένον οὐ
μόνον διότι ὁ νομοθέτης ἐπεξεργάσθη μεταγενεστέρως ἐν τῷ 9 κεφ.
τῆς πολ. δικονομίας ὅλον τὸ περὶ διαιτητῶν σύστημα, ἐν ᾧ καὶ προ-
βλέπει ὠρισμένως τὴν κατ' ἀνάγκην διαίτησιν συνωδευμένην διὰ τρο-
πολογιῶν, ἃς δὲν περιέχει τὸ 51 ἄρθρον, ἀλλὰ καὶ διότι τὸ 108 ἄρ-
θρον τῆς πολ. δικον. εἶναι ἐπίσης εἰδικόν, ὡς καὶ ἡ διάταξις τοῦ 51
ἄρθρου. Α. Π. 210 τοῦ 38, 35 τοῦ 69 καὶ ἑτεροι. Διαφωνεῖ ἀποφ.
42 τοῦ 1838 τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἑφετῶν (ἡ συμφρονοῦσιν Οἰκονομίδης
καὶ Παπαῤῥηγόπουλος). Ἄλλ' ὁ ἐνάγων δικαιούται νὰ ἐκδιᾶσῃ τὴν σύ-
στασιν διαιτητικοῦ δικαστηρίου, καίτοι τοῦ ἐναγομένου προτείνοντος,
ὅτι ἡ ἐταιρία αὐτῶν διελύθη καὶ οἱ λογαριασμοὶ αὐτῶν ἐξωφλήθησαν,
συνωδὰ πρὸς τὸ ἄρθρον 108 τῆς πολιτ. δικον. ὕπερ ἀπονέμει τῷ ἐνά-
γοντι τὸ ἐκτελεστικὸν δικαίωμα ἢ νὰ προκαλῇ σύστασιν διαιτητικοῦ
δικαστηρίου ἢ νὰ εἰσάγῃ ἀπ' εὐθείας αὐτὴν εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον. Α.
Π. 230 τοῦ 69.

52. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν διαιτητῶν δύναται νὰ γενῇ
ἔκκλησις, ἢ αἵτησις πρὸς ἀκύρωσιν 1), ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ
ἐναντία συμφωνία. Ἡ ἔκκλησις εἰσάγεται εἰς τοὺς ἐφέτας. Πολ.
416 ἐ. 737 ἐ. 806 ἐ.

1) ἀναίρεσιν

53. Ὁ διορισμὸς τῶν διαιτητῶν γίνεται·—δι' ἐγγράφου συμ-
βολαιογραφικοῦ ἢ ἰδιογράφου·—δι' ἐγγράφου ἐξωδίκου·—διὰ
συναινέσεως γενομένης ἐπὶ δικαστηρίου. Πολ. 24. 408. 411.

54. Ἡ περὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως προθεσμία προσ-
διορίζεται παρὰ τῶν διαδίκων συγχρόνως μὲ τὸν διορισμὸν τῶν
διαιτητῶν, καί, ἂν οἱ διάδικοι δὲν συμφωνοῦν, προσδιορίζεται
παρὰ τῶν δικαστῶν. Πολ. 411.

55. Ὅταν εἴς ἢ καὶ περισσότεροι τῶν συνεταιρῶν δὲν θέλουν
νὰ διορίσουν διαιτητᾶς, οἱ διαιτηταὶ διορίζονται παρὰ τοῦ δι-
καστηρίου τῶν ἐμποροδικῶν αὐτεπαγγέλτως. 'Ε. 54. 60. Πολ.
410.

56. Οἱ διάδικοι παραδίδουν εἰς τοὺς διαιτητὰς τὰ ἔγγραφα καὶ ὑπομνήματά των χωρὶς τινος δικαστικῆς διατυπώσεως. 'Ε.

59. Πολ. 114.

57. Ὅστις τῶν συνεταίρων ἀναβάλλει τὴν εἰς τοὺς διαιτητὰς παράδοσιν τῶν ἐγγράφων καὶ ὑπομνημάτων, προσκαλεῖται νὰ τὰ παραδῶσῃ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν. 'Ε. 58. 59.

58. Οἱ διαιτηταὶ δύνανται, κατὰ τὰς περιστάσεις, νὰ παρατείνουν τὴν περὶ ἐμφανίσεως τῶν ἐγγράφων προθεσμίαν. 'Ε. 57. 59.

59. Ἄν δὲν ἔγινε παράτασις προθεσμίας, ἢ ἂν ἡ νέα προθεσμία παρῇλθεν, οἱ διαιτηταὶ δικάζουν ἐπὶ 1) τῇ βάσει τῶν παραδιδομένων ἤδη ἐγγράφων καὶ ὑπομνημάτων. 'Ε. 56. Πολ. 614. 615. 617.

1) μόνῃ

60. Ἐν περιπτώσει διχοψυχίας, οἱ διαιτηταὶ διορίζουν ἐπιδιαιτητὴν, ἂν δὲν διωρίσθῃ εἰς τὸ συνυποσχετικόν· ἂν δὲ οἱ διαιτηταὶ διαφωνοῦν εἰς τὴν ἐκλογὴν, ὁ ἐπιδιαιτητὴς διορίζεται παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐμποροδικῶν. 'Ε. 55. Πολ. 110.

61. Ἡ ἀπόφασις τῶν διαιτητῶν πρέπει νὰ ᾖ αἰτιολογημένη· παρακατατίθεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐμποροδικῶν· ἀποκαθίσταται ἐκτελεστὴ χωρὶς τινος τροπολογίας, καὶ ἀντιγράφεται εἰς τὰ βιβλία, δυνάμει ἐντάλματος τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου, ὁ ὅποτος χρεωστεῖ νὰ τὸ ἐκδώσῃ ἀπλοῦν, καὶ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς τὸ γραφεῖον παρακαταθέσεως. Πολ. 182. 183. 'Ε. 119.

62. Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις εἶναι κοιναὶ εἰς τὰς χήρας καὶ τοὺς κληρονόμους τῶν συνεταίρων, καὶ εἰς πάντας τοὺς ἔχοντες δικαίωμα. 1) 'Ε. 63. 64.

1) τοὺς δικαιδόχους αὐτῶν·

63. Ἄν εἰς διαφορὰν τινα, πηγάζουσαν ἀπὸ ἐμπορικὴν ἐταιρίαν, ἐνέχονται ἀνήλικα, ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται νὰ ἀπαρνηθῇ τὸ δικαίωμα τῆς ἐκκλήσεως, παραδεχόμενος διαίτησιν ἀνέκκλητον. 'Ε. 2. 3. 6. 52. 64. 114.

64. Πᾶσα ἀγωγή κατὰ συνεταίρων μὴ ἐκκαθαριστῶν, κατὰ χηρῶν καὶ τῶν κληρονόμων αὐτῶν, ἢ παντὸς ἄλλου ἔχοντος δικαίωμα 1), παραγράφεται πέντε ἔτη μετὰ τὴν προθεσμίαν,

ἢ μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἐταιρίας, ἂν τὸ ἔγγραφον τὸ προσδιορίζον τὴν διάρκειαν αὐτῆς, ἢ τὸ τῆς διαλύσεως, ἐτοιχοκολλήθῃ καὶ κατεχωρίσθῃ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 42, 43, 44 καὶ 46, καὶ ἂν, μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς διατυπώσεως ταύτης ἡ παραγραφὴ δὲν διεκόπη ὡς πρὸς αὐτοὺς διὰ δικαστικῆς τινος καταδιώξεως. 'Ε. 43. 46. 108. 155. 189. 430—434.

1) δικαιოდόχου αὐτῶν,

Ν. Ἡ ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ 64 ἄρθ. ὀριζομένη παραγραφὴ ἀφορμὸν εἰς τὰς ἀγωγὰς τῶν τρίτων κατὰ τῶν συνεταίρων μὴ ἐκκαθαριστῶν ἢ τῶν διαδόχων αὐτῶν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰς ἀγωγὰς τῶν συνεταίρων κατὰ τῶν συνεταίρων, αἵτινες ὑπόκεινται εἰς τὴν τριακονταετη παραγραφὴν. Τοῦτο ὁῖον γίνεται ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ διαγραφομένων διατυπώσεων μόνον ὑπὲρ τῶν τρίτων δανειστῶν, εἰς ὧν ἀφορᾷ τὰς ἀγωγὰς, οἵτινες μὴ εἰδοποιούμενοι προσηκόντως περὶ τῆς διαλύσεως τῆς ἐταιρίας μένουσιν ὑπὸ τὸ κοινὸν δίκαιον. Α. Π. 171 τοῦ 59, 39 τοῦ 62.

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ χωρισμοῦ ὑπαρχόντων.

65. Πᾶσα περὶ χωρισμοῦ ὑπαρχόντων ἀγωγὴ κινεῖται, ἀνακρίνεται, καὶ δικάζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ πολιτικοῦ νόμου βιβλ. Γ'. τίτλ. Ε'. κεφ. 6'. τμῆμ. 3, καὶ τῆς πολιτικῆς δικαστικῆς νομίας μέρος δεύτερον, βιβλ. Α'. τίτλ. Ζ'. 'Ε. 4. 5. 7. 66 Πολ. 588, 6. 676. 681.

66. Πᾶσα ἀπόφασις διατάσσουσα σωματικὴν διάστασιν, διάζευξιν μεταξὺ συζύγων, ὃ εἴς τῶν ὁποίων ἤθελεν εἶσθαι ἔμπορος, θέλει ὑποβάλλεσθαι εἰς τὰς παρὰ τοῦ ἄρθρου 872 τῆς πολιτικῆς δικονομίας ὀριζομένας διατυπώσεις ἐν ἑλλείψει τοῦ νόμου, οἱ δανεισταὶ εἶναι πάντοτε δεκτοὶ νὰ προτείνωσι τὴν ἀνακοπήν, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ συμφέροντά των, καὶ νὰ ἀναιρέσω πᾶσαν ἐκκαθάρισιν, γενομένην δυνάμει τῆς ἀποφάσεως ταύτης 'Οργ. 126, 5. 202. Πολ. 235. ε. 677. 680.

67. Παντὸς γαμικοῦ συναλλάγματος μεταξὺ συζύγων, ὃ εἰς τῶν ὁποίων ἤθελεν εἶσθαι ἔμπορος, θέλει κοινοποιεῖσθαι περὶ ληψίς, ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς χρονολογίας του, εἰς τὰ παρὰ τοῦ ἄρθρου 872 τῆς πολιτικῆς δικονομίας ὠρισμένα γραφεῖα καὶ

συνέδρια, διὰ τὴν ἐκτίθηται εἰς τὸ πινάκιον συμφώνως μὲ τὸ αὐτὸ ἄρθρον. — Ἡ περίληψις αὕτη θέλει διαλαμβάνει, ἂν οἱ δύο σύζυγοι ἔχουν κοινὰ ἢ χωριστὰ τὰ ὑπάρχοντα, ἢ ἂν ἐσυμφώνησαν προίκειον διοίκησιν. Ἐ. 68 ἐ. 126, 5. 292. Πολ. 677. 680.

N. Ἡ διάταξις τοῦ ἁρθροῦ 67 ἀναφερομένη εἰς τὸν ἀστικὸν νόμον τῶν Γάλλων, παρ' οἷς ἰσχύει, πλὴν τοῦ προικίου συστήματος, καὶ σύστημα κοινοκτημοσύνης τῶν κτημάτων τῶν συζύγων, δὲν ἰσχύει παρ' ἡμῶν, ἅτε κατὰ τὸν Ῥωμαϊκὸν νόμον, τὸν παρ' ἡμῶν ἰσχύοντα, ἐπικρατοῦντος μόνον τοῦ συστήματος τῆς προικίως διοικήσεως. Α. Π. 37 τοῦ 73.

68. Ὁ συμβολαιογράφος, παρὰ τοῦ ὁποῦ ἤθελε γενῇ τὸ γαμικὸν συνάλλαγμα, χρεωστεῖ τὴν κάμην τὴν παρὰ τοῦ προηγούμενου ἁρθροῦ διατασσομένην κοινοποιήσιν, ἄλλως τιμωρεῖται μετὰ ἐκατὸν φράγκων πρόστιμον, καὶ περιπλέον καθαιρεῖται, καὶ γίνεται ὑπεύθυνος πρὸς τοὺς δανειστάς, ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ παράβλεψις ἐγένετο κατὰ δολίαν συνεννόησιν. Ὅργ. 202.

69. (Κατηργήθη διὰ τοῦ Ν. τῆς 13 Δεκεμβρίου 1878, ὅστις, καταργήσας καὶ ὁλόκληρον τὸ περὶ πτωχεύσεως καὶ χρεωκοπίας βιβλίον τρίτον τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, δημοσιεύεται ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει).

70. Ἡ αὕτη κοινοποιήσις θέλει γενῇ, καὶ ἐπὶ ταῖς αὐταῖς ποιναῖς, ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, παρ' ὧν τῶν συζύγων, ὅσοι, ἔχοντες χωριστὰ τὰ ὑπάρχοντα, ἢ, συνεξευγμένοι ὄντες ὑπὸ προίκειον διοίκησιν, ἤθελον μετέρχεσθαι τὸ ἔργον τοῦ ἐμπόρου καθ' ἣν στιγμὴν δημοσιευθῇ ὁ νόμος οὗτος. Ἐ. 1. 67. 69.

ΤΜΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ

Περὶ χρηματιστηρίων, κολλυθιστῶν, καὶ μεσιτῶν.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ χρηματιστηρίων.

71. Χρηματιστήριον εἶναι ἡ κατ' ἄδειαν τοῦ Βασιλέως γινόμενη συνάθροισις τῶν ἐμπόρων, πλοιάρχων, κολλυθιστῶν, καὶ μεσιτῶν. (1) Ἐ. 72 ἐ. 585, 2. 644. 647.

(1) Δυνάμει τῆς ἀπὸ 30 Σεπτ. 1876 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ
(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Γ'.)

72. Ἡ ἔκδοσις τῶν εἰς τὸ χρηματιστήριον γινομένων διαπραγματεύσεων καὶ συναλλαγῶν προσδιορίζει τὴν τιμὴν τῆς συναλλαγῆς τῶν πραγματειῶν, τῶν ἀσφαλειῶν, τῶν ναύλων, τῶν διὰ γῆς ἢ δι' ὕδατος ἀγωγίων, τῶν δημοσίων καὶ ἄλλων γραμματίων, πᾶ ὅποια ἤθελον εἶσθαι δεκτικὰ τιμῆσεως. Π. Ν. 407. 585.

73. Αἱ διάφοροι αὗται τιμαὶ ἀποδεικνύονται παρὰ τῶν κολλυβιστῶν καὶ μεσιτῶν, κατὰ τοὺς παρὰ τῶν γενικῶν ἢ μερικῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων ὠρισμένους τύπους. Ἐ. 74 ε.

Ν. Μὴ ἐκδοθεῖσων ἐν Ἑλλάδι γενικῶν ἢ μερικῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων, κανονίζουσιν τὰ τῶν κολλυβιστῶν καὶ μεσιτῶν καθήκοντα καὶ τὰ δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις αὐτῶν, ἔπεται, ὅτι οἱ μεσίται δὲν εἶναι κατὰ νόμον ὑπεύθυνοι, ὡς ἐν Γαλλίᾳ, διὰ τὴν γνησιότητα τῶν ἐν τοῖς εἰς διαταγὴν γραμματίοις ὑπογραφῶν καὶ ἰδίως τοῦ τελευταίου ὀπισθογράφου. Α. Π. 194 τοῦ 66.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ κολλυβιστῶν καὶ μεσιτῶν.

74. Ὁ νόμος γνωρίζει ὡς πρὸς τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς μεσολαβοῦντας πράκτορας τοὺς κολλυβιστὰς καὶ τοὺς μεσίτας. Ἐ. 74 ε. 75 ε. Ἀ. 2. 3. Π. Ν. 234.

75. Κολλυβιστὰ καὶ μεσίται ὑπάρχουν εἰς ὅλας τὰς πόλεις, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχει χρηματιστήριον· διορίζονται δὲ παρὰ τοῦ Βασιλέως. Ἐ. 72.

76. Οἱ νομίμως καταστημένοι κολλυβιστὰ ἔχουν μόνον τὸ δικαίωμα νὰ μεσολαβοῦν εἰς τὰς διαπραγματεύσεις τῶν δημοσίων καὶ ἄλλων γραμματίων δεκτικῶν τιμῆσεως· νὰπραγματεύονται διὰ λογαριασμὸν ἄλλου συναλλαγματικὰς ἢ γραμμάτια, καὶ πᾶν ἄλλο ἐμπορευτέον ἔγγραφον, καὶ νὰ ἀποδεικνύουν τὴν τιμὴν

Συμβουλίου, δι' ἧς ἐνεκρίθη ἡ αὐτᾶσις χρηματιστηρίου ἐν Ἀθῆναις, ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργείου ὁ ἀπὸ 18 Ὀκτωβρίου 1876 κανονισμὸς τοῦ ἐν Ἀθῆναις χρηματιστηρίου, ὅστις ἀκολουθῶς ἀκυρωθεὶς ἀντικατέστη διὰ τοῦ ἀπὸ 13 Δεκεμβρίου 1879 κανονισμοῦ, ὃν εὕρισκες ἐν τῷ ἀριθ. 13 Ἐφημ. τῆς Κυβερν. τοῦ 1880 σελ. 78.

των. — Οἱ κολλυβισταὶ δύνανται συνάμα μετὰ τῶν μεσιτῶν νὰ κάμνουν διαπραγματεύσεις καὶ μεσιτείας περὶ πωλήσεως ἢ ἀγορᾶς μεταλλικῶν ὑλῶν· ἔχουν δὲ μόνοι αὐτοὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἀποδεικνύουν τὰς τιμὰς των. 'Ε. 73. 78. 81. 109. 181. 186.

77. Οἱ μεσίται διαιροῦνται εἰς — μεσίτας ἀσφαλειῶν, — μεσίτας πραγματειῶν, — μεσίτας διερμηνευτὰς καὶ ὁδηγοὺς 1) πλοίων, — μεσίτας μετακομίσεων διὰ γῆς ἢ δι' ὕδατος. 'Ε. 73. 78 ἔ. 96 ἔ. 332.

1) ναυλωτὰς

78. Οἱ πραγματειῶν μεσίται, οἱ νομίμως καταστημένοι, ἔχουν μόνοι τὸ δικαίωμα νὰ κάμνουν τὰς περὶ πραγματειῶν μεσιτείας, καὶ νὰ ἀποδεικνύουν τὴν τιμὴν των· μετέρχονται δὲ συνάμα μετὰ τῶν κολλυβιστῶν τὴν περὶ μεταλλικῶν ὑλῶν μεσιτείαν. 'Ε. 76. 109.

79. Οἱ ἀσφαλειῶν μεσίται συνάμα μετὰ τῶν συμβολαιογράφων συντάσσουν τὰ περὶ ἀσφαλειῶν συμβόλαια ἢ τὰ ἀσφαλιστικά, μαρτυροῦν τὴν ἀλήθειαν διὰ τῆς ὑπογραφῆς των, καὶ ἀποδεικνύουν τὴν τιμὴν τῶν ἀσφαλίσεων δι' ἄλλας τὰς διὰ θαλάσσης ἢ παταμῶν πορείας. 'Ε. 72. 77. 81. 332 ἔ.

80. Οἱ διερμηνευταὶ καὶ ὁδηγοὶ 1) τῶν πλοίων μεσίται κάμνουν τὰς περὶ ναυλώσεως μεσιτείας· ἔχουν προσέτι μόνοι τὸ δικαίωμα, ὡσάκις συμπέσῃ διαφορὰ καὶ εἰσαχθῇ εἰς τὰ δικαστήρια, νὰ μεταφράζουν δηλοποιήσεις, ναυλωτικά, φορτωτικά, παντοδαπὰ συμβόλαια, καὶ πᾶν ἄλλο ἐμπορικὸν ἔγγραφο, τοῦ ὁποῦ ἢ μετάφρασις ἤθελεν εἶσθαι ἀναγκαία, καὶ τελευταῖον νὰ ἀποδεικνύουν τὴν τιμὴν τοῦ ναύλου. — Εἰς τὰς ἐμπορικὰς διαφοράς, καὶ καθ' ὅσον ἀνάγεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν τελωνείων, θέλουν χρησιμεύει μόνοι ὡς διερμηνευταὶ εἰς ὅλους τοὺς ξένους, ὅταν πλοιάρχους, ἐμπόρους, εἰς τὰ πληρώματα τῶν πλοίων, καὶ εἰς πάντα ἄλλον ναυτικόν. 'Ε. 190 ἔ.

1) ναυλωταὶ

81. Ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος δύνανται, ἂν τὸ ἔγγραφο τοῦ διορισμοῦ του τὸ ἐπιτρέπη, νὰ ᾖναι συγχρόνως κολλυβιστὴς καὶ πραγματειῶν ἢ ἀσφαλειῶν μεσίτης, καὶ μεσίτης διερμηνευτὴς καὶ ὁδηγὸς 1) πλοίων. 'Ε. 77.

1) ναυλωτὴς

82. Οἱ μεσίται τῶν διὰ γῆς ἢ δι' ὕδατος μετακομίσεων, οἱ κατὰ νόμον καταστημένοι, ἔχουν μόνοι, εἰς τὸν τόπον ὅπου εἶναι διωρισμένοι, τὸ δικαίωμα νὰ κάμνουν τὰς περὶ μετακομίσεως διὰ γῆς ἢ δι' ὕδατος μεσιτείας· δὲν δύνανται δὲ ποτὲ καὶ ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει νὰ ἐκπληροῦν ἐνταυτῷ τὰ ἔργα μεσίτου πραγματειῶν ἢ ἀσφαλειῶν, ἢ μεσίτου ὁ ὁ γ ο υ 1) πλοίων, τὰ διαλαμβανόμενα εἰς τὰ ἄρθρα 78, 79, καὶ 80.

1) ναυλωτοῦ

83. Οἱ πτωχεύσαντες δὲν δύνανται νὰ γίνουν κολλυθισταὶ ἢ μεσίται ἂν δὲν ἀποκατεστάθηναν. 'Ε. 89. 437. 609 εἰ.

84. Οἱ κολλυθισταὶ 1) χρεωστοῦν νὰ ἔχουν ἓν βιβλίον φέρον τὰς ὁποίας τὸ ἄρθρον 11 ὁρίζει διατυπώσεις. — Ὅφειλουν νὰ καταγράφουν εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο καθ' ἡμέραν καὶ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν, χωρὶς σδέσματα, παρειαγραφάς, παραπομπάς, καὶ χωρὶς συγκοπὰς ἢ συμβολικὰ γράμματα, ὅλας τὰς συμφωνίας τὰς περὶ πωλήσεων, ἀγορῶν, ἀσφαλειῶν, διαπραγματεύσεων, καὶ ἐν γένει περὶ πάσης πράξεως γενομένης δι' αὐτῶν. Πολ. 408, 3. 416 εἰ. 'Ε. 8 εἰ.

1) καὶ οἱ μεσίται

85. Κάνει κολλυθιστὴς ἢ μεσίτης δὲν δύναται οὐδέποτε καὶ ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει νὰ κάμῃ ἐπιχειρήσεις ἐμπορικὰς ἢ τραπεζικὰς δι' ὄριον αὐτοῦ λογαριασμόν. — Δὲν δύναται νὰ λάβῃ μετοχὴν ἀμέσως ἢ ἐνμέσως, ὑπὸ τὸ ἰδικόν του ἢ ὑπὸ ξένον ὄνομα, εἰς κάμμιαν ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν. — Δὲν δύναται νὰ λάβῃ ἢ νὰ πληρώσῃ διὰ λογαριασμόν τῶν παραγγελέων αὐτοῦ. 'Ε. 73. 86 εἰ. 110. εἰ. 'Α. 2. 3.

86. Δὲν δύναται νὰ γενῇ ἐγγυητὴς περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν περὶ ἀγορᾶς ἢ πωλήσεως πραγματεύσεων, εἰς τὰς ὁποίας μεσολαβεῖ. 'Ε. 87.

87. Πᾶσα παράβασις τῶν προηγουμένων δύο ἄρθρων ἐπιφέρει καθάρσεις καὶ χρηματικὴν ποινὴν, ἐπιβαλλομένην ἀπὸ τὸ πλημμελειοδικεῖον, καὶ μὴ ὑπερβαίνουσαν τὰ τρισχίλια φράγκα· τοῦτο δὲ δὲν ἀφαιρεῖ τὸ δικαίωμα τῆς ἀποζημιώσεως εἰς τοὺς ἔχοντας ἀγωγὴν. 'Ε. 88. Ποιν. 302 εἰ. Πολ. 849 εἰ.

88. Πᾶς κολλυθιστὴς ἢ μεσίτης, καθηρημένος δυνάμει τοῦ

προηγούμενου άρθρου, δὲν δύναται νὰ ἀναλάβῃ πλέον τὸ ἔργον του.

89. Πᾶς κολλυθιστής ἢ μεσίτης πτωχεύσας καταδιώκεται ὡς χρεωκόπος. 'Ε. 83. 437.

90. Δι' ἰδιαιτέρων διοικητικῶν διαταγμάτων θέλει κανονισθῇ πᾶν ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τὴν διαπραγματεύσιν καὶ τὴν ἀφ' ἐνός εἰς ἄλλου κυριότητα μεταβίβασιν τῶν ἐθνικῶν γραμματίων. 'Ε. 72.

ΤΜΗΜΑ ΕΚΤΟΝ

Περὶ παραγγελιοδόχων.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ παραγγελιοδόχων ἐν γένει.

91. Παραγγελιοδόχος εἶναι ὅστις ἐνεργεῖ ὑπὸ τὸ ἰδικόν του ἢ ὑπὸ ἐταιρικόν ὄνομα πρὸς λογαριασμόν ἐνός τινος παραγγελέως. 'Ε. 18. 92 ἐ. 96 ἐ. 103 ἐ. 285. 584. Π. Ν. 394, 1. Πολ. 695 ἐ.

Ν. 'Εκ τῶν διατ. τῶν άρθρων 91 καὶ 92 τοῦ ἐμπορ. νόμου προκύπτει, ὅτι παραγγελιοδόχος εἶναι οὐ μόνον ὁ ἐνεργῶν ὑπὸ τὸ ἴδιον ἢ ἐταιρικόν ὄνομα, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐν ὀνόματι παραγγελέως· μόνη δὲ διάκρισις μεταξὺ τοῦ ἐν άρθρ. 91 καὶ τοῦ ἐν άρθρ. 92 παραγγελιοδόχου εἶναι ὅτι ὁ μὲν ἐν άρθρ. 91 παραγγελιοδόχος αὐτὸς ἀναλαμβάνει ὑποχρεώσεις πρὸς τοὺς τρίτους, ὑποχρεομένους καὶ τούτους πρὸς αὐτόν, ὁ δὲ ἐν άρθρ. 92 δὲν ὑποχρεοῦται ποσῶς πρὸς τοὺς τρίτους, ἀλλ' ὁ παραγγελεύς, αἱ πρὸς ἀλλήλους ὅμως σχέσεις μεταξὺ τοῦ παραγγελέως καὶ τοῦ παραγγελιοδόχου (οἰουδήποτε) μένουσιν αἱ αὐταί. 'Εκ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ τῶν ἀνωτέρω πρὸς τὰ άρθρα 93 καὶ 94 προκύπτει, ὅτι καὶ ὁ ἐπὶ συμφωνίᾳ προμηθείας παραγγελιοδόχος (καὶ ἐν ὀνόματι ἄλλου ἐνεργῶν) δικαιούται νὰ λάβῃ τὰ ἔξοδα, ἅπερ κατέβαλε πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς, εἴτε πρόκειται περὶ ἀποστολῆς πραγμάτων πρὸς πώλησιν, εἴτε ἄλλως. Α. Π. 141 τοῦ 85. 'Εκ τῆς γενικῆς δὲ ἐκφράσεως τοῦ ἐμπορ. νόμου, ὅτι ὀφείλονται ἔξοδα, ἄνευ διακρίσεως περὶ τοῦ ἂν ἀπέτυχεν ἢ παραγγελίᾳ, συνάγεται ὅτι καὶ ἐν ἀποτυχίᾳ ὀφείλονται αἱ καταβληθεῖσαι δαπάναι· ἀλλὰ καὶ ἂν θεωρηθῇ, ὅτι σιωπῶν ὁ ἐμπορικὸς νόμος ἀναπληρωτέος ἐστὶ διὰ τοῦ ἀστικοῦ νόμου, τὰ ἔξοδα τυγχάνουσιν ἀναληπτέα κατὰ τὰς γενικὰς περὶ ἐντολῆς ἀρχὰς τοῦ ἀστικοῦ νόμου, ἰδίως τοῦ νόμου 56 § 4 Πανδ. (171. 1). 'Επίσης δ' ἀποδοτέοι

καὶ οἱ τόκοι τῶν καταβληθέντων ἐξόδων. Α. Π. 275 τοῦ 62, 141 τοῦ 85. (Ἰδε καὶ ἀρθ. 92).—Ἐκ τοῦ 91 ἀρθ. προκύπτει, ὅτι ὁ παραγγελιοδόχος ἐνεργεῖ ὑπὸ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ παραγγελέως αὐτοῦ πᾶσαν ὑπόθεσιν, περὶ ἧς ἦλθεν εἰς συνεννόησιν πρὸς αὐτόν· ἡ ἀρχὴ δὲ αὕτη ὑπὲρφορεύθη ὑπὸ τῆς ταχύτητος καὶ τοῦ ἀπορρήτου τῶν ἐμπορικῶν πράξεων, οὐσιωδῶς ἀναγκαίων εἰς τὴν πρόδον τοῦ ἐμπορίου, ἐξ οὗ ἐπεται, ὅτι οὕτε ὁ συναλλαζάμενος μετὰ τοῦ παραγγελιοδόχου ἔχει ἀνάγκην νὰ ζητῇ πληροφορίας περὶ τοῦ προσώπου τοῦ παραγγελέως, οὔτε ὁ παραγγελιοδόχος ὀφείλει νὰ γνωστοποιήσῃ διὰ λογαριασμὸν τίνος συνηλλάσσετο· ἐκ δὲ τῆς ἀρχῆς ταύτης καὶ ἐκ τοῦ ἀρθ. 332 τοῦ ἐμπ. νόμου ἐπεται, ὅτι ὁ ζητήσας ἀσφάλειαν ἐμπορευσίμων πραγμάτων ἔνεκα τῶν θαλασσίων κινδύνων παραγγελιοδόχος δύναται νὰ κινήσῃ καὶ τὴν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἀσφαλιστοῦ, μεθ' οὗ συνηλλάξατο. Α. Π. 31 τοῦ 58, 90 τοῦ 46. Οὗτος δὲ ἔχει ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρὸς ἀντικρουσιν δόλου τινός ἢ σκαπομένης ἀπάτης κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἀσφαλιζομένου δικαίωμα μόνον νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ νὰ γνωρίσῃ τὸ ὄνομα τοῦ παραγγελέως, ἵνα βεβαιωθῇ ἂν πραγματικῶς ἠσφαλίσθησαν πραγματεῖαι εἰς λογαριασμὸν αὐτοῦ τοῦ παραγγελέως. Α. Π. 90 τοῦ 46.

92. Τὰ καθήκοντα καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ παραγγελιοδόχου, ὅστις ἐνεργεῖ ἐν ὀνόματι παραγγελέως τινός, προσδιορίζονται παρὰ τοῦ πολιτικοῦ νόμου, βιβλ. Γ'. τίτλ. ΙΓ'.

Ν· Ἡ ἐκ μέρους τοῦ παραγγελέως παραλαβὴ τῶν ἐμπορευμάτων ἀνευ διαμαρτυρίας καὶ ἀνευ τῆς προτέρας διὰ δοκιμασιῶν βεβαιώσεως τῆς καταστάσεως αὐτῶν ἐν οὐδενὶ τῶν ἀρθρῶν 91 — 95 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου τῶν κανονιζόντων τὰς μεταξὺ παραγγελιοδόχου καὶ παραγγελέως σχέσεις χαρακτηρίζεται ὡς νόμιμον τεκμήριον ἀποδοχῆς, καθιστάσεως ἀπαράδεκτον πᾶσαν ἀγωγὴν στηριζομένην εἰς τὴν κατὰ τὰ συμπεφωνημένα ἐκτέλεσιν τῆς παραγγελίας· οὐδὲ δύναται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐξ ἀναλογίας τὰ ἀρθρα 105, 106, 425 καὶ 435 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, δι' ὧν καθιεροῦνται τὸ τοιοῦτον ἀπαράδεκτον ἀπέναντι τοῦ ἀγωγιάτου, τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ἀσφαλιστῶν, διότι νόμιμον τεκμήριον ὑπάρχει μόνον ὅπου ὁ νόμος ῥητῶς καθιέρωσεν αὐτό. Α. Π. 301 τοῦ 67, 90 τοῦ 69.—Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει τῆς ἐμπορικῆς παραγγελίας αἱ μεταξὺ τοῦ παραγγελέως καὶ τοῦ παραγγελιοδόχου σχέσεις εἰσὶν ἀπλᾶι σχέσεις ἐντολέως πρὸς ἐντολοδόχον. Ἐκ τοῦ ὅτι δὲ ὁ παραγγελιοδόχος ἐνεργεῖ καὶ συναλλάσσεται ἐν ἰδίῳ αὐτοῦ ὀνόματι πρὸς τρίτους, ἐπεται μὲν ὅτι δὲν συνάπτονται ἀμέσως ἐνοχλῆς ἀμοιβαῖαι σχέσεις μεταξὺ τοῦ

παραγγελέως καὶ τῶν τρίτων, ἀλλὰ μόνον μεταξύ τούτων καὶ τοῦ παραγγελιοδόχου, κατ' οὐδέν ὅμως μεταβάλλονται αἱ μεταξύ παραγγελέως καὶ παραγγελιοδόχου σχέσεις· ὥστε, ἐφ' ὅσον αἱ σχέσεις αὗται τῆς ἐνοχῆς συνάπτονται πραγματικῶς διὰ λογαριασμὸν τοῦ παραγγελέως κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ, ὁ παραγγελέως ὀφείλει ἀπέναντι τοῦ ἐκτελέσαντος τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ παραγγελιοδόχου νὰ ὑποστῇ αὐτὸς τὰ ἐπακολουθήματα τῶν ἐνοχῶν τούτου καὶ ἐπομένως νὰ ποδώσῃ αὐτῷ τὰς ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐντολὴν γενομένας προκαταβολὰς καὶ θαπάνας, ἂν ὁ παραγγελιοδόχος δὲν ἡμάρτισε κατὰ τὴν ἐκπληρωσιν τῆς ἐντολῆς ἐκ δόλου ἢ ἐκ βλάβης, οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦ ἡ ἔκθεσις τῆς δοθείσης καὶ ἐκτελεσθείσης ἐντολῆς καὶ ἂν ὁ παραγγελέως δὲν ἐκτελέσῃ ἀληθῶς πρὸς ἀποζημίωσιν αὐτοῦ παρὰ τῶν τρίτων, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ τῆς παραγγελίας συναλλάγματος, ἄμεσον ἀναγωγὴν κατ' αὐτῶν, δικαιουμένῃ νὰ ἐξασκήσῃ κατ' αὐτῶν τὰς κατὰ τῶν τρίτων ἀγωγὰς τοῦ παραγγελιοδόχου, ὥς οὗτος ὀφείλει νὰ ἐκχωρήσῃ αὐτῷ καὶ αἵτινες διὰ τοῦτο θεωροῦνται πάντοτε ἐκχωρημένοι. Α. Π. 275 τοῦ 62. ("Ἴδε καὶ ἀρθ. 91).

— Ἡ παραγγελία ἡ δεδομένη εἰς ἄλλον ἵνα κατασκευάσῃ τι (ὄθεν καὶ πλοῖον) ἐπὶ δόσει χρημάτων, ἀποτελεῖ ἀγοραπωλησίαν (ἴδε νόμον 20 Πανδ. de contrahenda emptione (18. 1) τότε δὲ μόνον δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ πρὸς κατασκευὴν πράγματος (ἐπομένως καὶ πλοίου) παραγγελία ὡς μίσθωσις, ὅτε ὁ παραγγέλων τὴν ἐργασίαν ἐχορήγησεν ταύτην ὡς τὸ ὑλικόν. Α. Π. 246 τοῦ 69. Ἐπομένως πρὸ τῆς εἰς τὸν παραγγέλωντα παραδόσεως τοῦ κατασκευασθέντος πλοίου κύριος αὐτοῦ εἶναι ὁ ναυπηγός, διότι, κατὰ τὴν βῆτην διάταξιν τῶν Εἰσηγήσεων de empt. vendit. § 3 ἐν τέλει, ὁ μὴ παραδούς τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἀγοραστὴν πωλητῆς διατελεῖ ὡς κύριος αὐτοῦ. Α. Π. 246 τοῦ 69. Ὅθεν συμφωνία περὶ ναυπηγήσεως πλοίου ἐξ ὕλης ἀγορασθησομένης παρὰ τοῦ τεχνίτου καὶ κατὰ γένος μόνον ὁρισμένης, οὔτε δεσπότην καθίστησι τὸν ἐργοδότην τοῦ ναυπηγηθέντος τυχὸν ὑπὸ τοῦ τεχνίτου πλοίου, οὔτε ἀπαρτίζει τελείαν πρᾶσιν αὐτοῦ, παρέχει δὲ μόνον τῷ ἐντολεῖ ἀπαίτησιν τοῦ διαφέροντος τουτέστι τῆς ἀξίας τοῦ συμφωνηθέντος πλοίου καὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἀθέτησιν τῆς συμφωνίας, ἐὰν μὴ στερῇ ὁ τεχνίτης νὰ παραδόσῃ τὸ ναυπηγηθὲν πλοῖον. Α. Π. 193 τοῦ 69.

93. Πᾶς παραγγελιοδόχος, ὅστις ἔκαμε προκαταβολὰς περὶ πραγματειῶν, αἱ ὅσαι εἰς αὐτὸν ἐστάλησαν ἀπὸ ἄλλην πόλιν διὰ νὰ πωληθῶν εἰς λογαριασμὸν παραγγελέως τινός, ἔχει, πρὸς ἀπόληψιν τῶν προκαταβολῶν του, τόκων, καὶ ἐξόδων, πρὸνόμιον ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν πραγματειῶν, ἂν εὐρίσκωνται εἰς τὴν

διάθεσιν του, εις τὰς ἀποθήκας του, ἢ εις δημόσιον ἀποδοχεῖον, ἢ ἂν, πρὶν εἰσέτι φθάσωσι, δύναται νὰ ἀποδείξη, διὰ φορτωτικού ἢ ἀγωγιαστήριου ἐγγράφου, τὴν πρὸς αὐτὸν γενομένην ἀποστολὴν των. Πολ. 940. 941, 7. 'Ε. 94. 95. 100. 102. 106. 222. 308. 581.

94. Ἄν αἱπραγματεῖται ἐπωλήθησαν καὶ παρεδόθησαν πρὸς λογαριασμόν τοῦ παραγγελέως, ὁ παραγγελιοδόχος ἀπολαμβάνει ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς πωλήσεως τὸ κεφάλαιον τῶν προκαταβολῶν του, τὰ ἐξόδα, καὶ τοὺς τόκους, κατὰ προτίμησιν τῶν ἄλλων δανειστῶν τοῦ παραγγελέως. 'Ε. 93. Πολ. 940. 941.

95. Κάνει δάνειον, κάμμια προκαταβολὴ ἢ πληρωμὴ, γενομένη ἔνεκα πραγματειῶν παρακατατεθειμένων ἢ παραδεδομένων παρ' ἀνθρώπου, διαμένοντος εἰς τὸν αὐτὸν ὅπου καὶ ὁ παραγγελιοδόχος τόπον, δὲν παρέχει προνόμιον εἰς τὸν παραγγελιοδόχον ἢ θεματοφύλακα, ἂν δὲν συμμορφωθῇ μὲ τὰς διατάξεις τοῦ πολιτικοῦ νόμου, βιβλ. Γ'. τίτλ. 12'. περὶ δανείων ἐπὶ ἐνεχύρω. (1) 'Ε. 63. 94.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν παραγγελιοδόχων τῶν ἀναδεχομένων τὴν διὰ γῆς ἢ δι' ὕδατος μετακόμισιν.

96. Ὁ παραγγελιοδόχος, ὅστις ἀναδέχεται τὴν διὰ γῆς ἢ δι' ὕδατος μετακόμισιν, χρεωστεῖ νὰ καταγράψῃ εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του τὸ εἶδος καὶ τὴν ποσότητα 1) τῶν πραγματειῶν, προσέτι δὲ καὶ τὴν ἀξίαν των, ἂν γενῇ περὶ τούτου αἰτήσεις. 'Ε. 8 ἐ. Πολ. 408. 416 ἐ.

1) τὴν δήλωσιν τοῦ εἵδους καὶ τῆς ποσότητος

97. Εἶναι ἐγγυητής, ὅτι αἱπραγματεῖται θέλουν φθάσει ἐντὸς τῆς εἰς τὸ ἀγωγιαστήριον ἐγγράφον ὠρισμένης προθεσμίας, ἐκτὸς ἂν νομίμως ἀποδείξη, ὅτι ἐμποδίσθη ἐξ ἀκαταμάχτου δυνάμεως. 'Ε. 99. 101 ἐ.

98. Εἶναι ὑπεύθυνος περὶ πάσης ἀβαρίας ἢ φθορᾶς τῶν πραγματειῶν καὶ πραγμάτων, ἂν εἰς τὸ ἀγωγιαστήριον ἐγγράφον δὲν συνωμολογήθῃ τὸ ἐναντίον, ἢ ἂν δὲν ὑπῆρξεν ἀκαταμάχτος δύναμις. 'Ε. 97 ἐ. 101—103. 108.

99. Εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῶν πράξεων τοῦ μεσολαβούντος

(1) "Ὅρα τὸν περὶ ἐνεχύρου Νόμον.

παραγγελιοδόχου, πρὸς τὸν ὅποτον διευθύνει τὰς πραγματείας. 'Ε. 97—98.

100. Αἱ πραγματεῖται, ἄφου ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν ἀποθήκην τοῦ πωλητοῦ ἢ τοῦ ἀποστολέως, περισθεύουν 1), ἂν δὲν συνεφωνήθῃ τὸ ἐναντίον, ὑπὸ κίνδυνον ἐκείνου, εἰς τὸν ὅποτον ἀνήκουν, φυλαττομένου εἰς αὐτὸν τοῦ δικαιώματος τῆς ἀναγωγῆς κατὰ τοῦ παραγγελιοδόχου καὶ τοῦ ἀγωγιάτου, οἵτινες εἶχον ἀναλάβει τὴν μετακόμισιν. 'Ε. 97 ἐ. 104—103. 108.

1) ὀδεύουν

101. Τὰ ἀγωγιαστήριον ἔγγραφον συσταίνει συνάλλαγμα μεταξὺ τοῦ ἀποστολέως καὶ τοῦ ἀγωγιάτου, ἢ μεταξὺ τοῦ ἀποστολέως, τοῦ παραγγελιοδόχου, καὶ τοῦ ἀγωγιάτου. 'Ε. 102. 105.

102. Τὸ ἀγωγιαστήριον πρέπει νὰ ᾔναι χρονολογημένον. — Πρέπει νὰ ἐκφράξῃ· — τὸ εἶδος καὶ τὸ βάρος ἢ τὸ ποσὸν τῶν πρὸς μετακόμισιν πραγμάτων· — τὴν προθεσμίαν, ἐντός τῆς ὁποίας πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ μετακομιδὴ. — Πρέπει νὰ φανερώνη· — τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ παραγγελιοδόχου, διὰ 1) τοῦ ὁποίου ἡ μετακομιδὴ γίνεται, ἂν ὑπάρχῃ· — τὸ ὄνομα ἐκείνου, πρὸς τὸν ὅποτον αἱ πραγματεῖται διευθύνονται· — τὸ ὄνομα καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ ἀγωγιάτου· — τὴν τιμὴν τοῦ ἀγωγίου· — τὴν ἔνεκα ἀργοπορίας ὀφειλομένην ἀποζημίωσιν. — Ὑπογράφεται παρὰ τοῦ ἀποστολέως ἢ παρὰ τοῦ παραγγελιοδόχου. — Φέρει δὲ εἰς τὸ περιθώριον τὰ σημεῖα καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν πρὸς μετακομιδὴν πραγμάτων. — Τὸ ἀγωγιαστήριον ἀντιγράφεται παρὰ τοῦ παραγγελιοδόχου εἰς βιβλίον ἀριθμημένον καὶ μονογραφημένον χωρὶς κενὰ διαστήματα καὶ κατὰ συνέχειαν. Πολ. 408. 446 ἐ. 'Ε. 8 ἐ. 96. 104. 105.

1) διὰ μετολαβῆσεως

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τοῦ ἀγωγιάτου.

103. Ὁ ἀγωγιάτης εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῆς ἀπωλείας τῶν μετακομιζομένων 1) πραγμάτων, ἐκτός ἂν τοῦτο συμβῇ ἐξ ἀκαταμαχήτου δυνάμεως. — Εἶναι ὑπεύθυνος περὶ πάσης ἀβαρίας, ἐκτός ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἀπὸ ἴδιον τοῦ πράγματος ἐλάττωμα, ἢ ἐξ ἀκαταμαχήτου δυνάμεως. 'Ε. 91 ἐ. 96 ἐ. 98. 326. Π. Ν. 385. 491. 610.

1) μετακομιστέων

104. *Αν ἐξ ἀκαταμαχήτου δυνάμεως ἡ μετακομιδὴ δὲν ἔγινε κατὰ τὴν συμφωνηθεῖσαν προθεσμίαν, ὁ ἀγωγιάτης δὲν χρεωστεῖ ἀποζημίωσιν ἔνεκα τῆς ἀργοπορίας. 'Ε. 97.

105. 'Η παραλαβὴ τῶν μετακομισθέντων πραγμάτων καὶ ἡ πληρωμὴ τοῦ ἀγωγίου σδύνουν πᾶσαν κατὰ τοῦ ἀγωγιάτου ἀγωγὴν. 'Ε. 404 ἐ. 408. 406.

106. *Αν συμβῇ ἀποποίησης ἢ διαφορὰ ὡς πρὸς τὴν παραλαβὴν τῶν μετακομισθέντων πραγμάτων, ἡ κατάστασις αὐτῶν ἐξετάζεται καὶ βεβαιοῦται ὑπὸ δοκιμαστῶν, διωρισμένων παρὰ τοῦ προέδρου τῶν ἐμποροδικῶν, ἢ, ἐν ἑλλείψει τούτου, παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου, δυνάμει διατάγματος, γενομένου κάτωθεν τῆς περὶ τούτου ἀναφορᾶς. — Τὰ πράγματα ταῦτα δύνανται νὰ παρακατατεθῶσι, νὰ μεσεγγυηθῶσι, καὶ ἐπομένως νὰ μετακομισθῶσι εἰς δημόσιον ἀποδοχείον. — Δύνανται καὶ νὰ πωληθῇ ὑπὲρ τοῦ ἀγωγιάτου μέρος ἰσότημον τοῦ ἀγωγίου. 'Ε. 93 ἐ. Πολ. 291 ἐ. 894 ἐ.

107. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος τμήματος εἶναι κοιναὶ εἰς τοὺς λεμβάρχους καὶ εἰς τοὺς ἐργολάβους ταχυπόρων καὶ δημοσίων ἀμαξῶν. Π. Ν. 385. 394.

108. Πᾶσα κατὰ τοῦ παραγγελιοδόχου καὶ τοῦ ἀγωγιάτου ἀγωγή περὶ ἀπώλειας ἢ ἀθαρτίας τῶν πραγματειῶν παραγράφεται, ἐπὶ μὲν τῶν ἐντὸς τοῦ Κράτους γενομένων ἀποστολῶν μετὰ ἑξ μῆνας, ἐπὶ δὲ τῶν ἐκτὸς αὐτοῦ μετὰ ἑν ἔτος ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ μετακομιδὴ τῶν πραγματειῶν ἔπρεπε νὰ γένῃ, ἂν πρόκηται περὶ ἀπώλειας, ἢ ἀφ' ἧς ἔγινεν ἡ παράδοσις αὐτῶν, ἂν πρόκηται περὶ ἀθαρτίας· ἐξαιροῦνται αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς ἤθελε συμβῇ ἀπάτη ἢ ἀπιστία. 'Ε. 64. 97. 99. 403. 407. 455. 489. 430 ἐ.

ΤΜΗΜΑ ΕΒΔΟΜΟΝ

Περὶ ἀγορᾶς καὶ πωλήσεως.

109. 'Η ἀγορά καὶ ἡ πώλησις ἀποδεικνύεται· — διὰ δημοσίων ἐγγράφων, — δι' ἰδιογράφων, — διὰ σημειώσεως ἢ λογαριασμοῦ κολλυδιστοῦ τινος ἢ μεσίτου, ὑπογεγραμμένου ἐν τάξει παρὰ τῶν συναλλαττομένων, — διὰ τιμολογίου ἀποδεδεγμένου, — διὰ τῆς ἀλληλογραφίας, — διὰ τῶν βιβλίων τῶν συναλλαττομένων, — διὰ μαρτύρων, ὅταν τὸ δικαστήριον ἤθελε κρίνει δε-

κτὴν τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν. Πολ. 398 ἐ. 407 ἐ. 408, 3. 412. 416 ἐ. 'Ε. 8 ἐ.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 49 καὶ 109 τοῦ ἐμπορ. νόμου πρὸς τὸ ἄρθρον 304 § 1 τῆς πολιτ. δικον. προκύπτει, ὅτι, ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων τὸ παραδεκτὸν τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, ἀνευ διακρίσεως τῆς ἀξίας τοῦ ἀντικειμένου αὐτῶν, ἐξαρτᾶται συνήθως ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστοῦ· ἀλλ' ὁ κανὼν οὗτος δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς ἐκείνας τὰς ἐμπορικὰς πράξεις, περὶ ὧν διὰ τὴν σπουδαιότητα τῶν ἐπακολουθημάτων αὐτῶν ὡς πρὸς τρίτους, ὁ ἐμπορικὸς νόμος διατάσσει ῥητῶς, ὅτι δεόν νὰ συντάσσῃται δημόσιον ἢ ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, ὅπερ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶναι τὸ μόνον νόμιμον μέσον ἀποδείξεως αὐτῶν, εἰς τὴν κατηγορίαν δὲ τῶν πράξεων τούτων ὑπάγεται κατὰ τὸν σαφεῆ ὁρισμὸν τοῦ ἄρθρου 311 τοῦ ἐμπορ. νόμου καὶ τὸ ναυτικὸν δάνειον. Α. Π. 144 τοῦ '49. Ἀλλὰ προδήλως αἱ προκείμεναι διατάξεις τῶν ἄρθρων 304 § 1 τῆς πολιτ. δικον. καὶ 109 τοῦ ἐμπορ. νόμου, καθ' ὅς κατ' ἐξάρεσιν τοῦ γενικοῦ κανόνα ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων ἐπιτρέπεται ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ἀναφέρονται εἰς τὰς μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων σχέσεις, οἵτινες ὑποχρεοῦνται νὰ καταρτίσωσιν ἔγγραφον ἀπόδειξιν τῆς συνομολογουμένης ἀλληλοῖς συμβάσεως, τῶν τρίτων, ξένων ὅλως τοῦ ἐνοχικοῦ τούτου δεσμοῦ, ἀδυνατούντων νὰ ἔχωσι περὶ τῶν μεταξὺ ἄλλων συντεθειμένων ἔγγραφον ἀπόδειξιν. Ὅθεν κατὰ κανόνα ἐν τε τῷ ἀστικῷ καὶ ἐν τῷ ἐμπορικῷ δικαίῳ ὁ τρίτος εἶναι δεκτός, ἐπικαλούμενος τὸ μαρτυρικὸν μέσον. Α. Π. 434 τοῦ 78. — Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 109 καὶ 195 τοῦ ἐμπορ. νόμου, ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων δὲν ἐφαρμόζονται αἱ περὶ διπλῶν ἐγγράφων διατάξεις τῆς πολιτ. δικονομίας (ἄρθρ. 410), διότι ὅπου ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ ἐφαρμόζωνται καὶ εἰς τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις αἱ διατάξεις αὗται διέταξε τοῦτο ῥητῶς, ὡς ἐν ταῖς περιπτώσεσι τῶν ἄρθρων 39 καὶ 282 τοῦ ἐμπορ. νόμου. Α. Π. 47 τοῦ 54, 288 τοῦ 59, 197 τοῦ 78, 55 τοῦ 85.

ΤΜΗΜΑ ΟΓΔΩΟΝ

Περὶ συναλλαγματικῶν, περὶ τῶν εἰς διαταγὴν γραμματίων, καὶ περὶ παραγραφῆς.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ συναλλαγματικῶν. (1)

§ 1. Περὶ τοῦ τύπου τῆς συναλλαγματικῆς

110. Ἡ συναλλαγματικὴ ἐκδίδεται εἰς ἓνα τόπον διὰ νὰ

(1) Ὅρα καὶ Ν. ΡΙΣ'. τοῦ 1865 περὶ Χαρτοσήμου ἄρθρον 5, Ν.

σταλῇ εἰς ἄλλον.— Πρέπει νὰ ᾖναι χρονολογημένη, καὶ νὰ φανερόνῃ τὴν πληρωτέαν ποσότητα, τὸ ὄνομα τοῦ μέλλοντος νὰ πληρώσῃ, τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον, καθ' ὃν πρέπει νὰ γενῇ ἡ πληρωμή, τὰ εἰς χρήματα, εἰς πραγματείας, διὰ λογαριασμοῦ, ἢ καθ' ὅποιονδήποτε ἄλλον τρόπον δοθὲν ἀντίτιμον· γίνεται δὲ εἰς διαταγὴν τρίτου τινός, ἢ τοῦ ἐκδότης αὐτοῦ. — Πρέπει νὰ διαλαμβάνῃ, ἂν ᾖναι πρώτη, δευτέρα, τρίτη, τετάρτη κτλ. 'Ε. 142. 148 ε. 129. 147 ε. 187 ε. 'Α. 2. 6. 7.

Ν. Πᾶν ἔγγραφον φέρον ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 110 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἀπαιτούμενα στοιχεῖα καὶ ἰδίως τὸ ὅτι ἐξεδόθη « εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἐκδόντος αὐτὸ » ἀποτελεῖ συναλλαγματικὴν καὶ οὐχὶ γραμματίον εἰς διαταγὴν. Α. Π. 219 τοῦ 67. — Ἡ συναλλαγματικὴ ἐκδοθεῖσα εἰς διαταγὴν τοῦ ἐκδότης δὲν λαμβάνει ἰσχὺν ὡς τοιαύτη οὐδὲ τελειοποιεῖται εἰμὴ μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ μεταδίδασιν αὐτῆς εἰς διαταγὴν τρίτου δι' ὀπισθογραφῆσεως. Ἐκ δὲ τοῦ τόπου τῆς συντάξεως αὐτῆς προσῆκον νὰ βεβαιωταὶ ἡ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταφορὰ τῶν χρημάτων καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς διαφορᾶς τοῦ τῆς ἐκδόσεως τόπου καὶ τοῦ τῆς ἀποδοχῆς, διότι ἡ ἀποστολὴ ἀρχεται ἀπὸ τῆς τελειοποιήσεως τῆς συναλλαγματικῆς, ἣτις τελεῖται διὰ τῆς εἰς διαταγὴν τρίτου ὀπισθογραφῆσεως. Α. Π. 184 τοῦ 60. — Τοῦ ἀρθροῦ 409 τῆς πολιτ. δικον. ὁρίζοντος, ὅτι, ἵνα ἔχῃ κύρος ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, ἀπαιτεῖται ἡ υπογραφή πάντων ἐκείνων, οἵτινες ὑποχρεοῦνται δι' αὐτοῦ, ἐπεταί, ὅτι καὶ αἱ συναλλαγματικαὶ καὶ τὰ εἰς διαταγὴν γραμματῖα δὲν ἰσχύουσιν ἄνευ τῆς υπογραφῆς τῶν ὑποχρεομένων. Ἀλλ' οὐδ' ὅρκος δύναται νὰ ἐπαχθῇ εἰς τὸν ἐκδότην ἐγγράφου τοιοῦτου, ἂν δὲν ἀνεγνώρισεν οὗτος αὐτὸ καὶ ἐπλήρωσε τόκους αὐτοῦ, ἅτε τῶν ἐγγράφων τούτων (συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν) μὴ ὕφισταμένων, εἰ μὴ ἂν ὦσιν ἐγγράφως συντεταγμένα καὶ ἐπομένως φέροντα τὰς υπογραφὰς τὰς ἀναγκαίας τῶν ἀλληλεγγύως ὑποχρεομένων. Α. Π. 284 τοῦ 62.

Σ'. τοῦ 1867 περὶ Χαρτοσήμου ἀρθρ. 3, Ν. ΥΠΔ'. περὶ Χαρτοσήμου τῆς 3 Ἰουλίου 1873, Δ. 30 Αὐγούστου 1873 ἀρθρ. 7 καὶ Ν. ΑΣΖ' τῆς 18 Νοεμβρίου 1885 δι' ὧν ὁ νομοθέτης ποθῶν νάσφαλίσῃ τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τῶν περὶ σημάσεως τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων διατάξεων αὐτοῦ, μεταβάλλει τὰς διατάξεις τοῦ ἐμπορ. νόμου ὡς πρὸς τὰ ἐπὶ ἀσήμου χάρτου συντασσόμενα ἐμπορικὰ ἔγγραφα κτλ.

— Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Ν. τῆς 5 Ἀπριλίου 1867 περὶ Χαρτοσήμου, καθ' ἣν συναλλαγματικὴ ἢ γραμματίον εἰς διαταγὴν γεγραμμένον ἐπὶ ἀσήμου χάρτου ἀπόλλυσι τὴν ιδιότητα ἐμπορικοῦ ἐγγράφου, προκύπτει σαφῶς, ὅτι ὁ κομιστὴς τῶν τοιούτων ἐγγράφων οὐδενὸς τῶν πλεονεκτημάτων ἀπολαύει, ὅσα ἐκ τῆς ἐμπορικῆς τοῦ ἐγγράφου φύσεως ἢ τῆς ἐμπορικότητος τῆς μαρτυρουμένης δι' αὐτοῦ συμβάσεως ἀποβρέουσιν, οἷά εἰσι τὰ τῆς ἐξαιρετικῆς δικαιοδοσίας, τῆς προσωπικῆς κρατήσεως καὶ τὰ τῶν ἄρθρων 729 καὶ 866 τῆς πολιτ. δικονομίας, διότι ὁ νομοθέτης, ἐκ πνεύματος ταμιακοῦ ἀγόμενος, ἠθέλησε νάσφαλίσῃ διὰ ποιῆς τὴν ἀκριθεὶς ἐκπλήρωσιν τῶν περὶ σημάνσεως τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων διατάξεων αὐτοῦ. Α. Π. 77 τοῦ 81. "Ὅθεν συναλλαγματικὴ ἐπὶ ἀπλοῦ χάρτου ἐκδοθεῖσα δὲν θεωρεῖται ὡς ἐμπορικὸν ἔγγραφο, κυκλοφοροῦν ἀντὶ μετρητῶν, ἀνταποκρινόμενον ἐπομένως εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ προκαταβαλόντος τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς, ὥστε ἀντὶ τῶν μετρηθέντων χρημάτων νὰ λάβῃ τὸ ἀρμόδιον πρόσωπον ἰσάξιον ἢ ἀντίστοιχον ποσὸν μετὰ τὴν λήξιν, ἀλλ' ἐκλαμβάνεται ὡς ἀπλὴ ὑπόσχεσις, ἥτις χρηγεῖ μὲν δικαίωμα ἀγωγῆς ἀλλ' ἀνεξάρτητον τῆς συναλλαγματικῆς. Α. Π. 291 τοῦ 73. ("Ἴδε ἐν οἰκείᾳ θέσει τὸν μεταγενέστερον Νόμον ΑΖΖ' τῆς 18 Νοεμβρίου 1885).

111. Ἡ συναλλαγματικὴ δύναται νὰ ἐκδοθῇ πρὸς ἓνα τινὰ καὶ νὰ πληρωθῇ εἰς τὴν κατοικίαν ἄλλου· δύναται προσέτι νὰ ἐκδοθῇ κατὰ διαταγὴν καὶ εἰς λογαριασμὸν τρίτου τινός. Ἐ. 115.

112. Λογίζεται ἀπλὴ ὑπόσχεσις πᾶσα συναλλαγματικὴ, περιέχουσα ὑποβολὴν ὀνόματος, ιδιότητος, κατοικίας, ἢ τοῦ τόπου, ὅθεν ἐξεδόθη, ἢ ἔνθα πρέπει νὰ πληρωθῇ. Ἐ. 187. 189. Ἀ. 6. Π. Ν. 247.

Ν. Ὁ ἀποδέκτης τῆς συναλλαγματικῆς, δι' ἧς τὴν πληρωμὴν ἐνάγεται, δὲν δύναται νὰ προτείνῃ κατὰ τοῦ τρίτου κομιστοῦ τῆς συναλλαγματικῆς καὶ ἐν καλῇ πίστει ἐνεργήσαντος τὴν τοῦ 112 ἄρθρου ἐνστασιν τῆς ὑποβολῆς τοῦ τόπου, ἥτις ἀποδεικνυομένη ἤθελε καταντῆσαι τὴν συναλλαγματικὴν ἀπλοῦν ὑποσχετικόν. Α. Π. 50 τοῦ 43. — Ζητουμένης διὰ τῆς ἀγωγῆς τῆς πληρωμῆς συναλλαγματικῆς, ἣν ὁμως τὸ δικαστήριον ἐχαρακτήρισεν ὡς γραμματίον εἰς διαταγὴν ἐνεκεν ἐλλείψεως διαφόρου τόπου ἐκδόσεως καὶ πληρωμῆς, τὸ δικαστήριον, παραδεξάμενον τὴν ἀγωγὴν, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἦν ἔμπορος καὶ

ἐμπορικὴ ἢ αἰτία τοῦ ἐγγράφου, δὲν παραβιάζει τὸ ἄρθρον 112 τοῦ ἐμπορ. νόμου. Α. Π. 386 τοῦ 78.

113. Αἱ συναλλαγματικαί, αἱ ὑπογεγραμμέναι παρὰ γυναικῶν ὑπάνδρων ἢ ἀγάμων, μὴ ἐμπορευομένων δημοσίως, δὲν ἰσχύουν ὡς πρὸς αὐτάς εἰμὴ ὡς ἀπλῇ ὑπόσχεσις. 'Α. 5. 'Ε. 1. 4. 5. 7. Πολ. 1003, 1.

Ν. Τοῦ ἄρθρου 113 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ὁρίζοντος, ὅτι αἱ ὑπογεγραμμέναι ὑπὸ γυναικῶν, μὴ ἐμπορευομένων δημοσίως, συναλλαγματικαὶ ἰσχύουσιν ὡς πρὸς αὐτάς μόνον ὡς ἀπλῇ ὑπόσχεσις, εἶναι μὲν ἀρμόδιον τὸ ἐμποροδικεῖον νὰ δικάσῃ περὶ τῆς ὑπὸ γυναικὸς ὑπογεγραμμένης συναλλαγματικῆς, ὡς αὐτὴ φέρει καὶ τὴν ὑπογραφὴν ἐμπόρου, συναναγθέντος μετ' αὐτῆς ἐνώπιον τῶν ἐμποροδικῶν ἰσχυούσης ὅμως ὡς πρὸς αὐτὴν τῆς συναλλαγματικῆς ὡς ἀπλῆς ὑπόσχεσεως, ἐφαρμόζονται ἐπ' αὐτῆς αἱ ἀρχαὶ τοῦ κοινοῦ δικαίου, ὅθεν αὕτη διακαίεται νὰ προτείνῃ κατὰ τῆς συναλλαγματικῆς ταύτης καὶ ἀνεκκαθαρίστους ἐνστάσεις. Α. Π. 217 τοῦ 73.

114. Αἱ παρ' ἀνηλίκων μὴ ἐμπόρων ὑπογεγραμμέναι συναλλαγματικαὶ εἶναι ἄκυροι ὡς πρὸς αὐτοὺς, φυλαττομένων τῶν δικαιωμάτων τῶν συναλλαττομένων, κατὰ τὸ ἄρθρον 1312 τοῦ πολιτικοῦ κώδικος. 'Ε. 2. 3. 6. 63. Πολ. 1003, 3.

Ν. 'Η ἔνστασις ἀκυρότητος τῆς συναλλαγματικῆς λόγῳ ἀνηλικιότητος τοῦ ὑπογράψαντος αὐτήν, μὴ περιοριζομένη ἀπέναντι ὠρισμένων προσώπων, δύναται νὰ προταθῇ καὶ κατὰ τρίτου ὀπισθογράφου. Α. Π. 239 τοῦ 59.

§ 2. Περὶ προβλέψεως.

115. 'Η πρόβλεψις πρέπει νὰ γίνεται παρὰ τοῦ ἐκδότη, ἢ παρ' ἐκείνου, εἰς λογαριασμὸν τοῦ ὁποίου ἡ συναλλαγματικὴ θέλει ἐκδοθῇ· ὁ κατὰ παραγγελίαν ἄλλου ὅμως ἐκδότης μένει πάντοτε προσωπικῶς ὑπεύθυνος μόνον πρὸς τοὺς ὀπισθογράφους καὶ πρὸς τὸν κομιστήν. 'Ε. 111. 117.

Ν. Ἐκ τῶν ἄρθρων 115 καὶ 116, συνδυαζομένων πρὸς τὰ ἄρθρα 118, 120, 121 καὶ 128 τοῦ ἐμπορ. νόμου προκύπτει, ὅτι ὁ πρὸς ὃν ἐξεδόθη ἡ συναλλαγματικὴ δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἀποδεχθῇ αὐτήν, μὴ ὑπαρχούσης προβλέψεως ἐκ μέρους τοῦ ἐκδότη τῆς συναλλαγματικῆς κατὰ τὴν προθεσμίαν αὐτῆς, ὁ δὲ κομιστὴς δικαιούται νὰ ἐναγάγῃ τὸν ἐκδότην δυνάμει τοῦ ἄρθρου 128 τοῦ ἐμπ. νόμου. Α. Π. 314 τοῦ 39.

116. Ὑπάρχει πρόδλεψις, ἐάν, κατὰ τὴν προθεσίαν τῆς συναλλαγματικῆς, ἐκεῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον αὕτη ἐξεδόθη, χρεωστῇ πρὸς τὸν ἐκδότην, ἢ πρὸς ἐκεῖνον, εἰς λογαριασμόν τοῦ ὁποῖου ἐξεδόθη, ποσότητα τοῦλάχιστον ἴσῃν μὲ τὴν ἀξίαν τῆς συναλλαγματικῆς. 'Ε. 145. 179.

Ν. Κατὰ τὴν ὁρθὴν ἔνοιαν τοῦ 116 ἄρθρου ἡ πρόδλεψις δύναται νὰ συνίσταται καὶ εἰς ἀπαίτησιν ἐκ συναλλαγματικῆς κατὰ τοῦ πληρωτοῦ ἀνήκουσαν εἰς τὸν ἐκδότην ἐτέρας συναλλαγματικῆς ὡς κομιστήν, ἐὰν μόνον κατὰ τὴν λῆξιν τῆς συναλλαγματικῆς ὑπάρχῃ τὸ ἐκ συναλλαγματικῆς τοῦτο χρέος, διότι, ἐάν ὁ ἐκδότης συναλλαγματικῆς, ὅστις ἦν καὶ κομιστὴς ἐτέρας κατὰ τοῦ αὐτοῦ πληρωτοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς, ἔπαυσεν ὢν τοιοῦτος διὰ μεταβιβάσεως αὐτῆς εἰς ἄλλον, δὲν ὑπάρχει πρόδλεψις, ὡς ἐπίσης δὲν ὑπάρχει πρόδλεψις ἐὰν μετὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας τῆς συναλλαγματικῆς ἐγένετο κομιστὴς τῆς ἐτέρας συναλλαγματικῆς. Α. Π. 308 τοῦ 84.

117. Ἡ ἀποδοχὴ ὑποθέτει τὴν πρόδλεψιν καὶ εἶναι ἀπόδειξις ταύτης ὡς πρὸς τοὺς ὀπισθογράφους. — Εἴτε γενῇ ἀποδεκτὴ ἡ συναλλαγματικὴ, εἴτε μὴ, μόνος ὁ ἐκδότης χρεωστεῖ, γενομένης ἀρνήσεως, νάποδείξῃ, ὅτι ἐκεῖνοι, πρὸς τοὺς ὁποῖους αὕτη ἐξεδόθη, εἶχον πρόδλεψιν κατὰ τὴν προθεσίαν τῆς· εἰ δὲ μὴ, ὀφείλει νάσφαλίσῃ τὴν πληρωμὴν τῆς, ἂν καὶ τὸ διαμαρτυρικὸν ᾔθελε γενῇ μετὰ τὰς προσδιωρισμένας προθεσμίας. 'Ε. 118 ἐ. 168. 470.

Ν. Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 117 καὶ 170 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου προϋποθέτουν ἀποδοχὴν συναλλαγματικῆς, γενομένης κατὰ τὸν ὑπὸ τὸ ἄρθρον 170 διαγεγραμμένον τύπον, ἥτοι οὐδὲν περὶ ὀφελῆς τοῦ ἀποδέκτου πρὸς τὸν ἐκδότην ἀναφερούσης. Α. Π. 153 τοῦ 78. — Ἐκ τοῦ ἄρθρου 117 προκύπτει, ὅτι ὑπὲρ τῶν ὀπισθογράφων ὑπάρχει τεκμήριον κατὰ τοῦ ἀποδέκτου, ὅτι ἐγένετο πρόδλεψις διὰ τὴν πληρωμὴν τῆς συναλλαγματικῆς, οὐχὶ δὲ καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐκδότης. Α. Π. 111 τοῦ 62.

§ 3. Περί ἀποδοχῆς.

118. Ὁ ἐκδότης καὶ οἱ ὀπισθογράφοι συναλλαγματικῆς τινος εἶναι ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι περὶ τῆς ἀποδοχῆς καὶ τῆς κατὰ τὴν προθεσίαν πληρωμῆς αὐτῆς. 'Ε. 121 ἐ. 128. 136 ἐ. 140. 143 ἐ.

119. Ἡ ἀρνήσις τῆς ἀποδοχῆς ἀποδεικνύεται δι' ἐγγράφου,

τὸ ὅποιον ὀνομάζεται διαμαρτυρικὸν ἐπὶ μὴ ἀποδοχῇ. 'Ε. 120. 126. 156. 163 ἔ. 173 ἔ. 448.

120. Ἀφοῦ γνωστοποιηθῇ τὸ ἐπὶ μὴ ἀποδοχῇ διαμαρτυρικόν, οἱ ὀπισθογράφοι καὶ ὁ ἐκδότης χρεωστοῦν ἀμοιβαίως νὰ ἀσφαλίσουν δι' ἐγγυήσεως τὴν πληρωμὴν τῆς συναλλαγματικῆς κατὰ τὴν προθεσμίαν αὐτῆς, ἢ νὰ τὴν ἐξοφλήσουν ὁμοῦ μὲ τὰ ἔξοδα τοῦ διαμαρτυρικοῦ καὶ τῆς ἐπισυναλλαγῆς. — Ὁ ἐγγυητὴς τοῦ ἐκδότης ἢ τοῦ ὀπισθογράφου δὲν εἶναι ἀλληλέγγυος εἰμὴ μ' ἐκεῖνον μόνον, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἐγγυήθη. 'Ε. 118. 177 ἔ.

121. Ὁ ἀποδέχόμενος τὴν συναλλαγματικὴν ἀναδέχεται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὴν πληρώσῃ, καὶ δὲν δύναται νὰ νὰ καλέσῃ τὴν ἀποδοχὴν του 1), οὐδ' ἐὰν ὁ ἐκδότης ᾔθελε περιπέσει πρὸ τῆς ἀποδοχῆς εἰς πτώχευσιν, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ ᾔξῃ. 'Ε. 136. 137. 138. 148. 163. 437.

1) νὰ ζητήσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀποδοχῆς ἀποκατάστασιν του,

Ν. Ἡ ἀποδοχὴ τῆς συναλλαγματικῆς ὑποχρεοῖ ἀμετακλήτως τὸν ἀποδέκτην πρὸς τὸν κομιστὴν καὶ ἡ ἐξάσκησις τῶν κατὰ τοῦ ἐκδότης ἀγωγῶν τοῦ ἀποδέκτου δὲν δύναται νὰ ἐπενέγκῃ ἀναβολὴν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν νομίμων τοῦ κομιστοῦ δικαιωμάτων. Α. Π. 288 τοῦ 55.

122. Ἡ ἀποδοχὴ τῆς συναλλαγματικῆς πρέπει νὰ ᾔναι ὑπογεγραμμένη· δηλοῦται δὲ διὰ τῆς λέξεως δεκτὴ. Πρέπει νὰ ᾔναι χρονολογημένη, ἂν ἡ συναλλαγματικὴ ᾔναι πληρωτέα μετὰ μίαν ἢ περισσοτέρας ἡμέρας, καὶ μετὰ μῆνα ἢ μῆνας ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως αὐτῆς. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν ἡ ἀχρονολόγητος ἀποδοχὴ κατασταίνει τὴν συναλλαγματικὴν πληρωτέαν εἰς τὴν ὠρισμένην προθεσμίαν, λογιζομένην ἀπὸ τῆς χρονολογίας αὐτῆς.

Ν. Τῆς χρονολογίας τῆς ἀποδοχῆς ἀπαιτουμένης μόνον ἐπὶ συναλλαγματικῆς μετ' ὠρισμένον χρόνον ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως αὐτῆς πληρωτέας, ὅπως ὀρίσθῃ ἡ ἔναρξις τοῦ χρόνου τούτου, ἔπεται, ὅτι ἡ ἔλλειψις τῆς χρονολογίας τῆς ἀποδοχῆς ἀναπληροῦται ὑπὸ τῆς χρονολογίας τῆς συναλλαγματικῆς. Α. Π. 29 τοῦ 63.

123. Ἡ ἀποδοχὴ συναλλαγματικῆς πληρωτέας εἰς ἄλλον τόπον παρ' ἐκεῖνον, ὅπου διατρίβει ὁ ἀποδέκτης, πρέπει νὰ

σημειόνη τὸν τόπον, ὅπου πρέπει νὰ γενῇ ἡ πληρωμή, ἢ νὰ ἐνεργηθῶσι τὰ παρεπόμενα τῆς μὴ ἀποδοχῆς. 'Ε. 143 ἐ. 173 ἐ.

124. 'Η ἀποδοχὴ δὲν δύναται νὰ γενῇ ὑπὸ συνθήκας· δύναται ὅμως νὰ περιορισθῇ εἰς μέρος τῆς ἐν τῇ συναλλαγματικῇ διαλαμβανομένης ποσότητος· εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ κομιστὴς χρεωστεῖ νὰ διαμαρτυρηθῇ περὶ τοῦ ὑπολοίπου.

125. 'Η ἀποδοχὴ πρέπει νὰ γίνεται, ἅμα ἐμφανιζομένης τῆς συναλλαγματικῆς, ἢ τὸ πολὺ ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως. — Ἄν μετὰ τὰς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας δὲν ἀποδοθῇ ἀποδεγμένη ἢ ἀναπόδεκτος, ὁ ἐπισχὼν αὐτὴν εἶναι ὑπεύθυνος νὰποζημιώσῃ τὸν κομιστὴν. Πολ. 849 ἐ.

§ 4. Περὶ τῆς κατὰ παρέμβασιν ἀποδοχῆς.

126. Γινομένου τοῦ ἐπὶ μὴ ἀποδοχῇ διαμαρτυρικοῦ, δύναται τρίτος τις, παρεμβαίνων ὑπὲρ τοῦ ἐκδότης ἢ ὑπὲρ τινος τῶν ὀπισθογράφων, νὰποδεχθῇ τὴν συναλλαγματικὴν. — 'Η παρέμβασις σημειοῦται εἰς τὸ διαμαρτυρικόν, καὶ ὑπογράφεται παρὰ τοῦ παρεμβαίνοντος. 'Ε. 119 ἐ. 158. 173 ἐ. 187.

127. 'Ο παρεμβαίνων ὀφείλει νὰ γνωστοποιῇ χωρὶς ἀναβολὴν τὴν παρέμβασίν του εἰς ἐκεῖνον, ἕνεκα τοῦ ὁποίου παρεμβαίνει. 'Ε. 126.

128. Ἄν ἐκεῖνος, πρὸς τὸν ὅποτον ἐξεδόθη ἡ συναλλαγματικὴ, δὲν τὴν δεχθῇ, ὁ κομιστὴς αὐτῆς διατηρεῖ πάντα τὰ κατὰ τοῦ ἐκδότης καὶ τῶν ὀπισθογράφων δικαιώματά του, ἂν καὶ ᾔθελον γενῇ ἄλλαι κατὰ παρέμβασιν ἀποδοχαί. 'Ε. 118. 160 ἐ.

§ 5. Περὶ τῆς προθεσμίας.

129. Αἱ συναλλαγματικαὶ ἐκδίδονται πληρωτέαι ἐν ὄψει·

μετὰ μίαν ἢ καὶ περισσοτέρας ἡμέρας	} ἀπὸ τῆς ὄψεως·
μετὰ ἓνα ἢ καὶ περισσοτέρους μῆνας	
μετὰ μίαν ἢ καὶ περισσοτέρας συνηθείας	} ἀπὸ τῆς χρονολογίας·
μετὰ μίαν ἢ καὶ περισσοτέρας ἡμέρας	
μετὰ ἓνα ἢ καὶ περισσοτέρους μῆνας	
μετὰ μίαν ἢ καὶ περισσοτέρας συνηθείας	

εἰς ῥητὴν ἢ τακτὴν ἡμέραν — εἰς πανήγυριν. 'Ε. 122. 130. 132. 133. 134. 144. 160.

(ΔΙΚ. ΝΟΜ. ΤΟΜ. Γ'.)

4

130. Ἡ ἐν ὄψει συναλλαγματικὴ πληρόνεται ἅμα ἐμφανισθῇ. 'Ε. 129. 160 ἐ.

131. Ἡ προθεσμία συναλλαγματικῆς τινος πληρωτέας, μετὰ μίαν ἢ περισσοτέρας ἡμέρας
μετὰ ἓνα ἢ περισσοτέρους μῆνας
μετὰ μίαν ἢ περισσοτέρας συνηθείας } ἀπὸ τῆς ὀφειως,
προσδιορίζεται ἐκ τῆς χρονολογίας τῆς ἀποδοχῆς ἢ τοῦ ἐπὶ μὴ ἀποδοχῇ διαμαρτυρικοῦ. 'Ε. 118. 126. 174.

132. Ἡ συνῆθεια εἶναι τριακονθήμερον χρόνου διάστημα, λογιζόμενον ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῆς χρονολογίας τῆς συναλλαγματικῆς. — Οἱ μῆνες εἶναι ἀπαράλλακτοι, ὡς ὀρίζονται εἰς τὸ Γρηγοριανὸν μηνολόγιον. 'Ε. 144 ἐ.

133. Αἱ εἰς πανηγύρεις πληρωτέαι συναλλαγματικαὶ εἶναι ἐμπρόθεσμοι κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν παύει ἡ πανηγυρίς, ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πανηγύρεως, ἂν αὕτη δὲν διαρκῇ πλέον τῆς μιᾶς ἡμέρας. 'Ε. 129. 161 ἐ.

134. Ἄν ἡ προθεσμία ἡμέρα τῆς συναλλαγματικῆς ᾖ κατὰ νόμον ἐορτάσιμος, ἡ πληρωμὴ γίνεται τὴν παραμονὴν. 'Ε. 161. 162. 'Οργ. 425, ὑποσ. Πολ. 147.

Ν. Ἡ τοῦ ἀρθρου 134 τοῦ ἐμπορ. νόμου διάταξις, εἰδικὴ οὖσα διὰ τὴν προθεσίαν τῶν συναλλαγματικῶν, δὲν ἐφαρμόζεται εἰς ἄλλας πληρωμὰς χρεῶν, περὶ ὧν ὁ νόμος δὲν διατυποῖ τοὺς αὐτοὺς αὐστηροὺς ὅρους. Ὅθεν τοῦ συμβολαίου διαλαμβάνοντες, ὅτι ὑποχρεοῦται ὁ ὀφειλέτης νὰ πληρώσῃ τὸ ποσὸν μεθ' ἡμέρας 31 ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τοῦ συμβολαίου, ἔχει οὗτος ὑπὲρ αὐτοῦ πλήρη τὴν τελευταίαν ἡμέραν, Κυριακὴν οὖσαν, καὶ ἐπομένως τὴν ἐπιούσαν δύναται νὰ πληρώσῃ νομίμως. Ἀπόφ. Ἐφετείου Ἀθηνῶν 17551 τοῦ 60.

135. Πᾶσα πρὸς χάριν, ἐξ εὐνοίας, κατ' ἔθος, ἢ κατὰ τοπικὴν συνῆθειαν ἀναβολὴ τῆς πληρωμῆς τῶν συναλλαγματικῶν καταργεῖται. 'Ε. 157. 161 ἐ.

§ 6. Περὶ ὀπισθογραφῆσεως.

136. Ἡ κυριότης τῆς συναλλαγματικῆς μεταβαίνει ἀπὸ ἓνα εἰς ἄλλον διὰ τῆς ὀπισθογραφῆσεως. 'Ε. 137 ἐ. 140. 159. 187. 281. 313. 583.

Ν. Ὁ ἐμπορικὸς νόμος οὐδόλως διατάσσει, ὅτι αἱ συναλλαγματικαὶ

καὶ τὰ εἰς διαταγὴν γραμμᾶτια ἀλλάσσουσι τὸν ἐμπορικὸν αὐτῶν χαρακτηριστῆρα καὶ καθίστανται ἀπλᾶ ἔγγραφα πολιτικοῦ δανείου ἐνεκα τῆς γενομένης μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας αὐτῶν ὀπισθογραφῆσεως ἢ τῆς παραλείψεως τῆς διαμαρτυρίας· τὸ δὲ ἄρθρον 136 αὐτοῦ, κοινὸν καὶ διὰ τὰ εἰς διαταγὴν γραμμᾶτια (κατὰ τὸ ἄρθρον 187 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου), ὁρίζει ἐν γένει καὶ ἀπολύτως, ὅτι ἡ κυριότης τῶν συναλλαγματικῶν μεταδιδάσκεται δι' ὀπισθογραφῆσεως ἄνευ τινὸς διακρίσεως μεταξὺ τῆς ὀπισθογραφῆσεως τῆς γενομένης πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας καὶ τῆς μετὰ τὴν λήξιν γινομένης. Ἐντεῦθεν ἐπεται, ὅτι ἡ κυριότης αὐτῶν δύναται νὰ μεταβιβάσθῃ καὶ διὰ τῆς μετὰ τὴν λήξιν γενομένης ὀπισθογραφῆσεως ἄνευ μεταβολῆς τινος τοῦ ἐμπορικοῦ αὐτῶν χαρακτηριστοῦ. Ἡ μεταβίβασις ἀηλονότι τῆς συναλλαγματικῆς εἰς τὴν διαταγὴν τρίτου διὰ τῆς ὀπισθογραφῆσεως τοῦ ἐκδόντος αὐτὴν εἶναι ἰσχυρά, καὶ ὅτε ἡ τοιαύτη ὀπισθογράφησις ἐγένετο μετὰ τὴν λήξιν τῆς πρὸς πληρωμὴν προθεσμίας, καὶ μετὰ τὴν πρὸς τοῦτο διαμαρτυρήσιν, ἅτε τοῦ ἄρθρου 136 τοῦ ἐμπορ. νόμου οὐδεμίαν ποιουμένου διάκρισιν μεταξὺ τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ἡ ὀπισθογράφησις ἤθελεν εἶναι προγενεστέρα ἢ μεταγενεστέρα τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας. Α. Π. 47 τοῦ 51, 80 τοῦ 54, 246 τοῦ 60, 219 τοῦ 67. Ὅθεν καὶ ὁ δυνάμει τοιαύτης ὀπισθογραφῆσεως κομιστὴς γενόμενος ἄμεσος πιστωτὴς τοῦ ἀποδέκτου τῆς συναλλαγματικῆς καὶ διατελὼν ἐν καλῇ πίστει, ἀπολαύει ὅλων τῶν δικαιωμάτων συνήθους κομιστοῦ, εἰς ὃν ἐκεῖνος δὲν δύναται νάντιτάξῃ ἄλλας ἐνστάσεις ἢ τὰς εἰς αὐτόν (τὸν κομιστὴν) προσωπικῶς, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν ἐκδότην ἰδίως ἀναφερομένης. Α. Π. 80 τοῦ 54.

137. Ἡ ὀπισθογράφησις πρέπει νὰ ᾔναι χρονολογημένη, νὰ ἐκφράξῃ τὴν δοθεῖσαν ἀξίαν τῆς συναλλαγματικῆς, καὶ νὰ φανερώνῃ τὸ ὄνομα ἐκείνου, εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ὁποίου μετέβη. Ἐ. 440. 438.

Ν. Καὶ ἡ λευκὴ ὀπισθογράφησις, μὴ φέρουσα τὰ κατὰ τὸ ἄρθρ. 137 τοῦ ἐμπορ. νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, θεωρεῖται ὡς ἄτακτος ὀπισθογράφησις, μὴ δυναμένη νὰ μεταβιβάσῃ τὴν κυριότητα, ἀλλ' ἀπλῶς ἰσχὺν ἐπιτροπικοῦ παρέχουσα (ἄρθρον 138 ἐμπορ. νόμου). Α. Π. 228 τοῦ 59.

138. Ἡ ὀπισθογράφησις, ἂν δὲν ἔγινε κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, δὲν προξενεῖ μεταφορὰν κυριότητος, ἀλλ' ἔχει ἀπλῶς ἰσχὺν ἐπιτροπικοῦ. Ἐ. 583 ἔ.

Ν. Ἡ ἄτακτος ὀπισθογράφησις ἰσχύει ἀντὶ ἐντολῆς· καὶ τὸ κατὰ τοῦ ἐντολοδόχου δεδικασμένον ἰσχύει καὶ κατὰ τοῦ ἐντολέως, διότι

ἀμφοτέροι παριστῶσι τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Α. Π. 321 τοῦ 68. Ἰσχύει δὲ ὡς ἐντολὴ ἐν γένει κατὰ τῶν διὰ τοῦ γραμματίου ὑποχρεωθέντων πρὸς πληρωμὴν αὐτοῦ· ἀπόκειται ὁμοῦ εἰς τὸν δικαστὴν νὰ ὀρίσῃ ἐκ τῶν εἰς τὴν ἐκτίμησιν αὐτοῦ ὑποβαλλομένων γεγονότων ἀκριβέστερον τὸν ὡς πρὸς τὴν μεταξὺ τοῦ ἐντολέως καὶ τοῦ ἐντολοδόχου σχέσιν σκοπὸν αὐτῆς καὶ ἰδίως ἐάν ἡ ἐντολὴ τείνῃ εἰς τὸ νὰ συναγάγῃ ὁ ἐντολοδόχος πρὸς ἴδιον ἢ πρὸς ὄφελος τοῦ ἐντολέως αὐτοῦ τὸ τοῦ γραμματίου ποσόν. Α. Π. 124 τοῦ 49.—'Ἄλλ' ὁ νόμος δὲν ἀπαγορεύει εἰς τὸν δι' ἀτάκτου ὀπισθογραφήσεως κομιστὴν νὰ κινήσῃ τὴν περὶ ἐξοφλήσεως τοῦ χρέους ἀγωγὴν αὐτοῦ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, ἀλλ' ὑπολείπεται τῷ ἀντιδίκῳ τὸ δικαίωμα νὰ προτείνῃ κατ' αὐτοῦ τὰς νομίμους αὐτοῦ ἐνστάσεις. Α. Π. 318 τοῦ 57.

139. Καταδιώκεται ὡς πλαστογράφος ὅστις προχρονολογεῖ τὰς ὀπισθογραφήσεις. Π. Ν. 256.

§ 7. Περὶ τοῦ ἀλληλεγγύου.

140. Ὅλοι οἱ ὑπογράψαντες, παραδεχθέντες, ἢ ὀπισθογραφῆσαντες συναλλαγματικὴν τινα, εἶναι ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι πρὸς τὸν κομιστὴν. Ἐ. 410. 418. 424. 436. 442. 487.

§ 8. Περὶ τριτεγγυήσεως.

141. Ἐκτὸς τῆς ἀποδοχῆς καὶ τῆς ὀπισθογραφήσεως ὑπάρχει καὶ ἡ τριτεγγυήσις, ἀσφαλίζουσα τὴν πληρωμὴν τῆς συναλλαγματικῆς. Ἐ. 418. 440. 442. 487.

142. Ἡ ἀσφάλεια αὕτη δίδεται διὰ τρίτου τινός, γινομένη ἐπὶ τῆς συναλλαγματικῆς αὐτῆς, ἢ δι' ἐγγράφου χωριστοῦ. Ὁ προσφέρων τριτεγγυήσιν ὑπόκειται εἰς τὰς αὐτάς μὲ τοὺς ἐκδότας καὶ ὀπισθογράφους ὑποχρεώσεις, καὶ εἶναι πρὸς τὸν κομιστὴν ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνος, ἐκτὸς ἂν οἱ συναλλαττόμενοι συνεφώνησαν ἄλλως πως. Ἐ. 440. 446 ἐ. 470. 474. 480.

Ν. Κατὰ τὰς τοῦ Ἐμπ. Δικαίου ἀρχὰς ἐπὶ ἐμπορικῶν χρεῶν ὁ τριτεγγυητής, πληρώσας τῷ κομιστῇ τοῦ συναλλάγματος τὸ τοῦ πρωτοφειλέτου χρέος, κτᾶται αὐτοδικαίως καὶ ἄνευ παραχωρήσεως πάσας τὰς ἀγωγὰς καὶ τὰ δικαίωματα, ἅπερ εἶχεν ὁ κομιστής κατὰ πάντων τῶν συνυποχρέων προσώπων. Α. Π. 181 τοῦ 55. Καὶ ἐν γένει ἡ τριτεγγυήσις τοῦ ἐμπ. νόμου εἶναι αὐτὸ τὸ τοῦ ἀστικοῦ δικαίου συνάλλαγμα τῆς ἐγγυήσεως καὶ διέπεται ὑπὸ τῶν τοῦ ἀστικοῦ νόμου τεθει-

μένων κανόνων, οἵτινες κατὰ τοῦτο καὶ μόνον ἐτροπολογήθησαν ὑπὸ τοῦ ἐμπορικοῦ, ὅτι, μὴ ὑπαρχούσης ἐναντίας συμφωνίας, ὁ τριτεγγυητῆς συναλλαγματικῆς ἢ γραμματίου εἰς διαταγὴν ὑπόκειται εἰς ἃς καὶ οἱ ἐκδίδονται καὶ ὑποσημαῖται ἐγγυήσεις, καθιστάμενος ἀλληλεγγύως μετ' αὐτῶν ὑπεύθυνος εἰς τὸν κομιστὴν. Τὸ δὲ ἄρθρον 167 τοῦ ἐμπορ. νόμου, βυθμίζον ἀπλῶς τὰς προθεσμίας τῆς ἀμοιβαίας ἀγωγῆς τῶν συνυποχρέων ἐν τῇ περιπτώσει ἐνάγονται ὑπὸ τοῦ κομιστοῦ τῆς συναλλαγματικῆς, δὲν ἀποδείκνυσιν, ὅτι τὰς μεταξὺ τριτεγγυητῶν καὶ τῶν λοιπῶν συνυποχρέων σχέσεις ἐτροπολόγησεν ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτῶν ὁ ἐμπορ. νόμος, ἀλλ' ἐξακολουθοῦσι καὶ αὗται διεπόμεναι ὑπὸ τοῦ κοινοῦ δικαίου, διὰ ὃ ἐγγυητῆς ἰδίαν μὲν ἀγωγὴν ἔχει τὴν ἐξ ἐντολῆς, ἂν κατὰ διαταγὴν τοῦ ὀφειλέτου παρέσχε τὴν ἐγγύησιν, ἢ τὴν ἐκ τῆς διοικήσεως ἀλλοτρίων, ἂν οἰκαιοθελῶς ἡγγυήθη, ἀλλ' ἐν ἀμφοτέραις ταῖς περιπτώσεσιν ἡ ἀγωγή τοῦ ἐγγυητοῦ δὲν γεννᾶται ἢ μετὰ τὴν καταβολὴν, τὴν δὲ ἐκχώρησιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ δανειστοῦ δὲν δύναται νὰ αἰτήσῃ αὐθις εἰ μὴ μετὰ τὴν καταβολὴν· ἐκ τούτου δ' ἔπεται, ὅτι κατὰ κανόνα ὁ ἐγγυητῆς δὲν διακαίουται νὰ ἐναγάγῃ τὸν ὀφειλέτην, πρὶν ἢ καταβάλῃ τὸ χρέος τῷ δανειστῇ, ἐκτὸς ἂν καταδικασθῇ ἤδη εἰς τὴν πληρωμὴν αὐτοῦ ἢ ὁ πρωτότυπος ὀφειλέτης χρονίζῃ περὶ τὴν καταβολὴν τοῦ χρέους ἢ ἀσωτεύῃ τὰ ἴδια. (N. 38 § 1 Πανθ. (17. 1). N. 38 B. (ιδ', 1). A. Π. 37 τοῦ 82.

§ 9. Περὶ τῆς πληρωμῆς.

143. Αἱ συναλλαγματικαὶ πρέπει νὰ πληρόνωνται μὲ νομίματα τοιαῦτα, ὅποια εἶναι τὰ ἐν αὐταῖς διαλαμβανόμενα. 'Ε. 444. 460. 473 ε. 487.

144. Ὅστις πληρώσῃ συναλλαγματικὴν πρὸ τῆς προθεσμίας εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τοῦ κύρους τῆς πληρωμῆς. 'Ε. 429 ε. 446. 464.

145. Ὅστις πληρώσῃ συναλλαγματικὴν εἰς τὴν προθεσμίαν τῆς καὶ χωρὶς τινος ἐναντιώσεως θεωρεῖται νομίμως ἀπληλαγμένος πάσης εὐθύνης. 'Ε. 429. 444. 449.

N. Ὁ ἐκ συναλλαγματικῆς ὑφείλων δικαιούται πρὸς ἀποφυγὴν πάσης εὐθύνης πληρώνων νὰ μὴ ἀρκεσθῇ μόνον εἰς τὸ νάπασῃ τὸν τίτλον, ἀλλὰ καὶ νάπαυτῇ νὰ περιβληθῇ δι' ἀποδείξεως ἐξοφλήσεως τοῦ κομιστοῦ, διότι τὸ μόνον γεγονὸς τῆς κατοχῆς τῆς συναλλαγματικῆς δὲν ἀποτελεῖ ὑπὲρ τοῦ ὀφείλοντος τὴν πληρωμὴν ἀπόδειξιν ὅτι πράγματι ἐπλήρωσε, μὴ ἐφαρμοζομένου ἐπὶ συναλλαγματικῶν τοῦ νο-

μίμου τεκμηρίου τῆς ἐκ τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὸν ὀφειλέτην τοῦ χρεωστικοῦ ἐγγράφου συναγομένης καταβολῆς, διότι δύναται νὰ συμβῇ ὥστε διὰ τοῦ γεγονότος τῆς ἀπωλείας τῆς συναλλαγματικῆς ἢ διὰ τῆς παραδόσεως αὐτῆς πρὸ τῆς πληρωμῆς εἰς τὸν ὀφειλέτην πρὸς ἐξέλεξιν νὰ εὑρεθῇ αὕτη εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καίτοι μὴ ἐξοφλήσαντος αὐτήν. Α. Π. 271 τοῦ 84.

146. Ὁ κομιστὴς συναλλαγματικῆς τινος δὲν δύναται νὰ βιασθῇ εἰς τὸ νὰ δεχθῇ πρὸ τῆς προθεσμίας τὴν πληρωμὴν.

147. Ἡ πληρωμὴ δευτέρας, τρίτης, ἢ τετάρτης κτλ. συναλλαγματικῆς ἰσχύει, ὅταν ἡ δευτέρα, τρίτη, τετάρτη κτλ. ἀναφέρῃ, ὅτι ἡ πληρωμὴ ταύτης ἀκυροῦ τὰς λοιπὰς. ὙΕ. 110. 148.

148. Ὅστις πληρώσῃ δευτέραν, τρίτην, ἢ τετάρτην συναλλαγματικὴν, χωρὶς ἀναλάβῃ ἐκείνην, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπάρχει ἡ ἀποδοχὴ του, δὲν ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ 1) κομιστοῦ τῆς ἀποδοχῆς του. ὙΕ. 110. 124. 147.

1) τρίτου

149. Δὲν συγχωρεῖται ἀντίστασις εἰς τὴν πληρωμὴν, εἰμὴ μόνον ὅταν ἀπολεσθῇ ἡ συναλλαγματικὴ, ἢ ὅταν ὁ κομιστὴς πτωχεύσῃ. Πολ. 920, 3. ὙΕ. 145. 150 437.

Ν. Καὶ ἐπὶ χρεῶν ἐκ γραμματίων εἰς διαταγὴν ἢ συναλλαγματικῶν δὲν συγχωρεῖται κατάσχσεις εἰμὴ μόνον ὅτε δυνάμει τοῦ ἀρθρου 149 τοῦ ἐμπ. νόμου συγχωρεῖται ἀντίστασις εἰς τὴν πληρωμὴν, ἀλλὰ καὶ ὅταν τὸ εἰς διαταγὴν γραμματίον ἢ ἡ συναλλαγματικὴ (εἰς ἧς τὴν πληρωμὴν ἐφαρμόζονται τὰ καὶ περὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν κατὰ τὸ ἀρθρον 187 τοῦ ἐμπ. νόμου) ἀπολεσθῇ ἢ ὁ κομιστὴς πτωχεύσῃ. Α. Π. 244 τοῦ 60.

150. Ὅταν ἀπολεσθῇ συναλλαγματικὴ ἀναπόδεκτος, ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὅποιον αὕτη ἀνήκει, δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν διὰ δευτέρας, τρίτης, τετάρτης κτλ.

151. Ἐάν ἡ ἀπολεσθεῖσα συναλλαγματικὴ ἦτον ἤδη ἀποδεδεγμένη, ἢ διὰ δευτέρας, τρίτης, τετάρτης, κτλ. πληρωμὴ δὲν δύναται νὰ γενῇ εἰμὴ διὰ δικαστικοῦ διατάγματος, καὶ ὑπὸ ἐγγύησιν. ὙΕ. 152. 155.

152. Ἐάν ὁ ἀπολέσας συναλλαγματικὴν, ἀποδεδεγμένην ἢ μὴ, δὲν δύναται νὰ ἐμφανίσῃ δευτέραν, τρίτην, τετάρτην, κτλ., ἢ μπορεῖ νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ λάβῃ τὴν πληρωμὴν τῆς ἀπολε-

σθείσης συναλλαγματικής διὰ δικαστικοῦ διατάγματος, ἀφοῦ ἀποδείξη διὰ τῶν βιβλίων του τὴν ἐπὶ ταύτης κυριότητά του καὶ δώσῃ ἐγγυητὴν. 'Ε. 455.

Ν. Ἰδιοκτῆτης συναλλαγματικῆς ἀπολέσας αὐτὴν δικαιούται νά παι-
τήσῃ δικαστικῶς παρὰ τοῦ ἀποδέκτου πρὶ τῆς ἐξοφλήσεως αὐτῆς τὴν
πληρωμὴν καὶ ἂν ἐντεῦθεν προέλθῃ ζημία εἰς ἕτερον τῆς συναλλαγμα-
τικῆς μετέχον πρόσωπον καὶ κτησάμενον ἢ καὶ κατέχον αὐτὴν ἐν καλῇ
πίστει, ἀρκεῖ νά ποδειγθῇ διὰ τῶν νομίμων μέσων, ὅτι ὁ διεκδικῶν εἶ-
ναι κύριος τῆς συναλλαγματικῆς καὶ ὅτι δὲν ἐξωφλήθη εἰσέτι παρὰ τοῦ
ἀποδέκτου. Α. Π. 232 τοῦ 58.

153. Ὁ κύριος τῆς ἀπολεσθείσης συναλλαγματικῆς, ἐάν,
ἀφοῦ ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν κατὰ τὰ προηγούμενα δύο ἄρθρα,
δὲν εἰσακουσθῇ, δύναται νά διατηρήσῃ ὅλα τὰ δικαιώματά του
δι' ἐγγράφου διαμαρτυρίας. — Ἡ διαμαρτυρία αὕτη πρέπει νά
γενῇ τὴν ἐπαύριον τῆς προθεσμίας τῆς ἀπολεσθείσης συναλ-
λαγματικῆς, καὶ νά κοινοποιηθῇ εἰς τὸν ἐκδότην καὶ τοὺς
ὀπισθογράφους, κατὰ τὰς κατωτέρω διατυπώσεις καὶ προθεσμίας,
τὰς περὶ κοινοποιήσεως τοῦ διαμαρτυρικοῦ. 'Ε. 462 ἐ. 465 ἐ.
473 ἐ.

154. Ὁ κύριος τῆς παραπεσούσης συναλλαγματικῆς χρεω-
στει, διὰ νά λάβῃ τὴν δευτέραν, νά ποταθῇ πρὸς τὸν ἄμεσον αὐ-
τοῦ ὀπισθογράφον, ὁ ὅποτος ὀφείλει νά χρηγήσῃ πρὸς αὐτὸν
τὴν ἀναγκαίαν συνδρομὴν διὰ νά ἐνεργήσῃ πρὸς τὸν τούτου
ὀπισθογράφον, καὶ οὕτως ἐφεξῆς ἀπὸ ὀπισθογράφου πρὸς ὀπι-
σθογράφον μέχρι τοῦ ἐκδότης τῆς συναλλαγματικῆς· τὰ δὲ
ἐξοδα εἶναι εἰς βάρος τοῦ κυρίου τῆς παραπεσούσης συναλλαγ-
ματικῆς.

155. Ἡ ὑποχρέωσις τοῦ εἰς τὰ ἄρθρα 154 καὶ 152 ἀναφε-
ριμένου ἐγγυητοῦ σβύνει μετὰ τρία ἔτη, ἂν εἰς τὸ διάστημα
τοῦτο δὲν ἔγινεν ἐπὶ δικαστηρίου κάμμία αἴτησις ἢ καταδίωξις.
'Ε. 489.

156. Αἱ ἐν μέρει πληρωμαὶ συναλλαγματικῆς τινος ἐλαφρύ-
νουν τοὺς ἐκδότες καὶ ὀπισθογράφους· ὁ δὲ κομιστής χρεω-
στει νά κάμῃ διαμαρτυρικὸν περὶ τοῦ ὑπολοίπου. 'Ε. 458.
463 ἐ. 473 ἐ.

157. Οἱ δικασταὶ δὲν δύνανται νὰ παρατείνουν δι' ἀναβολῆς τὴν πληρωμὴν τῆς συναλλαγματικῆς. Πολ. 197. 'Ε. 135. 161.

§ 10. Περὶ τῆς κατὰ παρέμβασιν πληρωμῆς.

158. Ἡ συναλλαγματικὴ, κατὰ τῆς ὁποίας ἔγινε διαμαρτυρία, δύναται νὰ ἐξοφληθῇ παρὰ παντός παρεμβαίνοντος ὑπὲρ τοῦ ἐκδότου ἢ ὑπὲρ ἐνός τῶν ὀπισθογράφων· ἡ παρέμβασις καὶ ἡ πληρωμὴ πρέπει νὰ σημειώνωνται εἰς τὸ διαμαρτυρικὸν ἢ ὑπ' αὐτό. 'Ε. 126. 174.

Ν. Τὸ ἄρθρον 158 τοῦ ἐμπ. νόμου, ἐπιτρέπον τὴν διὰ τῶν βιβλίων ἀποδείξιν τῆς ὑπάρξεως τῆς ἀπολεσθείσης συναλλαγματικῆς, δὲν ἀποκλείει καὶ πᾶν ἄλλο μέσον ἀποδείξεως συγχωρούμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 390 τῆς Πολ. Δικον., ὑπάρχουσι δ' ἀναμφισβητήτως καὶ ἄλλαι ἀποδείξεις ἰσχυρότεραι τῶν βιβλίων. Α. Π. 18 τοῦ 44.

159. Ὅστις ἐξοφλεῖ συναλλαγματικὴν κατὰ παρέμβασιν, υποκαθίσταται εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ κομιστοῦ, καὶ ὑπόκειται εἰς τὰ αὐτὰ περὶ τῶν ἀπαιτουμένων διατυπώσεων καθήκοντα. — Ἄν ἡ κατὰ παρέμβασιν πληρωμὴ ἔγινεν ὑπὲρ τοῦ ἐκδότου, ὅλοι οἱ ὀπισθογράφοι ἀπαλλάττονται πάσης εὐθύνης· ἂν ἔγινεν ὑπὲρ τινος τῶν ὀπισθογράφων, ἀπαλλάττονται οἱ μετ' αὐτὸν ὀπισθογράφοι. — Ἄν ὑπάρχῃ συνδρομὴ πολλῶν εἰς τὴν κατὰ παρέμβασιν πληρωμὴν συναλλαγματικῆς τινος, προτιμᾶται ὅστις ἀπαλλάττει περισσότερους. — Ἄν ἐκεῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον εἰχεν ἐκδοθῇ ἐξ ἀρχῆς ἡ συναλλαγματικὴ, καὶ κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγινε τὸ ἐπὶ μὴ ἀποδοχῇ διαμαρτυρικόν, προβάλλῃ τὴν πληρωμὴν, προτιμᾶται παντός ἄλλου. 'Ε. 149. 160.

§ 11. Περὶ δικαιωμάτων καὶ καθήκοντων τοῦ κομιστοῦ.

160. Ὁ κομιστὴς συναλλαγματικῆς τινος, ἐκδεδομένης εἰς τὴν ἡπειρον καὶ τὰς νήσους τῆς Εὐρώπης, καὶ πληρωτέας εἰς τὰς ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας, εἴτε ἐν ὧρει, εἴτε μετὰ μίαν ἢ πλείονας ἡμέρας, ἢ μῆνας, ἢ συνηθείας ἀπὸ τῆς ὧφews, ὀφείλει νὰ ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν ἢ τὴν ἀποδοχὴν ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς χρονολογίας αὐτῆς· ἄλλως, χάνει τὸ δικαίωμα τῆς ἀναγωγῆς κατὰ τῶν ὀπισθογράφων, καὶ κατὰ τοῦ ἐκδότου αὐτοῦ, ἂν οὗτος εἴχῃ κάμει πρόδωξιν. — Ἡ προθεσμία

εἶναι ὀκταμηνιαία, ὡς πρὸς τὰς συναλλαγματικὰς, τὰς διευθυνομένας ἀπὸ τοῦς λιμένας τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἀπὸ τὰ βόρεια παράλια τῆς Ἀφρικῆς εἰς τὰς ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας· καὶ ἀντιστρόφως ἀπὸ τὴν ἡπειρον καὶ τὰς νήσους τῆς Εὐρώπης εἰς τὰ Γαλλικὰ καταστήματα, τὰ εἰς τοὺς λιμένας τῆς Ἀνατολῆς καὶ εἰς τὰ βόρεια παράλια τῆς Ἀφρικῆς ὑπάρχοντα. — Ἡ προθεσμία εἶναι ἐνιαύσιος ὡς πρὸς τὰς συναλλαγματικὰς, τὰς προερχομένας ἀπὸ τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, συμπεριλαμβανομένου καὶ αὐτοῦ. — Εἶναι ὡσαύτως ἐνιαύσιος ὡς πρὸς τὰς συναλλαγματικὰς, τὰς στελλομένας ἀπὸ τὴν ἡπειρον καὶ τὰς νήσους τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν εἰς τὰς ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας, καὶ ἀντιστρόφως ἀπὸ τὴν ἡπειρον καὶ τὰς νήσους τῆς Εὐρώπης εἰς τὰς ἐπαρχίας ἢ καταστήματα τῆς Γαλλίας, τὰ εἰς τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, καὶ εἰς τὴν ἡπειρον καὶ τὰς νήσους τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν. — Ἡ προθεσμία εἶναι διετής διὰ τὰς συναλλαγματικὰς, τὰς στελλομένας ἀπὸ τὴν ἡπειρον καὶ τὰς νήσους τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν εἰς τὰς ἐν τῇ Εὐρώπῃ Γαλλικὰς ἐπαρχίας, καὶ ἀντιστρόφως ἀπὸ τὴν ἡπειρον καὶ τὰς νήσους τῆς Εὐρώπης εἰς τὰς ἐπαρχίας ἢ καταστήματα τῆς Γαλλίας, τὰ εἰς τὴν ἡπειρον καὶ τὰς νήσους τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν. — Ἐκπίπτουν ὡσαύτως τοῦ δικαιώματος τῆς πληρωμῆς οἱ φέροντες συναλλαγματικὴν ἐν ὄψει, ἢ μετὰ μίαν ἢ πλείονας ἡμέρας, μῆνας, ἢ συνηθείας ἀπὸ τῆς ὕψους, ἐκδεδομένην εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς ἐπαρχίας ἢ καταστήματα τῆς Γαλλίας, καὶ πληρωτέαν εἰς ξένους τόπους, ἂν δὲν ζητήσουν τὴν πληρωμὴν ἢ τὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς ἐντὸς τῶν προθεσμιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνωτέρω ὠρίσθησαν δι' ἐκάστην ἀπόστασιν. — Αἱ ἀνωτέρω ὀκταμηνιαῖαι, ἐνιαύσιοι, καὶ διετεῖς προθεσμίαι διπλασιάζονται ἐν καιρῷ θαλασσοῦ πολέμου. — Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις δὲν βλάπτουν τὰς ἐναντίας συνομολογίας, αἱ ὁποῖαι ἤθελον γενῆ μεταξὺ τοῦ λήπτου τοῦ ἐκδότου, καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ὀπισθογράφων. Πολ. 544. Ἐ. 118 ε. 125. 126. 143. 166. 187.

161. Ὁ κομιστὴς τῆς συναλλαγματικῆς ὀφείλει νὰ ζητήσῃ

τὴν πληρωμὴν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς προθεσμίας. 'Ε. 129. 133.

162. Ἡ ἄρνησις τῆς πληρωμῆς πρέπει νὰ ἀποδειχθῇ τὴν ἐπαύριον τῆς προθεσμίας δι' ἐγγράφου, τὸ ὅποτον ὀνομάζεται διαμαρτυρικὸν ἐπὶ μὴ πληρωμῇ. — Ἀν ἡ ἡμέρα αὕτη ᾗται κατὰ νόμον ἑορτάσιμος, τὸ διαμαρτυρικὸν γίνεται τὴν ἐπιοῦσαν. 'Ε. 133 ἐ. 173 ἐ. 184 ἐ. Πολ. 147.

163. Οὔτε τὸ ἐπὶ μὴ ἀποδοχῇ διαμαρτυρικὸν οὔτε ὁ θάνατος ἢ ἡ πτώχευσις ἐκείνου, πρὸς τὸν ὅποτον ἡ συναλλαγματικὴ εἶναι ἐκδοδομένη, δύνανται νὰ ἐλευθερώσουν τὸν κομιστὴν ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ κάμῃ τὰ ἐπὶ μὴ πληρωμῇ διαμαρτυρικόν. — Ἀν ὁ ἀποδεχθεὶς τὴν συναλλαγματικὴν πτωχεύσῃ πρὸ τῆς προθεσμίας, ὁ κομιστὴς δύναται νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ νὰ κάμῃ τὰς ἀπαιτήσεις του. 'Ε. 149. 156. 171 ἐ. 447.

164. Ὁ κομιστὴς συναλλαγματικῆς τινος, κατὰ τῆς ὁποίας ἔγινε διαμαρτυρία ἐπὶ μὴ πληρωμῇ, δύναται νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν περὶ ἐξασφάλισως ἢ ἀτομικῶς κατὰ τοῦ ἐκδότου καὶ ἐκάστου τῶν ὀπισθογράφων, ἢ συνάμα κατὰ τῶν ὀπισθογράφων καὶ τοῦ ἐκδότου. — Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχει καὶ ἕκαστος τῶν ὀπισθογράφων κατὰ τῶν πρὸ αὐτοῦ ὀπισθογράφων καὶ κατὰ τοῦ ἐκδότου. 'Ε. 140 ἐ. 153. 165. 172.

165. Ἐάν ὁ κομιστὴς κάμῃ τὰς ἀπαιτήσεις του κατὰ μόνον τοῦ παραχωρητοῦ αὐτοῦ, χρεωστεῖ νὰ κοινοποιήσῃ πρὸς αὐτὸν τὸ διαμαρτυρικόν, καὶ, μὴ πληρωθεὶς, νὰ τὸν καλέσῃ εἰς τὸ δικαστήριον ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς χρονολογίας τοῦ διαμαρτυρικοῦ, ἂν ὁ τόπος τῆς διατριβῆς του δὲν ἀπέχῃ πλεόν τῶν πέντε μυριομέτρων. — Ἀν ἡ κατοικία τοῦ παραχωρητοῦ ἀπέχῃ ἀπὸ τὸν τόπον, ὅπου ἡ συναλλαγματικὴ ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ, πλεόν τῶν πέντε μυριομέτρων, διὰ τὸ περισσεῦον τοῦτο προστίθεται εἰς τὴν ἀνωτέρω προθεσμίαν μία ἡμέρα καθ' ἐκάστην ἀπόστασιν δύο ἡμισυ μυριομέτρων. 'Ε. 164 ἐ. 171 ἐ.

N. Τὸ 165 ἄρθρον τοῦ ἔμπορ. νόμου προσδιορίζει ῥητῶς τὴν προθεσμίαν, ἐν ᾗ ὁ ὀπισθογράφος δύναται νὰ κινήσῃ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ κατὰ τοῦ παραχωρητοῦ τῆς συναλλαγματικῆς· ἡ δὲ διάταξις αὕτη, εἰδικῇ οὔσα, κατισχύει τῶν γενικῶν περὶ προθεσμιῶν διατάξεων τῆς πολιτικῆς δικῶν. καίτοι μεταγενεστέρων κατὰ τὸν νομικὸν κανόνα «τὰ εἰδικὰ τῶν γενικῶν ἐπικρατέστερα.» Α. Π. 34 τοῦ 42.

166. Ἐὰν κατὰ συναλλαγματικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκδίδονται εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ νὰ πληρωθοῦν εἰς τὴν ἐκτὸς τῆς γαλλικῆς ἡπείρου Εὐρώπην, γενῇ διαμαρτυρικόν, οἱ ἐκδότες καὶ οἱ ὀπισθογράφοι, οἱ κατοικοῦντες εἰς τὴν Γαλλίαν, καταδιώκονται ἐντὸς τῶν ἐξῆς προθεσμιῶν. — ἐντὸς δύο μηνῶν ὡς πρὸς τὰς πληρωτέας εἰς τὴν Κόρσικαν, τὴν Ἑλβαν, τὴν Καπραϊαν, τὴν Ἀγγλίαν, καὶ τὰς ὁμόρους μὲ τὴν Γαλλίαν ἐπικρατείας. — ἐντὸς τεσσάρων μηνῶν ὡς πρὸς τὰς εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Εὐρώπης πληρωτέας. — ἐντὸς ἑξ μηνῶν ὡς πρὸς τὰς πληρωτέας εἰς τοὺς λιμένας τῆς Ἀνατολῆς καὶ εἰς τὰ βόρεια παράλια τῆς Ἀφρικῆς. — ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ὡς πρὸς τὰς πληρωτέας εἰς τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, συμπεριλαμβανομένου καὶ αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας. — ἐντὸς δύο ἔτων ὡς πρὸς τὰς πληρωτέας εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας. — Αἱ προθεσμίαι αὗται θέλουν φυλάττεσθαι κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν ὡς πρὸς τὰς ἐνδεχομένας ἀγωγὰς κατὰ τῶν ἐκδοτῶν καὶ ὀπισθογράφων, τῶν κατοικούντων εἰς τὰς ἐκτὸς τῆς Εὐρώπης κειμένας γαλλικὰς ἐπαρχίας. Αἱ ἀνωτέρω ἐξαμηνιαίαι, ἐνιαύσιοι, καὶ διετεῖς προθεσμίαι διπλασιάζονται ἐν καιρῷ θαλασσοῦ πολέμου. Ἐ. 164. 167 ἔ. 171 ἔ.

167. Ἐὰν ὁ κομιστὴς ἐνάγῃ συνάμα τοὺς τε ὀπισθογράφους, καὶ τὸν ἐκδότην, ἔχει ὡς πρὸς ἕνα ἕκαστον αὐτῶν τὰς εἰς τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα διαληφθεῖσας προθεσμίας. — Ἐκαστος τῶν ὀπισθογράφων ἔχει δικαίωμα νὰ κινήσῃ τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν κατὰ μέρος ἢ συνάμα ἐντὸς τῶν ἀνωτέρω προθεσμιῶν. — Ἡ προθεσμία ὡς πρὸς τοὺτους ἄρχεται τὴν ἐπιούσαν τῆς χρονολογίας. τὴν ὅποιαν φέρει ἡ πρὸς αὐτοὺς κλήσις τοῦ δικαστηρίου. Ἐ. 165 ἔ. 168.

168. Ἀφοῦ παρέλθουν αἱ ἀνωτέρω ὁριθεῖσαι προθεσμίαι πρὸς ἐμφάνισιν τῆς ἐν ὄψει συναλλαγματικῆς, ἢ τῆς εἰς μίαν ἢ πλείονας ἡμέρας, ἢ μῆνας, ἢ συνηθείας ἀπὸ τῆς ὀψείας, πρὸς σύνταξιν τοῦ ἐπὶ μὴ πληρωμῇ διαμαρτυρικοῦ, πρὸς εἰσαγωγὴν τῆς περὶ ἐγγυήσεως ἀγωγῆς, ὁ κομιστὴς τῆς συναλλαγματικῆς χάνει πᾶν δικαίωμα κατὰ τῶν ὀπισθογράφων. Ἐ. 160 ἔ. 174.

N. Ἐκ τῶν συνδυαζομένων άρθρων 168 καὶ 170 τοῦ ἐμπ. νόμου

προκύπτει, ὅτι ἡ ἔλλειψις τοῦ διαμαρτυρικοῦ ἔχει μόνον τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ νὰ ἀποβάλλῃ ὁ κοιμιστὴς τῆς συναλλαγματικῆς πᾶν δικαίωμα κατὰ τῶν ὀπισθογράφων, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τοῦ ἐκδότου καὶ ὅτι τὸ κατὰ τοῦ ἐκδότου δικαίωμα τὸ ἀποβάλλει μόνον, ὅταν ἀποδείξῃ, ὅτι ὑπῆρχε πρόβλεψις κατὰ τὴν προθεσμίαν τῆς συναλλαγματικῆς. Α. Π. 199 τοῦ 47, 32 τοῦ 47. (Ἴδε καὶ ἀρθ. 170).

169. Οἱ ὀπισθογράφοι δὲν δύνανται ὡσαύτως νὰ κινήσουν κάμμιαν περὶ ἐγγυήσεως ἀγωγὴν κατὰ τῶν παραχωρητῶν αὐτῶν, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ἀνωτέρω προθεσμιῶν, καθ' ὅσον εἰς ἕκαστον ἀνήκει. Ἐ. 160 ἐ. Πολ. 561.

170. Χάνουν ὡσαύτως ὅ,τε κοιμιστὴς καὶ οἱ ὀπισθογράφοι πᾶν δικαίωμα κατὰ τοῦ ἐκδότου, ἂν οὗτος ἀποδείξῃ ὅτι ὑπῆρχε πρόβλεψις κατὰ τὴν προθεσμίαν τῆς συναλλαγματικῆς. — Εἰς ταύτην τὴν περίπτωσιν ὁ κοιμιστὴς δὲν δύναται νὰ ἐνάξῃ εἰμὴ μόνον ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ συναλλαγματικὴ εἶχεν ἐκδοθῇ. Ἐ. 145. 160 ἐ. 171.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατ. τῶν ἀρθρῶν 168 καὶ 170 τοῦ ἐμπ. νόμου προκύπτει, ὅτι, ληξάσης τῆς προθεσμίας τῆς πληρωμῆς συναλλαγματικῆς τινος, εἰ καὶ ποσῶς δὲν ἐγένετο διαμαρτυρικὸν ἐπὶ μὴ ἀποδοχῇ ἢ πληρωμῇ, ὁ κοιμιστὴς ἀρνούμενος ὅτι ὑπῆρξε πρόβλεψις ἔχει δικαίωμα ἀγωγῆς κατὰ τοῦ ἐκδότου καὶ εἰς τὸν ἐκδότην ἐπίκειται τὸ βᾶρος τῆς ἀποδείξεως τοῦ ὅτι αὕτη ὑπῆρξε πρὸς ἀπόκρουσιν κατ' οὐσίαν τῆς ἀγωγῆς. Α. Π. 32 τοῦ 47. (Ἴδε καὶ ἀρθ. 168).—Ὁ κοιμιστὴς μὴ ἀποδεχθεὶς συναλλαγματικῆς δὲν κέκτηται μὲν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ πληρωτοῦ ἐκ τοῦ συναλλάγματος τῆς συναλλαγῆς ἐκπηγάζουσιν, πλην διὰ τῆς δι' ὀπισθογραφήσεως μεταβιβάσεως τῆς μὴ ἀποδεχθείσης συναλλαγματικῆς γίνεται ἐκδογεὺς τῆς κατὰ τοῦ πληρωτοῦ ἀπαίτησεως τοῦ ἐκδότου ἐπὶ τῆς ὀφισταμένης προβλέψεως, ἐνασκῶν οὕτως ἰδίῳ ὀνόματι τὴν ἀγωγὴν ἐκείνου δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 170 ἐμπ. νόμου. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ὁ ὀφειλέτης δικαιούται νὰ προτείνῃ κατὰ τοῦ κοιμιστοῦ πάσας τὰς ἐνστάσεις, αἷς ἔχει κατὰ τοῦ ἐκχωροῦντος ἐκδότου, ὡς καὶ τὴν μετὰ τὴν ἐκχώρησιν, ἀλλὰ πρὸ τῆς γνωστοποιήσεως αὐτῆς, πληρωμὴν. Α. Π. 167 τοῦ 78.

171. Αἱ κατὰ τοῦ κοιμιστοῦ συνέπειαι τῆς εἰς τὰ προηγούμενα τρία ἀρθρα ὀριζομένης ἐκπτώσεως παύουν, ἂν ὁ ἐκδότης ἢ τις τῶν ὀπισθογράφων, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν περὶ τοῦ διαμαρτυρικοῦ, τῆς γνωστοποιήσεως τοῦ διαμαρτυρικοῦ, ἢ τῆς εἰς τὰ

δικαστήριον κλήσεως ώρισμένων προθεσμιών, ἔλαβε διὰ λογαριασμοῦ, συμψηφισμοῦ, ἢ ὅπωςδήποτε ἄλλως, τὰ πρὸς πληρωμὴν τῆς συναλλαγματικῆς προσδιωρισμένα χρήματα, ὃ δὲ κομιστὴς ἀναλαμβάνει τὰ κατὰ τῶν εἰρημένων δικαιώματά του. 'Ε. 168 ἐ.

172. Εκτὸς τῶν ὁρισθεισῶν διατυπώσεων περὶ τῆς πρὸς ἐγγύησιν ἀγωγῆς, ὃ κομιστὴς συναλλαγματικῆς τινος, κατὰ τῆς ὁποίας ἐγίνε διαμαρτυρικὸν ἐπὶ μὴ πληρωμῇ, δύναται δι' ἀδείας τοῦ δικαστοῦ νὰ μεσεγγυήσῃ λόγῳ ἐξασφαλίσεως τὰ κινητὰ πράγματα τοῦ ἐκδότου, τῶν ἀποδεκτῶν, καὶ τῶν ὀπισθογράφων. Πολ. 1034 ἐ. 'Ε. 464 ἐ.

§ 12. Περὶ τοῦ διαμαρτυρικοῦ.

173. Τὸ ἐπὶ μὴ ἀποδοχῇ ἢ μὴ πληρωμῇ διαμαρτυρικὸν γίνεται παρὰ δύο συμβολαιογράφων, ἢ παρ' ἐνὸς συμβολαιογράφου καὶ δύο μαρτύρων, ἢ παρ' ἐνὸς κλητῆρος καὶ δύο μαρτύρων. — Τὸ διαμαρτυρικὸν πρέπει νὰ γενῇ εἰς τὸν τόπον τῆς κατοικίας ἐκείνου, ὅστις ὤφειλε νὰ πληρώσῃ τὴν συναλλαγματικὴν, ἢ εἰς τὸν τόπον τῆς τελευταίας γνωστῆς κατοικίας του· εἰς τὸν τόπον τῆς κατοικίας ἐκείνων, αἵτινες σημειοῦνται εἰς τὴν συναλλαγματικὴν διὰ νὰ πληρώσουν χρεῖας καλούσης· εἰς τὸν τόπον τῆς κατοικίας ἐκείνου, ὅστις ἀνεδέχθη τὴν πληρωμὴν διὰ παρεμβάσεως· ὅλα δὲ ταῦτα δι' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου. — Ὅταν ἡ δήλωσις τῆς κατοικίας ᾖναι πλαστή, γίνεται πρὸ τοῦ διαμαρτυρικοῦ ἐρευνητικὸν ἐγγραφοῦ. 'Ε. 149. 162 ἐ. 175. 184. 187. 189. 448.

N. Τὸ τε 173 ἀρθ. τοῦ ἐμπ. νόμου ὁρίζον, ὅτι τὸ ἐπὶ μὴ ἀποδοχῇ ἢ ἐπὶ μὴ πληρωμῇ διαμαρτυρικὸν γίνεται παρὰ δύο συμβολαιογράφων, καὶ τὸ 178 ἀρθ. τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ. διαλαμβάνον, ὅτι τὸ συμβολ. ἐγγραφοῦν ἀπαιτεῖται νὰ γίνῃ ἐνώπιον δύο συμβολαιογράφων, δὲν ἀπαιτοῦσι τὴν καὶ ὑπὸ τῶν δύο σύναμα ἢ καὶ ὑφ' ἐκάστου αὐτῶν ἰδιαιτέραν σύνταξιν τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου οὐδὲ ἐπιβάλλουσιν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὸ νὰ παραγγέλλωνται καὶ οἱ δύο ὑπὸ τοῦ ἔχοντος συμφέρον εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἐγγράφου· ἀρκεῖ ἐπομένως, ὅπως ἢ ἔγκυρον τὸ διαμαρτυρικόν, νὰ συνταχῇ ἐνώπιον καὶ τοῦ ἐτέρου συμβολαιογράφου καὶ ὑπογράψῃ οὗτος αὐτό. Α. Π. 184 τοῦ 48. — Τὸ 173 ἀρθρον ὁρίζον,

ὅτι τὸ διαμαρτυρικὸν δέον νὰ γενῇ ἐν τῷ τόπῳ τῆς κατοικίας τοῦ πληρῶνοντος δὲν ἐννοεῖ τὸ οἶκημα ἢ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, δυναμένου νὰ ἔχῃ πολλὰς οἰκίας καὶ ἐν διαφόροις πόλεσιν, ἀλλὰ τὴν χώραν ἐν ᾗ ὁ ὀφειλέτης κατοικεῖ. Α. Π. 184 τοῦ 48.

174. Τὸ διαμαρτυρικὸν πρέπει νὰ περιέχῃ κατὰ λέξιν ἀντιγεγραμμένην τὴν συναλλαγματικὴν, τὴν ἀποδοχὴν, τὰς ὀπισθογραφήσεις, καὶ τὰς ἐκεῖ σημειωμένας συστάσεις, τὴν περὶ πληρωμῆς τῆς συναλλαγματικῆς κλήσιν· — καὶ νὰ φανερόνῃ — ἂν ᾖ παρὼν ἢ ἀπὼν ὁ ὀφείλων νὰ πληρῶσῃ· — τὰ αἴτια τῆς ἀρνήσεως τῆς πληρωμῆς, καὶ ἂν δὲν ἠδύνατο ἢ δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἀποδοχὴν.

175. Κάνεν ἄλλο ἔγγραφον τοῦ κομιστοῦ τῆς συναλλαγματικῆς δὲν δύναται νὰ ἀναπληρῶσῃ τὴν ἑλλειψιν τοῦ διαμαρτυρικοῦ, ἐκτός τῆς εἰς τὰ ἄρθρα 150 καὶ ἐφεξῆς ἀναφερομένης περιστάσεως ὡς πρὸς τὰς παραπεσούσας συναλλαγματικὰς.

176. Οἱ συμβολαιογράφοι καὶ οἱ κλητῆρες ὀφείλουν νὰ δίδουν ἀντίγραφον ἀκριβὲς τῶν διαμαρτυρικῶν καὶ νὰ τὰ καταχωρίζουν ὁλόκληρα καθ' ἡμέραν καὶ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν εἰς ἐπὶ τούτου βιβλίον, ἡριθμημένον, μονογραφημένον, καὶ συντεταγμένον κατὰ τοὺς ὀρισμένους περὶ τῶν εὑρετηρίων τύπους· ἄλλως καθαιροῦνται, καὶ εἶναι ὑπεύθυνοι περὶ τῶν ἐξόδων, ζημιῶν, καὶ τόκων τῶν ἐχόντων δικαίωμα. Ὅργ. 191. 193. 200. 203.

§ 13. Περί ἐπισυναλλαγῆς.

177. Ἡ ἐπισυναλλαγή ἐκτελεῖται δι' ἐπισυναλλαγματικῆς. Ἐ. 180. 187.

178. Ἡ ἐπισυναλλαγματικὴ εἶναι νέα συναλλαγματικὴ, δυνάμει τῆς ὁποίας ὁ κομιστὴς λαμβάνει παρὰ τοῦ ἐκδότου ἢ παρ' ἑνὸς τῶν ὀπισθογράφων τὸ κεφάλαιον τῆς συναλλαγματικῆς, κατὰ τῆς ὁποίας ἐγίνε διαμαρτυρία, τὰ ἐξοδὰ του, καὶ τὴν ὁποίαν πληρῶνει τιμὴν τῆς νέας συναλλαγῆς. Ἐ. 110.

179. Ἡ ἐπισυναλλαγή κανονίζεται, ὡς πρὸς μὲν τὸν ἐκδότην ἐκ τῆς τιμῆς τῆς συναλλαγῆς τῆς ἐκ τοῦ τόπου, ἔνθα ἡ συναλλαγματικὴ ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ, πρὸς τὸν τόπον ὅθεν ἐξεδόθη· ὡς πρὸς τοὺς ὀπισθογράφους δέ, ἐκ τῆς τιμῆς τῆς συναλλαγῆς τῆς ἐκ τοῦ τόπου, ἔνθα ἡ συναλλαγματικὴ ἀπεστάλη ἢ ἐπραγ-

ματεύθη παρ' αὐτῶν, πρὸς τὸν τόπον ὅπου ἡ πληρωμὴ ἐκτελείται. 'Ε. 74 ἐ. 436 ἐ. 484.

180. Ἡ ἐπισυναλλαγματικὴ συνοδεύεται μὲ λογαριασμόν ἐπιστροφῆς. 'Ε. 478. 484.

Ν. Ἐκ τῶν ἄρθρων 180 καὶ 181 τοῦ ἐμπ. νόμου συνάγεται, ὅτι, ὡς ὁ κομιστὴς τῆς πρώτης συναλλαγματικῆς δύναται νὰ ἐναγάγῃ πάντας τοὺς ὑπογράφαντας αὐτὴν καὶ ὑποχρέους εἰς τὴν πληρωμὴν, ὁπόταν μὴ πληρωθῇ ὑπὸ τοῦ πρὸς ὃν αὕτη ἀπετάθη, οὕτω καὶ ὁ κομιστὴς τῆς ἐπισυναλλαγματικῆς, ἐὰν αὕτη μὴ πληρωθῇ ὑπὸ τοῦ πρὸς ὃν ἀποτείνεται ἐκδότου ἢ ὀπισθογράφου τῆς πρώτης συναλλαγματικῆς, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐναγάγῃ σὺν αὐτῷ καὶ πάντα ἄλλον ὑπογράφαντα τὴν πρώτην συναλλαγματικὴν καὶ ὑπόχρεων εἰς τὴν πληρωμὴν αὐτῆς. Α. Π. 355 τοῦ 53.

181. Ὁ ἐπιστροφῆς λογαριασμός πρέπει νὰ περιέχῃ τὸ κεφάλαιον τῆς συναλλαγματικῆς, καθ' ἧς ἔγινεν ἡ διαμαρτυρία—τὰ ἔξοδα τοῦ διαμαρτυρικοῦ, καὶ ἄλλα νόμιμα ἔξοδα, οἷον τὰ τραπεζιτικὰ δικαιώματα, τὰ μεσιτικά, τὰ τῆς σημάσεως, καὶ τὰ τῶν ἐπιστολῶν κόμιστρα.—Πρέπει νὰ φανερόνῃ τὸ ὄνομα ἐκείνου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ συναλλαγματικὴ 1) ἐξεδόθη, καὶ τὴν τιμὴν τῆς συμφωνηθείσης συναλλαγῆς.—Πρέπει νὰ ᾔναι ἐπικυρωμένος παρ' ἐνός κολλυθιστοῦ· ὅπου δὲν ὑπάρχει κολλυθιστής, ἐπικυροῦται παρὰ δύο ἐμπόρων.—Πρέπει νὰ ἐπισυνάπτεται εἰς αὐτόν ἡ συναλλαγματικὴ, ἢ τὸ κατ' αὐτῆς διαμαρτυρικόν, ἢ ἐπίσημον ἀντίγραφον αὐτοῦ.—Ὅταν ἡ ἐπισυναλλαγματικὴ ἀποτείνεται πρὸς τινὰ τῶν ὀπισθογράφων, ἐπισυνάπτεται προσέτι πιστοποιητικόν, ἀποδεικνύον τὴν τιμὴν τῆς συναλλαγῆς τῆς ἀπὸ τοῦ τόπου, ὅπου ἡ συναλλαγματικὴ ἦτον πληρωτέα, πρὸς τὸν τόπον ὅθεν ἐξεδόθη. 'Ε. 72 ἐ.

1) ἐπισυναλλαγματικὴ

182. Δὲν συγχωρεῖται νὰ γενοῦν πολλοὶ ἐπιστροφῆς λογαριασμοὶ ἕνεκα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς συναλλαγματικῆς.—Ὁ ἐπιστροφῆς λογαριασμός οὗτος διέρχεται ἐξοφλούμενος ἀπὸ ὀπισθογράφου εἰς ὀπισθογράφον διαδοχικῶς, καὶ ἐξοφλεῖται ὀριστικῶς παρὰ τοῦ ἐκδότου. 'Ε. 426. 478. 482.

183. Δὲν ἡμποροῦν νὰ συσσωρευθοῦν πολλαὶ ἐπισυναλλαγαί.

Καθεὶς τῶν ὀπισθογράφων δὲν ὑπόκειται, εἰμὴ εἰς τὴν πληρωμὴν μιᾶς μόνης, καθὼς καὶ ὁ ἐκδότης.

184. Ὁ τόκος τῶν κεφαλαίων τῆς συναλλαγματικῆς, κατὰ τῆς ὁποίας ἔγινε διαμαρτυρία ἐπὶ μὴ πληρωμῇ, λογίζεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ διαμαρτυρικοῦ. 'Ε. 162. 173. 185. 187.

Ν. Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 184, 187 καὶ 188 εἴτε παρ' ἐμπόρων εἴτε παρὰ μὴ ἐμπόρων ἐκδίδονται τὰ γραμμάτια εἰς διαταγὴν, ἀπὸ τοῦ διαμαρτυρικοῦ ὀφείλεται ὁ τῆς ὑπερμερίας τόκος καὶ δὲν ἀρκεῖ τὸ ὠρισμένον τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς πρὸς πληρωμὴν τόκου ὑπερμερίας, οὐδ' ἔχει ἐπιρροὴν τινα τὸ ὅτι ἀντίτιμον τυχὸν πωληθέντων πραγμάτων εἶναι τὸ ποσὸν αὐτῶν. Α. Π. 270 τοῦ 69.

185. Ὁ τόκος τῶν ἐξόδων τοῦ διαμαρτυρικοῦ, τῆς ἐπισυναλλαγῆς, καὶ ἄλλων νομίμων ἐξόδων, δὲν λογίζεται, εἰμὴ ἀφ' ἧς ἡμέρας κινήθῃ ἡ ἀγωγὴ εἰς τὸ δικαστήριον.

186. Δὲν χρεωστεῖται πληρωμὴ ἐπισυναλλαγῆς, ἐάν ὁ ἐπιστροφῆς λογαριασμὸς δὲν συνοδεύεται μὲ τὰ εἰς τὸ ἄρθρον 184 διαλαμβανόμενα πιστοποιητικὰ καλλυθιστῶν ἢ ἐμπόρων. 'Ε. 181.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου. (1)

187. Ὅλαι αἱ περὶ συναλλαγματικῶν διατάξεις, αἱ ἀφορῶσαι — τὴν προθεσίαν, — τὴν ὀπισθογράφησιν, — τὸ ἀλληλέγγυον, — τὴν τριτεγγύησιν, — τὴν πληρωμὴν, — τὴν κατὰ παρέμβασιν πληρωμὴν, — τὴν διαμαρτυρίαν, — τὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα τοῦ κομιστοῦ, — τὴν ἐπισυναλλαγὴν ἢ τοὺς τόκους, — ἐφαρμόζονται εἰς τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια, φυλαττομένων ἀκεραίων τῶν εἰς τὰς περιπτώσεις, τὰς ὁποίας προβλέπουν τὰ ἄρθρα 636, 637, καὶ 638 ἀναφερομένων διατάξεων. 'Ε. 110. 129. 136. 140 ε. 153. 160 ε. 173 ε. 184. 189. 'Α. 6 ε.

Ν. Τὸ 187 ἄρθρον συγχωρεῖ νὰ προτείνωνται κατὰ τὰς περὶ συναλλαγματικῶν δικῶν μόνον ἐνστάσεις δυνάμεναι παραχρῆμα νάποδειχθῶσι, δηλονότι ἐνστάσεις ὑποστηριζόμεναι ὑπὸ τοιούτων ἀποδεικτ. μέσων, ὅποια θέτουσιν εὐθὺς τὸν δικαστὴν εἰς κατὰστασιν νάποφίνηται περὶ

(1) Ὅρα σημείωσιν ἡμετέραν ὑπὸ τὸ ἄρθ. 110.

τῆς ἐνστάσεως ἄνευ τῆς ἐκδόσεως ἀποφάσεως περὶ ἀποδείξεως* ἐπομένως συγχωρεῖ καὶ τὴν δι' ἑρκου ἀπόδειξιν, ἐὰν ὁ εἰς ὃν ἐπάγεται, παρὼν ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ, δύναται νὰ δηλώσῃ ἀμέσως καὶ δώσῃ τὸν ἕρκον. Α. Π. 132 τοῦ 54. Ἀλλ' αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 729 τῆς πολ. δικον. ὡς ἐξαιρετικαὶ δὲν ἐπιδέχονται ἐπέκτασιν· ὅθεν δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς τὰ γραμμάτια. Α. Π. 139 τοῦ 54, 338 τοῦ 57, 221 τοῦ 66, 65 τοῦ 82, 159 τοῦ 85· γραμμάτιον δὲ εἶναι τὸ ἔγγραφο, ὅσάντις ἡ πληρωμὴ πρόκειται νὰ γένηται ἐν τῷ αὐτῷ τῆς ἐκδόσεως τόπῳ. Α. Π. 139 τοῦ 54. — Ὅστε ἐν τῇ Πολιτικῇ Δικ. οὔτε ἐν τῷ ἐμπ. νόμῳ εὐρηται διάταξις ἀπαγορεύουσα ἐν ταῖς ἀφορώσαις γραμμάτια εἰς διαταγὴν δικαίως τὴν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου πρότασιν τῆς ἐνστάσεως τοῦ συμφητισμοῦ, ὅτε τὴν πληρωμὴν αὐτῶν ἐπιδιώκει διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ ὁ ἀρχικὸς κομιστής, οὐ εἰς διαταγὴν ἐξεδῶθι τὸ περὶ οὗ ἡ δίκη γραμματίων. Α. Π. 260 τοῦ 81. — Κατὰ νόμον 6 § 2 Πανθ. (17. 1) ὁ ἐγγυητὴς πληρώσας τὸ χρέος ἔχει ἀναγωγὴν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου. Ἐντεῦθεν ἐπεται, ὅτι ὁ ὀφειλέτης, ὡς ἐκδότης τῶν γραμματίων, ἐστὶν ὑπεύθυνος εἰς τὴν πληρωμὴν καὶ ἂν δὲν ἐγένετο διαμαρτυρικόν. Α. Π. 170 τοῦ 82. ("Ἴδε καὶ ἀρθρὰ 168 καὶ 170). — Τοῦ προσφέροντος τριτεγγυήσιν ὑποκειμένου κατὰ τὸ ἀρθρ. 142 τοῦ ἐμπ. νόμου ταῖς αὐταῖς τῷ ἐκδότη ὑποχρεώσεται καὶ ὅντος ἀλληλεγγυῶς ὑπευθύνου πρὸς τὸν κομιστήν, ἐκτός ἂν οἱ συναλλαττόμενοι συνενόκησαν ἄλλως, ἐφαρμοζομένης δὲ τῆς διατάξεως ταύτης καὶ ἐπὶ τῶν ἀφορώντων εἰς ἐμπορικὰς πράξεις γραμματίων εἰς διαταγὴν, ἐπεται, ὅτι ἐγγυηθέντος τινὸς ὑπὲρ τοῦ ἐκδότη τοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου διὰ τὴν πληρωμὴν αὐτοῦ καὶ ὄντος τριτεγγυητοῦ, προτείναντες δὲ τούτου τὴν ἔνστασιν τῆς διζήσεως πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς, ἐξεταστέον ἐστὶν ἂν τὸ γραμμάτιον τοῦτο προέρχεται ἐξ ἐμπορικῆς αἰτίας, διότι τούτου βεβαιουμένου δὲν χωρεῖ τὸ τῆς διζήσεως εὐεργέτημα. Α. Π. 226 τοῦ 76. — Ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 187 ἐξισούντος τὰ ἐμπ. γραμμάτια ταῖς συναλλαγματικαῖς προκύπτει, ὅτι ὁ ἐμπορικὸς χαρακτήρ τῶν ἐμπορικῶν γραμματίων δὲν ἐκλείπει, ἐὰν μὴ πληρωθῶσι ταῦτα κατὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας ἢ ἐὰν παρέλθῃ πενταετία ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν. Δύναται δὲ μόνον νὰ μεταβληθῇ ὁ ἐμπορικὸς αὐτῶν χαρακτήρ, ἂν ἐπέλθῃ ἀνανέωσις ἔχουσα πολιτικὸν χαρακτήρα. Α. Π. 179 τοῦ 50. — Εἰς τὰ εἰς διαταγὴν ἐκδιδόμενα δικαιοῦγραφα, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐμπορικῆς ἢ πολιτικῆς φύσεως αὐτῶν, χωρεῖ ἡ δι' ὀπισθογραφήσεως μεταβίβασις τῆς ἀπαιτήσεως διὰ τῆς φήτρας « εἰς διαταγὴν » δι' ἧς ὁ ἐκδότης τὸ δικαιοῦγραφον ἐκ προκαταβολῆς ἀναγνωρίζει ὡς δανειστὴν αὐτοῦ πάντα, ᾧ ἤθελε μεταβιβάσθαι τὸ δικαιοῦγραφον, καὶ εἰς τοῦ-

τον νὰ πληρώσῃ ὑπόχεται. Α. Π. 134 τοῦ 77. Ἐπομένως πᾶν συμβόλαιον, ὅπερ περιέχει τὰς λέξεις εἰς διαταγὴν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ δύναται νὰ τεθῇ οὕτως εἰς κυκλοφορίαν δι' ὑποσθηγογραφῆσεως ἢ ἄλλως καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ὀφειλέτου, θεωρεῖται ὡς γραμμάτιον εἰς διαταγὴν. Α. Π. 32 τοῦ 48, 332 τοῦ 55. (Ἴδε καὶ ἀρθρ. 188). Τοῦτου δὲ οὕτως ἔχοντος, καὶ ἂν θεωρηθῇ, ὅτι καὶ ἐπὶ δανείων ἰσχύει ὁ κανὼν dies interpellat pro homine, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ τοιούτου εἶδους συμβολαίου, διότι ὁ ὀφειλέτης θεωρεῖται, ὅτι δὲν ἐδύνατο ἀνευ διαμαρτυρικοῦ ἢ προσκλήσεως νὰ γινώσκῃ εἰς τίνος χεῖρας εὑρίσκετο τὸ συμβόλαιον, ἵνα ἀπευθυνθῇ πρὸς πληρωμὴν αὐτοῦ. Α. Π. 32 τοῦ 48, 270 τοῦ 69. (Ἴδε καὶ ἀρθ. 184).—Ἐπὶ τῶν εἰς διαταγὴν γραμματίων τῶν προωρισμένων εἰς πρόχειρον κυκλοφορίαν ἐπὶ μετρητῶν δὲν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἀναστασιανοῦ νόμου, καθότι, ἐὰν ἀπαιτῶν ὁ κομιστὴς δὲν ἔχῃ τὴν βεβαιότητα, ὅτι θίλει πληρωθῇ τὸ ἀντίτιμον ἅμα ἂν ἀποδειχθῇ εἰς αὐτόν ἡ νόμιμος μεταδίδασίς των, ἀλλὰ τρέχει τὸν κίνδυνον νὰ περιπλεχθῇ εἰς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ τρόπου καθ' ὃν καὶ τοῦ ποσοῦ δι' οὗ τῆς πληρωμῆς ἐκτέσται τὸ γραμμάτιον, καταργεῖται ὁ τῆς εἰσαγωγῆς τοιούτων γραμματίων σκοπὸς τοῦ νόμου. Α. Π. 140 τοῦ 48, 246 τοῦ 60, 406 τοῦ 78. Ἐπομένως καὶ ἐπὶ τῶν τούτοις ἐξομοιουμένων εἰς διαταγὴν συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων, τῶν δυναμένων νὰ τεθῶσιν εἰς κυκλοφορίαν καὶ διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως, δὲν ἐφαρμόζονται αἱ ἀρχαὶ τοῦ κοινοῦ δικαίου, καὶ ὁ ὀφειλέτης δὲν δύναται νὰ προτείνῃ κατὰ τοῦ κομιστοῦ οἷας ἔχει κατὰ τοῦ ἐκχωρητοῦ ἐνστάσεις πληρωμῆς, συμψηφισμοῦ ἢ ἀπάτης κτλ. Α. Π. 332 τοῦ 55. Τοῦτο δὲ δηλοῦται ἐκ τε τῶν 140 καὶ 187 ἀρθ. τοῦ ἐμπ. νόμου, καθ' ὃ ὁ ὑπογράφας τοιοῦτον ἐγγράφον ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ τὸν κομιστήν, καθ' ὅτι ἐπὶ μόνῃ τῇ πίστει τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ὑποχρεουμένου τίθενται εἰς κυκλοφορίαν τὰ τοιαῦτα ἐγγράφα πρὸς εὐκολίαν τοῦ ἐμπόρου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἀρθρου 149 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, καθ' ὃ ὁ ὀφειλέτης δὲν ἀπαλλάσσεται τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ κομιστοῦ τῆς ἀποδογῆς αὐτοῦ, καὶ ἂν ἐπλήρωσε τυχὸν δευτέραν, τρίτην ἢ τετάρτην συναλλαγματικὴν, χωρὶς νὰ λάβῃ ἐκείνην, ἐφ' ἣς ὑπάρχει ἡ ἀποδογὴ τοῦ. Α. Π. 332 τοῦ 55.—Ὅτε τὸ γραμμάτιον εἰς διαταγὴν δὲν διαμαρτυρήθῃ, ἀφορᾷ δὲ εἰς χρέος τοῦ δημοσίου, τόκος κατὰ τὰ ἀρθρα 184, 187 καὶ 188 τοῦ ἐμπ. νόμου δὲν ὀφείλεται ἢ ἀπὸ τῆς αἰτήσεως θεραπείας, ἀδιάφορον δὲ ἂν ἐκδῶται αὐτοῦ ἢναι ἔμποροι ἢ μὴ ἔμποροι, οὐδ' ἔχει ἐπιβρῶν τινα τὸ ὅτι εἶναι ἀντίτιμον πωληθέντων πραγμάτων. Α. Π. 270 τοῦ 69. Ὅθεν ἐπὶ τῶν γραμματίων εἰς διαταγὴν εἶναι ἀναγ-

καία διαμαρτυρία ἐπὶ μὴ πληρωμῇ, ἢ καὶ ἐπὶ τῶν συναλλαγματικῶν ἐπομένως πρὸ τῆς διαμαρτυρίας ταύτης δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπερήμερος ὁ ὀφειλέτης καὶ ἂν λήξῃ ἡ τοῦ γραμματίου προθεσμία. Α. Π. 83 τοῦ 59. (Ἰδε καὶ ἀρθ. 184).—Ἐκ τοῦ 187 ἀρθρον προκύπτει, ὅτι τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια ἔχουσι κοινὰ μετὰ τῆς συναλλαγματικῆς τὴν ὑποσθογράφειν καὶ τὸ ἀλληλέγγυον καὶ ἀδιάφορον εἶναι ἂν ᾖναι ἐμπορικὰ ἢ μὴ, οὐδεμιᾶς διακρίσεως μεταξὺ ἐμπορικῶν καὶ πολιτικῶν γραμματίων γινομένης ἐν τῷ ἀρθρῷ 187. Ὅθεν τῆς βήτηρας εἰς διαταγὴν ἀκολουθία εἶναι ἡ δι' ὑποσθογραφήσεως μεταβίβασις, ἡ ἀλληλεγγύη τῶν ὑποσθογράφων καὶ ἡ μὴ πρότασις κατὰ τοῦ κομιστοῦ προσωπικῶν ἐνστάσεων ἀντιτακτέων κατὰ τῶν ὑποσθογράφων, διαφέρουσι δὲ τὰ ἐμπορικὰ τῶν μὴ ἐμπορικῶν, ὅτι τὰ μὴ ἐμπορικὰ δὲν ἐπάγουσι τὴν προσωπικὴν κρίτησιν καὶ τὴν ἐμπορικὴν διαδικασίαν. Α. Π. 215 καὶ 406 τοῦ 78.

188. Τὸ εἰς διαταγὴν γραμμάτιον πρέπει νὰ ᾖναι χρονολογημένον. — Πρέπει νὰ φανερόνῃ — τὴν πληρωτέαν ποσότητα, — τὸ ὄνομα ἐκείνου, εἰς διαταγὴν τοῦ ὁποίου ἐκδίδεται, — τὴν ἐπαχὴν, καθ' ἣν ἡ πληρωμὴ πρέπει νὰ γειῇ, καὶ — τὸ εἰς χρήματα, πραγματείας, διὰ λογαριασμοῦ, ἢ καθ' ὅποιονδήποτε ἄλλον τρόπον δοθὲν ἀντίτιμον αὐτοῦ. Α. 6 ε.

Ν. Κατὰ τὸ ἀρθρον 188 τοῦ ἐμπορ. νόμου τὸ εἰς διαταγὴν γραμμάτιον πρέπει σὺν τοῖς ἄλλοις ὁρισμοῖς νὰ δηλοῖ τὸ εἰς χρήματα, πραγματείας, διὰ λογαριασμοῦ, ἢ καθ' οἷονδήποτε ἄλλον τρόπον δοθὲν ἀντίτιμον. Ὅθεν δικαστήριον ἀποφαινόμενον, ὅτι ἡ φράσις « δι' ἄλλας τόσας ἐλάβομεν σήμερον » ἐννοεῖ, ὅτι τὸ ἀντίτιμον ἐδόθη εἰς χρήματα, ἀναπληροῦ οἴκοθεν γεγονός, μὴ ἀναφερόμενον ἐν τῇ ἐγγράφῳ. Α. Π. 353 τοῦ 55. — Ὁ νόμιμος χαρακτὴρ τοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου οὐδαμῶς μεταβάλλεται διὰ τῆς κατὰ τύπον ἐπισήμου συμβολαίου συντάξεως αὐτοῦ οὐδὲ διὰ τῆς παροχῆς ὑποθήκης εἰς ἀσφάλειαν τοῦ χρέους, ὡσάκις ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσι τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 188 τοῦ ἐμπορ. νόμου ὁριζόμενα, ἅτε τοῦ νόμου μὴ ὀρίζοντος τύπον τινὰ ὁρισμένον τοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου. Α. Π. 9 τοῦ 79. (Ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα Α. Π. 32 τοῦ 48, 332 τοῦ 55, 134 τοῦ 77. (Ἰδε καὶ ἀρθρ. 187).

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ παραγραφῆς.

189. Πᾶσα ἀγωγή, ἀφορῶσα συναλλαγματικὰς ἢ εἰς διαταγὴν γραμμάτια ὑπογεγραμμένα ἀπὸ ἐμπόρους ἢ τραπεζίτας, ἢ

ἀναγόμενα εἰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, παραγράφεται μετὰ πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ διαμαρτυρικοῦ, ἢ ἀπὸ τῆς τελευταίας δικαστικῆς καταδιώξεως, ἂν δὲν ἐξεδῶθῃ καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ἢ ἂν τὸ χρέος δὲν ἀνεγνωρίσθῃ δι' ἰδιαίτερου ἐγγράφου. — Μολαταῦτα χρεωστοῦν οἱ μὲν νομιζόμενοι ὀφειλέται νὰ βεβαιώσουν, ἂν γενῇ περὶ τούτου αἰτησις, ἐνόρκως, ὅτι δὲν ὀφείλουν πλέον τίποτε, αἱ δὲ χῆραι, οἱ κληρονόμοι, καὶ οἱ ἔχοντες δικαίωμα 1), ὅτι ἀδόλως νομίζουν, ὅτι δὲν χρεωστεῖται πλέον τίποτε. Ἐ. 120. 155. 187.

1) οἱ δικαιοδόχοι

N. Ἡ ὑπὸ τοῦ άρθρου 189 τοῦ ἐμπορ. νόμου διατασσομένη παραγραφὴ στηρίζεται εἰς τὸ τεκμήριον τοῦ ὅτι ἐπληρώθη ἤδη τὸ ζητούμενον χρέος, ἅτε τῶν νομιζομένων ὀφειλετῶν ὑποχρεωμένων νὰ βεβαιώσωσιν ἐνόρκως τὴν τοιαύτην πληρωμὴν· ὅθεν ὁ διασχυρισθεὶς, ὅτι οὐτε ἐξέδωκέ ποτε τὴν συναλλαγματικὴν, ἧς ζητεῖται ἡ πληρωμὴ, οὐτε ἀνῆκεν αὐτῇ αὐτῷ, δὲν δύναται νὰ προτείνῃ μετὰ ταῦτα τὴν παραγραφὴν τῆς αὐτῆς συναλλαγματικῆς. A. Π. 18 τοῦ 44. Στηριζομένης ἐπομένως τῆς βραχείας παραγραφῆς εἰς τὴν νομικὴν πρόληψιν τῆς πληρωμῆς, ἔπεται, ὅτι πρόληψις αὕτη καταστρέφεται διὰ τῆς ἐναντίας νομικῆς προλήψεως, πηραζούσης ἐκ τῆς ὁμολογίας τοῦ ὀφειλέτου περὶ τῆς μὴ πληρωμῆς τοῦ χρέους. A. Π. 71 τοῦ 46.—Ἡ δι' ἰδιαίτερου ἐγγράφου ἀναγνώρισις τοῦ χρέους διακόπτει τὴν παραγραφὴν καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἀλληλεγγύως ὑποχρέους ἢ συνοφειλέτας· ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ τὸ ἔγγραφον βεβαίαν χρονολογίαν πρὸς ἀποφυγὴν πάσης πρὸς βλάβην αὐτῶν ἐνδεχομένης συνεννόσεως τοῦ ἐκδόντος τὸ ἔγγραφον ὀφειλέτου μετὰ τοῦ πιστωτοῦ καὶ πρὸς ἀποδείξιν ὅτι δὲν ἐξεδῶθῃ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς παραγραφῆς ἢ καὶ βραδύτερον. A. Π. 253 τοῦ 69.—Κατὰ τὸ ἄρθρον 846 τῆς πολιτ. δικον. τῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν ἀποτελοῦσης τὴν ἀρχὴν νέας δίκης, ἐάν μετ' αὐτὴν ἐνεργηθῇ κατὰσχσεις ἢ κράτησις καὶ κατ' ἀκολουθίαν διακοπτοῦσης τὴν παραγραφὴν, ἔπεται, ὅτι ἐλλείποντος τοῦ στοιχείου τῆς ἐνεργείας κατασχέσεως ἢ κρατήσεως δὲν ὑφίσταται νέα δίκη, ἐπομένως δὲν διακόπτεται διὰ τῆς ἐπιταγῆς ἡ πενταετὴς παραγραφὴ τῶν ἐμπορικῶν γραμματίων. Ἀπόφ. Ἐρετείου Ἀθηνῶν 1, 189 τοῦ 73.—Ἡ ὑποθήκη παρακολουθῆμα οὕσα τοῦ δανείου, ἔπεται τῇ τύχῃ αὐτοῦ· ὅθεν συμπαραγράφεται τῷ διὰ γραμματίῳ εἰς διαταγὴν δανείῳ κατὰ τὸ ἄρθρον 189 τοῦ ἐμπορ. νόμου. A. Π. 9 τοῦ 79.—Οἱ ἐν ἄρθρῳ 189 τοῦ ἐμπορ. νόμου ὅροι

περί διακοπῆς τῆς παραγραφῆς διὰ καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ ἀναγνωρίσεως δι' ἰδιαιτέρου ἐγγράφου σκοποῦσι τὸν κανονισμόν τοῦ τρόπου τῆς ἀνανεώσεως τοῦ ἐκ συναλλαγματικῆς ἢ γραμματίου χρέους μεθ' ἣν ἄρχεται ἢ τριακονταετῆς παραγραφῇ, οὐδαμῶς δὲ τὴν ἀποκλείουσιν παντὸς ἄλλου τρόπου διακοπῆς κατὰ τὸ κοινὸν δίκαιον, οἷον διὰ καταβολῆς τόκου, ὀχλήσεως, μεθ' οὗς ἄρχεται ἐκ νέου ἢ πενταετία. Α. Π. 325 τοῦ 84 (κατὰ τὴν πλειονοψηφίαν)· ἀλλὰ (κατὰ τὴν μειονοψηφίαν) τὰ προκείμενον ἄρθρον σκοπεῖ νὰ τάξῃ μόνον παραγραφὴν βραχυτέραν ἐπὶ συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων καὶ νὰ ἀπλοποιήσῃ τὰς ἐκ τούτων διαφοράς, οὐδαμῶς δὲ νὰ κανονίσῃ τὸν τρόπον τῆς ἀνανεώσεως τῶν ἐκ τοιούτων χρεῶν καὶ τῆς ἐπανόδου τῆς τριακονταετοῦς παραγραφῆς. — Ἀλλὰ προδήλως ἐκ τοῦ 189 ἄρθρου προκύπτει, ὅτι τὰ μὴ ἐμπορικὰ γραμμάτια στεροῦνται τῆς κατὰ τὸ 189 ἄρθρον ἐνστάσεως τῆς πενταετοῦς παραγραφῆς. — Κατὰ τὴν διάταξιν 5 τῶν Βασιλικῶν (10, 23) καὶ κατὰ τὴν διάταξιν 3 ἐδάφιον (7, 35) ἡ παραγραφῇ τῶν τοῖς ἀνῆλκοις καὶ ἀνῆλικοις ἀνηκουσῶν προσκαίρων ἀγογιῶν δὲν ἄρχεται ἢ μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν αὐτῶν· ἐξ ἄλλου ὡςάντις νομοθέτης ἠθέλησε νὰ ὑποβάλῃ καὶ τοὺς ἀνῆλικους εἰς τὰς βραχυπροθέσμους παραγραφάς, ἐξέφρασε ταῦτα ῥητῶς, οἷον ἐν τῇ περιπτώσει τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας (Πολιτικῆς Δικονομίας ἄρθρον 755). Ἐντεῦθεν ἔπεται, ὅτι τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 189 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου μὴ ἐκφραζούσης ῥητῶς τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἐν αὐτῷ ὀριζομένης βραχυπροθέσμου παραγραφῆς καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἀνῆλικους, ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ βραχυπροθέσμος παραγραφῇ δὲν τρέχει κατὰ τῶν ἀνῆλικων. Α. Π. 151 τοῦ 62. — Ὁ ὅρκος ἂν ὁ ἐναγόμενος ἐπλήρωσε τὸ ἐν τῷ ἐπιδικῶ ἐμπορικῷ γραμματίῳ ἀναφερόμενον ποσὸν δὲν διαφέρει οὐσιωδῶς τοῦ ἐν τῷ 189 ἄρθρῳ τοῦ ἐμπορ. νόμου διατυπωμένου ἐν περιπτώσει παραδοχῆς τῆς ἐνστάσεώς του παραγραφῆς περὶ τοῦ ὅτι ὁ τοῦ γραμματίου ὀφειλέτης δὲν ὀφείλει πλέον τι, ἅτε καὶ τοῦ τοιούτου θέματος κυρίως εἰς τὴν ἐν τῷ χρονικῷ τούτῳ διαστήματι τῶν 5 ἐτῶν ὑποτιθεμένην πληρωμὴν τοῦ τοιούτου χρέους ἀναγομένου. Α. Π. 172 τοῦ 75. — Κατὰ τὸν νόμον 21 de obligationibus et actionibus καὶ τὸν 19 § de iudiciis et κτλ. τῶν Πανδεκτῶν ὡς πρὸς τὰ συναλλάγματα ἰσχύουσιν οἱ νόμοι τοῦ διὰ τὴν πληρωμὴν αὐτῶν ὀρισθέντος τόπου καὶ οὐχὶ οἱ τοῦ τόπου τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν. Α. Π. 45 τοῦ 42, 265 τοῦ 54. Ἐπομένως ἐκδοθείσης ἐν Μελίτῃ συναλλαγματικῆς πληρωτέας ἐν Πάτραις δέον κατὰ τὸν ἐν Πάτραις ἰσχύοντα ἐλληνικὸν ἐμπορικὸν νόμον νὰ κανονισθῇ ὁ πρὸς παραγραφὴν αὐτῆς ἀπαιτούμενος χρόνος. Α. Π.

45 τοῦ 42. Μὴ συνομολογηθέντος δὲ τόπου πληρωμῆς, ἡ παραγραφὴ κανονίζεται κατὰ τὸν τόπον τῆς κατοικίας τοῦ ὀφειλέτου. Α. Π. 265 τοῦ 54. Συνάδει καὶ ἡ ἀπόφασις Α. Π. 118 τοῦ 50, καθ' ἣν ἡ πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ὀφειλέτου καθιερωμένη παραγραφὴ θεωρεῖται ἐν γένει εἶδος ποινῆς κατὰ τοῦ δανειστοῦ ἕνεκα τῆς ἀμελείας αὐτοῦ νὰ ἐνεργήσῃ ἐν καιρῷ τὴν ἀπαίτησιν αὐτοῦ, ἐκ τούτου δ' ἔπεται, ὅτι ὁ νόμος τοῦ τόπου ἐν ᾧ πληρωτέα ἡ συναλλαγματικὴ, διέπει καὶ τὴν παραγραφὴν αὐτῆς, διότι ὁ δανειστής αὐτόθι ὀφείλων νὰ αἰτησῇ τὴν πληρωμὴν ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ τὸν νόμον τοῦ τόπου τούτου· τὴν ἀρχὴν δὲ ταύτην ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγειν ἀναγνωρίζει καὶ ἡ πολ. δικ. ἀρθρ. 22. § 4 καὶ καθιεροῦσι κυρίως οἱ νόμοι 1—3 τοῦ βιβλ. 42 τίτλ. 5 τῶν Πανδεκτῶν· ἄλλως εἰ ὁ δανειστής ὑπέκειτο τοῖς νόμοις παντὸς τόπου, ὅπου ὁ ὀφειλέτης καὶ ἐκ κακῆς πίστεως ἐδύνατο ἐκαστοτε νὰ μεταφέρῃ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ, ἢ καλῇ πίστις, ἥτις τὰ μέγιστα συντελεῖ εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐδύνατο νὰ κλονηθῇ καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ δανειστοῦ νὰ διακυβεύωνται. Α. Π. 118 τοῦ 50.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΠΕΡΙ ΝΑΥΤΙΚΗΣ ΕΜΠΟΡΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ πλοίων.

190. Τὰ πλοῖα εἶναι ἐκ τῶν κινητῶν· ὑπόκεινται ὅμως εἰς τὰ χρεῖα τοῦ πωλητοῦ, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς ἐκεῖνα, ὅσα κατὰ νόμον ἔχουν προνόμιον. Ἐ. 194. 197. 274. 280. Ἀ. 3.

191. Ἐχουν δὲ προνόμιον, καὶ προτιμῶνται ἀλλήλων κατὰ τὴν ὁποῖαν κατέχουν τάξιν τὰ ἐπόμενα χρεῖα·—α'. τὰ δικαστικὰ ἔξοδα, καὶ ὅσα ἄλλα ἤθελον γενῇ διὰ νὰ ἐνεργηθῇ ἡ πώλησις καὶ ἡ διανομὴ τῶν ἐκ τῆς πωλήσεως χρημάτων·—β'. τὰ ναυαγωγικά, τὰ χωρητικότητος, ἐλλειμνίσσεως, καὶ ἀγκυροβολίου τέλη·—γ'. ὁ μισθὸς τοῦ φύλακος, καὶ τὰ πρὸς φύλαξιν τοῦ πλοίου ἔξοδα, ἀφ' ἧς ἡμέρας εἰσέλθῃ εἰς τὸν λιμένα μέχρι τῆς πωλήσεως αὐτοῦ·—δ'. τὰ ἐνοίκια τῶν ἀποθηκῶν, ὅπου ὑπάρχουν ἐναποτεθειμένα τὰ ἄρμενα καὶ τὰ ἐξάρτια·—ε'. τὰ ἀπὸ

τοῦ τελευταίου διάπλου καὶ τῆς εἰς τὸν λιμένα προσορμίσεως τοῦ πλοίου, πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ καὶ τῶν ἀρμένων καὶ ἐξαρτίων του ἔξοδα· — ς'. οἱ μισθοὶ τοῦ κατὰ τὸν τελευταῖον διάπλου πλοιάρχου καὶ πληρώματος· (1) — ζ'. τὰ κατὰ τὸν τελευταῖον διάπλου δι' ἀνάγκας τοῦ πλοίου δοθέντα εἰς τὸν πλοίαρχον δάνεια, καὶ ἡ πληρωμὴ τῆς ἀξίας τῶν πραγματειῶν, τὰς ὁποίας ἤθελε πωλήσει ὁ πλοίαρχος δι' ἀνάγκας ὡσαύτως τοῦ πλοίου· (2) — η'. τὰ εἰς τὸν πωλητὴν ἢ εἰς τοὺς προμηθευτὰς καὶ τοὺς ἐργασθέντας εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ πλοίου χρεωστούμενα χρήματα, ἂν τὸ πλοῖον δὲν ἐξέπλευσεν εἰσέτι· καὶ τὰ πρὸ τοῦ ἀπόπλου ὀφειλόμενα εἰς τοὺς δανειστὰς διὰ προμήθειαν, ἐργασίαν, ἢ ἡμερομίσθια, δι' ἐπισκευήν, τροφάς, ἐφοπλισμόν, καὶ ἐξάρτισιν, ἂν τὸ πλοῖον ἀπέπλευσεν ἤδη· — θ'. τὰ ἐπὶ τοῦ σκάφους, τῶν ἀρμένων, καὶ τῶν ἐξαρτίων, δι' ἐπισκευήν, τροφάς, ἐφοπλισμόν, καὶ ἐξάρτισιν, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πλοίου γενόμενα ναυτικά δάνεια· — ι. τὰ πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ σκάφους, τῶν ἀρμένων, τῶν ἐξαρτίων, τοῦ ἐφοπλισματος, καὶ τῆς ἐξαρτίσεως κατὰ τὸν τελευταῖον πλοῦν χρεωστούμενα ἀσφάλιστρα· — ιά. τὰ πρὸς ἀποζημιώσιν ὀφειλόμενα εἰς τοὺς ναυλωτάς, ἕνεκα μὴ παραδόσεως τῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐπιβιθασθεισῶν πραγματειῶν, διὰ τὰς ἐξ ἀμελείας τοῦ πλοιάρχου ἢ τοῦ πληρώματος γενομένας ἐπὶ τῶν εἰρημένων πραγματειῶν ἀβαρίας. — Οἱ εἰς ἕκαστον τῶν ἀριθμῶν τοῦ παρόντος ἄρθρου περιεχόμενοι δανεισταὶ θέλουν διανέμει μεταξύ των τὰ ἐκ τῆς πωλήσεως χρήματα χωρὶς τινος πρὸς ἀλλήλους προτιμῆσεως, καὶ κατ' ἀναλογίαν, ἂν δὲν ἐξαρχοῦν πρὸς τελείαν πληρωμὴν. 'Ε. 192. 332. 577.

N. Τῶν ἄρθρων 190 καὶ 191 τοῦ ἐμπορ. νόμου ὀριζόντων, ὅτι προ-

(1) "Ὁρα καὶ ἄρθρον 74 τοῦ Ν. ΑΡΟΗ' τοῦ 1884 περὶ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου, καθ' ὃ « ἐν περιπτώσει ἀναγκαστικῆς καὶ πάσης ἄλλης δικαστικῆς ἐκποιήσεως τοῦ πλοίου, τὰ δικαιώματα τοῦ ναυτικοῦ ἀπομαχικοῦ ταμείου λογίζονται προνομιοῦχα, ὑπαγόμενα εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἐδ. ς' τοῦ ἄρθρου 191 τοῦ ἐμπορ. νόμου ».

(2) "Ὁρα Ν. 13 Νοεμβρ. 1851 ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 234 'Ε.

νομίου ἀπολαύουσιν ἐπὶ τῆς τοῦ πλοίου ἀξίας συμμέτρως ἢ κατ' ἀναλογίαν τὰ δάνεια, ὧν ῥητὴ μυσία γίνεται ἐν τοῖς ἐδαφ. ζ', η' καὶ θ' τοῦ ἀρθρου 191, τοῦ δὲ περὶ βιβλίου ναυτοδανείων τῆς 13 Νοεμβρίου 1851 μὴ καταργήσαντος ὁλοσχερῶς τὰς περὶ ναυτοδανείων διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ἀλλὰ τροποποιήσαντος ἀπλῶς αὐτάς, καθ' ὅσον παρεσχέθη ὑπ' αὐτοῦ προτίμησις εἰς τὰ κατὰ τὸν τελευταῖον διάπλουν διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πλοίου ὑπουδῆποτε γενόμενα δάνεια καὶ ὑπόσθη ἵνα κατὰ τὴν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ πλοίου χρονολογικὴν τάξιν τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν κατατάσσονται τὰ ναυτικά δάνεια, ἐκτεῖνα δηλ. ἅπερ ἀπολαύοντα προνομίου κατατάσσονται συμμέτρως ἢ κατ' ἀναλογίαν, ἐπειταί, ὅτι δὲν κατηργήθησαν διὰ τοῦ νόμου τοῦ 1851 τὰ περὶ προτιμήσεως δανείων ὀριζόμενα ἐν ἐδαφ. θ' τοῦ ἀρθρου 191 τοῦ ἐμπορ. νόμου. Ἡ τοιαύτη δ' ἐρμηνεία στηρίζεται καὶ ἐπὶ τῶν λόγων 1) ὅτι προνόμια οὐδέποτε θεωροῦνται καταργηθέντα διὰ μεταγενεστέρου νόμου ἀνευ εἰδικῆς καὶ ῥητῆς περὶ τούτου διατάξεως 2) ὅτι εὐνοώτερος δείκνυται ὁ νομοθέτης πρὸς τοὺς διὰ τὴν παραγωγὴν ἢ κατασκευὴν καὶ κίνησιν τοῦ πράγματος καταβαλόντας ἢ τοὺς δι' ἄλλας ἀνάγκας τοῦ κυρίου τοῦ τούτω παρασχόντας 3) ὅτι ὁ τὸ σχέδιον τοῦ νόμου περὶ ναυτοδανείων ὑποβαλὼν τοῖς νομοθετικοῖς σώμασιν Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἐν τῇ αἰτιολογικῇ αὐτοῦ ἐκθέσει ἀναφέρει καὶ ὅτι ὁ νόμος οὗτος δὲν καταργεῖ τὰ ὑπὸ τοῦ ἐμπορ. νόμου καθιερωμένα προνόμια. Α. Π. 114 τοῦ 84. (Β' τμήματος). Ἀντίθετος ἀπόφασις 367 τοῦ 83 (Α' τμήματος) καθ' ἣν διὰ τοῦ νόμου τοῦ 1851 κατηργήθησαν τὰ περὶ προτιμήσεως δανείων ὀριζόμενα ἐν ἐδ. θ' τοῦ 191 ἀρθρ. καὶ ἐπομένως ἀνεξαρτήτως τῆς αἰτίας δι' ἣν ἐδόθη τὸ δάνειον, ἔχουν εἴτε δι' ἀνάγκας τοῦ πλοίου εἴτε δι' ἄλλας ἰδιαιτέρας τοῦ ἰδιοκτῆτου ἀνάγκας, ἡ κατὰταξις καὶ ἡ πληρωμὴ γίνεται κατὰ τὴν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ πλοίου χρονολογικὴν τάξιν τῆς ἐγγραφῆς αὐτοῦ. ("Ἰδε καὶ ἀρθρον 234). — Τὸ προνόμιον τοῦ πωλητοῦ τοῦ πλοίου διαρκεῖ ἀνευ διαστολῆς τινος ἄχρι τῆς ἐκπλεύσεως τοῦ πλοίου· ἐπομένως εἶναι ἀδιάφορον ἂν ἄκοντος τοῦ πωλητοῦ ἀνεχώρησεν τὸ πλοῖον ἢ ἡ πώλησις εἶναι ἀναγκαστικὴ, οὐδὲ ἀπαιτεῖται νὰ τελειώσῃ ἓνα πλοῦν τὸ πλοῖον, ἵνα παύσῃ τὸ προνόμιον, ἀλλ' ἄρκει ἀπλῶς νὰ ἐκπλεύσῃ. Α. Π. 27 τοῦ 65. — Ἐκ τε τοῦ ἀρθρου 191 καὶ τοῦ ἀρθρου 215 τοῦ ἐμπορ. νόμου προκύπτει, ὅτι μετὰ τὴν ἐνέργειαν κατασχέσεως ἐπὶ τοῦ πλοίου πρὸς ἐξασφάλισιν ναυπηγησίου ξυλείας χρησιμευούσης εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ πλοίου ὁ πλοίαρχος γενόμενος ἀπλῶς μεσεγγυούχος αὐτοῦ καὶ ὀφείλων νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς φυλάξεως αὐτοῦ ἐν τῷ τόπῳ τῆς κατασχέσεως· μέχρι παραδόσεως αὐτοῦ εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ

πλειστηριασμοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 1039, 1040 καὶ 889 τῆς Πολ. Δικ. δὲν δύναται νομίμως νὰ ἐπιχειρήσῃ πλοῦν καὶ μάλιστα ἐκτὸς τοῦ Κράτους. Τοῦτο δ' ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ 892 ἁρθρου τῆς Πολ. Δικ. καθ' ὃ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ὀφειλέτην ἢ εἰς τὸν δανειστήν ἢ εἰς ἄλλον ὁγμόν μετακόμισις τῶν κατασχεθέντων, πλὴν ὠρισμένης ἐν αὐτῷ περιπτώσεως. Α. Π. 30 τοῦ 45.—Ὁ ἐμπ. νόμος συγκαταλέγων ἐν τοῖς ἐπὶ τοῦ πλοίου προνομιοῦχοις χρέεσι τὰ εἰς τοὺς προμηθευτὰς ὕλης πρὸς κατασκευὴν τοῦ πλοίου ὀφειλόμενα χρήματα προστίθαι ὡς ὅρον τῆς ἰσχύος τοῦ τοιοῦτου προνομίου τὴν μὴ ποὶ γενομένην ἀπόπλευσιν τοῦ πλοίου, ἅτε θεωρῶν τὴν ἀπόπλευσιν ταύτην ὡς σιωπηρὸν τεκμήριον τῆς θελήσεως τῶν πιστωτῶν περὶ παραιτήσεως τῶν προνομίων αὐτῶν. Ἐκ τούτου προκύπτει, ὅτι ὅταν ὁ πιστωτὴς ἐναργήσῃ ὅ,τι ἀπαιτεῖ ὁ νόμος πρὸς παρεμπόδισιν τῆς ἀποπλεύσεως, καταστρέφεται τὸ ἐκ τοῦ περιστατικοῦ αὐτῆς πηγάζον νόμιμον τεκμήριον καὶ ἐπομένως διατηρεῖται τὸ προνόμιον. Ἐναντία ἐρμηνεία οὐ μόνον ἀντίκειται εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, διότι παράλογον ἦθελεν εἶναι νὰ θεωρηθῇ ἐξηρημένη ἡ διατήρησις τῶν προνομίων ἀπὸ πράξεως τρίτων, ἀδιαφόρως ἂν συναίνεσθῃ ἢ ἀντιστῇ εἰς αὐτήν ὁ προνομιοῦχος πιστωτὴς, ἀλλὰ καὶ προσκρούει εἰς τὸ ἄρθρον 193 τοῦ ἐμπ. νόμου καθ' ὃ ἐν περιπτώσει ἐκουσίας ποιλήσεως τοῦ πλοίου ἢ εἰς τὴν ἀπόπλευσιν αὐτοῦ ἀντίστασις τῶν πιστωτῶν τοῦ πωλητοῦ ἀρκεῖ πρὸς διατήρησιν τῶν προνομίων αὐτῶν. Α. Π. 30 τοῦ 45.

192. Τὸ προνόμιον, τὸ διδόμενον εἰς τὰ χρέη τὰ ἐν τῷ προηγούμενῳ ἁρθρῳ σημειωθέντα, δὲν ἰσχύει, ἂν τὰ χρέη ταῦτα δὲν δικαιολογοῦνται κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον.—α'. τὰ δικαστικὰ ἐξόδα ἀποδεικνύονται διὰ λογαριασμοῦ ἐπικυρωμένου παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου.—β'. τὰ χωρητικότητος καὶ ἄλλα δικαιώματα, διὰ νομίμων ἐξοφλητικῶν τῶν εἰσπρακτόρων.—γ'. τὰ εἰς τοὺς ἀριθμοὺς 1, 3, 4, καὶ 5 τοῦ ἁρθρου 191 σημειούμενα χρέη ἀποδεικνύονται διὰ λογαριασμοῦ ἐπικυρωμένου παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ ἐμποροδικείου.—δ'. οἱ μισθοὶ τοῦ πληρώματος, διὰ τοῦ ναυτολογίου, ἐπικυρωμένου παρὰ τοῦ ἐπὶ τῆς ναυτικῆς ἀπογραφῆς γραφείου.—ε'. τὰ γινόμενα δάνεια, καὶ ἡ ἀξία τῶνπραγματειῶν, ὅσαι ἤθελον πωληθῇ κατὰ τὸν τελευταῖον διάπλουν δι' ἀνάγκας τοῦ πλοίου, ἀποδεικνύονται διὰ λογαριασμῶν ἐκδοσμένων παρὰ τοῦ πλοιάρχου, καὶ βεβαιωμένων ἀπὸ ἐγγράφους ἐκθέσεις, ὑπογεγραμμένας παρὰ τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ἐπισημοτέρων ἐκ τοῦ πληρώματος, καὶ ἀποδεικνυσούσας τὴν ἀνάγκην

τῶν δανείων.—ς'. ἡ δι' ἐγγράφου φέροντος βεβαίαν χρονολογίαν πώλησις τοῦ πλοίου, καὶ αἱ πρὸς ἐφοπλισμόν, ἐξάρτισιν, καὶ τροφάς τοῦ πλοίου προμτῆθαι ἀποδεικνύονται διὰ λογαριασμῶν, τιμολογίων, ἢ καταγραφῶν, θεωρημένων παρὰ τοῦ πλοιάρχου, ἐκδεδομένων δὲ παρὰ τοῦ ἐφοπλιστοῦ, τῶν ὁποίων ἐν ἀντίγραφον θέλει παρακατατεθῆ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐμπορικοῦ δικαστηρίου πρὸ τοῦ ἀπόπλου, ἢ τὸ πολὺ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν μετὰ τὸν ἀπόπλου.—ζ'. τὰ ἐπὶ τοῦ σκάφους, τῶν ἀρμένων, τῶν ἐξαρτίων, τοῦ ὀπλίσματος, καὶ τῆς ἐξάρτισεως πρὸ τοῦ ἀπόπλου γεγόμενα ναυτικά δάνεια ἀποδεικνύονται διὰ συναλλαγματῶν συμβολαιογραφικῶν ἢ ἰδιογραφῶν, τῶν ὁποίων τὰ πρωτότυπα ἢ τὰ ἀντίγραφα θέλουν παρακατατεθῆ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐμποροδικείου ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς χρονολογίας των.—η'. τὰ ἀσφάλιστρα ἀποδεικνύονται εἴτε διὰ τῶν ἀσφαλιστικῶν ἐγγράφων, εἴτε δι' ἀποσπασμάτων ἐξηγμένων ἀπὸ τὰ βιβλία τῶν ἀσφαλείας μεσιτῶν.—θ'. τὰ πρὸς ἀποζημίωσιν ὀφειλόμενα εἰς τοὺς ναυλωτάς ἀποδεικνύονται δι' ἀποφάσεων δικαστικῶν ἢ διαιτητικῶν. 'Ε. 491. 493.

193. Τὰ προνόμια τῶν δανειστῶν σθέννυνται ὅχι μόνον διὰ τῶν γενικῶν περὶ διαλύσεως τῶν ἐνοχῶν μέσων, ἀλλὰ καὶ διὰ δικαστικῆς πωλήσεως, γενομένης κατὰ τὰς διατυπώσεις τοῦ ἐπομένου τμήματος· ἢ ἂν, μετὰ πώλησιν ἐκούσιον, τὸ πλοῖον τελειώσῃ ἕνα διάπλουν ὑπὸ τὸ ὄνομα καὶ μεκίνδυνον τοῦ ἀγοραστοῦ, καὶ χωρὶς νὰ γενῇ κάμμία ἀντίστασις παρὰ τῶν δανειστῶν τοῦ πωλητοῦ. 'Ε. 494 ε.

Ν. Κατὰ τὰς διατ. τοῦ ἀρθρου 8 τοῦ περὶ ἀστυν. τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας Διατ. τῆς 15 Δεκ. 1836 ἰδιοκτῆτης ἐμπορικοῦ ἐλληνικοῦ πλοίου θεωρεῖται μόνον ὁ ἐκπληρώσας τοὺς ὅρους τῶν ἀρθρῶν 6 καὶ 12 τοῦ περὶ ἐμπορικῆς ναυτιλίας Διατ. τῆς 14 Νοεμβρίου 1836· εἰς τὰς διατάξεις δὲ ταύτας δὲν ἀντίκεινται αἱ τῶν ἀρθρῶν 193, 195, 196 τοῦ ἐμπορ. νόμου. Ἐκ τοῦναντίου καὶ ἐξ αὐτῶν προκύπτει, ὅτι, ἵνα ἀνταχθῇ ἡ ἐκουσία πώλησις τῶν πλοίων εἰς τοὺς τρίτους δανειστάς, δεῖον νὰ γένηται οὕτως ὥστε νὰ δύνανται οὗτοι νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῆς. Δ. Π. 245 τοῦ 50.

194. Λογίζεται ὅτι τὸ πλοῖον ἐτελειώσεν ἕνα διάπλου, ὅταν ὁ ἀπόπλους καὶ ὁ κατάπλους αὐτοῦ ἤθελον ἀποδειχθῇ εἰς δύο

διαφόρους λιμένας καὶ μετὰ τριάκοντα ἡμέρας ἀπὸ τοῦ ἀπόπλου· — ὅταν, μὴ προσορμισθέντος τοῦ πλοίου εἰς ἄλλον λιμένα, ἤθελον παρέλθῃ ἐξήκοντα ἡμέραι ἀπὸ τοῦ ἀπόπλου μέχρι τοῦ εἰς τὸν αὐτὸν λιμένα κατάπλου, ἢ ὅταν τὸ πλοῖον, μακρὸν τινα πλοῦν ἐπιχειρήσαν, ἤθελε διαπλεύσῃ πλεον τῶν ἐξήκοντα ἡμερῶν, χωρὶς νὰ γενῇ καμμία ἀπαίτησις παρὰ τῶν θανειστῶν τοῦ πωλητοῦ. 'Ε. 193.

11)ῃ. Ἡ ἐκούσιος πώλησις τοῦ πλοίου πρέπει νὰ γίνεται ἐγγράφως, εἴτε δι' ἐπισήμων, εἴτε δι' ἰδιογράφων συμβολαίων. Γίνεται δὲ περὶ ὅλου ἢ καὶ μέρους μόνον τοῦ πλοίου, προσωρμισμένου ἢ διαπλέοντος. 'Ε. 196. 226, 3. 'Α. 3.

Ν. Τοῦ 195 ἄρθρου τοῦ ἐμπορ. νόμου ὁρίζοντος, ὅτι ἡ ἀγοραπωλησία τῶν πλοίων προσήκει νὰ γίνηται ἐγγράφως, ἐπεται, ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις τῆς τυχόν εἰκονικότητος τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγοραπωλησίας, διότι, ὡςάκις ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἐγγράφον διὰ τὴν σύστασιν πράξεώς τινος, ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ δὲν ἐπιτρέπεται. Α. Π. 179 τοῦ 51. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 99 τοῦ 78 ἐκ τοῦ ἄρθρου 195 τοῦ ἐμπορ. νόμου κατ' ὃ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς πωλήσεως πλοίου ἀπαιτεῖται ἐπίσημον ἢ ἰδιωτικὸν ἐγγράφον οὐδόλως προκύπτει, ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐμμέστυρον ἀπόδειξιν τῆς εἰκονικότητος τῆς πωλήσεως τοῦ πλοίου συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς πολιτ. δικ. Α. Π. 99 τοῦ 78.— Ἡ περὶ διπλῶν ἐγγράφων διάταξις τοῦ ἄρθρου 418 τῆς πολιτ. δικονομίας ἐρρηθόζεται μόνον ὅπου ὁ ἐμπορικὸς νόμος ἀπήτησε τοῦτο ῥητῶς, ὡς λ. γ. ἐν ἄρθρῳ 39 καὶ 282, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ πωλήσεως πλοίου, δι' ἣν δὲν ἀπήτησε τοῦτο. Α. Π. 99 τοῦ 78. (Ἴδε καὶ ἄρθ. 109).— Ἡ ἰδιοκτησία τῶν πλοίων μεταβιβάζεται ἰσχυρῶς διὰ δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, ἀνεὺ δ' ἄλλης διατυπώσεως ἢ οὕτω γενομένη μεταβίβασις εἶναι διὰ τοὺς συναλλαττομένους ὑποχρεωτικὴ. Μόνον δὲ ἵνα γένηται γνωστὰ καὶ ἀντιταχθῶσιν ἰσχυρῶς τοῖς τρίτοις αἱ τοιαῦται τῶν πλοίων μεταβιβάσεις, ἡ περὶ ναυτιλίας νόμος (ἄρθρ. 8) διέταξεν, ὅτι οἱ κτησάμενοι τακτικῶς ἑλληνικά πλοῖα ὑφείλουσι νὰ ἐγγράψωσιν εἰς τὸ νηολόγιον τοῦ ἀρμοδίου λιμένος τὴν ἰδιοκτησίαν αὐτῶν. Ὅθεν ὁ παρ' ἰδιοκτητοῦ ἀγοράτας πλοῖον διὰ δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου κτᾶται κατ' οὐσίαν διὰ τῆς μεταβιβάσεως τῆς ἰδιοκτησίας αὐτοῦ εἶχε καὶ ὁ πωλητὴς δικαιώματα καὶ δύναται νὰ πράξῃ ὅ,τι ἐδύνατο νὰ πράξῃ ὁ τελευταῖος καὶ ἐπομένως νὰ ἐγγράψῃ εἰς τὸ ἀρμόδιον νηολόγιον τὴν ἰδιοκτησίαν, ἂν ὁ πωλητὴς εἶχε παραλίπει τοῦτο, καὶ οὕτω νὰ καταστήσῃ τὴν ἀγορὰν αὐτοῦ ὑποχρεωτικὴν καὶ ἀπέναντι τῶν τρίτων. Α. Π. 167 τοῦ 54.

196. Ἡ κατὰ τὸν πλοῦν γενομένη ἐκούσιος πώλησις πλοίου τινὸς δὲν βλάπτει τοὺς δανειστάς τοῦ πωλητοῦ· ἐπομένως, καὶ γενομένης τῆς πωλήσεως, τὸ πλοῖον ἢ τὸ τίμημα αὐτοῦ μένει πάντοτε ὑπέγγυον εἰς τοὺς εἰρημένους δανειστάς, οἵτινες δύνανται, ἂν τὸ κρίνουν εὐλογον, καὶ νὰ πολεμήσουν τὴν πώλησιν ὡς δολίαν. 'Ε. 190. 193.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ κατασχέσεως καὶ πωλήσεως πλοίων.

197. Πάντα τὰ πλοῖα δύνανται νὰ κατασχεθῶσι καὶ νὰ πωληθῶσι διὰ τοῦ δικαστηρίου· τὰ δὲ προνόμια τῶν δανειστῶν ἐξαλείφονται κατὰ τὰς ἐξῆς διατυπώσεις. 'Ε. 194. 198. 215. Πολ. 885.

Ν. Αἱ εἰδικαὶ διατάξεις τοῦ ἐμπορ. νόμου, νόμου εἰδικοῦ περιλαμβανόντος σύστημα ὁρισμῶν ἐψηφισμένων ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν καὶ ναυτικῶν ἀντικειμένων κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ τε ἀστικοῦ καὶ τοῦ δικονομικοῦ εἰδικοῦ νόμου, ἤθελαν κατισχύσει τῶν γενικῶν διατάξεων τῆς πολιτικῆς δικονομίας, καὶ ἂν αὕτη ἤθελε θεωρηθῇ ὡς δημοσιευθεῖσα μετ' αὐτόν. Ἀλλὰ πλὴν τούτου τὸ ἐκδόν τὴν ἐπίσημον μετάφρασιν τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου διάταγμα, ὅπερ χαρακτηρίζει αὐτὴν ὡς κείμενον νόμου ἰσχύοντος ὡς πρὸς τὰ τρία πρῶτα βιβλία, χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς 19 Ἀπριλίου 1835 ἤρουν μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς πολιτ. δικον. Α. Π. 7 τοῦ 47, 267 τοῦ 59. Ὅθεν οἱ ἐν τῷ ἐμπορικῷ νόμῳ περὶ κατασχέσεως καὶ πλειστηριάσεως πλοίου περιεχόμενοι ὁρισμοὶ (καὶ ἐπομένως ὁ ὑπαλογισμὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 198 τοῦ ἐμπορ. νόμου ὠρισμένης τῶν 24 ὥρῶν προθεσμίας) δὲν κατηργήθησαν ὑπὸ τῆς πολιτ. δικον. τὸ δὲ 293 ἀρθρον αὐτῆς δὲν ἐφαρμόζεται ἢ ὅτε πρόκειται περὶ προθεσμιῶν ὁρισμένων ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως εἰς ἄλλην ῥητὴν ἡμέραν. Α. Π. 7 τοῦ 47.

198. Δὲν δύναται νὰ διαταχθῇ κατάσχεσις πλοίου εἰμὴ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας μετὰ τὴν περὶ πληρωμῆς τοῦ χρέους πρόσκλησιν. Πολ. 866. 'Ε. 199.

Ν. (Ἰδε ἀρθρ. 197).

199. Ἡ πρόσκλησις πρέπει νὰ γίνεται πρὸς τὸν κύριον τοῦ πλοίου ἢ εἰς τὴν κατοικίαν του, ὅταν μέλλῃ νὰ κινηθῇ γενικὴ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή. — Ἡ πρόσκλησις δύναται νὰ γενῇ πρὸς τὸν

πλοίαρχον, ἐάν τὸ δάνειον ᾗναι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια κατὰ τὸ ἄρθρον 191 ἔχουν προνόμιον ἐπὶ τοῦ πλοίου. 'Ε. 198. 201. 224.

200. Ὁ κλητὴρ σημειώνει εἰς τὴν ἔγγραφον ἐκθεσιν — τὸ ὄνομα, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ δανειστοῦ, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἐνεργεῖ — τὸ ἀποδεικτικόν, δυνάμει τοῦ ὁποίου αὐτὸς κινεῖται — τὴν ζητουμένην ποσότητα — τὴν παρὰ τοῦ δανειστοῦ γενομένην ἐκλογὴν κατοικίας ἐντὸς τῆς καθέδρας τοῦ δικαστηρίου, διὰ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ἐνεργηθῇ ἡ πώλησις, καὶ ἐντὸς τοῦ τόπου, ὅπου τὸ κατασχεθὲν πλοῖον εἶναι προσωρμισμένον — τὰ ὀνόματα τοῦ κυρίου τοῦ πλοίου καὶ τοῦ πλοιάρχου — τὸ ὄνομα, τὸ εἶδος, καὶ τὴν χωρητικότητα τοῦ πλοίου. — Σημειώνει προσέτι καὶ περιγράφει τὰς λέμβους, τὰ ἀνάκτια, τὰ ἄρμενα, τὰ ἐργαλεῖα, τὰ ὄπλα, τὰ πολεμευόμενα, καὶ τὰς ζωοτροφίας. — διορίζει φύλακα. Πολ. 148. 'Ε. 204.

201. Ἐάν ὁ κύριος τοῦ κρατηθέντος πλοίου διαμένῃ ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ δικαστηρίου, ὁ διώκων τὴν κατάσχεσιν χρεωστεῖ νὰ κοινοποιήσῃ εἰς αὐτόν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀντίγραφον τῆς ἀφωρώσεως τὴν κατάσχεσιν ἐκθέσεως, καὶ νὰ τὸν καλέσῃ εἰς τὸ δικαστήριον διὰ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν πώλησιν τῶν κατασχεθέντων πραγμάτων. — Ἐάν ὁ κύριος τοῦ πλοίου δὲν κατοικῇ ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ δικαστηρίου, αἱ κοινοποιήσεις καὶ αἱ κλήσεις διευθύνονται πρὸς αὐτόν διὰ τοῦ πλοιάρχου τοῦ κατασχεθέντος πλοίου, καί, ἐν ἀπουσίᾳ τούτου, διὰ τοῦ παριστῶντος τὸν κύριον τοῦ πλοίου ἢ τὸν πλοίαρχον. εἰς δὲ τὴν τριήμερον προθεσμίαν προστίθεται μία ἡμέρα κατὰ λόγον δύο ἡμισυ μυριομέτρων (πέντε λευγῶν) χάριν τῆς μέχρι τῆς κατοικίας του ἀποστάσεως. Ἄν ᾗναι ξένος καὶ ἐκτὸς τῆς Γαλλίας, αἱ κλήσεις καὶ κοινοποιήσεις δίδονται καθ' ὃν τρόπον ὁρίζει τὸ 69 ἄρθρον τῆς πολιτικῆς δικονομίας. Πολ. 145.

202. Ἐάν τὸ κατασχεθὲν πλοῖον χωρῇ πλέον τῶν δέκα τόνων, γίνονται τρεῖς διακηρύξεις καὶ γνωστοποιήσεις περὶ τῶν πωλουμένων πραγμάτων. — Αἱ διακηρύξεις καὶ γνωστοποιήσεις γίνονται ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ ὀκτὼ εἰς ὀκτὼ ἡμέρας εἰς τὸ χρηματιστήριον καὶ εἰς τὴν κυριωτέραν πλατεῖαν τοῦ τόπου, ὅπου τὸ πλοῖον εἶναι προσωρμισμένον. Ἡ περὶ τούτου εἰδοποίη-

σις καταχωρίζεται εἰς μίαν τῶν ἡμερῶν, τῶν δημοσιευμένων εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐγένεν ἡ κατάσχεσις, καί, ἂν ἐκεῖ δὲν ὑπάρχῃ, εἰς μίαν τῶν ἡμερῶν τοῦ νομοῦ. 'Ε. 201. 207.

203. Ἐντὸς τῶν δύο ἡμερῶν, τῶν μετὰ τὴν διακήρυξιν καὶ γνωστοποίησιν, κολλῶνται προγράμματα.—εἰς τὸν μέγαν ἱστὸν τοῦ κατασχεθέντος πλοίου.—εἰς τὴν κυριωτέραν πύλῃν τοῦ δικαστηρίου, ὅπου εἰσῆχθη ἡ ἀγωγή.—εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ τὸ παράλιον, ὅπου τὸ πλοῖον εἶναι προσωρμισμένον, καὶ εἰς τὸ χρηματιστήριον. 'Ε. 202. 204. 207.

204. Αἱ διακηρύξεις, γνωστοποιήσεις, καὶ τὰ προγράμματα πρέπει νὰ φανερόνουν τὸ ὄνομα, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ ἐνάγοντος.—τὰ ἀποδεικτικὰ 1), δυνάμει τῶν ὁποίων οὗτος ἐνάγει.—τὴν ὀφειλομένην ποσότητα.—τὴν κατ' ἐκλογὴν κατοικίαν αὐτοῦ ἐντὸς τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἐντὸς τοῦ τόπου, ὅπου τὸ πλοῖον εἶναι προσωρμισμένον.—τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ κυρίου τοῦ κατασχεθέντος πλοίου.—τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου, καί, ἂν ᾖ ὠπλισμένον ἢ ὀπλίζεται ἤδη, τὸ ὄνομα τοῦ πλοιάρχου.—τὴν χωρητικότητα τοῦ πλοίου.—τὸν τόπον, ὅπου εὐρίσκεται κείμενον ἢ ἐπ' ἀγκύρας.—τὸ ὄνομα τοῦ δικηγράφου τοῦ ἐνάγοντος.—τὸν ὅρον τῆς ἐκτιμήσεως.—τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς εἶναι δεκταὶ αἱ πλειστηριάσεις.

1) δικαιόγραφα

205. Μετὰ τὸ πρῶτον κήρυγμα γίνονται αἱ πλειστηριάσεις κατὰ τὴν εἰς τὸ πρόγραμμα σημειωθείσαν ἡμέραν.—Ὁ ἐπὶ τῆς πωλήσεως παρὰ τοῦ δικαστηρίου διωρισμένος δικαστὴς ἐξακολουθεῖ παραδεχόμενος τὰς πλειστηριάσεις μετὰ τὸ κήρυγμα ἀφ' ἑβδομάδος εἰς ἑβδομάδα εἰς ἡμέραν ῥητὴν, προσδιωρισμένην διὰ διατάγματος αὐτοῦ.

Ν. Τὴν διαδικασίαν περὶ τὴν ἀναγκαστικὴν πώλησιν τῶν πλοίων διευθύνει κατὰ τὸν νόμον ὁ παρὰ τοῦ δικαστηρίου διωρισμένος δικαστὴς. Α. Π. 27 τοῦ 65.

206. Μετὰ τὸ τρίτον κήρυγμα τὸ πωλούμενον κατακυροῦται εἰς τὸν ὑπερθεματίσαντα καὶ τελευταῖον πλειστηριαστήν, ἅμα σβεσθῶσι τὰ φῶτα, χωρὶς ἄλλην τινὰ διατύπωσιν.—Ὁ παρὰ

τοῦ δικαστηρίου διωρισμένος δικαστὴς δύναται νὰ ἀναβάλῃ τὴν κατακύρωσιν ἅπαξ ἢ δις ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα· αἱ ἀναβολαὶ αὗται δημοσιεύονται καὶ τοιχοκολλῶνται. 'Ε. 202. Πολ. 899.

207. 'Εάν ἡ κατάσχεσις ἀφορᾷ ἀκάτια, λέμβους, ἢ ἄλλα πλοῖα δέκα τόννων χωρητικότητος ἢ ἔτι μικρότερα, ἡ κατακύρωσις τελειώνει, ἀφοῦ γενῇ ἡ περὶ τούτου δηλοποίησις τρεῖς ἡμέρας εἰς τὸ παράλιον, καὶ κολληθῇ εἰς τὸν ἱστόν, ἢ, ἐν ἑλλείψει ἱστοῦ, εἰς ἄλλο μέρος καταφανές τοῦ πλοίου καὶ εἰς τὴν πύλην τοῦ δικαστηρίου· πρέπει ὅμως πάντοτε νὰ παρέλθουν ὅκτω καθαροὶ ἡμέραι ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς κατασχέσεως μέχρι τῆς πωλήσεως.

208. 'Η κατακύρωσις τοῦ πλοίου ἐπιφέρει τὴν πῦσιν τῆς πλοιορχίας· ὁ πλοίαρχος ὅμως ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ περ' οὗτινος ἀνήκει τὰς ἀποζημιώσεις του. Ε. 218. 221.

209. Οἱ διὰ κατακυρώσεως ἀγορασταὶ πλοίων ὁποιοῦδήποτε μεγέθους χρεωστοῦν νὰ πληρώσουν τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερον τιμὴν ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων, ἢ νὰ τὴν παραδώσουν ἀνεξόδως εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐμποροδικείου· ἄλλως συλλαμβάνονται καὶ φυλακίζονται. — Μὴ γενομένης τῆς πληρωμῆς ἢ τῆς παραδόσεως, τὸ πλοῖον ἐκτίθεται ἐκ νέου εἰς πώλησιν, καὶ μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἡμερῶν, ἀφοῦ γενῇ νέα γνωστοποίησις καὶ μοναδικὸν πρόγραμμα, κατακυροῦται εἰς ἄλλον διὰ λογαριασμὸν τῶν ὑπερθεματιστῶν, οἵτινες ὑποχρεοῦνται ἐπίσης διὰ φυλακίσεως εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐλλείμματος, τῶν ζημιῶν, τῶν τόκων, καὶ τῶν ἐξόδων. 'Ε. 205.

210. Αἱ περὶ ἀποχωρισμοῦ τινων πραγμάτων τοῦ πλοίου αἰτήσεις πρέπει νὰ γίνωνται καὶ γνωστοποιῶνται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου πρὶ τῆς κατακυρώσεως. — 'Αν αἱ περὶ ἀποχωρισμοῦ αἰτήσεις ἐγίναν μετὰ τὴν κατακύρωσιν, μεταδίδονται αὐτοδικαίως εἰς ἀνακοπὴν τῆς ἀποδόσεως τῶν ἐκ τῆς πωλήσεως χρημάτων. Πολ. 914.

211. 'Ο ἐνάγων ἢ ὁ ἀνακόπτων ἔχει τριῶν ἡμερῶν προθεσμίαν διὰ νὰ παραστήσῃ τὰ δικαιολογηματὰ του. — 'Ο ἐναγόμενος ἔχει ἐπίσης τριήμερον προθεσμίαν διὰ νὰ ἀπολογηθῇ· ἡ δὲ δικάσιμος τῆς ὑποθέσεως γνωστοποιεῖται δι' ἀπλῆς κλήσεως. 'Ε. 210. ε.

212. Αἱ ἀνακοπαὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν ἐκ τῆς πωλήσεως χρημάτων εἶναι δεκταὶ κατὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας τὰς μετὰ τὴν κατακύρωσιν· παρελθούσης δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, δὲν εἶναι πλέον δεκταί. Πολ. 936.

213. Οἱ ἀνακόπτοντες δανεισταὶ χρεωστοῦν νὰ προσφέρωσιν εἰς τὸ γραφεῖον τὰς χρεωστικὰς ἀποδείξεις τῶν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν μετὰ τὴν κλήσιν, ἣτις ἤθελε γενῆ πρὸς αὐτοὺς παρὰ τοῦ ἐνάγοντος δανειστοῦ ἢ παρὰ τοῦ κυρίου τῶν κατασχεθέντων πραγμάτων 1) τούτου δὲ μὴ γενομένου, ἐνεργεῖται ἡ διανομὴ τῶν ἐκ τῆς πωλήσεως χρημάτων χωρὶς αὐτοὶ νὰ συμμεθέξουν.

1) τοῦ τρίτου, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς χεῖρας ἔγινεν ἡ κατάσχεσις·

N. Τὸ 213 ἄρθρον τοῦ ἐμπορ. νόμου ὁρίζον, ὅτι οἱ ἀνακόπτοντες δανεισταὶ ὀφείλουσιν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν μετὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς γενομένην κλήσιν νὰ προσενέγκωσι τὰς χρεωστικὰς αὐτῶν ἀποδείξεις, ἀλλ' ὡς δ' ἐνεργεῖται ἡ διανομὴ τῶν ἐκ τῆς πωλήσεως χρημάτων ἀνευ τῆς συμμετογῆς αὐτῶν, δὲν ἐννοεῖ βεβαίως τὰς μετὰ τρεῖς ἡμέρας προσφερομένας ἀποδείξεις, καὶ ἐν ὅσῳ ἡ διανομὴ δὲν ἐγένετο, νὰ κηρύξῃ ἀπαράδεκτους καὶ νὰ αποκλείσῃ τοὺς ἔχοντας ἀποδεδειγμένα δικαιώματα νὰ συμμετάσχωσιν εἰς τὴν γενομένην διανομὴν· διότι ἂν οὗτος ἦτον ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου, ἦτοι νὰ καταστήσῃ αὐτὰς ἀπαράδεκτους, ἤθελεν ἐκφρασθῇ ὡς καὶ ἐν τῷ προηγουμένῳ 212 ἄρθρῳ, καθ' ὃ ἡ μὴ γενομένη κατὰ τὰς 3 ἡμέρας μετὰ τὴν κατακύρωσιν ἀνακοπὴ εἶναι ἀπαράδεκτος. Α. Π. 25 τοῦ 53.

214. Ἡ κατάταξις τῶν δανειστῶν καὶ ἡ διανομὴ τῶν χρημάτων γίνονται μεταξύ μὲν τῶν ἐχόντων προνόμιον κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἁρθροῦ 191, μεταξύ δὲ τῶν ἄλλων δανειστῶν κατ' ἀναλογίαν τῶν δανείων των. — Ἐκαστος τῶν καταταχθέντων δανειστῶν λογίζεται κατατεταγμένος ὡς πρὸς τε τὰ κεφάλαια, καὶ ὡς πρὸς τοὺς τόκους καὶ τὰ ἔξοδα.

215. Τὸ ἔτοιμον πρὸς ἀπόπλουν πλοῖον δὲν δύναται νὰ κατασχεθῇ ἐκτὸς ἂν πρόκειται περὶ χρέους γενομένου χάριν τοῦ μελετωμένου διάπλου, καὶ εἰς ταύτην ὁμῶς τὴν περίπτωσιν ἡ περὶ τοῦ χρέους τούτου ἐγγύησις ἐμποδίζει τὴν κατάσχεσιν. — Τὸ πλοῖον λογίζεται ἔτοιμον πρὸς ἀπόπλουν, ὅταν ὁ πλοίαρχος ἔχῃ ἤδη ἀνὰ χεῖρας τὰ πρὸς τὸν διάπλουν ἀναγκαῖα ἔγγραφα. Πολ. 1034. Ἐ. 497.

Ν. Κατάσχσεις πλοίου δὲν ἀπαγορεύεται ἐν γένει, ἀλλὰ μόνον ἂν τοῦτο διατελῇ ἑτοιμον εἰς ἀπόπλουν, ὅθεν καὶ κατὰ τὸν διάπλουν· τὸ δὲ ἄρθρον 215 τοῦ ἐμπορ. νόμου δὲν καθιεροῖ τεκμήριον ἀμελείας κατὰ τοῦ κατασχόντος· ὅθεν ὅπως τυγχάνῃ ὑπόχρεως εἰς ἀποζημίωσιν ὁ κατασχών, ἀνάγκη νὰ ᾖται δυνατὸς ὁ εἰς αὐτὸν καταλογισμὸς δόλου ἢ ἀμελείας ἢ βεβαία ἢ γνῶσις, ὅτι τὸ πλοῖον ἦν ἑτοιμον εἰς ἀπόπλουν ἢ ἡ ἐξ ἀμελείας ἀδιαφορία περὶ τῶν τῆς κατασχέσεως ἀποτελεσμάτων. Α. Π. 435 τοῦ 78.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τῶν ἰδιοκτητῶν πλοίων.

216. Πᾶς ἰδιοκτήτης πλοίου εἶναι πολιτικῶς ὑπεύθυνος περὶ τῶν πράξεων τοῦ πλοιάρχου, καθ' ὅσον ἀφορῶσι τὸ πλοῖον καὶ τὴν ἀποστολὴν. — Ἡ εὐθύνη παύει μὲ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ πλοίου καὶ τοῦ ναύλου. 'Ε. 191. 221 ἐ. 286 ἐ. 353. 405. 407.

Ν. Τὸ 216 ἄρθρον, καθ' ὃ πᾶς ἰδιοκτήτης πλοίου εἶναι πολιτικῶς ὑπεύθυνος περὶ τῶν πράξεων τοῦ πλοιάρχου τῶν εἰς τὸ πλοῖον καὶ τὴν ἀποστολὴν ἀφορῶσιν, δὲν ἐννοεῖ δάνεια ναυτικά, ἀπὲρ συμφωνεῖ ὁ πλοίαρχος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 234, ἀλλὰ πράξεις, ἐξ ὧν ἤθελεν ἐπέρχεσθαι ζημίαι εἰς τρίτους, δι' ἣν ὁ νόμος καθιστῇ τὸν μὲν ἰδιοκτήτην πολιτικῶς μόνον ὑπεύθυνον, τὸν δὲ πλοίαρχον καὶ προσωπικῶς. Α. Π. 49 τοῦ 36, 206 τοῦ 47. 'Επὶ δὲ ναυτοδανείων τὰ τῶν δανειστῶν δικαιώματα ἀπέναντι τοῦ ἰδιοκτήτου καὶ αἱ τούτου ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῶν δανειστῶν δὲν ἐκπηγάζουσιν ἐκ πράξεων τοῦ πλοιάρχου, ἀλλ' ἢ ἐκ τῆς ῥητῆς τοῦ ἰδιοκτήτου ἐντολῆς καθιστάσης τὰ δάνεια νόμιμα ἢ ἐκ τῆς ἐξαιρετικῆς, νομίμως ἀποδεδειγμένης, περιπτώσεως τοῦ ἄρθρ. 234, καθιστώσης τὸν ἰδιοκτήτην ὑπόχρεον. Α. Π. 206 τοῦ 47. Ἐκτείνεται δὲ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ πλοίου ἡ εὐθύνη ἐπὶ ταῖς πράξεσι τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος αὐτὸν πλοιάρχου, ὡς πρὸς τὴν διεύθυνσιν καὶ διοίκησιν τοῦ πλοίου, μόνον μέχρι τῆς ἀξίας αὐτοῦ· βᾶσιν δ' ἔχει ἡ εὐθύνη αὕτη ὅτι οἱ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως συναλλαχθέντες μετὰ τοῦ πλοιάρχου ὡς τοιούτου συνηλλάχθησαν πράγματι μετ' αὐτοῦ τοῦ πλοίου, ὅπερ κυρίως ἔνεκα τούτου ὑποχρεοῦται. Α. Π. 142 τοῦ 73. Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος ὑποχρεοῖ τὸ πλοῖον διὰ τὰς ἐνεργηθείσας διαρκούντος τοῦ πλοῦ πράξεις, ἐκτὸς ἐκείνων ἀς ῥητῶς ἀπηγόρευεν αὐτῷ ὁ νόμος ἄνευ τῆς συναινέσεως ἢ ἀδείας τῶν ἰδιοκτητῶν. Α. Π. 142 τοῦ 73, 142 τοῦ 75. Καὶ ἀπαγορεύει μὲν τὸ ἄρθρον 232 τοῦ ἐμπορ. νόμου εἰς τὸν πλοίαρχον τὴν ἐνέργειαν πράξεων τινων ἄνευ τῆς συναινέσεως

τοῦ κυρίου, ἀλλ' εἰς ταύτας δὲν συμπεριλαμβάνεται ἡ παρὰ τοῦ πλοίαρχου παραλαβὴ ὁλοκλήρου τοῦ ναύλου ἢ μέρος αὐτοῦ, ἅτε ἀπαγορευομένης μόνον τῆς ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου ναυλώσεως. Α. Π. 142 τοῦ 75.

217. Οἱ ἰδιοκτῆται πλοίων παρεσκευασμένων πρὸς πόλεμον δὲν εἶναι ὑπεύθυνοι περὶ τῶν ἀδικημάτων καὶ διαρπαγῶν, τῶν πρατταμένων ἀπὸ τοὺς ἐπὶ τῶν πλοίων αὐτῶν πολεμιστάς ἢ παρὰ τοῦ πληρώματος, εἰμὴ μόνον μέχρι τῆς ποσότητος, περὶ τῆς ὁποίας ἔδωκαν ἐγγύησιν, ἐκτός ἂν ᾖναι μέτοχοι ἢ συναιτιοὶ τῶν τοιούτων. 'Ε. 223.

218. Ὁ ἰδιοκτῆτης δύναται νάποβάλλῃ τὸν πλοίαρχον. Δὲν χρεωστεῖ δὲ πρὸς αὐτὸν κάμμιαν ἀποζημίωσιν, ἂν δὲν ὑπάρχῃ περὶ τούτου ἔγγραφος συμφωνία.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 218 καὶ 219 συνάγεται, ὅτι ὁ πλοίαρχος ἀποβαλλόμενος τῆς πλοιάρχιας δὲν ἔχει ἄλλο δικαίωμα ἢ νὰ ζητήσῃ ἀποζημίωσιν, ἐὰν ὑπάρχῃ περὶ τούτου ἔγγραφος συμφωνία, καὶ νὰ παραιτηθῇ τὴν συμμετοχὴν του, λαμβάνων τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς εἰς χρήματα ἐὰν ᾖναι συνιδιοκτῆτης, δὲν δύναται δὲ νὰ κρατήσῃ τὸ πλοῖον ἢ νὰ ἐνεργήσῃ ἐπ' αὐτοῦ ἐπίσχεσιν ἂν τυχόν τῷ ὀφείλωνται χρήματα διὰ δαπάνας ἐπὶ τοῦ πλοίου, μισθοὺς αὐτοῦ ἢ δι' ἄλλην αἰτίαν, μὴ ἐπιτροπυσῶν αὐτῷ τοιοῦτον δικαίωμα τῶν διατάξεων τῶν προκειμένων ἄρθρων. Αἱ δὲ περὶ ἐπίσχεσεως γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ ἀστυκοῦ δικαίου δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσι καὶ ἐπὶ τῶν πλοίων, ὡς διεπομένων ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω εἰδικῶν διατάξεων τοῦ ἐμπορ. νόμου. Α. Π. 233 τοῦ 62.

219. Ἐὰν ὁ ἀποβληθεὶς πλοίαρχος ᾖναι συνιδιοκτῆτης τοῦ πλοίου, δύναται νὰ παραιτηθῇ τῆς εἰς τὸ πλοῖον μετοχῆς του, καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν τοῦ ἰσοτίμου αὐτῆς κεφαλαίου.— Τὸ ποσὸν τοῦ κεφαλαίου τούτου προσδιορίζεται παρὰ δοκιμαστῶν, διωρισμένων ἐκ συμφώνου παρὰ τῶν συνιδιοκτητῶν ἢ καὶ παρὰ τοῦ δικαστηρίου.

220. Καθ' ὅλα, ὅσα ἀφορῶσι τὸ κοινὸν συμφέρον τῶν ἰδιοκτητῶν πλοίου τινός, ὑπερισχύει ἡ γνώμη τῶν πλειονῶν· τὴν δὲ πλειονοψηφίαν ἀποτελεῖ μέρος τῆς εἰς τὸ πλοῖον μετοχῆς, ὑπερβαίνον τὸ ἡμισυ τῆς τιμῆς του.— Ἡ κατὰ πλειστηριασμὸν πώλησις τοῦ πλοίου δὲν συγχωρεῖται εἰμὴ κατ' αἴτησιν τῶν ἰδιο-

κτητῶν, τῶν μετεχόντων ὁμοῦ τοῦ ἡμίσεως τοῦ πλοίου, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἔγγραφος ἐναντία συμφωνία.

Ν. Αἱ περὶ κατασχέσεως καὶ πωλήσεως τῶν πλοίων διατάξεις τῶν ἄρθρων 197 καὶ ἐπ. τοῦ ἐμπορ. νόμου ἐφαρμόζονται μὲν καὶ εἰς τὸν κατ' ἀκολουθίαν τοῦ ἄρθρου 220 γινόμενον πλειστηριασμὸν πλοίου μεταξὺ συνιδιοκτητῶν, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς τὸν τοιοῦτον πλειστηριασμὸν ἢ τὸ ἄρθρον 202 καὶ ἐπ. οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ἄρθρον 201, διότι τὴν ὑπ' αὐτοῦ διατασσομένην κλήτευσιν τοῦ ὀφειλέτου εἰς τὸ δικαστήριον, ἵνα παρευρεθῇ εἰς τὴν πώλησιν, ἀναπληροῖ ἐπὶ τοιούτων πλειστηριασμῶν ἢ κλήτευσιν τοῦ μὴ στέργοντος εἰς τὸν πλειστηριασμὸν συνιδιοκτήτου εἰς τὸ δικαστήριον, ἣν ὑποτίθησι τὸ ἄρθρον 220.

Α. Π. 323 τοῦ 62.—Τὸ ἄρθρον 220 δὲν ἐπιτρέπει προφανῶς τὴν πώλησιν ἐπὶ αἰτήσῃ ἰδιοκτητῶν μετεχόντων ὀλιγώτερον τοῦ ἡμίσεως, ἀλλὰ δὲν τίθησι τὸ τῆς ἐκποιήσεως δικαίωμα ὑπὸ ἄλλους περιορισμοὺς ὡς πρὸς τοὺς ἔχοντας πλειοτέραν μετοχὴν ἰδιοκτητίας. Α. Π. 281 τοῦ 62.

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ πλοιάρχου.

221. Πᾶς πλοίαρχος ἢ λέμβοαρχος, ἐπιφορτισμένος τὴν διοίκησιν πλοίου ὁποιασδήποτε τάξεως, εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῶν ἐν καιρῷ τῆς ὑπηρεσίας του παραδρομῶν, καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν πλέον ἐλαφρῶν. (1) 'Ε. 216 ἐ. 230. 236 ἐ. 244. 293. 353. 405. 407. 435. 'Α. 3.

(1) Διάταγμα τῆς 20 Αὐγούστου 1884. Περὶ παραδοχῆς κανονισμοῦ περὶ τῶν ληπτέων μέτρων πρὸς ἀποφυγὴν συγκρούσεως τῶν πλοίων κατὰ τὴν θαλασσοπλοΐαν.

1. Πάντα τὰ πολεμικὰ καὶ ἐμπορικὰ ἐλληνικὰ πλοῖα ὀφείλουσι νὰ φέρωσι καὶ τηρῶσι τὸν παρὰ πόδας τοῦ παρόντος διατάγματος κανονισμὸν περὶ τῶν ληπτέων μέτρων πρὸς ἀποφυγὴν συγκρούσεως τῶν πλοίων κατὰ τὴν θαλασσοπλοΐαν.

2. 'Ο κανονισμὸς οὗτος τίθεται εἰς ἐφαρμογὴν ἀπὸ τῆς πρώτης Σεπτεμβρίου τοῦ παρόντος ἔτους, ἀφ' ἧς ἐποχῆς καταργεῖται ὁ ἐν ἰσχύϊ κανονισμὸς, περὶ οὗ ὀρίζει τὸ ἀπὸ 12 'Απριλίου 1882 Β. διάταγμα.

Διεθνῆς κανονισμὸς περὶ ἀποφυγῆς συγκρούσεως τῶν πλοίων κατὰ τὴν θαλασσοπλοΐαν.

1. 'Εν τῷ παρόντι κανονισμῷ θεωρεῖται ὡς ἰστιοφόρον πᾶν ἀτμό-

222. Εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῶν πραγματειῶν, τῶν ὁπλοίων

πλοίων διὰ τῶν ιστίων καὶ ἀνευ ἀτμοῦ θαλασσοποροῦν. Ὡς ἀτμόπλοιον θεωρεῖται μόνον τὸ διὰ τοῦ ἀτμοῦ θαλασσοποροῦν, εἴτε ποιεῖται συγχρόνως χρῆσιν τῶν ιστίων αὐτοῦ, εἴτε μὴ.

Κανόνες περὶ τῶν φανῶν.

2. Μόνοι οἱ ἐν τοῖς ἐπομένοις ἀρθροῖς 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 καὶ 11 ὀριζόμενοι φανοὶ δεόν νὰ ἀνάπτωνται πάντοτε ἀπὸ τῆς δύσεως μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Οὐδὲν δ' ἄλλο φῶς θέλει φαίνεσθαι εἰς τὸ ἐξωτερικόν μέρος τοῦ πλοίου.

3. Πᾶν ἀτμόπλοιον θαλασσοποροῦν ὀφείλει νὰ φέρῃ τοὺς ἐξῆς φανούς : — α') Ἐπὶ τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ, ἢ ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ εἰς ὕψος ὑπεράνω τοῦ σκάφους οὐχὶ ἔλαττον τῶν 6 μέτρων (20 ποδῶν) ἢ, ἐάν τὸ πλάτος τοῦ πλοίου ὑπερβαίῃ τὰ 6 μέτρα, εἰς ὕψος ὑπεράνω τοῦ σκάφους ἴσον τοῦλάχιστον πρὸς τὸ πλάτος τοῦ πλοίου, φανὸν λευκόν, διαφεγγῆ (bright), κατεσκευασμένον μὲν οὕτως, ὥστε νὰ ἐκπέμπῃ σταθερὸν καὶ ἀδιάλειπτον φῶς ἐπὶ τόξου ὀριζοντίου 20 ἀνεμορρόμβων (κάρτων) τῆς πυξίδος, τοποθετημένον δ' οὕτως, ὥστε τὸ ἐκπεμπόμενον φῶς νὰ ᾖ ὁρατὸν 10 ἀνεμορρόμβους ἐκατέρωθεν τοῦ πλοίου, τουτέστιν ἀπὸ τῆς πρῶρας μέχρι 2 ἀνεμορρόμβων ὀπίσθεν τοῦ πλαγίου ἐκατέρωθεν, νὰ ἐξικνῆται δὲ τὸ φῶς αὐτὸ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ᾖ ὁρατὸν εἰς ἀπόστασιν πέντε τοῦλάχιστον μιλίων ἐν νυκτὶ σκοτεινῇ, ἀλλ' ἐν ἀτμοσφαίρᾳ καθαρᾷ, (τουτέστι χωρὶς ὁμίχλης, βροχῆς, ἀχλύος ἢ νιφετοῦ). — β') Πρὸς τὰ δεξιὰ (ἐπὶ τῆς δεξιᾶς τοῦ πλοίου πλευρᾶς) φανὸν πράσινον, κατεσκευασμένον μὲν οὕτως, ὥστε νὰ ἐκπέμπῃ σταθερὸν καὶ ἀδιάλειπτον φῶς ἐπὶ τόξου ὀριζοντίου 10 ἀνεμορρόμβων τῆς πυξίδος, τοποθετημένον δ' οὕτως, ὥστε τὸ ἐκπεμπόμενον φῶς νὰ ᾖ ὁρατὸν ἀπὸ τῆς εὐθείας τῆς πρῶρας ἕως 2 ἀνεμορρόμβων ὀπίσθεν τοῦ πλαγίου τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς· νὰ ἐξικνῆται δὲ τὸ φῶς αὐτὸ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ᾖ ὁρατὸν εἰς ἀπόστασιν δύο τοῦλάχιστον μιλίων ἐν νυκτὶ σκοτεινῇ, ἀλλ' ἐν ἀτμοσφαίρᾳ καθαρᾷ, (τουτέστι χωρὶς ὁμίχλης, βροχῆς, ἀχλύος ἢ νιφετοῦ). — γ') Πρὸς τὰ ἀριστερὰ (ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς τοῦ πλοίου πλευρᾶς) φανὸν ἐρυθρόν, κατεσκευασμένον μὲν οὕτως, ὥστε νὰ ἐκπέμπῃ σταθερὸν καὶ ἀδιάλειπτον φῶς ἐπὶ τόξου ὀριζοντίου 10 ἀνεμορρόμβων τῆς πυξίδος, τοποθετημένον δ' οὕτως, ὥστε τὸ ἐκπεμπόμενον φῶς νὰ ᾖ ὁρατὸν ἀπὸ τῆς εὐθείας τῆς πρῶρας ἕως 2 ἀνεμορρόμβων ὀπίσθεν τοῦ πλαγίου τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς· νὰ ἐξικνῆται δὲ τὸ φῶς αὐτὸ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ᾖ ὁρατὸν εἰς ἀπόστασιν δύο τοῦλάχιστον μιλίων ἐν νυκτὶ σκοτεινῇ,

ἀναδέχεται τὴν μετακομιδὴν, καὶ δίδει περὶ τούτων ἀποδείξιν,

ἀλλ' ἐν ἀτμοσφαίρᾳ καθαρᾷ, (τουτέστι χωρὶς ὀμίχλης, βροχῆς, ἀγλῦος ἢ νιφετοῦ). Οἱ εἰρημένοι δύο ἐπὶ τῶν πλευρῶν φανοί, ὁ πράσινος καὶ ὁ ἐρυθρός, δεόν νὰ φέρωσιν ἕκαστος κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν πλευρὰν αὐτῶν, τουτέστι τὴν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πλοίου, παρασανίδωμα ἀλεξιφωτον (seceens), ἐξέχον ἀπὸ τοῦ φωτός πρὸς πῶραν 91 ἑκατοστὰ τοῦλάχιστον τοῦ μέτρου (3 πόδας), εἰς τρόπον ὥστε οἱ φανοὶ οὗτοι, ἀνημμένον, νὰ μὴ ὧσιν ὁρατοὶ ἐκ τῶν παρεῶν τοῦ πλοίου (ἀπὸ τὴν μάσκαν), ὁ μὲν πράσινος ἀριστερόθεν, ὁ δ' ἐρυθρός δεξιόθεν.

4. Πᾶν ἀτμόπλοιον, βυμουλκοῦν ἕτερον πλοῖον, ὀφείλει νὰ φέρῃ, πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀτμοπλοίων, ἐκτός τῶν φανῶν τῶν πλευρῶν, δύο ἐτέρους φανούς λευκοὺς διαφεγγεῖς, τιθεμένους τὸν ἕνα ὑπὸ τὸν ἕτερον κατὰ κάθετον, καὶ εἰς ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων οὐχὶ μικροτέρων τῶν 91 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου (3 ποδῶν). Ἀμφότεροι δ' οἱ φανοὶ οὗτοι δεόν νὰ ὧσι τοῦ αὐτοῦ εἶδους μὲ τὸν λευκὸν φανόν, ὃν φέρουσιν ἐπὶ τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ τὰ ἄλλα ἀτμόπλοια, καὶ νὰ τοποθετῶνται ἐν τῇ θέσει, ἐν ᾗ τίθεται ἐκεῖνος.

5. α') Πᾶν πλοῖον, ἱστιοφόρον ἢ ἀτμόπλοιον, ὅπερ ἔνεκα οἰουδὴποτε δυστοχηματος κατέστη ἀκυδέρνητον, ὀφείλει νὰ φέρῃ, ἐν καιρῷ μὲν νυκτός, ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ἐν ᾗ τίθεται ὁ λευκὸς φανὸς τῶν ἀτμοπλοίων, καί, ἐὰν τὸ πλοῖον ταῦτο ᾔῃαι ἀτμόπλοιον, ἀντὶ τοῦ φανοῦ τούτου, τρία φῶτα ἐρυθρά, ἐντός σφαιρικῶν φανῶν, ἕκαστος τῶν ὁποίων δεόν νὰ ἔχη διάμετρον 25 τοῦλάχιστον ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου (10 δακτύλων). οἱ φανοὶ οὗτοι τίθενται κατὰ κάθετον, ὁ εἰς ὑπὸ τὸν ἕτερον, καὶ ἐν ἀποστάσει ἀπ' ἀλλήλων οὐχὶ ἐλάσσονι τῶν 91 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου (3 ποδῶν). δεόν δὲ νὰ ὧσι τοιούτου εἶδους, ὥστε νὰ ᾔῃαι ὁρατοὶ ἐν νυκτὶ σκοτεινῇ, ἀλλὰ μὴ ὀμιχλώδει, ἐξ ἀποστάσεως τοῦλάχιστον δύο μιλίων. Ἐν καιρῷ δὲ ἡμέρας, ὀφείλει νὰ φέρῃ (τὸ καταστὰν ἀκυδέρνητον πλοῖον, εἴτε ἱστιοφόρον, εἴτε ἀτμόπλοιον), ἐπὶ τοῦ προσθίου μέρους τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ, καὶ οὐχὶ κατωτέρω τοῦ λαίμου τῆς στήλης (κολομπιριοῦ τοῦ τουρκέτου), τρεῖς μελαίνας σφαῖρας, ἐχούσας ἐκάστην διάμετρον 60 τοῦλάχιστον ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου (2 ποδῶν), τιθεμένας δὲ κατὰ κάθετον τὴν μίαν ὑπὸ τὴν ἑτέραν, καὶ ἐν ἀποστάσει ἀπ' ἀλλήλων οὐχὶ ἐλάσσονι τῶν 91 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου (3 ποδῶν). — β') Πᾶν πλοῖον, ἀτμόπλοιον ἢ ἱστιοφόρον, χρησιμεῦον εἰς καταβύθισιν ἢ ἀνέλκυσιν καλωδίου τηλεγραφικοῦ, ὀφείλει νὰ φέρῃ, ἐν καιρῷ μὲν νυκτός, ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ἐν ᾗ τίθεται ὁ λευκὸς φανὸς τῶν ἀτμο-

ἥτις ὀνομάζεται φορτωτικόν. 'Ε. 226. 228. 236. 239. 281. 420.

πλοίων, καί, ἐάν τὸ πλοῖον τοῦτο εἶναι ἀτμόπλοιον, ἀντὶ τοῦ φανοῦ τούτου, τρία φῶτα ἐντός σφαιρικῶν φανῶν, ἕκαστος τῶν ὁποίων δέον νὰ ἔχῃ διάμετρον 25 τοῦλάχιστον ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου (10 δακτύλων)· οἱ φανοὶ οὗτοι τίθενται κατὰ κάθετον, ὁ εἰς ὑπὸ τὸν ἕτερον, ἐν ἀποστάσει ἀπ' ἀλλήλων οὐχὶ ἐλάσσονι τοῦ ἐνός μέτρου καὶ 80 ἑκατοστῶν (6 ποδῶν), καὶ ὁ μὲν ὑψηλότερον ὡς καὶ ὁ χαμηλότερον τιθέμενος δέον νὰ ὦσιν ἐρυθροί, ὁ δ' ἐν τῷ μέσῳ τοις μέσῳ, λευκός, δέον δὲ νὰ ὦσι τοιοῦτου εἵδους, ὥστε οἱ ἐρυθροὶ φανοὶ νὰ ἴναι ὁρατοὶ ἐκ τῆς αὐτῆς ἀποστάσεως, ἐξ ἧς καὶ ὁ λευκὸς φανός. Ἐν καιρῷ δὲ ἡμέρας, ὀφείλουσι τὰ τοιαῦτα πλοῖα νὰ φέρωσιν ἐπὶ τοῦ προσθίου μέρους τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ, καὶ οὐχὶ κατωτέρῳ τοῦ λαιμοῦ τῆς στήλης (κολομπιριοῦ τοῦ τουρκέτου), τρία σχήματα (shapes), ἔχοντα ἕκαστον διάμετρον 60 τοῦλάχιστον ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου (2 ποδῶν), τιθέμενα κατὰ κάθετον τὸ ἐν ὑπὸ τὸ ἕτερον, καὶ ἐν ἀποστάσει ἀπ' ἀλλήλων οὐχὶ ἐλάσσονι τοῦ ἐνός μέτρου καὶ 80 ἑκατοστῶν (6 ποδῶν)· καὶ ἡ μὲν κορυφή καὶ ἡ βάσις τῶν σχημάτων τούτων δέον νὰ ὦσι σφαιρικά καὶ ἐρυθροὶ τὸ χρῶμα, τὸ δὲ μέσον ῥομβοειδὲς τὸ σχῆμα, καὶ λευκὸν τὸ χρῶμα.— γ') Τὰ ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ μνημονευόμενα πλοῖα, ὡσάκις μένουσιν ἀκίνητα, ὀφείλουσι νὰ μὴ φέρωσι τοὺς φανούς τῶν πλευρῶν, οὓς δέον νὰ φέρωσι μόνον ὡσάκις κινούνται. Οἱ φανοὶ καὶ τὰ σχήματα, περὶ ὧν ὀρίζει τὸ ἄρθρον τοῦτο, δέον νὰ ἐκλαμβάνωνται ὑπὸ τῶν ἄλλων πλοίων ὡς σήματα σημαίνοντα, ὅτι τὰ πλοῖα τὰ ἐπιδεικνύοντα ταῦτα εἰσὶν ἀκυβέρνητα, καὶ δὲν δύνανται ἐπομένως νὰ παρεκκλίνωσι τῆς ὁδοῦ των. Τὰ δὲ σήματα, ἅπερ ὀφείλουσι νὰ δεικνύωσι τὰ πλοῖα τὰ ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ εὐρίσκόμενα καὶ αἰτούμενα βοήθειαν, περιέχονται ἐν τῷ ἄρθρῳ 27.

6. Πᾶν πλοῖον ἱστιοφόρον, θαλασσοποροῦν ἢ ῥυμουλκούμενον, ὀφείλει νὰ φέρῃ τοὺς δύο ἐπὶ τῶν πλευρῶν φανούς, οὓς κατὰ τὸ ἄρθρον 3 φέρουσι τὰ θαλασσοποροῦντα ἀτμόπλοια, οὐχὶ ὁμῶς καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ λευκὸν φανόν, (ὃν οὐδέποτε φέρουσι τὰ ἱστιοφόρα).

7. Ὅσάκις οἱ δύο ἐπὶ τῶν πλευρῶν φανοὶ, ὁ πράσινος καὶ ὁ ἐρυθρός, δὲν δύνανται νὰ μένωσι σταθερῶς τυποθετημένοι εἰς τὰς οἰκείας αὐτῶν θέσεις, ὡς συμβαίνει τοῦτο εἰς τὰ μικρὰ πλοῖα ἐν κακοκαιρίᾳ, δέον νὰ εὐρίσκωνται οἱ φανοὶ οὗτοι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ εἰς τὴν ἀρμόζουσαν ἑκατέρῳ θέσιν, τοιούστιν ὁ μὲν πράσινος εἰς τὴν δεξιάν, ὁ δὲ ἐρυθρὸς εἰς τὴν ἀριστεράν τοῦ πλοίου πλευράν, ἀνημμένοι καὶ ἑτοιμοί

223. Ἀνήκει εἰς τὸν πλοίαρχον νὰ συστήσῃ τὸ πλήρωμα

νὰ ἐπιδειχθῶσιν. Ἄμα δὲ ἤθελε πλησιάσει τὸ τοιοῦτοτρόπως φέρον τοὺς φανούς αὐτοὺς πλοῖον πρὸς ἕτερον πλοῖον, ἢ ἕτερον πλοῖον ἤθελε πλησιάσει αὐτό, οἱ φανοὶ οὗτοι δεόν νὰ ἐπιδεικνύωνται ἀπὸ τῶν οἰκειῶν πλευρῶν ἐγκαίρως πρὸς ἀποφυγὴν συγκρούσεως, καὶ τοιοῦτοτρόπως, ὥστε νὰ ὦσιν ὅσον ὀλὸν τε μᾶλλον ὁρατοί, χωρὶς ὅμως ὁ πράσινος φανὸς νὰ ᾖ ὁρατός ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ τοῦ πλοίου, οὔτε ὁ ἐρυθρὸς ἀπὸ τὰ δεξιὰ. Ὅπως δὲ γίνηται εὐκολώτερον καὶ ἀσφαλέστερον ἢ πρέπουσα χρῆσις τῶν μετακινήτων αὐτῶν φανῶν, δεόν ἐκάτερος τούτων νὰ ᾖ κεχρωματισμένος ἔξωθεν μὲ τὸ αὐτὸ χρῶμα τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ φωτός, καὶ νὰ ἔχῃ τὸ ἀπαιτούμενον παρασπινδύμα (screens).

8. Πᾶν πλοῖον, ἱστιοφόρον ἢ ἀτμόπλοιο, ὅταν ᾖναι ἠγκυροβολημένον, ὀφείλει νὰ φέρῃ ἐν τῇ καταρρανεστέρᾳ αὐτοῦ θέσει, καὶ εἰς ὕψος οὐχὶ πλέον τῶν 6 μέτρων (20 ποδῶν) ὑπεράνω τοῦ σκάφους, φῶς λευκὸν ἐντὸς φανοῦ σφαιρικοῦ, ἔχοντος διάμετρον τοὐλάχιστον 20 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου (8 δακτύλων)· τὸ φῶς δ' αὐτὸ δεόν νὰ ᾖ διαφεγγές, σταθερὸν καὶ ἀδιάλειπτον, καὶ ὁρατὸν πανταχόθεν τοῦ ὀρίζοντος ἐξ ἀποστάσεως ἐνὸς τοὐλάχιστον μίλιου.

9. Τὰ πλοηγικὰ ἱστιοφόρα πλοῖα, ὅταν εὐρίσκωνται ἐν τῷ διὰ ταῦτα ὀρισμένῳ σταθμῷ ἔτοιμα εἰς ὑπηρεσίαν, δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ φέρωσι τοὺς φανούς, τοὺς ὀρισμένους διὰ τ' ἄλλα πλοῖα. Ὅφειλουσιν ὅμως νὰ φέρωσιν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τῆς στήλης (καλομπρισοῦ τοῦ τουρκέτου) φανὸν λευκόν, ὁρατὸν πανταχόθεν τοῦ ὀρίζοντος, καὶ προσέτι νὰ ἐπιδεικνύωσι κατὰ βραχέα χρονικά διαλείμματα, μηδέποτε υπερβαίνοντα τὸ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ἐν ᾗ πλείοτερά ἀναλαμβάνοντα φῶτα. Ὅσάκις ὅμως πλοηγικόν τι πλοῖον δὲν εὐρίσκεται ἐν τῷ ὀρισμένῳ εἰς αὐτὸ σταθμῷ καὶ ἔτοιμον εἰς ὑπηρεσίαν, ὀφείλει νὰ φέρῃ τοὺς αὐτοὺς φανούς, οὓς φέρουσι καὶ τὰ ἄλλα πλοῖα.

10. Τὰ ἀνευ καταστροφῆς ἀλιευτικὰ καὶ ἄλλα πλοῖα, τὰ κάτω τῶν 20 τόννων καθαρᾶς χωρητικότητος, ὅταν θαλασσοπορῶσι μὲν, ἀλλὰ δὲν ἔχωσιν ἐκτεταμένα τὰ δίκτυά των, τοὺς γρίπους, τὰς συρτάς, ἢ τὰς ὀρμιάς των, δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ φέρωσι τοὺς διὰ τὰ ἄλλα πλοῖα ὀρισμένους κεχρωματισμένους φανούς τῶν πλευρῶν. Ὅφειλουσιν ὅμως, ἐάν δὲν φέρωσι τοιοῦτους, νὰ ἔχωσιν ἀντ' αὐτῶν πρόχειρον καὶ ἔτοιμον φανὸν ἓνα, φέροντα κατὰ μὲν τὴν μίαν τῶν πλευρῶν αὐτῶν ὕελον πρασίνην, κατὰ δὲ τὴν ἑτέραν, ἐρυθράν· ἅμα δὲ τὰ πλοῖα ταῦτα πλησιάσωσιν ἕτερον πλοῖον, ἢ ἴδωσιν ἕτερον πλοῖον πλησιάζον αὐτά, ὀφείλουσι

τοῦ πλοίου, νὰ ἐκλέξῃ καὶ νὰ μισθώσῃ τοὺς ναύτας καὶ πάντας

νὰ ἐπιδεικνύωσι τὸν φανὸν αὐτὸν ἐγκαίρως πρὸς ἀποφυγὴν συγκρούσεως, καὶ νὰ κρατῶσιν αὐτὸν τοιοῦτοτρόπως, ὥστε τὸ μὲν πράσινον φῶς αὐτοῦ νὰ ᾖ ὁρατὸν μόνον ἐκ δεξιῶν, τὸ δὲ ἐρυθρὸν μόνον ἐξ ἀριστερῶν. Οἱ ἀκόλουθοι ὁρίσμοι τοῦ ἄρθρου τούτου ἀφορῶσιν εἰς μόνον τὰ ἀλιευτικὰ πλοῖα καὶ τὰς ἀλιευτικὰς λέμβους τὰς εὐρισκομένας ἐν πελάγει μακρὰν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἠκτῶν, τῶν κειμένων πρὸς βορρᾶν τοῦ ἁκρωτηρίου Φινιστέρι. — α') Πᾶν ἀλιευτικὸν πλοῖον καὶ πᾶσα ἀλιευτικὴ λέμβος 20 τόνων καθαρᾶς χωρητικότητος καὶ ἀνωτέρω, ὡσάντις θαλασσοπλοεῖ μὲν, ἀλλὰ δὲν ὑποχρεοῦται ὑπὸ τῶν ἀκολουθῶν ὁρισμῶν τοῦ ἄρθρου τούτου νὰ φέρῃ καὶ ἐπιδεικνύῃ τὰ ἐν αὐτῷ μνημονευόμενα φῶτα, ὀφείλει νὰ φέρῃ καὶ ἐπιδεικνύῃ τὰ αὐτὰ φῶτα, ἅπερ καὶ τὰ λοιπὰ θαλασσοποροῦντα πλοῖα. — β') Πᾶν πλοῖον, ἀλιεύον διὰ δικτύων συρτῶν, ὀφείλει νὰ ἐπιδεικνύῃ δύο λευκοὺς φανοὺς ἐξ ἐκείνης τῆς πλευρᾶς τοῦ πλοίου, ἐξ ἧς οὗτοι δύνανται νὰ ὁρῶνται κάλλιον. Τὰ φῶτα ταῦτα τίθενται οὕτως, ὥστε ἡ κάθετος ἀπόστασις των νὰ μὴ ᾖ ἐλάσσων τοῦ ἐνὸς μέτρου καὶ 80 ἐκατ. (5 ποδῶν) μήτε μείζων τῶν 3 μέτρων (10 ποδῶν)· ἡ δὲ ὀριζόντιος ἀπόστασις των μετρούμενη κατὰ τὴν γραμμὴν τῆς τροπιδος τοῦ πλοίου, νὰ μὴ ᾖ ἐλάσσων τοῦ ἐνὸς μέτρου καὶ 50 ἐκατοστών (5 ποδῶν), μήτε μείζων τῶν 3 μέτρων (10 ποδῶν). Τὸ χαμηλότερον τεθειμένον ἐκ τῶν δύο τούτων φώτων πρέπει νὰ ᾖ καὶ τὸ μᾶλλον πρὸς πρῶραν κείμενον· ἀμφότερα δὲ πρέπει νὰ ὦσι τοιαῦτα καὶ νὰ ἐντίθενται ἐντὸς φανῶν τοιαύτης κατασκευῆς, ὥστε νὰ ὦσιν ὁρατὰ ἀπανταχόθεν τοῦ ὀρίζοντος ἐν νυκτὶ σκοτεινῇ, ἀλλ' ἐν ἀτμοσφαίρᾳ καθαρᾷ, ἐξ ἀποστάσεως οὐχὶ ἐλάσσονος τῶν τριῶν μιλίων. — γ') Πᾶν πλοῖον, ἀλιεύον δι' ὀρμιῶν καὶ ἔχον ἐκτεταμένους ταύτας, ὀφείλει νὰ φέρῃ τὰ φῶτα, ἅπερ καὶ τὰ διὰ δικτύων συρτῶν ἀλιεύοντα πλοῖα. — δ') Ἐὰν πλοῖόν τι, ἀλιεύον, καταντήσῃ ἀκίνητον ἐνεκα περιπλοκῆς τοῦ μηχανήματός του ἐπὶ βράχου ἢ ἄλλου ἐμποδίου, ὀφείλει νὰ ἐπιδεικνύῃ τὸ φῶς καὶ νὰ ποιῇ τὰ ἐν ὁμίχλῃ σήματα πλοίου ἡγυροβολημένου. — ε') Τὰ ἀλιευτικὰ πλοῖα καὶ αἱ ἄφρακτοι (ἀνευ καταστρώματος) λέμβοι δύνανται ἐν οἰοδῇποτε χρόνῳ νὰ ποιῶνται χρῆσιν ἀναλαμβάνοντος φωτός, ἐκτὸς τῶν φώτων, τὰ ὅποια ὑποχρεοῦνται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου τούτου νὰ φέρωσι καὶ νὰ ἐπιδεικνύωσι. Πάντα τὰ ἀναλαμβάνοντα φῶτα, τὰ ἐπιδεικνυόμενα ὑπὸ πλοίου ἀλιεύοντος διὰ γρίπου οἰοδῇποτε εἵδους, δεόν νὰ δεικνύωνται ἐκ τοῦ πρυμναίου μέρους τοῦ πλοίου. Ἀλλ' ἐὰν τὸ πλοῖον ᾖ κατὰ κεκλιμένον πρῶμνηθεν ἐκ τοῦ

τοῦς τοῦ πληρώματος· μολοντοῦτο χρεωστέτ νά πράττη ταῦτα

βάρους τοῦ γρίπου ἢ τοῦ δικτύου, τὰ φῶτα δέον νά ἐπιδεικνύονται ἐκ τῆς πῦρας. — ε') Πᾶν ἀλιευτικόν πλοῖον καί πᾶσα ἀφρακτος λέμβος ἐπ' ἀγκύρας ὀφείλουσι νά ἐκθέτωσι λευκόν φῶς, ὁρατὸν ἀνωθεν τοῦ ὀρίζοντος ἐξ ἀποστάσεως ἐνὸς τοῦλάχιστον μίλιου, καί ἀνημμένον ἀπὸ τῆς δύσεως μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. — ζ') Ἐν ὁμίλῃ, πᾶν ἀλιευτικόν πλοῖον, ἀλιεῦον διὰ συρτῶν δικτύων καί ἔχον ἐκτεταμένα τὰ δίκτυά του, ὡς καί πᾶν πλοῖον, ἀλιεῦον διὰ γρίπου οἰουδήποτε εἵδους, εἴτε δὲ καί πᾶν πλοῖον ἀλιεῦον δι' ὀρμιῶν καί ἔχον ἐκτεταμένας τὰς ὀρμιάς, ὀφείλει κατὰ διαλείμματα, διαρκοῦντα οὐχὶ πλέον τῶν δύο λεπτῶν, νά ἰχῇ διὰ φωνητικοῦ κέρατος, καί νά σημαίνῃ τὸν κώδωνα αὐτοῦ ἀλληλοδιαδόχως.

11. Πᾶν πλοῖον καταφθανόμενον ἐπ' ἄλλου, ὀφείλει νά ἐπιδεικνύῃ ἀπὸ τῆς πῦρης αὐτοῦ φῶς λευκόν, ἢ φῶς ἀναλάμπον, πρὸς γινῶσιν τοῦ ἐπερχομένου πλοίου.

Κανόνες περὶ σημάτων φωνητικῶν ἐν καιρῷ ὁμίλης, ἀχλύος κτλ.

12. Πᾶν ἀτμόπλοιον ὀφείλει νά φέρῃ: 1) Ἀτμοσυρίκτραν, ἢ ἄλλο μηχανήμα ἐκπέμπον ἦχον διὰ τοῦ ἀτμοῦ, τοποθετημένον οὕτως, ὥστε ὁ ἐκπεμπόμενος ἦχος νά μὴ παρακωλύηται περὶξ ἀπὸ κανέν ἐμπόδιον. 2) φωνητικὸν κέρας, ἀρκοῦντως ἡχηρόν, ἡχοῦν εἴτε διὰ φυσήτηρος, εἴτε δι' ἄλλου μηχανήματος. 3) Κώδωνα ἰσχυρῶς ἡχοῦντα. (1) — Πᾶν δὲ ἱστοφόρον πλοῖον ὀφείλει νά φέρῃ φωνητικὸν κέρας καί κώδωνα. — Ἐν καιρῷ ὁμίλης, ἀχλύος ἢ νιφετοῦ, εἴτε ἐν ἡμέρᾳ, εἴτε ἐν νυκτί, θέλουσιν ἐκτελεῖσθαι τὰ διὰ τοῦ ἀρθρου τούτου κανονιζόμενα σήματα ὡς ἐξῆς: 4) Πᾶν ἀτμόπλοιον, θαλασσοποροῦν, ὀφείλει νά ἐκπέμπῃ διὰ τῆς ἀτμοσυρίκτρας, ἢ δι' ἄλλου μηχανήματος, κατὰ χρονικὰ διαλείμματα οὐχὶ διαρκέστερα τῶν δύο λεπτῶν τῆς ὥρας σύριγμα παρατεταμένον. 5) Πᾶν πλοῖον ἱστοφόρον, θαλασσοποροῦν, ὀφείλει νά ἐκτελῇ τὰ ἀκόλουθα σήματα διὰ τοῦ φωνητικοῦ κέρατος, κατὰ διαλείμματα διαρκοῦντα δύο λεπτά τῆς ὥρας τὸ πολὺ, ἥτοι ἓνα ἦχον, ὅταν ἔχῃ τὸν ἄνεμον ἐκ δεξιῶν· δύο ἦχους ἀλληλοδιαδόχους, ὅταν ἔχῃ τὸν ἄνεμον ἐξ ἀριστερῶν· τρεῖς ἦχους ἀλληλοδιαδόχους, ὅταν ἔχῃ τὸν ἄνεμον φορόν. γ') Πᾶν πλοῖον, ἀτμόπλοιον ἢ ἱστοφόρον, μένον ἀκίνητον, ὀφείλει κατὰ χρονικὰ διαλείμματα, οὐχὶ διαρκέστερα τῶν δύο λεπτῶν τῆς ὥρας, νά κρούῃ τὸν αὐτοῦ κώδωνα.

(1) ΣΗΜ. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν καί' ἢν ἀπαιτεῖται ἡ χρῆσις κώδωνος, τὰ τουρκικὰ πλοῖα μεταχειρίζονται τύμπανον.

Περὶ μετριάσεως τῆς ταχύτητος ἐν ὁμίλῃ κτλ.

13. Πᾶν πλοῖον, ἀτμόπλοιον ἢ ἱστιοφόρον, θαλασσοποροῦν ἐν καιρῷ ἀγλῦος, ὁμίλῃς ἢ νιφετοῦ, ὀφείλει νὰ μετριάξῃ τὴν ταχύτητα αὐτοῦ.

Κανόνες περὶ τοῦ πλοῦ καὶ τῆς οἰακίσεως.

14. "Όταν δύο πλοῖα ἱστιοφόρα, θαλασσοποροῦντα, συμπλησιάζωσιν ἀλλήλα οὕτως, ὥστε νὰ ἐπικηται κίνδυνος συγκρούσεως, τὸ ἐν τούτων ὀφείλει νάπομακρύνηται τοῦ ἐτέρου κατὰ τοὺς ἐξῆς κανόνας: α) τὸ πλοῖον τὸ ἔχον τὸν ἄνεμον φορὸν (τὸ πλέον λασκάδα), ὀφείλει νάπομακρύνηται τῆς πλεύσεως (νὰ μὴ ἐμποδίσῃ τὸ ἀρμένισμα) τοῦ πλοίου τοῦ πλέοντος τὴν ἐγγυτάτην (στὴν μπουρίνα). β) Τὸ πλοῖον τὸ πλέον τὴν ἐγγυτάτην (στὴν μπουρίνα) καὶ μὲ τὸν ἄνεμον ἀριστερά, ὀφείλει νάπομακρύνηται τῆς πλεύσεως (νὰ μὴ ἐμποδίσῃ τὸ ἀρμένισμα) τοῦ πλοίου τοῦ πλέοντος τὴν ἐγγυτάτην (στὴν μπουρίνα) καὶ μὲ τὸν ἄνεμον δεξιὰ. γ) "Όταν ἀμφοτέρω τὰ πλοῖα ἔχωσι τὸν ἄνεμον φορὸν (πλέωσι λασκάδα), ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς πλευρᾶς, τὸ πλοῖον τὸ ἔχον τὸν ἄνεμον ἀριστερά ὀφείλει νάπομακρύνηται τῆς πλεύσεως (νὰ μὴ ἐμποδίσῃ τὸ ἀρμένισμα) τοῦ πλοίου τοῦ ἔχοντος τὸν ἄνεμον δεξιὰ. δ) "Όταν ἀμφοτέρω τὰ πλοῖα ἔχωσι τὸν ἄνεμον φορὸν (πλέωσι λασκάδα) καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς πλευρᾶς, τὸ πλοῖον τὸ εὐρισκόμενον προσηνέμως (σουδράνω) ὀφείλει νάπομακρύνηται τῆς πλεύσεως (νὰ μὴ ἐμποδίσῃ τὸ ἀρμένισμα) τοῦ πλοίου τοῦ εὐρισκόμενου ὑπηνέμου (σταθείντο). ε) "Όταν τὸ πλοῖον οὐριοδρομῇ, ὀφείλει νάπομακρύνηται τῆς πλεύσεως (νὰ μὴ ἐμποδίσῃ τὸ ἀρμένισμα) παντὸς ἐτέρου πλοίου.

15. "Όταν δύο ἀτμόπλοια, θαλασσοποροῦντα, διευθύνωνται ἀντιθέτως ἢ σχεδὸν ἀντιθέτως τὸ ἐν πρὸς τὸ ἕτερον, εἰς τρόπον ὥστε κινδυνεύουσι νὰ συγκρουσθῶσιν, ἐκάτερον τούτων ὀφείλει νὰ οἰακίσῃ (νὰ στρέψῃ) δεξιὰ οὕτως, ὥστε νὰ ἀφήσῃ τὸ ἕτερον ἀτμόπλοιον νάντιπαρῆλθῃ πρὸς τὰ ἀριστερά ἑαυτοῦ. — Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὰ πλοῖα ἔχουσι τὰς πρῆφας αὐτῶν τὴν μίαν ἀντικρὺ τῆς ἐτέρας, πλέοντα ἀντιθέτως, ἢ σχεδὸν ἀντιθέτως, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπικηται κίνδυνος συγκρούσεως. Δὲν ἐφαρμόζεται δὲ εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν τὰ πλοῖα ἀκολουθοῦντα ἐκάτερον τὴν πορείαν αὐτοῦ, ἀντιπαρέρχονται ἀνευ φόδου συγκρούσεως. — Αἱ μόναι περιπτώσεις εἰς αἷς ἀφορᾷ τὸ ἄρθρον τοῦτο, εἶναι: ἐκεῖναι καθ' αἷς ἐκάτερον τῶν πλοίων ἔχει τὴν πρῆφαν αὐτοῦ ἔναντι ἢ σχεδὸν ἔναντι τῆς τοῦ ἐτέρου πρῆφας. Ἐν ἄλλοις δηλαδὴ λόγοις, ὅταν, ἐν καιρῷ μὲν ἡμέρας, ἐκὰ-

τερον τῶν συναντωμένων πλοίων βλέπη τοὺς ἰστοὺς τοῦ ἑτέρου συμπιπτοντας εἰς τὴν αὐτὴν ἢ σχεδὸν εἰς τὴν αὐτὴν εὐθεΐαν γραμμὴν μὲ τοὺς ἰδίους αὐτοῦ ἰστούς· ἐν καιρῷ δὲ νυκτός, ὅταν τὸ πλοῖον εὐρίσκηται εἰς τοιαύτην, θέσιν, ὥστε βλέπει συγχρόνως ἀμφοτέρους τοὺς φανούς τῶν πλευρῶν τοῦ ἑτέρου πλοίου. — Δὲν ἐφαρμόζεται δὲ τὸ ἄρθρον τοῦτο, ἐν καιρῷ μὲν ἡμέρας, ὅταν πλοῖόν τι παρατηρῇ πρὸς τὴν πρῶραν αὐτοῦ ἕτερον πλοῖον τέμνον τὴν πορείαν του· ἐν καιρῷ δὲ νυκτός, ὅταν ὁ ἐρυθρὸς φανὸς τοῦ ἑνὸς τῶν δύο πλοίων ἀντιστοιχῇ πρὸς τὸν ἐρυθρὸν φανὸν τοῦ ἑτέρου, ἢ ὁ πράσινος φανὸς τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν πράσινον φανὸν τοῦ ἑτέρου πλοίου, ἢ ὅταν πρὸς πρῶραν εἶναι ὁρατὸς μόνος ὁ ἐρυθρὸς φανὸς τοῦ ἑτέρου πλοίου, οὐχί δὲ καὶ ὁ πράσινος, ἢ μόνος ὁ πράσινος, οὐχί δὲ καὶ ὁ ἐρυθρὸς, ἢ τέλος ὅταν ἀμφοτέροι οἱ φανοὶ τοῦ ἑτέρου πλοίου, ὅτε πράσινος καὶ ὁ ἐρυθρὸς, ὁρῶνται πρὸς οἰονδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ πλοίου ἐκτὸς τῆς πρῶρας.

16. Ὅταν δύο ἀτμόπλοια, θαλασσοποροῦντα, διασταυρῶνται ἐν τῇ πλεύσει των οὕτως, ὥστε ἐπικεῖται κίνδυνος συγκρούσεως, τὸ πλοῖον τὸ βλέπον πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ τὸ ἕτερον, ὀφείλει νὰ οἰακίξῃ οὕτως, ὥστε νὰ μὴ ἐμποδίσῃ τὴν πλεύσιν τοῦ ἑτέρου πλοίου.

17. Ὅταν δύο πλοῖα, ἐξ ὧν τὸ μὲν ἀτμόπλοιον τὸ δὲ ἰστιοφόρον, πλέωσι κατὰ τοιαύτας διευθύνσεις, ὥστε ἐπικεῖται κίνδυνος συγκρούσεως, τὸ ἀτμόπλοιον ὀφείλει νὰ ἀτμοδρομῇ οὕτως, ὥστε νὰ μὴ ἐμποδίσῃ τὴν πλεύσιν τοῦ ἰστιοφόρου πλοίου.

18. Πᾶν ἀτμόπλοιον, καταφθάνον ἕτερον πλοῖον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπικεῖται ἐκ τούτου κίνδυνος συγκρούσεως, ὀφείλει νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ταχύτητα αὐτοῦ, ἢ νὰ σταματήσῃ, ἢ καὶ νάναποδίσῃ ἐν ἀνάγκῃ.

19. Ὅσάκις ἀτμόπλοῖόν τι, θαλασσοποροῦν, μεταβάλλει τὴν πλεύσιν αὐτοῦ καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἐπιτρεπόμενον ἢ διαγραφόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος κανονισμοῦ, δύναται νὰ δηλοῇ τὴν ἀλλαγὴν τῆς πλεύσεως αὐτοῦ πρὸς ὅποιονδήποτε ἄλλο ἐμφανιζόμενον πλοῖον διὰ τῶν ἀπολούθων σημάτων, ἐκτελουμένων διὰ τῆς ἀτμοσυρίκτρας, τουτέστι: Δι' ἑνὸς βραχέος συριγμάτος, σημαίνοντος: διευθύνομαι δεξιὰ. — Διὰ δύο βραχέων συριγμάτων, σημαίνοντων: διευθύνομαι ἀριστερά. — Διὰ τριῶν βραχέων συριγμάτων, σημαίνοντων: ἀναποδίσσω ὅλως αὐτῳ. — Ἡ χρῆσις τῶν σημάτων τούτων εἶναι προαιρετικὴ· ἀλλ' ἅμα γινῇ χρῆσις αὐτῶν, ἡ πλεύσις τοῦ ἀτμοπλοίου πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ συμφώνως πρὸς τὴν σημασίαν τῶν συριγμάτων.

20. Ἀσχέτως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν προηγουμένων ἄρθρων, πᾶν

ἀτμόπλοιον ἢ ἱστιοφόρον πλοῖον, καταφθάνον ἕτερον πλοῖον, ὀφείλει νὰ μὴ παρεμποδίξῃ τὴν πλεύσιν τοῦ καταφθανομένου πλοίου.

21. Εἰς μέρη στενωπᾶ πᾶν ἀτμόπλοιον ὀφείλει νὰ παραπλήῃ τὴν πλευρὰν τῆς στενωποῦ τὴν κειμένην δεξιόθεν ἐφ' ὅσον δύναται νὰ πράττῃ τοῦτο ἀσφαλῶς καὶ χωρὶς ἰδίου κινδύνου.

22. Ὅσάκις τὸ ἐν τῶν δύο πλοίων, συμμορφούμενον πρὸς τοὺς ἀνωτέρω κανόνες, ὀφείλει νὰ μεταβάλλῃ πλεύσιν, τὸ ἕτερον πλοῖον ὀφείλει νὰκολουθήσῃ τὴν πλεύσιν αὐτοῦ ἀμετάβλητον.

23. Πᾶς πλοίαρχος ἢ κυβερνήτης ἐν τῇ τηρήσει τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος κανονισμοῦ ὀφείλει νὰποδλέπῃ δεόντως εἰς τοὺς κινδύνους τῆς θαλασσοπλοΐας καὶ εἰς τὰς εἰδικὰς περιστάσεις, αἵτινες ἐνδεχόμενον νὰ καθιστῶσιν ἀναγκαίαν παράβασιν τινα πρὸς ἀποφυγὴν ἐπικειμένου κινδύνου.

Οὐδὲν πλοῖον ἐν οἰαδήποτε περιπτώσει πρέπει νὰ παραμελῇ τὰς ἰδίας προφυλάξεις.

24. Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατετυπωμένων κανόνων δύναται νὰπαλλάξῃ πλοῖον οἰονδήποτε, ἢ τοὺς ἰδιοκτῆτας καὶ τοὺς ἐφοπιστάς αὐτοῦ, τὸν πλοίαρχον ἢ τὸν κυβερνήτην καὶ τὸ πλήρωμα αὐτοῦ, τῶν συνεπειῶν ο' αὐτῷποτε παραμελήσεως, ἀφορώσης εἴτε εἰς τοὺς φανούς ἢ τὰ σήματα, εἴτε εἰς τὴν φύθμισιν τῶν ἀναγκαίων ὀπτῆρων (σχοπῶν τῶν ἱστῶν), εἴτε εἰς ὅποιονδήποτε προφυλακτικόν μέτρον, ὑπαγορευόμενον ὑπὸ τῆς κοινῆς ναυτικῆς πείρας καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιαιτέρων περιστάσεων, εἰς ἃς εὐρίσκεται τὸ πλοῖον.

Κανόνες ἰδιαίτεροι ὡς πρὸς λιμένας, ποταμούς καὶ τὰ περίκλειστα ὕδατα.

25. Οὐδεμία τῶν ἐν τῷ παρόντι κανονισμῷ διατάξεων ἐμποδίζει τὴν ἐφαρμογὴν εἰδικῶν κανονισμῶν, δεόντως δεδημοσιευμένων ὑπὸ τῆς ἐγχωρίου ἀρχῆς, ἀφορώντων εἰς τὸν πλοῦν οἰονδήποτε λιμένος ἢ ποταμοῦ ἢ ὑδάτων περικλείεστων.

Εἰδικοί φανοὶ στόλων καὶ πλοίων ἐν συμπλοῖα.

26. Οἱ ἀνωτέρω κανόνες οὐδαμῶς ἐμποδίζουν τὴν ἐφαρμογὴν εἰδικῶν κανονισμῶν, ἐκδομένων ὑφ' οἰαςδήποτε κυβερνήσεως καὶ ἀφορώντων εἰς τὴν προσθήκην τοποθετικῶν καὶ σηματολογικῶν φανῶν διὰ πλοῖα πολεμικά, δύο ἢ πλείονα τὸν ἀριθμόν, ἢ διὰ πλοῖα ἱστιοφόρα, ταξιδεύοντα ἐν συμπλοῖα.

ἐκ συμφώνου μὲ τοὺς ἰδιοκτῆτας, ὅταν εὕρεται εἰς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς των. (1) 'Ε. 217. 250.

Ν. Ὅντος κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 216 ὑπευθύνου τοῦ ἰδιοκτῆτου πλοίου περὶ τῶν πράξεων τῶν πλοιάρχων ὡς πρὸς τὸ πλοῖον καὶ τὴν ἀποστολὴν, πράξεως δὲ οὐσης κατὰ τὸ ἄρθρον 221, δι' ἣν ἐνέχεται ὁ πλοίαρχος, πάσης περὶ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ παραδρομῆς, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον

Εἰδικὰ σήματα πλοίων εὕρισκομένων ἐν κινδύνῳ καὶ αἰτουμένων βοήθειαν.

27. Τὰ ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ εὕρισκόμενα πλοῖα καὶ αἰτούμενα βοήθειαν, εἴτε παρ' ἄλλων πλοίων, εἴτε ἐκ τῆς ἀκτῆς, ὀφείλουσι νὰ μεταχειρίζονται τὰκόλουθα σήματα, εἴτε συγχρόνως, εἴτε χωριστά: 'Εν καιρῷ μὲν ἡμέρας, α) Πυροβόλον, ριπτόμενον κατὰ διαλείμματα ἐνὸς πρώτου λεπτοῦ. β) τὸ σῆμα τῆς ἐσχάτης ἀνάγκης τοῦ ἀλληλεθνοῦς σηματολογίου, τὸ σημαινόμενον διὰ τῶν στοιχείων NC. γ) Τὸ σῆμα, τὸ ἀπὸ μεγάλης ἀποστάσεως, αποτελούμενον ἐκ τετραγώνου σηमाίας, ὑπὲρ τὴν ὁποίαν ἢ ὑπὸ τὴν ὁποίαν τίθεται σφαῖρα, ἢ ὅ,τιδήποτε προσομοιάζον τὴν σφαῖραν. 'Εν καιρῷ δὲ νυκτός· α) Πυροβόλον, ριπτόμενον κατὰ διαλείμματα ἐνὸς περίπου πρώτου λεπτοῦ. β) Φλόγας ἐπὶ τοῦ πλοίου (ὡς ἀπὸ καίοντος βυτίου, ἐκ κεδρίας, ἐλαίου κτλ.) γ) Σκυταλίδας (ροκέτας) ἢ ῥήκτας, ἐκπέμποντας ἀστέρας οἰουδήποτε χρώματος ἢ εἶδους, ριπτομένους ἀνὰ ἓνα ἢ μίαν ἐκάστην φορὰν κατὰ βραχέα διαλείμματα.

"Εθνη προσχωρήσαντα εἰς τὸν παρόντα κανονισμὸν.

Αὐστρουγγαρία	Μεγάλη Βρεττανία	Ῥωσσία
Βέλγιον	Ἑλλὰς	Ἰσπανία
Χιλί	Ἰταλία	Σουηδία
Δανία	Κάτω Χῶραι	Ἑνωμένοι Πολιτεῖαι
Γαλλία	Νορβηγία	
Γερμανία	Πορτογαλία	

(1) Παράβαλε τὸν Ν. ΤΠ' τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1856 περὶ ἀπογραφῆς τῶν ἐμποροναυτῶν καὶ τὸν Ν. ΑΡΟΗ' τοῦ 1884 περὶ ναυτικοῦ ἀπομαχικοῦ ταμείου (ἄρθρ. 15—22) ὀρίζοντας τὰ προσόντα, ἃ δεῖον νὰ φέρωσιν οἱ θέλοντες νὰπογραφῶσιν ἐμποροναῦται εἰς καταρτισμὸν ἐλληνικῶν ἐμπορικῶν πληρωμάτων, καὶ τὰς διατυπώσεις, εἰς ἃς δεῖον νὰ ὑποβληθῶσι.

223 εἰς τὸν πλοίαρχον ἀνηκούσης τῆς ἐκλογῆς τῶν τοῦ πληρώματος ἐπὶ τῇ εὐθύνῃ καὶ τοῦ ἰδιοκτητοῦ, ἐπεταί, ὅτι ὁ, τε ἰδιοκτήτης καὶ ὁ πλοίαρχος εἰσιν ὑπόχρεοι εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ φορτωτοῦ διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φορτίου, ὅτε τις, συνέταιρος ὢν καὶ μέρος τοῦ πληρώματος ἀποτελῶν, παρέλαβεν αὐτό, ἐκτός ἐάν ἀποδείξῃ ὁ ἰδιοκτήτης, ὅτι ὁ φορτωτὴς ἐγίνωσκεν ὅτι οὗτος προσελήφθη ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου. Α. Π. 136 τοῦ 70.

224. Ὁ πλοίαρχος ἔχει βιβλίον ἡριθμημένον καὶ μονογραφημένον παρ' ἐνὸς τῶν ἐμποροδικῶν, ἢ, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἐμποροδικεῖον, παρὰ τοῦ δημάρχου ἢ ἐνὸς τῶν παρέδρων του. — Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο σημειόνονται. — τὰ κατὰ τὸν διάπλουν ληφθέντα μέτρα. — τὰ ἔσοδα καὶ ἔξοδα τοῦ πλοίου, καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ, τι ἀφορᾷ τὸ φορτίον του, καὶ πᾶν ὅ, τι δύναται νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς παράδοσιν λογαριασμοῦ, ἢ εἰς ἀπαίτησιν ὁποιανδήποτε. Πολ. 408, 1. 416. Ἐ. 8 ἐ. 242. 397.

225. Ὁ πλοίαρχος χρεωστεῖ, πρὶν φορτώσῃ, νὰ φροντίσῃ ὥστε νὰ γίνῃ ἐπισκέψεις εἰς τὸ πλοῖόν του, κατὰ τὴν ἔννοιαν καὶ τὰς διατυπώσεις τῶν περὶ τούτου κανονισμῶν. — Ἡ περὶ τῆς ἐπισκέψεως ἔκθεσις παρακατατίθεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐμποροδικείου· ἀντίγραφον δὲ αὐτῆς δίδεται εἰς τὸν πλοίαρχον. Π. Ν. 590. Ἐ. 226. 297. 430.

Ν. Οὔτε τὸ 225 ἀρθρ. τοῦ ἐμπορ. νόμου οὔτε τὸ 35 τοῦ περὶ ἀστυνομίας τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας ἀπονέμουσι τοῖς λιμενάρχαις ἀρμοδιότητα εἰς τὸ ἐκδίδουσι πιστοποιητικὰ περὶ τῆς ἡλικίας τῶν πλοίων, ἀλλ' ἀπλῶς εἰς τὸ βεβαιοῦν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πρὸ τοῦ ἀπόπλου αὐτῶν ἐκ τοῦ λιμένος ἐπισκέψεως αὐτῶν. Α. Π. 51 τοῦ 78.

226. Ὁ πλοίαρχος χρεωστεῖ νὰ ἔχῃ ἐντός τοῦ πλοίου. — τὸ ἔγγραφον τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ πλοίου· (1) — τὸ τῆς ἐθνικότητος·

(1) Κατὰ τὸ ἀρθρ. 37 τοῦ Δ. τῆς 15 Δεκ. 1836 περὶ ἀστυνομίας τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας ὁ πλοίαρχος ὀφείλει νὰ ἔχῃ 1) μὲν τὸ ἔγγραφον τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τὸ ναυτιλιακὸν διπλῶμα 2) δὲ τὸ ναυτολόγιον, τὰ φορτωτικὰ καὶ ναυλωτικὰ, τὰ ἐξοφλητικὰ τῶν τελωνιακῶν δικαιωμάτων ἢ τῆς περὶ βητῆς μετακομιδῆς ἐγγυήσεως· πρὸς δὲ ὁ πλοίαρχος πλοίου ἔχοντος ἀνωτέραν τῶν δέκα τόνων χωρητικότητα ὀφείλει νὰ ἔχῃ καὶ τὸ βιβλίον τοῦ πλοίου κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου. Τὰ δὲ περὶ ναυτιλιακῶν διπλωμάτων ἐκανονίσθησαν διὰ

—τὸ ναυτολόγιον·(1)—τὰ φορτωτικά καὶ ναυλωτικά·—τάς περὶ

τοῦ Ν. ΩΔ' τῆς 4 Ἀπριλίου 1880 περὶ ναυτιλιακῶν διπλωμάτων τῶν ἐλληνικῶν ἐμπορικῶν πλοίων, ὃν βλέπε ἐν οἰκείᾳ θέσει.

(1) Δ. 6 Αὐγούστου 1834 περὶ τοῦ ναυτολογίου τῶν ἐλληνικῶν ἐμπορικῶν πλοίων

1. Ἐκαστος πλοίαρχος ἐμπορικοῦ πλοίου χρεωστεῖ νὰ κρατῇ, κατὰ τὸν συναπτόμενον τύπον, ναυτολόγιον, ὅπου θέλουν σημειοῦσθαι οἱ ἐπὶ τοῦ πλοίου ἀξιωματικοί, ναῦται, ὑπηρέται, καὶ ἐπιβάται.

2. Ὁ πλοίαρχος ὑποχρεοῦται νὰ παρουσιάσῃ τὸ ναυτολόγιον αὐτὸ πρὸς ἐπιθεώρησιν εἰς τὸν ἀξιωματικὸν ἐκάστου λιμένος, ὅπου ἤθελεν ἐλλιμενίζεσθαι, πρὶν ἢ ἐκπλεύσῃ ἐκεῖθεν.—Θέλει σημειόνει ἀκριβῶς εἰς τὸ ναυτολόγιον πᾶσαν ἀλλαγὴν, αὐξησιν, ἢ ἐλάττωσιν τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἐπιβατῶν.

3. Ἐάν, ἐξεταζομένου τοῦ ναυτολογίου ὡς πρὸς τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου, ἀποδειχθῇ ἔλλειψις τις, καὶ ὁ πλοίαρχος δὲν δυνήθῃ νὰ δικαιολογηθῇ ἀνηκόντως ὡς πρὸς τοῦτο, ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ λιμένος χρεωστεῖ ἀμέσως νὰ κοινοποιῇ εἰς τὴν τοπικὴν ἀστυνομικὴν ἀρχὴν τὴν ἔλλειψιν ταύτην, διὰ νὰ ἐξετάσῃ αὐτὴ τὰ περὶ τούτου, καὶ ἐνεργῇ ὅ,τι νόμιμον καὶ ἐκ τῆς ἀρμοδιότητός της.

4. Κατηργήθη. (1) Τὸ ναυτολόγιον θέλει διδῆσθαι διὰ τῶν ἀξιωματικῶν τῶν λιμένων, ὡς μέχρι τοῦδε, καὶ θέλει πληρόνεσθαι παρὰ τῶν πλοιάρχων, κατὰ τὴν χωρητικότητά τῶν πλοίων, ἐν λεπτοῖς εἰς κάθε τόνον κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ, καὶ ἡμῖς λεπτοῖς εἰς τὸν τόνον κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν. Ἡ εἰσπραξὶς δὲ αὕτη θέλει γίνεσθαι διὰ τῶν οἰκονομικῶν ἀρχῶν, καὶ θέλει σημειοῦσθαι εἰς τὰ βιβλία των, ὅπου σημειοῦνται καὶ αἱ λοιπαὶ οἰκονομικαὶ παρ' αὐτῶν γενόμεναι εἰσπράξεις.

Ἀριθ.

ΠΛΟΙΟΝ

ΚΛΑΣΕΩΣ

Ναυτολ. τοῦ πλοίου

διὰ ταξίδι Ἀρ.

ὀνομαζομένου, τόνων ἐλληνικῶν

ὑπὸ σημαίαν ἐλληνικὴν, ὠπλισμένου μὲ

ἀνήκοντος εἰς

καὶ προσδωρισμένου διὰ

Ἀριθ.	Βαθμὸς	Ὄνομα ἱπῶν.	Πατρίς καὶ διαμονή	Ἡλικία	ἀνάστημα χρῶμα, προσωπον ἀρθραίμοι	συνθήκη μετὸν πλοίαρχου	Παρατηρήσεις

Ὁ ὑποσημειούμενος πλοίαρχος ὑποχρεοῦται ὑπὸ ποινὴν, κατὰ τοὺς

(1) Διὰ τοῦ άρθρου 11 τοῦ Δ. 7 Αὐγούστου 1861 περὶ λιμενικῶν δικαιομάτων.

τῆς ἐπισκέψεως ἐκθέσεις· — τὰ ἐξοφλητικά τῶν τελωνιακῶν διακαιομάτων, ἢ τῆς περὶ ῥητῆς μετακομιδῆς ἐγγυήσεως. 'Ε. 195. 222. 225. 228. 250. 273. 284.

227. Ὁ πλοίαρχος χρεωστεῖ νὰ εὐρίσκεται αὐτοπροσώπως ἐντὸς τοῦ πλοίου, ὅταν εἰσέρχεται εἰς λιμένας, κόλπους, ἢ ποταμούς, ἢ ὅταν ἐξέρχεται ἀπὸ τούτων. 'Ε. 234. 238. 244.

228. Ἐν περιπτώσει παραβάσεως τῶν εἰς τὰ ἀνωτέρω τέσσαρα ἄρθρα διαλαμβανομένων ὑποχρεώσεων, ὁ πλοίαρχος εἶναι ὑπεύθυνος περὶ παντός συμβεβηκότος πρὸς τοὺς μετόχους τοῦ πλοίου ἢ τοῦ φορτίου. 'Ε. 224. 222. 229. 230. 257.

229. Ὁ πλοίαρχος εἶναι προσέτι ὑπεύθυνος περὶ πάσης βλάβης, ἥτις ἤθελε συμβῇ εἰς τὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος φορτωθείσας πραγματείας χωρὶς ἐγγράφου συγκαταθέσεως τοῦ φορτωτοῦ. — Ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὴν ἀγγιπλοῖαν. — 'Ε. 403 ε. 407. 222. 228. 230. 236.

230. Ὁ πλοίαρχος δὲν ἀπαλλάττεται τῆς εὐθύνης, εἰμὴ ὅταν ἀποδείξῃ ὅτι ἐδιόσθη ἐξ ἀκαταμαχίτου δυνάμεως.

231. Ὁ πλοίαρχος, καὶ ὅσοι ἐκ τοῦ πληρώματος εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἢ ἐπὶ τῶν λέμβων διευθυνόμενοι πρὸς τὸ πλοῖον διὰ νὰ ἐκπλεύσωσι, δὲν δύνανται νὰ κρατηθοῦν διὰ πολιτικά χρέη, ἐκτός ἂν πρόκηται περὶ χρεῶν γενομένων πρὸς τὸν μέλλοντα πλοῦν· καὶ εἰς ταύτην ὅμως τὴν περίπτωσιν δὲν δύνανται νὰ κρατηθοῦν, ἂν δώσουν ἐγγυήσιν. 'Ε. 245. Πολ. 840 ε. 999. 1030. 1045 ε.

232. Ὁ πλοίαρχος, εἰς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τῶν ιδιοκτητῶν ἢ τῶν ἐπιτρόπων αὐτῶν εὐρισκόμενος, δὲν δύναται, ἄνευ ῥητῆς ἀδείας των, νὰ ἐπισκευάσῃ τὸ πλοῖον, νὰ γράσῃ πανία,

περὶ ναυτιλίας νόμους, νὰ μὴ συγχωρήσῃ εἰς κανέν ἄτομον ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πληρώματος νὰ ἐξέλθῃ εἰς ξένον τόπον, ἐκτός νομίμου αἰτίας, ἥτις θέλει δηλοῦσθαι ὅπισθεν τοῦ παρόντος ναυτολογίου ἀπὸ τοὺς προξένους καὶ ἀντιπροξένους τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως, εἴτε τῶν φιλικῶν δυνάμεων, εὐρισκομένους εἰς τὸν τόπον ὅπου θέλει γίνεαι ἡ ἔξοδος.

Ἐν

τῇ

188.

Υπογραφή τοῦ πλοιάρχου.

Ὁ Λιμενάρχης.

σχονία, καὶ ἄλλα χρήσιμα εἰς τὸ πλοῖον, νὰ δανεισθῇ πρὸς τοῦτο χρήματα ἐπὶ τοῦ πλοίου, οὐδὲ νὰ ναυλώσῃ τὸ πλοῖον. 'Ε. 236. 321.

Ν. Τὸ ναυτικὸν δάνειον ἐπὶ τοῦ πλοίου εἶναι πράξις συνεπάγουσα ἐν περιπτώσει μὴ πληρωμῆς τὴν ἐκποίησην τοῦ πλοίου, διὰ τοῦτο δὲ ὁ νόμος ὀρίζει, ὅτι, εἰ μὲν ὁ πλοίαρχος εὐρίσκεται ἐν τῇ τόπῳ τῆς διαμονῆς τοῦ ἰδιοκτῆτου, δὲν δύναται νὰ συνάψῃ ναυτικὸν δάνειον ἐπὶ τοῦ πλοίου ἄνευ βῆτης ἀδείας αὐτοῦ, ἢ, τοῦτου ἀποποιουμένου τὴν συναίνεσιν αὐτοῦ μετὰ τὴν ναύλωσιν τοῦ πλοίου, ἄνευ ἀδείας τοῦ δικαστοῦ, εἰ δὲ προκύβῃ ἀνάγκη ἐπισκευῆς ἢ τροφίμων, εὐρισκομένου τοῦ πλοίαρχου εἰς ἄλλον τόπον παρὰ τὸν τῆς διαμονῆς τοῦ ἰδιοκτῆτου, ἀπαιτεῖται, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρῶν 232 καὶ 234, ἡ τήρησις τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 234 διατυπώσεων, ἵνα θυνηθῇ ὁ πλοίαρχος νὰ δανεισθῇ ἐπὶ τοῦ πλοίου. ὅθεν ἡ κατὰ παράθεσιν τῶν διατυπώσεων τούτων συναπτομένη ὑπ' αὐτοῦ σύμβασις ναυτικοῦ δανείου ὑποχρεοῖ μὲν αὐτὸν προσωπικῶς, δὲν ἰσχύει ὅμως ὡς ναυτοδάνειον, συνεπάγον τὸ ὑπέγγυον τοῦ πλοίου. Τὸ συμπέρασμα δὲ τοῦτο δὲν ἀνατρέπεται ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 236, ἅτε τοῦτου μὴ προβλέποντος τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἀλλὰ προνοοῦντος ἀπλῶς περὶ τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν ὁ πλοίαρχος ἤθελε δανεισθῇ ἄνευ ἀνάγκης ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὅπερ δύναται νὰ συμβῇ, καίτοι τηρουμένων τῶν διατάξεων τοῦ 234 ἀρθροῦ, ἐὰν ἀποδειχθῇ ψευδὴς ἡ δι' ἐκθέσεως τῶν ἐπισημοτέρων τοῦ πληρώματος βεβαιώσις τῆς ἀνάγκης τοῦ δανείου, ὅτε ὁ πλοίαρχος εἶναι προσωπικῶς ὑπεύθυνος πρὸς τὸν ἰδιοκτῆτην, ὅστις ἐνέχεται πρὸς τὸν τρίτον τὸν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκθέσεως δανείσαντα τὸν πλοίαρχον. Α. Π. 381 τοῦ 55 κ.τ.λ. ("Ἴδε καὶ ἀρθρ. 234).

233. Ἐάν, ἀφοῦ τὸ πλοῖον ναυλωθῇ συναινέσει τῶν ἰδιοκτητῶν, τινὲς ἐξ αὐτῶν δὲν θελήσουν νὰ συνεισφέρουν εἰς τὰ πρὸς ἀποστολὴν τοῦ πλοίου ἀναγκαῖα ἐξόδα, ὁ πλοίαρχος, εἰς ταύτην τὴν περίπτωσιν, μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἀφοῦ τοὺς κλητεύσῃ νὰ προσφέρουν τὸ ἐπιβάλλον μέρος, ἡμπορεῖ δι' ἀδείας τοῦ δικαστοῦ νὰ λάβῃ ναυτικὸν δάνειον διὰ λογαριασμόν των ἐπὶ τοῦ εἰς τὸ πλοῖον μεριδίου αὐτῶν. 'Ε. 322.

234. Ἐάν, διαρκοῦντος τοῦ πλοῦ, γενῇ χρεὶα ἐπισκευῆς ἢ τροφίμων, ὁ πλοίαρχος, ἀφοῦ βεβαιώσῃ τὴν ἀνάγκην ταύτην δι' ἐκθέσεως, ὑπογεγραμμένης παρὰ τῶν ἐπισημοτέρων τοῦ πληρώματος, δύναται, λαβὼν τὴν ἄδειαν ἐν μὲν τῇ Γαλλίᾳ παρὰ τοῦ ἐμποροδικείου, ἢ, ἐν ἑλλείψει τούτου, παρὰ τοῦ εἰρηνοδότη

κου, ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῦ γαλλικοῦ προξένου, ἢ, ἐν ἑλλείψει τούτου, παρὰ τῆς ἐπιτοπίου ἀρχῆς, νὰ δανεισθῇ ἐπὶ τοῦ σκάφους τοῦ πλοίου, νὰ ἐνεχυριάσῃ ἢ νὰ πωλήσῃ πραγματείας, ἀξίας ἴσης μὲ τὴν ἔνεκα τῶν ἀποδεδειγμένων ἀναγκῶν τοῦ πλοίου ἀπαιτουμένην ποσότητα. (1) — Οἱ ἰδιοκτῆται, ἢ ὁ

(1) Ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Ν. ΡΠΔ' τῆς 13 Νοεμβρίου 1851 περὶ βιβλίου ναυτοδανείων, ἔχοντος ὡς ἑξῆς:

1. Πᾶν πλοῖον ὑπὸ σημαίαν ἑλληνικὴν, χωρητικότητος πλεόν τῶν δέκα τόννων, ὀφείλει νὰ ᾔῃ ἐφοδιασμένον μὲ βιβλίον, ἐν ᾧ θέλουν καταχωρίζεσθαι, ἐπιμελείᾳ τῶν δανειστῶν, α) τὰ προνοούμενα ἀπὸ τὸν § ἡ. περίπτωσιν β'. τοῦ ἄρθρου 191 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ἥτοι τὰ πρὸ τοῦ ἀπόπλου ὀφειλόμενα διὰ προμήθειαν (fourniture), ἐργασίαν, ἢ ἡμερομίσθια, δι' ἐπισκευὴν, τροφάς, ἐφοπλισμόν, καὶ ἐξάρτισιν τοῦ πλοίου, καὶ β') κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν, τὰ μεταξὺ τῶν δανειστῶν καὶ τοῦ πλοίαρχου ἢ τοῦ ἰδιοκτῆτου συνομολογούμενα ναυτικά δάνεια· ἄλλως στεροῦνται ἀμφότεροι τῶν παρὰ τοῦ νόμου χορηγουμένων προνομίων.

2. Ἡ πρὸς τὸν μὴ ἰδιοκτῆτην πλοίαρχον χορηγητέα ἄδεια τῶν ἰδιοκτητῶν τοῦ πλοίου πρὸς τὸ ναυτοδανείζεσθαι, ἐπισήμως συντεταγμένη, καταχωρίζεται εἰς τὸ βιβλίον τοῦ πλοίου· ἡ ἄδεια αὕτη δὲν ἀπαιτεῖται, ὡσάκις ὁ πλοίαρχος εὕρεσκειται εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 234 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου προβλεπομένας περιπτώσεις τῆς ἀνάγκης· ἀλλὰ καὶ τὰ οὕτω λαμβανόμενα δάνεια δὲν χαίρουσι προνόμιον, ἂν ἡ περὶ δανείου διαταγμένη ὑπὸ τοῦ μνησθέντος ἄρθρου ἄδεια τῆς ἀρχῆς δὲν καταχωρισθῇ ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸ βιβλίον ὁμοῦ μὲ τὸ συμβόλαιον τοῦ ναυτικοῦ δανείου.

3. Ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον χορηγητέα ἄδεια τῆς ἀρχῆς θέλει στηρίζεσθαι, οὐχὶ μόνον εἰς τὴν παρὰ τοῦ ἄρθρου 234 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου διαγραφομένην ἔκθεσιν τοῦ πληρώματος, ἀλλὰ καὶ εἰς γνωμοδότησιν πραγματογνωμόνων, διοριζομένων ὑπὸ τῆς ἰδίας ἀρχῆς, πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀνάγκης καὶ τοῦ ἀπαιτουμένου ποσοῦ. — Ἐν τῇ ἄδειᾳ ταύτῃ γίνεται ῥητῶς μνεία τῆς τηρήσεως τῶν διατυπώσεων ταύτων.

4. Ἐὰν κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ μνησθέντος ἄρθρου 234 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἐγκριθῇ, ἀντὶ ναυτοδανείου, ἡ πώλησις πραγματειῶν, ὀφείλει ἢ χορηγοῦσα τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν ἀρχὴ νὰ καταχωρίσῃ εἰς τὸ

περιστῶν αὐτοὺς πλοιοῦχος, ὀφείλουν νὰ κρατήσουν λογαρια-

βιβλίον τὴν περὶ τοῦ μέτρου τούτου ἀδειαν ἐπὶ προστίμῳ δραχ. 50
— 5002

5. Τῶν ναυτικῶν δανείων ἡ τε κατάταξις καὶ πληρωμὴ γίνεται κατὰ τὴν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ πλοίου χρονολογικὴν τάξιν τῆς ἐγγραφῆς των· ἀλλὰ τὰ κατὰ τὸν τελευταῖον διάπλουν διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πλοίου ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἢ ἀλλοδαπῇ συνομολογούμενα ναυτοδάνεια προτιμῶνται τῶν προεγγεγραμμένων, πρὸς ἀλλήλα δὲ προτιμῶνται τὰ νεώτερα τῶν προγενεστέρον. Ἐὰν δὲ τὸ πλοῖον φθάσῃ εἰς τὸν τόπον, πρὸς ὃν διευθύνεται, καὶ ἐπιχειρήσῃ νέον πλοῦν, χωρὶς ταῦτα νὰ ἐξοφληθῶσιν, ἀποβάλλουν τὸ ἐξαιρετικὸν τοῦτο προνόμιον, καὶ κατατάσσονται κατὰ τὴν σειρὰν τῆς ἐγγραφῆς των. — Ἀλλ' ἐὰν δὲν φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, ἢ ἂν δὲν προσδιωρίσθῃ ἐξ ἀρχῆς τοιοῦτος, τὰ τοιαῦτα δάνεια διατηροῦσι τὸ προνόμιόν των ἐπὶ τῶν προγενεστέρων δανείων, ἔξ μὲν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πλοίου ἀπὸ τοῦ τόπου, ἐνθα ἐγένετο τὸ ἔνεκα ἀνάγκης ναυτοδάνειον, ἐὰν τὸ πλοῖον ταξιδεύσῃ κατὰ τὴν Μεσόγειον, τὸν Εὐξείνιον Πόντον, τὴν Μαιώτιδα Λίμνην, καὶ τὸν Δανούδιον, ἐννέα δὲ μηνῶν, ὅπου ἄλλοθι. — Οἱ τόκοι δὲν χαίρουν προνόμιον εἰμὴ ἐπὶ ἔν ἔτος μετὰ τὴν καταχώρισιν τῶν δανείων εἰς τὸ βιβλίον τοῦ πλοίου, ἐὰν εἰς τὸ συμβόλαιον δὲν ἦρισθῇ βραχυτέρα προθεσμία.

6. Ἡ καταχώρισις τῶν ἐν τῷ πρώτῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένων δανείων, ὡς καὶ ἡ ἐξόφλησις αὐτῶν, πρέπει νὰ ἐνεργῇται ἐν μὲν τῇ Ἑλλάδι ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν ἐμποροδικῶν, ἢ, ὅπου τοιοῦτος δὲν ὑπάρχει, ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδίκου, ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ, ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς προξενικῆς ἀρχῆς, ἢ, ἐν ἐλλείψει αὐτῆς, ὑπὸ τῆς προξενικῆς ἢ τῆς τοπικῆς ἀρχῆς ἄλλης δυνάμεως, προσλαμβανομένων ἐκάστοτε καὶ δύο γνωστῶν μαρτύρων, βεβαιούντων τὴν ταυτότητα τοῦ δανειστοῦ ἢ τοῦ νομίμου πληρεξουσίου του, καὶ προσυπογραφομένων εἰς τὸ βιβλίον τοῦ πλοίου μετὰ τοῦ δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου. — Ἀντίγραφον τοῦ ναυτοδανειακοῦ συμβολαίου, ἐπικυρωμένον παρὰ τῶν ἀνωτέρω ἀρχῶν, μὲ περίληψιν τῶν πρὸ αὐτοῦ ἐγγεγραμμένων καὶ μὴ ἐξοφληθέντων δανείων, ὀδίδεται ἐκάστοτε παρὰ τῶν ἰδίων ἀρχῶν εἰς τὸν δανειστὴν κατ' αἴτησίν του· ἐντὸς δ' ἐνὸς μηνὸς στέλλουσιν εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ ἐμποροδικείου τῆς περιφέρειας, εἰς ἣν ὑπάγεται τὸ ὑπέγγυον πλοῖον, ἀντίγραφον, οἱ μὲν δανεισταί, τοῦ δανειακοῦ συμβολαίου μετὰ τῆς μνημονευθείσης περιλήψεως, οἱ δὲ πλοίαρχοι, τοῦ τῆς ἐξοφλήσεως, ἐπικυρωμένα προσηκόντως.

σμόν τῶν πωληθεισῶν πραγματειῶν κατὰ τὴν ἀγοραίαν τιμὴν

— Πᾶσα δὲ περὶ τὴν ἀποστολὴν τῶν ἀντιγράφων τούτων ἐκ μέρους τῶν τε δανειστῶν ἢ πλοιαρχῶν ἀμέλεια καθιστᾷ, ἐν περιπτώσει ἀπωλείας τοῦ βιβλίου, τὸν μὲν πρῶτον ἔκπτωτον τῶν ἐκ τῆς ἐγγραφῆς προνομίων του ὡς πρὸς τὰ δάνεια, τὰ συνομολογηθέντα καὶ ἐγγραφέντα μετὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ βιβλίου, τὸν δὲ τελευταῖον, τιμωρητέον μὲ πρόστιμον δραχ. 10 — 200. — Ὁ πρόεδρος τῶν ἐμποροδικῶν ὀφείλει νὰ καταχωρίξῃ ἀμέσως τὰνωτέρω ἀντίγραφα εἰς ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, διατηρούμενον ἐν τοῖς ἀρχείοις τοῦ ἐμποροδικείου, καὶ χρησιμεῦον ὡς εὐρετήριο, ἐπιδεικνύμενον εἰς πάντα ἔχοντα συμφέρον.

7. Τὰ βιβλία, ἡριθμημένα, μονογραφημένα, καὶ ἐσφραγισμένα ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν ἐμποροδικῶν, κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς δικαιοσύνης δοθησόμενον τύπον, στέλλονται παρὰ τοῦ αὐτοῦ προέδρου πρὸς τὸν ἀρμόδιον κεντρικὸν λιμενάρχην, ὅστις, κατὰ τὰς ἐκδοθησόμενας ὁδηγίας, τὰ διανέμει εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἀξιωματικούς τῶν λιμένων. — Ἐκάστη δὲ λιμενικὴ ἀρχή, πρὶν ἢ παραδῶσῃ πρὸς τὸν πλοίαρχον τὸ βιβλίον, ὀφείλει, ἐπὶ πρόστιμῳ δραχ. 20 — 200, νὰ καταχωρίσῃ εἰς αὐτὰ ἀ. τὸ κατὰ τὸ άρθρον 2 ἐγγράφον πληρεξουσιότητος, ἐὰν τοιοῦτον ὑπάρχῃ· καὶ β'. περίληψιν τοῦ ἐγγράφου τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ πλοίου, περιέχουσιν τὰ ὀνόματα καὶ τὰ μερίδια τῶν ἰδιοκτητῶν, τὴν κατὰ τόνον χωρητικότητά, καὶ τὴν ἡλικίαν τοῦ πλοίου· ἂν δὲ ἡ ἡλικία τοῦ πλοίου ᾖναι ἀγνώστος, προσδιορίζεται, ἐπιμελεία αὐτῆς τῆς ἀρχῆς, διὰ πραγματογνωμόνων ὑπὸ τῆς ἰδίας διοριζομένων. — Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο σημειοῦται ἐκάστοτε καὶ πᾶσα μεταβολὴ τῆς ἰδιοκτησίας.

8. Τὰ βιβλία πληρόνονται, διὰ μὲν τὰ ἀπὸ 10—30 τόννων πλοῖα, ἀνὰ μίαν δραχμὴν, διὰ δὲ τὰ ἀπὸ 31—100, δραχμὰς τρεῖς, καὶ διὰ τὰ ἀπὸ 101 καὶ ἐπέκεινα δραχμὰς ἑξ, χωρὶς νὰ ὑπόκηνται εἰς ἄλλο τέλος χαρτοσήμου.

9. Τὰ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νόμου ναυπηγηθέντα πλοῖα ὀφείλου ἀμέσως νὰ ἐφοδιασθῶσι μὲ βιβλίον, τὰ δὲ λοιπὰ, μετὰ παρέλευσιν ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς εἰρημένης δημοσιεύσεως· εἰς πλοῖον δὲ μὴ ἐφοδιασθὲν μὲ τοιοῦτον βιβλίον ὅτε καὶ ὅπως ὁ νόμος ὀρίζει, δὲν χορηγεῖται ἡ τῆς ἀναχωρήσεως ἀδεία ὑπὸ τῆς λιμενικῆς ἀρχῆς.

10. Τῶν τελευταίων τούτων οἱ προνομιοῦχοι δανεισταὶ ὀφείλου ἐν τὸς τῆς ἐξαμήνου προθεσμίας νὰ δηλώσωσιν εἰς τὸν πρόεδρον τῶν ἐμποροδικῶν τῆς περιφερείας, εἰς ἣν ἀνήκει τὸ πλοῖον, δι' ἀντιγράφων ἐπικυρωμένων παρὰ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν τὰ δάνειά των, ὅπως ἐγγρα-

των τοῦ αὐτοῦ εἴδους καὶ τῆς αὐτῆς ποιότητοςπραγματειῶν,

φῶσιν αὐτὰ εἰς τὸ βιβλίον.— Τὰ οὕτω δηλωθησόμενα δάνεια διατηροῦν πρὸς ἀλλήλα τὸ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου κεκτημένον προνόμιον· προτιμῶνται δὲ τῶν μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς εἰρημένης ἐπὶ ἕξ μῆνας προθεσμίας συνομολογουμένων ναυτοδανείων, ἐκτὸς τῶν δι' ἀνάγκας τοῦ πλοίου κατὰ τὸν τελευταῖον πλοῦν γενομένων· ἄλλως στεροῦνται τοῦ κεκτημένου, ὡς εἴρηται, προνομίου.— Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐξαμήνου προθεσμίας, ὁ πρόεδρος ἐγγράφει ἀμέσως τὰ, ὡς ἀνωτέρω, δηλωθέντα αὐτῷ δάνεια εἰς τὸ ἀνήκον βιβλίον, καὶ παραπέμπει αὐτὸ εἰς τὸ ἀρμόδιον λιμενάρχην διὰ τὰ περαιτέρω.— Ἀντίγραφον δὲ τῶν συμβολαίων τῶν εἰρημένων δανείων καταχωρίζει καὶ εἰς τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 εὔρεθριον.

11. Τὰ διὰ τοῦ παρόντος νόμου διαγραφόμενα πρόστιμα ἐπιέχλλονται παρὰ τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργείου.

12. Ὁ παρὼν νόμος θέλει προσαρτηθῇ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου βιβλίου, ἀντίτυπα δ' αὐτοῦ θέλουν ἐξαποσταλῇ ἀνευ ἀναβολῆς πρὸς τὰς προξενικὰς ἀρχάς, διὰ νὰ δημοσιευθῶσι παρ' αὐτῶν ἀμέσως δι' ἐγγυρίων ἐφημερίδων.

13. Τὸ ἄρθρον 312 καὶ ὅλαι αἱ εἰς τὸν παρόντα νόμον ἀντιβαίνουσαι διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἀκυροῦνται.

Ἔγχ. 14 Φεβρ. 1852 τῶν ὑπουρ. ναυτικῶν καὶ δικαιοσύνης

Πρὸς τοὺς ΚΚ. προέδρους τῶν ἐμποροδικῶν καὶ τοὺς λιμενάρχας.

Κατὰ τὸν δημοσιευθέντα ἤδη περὶ ναυτοδανείων νόμον, πᾶν πλοῖον ἐλληνικὸν ὀφείλει εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ᾔηται ἐφοδιασμένον μὲ βιβλίον πρὸς ἐγγραφὴν τῶν δανείων.— Τὰ δάνεια ταῦτα, τὰ μεταξὺ τῶν δανειστῶν καὶ τῶν πλοιάρχων ἢ τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν πλοίων συνομολογούμενα, ἢ κατὰτάξεις καὶ πληρωμὴ αὐτῶν κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν τῆς ἐγγραφῆς των, καὶ ἐν γένει τὰ ὅσαῖα χαίρουσι προνόμια, εὐκρινῶς ὑπὸ τοῦ εἰρημένου νόμου προσδιορίζονται. Μ' ὅλα ταῦτα, πρὸς ἀποφυγὴν ἐνδεχομένης ἀπορίας ἢ ἐσφαλμένης ἐρμηνείας ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν, τῶν κεκλημένων νὰ ἐφαρμόσωσι τὰς κυριωτέρας διατάξεις τοῦ Ν. τούτου, ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ ἐξηγηθῶσιν ἄρθρα τινά.— Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 ὁ πρόεδρος τῶν ἐμποροδικῶν μονογραφεῖ τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος βιβλία, καὶ ἐξαποστέλλει αὐτὰ ἐσφραγισμένα πρὸς τὸν ἀρμόδιον κεντρικὸν λιμενάρχην· καὶ περὶ μὲν τοῦ τρόπου τῆς μονογραφῆσεως, ὡς παραδεδομένου ἤδη καὶ γνωστοῦ περιττὴ ἢ ἐξήγησις. Παρατηροῦμεν δὲ μόνον, ὅτι αἱ τέσσαρες ἔντυποι σελίδες τοῦ νόμου, τοῦ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου βιβλίου

τὴν εἰς τὸν τόπον τῆς ἀποδιβάσεως ὑπάρχουσιν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἡατάπλου. 'Ε. 72. 191. 236. 249. 298. 311 &c.

προσηρτημένου, δὲν μονογραφοῦνται, οὐδὲ λογιζονται ὡς σελίδες τοῦ βιβλίου, ἀλλ' ἀπὸ τὴν πρώτην λευκὴν σελίδα ἢ μονογράφῃσι ἀρχεται· περὶ δὲ τῆς σφραγίδος, αὕτη, συνδέουσα εἰς ἓν τὰ δύο ἅκρα τῆς κλωστής, τῆς διαπερώσεως ἀπὸ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ τὸ βιβλίον, ἐκτυποῦται κρεμαμένη εἰς τὰ ἅκρα ταῦτα, οὐχὶ δὲ εἰς τὸ βιβλίον προσκολλημένη. 'Ο κεντρικὸς λιμενάρχης, λαμβάνων τὰ οὕτως ἐσφραγισμένα καὶ μονογραφημένα βιβλία, ἐφοδιάζει μὲ τὸν ἀναγκαῖον ἀριθμὸν ὅλους τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἀξιωματικούς τῶν λιμένων· πᾶς δὲ ἀξιωματικὸς ὀφείλει, πρὶν ἢ παραδῶσθαι τὸ βιβλίον εἰς τὸν πλοίαρχον ἢ τὸν κυβερνήτην, νὰ ἐνεργῇ μετὰ μεγίστης ἀκριβείας τὰ ὑπὸ τοῦ 7 ἄρθρου τοῦ νόμου διαγραφόμενα· καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην ἔντυπον σελίδα σημειοῖ αὐξοῦντα τοῦ βιβλίου ἀριθμὸν, ἀπὸ δὲ τὰ ἔντυπα καὶ κενὰ μέρη ἐφεξῆς ὀδηγούμενος, σημειοῖ εἰς τὰ οἰκεία χωρία, τοῦ πλοίου τὸ ὄνομα, τοὺς τόνους, τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ, καὶ τὸ ὄνομα ἢ τὰ ὀνόματα τῶν ιδιοκτητῶν· ἀμέσως δὲ ἀπὸ τὴν πρώτην τοῦ βιβλίου λευκὴν σελίδα ἀρχόμενος, καταχωρίζει τὴν περίληψιν τοῦ ἐγγράφου τῆς ιδιοκτησίας τοῦ πλοίου καὶ τὰ λοιπά, καθ' ὃν τρόπον τὸ σημειωθὲν 7 ἄρθρον διαλαμβάνει· ἡ γραφὴ πρέπει νὰ ᾖ καθαρά καὶ εὐανάγνωστος, δὲν συγχωροῦνται δὲ σβέσματα ἢ ἑύσματα. — Τὸ τέλος τοῦ βιβλίου, τὸ ὑπὸ τοῦ 8 ἄρθρου κανονισθὲν, πληρόνεται εἰς τὴν τελωνιακὴν ἀρχήν, ἐκδιδομένου ὑπὸ τῆς λιμενικῆς τοῦ ἀναγκαιου διπλοτύπου, ὅπως καὶ διὰ τὰ λοιπὰ ναυτιλιακὰ ἔγγραφα γίνεται σήμερον. — 'Ο λιμενάρχης κρατεῖ πρὸς τοῦτοις σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς τάξεως τῶν βιβλίων, ὅσα ἀποστέλλει ἐκάστοτε πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ τμήματός του· τὴν σημείωσιν ταύτην ὑποβάλλει κατὰ τριμηνίαν, διὰ τὸν ἔλεγχον, πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργεῖον, ὁμοῦ μὲ τὰς σημειώσεις τῶν λοιπῶν ἀξιωματικῶν, δι' ὅσα οὗτοι βιβλία ἐχορήγησαν. — Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν βιβλίων τούτων, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα ὡς εὐρετήρια χρησιμεύοντα, καὶ ἐν τοῖς ἀρχείοις τῶν ἐμποροδικείων διατηρούμενα. Εἰς τὰ βιβλία ταῦτα, ὁ πρόεδρος τῶν ἐμποροδικείων ὀφείλει, κατὰ τὸ 6 ἄρθρον τοῦ νόμου, νὰ καταχωρίσῃ ἀμέσως π' ἀντίγραφα τὰ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου μνημονευόμενα· εἰς τὸν τρόπον δὲ τῆς καταχωρίσεως πρέπει νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν τὰ ἐξῆς. — Τὰ βιβλία τῶν ἐμποροδικείων ἐσχηματίσθησαν ἐπὶ τῇ αὐτῇ βάσει τῶν τριῶν τάξεων, αἱ παρεδέχθη τὸ 8 ἄρθρον τοῦ νόμου διὰ τὰ βιβλία τῶν ναυτοδανείων· αἱ ὑπὸ τοῦ προέδρου ὅθεν ἐνεργούμεναι ἐκάστοτε καταχωρίσεις ἐγγράφων

Ν. Κατὰ τὰς Α. Π. 49 τοῦ 85, 367 τοῦ 83 (πλειοψ.) ἡ κατὰ-
 ρις καὶ πληρωμὴ τῶν ναυτικῶν δανείων γίνεται κατὰ τὴν ἐν τῷ βι-

τῶν ναυτοδανείων, πρέπει νὰ γίνωνται εἰς τὸ τῆς ἀναλόγου τάξεως
 εὐρετήριο, καὶ εἰς τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ μένωσι διὰ τὰς εἰς τὸ
 μέλλον καταχωρίσεις ἐκάστου πλοίου ἰσάριθμοι εἰς τὸ εὐρετήριο σε-
 λίδες μὲ τὰς τοῦ βιβλίου τοῦ πλοίου κατὰ τὴν τάξιν του· τουτέστιν,
 ἂν ἡ καταχώρισις εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ἐμποροδικείου πρόκηται νὰ ἐνε-
 γηθῇ διὰ πλοῖον ἔχον χωρητικότητα 31 ἕως 100 τόνων, αἱ σημειώσεις
 γίνονται εἰς τὸ εὐρετήριο τῆς Β'. τάξεως, καὶ οὐχὶ εἰς τὸ τῆς Α'. ἢ
 τῆς τρίτης τάξεως· καὶ διὰ τοῦτο μὲν τὸ πλοῖον νάφεθῶσι σελίδες δια-
 κόσαι, διὰ τὸ ἀπὸ 10 ἕως 30 τόνων, ἑκατόν, καὶ διὰ τὸ ἀπὸ 101 καὶ
 ἐπέκεινα πλοῖον, σελίδες τριακόσαι, διὰ τὴν μερίδα ἐνὸς ἐκάστου
 πλοίου· ἡ κατὰ σελίδας δὲ αὕτη διαίρεσις διακρίνεται προσέτι εἰς τὰς
 τρεῖς τάξεις τῶν βιβλίων καὶ ὑπὸ ἐνὸς ἐντύπου νόμου, προταττομένου
 ἀπὸ 100, 200, καὶ 300 σελίδας, ὅπως καὶ τὰ βιβλία τῶν ναυτοδα-
 νείων διηρέθησαν· δηλαδὴ εἰς ἑκατόν σελίδας διὰ τὸ ἀπὸ 10 ἕως 30
 τόνων πλοῖον, εἰς 200 διὰ τὰ ἀπὸ 31 ἕως 100, καὶ διὰ τὸ ἀπὸ 101
 καὶ ἐπέκεινα εἰς σελίδας τριακοσίας.— Διὰ νὰ ἐφοδιασθῶσι ἀμέσως μὲ
 βιβλία τὰ ναυπηγούμενα πλοῖα, κατὰ τὸ 9 ἄρθρον τοῦ νόμου χωρὶς νὰ
 προκύπτωσιν ἐπιζημιαὶ ἀναβολαὶ εἰς τὰ ἰδιωτικὰ συμφέροντα, οφείλουν
 αἱ κύριοι πρόεδροι νὰ ἐξαποστείλωσι τάχιστα πρὸς τοὺς κεντρικοὺς λι-
 μενάρχας ἀνάλογον βιβλίων ἀριθμόν, τὸν ἐξῆς. — Πρὸς τὸν ἐν Ὑδρᾷ
 κεντρικὸν λιμενάρχην τοῦ Α'. τμήματος βιβλία τριάκοντα, ἀνὰ δέκα
 ἄφ' ἐκάστης τάξεως. — Πρὸς τὸν ἐν Σύρῳ τοῦ Β'. τμήματος βιβλία
 πενήκοντα, ἀνὰ δέκα α. καὶ β'. καὶ τριάκοντα τῆς γ'. τάξεως.— Πρὸς
 τὸν ἐν Σκιάθῳ τοῦ Γ'. τμήματος, βιβλία τριάκοντα, ἀνὰ δέκα ἄφ' ἐ-
 κάστης τάξεως· καὶ — Πρὸς τὸν ἐν Μεσολογγίῳ τοῦ Α'. τμήματος λι-
 μενάρχην, βιβλία τριάκοντα, ἀνὰ δέκα. — Ἡ πρὸς τοὺς κυρίους προέ-
 δρους ἀποστολὴ καὶ ἡ ἀνάλογος διανομὴ ὅλων ἐν γένει τῶν βιβλίων,
 περὶ ὧν πρόκειται, γίνεται δι' ἄλλων ἐγγράφων τοῦ ὑπουργείου. —
 Παρατηροῦμεν δ' ἐπὶ τέλους, πρὸς ὁδηγίαν τῶν κυρίων προξένων, καὶ
 πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ μὴ πάθωσι τὰ συμφέροντα τῶν πλοίων ἐκείνων,
 ὅσα εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ταξειδεύοντα δὲν ᾔθελον εὐρεθῇ ἐντὸς τοῦ Κρά-
 τους μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐξαμήνου προθεσμίας, ἣν ὁ νόμος ὥρισε διὰ
 ἐφοδίαςιν τῶν βιβλίων, ὅτι τὰ τοιαῦτα πλοῖα δὲν θέλουν μὲν παρεμπο-
 διαθῇ ὑπὸ τῶν Κ. προξένων νάποπλεύσωσιν ἀνευ ἀναβολῆς εἰς τοὺς ἀρ-
 μοδίους ἑλλ. λιμένας, διὰ νὰ ἐνεργηθῶσι τὰ τοῦ νόμου, καὶ ἐφοδια-
 σθῶσι μὲ τὰ βιβλία.

ἐλπίσιν τῶν πλοίων χρονολογικὴν τάξιν τῆς ἐγγραφῆς, πλὴν τῶν κατὰ τὸν τελευταῖον πλοῦν διὰ τὰς τοῦ πλοίου ἀνάγκας συνομολογηθέντων, ἀ προτιμῶνται, καταργηθείσης διὰ τοῦ περὶ βιβλίου ναυτοδανείων νόμου τῆς ἐξαιρετικῆς προτιμήσεως τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 191 ἀναφερομένου ναυτοδανείου ἐπὶ τοῦ σκάφους, τῶν ἀρμένων κτλ. Α. Π. 367 τοῦ 83 (πλειοψ.), 49 τοῦ 85. Ἀντίθετος ἡ Α. Π. 114 τοῦ 84, καθ' ἣν δὲν καταργήθησαν διὰ τοῦ νόμου τοῦ 1851 τὰ περὶ προτιμήσεως δανείων ὁριζόμενα ἐν ἐδ. Θ' τοῦ ἄρθρου 191 τοῦ ἐμπ. νόμου. ("Ὅρα καὶ ἄρθρον 191).—Κατὰ γενικὴν τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου ἀρχὴν ὁ πλοίαρχος δὲν δύναται ἄνευ ἐντολῆς τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ πλοίου νὰ λάβῃ θαλασσοδάνεια ἐπ' αὐτῷ, καὶ μόνον κατ' ἐξάίρεσιν δύναται νὰ πράξῃ αὐτὰ ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 234 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου προβλεπομέναις περιπτώσεσι, καὶ τοῦτο μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου διατεταγμένων διατυπώσεων, αἵτινες δὲν ἀφορῶσιν εἰς μόνον τὸν πλοίαρχον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν δανειστήν, ἅτε ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως αὐτῶν ἐξαρτωμένης τῆς νομιμότητος καὶ ἰσχύος τοῦ δανείου του· πάντοτε δ' ἄλλοτε τὰ ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου ἄνευ ἐντολῆς τοῦ ἰδιοκτῆτου ληφθέντα ἐπὶ τοῦ πλοίου θαλασσοδάνεια δὲν ὑποχρεοῦσι τὸν ἰδιοκτῆτην, ἐκτός ἂν ὁ δανειστής ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ δάνειον ἐγένετο διὰ πραγματικὰς ἀνάγκας τοῦ πλοίου καὶ πρὸς ὄφελος τοῦ ἰδιοκτῆτου. Α. Π. 168 τοῦ 54. Ἡ τῶν διατυπώσεων δηλονότι τοῦ ἄρθρου 234 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἐκπλήρωσις πρὸς βεβαιώσιν τῆς ὑπαρχούσης τοῦ πλοίου ἀνάγκης δὲν ἀφορᾷ μόνον εἰς τὰς τοῦ πλοίαρχου μετὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ πλοίου σχέσεις, ἀλλ' εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ διὰ τὸν δανειστήν, καθότι, ἵνα τυγχάνῃ ὁ νόμιμον τὸ δάνειον, προσήκον νὰ τυγχάνῃ νομίμως ἀποδεδειγμένον καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ πλοίου δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπόχρεως διὰ δάνειον δοθὲν καὶ ληφθὲν παρανόμως ἢ ὑπαισθηπότε δάνειον, οὗ ἡ νομιμότης δὲν καταδείκνυται· ἂν δὲ ὁ πλοίαρχος ἐν ἀνάγκῃ ἀπολαύῃ τοῦ δικαιώματος, καὶ ἄνευ ἰδιαιτέρας τοῦ ἰδιοκτῆτου ἐντολῆς, τοῦ δανείζεσθαι, τὸ δικαίωμα ὅμως τοῦτο ὑπεβλήθη ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ νόμου εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν περὶ τῆς ἀνάγκης διατυπώσεων, ἧτις εἶναι ἡ μόνη τοῦ ἰδιοκτῆτου ἐγγύησις περὶ τῆς καλῆς πίστεως τοῦ τε δανειστοῦ καὶ τοῦ δανειζομένου. Α. Π. 206 τοῦ 47. Κατὰ ταῦτα αἱ πρὸς βεβαιώσιν τῆς ἀνάγκης τοῦ πλοίου διατυπώσεις τοῦ ἄρθρου 234 δὲν ἀναφέρονται εἰς μόνον τὸν πλοίαρχον ἀπαλλαττόμενον διὰ τῆς διατηρήσεως αὐτῶν τῆς πρὸς τὸν ἰδιοκτῆτην εὐθύνης, ἀλλ' ἀφορῶσι καὶ εἰς τὸν δανειστήν ὑποχρεούμενον διὰ τὴν νομιμότητα καὶ ἰσχὺν τοῦ χορηγουμένου δανείου νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ πλοίαρχος ἐξεπλήρωσεν αὐτάς. Τοῦτο δὲ δηλοῦται ἐτι μᾶλλον ἐκ τοῦ 236 ἄρθρου, καθιστάντος καὶ προσωπικῶς ὑπεύ-

θουνον τὸν πλοίαρχον ἐλεγγθέντα τυχόν, ὅτι ἀνευ ἀληθοῦς ἀνάγκης ἐδανείσθη. Α. Π. 49 τοῦ 36. (Ἰδε καὶ ἀρθ. 232).—Ἡ τήρησις τῆς τοῦ ἀρθρου 7 § 2 τοῦ Ν. ΡΠΔ' διατυπώσεως σκοπούσης νὰ παράσχη τῶν ναυτοδανειστῶν τὴν πληροφορίαν, ὅτι ἡ πρὸς τὴν σὺνάψιν ναυτικοῦ δανείου ἀναγκαία πληρεξουσιότης πρὸς τὸν μὴ ἰδιοκτήτην πλοίαρχον ἐχορηγήθη ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς ἰδιοκτήτου συνωδᾷ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου, οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ κύρος τῆς πωλήσεως τοῦ πλοίου. Α. Π. 55 τοῦ 85.—Ὅσακις τὸ βιβλιάριον τοῦ πλοίου, ἐν ᾧ ἦτο ἐγγεγραμμένον τὸ ναυτοδάνειον, ἀπωλέσθη κατὰ τὸ ναυάγιον τοῦ πλοίου, συγχωρεῖται νάποδειχθῇ διὰ μαρτύρων ἐκτὸς τοῦ περιστατικοῦ τῆς ἀπωλείας, περὶ ἧς δὲν εἶναι προφανῶς δυνατὴ ἡ ἐγγραφὸς ἀπόδειξις, καὶ ἡ ὑπαρξίς τῆς ἐγγραφῆς ἐν τῷ βιβλιαρίῳ. Α. Π. 147 τοῦ 62.

235. Ὁ πλοίαρχος, πρὶν ἐκπλεύσῃ ἀπὸ λιμένα ξένον, ἢ τῶν γαλλικῶν ἀποικιῶν, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Γαλλίαν, χρεωστέτ νὰ πέμψῃ πρὸς τοὺς ἰδιοκτῆτας τοῦ πλοίου, ἢ εἰς τοὺς πληρεξουσίους αὐτῶν, λογαριασμὸν παρ' αὐτοῦ ὑπογεγραμμένον καὶ περιέχοντα τὴν κατὰστασιν τοῦ φορτίου του, τὴν ἀξίαν τῶν πραγματειῶν, ἐξ ὧν σύγκειται τὸ φορτίον, τὴν ποσότητα τῶν ὁποίων ἔλαβε δανείων, καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὴν διαμονὴν τῶν δανειστῶν.

236. Ὁ πλοίαρχος, ὅστις χωρὶς ἀνάγκης ἤθελε δανεισθῇ χρήματα ἐπὶ τοῦ πλοίου, τῶν ζωοτροφῶν, καὶ τῆς ἀποσκευῆς, ἢ ἤθελεν ἐνεχυριάσει ἢ πωλήσει πραγματείας ἢ τροφάς, ἢ ὅστις ἤθελε προσθέσει εἰς τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ ἀθαρίας καὶ ἐξοδα πλαστά, εἶναι ὑπεύθυνος πρὸς τοὺς ὀπλίσαντας τὸ πλοῖον, καὶ ὑποχρεοῦται προσωπικῶς εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν χρημάτων ἢ τὴν πληρωμὴν τῶν πραγμάτων· καταδιώκεται δὲ καὶ ποινικῶς, ἂν ὑπάρχῃ ἀφορμὴ πρὸς καταδίωξιν. Ἐ. 222, 228, 229, 234, 298.

237. Ἀπαγορεύεται εἰς τὸν πλοίαρχον ἢ χωρὶς ἐπὶ τούτου ἀδείας τῶν ἰδιοκτητῶν πώλησις τοῦ πλοίου, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς πωλήσεως, ἐκτὸς ἂν ἀποδειχθῇ νομίμως, ὅτι ἦτον ἀνίκανον πρὸς πλοῦν. Ἐ. 244, 297, 369, 390 ε.

Ν. Ἐν μόνῃ τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθρου 237 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ὁ πλοίαρχος ἔχει κατ' ἐξαίρεσιν τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐκποιεῖν τὸ πλοῖον, οὐδέποτε δ' ἄλλοτε, διότι ὁ πλοίαρχος εἶναι μὲν ἐντολοδόχος τοῦ κυρίου τοῦ πλοίου ὡς πρὸς τὴν διοίκησιν αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐπιχειρουμένου πλοῦ, ἀλλ' ἡ ἐντολὴ αὕτη δὲν περιλαμβάνει τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐκποιεῖν τὸ πλοῖον. Α. Π. 381 τοῦ 55.

238. Πας πλοίαρχος, ὑποχρεωθείς περί τινος πλοῦ, χρεωστέτ νά τόν τελευτήσει ἄλλως· πληρόναι πρός τοὺς ἰδιοκτῆτας καὶ ναυλωτάς πᾶν ἔξοδον, καὶ πᾶσαν ἀποζημίωσιν. 'Ε. 241. 252 εἰ.

239. Ὁ πλοίαρχος, ὁ ἐπὶ μετοχῇ τοῦ ἐκ τοῦ φορτίου κέρδους κυβερνῶν, δὲν δύναται νά κάμῃ κἀνέν εἶδος ἐμπορίας δι' ἰδιαιτερον αὐτοῦ λογαριασμόν, ἂν δὲν συνεφωνήθῃ τὸ ἐναντίον. 'Ε. 240. 251.

240. Ἐν περιπτώσει παραβάσεως τῶν εἰς τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον περιεχομένων διατάξεων, αἱπραγματεῖται, τὰς ὁποίας ὁ πλοίαρχος ἔλαβεν ἐπὶ τοῦ πλοίου δι' ἰδίον του λογαριασμόν, δημεύονται πρός ὄφελος τῶν ἄλλων συμμετόχων.

241. Ὁ πλοίαρχος δὲν ἤμπορεῖ, ἐφ' οἷσιν ὁποῖοτε κινδύνῳ, νά ἐγκαταλίπῃ τὸ πλοῖόν του, διαρκοῦντος τοῦ πλοῦ, χωρὶς τὴν γνώμην τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ἐπισημοτέρων τοῦ πληρώματος· καὶ εἰς ταύτην δὲ τὴν περίπτωσιν χρεωστέτ νά διασώσῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὰ χρήματα, καὶ ὅσας ἐκ τῶν πολυτιμοτέρων πραγμάτων τοῦ φορτίου του δυνηθῇ· ἄλλως· λογίζεται προσωπικῶς περὶ πάντων τούτων ὑπεύθυνος.—Ἐάν τὰ οὕτω σωθέντα ἐκ τοῦ πλοίου πράγματα ἀπολεσθῶσιν ἐκ τυχαίου συμβεβηκότος, ὁ πλοίαρχος ἀπαλλάττεται πάσης εὐθύνης. 'Ε. 227. 237.

242. Ὁ πλοίαρχος χρεωστέτ ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του νά ὑποβάλῃ τὸ βιβλίον του εἰς θεώρησιν, καὶ νά κάμῃ τὴν ἔκθεσίν του. — Ἡ ἔκθεσις πρέπει νά φανερόνῃ — τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον τοῦ ἀπόπλου, — τὸν δρόμον, τὸν ὅποτον ἠκολούθησε, — τὰ κατὰ τὸν διάπλουν συμβάντα, — τὰς συμβάσας εἰς τὸ πλοῖον ἀταξίας, καὶ πάντα τὰ κατὰ τὸν πλοῦν ἀξιοσημείωτα περιστατικά. (1) 'Ε. 224. 243 εἰ.

Ν. Εἰς τὴν σύνταξιν δηλώσεως ναυτικοῦ δυστυχήματος ὑπὸ πλοιάρχου ἄλλοδαποῦ δὲν δύναται νά ἐφαρμοσθῶσιν αἱ περὶ τῶν καθηκόντων τῶν ἡμεδαπῶν πλοιάρχων διατάξεις τοῦ άρθρου 242 καὶ ἐπ. αἵτινες συνδέονται στενῶς πρός τὴν ἐθνικότητα τοῦ πλοίου. Α. Π. 45 τοῦ 45.

243. Ἡ ἔκθεσις γίνεται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ἐμποροδικῶν ἐνώπιον τοῦ προέδρου. (2)—Ὅπου δὲν ὑπάρχει ἐμποροδικεῖον,

(1—2) Ὅρα καὶ Δ. τῆς 15 Δεκ. 1836 περὶ ἀστ. τῆς ἐμπ. ναυτιλίας ἀρθρ. 57

ἢ ἔκθεσις γίνεται εἰς τὸν ἐπαρχιακὸν εἰρηνοδίκην. — Ὁ παραλαβὼν τὴν ἔκθεσιν εἰρηνοδίκης χρεωστεῖ νὰ τὴν διευθύνῃ ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ πλησιεστέρου ἐμποροδικείου· εἰς ἀμφοτέρως δὲ τὰς περιπτώσεις αὕτη παρακατατίθεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐμποροδικείου.

244. Ἐάν ὁ πλοίαρχος καταπλεύσῃ εἰς ξένον λιμένα, χρεωστεῖ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸν γαλλικὸν πρόξενον, νὰ κάμῃ πρὸς αὐτὸν ἔκθεσιν, καὶ νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ πιστοποιητικόν, ἀποδεικνύον τὴν ἐποχὴν τῆς ἀφίξεως καὶ τῆς ἀναχωρήσεώς του, καὶ τὴν κατάστασιν καὶ τὸ εἶδος τοῦ φορτίου του.

245. Ἐάν, διαρκοῦντος τοῦ πλοῦ, ὁ πλοίαρχος ὑποχρεωθῇ νὰ προσορμισθῇ εἰς γαλλικὸν λιμένα, χρεωστεῖ νὰ κοινοποιήσῃ εἰς τὸν πρόεδρον τῶν ἐμποροδικῶν τοῦ τόπου τὰς αἰτίας τῆς ἐκεῖ προσορμίσσεώς του. — Ὅπου δὲν ὑπάρχει ἐμποροδικεῖον, ἡ κοινοποίησις γίνεται εἰς τὸν ἐπαρχιακὸν εἰρηνοδίκην. — Ἐάν ὁ λιμὴν, ὅπου ὁ πλοίαρχος ἐδιόσθη νὰ προσορμισθῇ, ᾗναι ξένος, ἡ κοινοποίησις γίνεται εἰς τὸν γαλλικὸν πρόξενον, ἢ, ἐν ἑλλείψει τούτου, εἰς τὴν τοπικὴν ἀρχήν. (1)

246. Ὁ πλοίαρχος, ὁ ναυαγῆσας καὶ διασωθεὶς μόνος ἢ μετὰ μέρους τοῦ πληρώματος, χρεωστεῖ νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ τοῦ τόπου, ἢ, ἐν ἑλλείψει δικαστοῦ, ἐνώπιον πάσης ἄλλης πολιτικῆς ἀρχῆς, νὰ κάμῃ τὴν ἔκθεσιν του, νὰ τὴν βεβαιώσῃ δι' ἐκείνων ἐκ τοῦ πληρώματος, ὅσοι διασωθέντες ᾗθελον εὔρεθῇ μετ' αὐτοῦ, καὶ νὰ λάβῃ ἀπόγραφον αὐτῆς. Ἐ. 247. 258. 302. 327. 350. 369. 410 ε.

N. Τὸ ἄρθρον 246, τὸ κυρίως περὶ ναυαγίου πραγματευόμενον, δὲν διατάσσει τὴν εἰς ξένους λιμένας ἐνώπιον τῆς προξενικῆς ἀρχῆς ἔκθεσιν δυστυχηματαποδείξεως. Α. Π. 45 τοῦ 45.

247. Πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἐκθέσεως τοῦ πλοιάρχου, ὁ δικαστὴς ἐξετάζει τοὺς ἐκ τοῦ πληρώματος, καὶ, εἰ δυνατόν, τοὺς ἐπιβάτας, χωρὶς βλάβην τῶν ἄλλων ἀποδείξεων. — Αἱ μὴ οὕτω βεβαιωμέναι ἐκθέσεις δὲν εἶναι δεκταὶ ὑπὲρ τοῦ πλοιάρχου, οὐδὲ παρέχουσι πίστιν εἰς τὸ δικαστήριον, ἐκτὸς μόνον ὅταν ὁ ναυα-

(1) Ὅρα καὶ ἄρθρ. 57 τοῦ Δ. 15 Δεκεμβρίου 1836. περὶ ἀστυνομίας τῆς ἐμπορ. ναυτιλίας.

γήσας πλοίαρχος διεσώθη μόνος εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἔκαμε τὴν ἔκθεσίν του. — Ἐπιφυλάττεται εἰς τοὺς ἀντιδίκους τὸ δικαίωμα νὰ φέρουν ἀποδείξεις περὶ τοῦ ἐναντίου. Ἐ. 246.

Ν. Ἰνα παρέχῃ πίστιν ἡ ἔκθεσις τοῦ πλοίαρχου, δέον νὰ συνταχθῇ ἐνώπιον τῶν νενομισμένων ἀρχῶν καὶ νὰ βεβαιωθῇ προσέτι κατὰ τὸν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 246 καὶ 247 τοῦ ἐμπορ. νόμου διαγραφόμενον τρόπον. Ὁθεν ἀπλοῦν πιστοποιητικὸν ἀλλοδαποῦ προξενικοῦ πράκτορος δὲν παρέχει πίστιν. Α. Π. 306 τοῦ 39. — Οὔτε ἐκ τοῦ ἀρθρου 247 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ὅπερ ἀφορᾷ εἰς τὸν τρόπον καθ' ὃν δέον νὰ βεβαιουῖται ἡ περὶ ναυαγίου ἔκθεσις τοῦ πλοίαρχου, δὲν ἀπαγορεύει πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ναυαγίου καὶ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων· οὔτε ἐκ τοῦ 283 αὐτοῦ, ὅπερ ἀποφαίνόμενον, ὅτι τὸ νομίμως συντεταγμένον φορτωτικὸν παρέχει πίστιν μεταξὺ τῶν μετόχων τοῦ φορτίου καὶ μεταξὺ τούτων καὶ τῶν ἀσφαλιστῶν, ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ποσοῦ καὶ τοῦ εἴδους τῶν φορτωθεισῶν καὶ ἀσφαλισθεισῶν πραγματειῶν, δύναται νὰ συναχθῇ, ὅτι ἀποκλείεται ὁ ἀσφαλιζόμενος τοῦ τῶν μαρτύρων μέσου, ὅσῳκίς δὲν ἤθελε δικαιολογῇ τὸ ναυάγιον διὰ τινος τακτικῆς ἐκθέσεως ἢ ὅτε ὁ πλοίαρχος ἤθελε παραλίπει τὴν ἔκθεσιν, καθότι ἡ ἔκθεσις αὕτη εἶναι μὲν τὸ εὐκολώτερον καὶ ἀσφαλέστερον μέσον πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ δυστυχήματος, ἀλλ' ἡ ἔλλειψις ἢ τὸ ἀτακτον αὐτῆς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς αἰτία ἀποποιήσεως τοῦ δικαστηρίου εἰς τὸν ἀσφαλιζόμενον τοῦ δικαιώματος νὰ ποδείξῃ διὰ παντός ἄλλου νομίμου μέσου πρᾶξιν μὴ δεκτικὴν μεταβολῆς φύσεως. Α. Π. 90 τοῦ 46, 192 τοῦ 47, 242 τοῦ 81.

248. Ὁ πλοίαρχος δὲν δύναται νὰ ἀποδιᾷσῃ κάμμιαν πραγματείαν πρὶν κάμῃ τὴν ἔκθεσίν του, ἐπὶ ποινῇ ποινικῆς καταδικώσεως, ἐκτός ἂν ὑπάρχῃ ἐπικείμενος κίνδυνος. Ἐ. 242.

249. Ἐὰν αἱ ζωοτροφίαι τοῦ πλοίου ἐκλείπωσι διαρκοῦντος τοῦ πλοῦ, ὁ πλοίαρχος, λαβὼν τὴν γνώμην τῶν ἐπισημοτέρων τοῦ πληρώματος, δύναται νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς ἔχοντας κατ' ἰδίαν τροφίμα νὰ τὰ καταθέσουν εἰς τὸ κοινόν, λαμβάνοντες παρ' αὐτοῦ τὴν τιμὴν των. Ἐ. 221. 234. 320.

ΤΜΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ

Περὶ τῆς ὑποχρεώσεως καὶ τοῦ μισθοῦ τῶν ναυτῶν καὶ τοῦ ὑπολοίπου πληρώματος.

250. Οἱ ὅροι τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ πλοίαρχου καὶ τοῦ πληρώματος παντός πλοίου ἀποδεικνύονται διὰ τῶν ναυτολογίων

ἢ δι' ἰδιαιτέρων μεταξὺ τῶν συναλλαττομένων συμφωνιών. 'Ε. 191 ε. 248 ε. 238. 254 ε. 273 ε. 433.

251. Ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ τοῦ πληρώματος δὲν δύνανται, ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει, νὰ φορτώσουν ἐπὶ τοῦ πλοίου δι' ἰδιαιτέρων των λογαριασμὸν κάμμιαν πραγματείαν, χωρὶς ἀδείας τῶν ἰδιοκτητῶν, καὶ χωρὶς νὰ πληρώσουν ναῦλον, ἐκτὸς ἂν ἡ μεταξὺ των συμφωνία δίδῃ εἰς αὐτοὺς τοιοῦτον δικαίωμα. 'Ε. 239 ε.

252. Ἐὰν ὁ πλοῦς διεκόπη ἐξ αἰτίας τῶν ἰδιοκτητῶν, τοῦ πλοίαρχου, ἢ τῶν ναυλωτῶν, πρὶν ἀποπλεύσῃ τὸ πλοῖον, οἱ κατὰ πλοῦν ἢ κατὰ μῆνα μισθωμένοι ναῦται λαμβάνουν τὸν μισθὸν τῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς ἐργάσθησαν πρὸς ἐξάρτισιν τοῦ πλοίου, καὶ κρατοῦν πρὸς ἀποζημίωσιν τὰς γενομένας πρὸς αὐτοὺς προπληρωμαί. Ἐὰν δὲ προπληρωμαὶ δὲν ἐδόθησαν, λαμβάνουν πρὸς ἀποζημίωσιν ἓν μηνιαῖον τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ. — Ἐὰν ἡ διακοπὴ συνέβῃ ἀρξαμένου τοῦ πλοῦ, οἱ κατὰ πλοῦν μισθωμένοι ναῦται λαμβάνουν ὁλόκληρον τὸν συμφωνηθέντα μισθόν. — Οἱ κατὰ μῆνα μισθωμένοι ναῦται λαμβάνουν τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν τῶν καθ' ὅσας ὑπηρετήσαν ἡμέρας, καὶ προσέτι πρὸς ἀποζημίωσιν τὸ ἥμισυ τῶν μισθῶν, τοὺς ὁποίους ἦθελον λάβει κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ὑποθετικῆς διαρκείας τοῦ πλοῦ, πρὸς τὸν ὅποτον ἦσαν μισθωμένοι. — Οἱ κατὰ πλοῦν ἢ κατὰ μῆνα μισθωμένοι ναῦται λαμβάνουν προσέτι τὰ ἐξόδα τῆς μέχρι τοῦ τόπου, ὅθεν ἀνεχώρησε τὸ πλοῖον, ἐπιστροφῆς των, ἐκτὸς ἂν ὁ πλοίαρχος, οἱ ἰδιοκτῆται, οἱ ναυλωταί, ἢ ὁ φροντιστής 1) τοὺς ἐπιβιβάσουν εἰς ἄλλο πλοῖον, ἐπανερχόμενον εἰς τὸν ῥηθέντα τόπον τῆς ἀναχωρήσεώς των. 'Ε. 223. 253. 257 ε. 262, 265. 271. 304. 319. 349.

1) ἡ ναυτικὴ ἀρχὴ τοῦ λιμένος

253. Ἐὰν ἡ μετὰ τοῦ τόπου, πρὸς ὃν ἔμελλε νὰ καταπλεύσῃ τὸ πλοῖον, ἐμπορία ᾗναι ἀπηγορευμένη, ἢ ἂν τὸ πλοῖον ἐμποδίσθῃ κατὰ διαταγὴν τῆς κυβερνήσεως πρὶν ἐκπλεύσῃ, δὲν ὀφείλεται εἰς τοὺς ναύτας, εἰμὴ ὁ μισθὸς τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, καθ' ἃς ἐργάσθησαν πρὸς ἐξάρτισιν τοῦ πλοίου. 'Ε. 254. 264. 276 ε. 300. 350. 369. 387.

254. Ἐὰν ἡ τῆς ἐμπορίας ἀπαγόρευσις ἢ ἡ ἐμπόδισις τοῦ

πλοίου συμβῇ διαρκοῦντος τοῦ πλοῦ, εἰς μὲν τὴν πρώτην περὶ-
πτωσιν οἱ ναῦται πληρῶνονται ἀναλόγως τοῦ χρόνου τῆς ὑπη-
ρεσίας των, εἰς δὲ τὴν δευτέραν, οἱ μὲν κατὰ μῆνα μισθωμένοι
λαμβάνουν ἡμιμισθιον καθ' ἑλπὴν τὴν διάρκειαν τῆς κρατήσεως,
οἱ δὲ κατὰ πλοῦν, ὁλόκληρον τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν των.
'Ε. 250. 253. 255.

255. Ἐάν ὁ πλοῦς παραταθῇ, ἡ τιμὴ τοῦ μισθοῦ τῶν κατὰ
πλοῦν μισθωμένων ναυτῶν αὐξάνει ἀναλόγως τῆς παρατάσεως.
'Ε. 255 ε.

256. Ἐάν τὸ φορτίον ἀποβιδασθῇ ἐκουσίως εἰς τόπον πλη-
σιέστερον παρὰ τὸν εἰς τὸ ναυλωτικὸν σημειωμένον, δὲν γίνεται
ἐκ τούτου κάμμία πρὸς αὐτοὺς ἐλάττωσις. 'Ε. 255.

257. Ἐάν οἱ ναῦται ᾗναι μέτοχοι εἰς τὸν ναῦλον ἢ εἰς τὸ
ἐκ τοῦ πλοῦ κέρδος, δὲν χρεωστεῖται πρὸς αὐτοὺς κάμμία ἀπο-
ζημιώσεις, οὐδὲ μισθὸς διὰ τὴν ἐξ ἀκαταμαχίτου δυνάμειος προ-
ξενηθεῖσαν διακοπὴν, ἀναβολὴν, ἢ παρατάσιν τοῦ πλοῦ. Ἐάν
ὅμως ἡ διακοπὴ, ἡ ἀναβολή, ἢ ἡ παρατάσις προήλθεν ἐξ αἰ-
τίας τῶν φορτωτῶν, οἱ τοῦ πληρώματος μετέχουσι τῶν ἀποζη-
μιώσεων, αἱ ὅποσαι ᾗθελον ἐπιδικασθῇ ὑπὲρ τοῦ πλοίου, κατ'
ἀναλογίαν τῆς εἰς τὸν ναῦλον μετοχῆς των. Ἐάν δὲ τοῦ ἐμπο-
δίου αἴτιος ᾗναι ὁ πλοίαρχος ἢ οἱ ἰδιοκτῆται, εἶναι οὗτοι ὑπεύ-
θυνοι τῶν πρὸς τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ πλήρωμα ἀποζημιώσεων.
'Ε. 228. 252 ε. 286 ε.

258. Ἐν περιπτώσει ἀλώσεως, διαρρήξεως, ἢ 1) ναυαγίας,
ἂν τὸ πλοῖον καὶ αἱ ἐν αὐτῷ πραγματεύται ἀπολεσθῶσι παντελῶς,
οἱ ναῦται δὲν ἡμποροῦν νὰ κάμουν κάμμιαν περὶ μισθοῦ ἀπαί-
τησιν. Δὲν εἶναι ὅμως ὑπόχρεοι νὰ ἀποδώσουν τὰς λόγῳ μισθοῦ
γενομένας πρὸς αὐτοὺς προπληρωμάς. 'Ε. 229. 246. 252. 298.
300. 304. 327. 369. 381. 433.

1) καὶ

259. Ἐάν διασθῇ μέρος τοῦ πλοίου, οἱ κατὰ μῆνα ἢ κατὰ
πλοῦν μισθωμένοι ναῦται λαμβάνουν τοὺς δεδουλευμένους μισθοὺς
των ἐκ τῶν ναυαγίων, τὰ ὅποια διέσωσαν. — Ἐάν τὰ ναυάγια
δὲν ἐξαρκοῦν, ἢ ἂν δὲν διεσώθησαν εἰμὴ πραγματεύται μόνον,
λαμβάνουν τοὺς μισθοὺς των συμπληρωματικῶς ἐκ τοῦ ναύλου.
'Ε. 190. 191, 6. 192, 4. 261. 286. 327. 428.

260. Οἱ εἰς τὸν ναῦλον μέτοχοι ναῦται πληρόνονται μόνον ἐκ τοῦ ναύλου, κατ' ἀναλογίαν ἐκείνου, τὸν ὅποιον λαμβάνει ὁ πλοίαρχος. 'Ε. 250. 286.

261. Καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον καὶ ἂν ᾔθελον εἶσθαι μισθωμένοι οἱ ναῦται, πληρόνονται δι' ὅσας ἡμέρας ἐργασθῶσι πρὸς διάσωσιν τῶν ναυαγίων καὶ τῶν ναυαγησάντων πραγμάτων. 'Ε. 253. 258.

262. Ὁ ναύτης λαμβάνει τὸν μισθὸν του, τροφοδοτεῖται, καὶ θεραπεύεται δι' ἐξόδων τοῦ πλοίου, ἐὰν ἀσθενήσῃ διαρκούντος τοῦ πλοῦ, ἢ ἂν πληγωθῇ ὑπηρετῶν ἐν τῷ πλοίῳ. 'Ε. 263 ἐ. 400, 6.

263. Ὁ ναύτης τροφοδοτεῖται καὶ θεραπεύεται δι' ἐξόδων τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου, ἐὰν πληγωθῇ μαχόμενος κατ' ἐχθρῶν ἢ κατὰ πειρατῶν. 'Ε. 262.

264. Ἐὰν ὁ ναύτης, ἀποδᾷ τοῦ πλοίου ἄνευ ἀδείας, πληγωθῇ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ἐξόδα τῆς διατροφῆς καὶ θεραπείας του εἶναι· εἰς βάρος του· ὁ δὲ πλοίαρχος δύναται καὶ νὰ τὸν ἀποβάλῃ. Οἱ μισθοὶ του εἰς τοιαύτην περίπτωσιν πληρόνονται ἀναλόγως τοῦ χρόνου τῆς ὑπηρεσίας του. 'Ε. 265. 266.

265. Ὅταν τις τῶν ναυτῶν ἀποθάνῃ κατὰ τὸν πλοῦν, ἐὰν ᾗτο μισθωμένος κατὰ μῆνα, οἱ μισθοὶ του λογίζονται μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς τελευτῆς του, καὶ ὀφείλονται εἰς τοὺς κληρονόμους του.—Ἐὰν ᾗτο μισθωμένος κατὰ πλοῦν, οἱ κληρονόμοι λαμβάνουν τὸ ἥμισυ τῶν μισθῶν του, ἂν ἀποθάνῃ πρὶν εὐθάσῃ ἢ ἐνῶ εὐρίσκεται εἰς τὸν λιμένα ¹⁾ λαμβάνουν δὲ τὸ ὅλον τῶν μισθῶν του, ἂν ἀποθάνῃ ἐπανερχόμενος.—Ἐὰν ὁ ναύτης ᾗναι μέτοχος εἰς τὸν ναῦλον ἢ εἰς τὸ ἐκ τοῦ πλοῦ κέρδος, ἀποδίδεται ὅλοκληρον τὸ μερίδιόν του, ἂν ἀποθάνῃ μετὰ τὸν ἀπόπλου. — Οἱ μισθοὶ τοῦ ναύτου, ὅστις ᾔθελε φονευθῇ ἀμυνόμενος περὶ τοῦ πλοίου, ἀποδίδονται ὁλόκληροι δι' ὅλον τὸν πλοῦν, ἐὰν τὸ πλοῖον εὐδοκῶθῃ ἀσφαλῶς. 'Ε. 257. 262. 263. 264. 266.

¹⁾ τοῦ ἄνω πλοῦ.

266. Ὁ ἐντός τοῦ πλοίου ζωγρηθεὶς καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ναύτης δὲν δύναται νὰ κάμῃ ἐναντίον τοῦ πλοίαρχου, τῶν ἰδιοκτητῶν, ἢ τῶν ναυλωτῶν, κάμμιαν περὶ πληρωμῆς τῶν λύτρων

ἀπαίτησιν· λαμβάνει δὲ τὸν μισθὸν· του μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐξωγρήθη καὶ ἠχμαλωτίσθη. 'Ε. 264. 266. 267. 269.

267. Ἐὰν ὁ ζωγρηθεὶς καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ναύτης εἴχῃ ἀποσταλῇ κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν πρὸς ὑπηρεσίαν τοῦ πλοίου, ἔχει δικαίωμα νὰ λάβῃ ὁλόκληρον τὸν μισθὸν του· ἀνὰ δὲ τὸ πλοῖον εὐοδωθῇ ἀσφαλῶς, ἔχει δικαίωμα νὰ λάβῃ καὶ ἀποζημιώσιν περὶ τῶν λύτρων του. 'Ε. 265. 268.

268. Τὴν ἀποζημιώσιν ταύτην ὀφείλουν οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ πλοίου, ἂν ὁ ναύτης ἐστάλῃ κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν πρὸς ὑπηρεσίαν τοῦ πλοίου. — Ἡ ἀποζημιώσις ὀφείλεται παρὰ τῶν ἰδιοκτῆτῶν τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου, ἐὰν ὁ ναύτης ἐστάλῃ κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν πρὸς ὑπηρεσίαν τοῦ πλοίου τοῦ 1) φορτίου.

1) καὶ τοῦ

269. Τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως ὀρίζεται εἰς ἑξακόσων φράγκα. — Ἡ ἀπελευθέρωσις 1) καὶ ἡ χρῆσις τῶν χρημάτων θέλουν γενῇ κατὰ τοὺς ὠρισμένους τύπους· εἰς τοὺς περὶ ἐξαγορᾶς τῶν αἰχμαλώτων κανονισμοὺς τῆς κυβερνήσεως.

1) ἡ εἴσπραξις

270. Πᾶς ναύτης, ὅστις ἤθελεν ἀποδείξει, ὅτι ἀπεβλήθη χωρὶς εὐλόγου αἰτίας, δύναται νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ πλοιάρχου ἀποζημιώσιν. — Ἡ ἀποζημιώσις εἶναι ἴση μὲ τὸ τρίτον τοῦ μισθοῦ, ἐὰν ἡ ἀποβολὴ ἔγινε πρὸ τοῦ ἀπόπλου. — Ἡ ἀποζημιώσις εἶναι ἴση μὲ τὸ ὅλον τοῦ μισθοῦ, καὶ μὲ τὰ ἔξοδα τῆς ἐπιστροφῆς, ἐὰν ἡ ἀποβολὴ ἔγινε διαρκούντος τοῦ πλοῦ. — Ὁ πλοίαρχος δὲ ἔμπορεῖ εἰς κάμειαν τῶν ἀνωτέρω περιπτώσεων νὰ κάμῃ κατὰ τῶν ἰδιοκτῆτῶν τοῦ πλοίου ἀνταπαίτησιν περὶ τοῦ ποσοῦ τῶν ἀποζημιώσεων. — Δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς ἀποζημιώσιν, ἐὰν ναύτης ἀπεβλήθῃ πρὶν κλείσῃ τὸ ναυτολόγιον. — Ὁ πλοίαρχος δὲν ἔμπορεῖ ποτε νὰ ἀποβάλῃ ναύτην ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. 'Ε. 245. 223. 252.

271. Τὸ πλοῖον καὶ ὁ ναῦλος εἶναι ἰδιαιτέρως ὑπέγγυα πρὸς πληρωμὴν τῶν μισθῶν τῶν ναυτῶν. 'Ε. 191, 6. 192, 4. 280. 286. 428. 433.

272. Ὅλαι αἱ περὶ μισθοδοσίας, θεραπείας, καὶ ἐξαγορᾶς

τῶν ναυτῶν διατάξεις εἶναι κοιναὶ καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἀποτε-
λοῦντας τὸ πλήρωμα. 'Ε. 221.

ΤΜΗΜΑ ΕΚΤΟΝ

Περὶ τῶν ναυλωτικῶν καὶ τῶν ναυλώσεων.

273. Πᾶσα περὶ μισθώσεως πλοίου συμφωνία, ὀνομαζομένη ναύλωσις, πρέπει νὰ γίνεται ἐγγράφως, καὶ νὰ φανερόνῃ — τὸ ὄνομα καὶ τὴν χωρητικότητα τοῦ πλοίου, — τὸ ὄνομα τοῦ πλοιάρχου, — τὰ ὀνόματα τοῦ ναυλοῦντος καὶ τοῦ φορτωτοῦ, — τὸν συμφωνηθέντα τόπον καὶ χρόνον τῆς φορτώσεως καὶ ἐκφορτώσεως τῶν πραγματειῶν, — τὴν τιμὴν τοῦ ναύλου, — ἂν ἡ ναύλωσις ᾖ μερικὴ ἢ ὀλική, — τὴν συμφωνηθεῖσαν ἀποζημίωσιν. 1) 'Ε. 80. 191, 2. 226. 274. 286. 'Α. 3.

1) ἐν περιπτώσει χρονοτριβῆς.

Ν. 'Ο ἐμπορ. νόμος διὰ τῶν ἀρθρῶν 273 καὶ ἐπ. ὥρισε τὰς περιπτώσεις τῆς διαλύσεως τῆς ναυλώσεως· μὴ περιλαμβανομένης δὲ ἐν αὐταῖς τῆς περιστάσεως τοῦ νὰ ἔχῃ τὸ πλοῖον τάξιν τινα (βαθμὸν τινα, veritas), ἐπεται, ὅτι καὶ ψευδῶς δηλωθείσης τῆς τάξεως τοῦ πλοίου, δὲν δικαιούται ὁ ναυλωτὴς νὰ διαλύῃ τὴν ναύλωσιν· διότι μόνον δυνάμει συμφωνίας δύναται μονομερῶς νὰ διαλυθῇ ἡ ναύλωσις, ἂν βῇ ὅς ὁ πλοίαρχος ὑπεσχέθῃ ιδιότητα, ἣν τὸ πλοῖον δὲν εἶχε. Δύναται δὲ μόνον ἡ ψευδὴς δηλωσις νὰ χορηγήσῃ δικαίωμα ἀποζημιώσεως δι' ἣν ζημίαν εἶδονατο νὰ ὑποστῇ καταβάλλων μείζονα ἀσφάλιστρα κατὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ φορτίου ἢ λαμβάνων κατὰ τὴν προπώλησιν τοῦ φορτίου τίμημα ἔλασσαν ἐκείνου, ὃ εἶδονατο νὰ λάβῃ ἂν τοῦτο εἶχε φορτώσει εἰς πλοῖον τῆς δηλωθείσης ταξεολογίας. Α. Π. 216 τοῦ 70. — 'Οσάκις ἐδόθη ἀνάτιον εἰς τινα πρὸς μετακόμισιν πραγματειῶν ἀνευ πληρώματος, ἀνευ προσδιορισμένης ἀποστολῆς, ἀνευ ὥρισμένης συμφωνίας ταξιθεῖν δὲν ὑπάρχει ναύλωσις, ἀλλὰ μίσθωσις πράγματος, ἡ δὲ ἀγωγή ἢ πηγάζουσα ἐκ τῆς συμφωνίας ταύτης εἶναι μὲν ἐμπορικὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 3 τοῦ περὶ ἀρμ. τῶν ἐμποροδικείων νόμου, ἀλλὰ δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 433 τοῦ ἐμπορ. νόμου παραγραφὴν, ἥτις ἀφορᾷ εἰς τὰς ἐκ συμφωνιῶν περὶ ναύλου πηγαζούσας ἀγωγάς. Α. Π. 287 τοῦ 53.

274. 'Εάν ὁ χρόνος τῆς ἐν περιπτώσει χρονοτριβῆς 1) φορτώσεως καὶ ἐκφορτώσεως τῶν πραγματειῶν δὲν ὀρίζεται εἰς

τάς συμφωνίας τῶν συναλλαττομένων, λαμβάνεται ὡς κανὼν ἡ τοπικὴ συνήθεια.

1) παρέλκουν αἱ ἀραιωμέναι λέξεις.

275. Ἐάν τὸ πλοῖον ἐναυλώθῃ κατὰ μῆνα, ὁ ναυλος ἀρχεται ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀποπλεύσῃ τὸ πλοῖον, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἐναντία συμφωνία. Ἐ. 300.

276. Ἐάν πρὸ τοῦ ἀπόπλου συμβῇ ἀπαγόρευσις τῆς μετὰ τοῦ τόπου, πρὸς τὸν ὁποῖον τὸ πλοῖον διευθύνεται, ἐμπορίας, αἱ συμφωνίαι διαλύονται, χωρὶς νὰ ὑποχρεωθῇ κάνεις τῶν συναλλαττομένων εἰς πληρωμὴν ἀποζημιώσεων. — Ὁ φορτωτὴς χρεωστεῖ νὰ πληρόνῃ τὰ ἔξοδα τῆς εἰς τὸ πλοῖον φορτώσεως καὶ ἐκφορτώσεως τῶν πραγματειῶν του. Ἐ. 253. 254. 277. 278. 299. 300. 350. 360. 387. 388.

N. Τὸ ἄρθρον 276 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ὁρίζει, ὅτι ἡ συμφωνία τῆς ναυλώσεως διαλύεται ἄνευ τινὸς ἀποζημιώσεως, ἐάν πρὸ τοῦ ἀπόπλου συμβῇ ἀπαγόρευσις τῆς ἐμπορίας μετὰ τοῦ τόπου τῆς διευθύνσεως τοῦ πλοίου, ὑποτίθῃσι προδήλως ἀνωτέραν βίαν κωλύουσαν τὸν συμφωνηθέντα πλοῦν ἀνεξαρτήτως τῆς βουλήσεως τῶν συμβαλλομένων, οὐχὶ σχετικῶς πρὸς τὸ εἶδος τῶν ἀποτελούντων τὸ φορτίον ἐμπορευμάτων, ἀλλ' ἐν γένει πρὸς τὴν μετὰ τοῦ εἰρημένου τόπου ἐμπορίαν. Α. Π. I τοῦ 67. Ἀλλ' ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς κηρύσσεται λυτέα ἡ τῆς ναυλώσεως συμφωνία, ἐπὶ μόνῃ τῇ βάσει τῆς πρὸ τοῦ ἀπόπλου ἐν τῷ τόπῳ τῆς φορτώσεως συμβάσεως ἀπαγορεύσεως τῆς ἐξαγωγῆς σιτηρῶν, χωρὶς νὰ ἐκθέσῃ τὸν λόγον, δι' ὃν τὸ δικαστήριον ἐθεώρησε τὴν εἰδικὴν τὴν ἀπαγόρευσιν ὡς ταυτιζομένην πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένην ἀπόλυτον τῆς ἐμπορίας ἀπαγόρευσιν, εἶναι ἀναιρετέα. Α. Π. I τοῦ 67. Ὅθεν ὑφισταμένης γενικῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἀρχῆς φορτώσεως σίτου καὶ μὴ ὑπαρχόντων ἄλλων ἐν τῷ τόπῳ ἐμπορευμάτων, ἵνα δι' αὐτῶν τοῦλάχιστον φορτωθῇ τὸ πλοῖον, διαλύεται ἡ συμφωνία τῆς ναυλώσεως ἄνευ πταίσματός τινος καὶ κατ' ἀκολουθίαν οὐδεὶς ὑποχρεοῦται εἰς ἀποζημιώσεις, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἁρθρου 276, τοῦ κυρίως προβλέποντος τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ ἐμπορίου πρὸς τὸν τόπον, ἐνθα τὸ πλοῖον κατευθύνεται, ἀλλ' ἐφαρμοζομένου ἐξ ἀναλογίας διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ λόγου καὶ εἰς πᾶσαν ἑτέραν εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτελεσμα ἄγουσαν περίπτωσιν ἀναλόγου ἀνωτέρας βίας. Α. Π. 223 τοῦ 69.

277. Ἐάν ἀκαταμάχητος δύναμις ἐμποδίσῃ προσκαίρως τὸν

ἀπόπλουν, αἱ συμφωνίαι διαμένουσιν ἰσχυραί, καὶ αἰτήσεις περὶ ἀποζημιώσεων ἕνεκα τῆς χρονοτριβῆς δὲν δύνανται νὰ γένωσιν. — Αἱ συμφωνίαι διαμένουσιν ὡσαύτως ἰσχυραί, καὶ κάμμινα αὐξήσεις ναύλου δὲν γίνεται, ἐὰν τὸ ἐξ ἀκαταμαχῆτου δυνάμεως ἐμπόδιον συμβῇ διαρκούντος τοῦ πλοῦ. 'Ε. 276.

278. Ὁ φορτωτὴς δύναται, διαρκούσης τῆς ἐμποδίσσεως τοῦ πλοίου, νὰ ἐκφορτώσῃ τὰς πραγματείας του δι' ἰδίων του ἐξόδων, ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ τὰς φορτώσῃ πάλιν, ἢ νὰποζημιώσῃ τὸν πλοίαρχον. 'Ε. 224. 276.

279. Ἐὰν ὁ λιμὴν, πρὸς ὃν τὸ πλοῖον διευθύνεται, ᾗναι ἀποκλεισμένοι, ὁ πλοίαρχος χρεωστεῖ, ἂν δὲν ἔχῃ διαταγὰς ἐναντίας, νὰ καταπλεύσῃ εἰς ἕνα τῶν ἐκεῖ πλησίον λιμένων τῆς αὐτῆς δυνάμεως, ὅπου ἤθελεν εἶσθαι συγχωρημένος ὁ κατάπλους.

280. Τὸ πλοῖον, τὰ ἄρμενα καὶ ἐξάρτια, ὁ ναῦλος, καὶ αἱ ἐν αὐτῷ πραγματεῖαι εἶναι ἀμοιβαίως ὑπέγγυα πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν συμφωνιῶν τῶν συναλλαττομένων. 'Ε. 191. 274. 315. 334.

ΤΜΗΜΑ ΕΒΔΟΜΟΝ

Περὶ τοῦ φορτωτικοῦ.

281. Τὸ φορτωτικὸν πρέπει νὰ φανερόνῃ τὸ γένος, τὴν ποσότητα, καὶ τὸ εἶδος ἢ τὴν ποιότητα τῶν πρὸς μετακομιδὴν πραγμάτων, καὶ νὰ περιέχῃ — τὸ ὄνομα τοῦ φορτωτοῦ, — τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν ἐκείνου, πρὸς ὃν ἡ ἀποστολὴ γίνεται, — τὸ ὄνομα καὶ τὸν τόπον τῆς κατοικίας τοῦ πλοίαρχου, — τὸ ὄνομα καὶ τὴν χωρητικότητα τοῦ πλοίου, — τὸν τόπον τοῦ ἀπόπλου καὶ τοῦ κατάπλου, — τὴν τιμὴν τοῦ ναύλου. — Πρέπει προσέτι νὰ φέρῃ εἰς τὸ περιθώριον τὰ σημεῖα καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν πρὸς μετακομιδὴν πραγμάτων. — Τὸ φορτωτικὸν δύναται νὰ ᾗναι εἰς διαταγὴν, πρὸς τὸν φέροντα, ἢ εἰς ὠρισμένον πρόσωπον. 'Ε. 93. 139. 188. 220. 222. 226. 282 ε. 286. 289. 344. 345. 518. 576.

Ν. Ἡ ὀπισθογράφησις φορτωτικῆς ἐμφαίνει ἐντολὴν πρὸς παραλαβὴν τῶν ἐν αὐτῇ πραγματειῶν καὶ οὐχὶ μεταβίβασιν τῆς κυριότητος αὐτῶν. Α. Π. 102 τοῦ 55.

282. Πᾶν φορτωτικὸν γίνεται τοῦλάχιστον τετραπλοῦν, — ἐν

διὰ τὸν φορτωτήν, — ἔν διὰ τὸν παραλήπτην τῶν πραγματειῶν, — ἔν διὰ τὸν πλοίαρχον, — ἔν διὰ τὸν ἐφοπλιστὴν τοῦ πλοίου. — Τὰ τέσσαρα πρωτότυπα ὑπογράφονται παρὰ τοῦ φορτωτοῦ καὶ παρὰ τοῦ πλοίαρχου ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων μετὰ τὴν φόρτωσιν τῶν πραγματειῶν. — Ὁ φορτωτὴς χρεωστεῖ νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν πλοίαρχον ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας τὰ ἀφορῶντα τὰς φορτωθείσας πραγματείας ἐξοφλητικὰ τῶν τελωνείων. 'Ε. 226.

Ν. Αἱ περὶ φορτωτικῶν διατάξεις τοῦ ἄρθρου 282 τοῦ ἐμπ. νόμου δὲν εἶναι τεταγμέναι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. Α. Π. 45 τοῦ 45. Τὸ δὲ περὶ τῆς ἀποδεικτικῆς αὐτῶν ἰσχύος ἐν γένει καὶ τὸ περὶ ἀποδείξεως τῆς φορτώσεως ζήτημα ἀνατίθεται εἰς τὴν κρίσιν τῶν δικαστηρίων. Τοῦτο δὲ προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 292 τοῦ ἐμπ. νόμου, ὅπερ παραδέχεται τὴν σύστασιν τοῦ συναλλάγματος τῆς ναυλώσεως καὶ ἐν αἷς περιστάσεσιν ἐφορτώθησαν πραγματεῖαι ἐπὶ τοῦ πλοίου, μὴ προηγηθείσης τῆς συντάξεως φορτωτικοῦ ἐγγράφου. Α. Π. 45 τοῦ 45.

283. Τὰ κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον συντεταγμένον φορτωτικὸν παρέχει πίστιν μετὰξὺ τῶν μετόχων τοῦ φορτίου, καὶ μετὰξὺ τούτων καὶ τῶν ἀσφαλιστῶν. 'Ε. 352 ἐ.

284. Ὅταν ὑπάρχῃ διαφορὰ μετὰξὺ τῶν περὶ τοῦ αὐτοῦ φορτίου φορτωτικῶν, τὸ ἀνὰ χεῖρας τοῦ πλοίαρχου παρέχει πίστιν, ἐὰν ᾗναι ἀναπληρωμένον διὰ χειρὸς τοῦ φορτωτοῦ ἢ τοῦ παραγγελιοδόχου αὐτοῦ. Ἰσχύει δὲ τὸ παρὰ τοῦ φορτωτοῦ ἢ τοῦ παραλήπτου ἐμφανιζόμενον, ὅταν ᾗναι ἀναπληρωμένον διὰ χειρὸς τοῦ πλοίαρχου.

285. Πᾶς παραγγελιοδόχος ἢ παραλήπτης, παραλαβὼν τὰς εἰς τὸ ναυλωτικὸν ἢ φορτωτικὸν σημειωμένας πραγματείας, χρεωστεῖ νὰ δώσῃ ἀπόδειξιν εἰς τὸν ζητήσαντα αὐτὴν πλοίαρχον· ἄλλως ὑπόκειται εἰς τὴν πληρωμὴν ὅλων τῶν ἐξόδων καὶ ἀποζημιώσεων, καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν τῆς χρονοτριβῆς. 'Ε. 91 ἐ. 305.

ΤΜΗΜΑ ΟΓΔΟΟΝ

Περὶ τοῦ ναύλου.

286. Ἡ τιμὴ τῆς μισθώσεως παντὸς πλοίου ὀνομάζεται ναῦλος. Κανονίζεται διὰ τῶν συμφωνιῶν τῶν συναλλαττομένων.

Ἀποδεικνύεται διὰ τοῦ ναυλωτικοῦ ἢ τοῦ φορτωτικοῦ, καὶ συμφωνεῖται δι' ὅλον ἢ διὰ μέρος τοῦ πλοίου, διὰ πλοῦν ὁλόκληρον ἢ διὰ ῥητὸν χρόνου διάστημα, κατὰ τόνον, καθ' ἑκατόλλιτρον, κατ' ἀποκοπὴν, ἢ συλλογὰδην, σημειουμένης τῆς χωρητικότητος τοῦ πλοίου. 'Ε. 222. 226. 259. 260. 273. 284. 287 ε. 347. 386. 433. 434. 576.

Ν. Ἡ ἀπλῇ καθυστέρησις τοῦ ναύλου δὲν δύναται ἄνευ τῆς συνδρομῆς ἰδιαιτέρων περιστάσεων νὰ χορηγήσῃ δικαίωμα εἰς ἀποζημιώσεις δι' ἡμεραργίας τοῦ πλοίου, ἀλλὰ μόνον εἰς πληρωμὴν τόκων. Α. Π. 142 τοῦ 75.

287. Ἐάν τὸ πλοῖον ἐναυλώθῃ ὁλόκληρον, καὶ ὁ ναυλωτὴς δὲν προσφέρῃ ὅλον τὸ φορτίον, ὁ πλοίαρχος δὲν ἡμπορεῖ νὰ λάβῃ ἄλλας πραγματείας χωρὶς τὴν συναίνεσιν τοῦ ναυλωτοῦ. — Ὁ ναυλωτὴς ἀπολαμβάνει τὸν ναῦλον τῶν πραγματειῶν, τῶν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ φορτίου τοῦ παρ' αὐτοῦ ὁλοκλήρως ναυλωθέντος πλοίου. 'Ε. 288.

288. Ὁ ναυλωτὴς, ὁ μὴ φορτώσας ὅλας τὰς εἰς τὸ ναυλωτικὸν διαλαμβανομένας πραγματείας, χρεωστεῖ νὰ πληρώσῃ ἀκέραιον τὸν ναῦλον δι' ὁλόκληρον τὸ φορτίον, περὶ τοῦ ὁποίου συνεζώνησεν. Ἐάν ὅμως φορτώσῃ περισσοτέρας, πληρὸν εἰς τὸ περιπλέον ναῦλον ἀναλόγως τοῦ εἰς τὸ ναυλωτικὸν συμφωνηθέντος. Ἐάν ὅμως ὁ ναυλωτὴς, χωρὶς νὰ φορτώσῃ τίποτε, διαλύσῃ τὴν περὶ τοῦ πλοῦ συμφωνίαν πρὶν ἐκπλεύσῃ τὸ πλοῖον, πληρὸν εἰς λόγῳ ἀποζημιώσεως πρὸς τὸν πλοίαρχον τὸ ἡμισυ τοῦ διὰ τοῦ ναυλωτικοῦ συμφωνημένου ναύλου δι' ὁλόκληρον τὸ φορτίον. Ἐάν τὸ πλοῖον, λαβὼν ἤδη μέρος τοῦ φορτίου του, ἐξέπλευσε μὲ ἐλλιπὲς φορτίον, ὀφείλεται εἰς τὸν πλοίαρχον ὁλόκληρος ὁ ναῦλος. 'Ε. 273. 287.

289. Ὁ πλοίαρχος, ὁ παραστήσας τὸ πλοῖον ὡς χωρητικώτερον παρ' ὅ,τι πραγματικῶς εἶναι, χρεωστεῖ νὰποζημιώσῃ τὸν ναυλωτὴν. 'Ε. 221. 273. 290.

290. Δὲν θεωρεῖται λαθὸς ὡς πρὸς τὴν δήλωσιν τῆς χωρητικότητος τοῦ πλοίου, ἐάν τὸ λαθὸς δὲν ὑπερβαίῃ τὸ τεσσαρακοστὸν μέρος τοῦ πλοίου, ἢ ἂν ἡ δήλωσις αὕτη ᾖ συμφωνὸς μὲ τὸ περὶ καταμετρήσεως τοῦ πλοίου πιστοποιητικόν. 'Ε. 289.

291. Ἐάν τὸ πλοῖον ἐφορτώθῃ συλλογάδην 1), καθ' ἑκατόλιτρον, κατὰ τόνον, ἢ κατ' ἀποκοπήν, ὁ φορτωτής δύναται νάναλάβῃ τὰς πραγματείας του, πρὶν ἐκπλεύσῃ τὸ πλοῖον, πληρόνων τὸ ἡμισυ τοῦ ναύλου καὶ τὰ ἔξοδα τῆς φορτώσεως, καθὼς καὶ τὰ τῆς ἐκφορτώσεως καὶ ἀναφορτώσεως τῶν ἄλλων πραγματειῶν, αἱ ὁποῖαι μετεκινήθησαν, καὶ τὰ τῆς χρονοτριβῆς. Ἐ. 286. 293.

1) εἴτε. . . εἴτε

292. Ὁ πλοίαρχος δύναται, εὐρισκόμενος εἰς τὸν τόπον τῆς φορτώσεως, νάποδιθάσῃ εἰς τὴν ξηρὰν τὰς ἐπὶ τοῦ πλοίου εὐρεθείσας ἄνευ εἰδήσεώς του πραγματείας, ἢ νά λάβῃ δι' αὐτάς τὸν μεγαλύτερον ναῦλον, ὅστις ἤθελε πληρωθῇ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον διὰ τὰς πραγματείας τοῦ αὐτοῦ εἴδους. Ἐ. 72.

293. Ὁ φορτωτής, ὁ ἀναλαμβάνων τὰς πραγματείας του διαρκοῦντος τοῦ πλ.υ, χρεωστεῖ νά πληρόνῃ ὁλόκληρον τὸν ναῦλον καὶ ὅλα τὰ πρὸς μετακίνησιν τῶν ἄλλων πραγματειῶν ἔξοδα, τὰ ἐκ τῆς ἐκφορτώσεως προξηνηθέντα. — Ἐάν ὁμοῦ αἱ πραγματεῖαι ἀναλαμβάνωνται ἐξ αἰτίας πράξεων ἢ ἐλλείψεων τοῦ πλοίαρχου, οὗτος εἶναι ὑπεύθυνος δι' ὅλα τὰ ἔξοδα. Ἐ. 222. 293.

294. Ἐάν τὸ πλοῖον ἐμποδίσθῃ κατὰ τὸν ἀπόπλουν, καθ' ὁδόν, ἢ εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκφορτώσεως, ἐξ αἰτίας τοῦ ναυλωτοῦ, τὰ ἔξοδα τῆς χρονοτριβῆς πληρόνονται παρὰ τούτου. Ἐάν τὸ πλοῖον, ναυλωθὲν ἀμφοτερόπλουν, ἐπιστρέψῃ χωρὶς φορτίου ἢ μὲ φορτίον ἐλλείπῃ, ὁ πλοίαρχος λαμβάνει ὁλόκληρον τὸν ναῦλον καὶ τοὺς ἔνεκα τῆς χρονοτριβῆς τόκους.

295. Ὁ πλοίαρχος ὀφείλει ἀποζημιώσιν πρὸς τὸν ναυλωτὴν, ἐάν ἔγινεν αἴτιος ἐμποδίσσεως ἢ χρονοτριβῆς τοῦ πλοίου κατὰ τὸν ἐκπλουν, διαρκοῦντος τοῦ πλοῦ, ἢ εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκφορτώσεως. Αἱ ἀποζημιώσεις αὗται προσδιορίζονται παρὰ δοκιμαστών. Ἐ. 106. 222. 293. 414.

296. Ἐάν ὁ πλοίαρχος ἀναγκασθῇ νά ἐπισκευάσῃ τὸ πλοῖον κατὰ τὸν πλουν, ὁ ναυλωτής ὀφείλει νά περιμείνη, ἢ νά πληρώσῃ ὁλόκληρον τὸν ναῦλον. Ἐάν τὸ πλοῖον δὲν δύναται νά ἐπισκευασθῇ, ὁ πλοίαρχος χρεωστεῖ νά ναυλώσῃ ἄλλο. — Ἐάν

ὁ πλοίαρχος δὲν δυνήθη νὰ ναυλώσῃ ἄλλο πλοῖον, λαμβάνει ναῦλον ἀνάλογον τοῦ γενομένου πλοῦ. 'Ε. 237. 391.

297. Ὁ πλοίαρχος χάνει τὸν ναυλὸν του, καὶ ἀποζημιώνει τὸν ναυλωτὴν, ἐὰν οὗτος ἀποδείξῃ, ὅτι, ὅταν τὸ πλοῖον ἐξέπλευσεν, ἦτον ἀνίκανον πρὸς πλοῦν. Ἡ περὶ τούτου ἀπόδειξις εἶναι δεκτὴ, καὶ ἂν ᾔθελον ὑπάρχει πιστοποιητικὰ τῆς κατὰ τὸν ἀπόπλου ἐπισκέψεως, βεβαιοῦντα τὸ ἐναντίον. 'Ε. 225. 237. 369. 389 ε.

298. Πληρὸνεται ναῦλος περὶ τῶν πραγματειῶν, τὰς ὁποίας ὁ πλοίαρχος ᾔθελεν ἀναγκασθῇ νὰ πωλήσῃ διὰ τὰ πρὸς ἀγορὰν τροφῶν, ἐπισκευήν, καὶ ἄλλας κατεπειγούσας ἀνάγκας τοῦ πλοίου ἐξοδᾶ· χρεωστῇ δὲ ὁ πλοίαρχος νὰ δώσῃ περὶ τούτων λογαριασμόν, λογιζομένης τῆς ἀξίας των καθ' ἣν τιμὴν ᾔθελον πωληθῇ αἱ ὑπολοίποι ἢ ἄλλαι πραγματεῖαι τῆς αὐτῆς ποιότητος, εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκφορτώσεως, ἂν τὸ πλοῖον εὐρωδῇ. — Ἄν τὸ πλοῖον ἀπολεσθῇ, ὁ πλοίαρχος πληρὸνει τὰς πραγματείας, καθ' ἣν τιμὴν τὰς ἐπώλησεν, ἀφαιρῶν ἐξ αὐτῶν τὸν ναῦλον, τὸν εἰς τὸ φορτωτικὸν διαλαμβανόμενον. 'Ε. 234. 236. 246. 258.

299. Ἐὰν συμβῇ ἀπαγόρευσις ἐμπορίας μετὰ τοῦ τόπου, εἰς ὃν τὸ πλοῖον διευθύνεται, καὶ ἀναγκασθῇ νὰ ἐπανέλθῃ μὲ τὸ φορτίον, δὲν χρεωστεῖται εἰς τὸν πλοίαρχον εἰμὴ ἑτερόπλους ναῦλος, ἂν καὶ ἡ ναύλωσις ᾔθελεν εἶσθαι ἀμφοτερόπλους. 'Ε. 253. 254. 276. 300. 350. 369. 387. 388.

300. Ἄν τὸ πλοῖον ἐμποδίσθῃ καθ' ὁδὸν κατὰ διαταγὴν δυνάμεώς τινος, δὲν χρεωστεῖται παντελῶς ναῦλος διὰ τὸν χρόνον τῆς ἐμποδίσσεως, ἐὰν τὸ πλοῖον ᾔναι ναυλωμένον κατὰ μῆνα, οὐδὲ προστίθεται τι εἰς αὐτόν, ἂν ᾔναι ναυλωμένον κατὰ πλοῦν. — Ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐμποδίσσεως τοῦ πλοίου τροφοδοσία καὶ οἱ μισθοὶ τοῦ πληρώματος θεωροῦνται ὡς ἀδαρταί. 'Ε. 250. 397.

301. Περὶ τῶν πραγματειῶν, τὰς ὁποίας ὁ πλοίαρχος ᾔθελεν ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν ἕνεκα τῆς κοινῆς σωτηρίας, λαμβάνει ναῦλον κατὰ συνεισφοράν. 1) 'Ε. 400, 2. 410.

1) ὑπὸ ὄρον συνεισφορᾶς.

302. Δὲν χρεωστεῖται παντελῶς ναῦλος περὶ τῶν πραγμα-

τειών, ὅσαι ἀπωλέσθησαν ἐκ ναυαγίας ἢ καθίσματος, διηρπάγησαν ἀπὸ πειρατᾶς, ἢ συνεληφθῇσαν παρὰ τῶν ἐχθρῶν. — Ὁ πλοίαρχος χρεωστέτ νάποδώσῃ τὸν προπληρωθέντα τυχόν εἰς αὐτὸν ναῦλον, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἐναντία συμφωνία. 'Ε. 246. 258. 303. 327.

303. 'Εάν τὸ πλοῖον καὶ αἱπραγματεῖται ἐξαγορασθῶσιν, ἢ ἂν 1)πραγματεῖται διασωθῶσιν ἀπὸ τῆς ναυαγίας, ὁ πλοίαρχος λαμβάνει τὸν μέχρι τοῦ τόπου τῆς συλλήψεως ἢ τῆς ναυαγίας ναῦλον· λαμβάνει δὲ τὸν ναῦλον ὁλόκληρον, συνεισφέρων εἰς τὴν ἐξαγοράν, ὅταν φέρῃ τὰςπραγματείας εἰς τὸν διωρισμένον τῆς ἐκφορτώσεως τόπον. 'Ε. 302. 304.

4) αἱ

304. 'Ἡπερὶ τῆςἐξαγορᾶς συνεισφορά γίνεται ἐπὶ τῆς ἀγοραίας τιμῆς τῶνπραγματειῶν τῆς εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκφορτώσεως των, ἀφαιρουμένων τῶν ἐξόδων, καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως τοῦ πλοίου καὶ τοῦ ναύλου.—Οἱμισθοὶ τῶν ναυτῶν δὲν εἰσέρχονται εἰς τὴν συνεισφοράν. 'Ε. 191, 6. 192, 4. 250. 258.

305. 'Εάν ὁ παραλήπτης δὲν θέλῃ νά παραλάβῃ τὰςπραγματείας, ὁ πλοίαρχος δύναται νά πωλήσῃ διὰ τοῦ δικαστηρίου μέρος αὐτῶν πρὸς πληρωμὴν τοῦ ναύλου του καὶ νά παρακαταθέσῃ τὸ ὑπόλοιπον. 'Εάν δὲ δὲν ἐξαρκούσιν πρὸς πληρωμὴν τοῦ ναύλου, διαφυλάττει τὴν κατὰ τοῦ φορτωτοῦ ἀναγωγὴν του. 'Ε. 93. 106. 191. 192. 285. 306. 307. 308.

306. Ὁ πλοίαρχος δὲν ἡμπορεῖ νά κρατήσῃ τὰςπραγματείας ἐντὸς τοῦ πλοίου διὰ τὴν μὴ πληρωμὴν τοῦ ναύλου του· δύναται δὲ, ἀποδιβάζων αὐτάς, νά ζητήσῃ τὴν εἰς τρίτου χεῖρας παρακαταθήκην μέχρι τῆς πληρωμῆς τοῦ ναύλου του.

307. Ὁ πλοίαρχος προτιμᾶται εἰς τὴν ἐκ τῶνπραγματειῶν τοῦ φορτίου του πληρωμὴν τοῦ ναύλου μέχρι δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραδόσεως αὐτῶν, ἂν δὲν ἐπέρασαν εἰς τρίτου χεῖρας. 'Ε. 190. 286. 308, 433.

Ν. Αἱἀποτελοῦσαι τὸ φορτίον πλοίου τινὸςπραγματεῖται θεωροῦνται μόνον ὑπέγγυοι διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ ναύλου καὶ ὁ πλοίαρχος ἀπολαύει ἐπ' αὐτῶν δικαιώματος προτιμήσεως δυνάμει τοῦ 307 ἄρθρου τοῦ ἐμπορ. νόμου, ὅτε οἱ συναλλαττόμενοι δὲν ἡθέτησαν δι' ἰδιαιτέρων δημολογιῶν τὴν νόμιμα τοῦ ναυλωτικοῦ συμβολαίου ἐπακολουθήματα. Α. Π. 166 τοῦ 1838.

308. Ἐὰν οἱ φορτωταὶ ἢ οἱ ἀπαιτηταὶ πτωχεύσωσι πρὸ τῆς παρελεύσεως τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν, ὁ πλοίαρχος προτιμᾶται ὅλων τῶν ἄλλων 1) δανειστῶν ὡς πρὸς τὴν πληρωμὴν τοῦ ναύλου καὶ τῶν πρὸς αὐτὸν ὀφειλομένων ἀδαριῶν. Ἐ. 286. 305. 307. 346. 397. 437.

1) τὸ, ἄλλων παρέλκει.

309. Ὁ φορτωτὴς δὲν δύναται ποτε νὰ ζητήσῃ τὴν ἐλάττωσιν τῆς τιμῆς τοῦ ναύλου. Ἐ. 310.

310. Ὁ φορτωτὴς δὲν δύναται νὰ ἐγκαταλίπῃ, ἀντὶ τοῦ ναύλου, πραγματείας ἐκπεπτωκυίας τῆς τιμῆς των, ἢ βεβλαμμένας ἤδη ἐξ ἰδίου αὐτῶν ἐλαττώματος, ἢ ἐκ τυχαίου συμβεβηκότος. — Ἄν ὅμως πίθοι, περιέχοντες οἶνον, ἔλαιον, μέλι, καὶ ἄλλα ὑγρά, ἔρβρυσαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐξεκενώθησαν ἢ ἔμειναν σχεδὸν κενοί, οἱ πίθοι οὗτοι δύνανται νὰ ἐγκαταλειφθῶσι λόγῳ τοῦ ναύλου. Ἐ. 246. 309. 369 ἔ.

ΤΜΗΜΑ ΕΝΝΑΤΟΝ

Περὶ τοῦ ναυτικοῦ δανείου.

311. Τὰ ναυτικὰ συμβόλαια γίνονται παρὰ συμβολαιογράφων ἢ καὶ ἰδιογράφως· φανερόνουν δέ· — τὸ κεφάλαιον τοῦ δανείου καὶ τὴν τιμὴν τοῦ συμφωνηθέντος ναυτικοῦ τόκου· — τὰ εἰς τὸ δάνειον ὑπέγγυα πράγματα· — τὰ ὀνόματα τοῦ πλοίου καὶ τοῦ πλοίαρχου· — τὰ τοῦ δανειστοῦ καὶ τοῦ δανειζομένου· — ἔάν τὸ δάνειον ἐδόθῃ δι' ἓνα μόνον πλοῦν· — διὰ ποῖον πλοῦν, καὶ διὰ πόσον χρόνον· — τὴν ἐποχὴν τῆς ἀποδόσεως. Ἐ. 194, 9, 192, 7. 234. 312 ἔ. 347. 422. Ἀ. 3.

312. Οἱ ναυτικῶς δανειζόντες εἰς τὴν Γαλλίαν χρεωστοῦν νὰ ζητήσουν τὴν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐμποροδικείου καταχώρῃσιν τοῦ συμβολαίου των ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς χρονολογίας του· ἄλλως, χάνουν τὸ προνόμιόν των· ἂν δὲ τὸ συμβόλαιον ἔγινεν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὑπόκειται εἰς τὰς παρὰ τοῦ ἄρθρου 234 ὀριζομένας διατυπώσεις. (1) Ἐ. 194, 9. 192, 7.

(1) Ἀλλ' ὅρα καὶ Ν. 13 Νοεμβρίου 1851 ὑπὸ τὸ ἄρθρον 234 Ἐ.

Ἐγκ. τῶν ὑπουργείων τῶν ναυτικῶν καὶ τῆς δικαιοσύνης
πρὸς τὸν πρόεδρον τῶν ἐν Σύρῳ πρωτοδικῶν.

Διασαφηνίζοντες τὴν ὁποίαν διὰ τοῦ ἀπαντωμένου ἐγγράφου σας

Ν. Ἡ εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ἐμποροδικῶν καταχώρισις τοῦ ναυτοδανείου σκοπὸν ἔχει τὴν εἰς αὐτὸ χορήγησιν βεβαίας ὑπάρξεως πρὸς τρι-

υπεβάλατε ἡμῖν ἀπορίαν περὶ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ περὶ βιβλίων ναυτοδανείων νόμου ἀπαιτουμένης εἰς τὸ βιβλίον ἐκάστου πλοίου ἐγγραφῆς τῶν εἰς τὸν πρόεδρον τῶν ἐμποροδικῶν δηλωθέντων ναυτοδανείων, σὰς παρατηροῦμεν, Κ. πρόεδρε, ὅτι ἡ ἀπορία αὕτη λύεται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ὑφ' ἡμῶν καὶ μετὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν ναυτικῶν ἐκδοθείσης προηγουμένης ἐγκυκλίου καθ' ἣν, ἐπειδὴ ἕκαστος ἀξιωματικὸς τοῦ λιμένος ὀφείλει νὰ καταχωρίξῃ τὴν περίληψιν τοῦ ἐγγράφου τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ πλοίου καὶ τὰ λοιπὰ εἰς τὴν πρώτην τοῦ βιβλίου σελίδα, ἔπεται, ὅτι ὁ μὲν πρόεδρος, ἐγγράφων τὰς παρ' αὐτῷ γενομένας περὶ τῶν ναυτοδανείων δηλώσεις, ἀπαιτεῖται νὰ ἀφῇ τὰς τέσσαρας πρώτας σελίδας τοῦ βιβλίου, διὰ νὰ γίνῃ ἐντὸς αὐτῶν καὶ ἡ ἐκ μέρους τοῦ λιμενάρχου προσήκουσα καταχώρισις, περὶ ἧς διαλαμβάνει τὸ 7 ἄρθρον τοῦ εἰρημένου νόμου, ἡ δὲ λιμενικὴ ἀρχή, ἐνεργήσασα ἀκριδῶς τὰς καταχωρίσεις κατὰ τὸ μνησθὲν 7 ἄρθρον, καὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐγκυκλίου § 4, ὀφείλει μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐργασίας νὰ ὑποτάττῃ τὴν ἀκόλουθον πρᾶξιν. «Ἐγένοντο ὅλαι αἱ ἀνωτέρω καταχωρίσεις κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ὁ δὲ πλεονάζων κενὸς τόπος τῶν σελίδων θεωρεῖται ἄχρηστος». Ἐννοεῖται δὲ, ὅτι ἂν τόπος κενὸς δὲν μείνῃ, ἡ ἀνωτέρω πρᾶξις καθίσταται τότε περιττή, καὶ μόντῃ ἢ ὑπογραφή καὶ ἢ σφραγὶς τῆς λιμενικῆς ἀρχῆς τίθεται ἀμέσως μετὰ τῆς καταχωρίσεως. — Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ καὶ τὴν ἐπελευσασμένην τυχρὸν μεταβολὴν τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ πλοίου, περὶ ἧς ὀρίζει τὸ τελευταῖον εἰσαφῆριον τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ εἰρημένου νόμου, κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ σὰς παρατηρήσωμεν, Κ. πρόεδρε, ὅτι ἡ λιμενικὴ ἀρχή ὀφείλει κάτωθεν τοῦ ἀχρήστου κενοῦ τῶν τεσσάρων πρώτων σελίδων τοῦ βιβλίου τοῦ πλοίου, νὰ σημειῶσιν τὴν σελίδα, ἐν ᾗ κατεχωρίσθη ἡ τοιαύτη μεταβολή, ὑπὸ τὴν φράσιν (ὄρα σελ. . . .) ἵνα δύνανται διὰ τοῦ τρόπου τούτου νὰ εὐρίσκωσιν εὐχερῶς οἱ δανεισταὶ καὶ τὴν παραπεμπομένην σελίδα, καὶ τῆς γενομένης μεταβολῆς τῆς ἰδιοκτησίας νὰ λαμβάνωσιν ἐγκαίρως γνῶσιν.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 2 Ἀπριλίου 1852.

Τὰ ὑπουργεῖα τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν ναυτικῶν.

Διεγερθείσης ἀμφιβολίας μεταξὺ ἐνός τῶν ΚΚ. προέδρων καὶ τῶν λιμεναρχῶν, τί πρέπει νὰ γίνῃ ἐπὶ τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν δηλωθέντων τῶν ναυτοδανείων πλοίου τινὸς εἰς τὸν πρόεδρον τῶν ἐμποροδικῶν,

τους, αἱ δὲ διατυπώσεις τοῦ άρθρου 234 προτίθενται νὰ περιποιήσωσι τῷ πλοιάρχῳ ἢν ἄλλως δὲν ἔχει ἐξουσίαν τοῦ δανειζέσθαι ναυτικῶς

εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὑπήγετο ὁ λιμὴν, ἐντὸς τοῦ νηολογίου τοῦ ὁποίου ἦτο καταχωρισμένον τὸ πλοῖον μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ περὶ βιβλίων ναυτοδανείων νόμου, μετέλλαξεν ἀκολουθῶνς τοῦτο τὸν λιμένα, ὑπαχθὲν εἰς ἄλλον, ἀνδραγατῶν τὸ βιβλίον, ἐν ᾧ ὑπάρχουσιν ἐγγεγραμμένα τὰ ἐνώπιον τοῦ ἀρμυδίου προέδρου, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποίου ὑπήγετο πρὶν ἢ μεταβάλλῃ τὸ πλοῖον λιμένα, δηλωθέντα δάνεια πρέπη νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸν δευτέρον πρόεδρον, ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ λιμένος τοῦ ὁποίου ὑπεβλήθη τὸ πλοῖον, διὰ νὰ μείνῃ παρ' αὐτῷ, καὶ διὰ νὰ καταχωρίζωνται καὶ τὰ μετὰ ταῦτα συνομολογούμενα ναυτοδάνεια, σπεύδμεν διὰ ταῦτα νὰ σὰς γνωστοποιήσωμεν ἐκ συμφώνου τὰ ἐξῆς, ἵνα ὁδηγηθῆτε εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθόντων σας, ταιαύτης περιπτώσεως συμπεσοῦσης. — Α') Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ πλοῖα, τὰ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ εἰρημένου νόμου ὑπάρχοντα, καὶ κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ ἐφοδιασθέντα μὲ τὰ προσήκοντα βιβλία, τὰ ναυτοδάνεια τούτων θέλουσιν δηλοῦσθαι παρὰ τῶν δανειστῶν εἰς τὸν ἀρμυδιὸν πρόεδρον, εἰς τὸν λιμένα τῆς δικαιοδοσίας τοῦ ὁποίου ὑπήγαντο, ἀμα ἐδημοσιεύθη ὁ εἰρημένος νόμος, ἀδιάφορον δέ, καὶ ἂν τὸ πλοῖον τοῦτο ἥλλαξε μετὰ ταῦτα τὸν εἰς ὃν ἀνῆκε λιμένα, διότι χρησιμεύοντα τὰ παρὰ τῶν προέδρων κρατούμενα βιβλία ὡς ἄλλα βιβλία ὑποθηκῶν, ἤθελεν εἶσθαι καὶ δυσχερὲς καὶ ἀκατάλληλον νὰ μεταφέρωνται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον πρόεδρον, καὶ μεγάλη ἐκτὸς τούτου ἤθελε προκύβει ἀταξία καὶ σύγχυσις μὴ δυναμένων τῶν δανειστῶν νὰ ἔχωσι γνῶσιν εἰς τίνα πρόεδρον ὑπάγονται τὰ ὑπ' αὐτῶν δανειζόμενα πλοῖα, διὰ νὰ ἐνεργήσωσι παρ' αὐτῷ τὰς δηλώσεις των. — Β') Καθόσον προσέτι ἀφορᾷ τὰ πλοῖα, τὰ ναυπηγούμενα μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ εἰρημένου νόμου, καὶ τούτων τὰ ναυτοδάνεια θέλουσιν δηλοῦσθαι παρὰ τῷ προέδρῳ τῶν ἐμποροδικῶν, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ὁ λιμὴν, εἰς οὗ τὸ νηολόγιον κατεχωρίσθησαν, καὶ ἂν μετὰ ταῦτα τὰ πλοῖα, μεταβαλόντα τὸν εἰρημένον λιμένα, ὑποβληθῶσιν εἰς ἄλλον. — Γ') Γενομένης τῆς κατὰ τὰς ἀνωτέρω δύο περιπτώσεις μεταβολῆς τοῦ λιμένος τῶν πλοίων, ὀφείλει ἡ λιμενικὴ ἀρχή, εἰς τὸ νηολόγιον τῆς ὁποίας κατεχωρίσθη νεωστὶ τὸ πλοῖον, νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου καὶ τὴν λιμενικὴν ἀρχήν, εἰς τὸ νηολόγιον τῆς ὁποίας ὑπήγετο πρὶν τὸ πλοῖον, καὶ τὸν πρόεδρον, ἵνα ἡ μὲν λιμενικὴ ἀρχή, εἰς τὸ νηολόγιον τῆς ὁποίας ἐσχάτως ἐνεγράφη τὸ πλοῖον, σημειώσῃ ἐπὶ τοῦ βιβλίου, ὅπερ κρατεῖ ὁ

ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἀλλὰ τῆς τῶν ἐν ἀλλοδαπῇ γενομένων δανείων καὶ χωρίσεως εἰς τὸ τῶν ἐμποροδικῶν γραφεῖον οὕσης ἀνεφίκτου, συμπε-

πλοίαρχος, ἐντὸς τοῦ λευκοῦ χάρτου τοῦ περιλαμβανομένου εἰς τὰς τρεῖς σελίδας πρώτας ἐντύπους τοῦ νόμου σελίδας, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς πρώτης σελίδος, τὴν ἀκόλουθον προᾶξιν·

« Μετέβη εἰς τὸν λιμένα (δεῖνα), καὶ κατεχωρίσθη εἰς τὸν νηγιον ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν (δεῖνα)·

Ἐν

τῇ

1852.

Ὁ λιμενάρχης ἢ ὑπολιμενάρχης κτλ.»

Ὁ δὲ πρόεδρος σημειώσῃ εἰς τὸ παρ' αὐτοῦ κρατούμενον βιβλίον τῶν δηλωθέντων ναυτοδανείων, εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ λευκοῦ χάρτου, γενομένην μεταβολὴν τοῦ λιμένος τοῦ πλοίου, εἰδοποιῶν συγχρόνως καὶ τὸν πρόεδρον, ἐντὺς τῆς δικαιοδοσίας τοῦ ὁποῖου ὑπεβλήθη νεώτερον τὸ πλοῖον, ὅτι, ἂν καὶ ἡλλαξὲ τοῦτο λιμένα, αἱ δηλώσεις μολοῦνται τῶν ναυτοδανείων αὐτοῦ γίνονται παρ' αὐτῷ. — Ἐπειδὴ δὲ διὰ τοῦ προκειμένου μέτρου οὐ μόνον προλαμβάνεται πᾶσα βλάβη δυναμένη προκύψῃ ἄλλως τε εἰς τὰ συμφέροντα τῶν δανειστῶν τῶν πλοίων, ἀλλὰ καὶ ἀρκοῦσα προνοεῖται ὑπὲρ αὐτῶν ἀσφάλεια, πεποιθᾶμεν διὰ τοῦτο ὅτι ἕκαστος ὑμῶν θέλει καταβάλλει ἰδιάζουσαν προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν ἐπὶ τοῦ λίαν σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου, ἅψ' οὐ ἐξαρτᾶται δημοσία πίστις, καὶ τὸ συμφέρον τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 20 Ἰουνίου 1852.

Πρὸς τὸν πρόεδρον τῶν ἐν Χαλκίδι ἐμποροδικῶν.

Ἄν καὶ ὁ λιμενάρχης δὲν εἶναι ἀρμόδιος νὰ ζητῇ πληροφῶριαν τῶν ἐγγραπτῶν εἰς τὰ βιβλία ναυτοδανείων, διότι ὁ πρόεδρος τῶν ἐμποροδικῶν ἔχει τὸ καθήκον νὰ φροντίξῃ περὶ τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν, λοντοῦτο ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀναφύεται ἀμφιβολία τί μέλει γενέσθαι ὡς πρὸς τὰ δάνεια ἐκεῖνα, ἅτινα οἱ δανεισταί, εἴτε ἐξ ἀλλοδαπῆς δὲν ἐδήλωσαν ἐντὸς τῆς παρὰ τοῦ νόμου ταπτομένης ἐξαμήνου προθεσμίας, εἴτε διότι, γινόμενα κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς ἀποστάσεως, δὲν ἐπρόλαβον νὰ τὰ ἀποδώσωσι, τῆς δὲ ἀμφιβολίας ταύτης ἡ λύσις ζητεῖται καὶ παρ' ὑμῶν, ὡς κοινοποιοῦμεν, Κ. πρόεδρε, ὅτι τὸ καθ' ἡμᾶς φρονοῦμεν, ὅτι τὰ ναυτοδάνεια ταῦτα ἔπαυσαν μὲν τοῦ νὰ ὦσι προνομιοῦχα καὶ μὲν ἀπλᾶ δάνεια, ἀλλ' οἱ πρόεδροι τῶν ἐμποροδικῶν δύνανται νὰ τὰ ἀποδώσωσι εἰς τὰ βιβλία μὲ τὴν ῥητὴν σημείωσιν, ὅτι ἐπαρουσιάσθη

λαμβανομένης δὲ εἰς τὰς διατυπώσεις τοῦ 234 ἄρθρου καὶ τῆς ἀδείας τοῦ προξένου ἢ τῆς ἐπιτοπίου ἀρχῆς, ὁ νόμος ἀνέφερεν ἐν τῷ ἄρθρῳ 312

ἐκπροθέσμως, σημειοῦντες καὶ τὴν τῆς παρουσιάσεως ἡμερομηνίαν. Ἡ γνώμη μας ὅμως αὕτη δὲν εἶναι ὑποχρεωτική, καὶ ἐπομένως, ἐὰν οἱ ΚΚ. πρόεδροι, ζιδόντες ἄλλην εἰς τὸν νόμον ἐρμηνείαν, φρονοῦσιν, ὅτι εἶναι ἀρμόδιοι νὰ ἐγγράφωσιν, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, τὰ ἐκπροθέσμως παρουσιασθέντα ναυτοδάνεια εἰς τὰ βιβλία, μένει εἰς τοὺς ἔχοντας συμφέρον τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἀπευθυνθῶσιν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ὡς καὶ ἐν πάσῃ ὁποιοδήποτε, εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, ὕπερ δικάζον κατ' ἀντιδικίαν δύναται νὰ διατάξῃ ἢ μὴ τὴν ἐγγραφὴν αὐτῶν εἰς τὰ βιβλία.

Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 126 τῆς 17 Ἰουνίου ε. ἔ. ἀναφορᾶς σας.

Πρὸς τοὺς προέδρους τῶν δικαστηρίων καὶ τοὺς λιμενάρχας
τοῦ Κράτους.

"Ενιοι τῶν λιμεναρχῶν ἐρωτῶσι, τί πρέπει νὰ πράξωσιν, ἂν ἀπολεσθῇ τὸ βιβλίον πλοίου τινός, δηλ. ἂν ἀπαιτητῇ ὁ ἀπολέσας αὐτὸ ἰδιοκτήτης ἢ πλοίαρχος νὰ βεβαιώσῃ τοῦτο ἐνόρκως, καὶ ἂν περὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ βιβλίου πρέπῃ νὰ εἰδοποιηθῇ καὶ ὁ ἀρμόδιος πρόεδρος τῶν ἐμποροδικῶν, διὰ νὰ χορηγηθῇ ἕτερον βιβλίον. — Εἰς τὴν τοιαύτην ἐρώτησιν φρονοῦμεν ἀναγκαῖον ν' ἀπαντήσωμεν, ὅτι ὁ νομοθέτης διὰ τοῦ ἄρθρου 6 § 2 καὶ 4 καθιέρωσε διάταξιν περὶ διατηρήσεως εὐρετηρίων πρὸς καταχώρισιν τῶν περὶ ναυτοδανείων συμβολαίων καὶ τῶν ἐξοφλητηρίων, καὶ τὴν ἐπίδειξιν αὐτῶν εἰς πάντα ἔχοντα συμφέρον· ἢ πρόνοια αὕτη τοῦ νομοθέτου δὲν ἤθελεν εἶσθαι σκόπιμος, ἂν, ἐρμηνεύοντες ἀπλῶς καὶ στενῶς τὸ γράμμα τῆς τελευταίας διατάξεως τοῦ § 4, ἠθέλομεν συμπεράνει, ὅτι ἡ διατήρησις τῶν εὐρετηρίων τούτων καθιερώθη μόνον πρὸς ἐπίδειξιν αὐτῶν εἰς τοὺς ἔχοντας συμφέρον, καὶ ὡς τοιοῦτους ἠθέλομεν ἐκλάβει μόνους τοὺς δανειστάς, καὶ διὰ μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ λαμβάνωσιν οὗτοι γνῶσιν τῆς καταστάσεως τῶν ὀφειλετῶν αὐτῶν· διότι οἱ δανεισταὶ οὗτοι, αὐτοῦ τοῦ πρωτοτύπου τοῦ βιβλιαρίου λαμβάνοντες γνῶσιν, ὅταν συνομολογῇται τὸ συνάλλαγμα, καὶ καταχωρῇται τοῦτο εἰς τὸ βιβλιάριον, δὲν ἔχουν βεβαίως ἀνάγκην νὰ λαμβάνωσι τὴν πληροφορίαν ταύτην μεταγενεστέρως ἐκ τῆς ἐπίδειξως τοῦ ἐν τοῖς ἀρχείοις τοῦ δικαστηρίου εὐρετηρίου· ἐπομένως ὁ νομοθέτης διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ἐσκόπει, ὡς φρονοῦμεν, νὰ ἐξασφαλίσῃ τοὺς ἔχοντας συμφέρον ἀπὸ κινδύνους μεταγενεστέρους τῆς ἐποχῆς

τὰς διατυπώσεις ταύτας ὡς πληρούσας, πλὴν τοῦ κυρίου αὐτῶν σκοποῦ (τοῦ παρέχειν τῷ πλοίαρχῳ τὴν ἱκανότητα τοῦ δανείζεσθαι ἐπὶ τοῦ

τῆς συννομολογήσεως τοῦ δανείου, καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς θελήσεως αὐτῶν, καὶ ὅτι εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ ἦτο κυρίως ἡ περίπτωσις τῆς ἐν γνώσει ἀποκρύψεως, δολίας ἀφαιρέσεως, ἢ τυχαίας ἀπωλείας τοῦ βιβλιαρίου, ὅτε εἰς μὲν τὰς δύο πρώτας περιπτώσεις οἱ ἔχοντες συμφέρον εἶναι οἱ δανεισταί, οἵτινες εὐρίσκουν προχείρως τὰς νομίμους ἀποδείξεις πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν δανείων των ἐκ τῆς δολιότητος τῶν πλοιάρχων, εἰς δὲ τὴν τελευταίαν ὁ πλοίαρχος, ὅστις, ἔχων τὴν ἀνάγκην νὰ δανεισθῇ καὶ μὴ δυνάμενος ὡς ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ βιβλιαρίου του νὰ προσῇ εἰς συναλλαγὰς, νὰ εὐρίσκη εὐκόλως εἰς τὰ εὑρετήρια τὸ ὅμοιον τοῦ ἀπολεσθέντος, διὰ νὰ τὸ ἀναπληροῖ, εἰς ἀμφοτέρας ἄρα τὰς περιπτώσεις παρουσιάζεται ἡ ἀνάγκη τῆς ἐκδόσεως ἐπισήμων ἀντιγράφων πρὸς χρῆσιν τῶν ἐχόντων συμφέρον, τὸ δὲ δικαίωμα τοῦτο ἐνυπάρχει εἰς τὴν διάταξιν τῆς ἐπιδείξεως τῶν εὑρετηρίων, ἥτις ἄλλως τε ἤθελεν εἶσθαι μὴ σκόπιμος καὶ ματαία.—Τοιοῦτου ὄντος καὶ ἡμᾶς τοῦ πνεύματος τοῦ νομοθέτου, τοῦ καθιερώσαντος τὴν διατήρησιν τῶν εὑρετηρίων ἐν τοῖς δικαστικοῖς γραφείοις, φρονούμεν, ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπωλείας, ὁ πλοίαρχος δύναται νὰ λάβῃ ἀντίγραφον ἐκ τοῦ εὑρετηρίου, ἀλλὰ πρέπει νὰ κάμῃ ἔγγραφον αἰτιολογημένην αἴτησιν, (εἰς ἣν νὰ ἐπισυνάπτονται ὅσαι ὑπάρχουσι βεβαιώσεις καὶ ἐπίσημοι ἀποδείξεις, καὶ νὰ ἀναφέρηται, ὅτι εἶναι πρόθυμος ὁ πλοίαρχος νὰ ἐνισχύσῃ ἐνὸρκως τὸ περιεχόμενον αὐτῆς), πρὸς τὸν λιμενάρχην τῆς περιφέρειας, εἰς ἣν τὸ πλοῖον ἀνήκει, ἥτις διαβιβάζεται εἰς τὸν ἀρμόδιον πρόεδρον, ὅστις, τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν καταχώρισίν της εἰς τὸ πρωτόκολλον, ἐκδίδει ἀντίγραφον εἰς βιβλιάριον, ὅμοιον μὲ τὸ ἀπολεσθὲν, καὶ εἰς μὲν τὸ βιβλιάριον τοῦτο ἐν τῷ τέλει τῆς ἀντιγραφῆς κάμνει τὴν ἐξῆς πρᾶξιν· «Ἀντίγραφον ἐκ τοῦ εὑρετηρίου ἀντὶ τοῦ ἀπολεσθέντος»· εἰς δὲ τὸ εὑρετήριον, ἐπίσης εἰς τὸ τέλος τῆς τελευταίας ἐγγραφῆς, τὴν ἐξῆς πρᾶξιν· «Ἐξεδόθη ἀντίγραφον ἀντὶ τοῦ ἀπολεσθέντος κατ' αἴτησιν τοῦ πλοιάρχου, καταχωρισθεῖσαν ὑπὸ τὸν ἀριθμόν»· αἱ πράξεις αὗται χρονολογοῦνται καὶ ὑπογράφονται ὑπὸ τοῦ προέδρου, ὅστις διαβιβάζει τὸ βιβλιάριον εἰς τὸν ἀρμόδιον λιμενάρχην, διὰ νὰ καταχωρίσῃ καὶ οὕτως εἰς τὰς τέσσαρας πρώτας αὐτοῦ σελίδας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 7 τοῦ ἰδίου νόμου διαταττόμενα, ὡς καὶ ἀπᾶσας τὰς ἐπελθούσας μεταβολὰς εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας κτλ.—Ἐννοεῖται δέ, καὶ ὅτι εἰς τὸ εὑρετήριον θέλουν καταχωρίζεσθαι, καὶ εἰς τὸ βιβλιάριον ἀντιγράφεσθαι ὅσα ναυτο-

πλοίου), καὶ τὰς τῆς νομίμου βεβαιώσεως καὶ πρὸς τοὺς τρίτους τῆς υπάρξεως καὶ τῆς χρονολογίας τοῦ ναυτοδανείου. Α. II. 381 τοῦ 55. (*Ἰδε καὶ ἀρθ. 348).

313. Πᾶν ναυτικὸν συμβόλαιον δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ δι' ὀπισθογραφήσεως, ἂν ᾖ εἰς διαταγὴν. Εἰς ταύτην τὴν περίπτωσιν ἡ διαπραγματεύσις τοῦ ἐγγράφου τούτου ἔχει τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, καὶ παράγει τὰς αὐτὰς περὶ ἐγγυήσεως ἀγωγάς, ὡς καὶ ὅλαι αἱ τῶν λοιπῶν ἐμπορικῶν γραμματίων διαπραγματεύσεις. 'Ε. 136. 187.

δανείου συμβόλαια ἤθελον διαδιδασθῇ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸ διάστημα τῆς τριμήνου προθεσμίας, ἥτις εἶναι ἀρχοῦσα διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τὸν πρόεδρον τἀντίγραφα αὐτῶν.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 5 Δεκεμβρίου 1852.

Πρὸς τοὺς προέδρους, τοὺς εἰσαγγελεῖς, καὶ τοὺς λιμενάρχας τοῦ Κράτους.

Ἐρωτήσαντός τινος τῶν ΚΚ. προέδρων περὶ τοῦ πρακτέου, ὅταν, ἀπολεσθέντος τοῦ βιβλίου πλοίου τινός, ἐφ' οὗ δὲν ἐγένετο δάνειον, ζητηθῇ δεύτερον, ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον, ἵνα ἐκ συμφώνου ἀπαντήσωμεν διὰ τῆς παρούσης, ὅτι καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, παραπλησίᾳ σχεδὸν ἐκείνης, περὶ ἧς ἡ ὑπ' ἀριθ. 10009 καὶ ἀπὸ 5 Δεκεμβρίου 1852 ἐγκύκλιος τῶν ὑπουργείων τούτων, θέλουσιν ἐφαρμοσθῇ τὰ ὑπὸ τῆς ἐγκυκλίου ταύτης διατασσόμενα, ἥτοι ὁ πλοίαρχος ὀφείλει νὰ κάμῃ ἔγγραφον πρὸς τὸν ἀρμόδιον λιμενάρχην αἰτήσιν, ὅμοιον μὲ τὴν ὑπὸ τῆς ἐγκυκλίου διατασσόμενην, τὴν ὅποιαν οὗτος θέλει διευθύνει πρὸς τὸν πρόεδρον τῶν ἐμπορικῶν, ὅστις, ἂν ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς παραλαβῆς αὐτῆς δὲν ἀναγγελθῇ δάνειόν τι ἐπὶ τοῦ πλοίου θέλει ἀποστείλει πρὸς τὸν λιμενάρχην τὸ αἰτούμενον βιβλίον, σημειῶν ἐπὶ τῆς πρώτης αὐτοῦ σελίδος, ὅτι εἶναι δεύτερον, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς χορηγήσεως αὐτοῦ. Ἐὰν δὲ τυχὸν ἀγγελθῇ τοιοῦτον, θέλει καταχωρίσει αὐτὸ ἐντὸς τοῦ βιβλίου, ὁ αὐτὸς δὲ πρόεδρος θέλει καταχωρίσει ἀμέσως ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ 6 ἀρθρου τοῦ νόμου προβλεπομένῳ εὔρετηρίῳ ἐκθεσιν, υπογραφοσμένην καὶ ὑπὸ τοῦ γραμματέως, δηλοῦσαν ὅτι τὴν χρονολογίαν δεῖνα ἐχορηγήθη βιβλίον δεύτερον πρὸς τὸν Α. πλοίαρχον τοῦ πλοίου Β. (περιγραφόμενου τούτου ἀκριβῶς) καὶ δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ὁ δὲ λιμενάρχης, πρὶν ἢ ἐγγεῖρῃ τὸ βιβλίον πρὸς τὸν πλοίαρχον, ὀφείλει νὰ συμμορφωθῇ καὶ αὐτὸς ἐν γένει μὲ τὸν νόμον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Νοεμβρίου 1854.

Ν. Κατὰ τὸ ἄρθρον 313 τοῦ ἐμπ. νόμου πᾶν ναυτικὸν συμβόλαιον δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ δι' ὀπισθογραφήσεως ἐὰν ᾖναι εἰς διαταγὴν, ἢ δὲ διαπραγματεύσεις αὐτοῦ ἔχει οἷα ἀποτελέσματα πᾶσαι αἱ περὶ τῶν ἐμπορικῶν γραμματίων διαπραγματεύσεις. Α. Π. 28 καὶ 61 τοῦ 45. Ὅθεν ἐφαρμόζονται· καὶ εἰς αὐτὸ αἱ περὶ ἐμπορικῶν γραμματίων διατάξεις τοῦ ἐμπ. νόμου, καθ' ἃς, ὅτε ὁ κοιμιστὴς τοιοῦτου γραμματίου αἰτεῖται τὴν πληρωμὴν αὐτοῦ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, μὴ ἔχων ἄλλον τινὰ τίτλον ἢ ἄτακτον ὀπισθογράφειν, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθρον 138 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἔχει ἀπλῶς ἰσχὺν ἐπιτροπικοῦ, οἱ ὑπογράψαντες ἢ παραδεξάμενοι τὸ τοιοῦτον γραμμάτιον δὲν ἔχουσι συμφέρον καὶ ἐπομένως δὲν δύνανται νὰ μνησθῇ τῇ τὴν ιδιότητα τοῦ κοιμιστοῦ τούτου, δι' ἰσχυρίζομενοι, ὅτι καθὼ ἐπιτροπος δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, εἰμὴ ὅτε ἔχοντες νάντιτάξωσι κατὰ τοῦ δι' ἀτάκτου ὀπισθογραφήσεως μεταβιβάσαντος τὸ προκείμενον γραμμάτιον ἔνστασιν προσωπικὴν περὶ συμφηρισμοῦ ἢ περὶ ἀπαλλαγῆς εὐρίσκουσι συμφέρον νὰ ἔχωσιν ἀντίδικον ἀπ' εὐθείας τὸν ἀτάκτως ὀπισθογραφῆσαντα μᾶλλον ἢ τὸν κοιμιστὴν τοῦ γραμματίου. Α. Π. 28 τοῦ 45.

314. Ἡ περὶ τῆς πληρωμῆς ἐγγύησις δὲν ἐκτείνεται εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ναυτικοῦ τόκου, ἂν ῥητῶς δὲν συμφωνήθῃ τὸ ἐναντίον. Ἐ. 348.

315. Τὰ ναυτικά δάνεια δύνανται νὰ ληφθῶσιν· — ἐπὶ τοῦ σκάφους τοῦ πλοίου· — ἐπὶ τῶν ἀρμένων καὶ τῶν ἐξαρτίων· — ἐπὶ τοῦ ἐφοπλισματος καὶ τῶν τροφῶν· — ἐπὶ τοῦ φορτίου· — ἐφ' ὅλων συνάμα τῶν ἀντικειμένων τούτων ἢ μέρους τινὸς ὠρισμένου ἐξ ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν. Ἐ. 194, 9. 192, 7. 234. 280.

316. Πᾶν ναυτικὸν δάνειον, ὑπερβαῖνον τὴν τιμὴν τῶν ὑπεγγύων πραγμάτων, δύναται νὰ κηρυχθῇ ἄκυρον, κατ' αἴτησιν τοῦ δανειστοῦ, ἂν ἀποδειχθῇ, ὅτι ὁ δανειστής 1) μετεχειρίσθη ἀπάτην. Ἐ. 347. 329. 336.

1) δανειζόμενος.

317. Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἀπάτη, τὸ συμβόλαιον ἰσχύει περιοριζόμενον μέχρι τῆς ἀξίας τῶν ὑπεγγύων πραγμάτων κατὰ τὴν γενομένην ἢ συμφωνηθεῖσαν ἐκτίμησιν αὐτῶν· τὸ δὲ ὑπόλοιπον τοῦ δανείου ἀποδίδεται μὲ τόκον λογιζόμενον κατὰ τὴν ἀγοραίαν τιμὴν. Ἐ. 346. 348.

318. Πᾶν δάνειον γενόμενον ἐπὶ μέλλοντος ναύλου, ἢ κέρδους

ἐλπιζομένου ἐκ τῆς πωλήσεως πραγμάτων, ἀπαγορεύεται· εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ δανειστής δὲν δύναται νά παιτήσῃ εἰμὴ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ κεφαλαίου, ἄνευ τόκου. 'Ε. 314. 417.

319. Ναυτικὸν δάνειον δὲν δύναται νά γενῇ πρὸς ναύτας ἢ ἄλλους ναυτικοὺς ἐπὶ τῶν μισθῶν αὐτῶν ἢ ἐπὶ τοῦ ἐκ τοῦ πλοῦ κέρδους. 'Ε. 250.

320. Τὸ πλοῖον, τὰ ἄρμενα καὶ τὰ ἐξάρτια, τὸ ἐφόπλισμα καὶ αἱ ζωοτροφίαι, καὶ ὁ ληφθεὶς ἤδη 1) ναύλος θεωροῦνται κατὰ προνόμιον ὑπέγγυα εἰς τὰ κεφάλαια καὶ τοὺς τόκους τῶν ἐπὶ τοῦ σκάφους τοῦ πλοίου γενομένων ναυτικῶν δανείων.—'Εάν τὸ δάνειον ἐγίνεν ἐπὶ τινος τῶν ἀπαρτιζόντων τὸ πλοῖον ἢ τὸ φορτίον ἀντικειμένων, τὸ προνόμιον περιορίζεται εἰς μόνον τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, καὶ κατὰ μόνην τὴν ποσότητα, τὴν εἰς τὸ ναυτικὸν δάνειον ὑπέγγυον. 'Ε. 191, 9. 192, 7. 314. 315.

Ν. 'Ενεχυριαζομένων κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου τῶν τε ἐνσωμάτων καὶ ἀσωμάτων πραγμάτων, ὧν ἡ ἐκποίηση εἶναι ἐπιτετραμμένη, οὐδενὸς δὲ νόμου ἀπαγορεύοντος τὸ ἐπὶ ἐνεχύρῳ τοῦ πλοίου δάνειον, ἐπεται, ὅτι δύναται νά συναφῇ δάνειον κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 320 ἄρθρου τοῦ ἐμπορ. νόμου, ἀλλ' οὐχ ἥττον καὶ δι' ἐνεχυρίασεως τοῦ πλοίου. Α. Π. 63 τοῦ 45.

1) κεκτημένος

321. Ναυτικὸν δάνειον, γεγόμενον παρὰ τοῦ πλοιάρχου εἰς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τῶν ἰδιοκτητῶν τοῦ πλοίου, χωρὶς ἐπίσημον ἄδειαν αὐτῶν, ἢ χωρὶς τὴν εἰς τὸ περὶ τοῦτου ἐγγράφον μετολάδησίν των, δὲν παρέχει δικαίωμα ἀγωγῆς, οὐδὲ προνόμιον εἰμὴ μόνον κατὰ τὸ μέρος τοῦ πλοίου ἢ τοῦ 1) ναύλου, τὸ ἀνήκον εἰς τὸν πλοίαρχον. 'Ε. 232. 236.

1) καὶ τοῦ

322. Εἶναι ὑπέγγυα εἰς τὰ 1) ἐν τῇ τόπῳ τῆς διαμονῆς τῶν μετόχων, πρὸς ἐπισκευὴν καὶ τροφάς τοῦ πλοίου ληφθέντα χρήματα, τὰ μερίδια τῶν ἰδιοκτητῶν, οἵτινες δὲν ἤθελον συνεισφέρει τὸ ἐπιβάλλον αὐτοῖς πρὸς ἐξάρτισιν τοῦ πλοίου ἐντὸς εἰκοσι-τεσσάρων ὥρων ἀπὸ τῆς πρὸς τοῦτο κλητευσέως των. 'Ε. 233. Πολ. 193.

1) καὶ

323. Τὰ διὰ τὸν τελευταῖον πλοῦν γεγόμενα δάνεια προτι-
(ΔΙΚ. ΝΟΜ. ΤΟΜ. Γ'.)

μῶνται εἰς τὴν ἀπόδοσιν ἀπὸ τὰ διὰ προλαβόντα πλοῦν γενόμενα, καὶ ἂν τὸ χρεωστικὸν ἔγγραφον διαλαμβάνῃ ῥητῶς, ὅτι ταῦτα διαμένουν ἢ ἀνανεοῦνται καὶ δι' ἄλλους μετὰ ταῦτα πλοῦς. — Τὰ ἐπὶ τοῦ διάπλου γενόμενα δάνεια προτιμῶνται τῶν πρὸ τοῦ ἀπόπλου γενομένων· ἂν δὲ κατὰ τὸν διάπλου ἐγίναν πολλά, τὸ τελευταῖον προτιμᾶται πάντοτε τοῦ πρὸ αὐτοῦ γενομένου. (1)

324. Ὁ ναυτικῶς δανείσας ἐπὶπραγματειῶν, φορτωμένων εἰς πλοῦν σημειωμένων εἰς τὸ ναυτικὸν συμβόλαιον, δὲν ζημιούται ἐκ τῆς ἀπωλείας τῶν πραγματειῶν, ἂν καὶ ᾔθελον ἀπολεσθῇ ἐκ θαλασσίου δυστυχήματος, εἰς ἐφορτώθησαν εἰς ἄλλο πλοῦν, ἐκτός ἂν ἀποδειχθῇ 1), ὅτι τοῦτο 2) ἐγένεν ἐξ ἀκαταμαχίτου δυνάμεως. 'Ε. 241. 258. 277. 298. 310. 325 ε. 350.

1) νομίμως 2) ἡ φόρτωσις αὕτη

325. Ἐὰν τὰ πράγματα, τὰ εἰς τὸ ναυτικὸν δάνειον ὑπέγγυα, ἀπωλέσθησαν παντελῶς ἐκ τυχαίου συμβεβηκότος, καὶ ἐν τῇ χρόνῳ καὶ τῇ τόπῳ τοῦ κινδύνου, δὲν δύναται νὰ γενῇ κάμμία περὶ τοῦ δανείου ἀπαίτησις. 'Ε. 324. 326 ε.

326. Ἡ φύρα, ἡ ἐλάττωσις, καὶ ἡ ἀπώλεια, αἱ προσερχόμεναι ἀπὸ ἴδιον τοῦ πράγματος ἐλάττωμα, καὶ αἱ ζημίαι αἱ ἐξ αἰτίας τοῦ δανεισθέντος, δὲν εἶναι εἰς βάρος τοῦ δανειστοῦ. 'Ε. 103. 324. 325. 327 ε.

327. Ἐν περιπτώσει ναυαγίας, ἡ πληρωμὴ τῶν ναυτικῶν δανείων περιορίζεται εἰς τὴν ἀξίαν τῶν διασωθέντων ἐκ τῶν εἰς τὰ ναυτικὰ δάνεια ὑπεγγύων πραγμάτων, ἀφαιρουμένων τῶν σώσטרων. 'Ε. 246. 247. 258. 302. 331. 350. 369. 386. 417.

328. Ἄν ὁ χρόνος τῶν κινδύνων δὲν προσδιωρίσθῃ εἰς τὸ χρεωστικὸν ἔγγραφον, ἄρχεται ὡς πρὸς τὸ πλοῦν, τὰ ἄρμενα, τὰ ἐξάρτια, τὸ ἐφοπλισμα, καὶ τὰς τροφάς, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἀπόπλου, καὶ διαρκεῖ μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν τὸ πλοῦν ᾔθελεν ἀγκυρωθῇ, ἢ προσορμισθῇ εἰς τὸν προσδιωρισμένον διὰ τὸν κατάπλου αὐτοῦ λιμένα ἢ τόπον· ὡς πρὸς τὰς πραγματείας δὲ, ὁ χρόνος τῶν κινδύνων ἄρχεται ἀφ' ἧς ἡμέρας αὗται ἐφορ-

(1) Ὅρα ἄρθρον 5 τοῦ Ν. 13 Νοεμβρ. 1851 ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 234 'Ε.

τώθησαν εἰς τὸ πλοῖον ἢ τὰς λέμβους, διὰ τὰ μετακομισθοῦν εἰς αὐτό, καὶ διαρκεῖ μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ᾔθελον ἀποβιβασθῇ εἰς τὴν ξηράν. 'Ε. 215. 344. 350.

Ν. 'Εκ τοῦ ἀρθροῦ 328 προκύπτει, ὅτι, ἵνα θεωρηθῇ τὸ δάνειον ὡς ναυτικόν, πρέπει νὰ ἐκτεθῇ εἰς θαλασσίους κινδύνους· ἄλλως ἰσχύει ὡς πολιτικόν δάνειον καὶ ὁ ὀφειλέτης ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ ἀπλῶν τῆς ξηρᾶς ἢ τὸν ἐμπορικόν καὶ οὐχὶ ναυτικόν τόκον. "Ὅθεν ἐὰν τὸ ναυτοδάνειον ἐγένετο διὰ τὸν ἀπώπλουν καὶ κατάπλουν εἰς τινα πόλιν, ἀλλὰ τὸ πλοῖον ἐναυάγησε πρὸ τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ πλοῦ δηλονότι πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν κινδύνων, δὲν ὀφείλει τόκον ναυτοδανείου. Δύναται ὁμως νὰ διαταγῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἢ προσωπικῇ κράτῃ τοῦ ὀφειλέτου, ἅτε μὴ ἀπολεσάσης τῆς ὑποθέσεως τὴν ἐμπορικὴν ιδιότητα. Α. Π. 198 τοῦ 53. "Ὅθεν μόνον τὸ ὑποβλήθῃ εἰς τοὺς θαλασσίους κινδύνους δάνειον ἀπολαύει καὶ τῶν ὠφελειῶν καὶ προνομίων τῶν εἰς τὰ ναυτοδάνεια ἀποδιδόμενων ὑπὸ τοῦ νόμου. Α. Π. 155 τοῦ 63.

329. 'Ο ἐπὶ πραγματειῶν λαμβάνων ναυτικὰ δάνεια δὲν ἀπαλλάττεται τοῦ χρέους διὰ τῆς ἀπωλείας τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου, ἂν δὲν ἀποδείξῃ, ὅτι εἶχε διὰ λογαριασμὸν τοῦ πράγματος ἀξίας ἴσης μὲ τὴν ποσότητα τοῦ ληφθέντος δανείου. 'Ε. 316. 325 ε.

330. Οἱ ναυτικῶς δανείζοντες συνεισφέρουν ὑπὲρ τῶν δανεισθέντων εἰς τὰς κοινὰς ἀδαρίας.—Αἱ ἀπλαῖ ἀδαρίαί εἶναι ἐπίσης εἰς βάρος τῶν δανειστῶν, ἂν δὲν ὑπάρχῃ συμφωνία ἐναντία. 'Ε. 397 ε.

331. *Ἀν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου καὶ τοῦ αὐτοῦ φορτίου ὑπάρχῃ συγχρόνως ναυτικόν δάνειον καὶ ἀσφάλεια, ἡ τιμὴ τῶν ἐκ τῆς ναυγίας διασωθέντων πραγμάτων μοιράζεται μεταξὺ τοῦ δανειστοῦ 1) καὶ τοῦ ἀσφαλιστοῦ, διὰ τὸ ποσὸν τῆς ἀσφαλείας, κατ' ἀναλογίαν τῆς μετοχῆς των, φυλαττομένων ὁμως πάντοτε τῶν περὶ προνομίων διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 194. 'Ε. 258. 259. 327. 332. 417.

1) διὰ τὸ κεφάλαιόν του μόνον

Ν. 'Εκ τῆς φύσεως αὐτῆς τῶν συναλλαγμάτων τοῦ τε ναυτοδανείου καὶ τῆς ἀσφαλείας, ἅπερ δὲν ἰσχύουσιν εἰμῆναι τῇ βάσει ὅτι τὰ ὑπέγγραφα ἢ ἀσφαλιζόμενα πράγματα πρέπει νὰ ὑπόκηνται πραγματικῶς εἰς θαλασσίους κινδύνους, διὰ δὲ τὸν ὀφειλέτην ναυτοδανείου τινὸς τὸ μέρος

τοῦ πλοίου ἢ φορτίου τὸ κατασταθὲν ὑπ' αὐτοῦ ὑπέγγυον εἰς τὸ θάνειον δὲν διατρέχει πλέον κίνδυνον θαλάσσιον, ὥστε νὰ ἐπιτραπῇ αὐτῷ συγχρόνως νὰ ἀσφαλίσῃ αὐτό, διότι τοιοῦτον κίνδυνον διατρέχει μόνον διὰ τὸν ναυτοδανειστήν, τὸν δόντα τὴν χρηματικὴν ἀξίαν, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ-πολεσθῇ τὸ ὑπέγγυον αὐτῇ πράγμα, ἀπαγορεύει τὸ νὰ ἀσφαλίσῃ ὁ ὕφει-λέτης τὴν ληφθεῖσαι λόγῳ ναυτοδανείου ἀξίαν καὶ ἐν γένει πᾶς τις τὰ μὴ διατρέχοντα πλέον θαλάσσιον κίνδυνον πράγματα, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀρθρῶν 331, 347, 379, 380 τοῦ αὐτοῦ νόμου. Α. Π. 6 τοῦ 64.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ

Περὶ ἀσφαλειῶν.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ ἀσφαλιστικῶν συμβολαίων καὶ περὶ τοῦ τύπου καὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῶν.

332. Τὸ ἀσφαλιστικὸν συμβόλαιον γίνεται ἐγγράφως·—χρο-νολογεῖται τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὑπογράφεται·—δηλοποιεῖται, ἂν ἔγινε πρὸ μεσημβρίας ἢ μετὰ μεσημβρίαν·—δύναται νὰ γένη ἰδιόγραφον·—δὲν συγχωροῦνται ἄγραφα διαστήματα·—φανερώνει·—τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ ἀσφαλιζομένου, καὶ ἂν ἦναι ἰδιοκτήτης ἢ παραγγελιοδόχος·—τὸ ὄνομα καὶ τὸ εἶδος τοῦ πλοίου·—τὸ ὄνομα τοῦ πλοιάρχου·—τὸν τόπον, ὅπου αἱπραγματεῖται ἐφορτώθησαν ἢ μέλλουν νὰ φορτωθοῦν·—τὸν λιμένα, ὅθεν τὸ πλοῖον ἔπρεπεν ἢ πρέπει νὰ ἐκπλεύσῃ·—τοὺς λιμένας ἢ τὰς ἀκτάς, ὅπου πρέπει νὰ φορτώσῃ ἢ νὰ ἐκφορτώσῃ πραγμα-τείας, ἢ ὅπου πρέπει νὰ εἰσπλεύσῃ·—τὸ εἶδος καὶ τὴν ἀξίαν ἢ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀσφαλιζομένων πραγμάτων ἢ πραγματειῶν·—τὸν χρόνον καθ' ὃν ἄρχονται καὶ παύουν οἱ κίνδυνοι·—τὸ ποσὸν τῶν ἀσφαλισθέντων χρημάτων·—τὰ ἀσφάλιστρα, ἥτοι τὴν τιμὴν τῆς ἀσφαλείας·—τὴν διὰ διαιτητῶν διάλυσιν τῶν ἐνδεχο-μένων διαφορῶν, ἂν τοῦτο συνεφωνήθῃ· καὶ ἐν γένει ὅλας τὰς μεταξὺ τῶν συναλλαττομένων γενομένας συμφωνίας. 'Ε. 72. 77. 79. 84. 191. 10. 192, 8. 283. 334. 333 ε. 432 ε. 576. 'Α. 3.

Ν. 'Εκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρῶν 91 καὶ 332 τοῦ ἐμπορ. νόμου συνά-γεται, ὅτι ὁ παραγγελιοδόχος, ὅστις ἐνεργεῖ ἀσφάλειάν τινα διὰ λογα-ριασμὸν τοῦ παραγγελέως, θεωρεῖται ἀπέναντι τοῦ ἀσφαλιστοῦ ὡς αὐ-

τός ὁ ἀσφαλιζόμενος παραγγελεύς. "Οθεν ἐν περιπτώσει ναυαγίου ἢ ἀπωλείας τῶν ἀσφαλισθέντων, ἔχει καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ποιησῇται τὴν ἐγκατάλειψιν καὶ νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ πληρωμῆς διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἀσφαλισθέντων ἀγωγὴν, ἔχοντας τοῦ ἀσφαλιστοῦ τὸ δικαίωμα πρὸς ἀντίκρουσιν δόλου ἢ ἀπάτης κατ' αὐτοῦ νὰ ζητήσῃ νὰ γνωστοποιηθῇ αὐτῇ τὸ ὄνομα τοῦ παραγγελέως· αἱ διατάξεις δὲ αὗται ὡς εἰδικαὶ κανονίζουσι, προκειμένου λόγου περὶ ἀσφαλείας, τὸ δικαίωμα τῆς νομιμοποιήσεως τοῦ παραγγελιοδόχου. Α. Π. 348 τοῦ 79. ("Ἰδε καὶ ἄρθ. 91). — Δὲν δικαιούται νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν περὶ πληρωμῆς τοῦ ἀσφαλισθέντος ποσοῦ οὐδὲ ὁ εἰς ὃν τακτικῶς ἐξεχωρήθη τοιαύτη ἀπαίτησις, ἐὰν μὴ πρότερον ἀποδείξῃ, ὅτι ὑφίσταται ἡ σῆσις τῆς ἀσφαλείας νομίμως συγκεκροτημένη, ἥτοι ὅτι τὸ συμβόλαιον συνωμολογήθη, ὑπάρχοντος οὐ μόνον πράγματος ἐκτεθειμένου εἰς θαλάσσιον κίνδυνον, ἀλλὰ καὶ συμφέροντος κυρίου τινὸς αὐτοῦ, ὑπερὸν γίνεται ἡ ἀσφάλεια· ἀδιάφορον δὲ ἂν τὸ ῥηθὲν συμφέρον ἀφορᾷ εἰς τὸν συνάψαντα τὸ συμβόλαιον ἀτομικῶς ἢ ἕτερον πρόσωπον ὑπ' αὐτοῦ, κατ' ἐντολὴν δοθεῖσαν πρὸ τοῦ ναυαγίου ἢ τοῦ θαλασσοῦ δυστυχήματος ἀντιπροσωπευόμενον. Α. Π. 36 τοῦ 70.

333. Τὸ αὐτὸ συμβόλαιον δύναται νὰ περιέχῃ πολλὰς ἀσφαλείας εἴτε λόγῳ τῶν πραγμάτων, εἴτε λόγῳ τῶν ἀσφαλιστρῶν, εἴτε λόγῳ τῶν διαφορῶν ἀσφαλιστῶν. 'Ε. 335.

334. 'Ἡ ἀσφάλεια δύναται νὰ ἔχῃ ἀντικείμενον·—τὸ σκάφος τοῦ πλοίου, κενοῦ ἢ φορτωμένου, ὠπλισμένου ἢ μὴ ὠπλισμένου, μόνου ἢ συνωδευμένου· — τὰ ἄρμενα καὶ ἐξάρτια· — τὸ ἐφόπλισμα· — τὰς τροφάς· — τὰ λόγῳ ναυτικοῦ δανείου δοθέντα χρήματα· (1) — τὰς ἀποτελούσας τὸ φορτίον πραγματείας, καὶ πᾶν ἄλλο πρᾶγμα, δυνάμενον νὰ ἐκτιμηθῇ εἰς χρήματα, καὶ ὑποκειμενον εἰς τοὺς θαλασσίους κινδύνους. 'Ε. 491. 492. 280. 345. 342. 347.

335. 'Ἡ ἀσφάλεια δύναται νὰ γενῇ ἐπὶ τοῦ ὅλου ἢ ἐπὶ μέρος τῶν εἰρημένων πραγμάτων, συνάμα ἢ καὶ χωριστὰ ἐφ' ἐκάστου αὐτῶν.—Δύναται νὰ γενῇ ἐν καιρῷ εἰρήνης ἢ πολέμου, πρὸ τοῦ ἀπόπλου ἢ κατὰ τὸν πλοῦν. — Δύναται ὡσαύτως νὰ γενῇ ἀμφοτερόπλους ἢ ἑτερόπλους, δι' ὁλόκληρον τὸν πλοῦν ἢ ἐπὶ χρόνον ῥητόν· — διὰ πάντα πλοῦν καὶ μετακόμισιν, γενο-

(1) Διωρθώθη κατὰ τὴν ἐν ἀριθ. 41 ἐφημ. τῆς κυβερνήσεως 1836 δηλοποίησιν τῆς ἐπὶ τῆς δικ. γραμματείας τῆς ἐπικρατείας.

μένην διά θαλάσσης, διά ποταμῶν καὶ διωρύγων πλευστῶν. 'Ε. 333. 359.

336. Ἄν ᾗθελε γενῇ δόλος εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀσφαλισθέντων πραγμάτων, ὑποβολή, ἢ παραποίησης, ὃ ἀσφαλιστὴς δύναται νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθειαν, καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων, διαφυλαττομένης πάσης ἄλλης πολιτικῆς ἢ ἐγκληματικῆς ἀγωγῆς. 'Ε. 106. 316. 348. 357 ἐ. 380. 414.

N. Ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 336 τοῦ ἐμπορ. νόμου προκύπτει, ὅτι, ἂν γίνῃ ὑποβολή ἢ παραποίησης εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀσφαλισθέντων πραγμάτων, ὃ ἀσφαλιστὴς δύναται νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐκτίμησιν αὐτῶν, ὃ δὲ ἐν τῷ ἀσφαλιστικῷ συμβολαίῳ ὅρος «ἀξίζει ἢ μὴ» δὲν ἐπάγει κώλυμα εἰς τοῦτο, διότι ἡ διὰ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ συμβολαίου ἐκτίμησις τοῦ πράγματος, ἀκριβῆς εἰκαζομένη, ἀπαλλάττει μὲν τὸν ἀσφαλιζόμενον πάσης περαιτέρω ἀποδείξεως τῆς ἀξίας αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἀφαιρεῖ τὸν ἀσφαλιστὴν τὸ δικαίωμα νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ σημειωθείσα ἀξία ἦτον ὑπερβολικὴ, καὶ νὰ προκαλέσῃ νέαν ἐκτίμησιν ἐν περιπτώσει ὑποβολῆς ἢ παραποίησης, τὸ δὲ σύμφωνον «ἀξίζει ἢ μὴ» οὐδεμίαν ἄλλην ἔχει ἰσχὺν ἢ νὰ ἀπαλλάσῃ τὸν ἀσφαλιζόμενον πάσης ἀποδείξεως, ἐπιβάλλουσα τῷ ἀσφαλιστῇ τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι ἡ ἐκτίμησις εἶναι ἐξωγακωμένη εἰς βαθμὸν ἐπιφέροντα τὴν τροποποίησιν τῆς ἀσφαλείας. Α. Π. 143 τοῦ 74. — Κατὰ τὴν ὁρθὴν τοῦ ἀρθροῦ 336 ἔννοιαν ἢ ἐν τῷ ἀσφαλιστικῷ μνημονευομένη ἀξία μόνον τὸν ἀσφαλιζόμενον δεσμεύει, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν ἀσφαλιστὴν διατηροῦντα ἀείποτε, ἐπομένως καὶ ἐπὶ ἐγκριμένης ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ ἀσφαλιστικῷ συμβολαίῳ ἀξίας, τὸ δικαίωμα νὰ μνησθετῇ τὴν ἀξίαν ταύτην καὶ ἀποδείξῃ, ὅτι εἶναι ἐξωγακωμένη ἢ δολία συνωδὰ πρὸς τὴν ἀρχὴν καθ' ἣν ἡ ἀξία τῶν εἰς θαλάσσιους κινδύνους ἐκτεθειμένων ἀντικειμένων δέον νὰναλογῇ πρὸς τὸ ἀσφαλιζόμενον ποσόν, ὡς μὴ ὑφισταμένου συναλλάγματος ἀσφαλείας ἀνευ σπουδαίου καὶ πραγματικοῦ κινδύνου καὶ οὐδέποτε ὄντος διὰ τὸν ἀσφαλιζόμενον μέσου πρὸς πορισμὸν κέρδους. Α. Π. 95 τοῦ 81.

337. Τὰ φορτία, τὰ πεμπόμενα ἐκ τῶν λιμένων τῆς Ἀνατολῆς, ἐκ τῶν παρὰ τὴν τῆς Ἀφρικῆς, ἢ ἄλλων μερῶν τοῦ κόσμου εἰς τὴν Εὐρώπην, δύνανται νὰ ἀσφαλισθοῦν, ἐφ' ὁποιοδῇποτε πλοίου καὶ ἂν γένωσι, χωρὶς σημειώσιν τοῦ πλοίου ἢ τοῦ πλοιάρχου. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην καὶ αἱ πραγματεῖαι αὐταὶ δύνανται νὰ ἀσφαλισθοῦν, χωρὶς νὰ σημειωθῇ τὸ γένος καὶ τὸ εἶδος αὐτῶν· τὸ ἀσφαλιστικὸν ὅμως συμβόλαιον πρέπει νὰ

φανερώνη τὸ ὄνομα ἐκείνου, πρὸς τὸν ὅποιον ἀποστέλλονται ἢ πρέπει νὰ παραδοθοῦν αἱπραγματεῖται, ἐκτός ἂν ὑπάρχῃ ἐναντία συμφωνία εἰς τὸ εἰρημένον συμβόλαιον. 'Ε. 332.

338. *Ὅλα τὰ πράγματα, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ συνεφωνήθη εἰς τὸ συμβόλαιον εἰς ξένον νόμισμα, ἐκτιμῶνται εἰς γαλλικὰ νομίσματα ἀξίας ἀντιστοιχοῦσης μὲ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν εἶχε τὸ συμφωνηθὲν ξένον νόμισμα, καθ' ἣν ἐποχὴν ὑπεγράφη τὸ ἀσφαλιστικὸν ἔγγραφο. 'Ε. 72. 339.

339. *Ἐὰν ἡ ἀξία τῶνπραγματειῶν δὲν ὠρίσθη εἰς τὸ συμβόλαιον, δύναται νὰ βεβαιωθῇ διὰ τῶν τιμολογίων ἢ διὰ τῶν βιβλίων* ἐν ἑλλείψει δὲ τούτων, γίνεται ἐκτίμησις κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχον ἀγοραίαν τιμὴν, καθ' ὃν χρόνον καὶ τόπον ἔγινε τὸ φορτίον, συμπεριλαμβανομένων τῶν πληρωθέντων δικαιωμάτων καὶ τῶν γενομένων ἐξόδων μέχρι τῆς εἰς τὸ πλοῖον ἐπιβιβάσεως. 'Ε. 406. 409. 333. 414.

340. *Ἀν ἀσφαλίζωνταιπραγματεῖται ἐξερχόμεναι ἐκ τόπου τινός, ὅπου ἡ ἐμπορία γίνεται δι' ἀνταλλαγῆς, χωρὶς νὰ ἐκτιμῶνται εἰς τὸ ἀσφαλιστικόν, τότε ἡ ἐκτίμησις τῶν προσδιορίζεται ἐκ τῆς ἀξίας ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν πρὸς ἀνταλλαγὴν, προστιθεμένων τῶν ἐξόδων τῆς μετακομίσεως. 'Ε. 352.

341. *Ἐὰν τὸ ἀσφαλιστικὸν δὲν ὀρίξῃ παντελῶς τὸν χρόνον τῶν κινδύνων, οἱ κίνδυνοι ἄρχονται καὶ παύουν καθ' ὥς ἐποχὰς ὀρίζει τὸ 328 ἄρθρον περὶ τῶν ναυτικῶν συμβολαίων. 'Ε. 332.

342. *Ὁ ἀσφαλιστὴς δύναται νὰ ἀντασφαλίσῃ εἰς ἄλλους τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀσφαλισθέντα.—Δύναται προσέτι νὰ ἀσφαλίσῃ καὶ τὰ ἀσφάλιστρα 1). τὰ δὲ τῆς ἀντασφαλείας ἀσφάλιστρα ἡμποροῦν νὰ ᾖναι μικρότερα ἢ μεγαλύτερα παρὰ τὰ τῆς ἀσφαλείας. 'Ε. 334. 347. 357.

1) *Ὁ ἀσφαλιζόμενος δύναται ν' ἀσφαλίσῃ τὰ ἀσφάλιστρα.

343. *Ἀν ἐν καιρῷ εἰρήνης ᾗθελε συμφωνηθῇ αὐξήσις τῶν ἀσφαλιστρῶν δι' ἐνδεχόμενον πόλεμον, χωρὶς νὰ προσδιορίζεται εἰς τὰ ἀσφαλιστικά ἔγγραφα, τότε τὸ πᾶσόν αὐτῆς προσδιορίζεται ἀπὸ τὸ δικαστήριον, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν κινδύνων, τῶν περιστάσεων, καὶ τῶν ἰδιαιτέρων ἐκάστου ἀσφαλιστικοῦ ἔγγραφου ὄρων.

344. Ἐάν πραγματεται ἡσφαλισμέναι, καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ πλοιάρχου φορτωμέναι εἰς τὸ παρ' αὐτοῦ κυβερνώμενον πλοῖον ἀπολεσθῶσιν, ὁ πλοίαρχος χρεωστέτ' ν' ἀποδείξῃ εἰς τοὺς ἀσφαλιστάς τὴν ἀγορὰν αὐτῶν, ἐμφανίζων περὶ τούτου φορτωτικὸν ὑπογεγραμμένον παρὰ δύο ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων τοῦ πληρώματος. Ἐ. 222. 246. 281.

345. Πάντες οἱ τοῦ πληρώματος καὶ οἱ ἐπιβάται, οἱ μεταφέροντες ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς πραγματείας ἡσφαλισμένας εἰς τὴν Γαλλίαν, χρεωστοῦν ν' ἀφήσουν εἰς τὸν τῆς φορτώσεως τόπον ἕν φορτωτικὸν παρὰ τῷ ἐκεῖ γαλλικῷ προξένῳ, καὶ ἐν ἐλλείψει τούτου, παρ' ἐνὶ τῶν ἐπισημοτέρων ἐμπόρων Γάλλων, ἢ παρὰ τῇ τοπικῇ ἀρχῇ.

346. Ἐάν ὁ ἀσφαλιστὴς περιπέσῃ εἰς πτώχευσιν, πρὶν παρελθῇ ὁ χρόνος τῶν κινδύνων, ὁ ἀσφαλιζόμενος δύναται νὰ ζητήσῃ ἐγγύησιν ἢ τὴν διάλυσιν τοῦ συμβολαίου του. Ὁ ἀσφαλιστὴς ἔχει τὸ αὐτὸ δικαίωμα, ἂν ὁ ἀσφαλιζόμενος πτωχεύσῃ. Ἐ. 308. 384. 437. Πολ. 840.

347. Τὸ ἀσφαλιστικὸν εἶναι ἄκυρον, ἂν ἔχῃ ἀντικείμενον—τὸν ναῦλον τῶν ἐν τῷ πλοίῳ πραγματειῶν,—τὸ ἐκ τῶν πραγματειῶν ἐλπιζόμενον κέρδος,—τοὺς μισθοὺς τοῦ πληρώματος,—τὰ λόγῳ ναυτικοῦ δανείου ληφθέντα χρήματα, (1) —τοὺς τόκους τῶν ναυτικῶν δανείων. Ἐ. 334. 342. 365. 386.

348. Πᾶσα ἀποσιώπησις ἢ ψευδολογία τοῦ ἀσφαλιζομένου, πᾶσα διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ καὶ τοῦ φορτωτικοῦ, σμικρύνουσαι τὴν τοῦ ἐνδεχομένου κινδύνου ἔννοιαν. ἢ μεταβάλλουσαι τὸ ὑποκείμενον τοῦ κινδύνου, ἀκυροῦσι τὴν ἀσφάλειαν. — Ἡ ἀσφάλεια ἀκυροῦται καὶ ὅταν ἡ ἀποσιώπησις, ἢ ψευδολογία, ἢ ἡ διαφορὰ δὲν ἤθελον ἔχει κάμμιαν ἐπιρροὴν εἰς τὴν βλάβην ἢ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀσφαλισθέντος πράγματος. Ἐ. 316. 336. 347. 357 ἔ. 380.

N. Ἡ ἀποσιώπησις τοῦ περιστατικοῦ, ὅτι τὸ ἀσφαλιζόμενον ναυτοδάνειον δὲν ἦτο ἐγγεγραμμένον εἰς τὸ βιβλίариον τοῦ πλοίου, σμικρύν-

(1) Διωρθώθη κατὰ τὴν ἐν ἀριθ. 41 ἐφημ. τῆς κυβερ. 1836 δημοσίησιν τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας.

νουςα τὴν περὶ τοῦ ἐνδεχομένου κινδύνου τοῦ ναυτοδανείου ἰδέαν τῆς εταιρίας, δικαιουμένης νὰ θεωρῇ αὐτὸ ὡς ἐγγεγραμμένον καὶ ἐπομένως ἔχον κατὰ τὸ ἀρθρον 191 τοῦ ἐμπ. νόμου ὑπέγγυον ἀπέναντι ἄλλων δανειστῶν τὸ διασωθὲν τυχὸν μέρος τοῦ πλοίου καὶ ὡς τοιοῦτον μὴ ἐκτεθειμένον εἰς παντελεῖ κατὰ πάντα τρόπον ἀπώλειαν, ἐν ᾧ τὰ μὴ ἐγγεγραμμένα ναυτικά δάνεια δὲν ἀπολαύουσι τοῦ προνομίου τοῦ νὰ ἔχωσιν ὑπέγγυον ἀπέναντι τρίτων τὸ πρᾶγμα, δι' ὃ δίδονται (ἀρθ. 1 τοῦ περὶ βιβλ. ναυτοδ. νόμου), ἐπάγεται ἀκύρωσιν τῆς ἀσφαλείας κατὰ τὸ ἀρθ. 348 τοῦ ἐμπ. νόμου. Α. Π. 329 τοῦ 61. Ἀλλ' ὁσάκις τὸ ναυτοδάνειον εἶναι ἐγγεγραμμένον ἐν τῷ βιβλιαρίῳ τῶν ναυτοδανείων, ἡ ἀσφάλεια εἶναι ἔγκυρος, καὶ ὅτε ἡ ἐγγραφή ἐγένετο μὲν ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸ συνάλλαγμα τῆς ἀσφαλείας, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ναυαγίου τοῦ πλοίου, διότι ἀποσιώπησις σμικρύνουσα τὴν τοῦ ἐνδεχομένου κινδύνου ἔννοιαν τῆς ἀσφαλιζούσης εταιρίας δὲν ὑπῆρξεν. Ἡ δὲ μὴ ἐγγραφή τοῦ ναυτοδανείου ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ ἐμποροδικαίου οὐδὲν ἔχει ἀποτέλεσμα ὡς πρὸς τὸ κύρος τῆς ἀσφαλείας κατὰ τὸ ἀρθ. 6 τοῦ περὶ βιβλίων ναυτοδανείων νόμου, μὴ ἀπολεσθέντος τοῦ βιβλίου τῶν ναυτοδανείων, τὸ δὲ ἀρθ. 312 τοῦ ἐμπ. νόμου δὲν ἰσχύει μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ νόμου περὶ βιβλίων ναυτοδανείων. Α. Π. 382 τοῦ 62.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἀσφαλιστικοῦ καὶ τοῦ ἀσφαλιζομένου.

349. Ἐάν ὁ πλοῦς διεκόπη πρὶν ἐκπλεύσῃ τὸ πλοῖον, ἡ ἀσφάλεια ἀκυροῦται, καὶ ἂν αἴτιος τῆς διακοπῆς ᾗθελεν εἶσθαι ὁ ἀσφαλιζόμενος· ὁ δὲ ἀσφαλιστὴς λαμβάνει λόγῳ ἀποζημιώσεως ἡμῖς τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῆς ἀσφαλισθείσης ποσότητος. Ἐ. 252. 257. 332. 350. ε. 435. 436.

N. Ἐν τῇ νομίμῳ ἐξουσίᾳ τοῦ συνομολογήσαντος τὴν ἀσφάλειαν ὑποκαταστήματος ἐνυπάρχει καὶ ἡ ἐξουσία τῆς ἀναγνώρισεως τοῦ δικαιώματος τοῦ ἀσφαλισθέντος, ἵνα λάβῃ οὗτος τὴν ἀσφαλισθεῖσαν ποσότητα. Α. Π. 225 τοῦ 73.

350. Λογίζονται εἰς βάρος τῶν ἀσφαλιστῶν πᾶσα φθορά καὶ βλάβη, προξηνηθεῖσα εἰς τὰ ἀσφαλισθέντα πράγματα ἐξ αἰτίας τρικυμίας, ναυαγίας, καθίσματος, τυχαίας συγκρούσεως, βίαιας ἀλλαγῆς, πορείας, πλοῦ, ἢ πλοίου, χύσεως, πυρός, ἀλώσεως, διαρπαγῆς, ἐμποδίσσεως γενομένης κατὰ διαταγὴν δυνάμεως τι-

νος, διακηρύξεως πολέμου, ἀντεκδικήσεως, καὶ ἐν γένει ἐκ παντός ἄλλου θαλασσίου συμβεβηκότος. 'Ε. 328. 344. 351. ε. 403. 407.

Ν. Πρῶτως ὀρίζοντος τοῦ ἀρθροῦ 350, ὅτι λογίζονται εἰς βάρος τοῦ ἀσφαλιστοῦ πᾶσα φθορὰ καὶ βλάβη προελθοῦσα ἐκ θαλασσίου δυστυχήματος, μόνον δὲ περὶ τῶν παραβάσεων τοῦ πλοιάρχου ὄντος αὐτοῦ ἀνευθύνου κατὰ τὸ ἀρθρον 353, ἐπεται, ὅτι, μόνον ὡσάκεις ἡ παράδοσις καθήκοντος ἢ ἀμέλεια τοῦ πλοιάρχου ὑπῆρξεν αἰτία τοῦ θαλασσίου δυστυχήματος, δὲν εὐθύνεται ἐπ' αὐτῷ ὁ ἀσφαλιστής. Α. Π. 95 τοῦ 86.

351. Ἡ ἀλλαγὴ πορείας, πλοῦ, ἢ πλοίου, καθὼς καὶ πᾶσα φθορὰ καὶ βλάβη, προερχομένη ἐξ αἰτίας τοῦ ἀσφαλιζομένου, δὲν λογίζονται εἰς βάρος τοῦ ἀσφαλιστοῦ· οὗτος μάλιστα κερδαίνει τὰ ἀσφάλιστρα, ἂν ἡ ἐποχὴ τῶν κινδύνων ἤρχισεν. 'Ε. 349. 361. 364. 391 ε.

352. Ἡ φύρα, ἡ ἐλάττωσις, καὶ ἡ φθορά, αἱ προερχόμεναι ἐξ ἰδίου ἐλαττώματος τοῦ πράγματος, καὶ αἱ ζημίαι αἱ προξενούμεναι ἐξ αἰτίας πράξεώς τινος ἢ ἐλλείψεως τῶν ἰδιοκτητῶν, ναυλωτῶν, ἢ φορτωτῶν, δὲν λογίζονται εἰς βάρος τῶν ἀσφαλιστῶν.

353. Ὁ ἀσφαλιστής δὲν εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῶν τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ πληρώματος παραβάσεων καὶ ἐλλείψεων, τῶν γνωρισμένων ὑπὸ τὸ ὄνομα ναυταπάτης, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἐναντία συμφωνία. (1) 'Ε. 216. 221 ε.

Ν. Ἄλλη ἡ ναυταπάτη τοῦ ποινικοῦ νόμου καὶ ἄλλη ἡ τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ἡ ἄλλως καλουμένη ἀπτική ναυταπάτη (baraderie) τοῦ ἀρθροῦ 353, ἥτις συνίσταται ἀπλῶς εἰς παραβάσεις καὶ ἐλλείψεις τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ πληρώματος. Α. Π. 260 τοῦ 64. "Ὅθεν εἰς τὴν ἐν γένει ναυταπάτην ἀνάγεται οὐ μόνον ἡ ἐξ ἀδικήματος τῆς ναυταπάτης προκύπτουσα ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀμελείας τοῦ πλοιάρχου, περὶ οὗ ὁ ἰδιοκτήτης εὐθύνεται δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 216 τοῦ ἐμπ. νόμου. Α. Π. 289 τοῦ 82.— Κατὰ τὸ ἀρθρον 353 μόνη ἡ ἐναντία συμφωνία ἐπιφέρει τὴν εὐθύνην τοῦ ἀσφαλιστοῦ περὶ τῶν παραβάσεων καὶ ἐλλείψεων τοῦ πλοιάρχου τῶν ἐγνωρισμένων ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ναυταπάτης. Α. Π. 289 τοῦ 82.

(1) Ὅρα τὸν περὶ ναυταπάτης κτλ. Ν. ὑπὸ τὸ ἀρθρ. 363 Π. Ν.

354. Ὁ ἀσφαλιστής δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν περὶ ναυαγίας καὶ ρυμουλκίας δικαιωμάτων, οὐδ' εἰς κένενός ἄλλου εἴδους τέλη, ἀφορῶντα τὸ πλοῖον ἢ τὰς πραγματείας.

355. Εἰς τὸ ἀσφαλιστικὸν ἔγγραφον πρέπει νὰ σημειῶνονται αἱ πραγματεῖαι, αἱ ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν ὑποκείμεναι εἰς ἰδιαιτέραν φθοράν ἢ ἐλάττωσιν, π. χ. τὰ γεννήματα καὶ τὸ ἄλας, ἢ πραγματεῖαι ἐπιδεκτικαὶ ρεύσεως· ἄλλως οἱ ἀσφαλισταὶ δὲν εἶναι ὑπεύθυνοι περὶ τῆς ἐνδεχομένης βλάβης ἢ φθορᾶς τῶν προϋόντων τούτων, ἐκτός ἂν ὁ ἀσφαλιζόμενος ἠγνόει τὸ εἶδος τοῦ φορτίου, ὅταν ὑπεγράψῃ τὸ ἀσφαλιστικόν. Ἐ. 332. 369.

356. Ἐὰν ἡ 1) ἀσφάλεια ᾖ ἀμφοτερόπλευρος, τὸ δὲ πλοῖον, εἰς τὴν διευθύνουσαν, δὲν φορτωθῇ, ἢ φορτωθῇ ἐλλιπῶς κατὰ τὴν ἐπάνοδον, ὁ ἀσφαλιστής λαμβάνει μόνον τὰ δύο ἀνάλογα τρίτα τῶν συμφωνηθέντων ἀσφαλιστρῶν, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἐναντία συμφωνία.

1) τῶν πραγματειῶν

357. Ἀσφαλιστικὸν ἢ ἀντασφαλιστικὸν συμβόλαιον, γενόμενον περὶ ποσότητος ὑπερβαίνουσας τὴν ἀξίαν τῶν φορτωθέντων πραγμάτων, εἶναι ἄκυρον ὡς πρὸς μόνον τὸν ἀσφαλιζόμενον, ἐὰν ἀποδειχθῇ, ὅτι ὑπάρχει δόλος ἢ ἀπάτη ἐκ μέρους τοῦ. Ἐ. 336. 342. 358. 359. 380.

358. Ἄν δὲν ὑπάρχῃ οὔτε δόλος, οὔτε ἀπάτη, τὸ συνάλλαγμα ἰσχύει μέχρι τῆς συμπληρώσεως τῆς τῶν φορτωμένων πραγμάτων ἀξίας κατὰ τὴν γενομένην ἢ συμφωνηθεῖσαν ἐκτίμησιν.—Ἐν περιπτώσει ἀπωλείας τῶν πραγματειῶν, ἕκαστος τῶν ἀσφαλιστῶν χρεωστεῖ νὰ συνεισφέρῃ ἀναλόγως τῶν ποσοτήτων τῶν παρ' αὐτοῦ ἡσφαλισμένων.—Δὲν δύνανται δὲ νὰ λάβουν ἀσφάλιστρα διὰ τὸ περιπλεῦν τῆς τιμῆς εἰμὴ μόνον ἡμισυ τοῖς ἑκατόν, λόγῳ ἀποζημιώσεως. Ἐ. 328. 349. 359. 360. 401.

359. Ἄν ἀδόλως ἔγιναν πολλὰ περὶ τοῦ αὐτοῦ φορτίου ἀσφαλιστικά, τὸ δὲ πρῶτον τούτων ἀσφάλιζῃ τὴν ἀξίαν ὅλων τῶν φορτωθέντων πραγμάτων, αὐτὸ καὶ μόνον ἰσχύει.—Οἱ ἀσφαλισταί, οἱ ὑπογράψαντες τὰ μετὰ ταῦτα συμβόλαια, ἀπαλλάσσονται τῆς ὑποχρεώσεως, καὶ δὲν ἀπολαμβάνουν εἰμὴ ἡμισυ μόνον τοῖς ἑκατόν ἐκ τῶν ἀσφαλισθέντων χρημάτων.—Ἐὰν τὸ

πρῶτον συμβόλαιον δὲν ἀσφαλίζῃ τὸ ὅλον τῆς ἀξίας τῶν φορτωθέντων πραγμάτων, οἱ ἀσφαλισταί, οἱ ὑπογράψαντες τὰ μετὰ τοῦτο συμβόλαια, εἶναι ὑπεύθυνοι περὶ τοῦ ὑπολοίπου κατὰ τὴν χρονολογικὴν τῶν συμβολαίων τάξιν. 'Ε. 335. 349. 358. 379.

360. Ἄν ὑπάρχουν πράγματα φορτωμένα ἐπὶ τοῦ ὅλου 1) τῶν ἀσφαλισθεῖσων ποσοτήτων, καὶ ἀπολεσθῇ μέρος αὐτῶν, πληρόνεται τοῦτο παρ' ὅλων τῶν ἀσφαλιστῶν, ἀναλόγως τῆς μετοχῆς ἐκάστου. 'Ε. 358. 401.

1) ὡς πρὸς τὸ ὅλον

361. Ἄνπραγματεῖται, αἱ ὁποῖαι μέλλουν νὰ φορτωθῶν εἰς πολλὰ πλὴν ὠρισμένα πλοῖα, ἡσφαλίσθησαν χωριστά, σημειωμένης τῆς ποσότητος τῆς εἰς ἑκάστον τῶν πλοίων τούτων ἀσφαλισθείσης, τὸ δὲ ὅλον τοῦ φορτίου ἐπεδιδιᾶσθαι εἰς ἓν μόνον πλοῖον, ἢ καὶ εἰς πολλὰ πλὴν ὀλιγώτερα τῶν ἐν τῷ συμβολαίῳ ὀρισθέντων, ὁ ἀσφαλιστὴς δὲν εἶναι ὑπεύθυνος εἰμὴ περὶ μόντης τῆς εἰς τὸ πλοῖον ἢ τὰ πλοῖα, τὰ λαβόντα τὸ φορτίον, ἀσφαλισθείσης ποσότητος, ἂν καὶ ᾗθελον ἀπολεσθῇ ὅλα τὰ ἐν τῷ συμβολαίῳ ὀρισθέντα πλοῖα· λαμβάνει δὲ ἡμῖς τοτὲς ἑκατὸν ἐκ τῶν ποσοτήτων, τῶν ὁποίων ἀκυρώθησαν αἱ ἀσφάλειαι. 'Ε. 349. 351. 391 ε.

362. Ἐὰν ὁ πλοίαρχος ἔχῃ τὴν ἄδειαν νὰ ἐκπλέῃ 1) εἰς διαφόρους λιμένας πρὸς συμπλήρωσιν ἢ ἀλλαγὴν τοῦ φορτίου του, οἱ κίνδυνοι τῶν ἡσφαλισμένων πραγμάτων δὲν λογίζονται εἰς βάρος τοῦ ἀσφαλιστοῦ, εἰμὴ ἐνόσω αὐταὶ ὑπάρχουν ἐν τῷ πλοίῳ, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχῃ ἐναντία συμφωνία.

1) εἰσπλέῃ

363. Ἄν ἡ ἀσφάλεια ἔγινε διὰ χρόνον ῥητόν, ὁ ἀσφαλιστὴς εἶναι ἐλευθέρος πάσης ὑποχρεώσεως μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ χρόνου τούτου, ὁ δὲ ἀσφαλιζόμενος δύναται νὰ συμφωνήσῃ περὶ τῶν νέων κινδύνων νέαν ἀσφάλειαν.

364. Ὁ ἀσφαλιστὴς ἀπαλλάττεται τῶν κινδύνων, ἀπολαμβάνων ἐν τοσοῦτῳ ἀκέραια τὰ ἀσφάλιστρα, ἂν ὁ ἀσφαλιζόμενος στείλῃ τὸ πλοῖον ἀπωτέρω τοῦ ἐν τῷ συμβολαίῳ ὠρισμένου τόπου, ἂν καὶ διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ.—Ἡ ἀσφάλεια ἰσχύει καθ' ὅλα, ἂν ὁ πλοῦς συνετμηθῇ. 'Ε. 351. 361. 391 ε.

365. Πᾶσα ἀσφάλεια, γενομένη μετὰ τὴν ἀπώλειαν ἢ τὴν ἀφίξιν τῶν ἡσφαλισμένων πραγμάτων, εἶναι ἄκυρος, ὅταν ὑπάρχῃ τεκμήριον, ὅτι πρὸ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμβολαίου ἦτον δυνατόν νὰ ἔχῃ εἶδῃσιν ὁ μὲν ἀσφαλιζόμενος τῆς ἀπωλείας, ὁ δὲ ἀσφαλιστὴς τῆς ἀφίξεως τῶν ἡσφαλισμένων πραγμάτων. 'Ε. 347. 348.

N. Ἀλλ' ὅμως μὲν κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρθροῦ 365 τοῦ ἐμπ. νόμου ἡ ἀσφάλεια ἰσχύει, καὶ μετὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἡσφαλισμένου πράγματος γενομένη, ἐὰν ὁ ἀσφαλιζόμενος δὲν εἶχε πρὸ τῆς τοῦ συμβολαίου ὑπογραφῆς εἶδῃσιν περὶ τῆς ἀπωλείας, ἀλλ' ὁ ἐμπορικὸς νόμος κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ κοινοῦ δικαίου ἀναγνωρίζων διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ὡς ἰσχυράν τὴν ἀσφάλειαν, ἥς τὸ ἀντικείμενον δὲν ὑφίστατο κατὰ τὴν σύστασιν αὐτῆς ἐν ἀγνοίᾳ τῶν μερῶν, ἠθέλησε νὰ δώσῃ κύρος καὶ εἰς τὴν διάνοιαν ἀπλῶς τῶν καλῇ τῇ πίστει συναλλασσομένων· ὅθεν τὸ ἀνωτέρω δόγμα οὐδόπως χωρεῖ ἐὰν ἡ τοῦ πράγματος ἀπώλεια ἐγένετο μὲν πρὸ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμβολαίου καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῶν μερῶν, συνέπεσεν ὁμως εἰς χρόνον, οὗ τοὺς κινδύνους ἢ τῶν συναλλαξαμένων ὀλέθους δὲν περιέλαβεν, ἀλλ' ἔθῃκεν ἐκτός τοῦ ἀσφαλιστικοῦ συμβολαίου. Α. Π. 166 τοῦ 72.

366. Ὑπάρχει δὲ τεκμήριον ὅταν, λογιζομένων τριῶν τετάρτων τοῦ μυριομέτρου (μισὲς καὶ ἡμισείας λεύγης) ἀνά πᾶσαν ὥραν, χωρὶς βλάβην τῶν ἄλλων ἀποδείξεων, ἐξάγεται, ὅτι ἐκ τοῦ τόπου, ἐνθα τὸ πλοῖον κατέπλευσεν ἢ ἀπώλεσθη, ἢ ὅπου ἐφθασεν ἡ πρώτη περὶ τούτου ἀγγελία, ἦτα δυνατόν νὰ γενῇ αὕτη γνωστὴ εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἔγινε τὸ ἀσφαλιστικόν συμβόλαιον, πρὶν τοῦτο ὑπογραφῇ. 'Ε. 365 ε.

367. Ἐὰν ὁμως ἡ ἀσφάλεια ἐγίνεν ἐπὶ καλῇ ἢ κακῇ ἀγγελίᾳ, τὸ τεκμήριον, περὶ οὗ γίνεται λόγος εἰς τὰ προηγούμενα ἀρθρα, εἶναι ἀναπόδεκτον· τὸ δὲ συμβόλαιον δὲν ἀκυροῦται εἰμὴ ὅταν ἀποδειχθῇ, ὅτι ἐγνώριζεν ὁ μὲν ἀσφαλιζόμενος τὴν ἀπώλειαν, ὁ δὲ ἀσφαλιστὴς τὴν ἀφίξιν τοῦ πλοίου πρὶν τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμβολαίου. 'Ε. 368.

368. Ὑπαρχούσης ἀποδείξεως κατὰ τοῦ ἀσφαλιζομένου, αὐτὸς πληρόνει πρὸς τὸν ἀσφαλιστὴν διπλὰ τὰ ἀσφάλιστρα. — Ὑπαρχούσης ἀποδείξεως κατὰ τοῦ ἀσφαλιστοῦ, οὗτος πληρόνει πρὸς τὸν ἀσφαλιζόμενον ποσότητα χρημάτων ἴσην μὲ τὸ διπλοῦν

τῶν συμφωνηθέντων ἀσφαλιστρῶν. — Ἐκεῖνος δὲ τούτων, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγινεν ἡ ἀπόδειξις, καταδιώκεται καὶ ἐπὶ πλημμελήματι. Π. Ν. 397.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ ἐγκαταλείψεως.

369. Ἡ ἐγκατάλειψις τῶν ἀσφαλισθέντων πραγμάτων δύναται νὰ γενῇ. — ἐν περιπτώσει ἀλώσεως, ναυαγίας, καθίσματος μετὰ διαβρῆξεως, ἀνικανότητος τοῦ πλοίου εἰς πλοῦν ἐκ θαλασσίου συμβάντος, ἐμποδίσσεως γενομένης παρὰ ξένης δυνάμεως, καὶ ἐν περιπτώσει ἀπωλείας ἢ βλάβης τῶν ἀσφαλισθέντων πραγμάτων, ἂν ἡ ἀπώλεια ἢ ἡ βλάβη αὕτη ἀναδαινῇ τοῦλάχιστον μέχρι τῶν τριῶν τεταρτημορίων. Δύναται νὰ γενῇ ἐγκατάλειψις καὶ ἐν περιπτώσει ἐμποδίσσεως γενομένης παρὰ τῆς κυβερνήσεως μετὰ τὸν ἀπόπλουν. Ἐ. 246. 258. 276 ἔ. 340.

Ν. Ὁ νόμος, λαλῶν περὶ ἀνικανότητος τοῦ πλοίου εἰς πλοῦν ἐκ θαλασσίου δυστυχήματος προελθοῦσαν, ἐννοεῖ βεβαίως οὐ μόνον τὴν ἀπόλυτον ἀνικανότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν σχετικήν. Τοιαύτην δὲ προδήλως ἀποτελεῖ καὶ ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν τὸ πλοῖον μὴ ὂν καθ' ἑαυτὸ ἀνικανον πρὸς ποντοπορίαν καὶ δυνάμενον ἐπὶ τούτῳ νὰ ἐπισκευασθῇ, ἀδυνατεῖ ὅμως νὰ ἐκπλεύσῃ τοῦ λιμένος, εἰς ὃν μετὰ τὸ θαλάσσιον δυστύχημα προσωρμίσθη δι' ἑλλειψιν τῶν πρὸς ἐπισκευὴν αὐτοῦ μέσων καὶ ἔνεκα τούτου δημοπρατεῖται ἀφαιρούμενον ὀλοτελῶς ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ ἰδιοκτήτου. Δὲν ἐφαρμόζονται δ' ἐπομένως ἐπὶ τῆς τοιαύτης σχετικῆς ἀνικανότητος τὰ ἄρθρα 237, 389 καὶ 390 τοῦ ἐμπ. νόμου. Α. Π. 88 τοῦ 77. — Ἀληθῶς μὲν ἐπὶ τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ πλοίου λόγῳ καθίσματος μετὰ διαβρῆξεως δὲν ἐφαρμόζεται ἡ περὶ τοῦ ἐφικτοῦ τῆς ἀνακαινίσεως καὶ ἐπισκευῆς τοῦ πλοίου διάταξις τοῦ ἄρθρου 389 τοῦ ἐμπ. νόμου, ἥτις ἄφορᾷ εἰς ἄλλην εἰδικῶς ὠρισμένην ἐγκατάλειψιν. Καθ' ὅσον ὅμως ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 369 καὶ 381 τοῦ αὐτοῦ νόμου προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἡ ἔνεκα τοῦ πρώτου λόγου ἐγκατάλειψις ὑποτίθεται διαβρῆξιν ἐκ τοῦ καθίσματος, ἐπενεγκοῦσαν δυσεπανόρθωτον βλάβην κατὰ τὰ οὐσιώδη μέρη τοῦ πλοίου, ἐπεταί, ὅτι ἡ τοῦ πλοίου ἀνακαινίσις καὶ ἐπισκευή, δι' ἧς ἐτέθη τοῦτο εἰς κατὰστασιν νὰ ἐξακολουθῇ τὸν πλοῦν αὐτοῦ, ταχέως καὶ δι' εὐτελοῦς δαπάνης ἐπιτευχθεῖσα, δύναται νομίμως νὰ ποικρούσῃ ὡς ἀνυπόστατον τὴν ἔνεκα τῆς διαβρῆξεως ταύτης ἐγκατάλειψιν. Α. Π. 273 τοῦ 64. — Ἡ τῆς ἐγκαταλείψεως

καὶ ἡ τῆς ἀβαρίας ἀγωγή ἔχουσι διάφορον βάσιν, διότι ἡ μὲν πρώτη ἐρείδεται εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ ἠσφαλισμένου πράγματος ἐν περιπτώσει ὀλικῆς καταστροφῆς αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἀσφαλιστοῦ νὰ πληρώσῃ τὴν ἐν τῷ ἀσφαλιστικῷ ὥρισμένην ποσότητα, ἡ δὲ δευτέρα βάσιν ἔχει τὴν εἰς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσιν τοῦ ἀσφαλιστοῦ δι' αὐτῆς ζημίας ὑπέστη ὁ ἀσφαλισθεὶς ἐκ θαλασσίων δυστημάτων. Ὅθεν δὲν εἶναι ὀρθόν, ὅτι ἡ τῆς ἐγκαταλείψεως ἀγωγή περιέχει πάντοτε σιωπηρῶς τὴν τῆς ἀβαρίας. Α. Π. 398 καὶ 31 τοῦ 84. Ἀλλὰ καὶ ἀντίθετοι ἀποφάσεις. (Ἴδε καὶ ἀρθρον 432). Ἀπορρίπτομένης δὲ τῆς περὶ ἐγκαταλείψεως ἀγωγῆς λόγῳ παραγραφῆς δὲν εἶναι λόγῳ δεδικασμένου ἀπαράδεκτος ἡ ἀγωγή τῆς ἀβαρίας, διότι διαφέρει τὸ ἀντικείμενον τῆς δευτέρας, ὃ συνίσταται εἰς τὴν διὰ τὴν γενομένην ζημίαν ἀποζημίωσιν τοῦ ἀσφαλισθέντος ἰδιοκτητοῦ, ἐν ᾧ τῆς ἐτέρας ἀντικείμενον εἶναι ἡ ἀπόδοσις τῆς ἀσφαλείας ἀντὶ τοῦ ἐγκαταλιμπανομένου ὑπὲρ τῆς ἀσφαλιζούσης εταιρίας. Α. Π. 301 τοῦ 68.

370. Ἐγκατάλειψις δὲν δύναται νὰ γενῇ πρὸ τοῦ ἀπόπλου. Ἐ. 350. 355. 369. 370 ε. 387.

371. Πᾶσα ἄλλη ζημία θεωρεῖται ὡς ἀβαρία, καὶ κανονίζεται μεταξὺ τῶν ἀσφαλιστῶν καὶ τῶν ἀσφαλιζομένων κατὰ λόγον τῆς μετοχῆς των. Ἐ. 191, 11. 330. 393. 397 ε. 404. 409. 435. 436.

372. Ἡ ἐγκατάλειψις τῶν ἀσφαλισθέντων πραγμάτων δὲν δύναται νὰ γενῇ ἐν μέρει ἢ ὑπὸ συνθήκην· περιορίζεται δὲ εἰς μόνὰ τὰ πράγματα, τὰ ὅποια εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀσφαλείας καὶ τοῦ κινδύνου. Ἐ. 332. 350.

373. Ἡ ἐγκατάλειψις πρέπει νὰ γενῇ εἰς τοὺς ἀσφαλιστὰς ἐντὸς ἐξ μηνῶν ἀφ' ἧς ἡμέρας ληφθῇ ἡ ἀγγελία, ὅτι τὸ πλοῖον ἀπωλέσθη εἰς τοὺς λιμένας ἢ τὰ παράλια τῆς Εὐρώπης, ἢ τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς, εἰς τὴν Μεσόγειον, ἢ, ἐν περιπτώσει ἀλώσεως, ἀφ' ἧς ἡμέρας γνωστοποιηθῇ, ὅτι τὸ πλοῖον ἐφέρθη εἰς ἓνα τῶν λιμένων ἢ τῶν τόπων, τῶν κειμένων εἰς τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα παράλια· — ἐντὸς ἐνὸς ἔτους, ἀφ' ὧς ληφθῇ ἡ ἀγγελία ὅτι τὸ πλοῖον ἀπωλέσθη, ἢ ἀλώθην ἐφέρθη εἰς τὰς ἀποικίας τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν, εἰς τὰς Ἀσωρίους καὶ Καναρίους νήσους, εἰς τὴν Μαδέραν καὶ λοιπὰς νήσους, καὶ τὰ παράλια τὰ πρὸς δυσμὰς τῆς Ἀφρικῆς καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἀμερικῆς· — ἐντὸς

δύο ἐτῶν, ἀφοῦ ληφθῇ ἡ ἀγγελία, ὅτι τὸ πλοῖον ἀπωλέσθη, ἢ ἀλωθὲν ἐφέρθη εἰς ὅποιονδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου.—Μετά τὴν παρέλευσιν τῶν προθεσμιῶν τούτων, οἱ ἀσφαλιζόμενοι δὲν εἶναι δεκτοὶ πρὸς ἐγκατάλειψιν. 'Ε. 374 ἐ. 434.

Ν. Ἡ τῆς ἐγκαταλείψεως ἀγωγή παραγράφεται ἐντὸς 6 μηνῶν ἀπὸ τῆς λήψεως τῆς περὶ ἀπώλειας τοῦ πλοίου ἀγγελίας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἡ περὶ πληρωμῆς τῆς ἀσφαλισθείσης ποσότητος. Α. Π. 11 τοῦ 85, 31 τοῦ 84. ("Ορα καὶ ἄρθρα 369, 432).

374. Καθ' ἣν περίπτωσιν δύναται νὰ γενῇ ἐγκατάλειψις, ἢ ἐν περιπτώσει παντὸς ἄλλου ὑπὸ κίνδυνον τῶν ἀσφαλιστῶν συμβεβηκότος, ὁ ἀσφαλιζόμενος χρεωστεῖ νὰ κοινοποιήσῃ πρὸς τὸν ἀσφαλιστὴν ὅσας λαμβάνει εἰδήσεις· ἡ δὲ κοινοποιήσις αὕτη πρέπει νὰ γίνεται ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τῆς εἰδήσεως. 'Ε. 378. 387. 390. Πολ. 193.

375. Ἐάν, διὰ μὲν τοὺς συνήθεις πλοῦς, μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ὁλοκλήρου ἔτους ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐκπλεύσῃ τὸ πλοῖον ἢ ἀφ' ἧς ἡμέρας χρονολογοῦνται αἱ τελευταῖαι ἀγγελίαι, διὰ δὲ τοὺς μακροὺς πλοῦς, μετὰ πάροδον δύο ἐτῶν, ὁ ἀσφαλιζόμενος ἀναγγείλῃ, ὅτι δὲν ἔλαβεν καμμίαν περὶ τοῦ πλοίου τοῦ ἀγγελίαν, δύναται νὰ κάμῃ ἐγκατάλειψιν πρὸς τὸν ἀσφαλιστὴν καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν τῆς ἀσφαλείας, χωρὶς νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ ποδείξῃ τὴν ἀπώλειαν τοῦ πλοίου.—Μετά τὴν παρέλευσιν τοῦ ἔτους ἢ τῆς διετίας, ὁ ἀσφαλιζόμενος ἔχει τὰς παρὰ τοῦ ἄρθρ. 373 ὁρισθείσας προθεσμίας διὰ νὰ κάμῃ τὴν ἐγκατάλειψιν. 'Ε. 377.

Ν. Τὸ διὰ τῶν ἁρθρῶν 375 καὶ 376 καθιερούμενον ὑπὲρ τοῦ ἀσφαλιζομένου τεκμήριον, ὅτι ἡ τοῦ πλοίου ἀπώλεια ἐγένετο ἐν τῇ διαρκείᾳ τῆς ἀσφαλείας, στηρίζεται εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅτι τὸ πλοῖον θεωρεῖται ἀπολεσθὲν ἀφ' ἧς ἡμέρας αἱ τελευταῖαι ἀγγελίαι χρονολογοῦνται· ἀλλ' ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης προκύπτει, ὅτι, ἂν ἡ ἀσφάλεια συνωμολογήθῃ νὰ ἀρξῇται μετὰ τὸν ἀπόπλουν τοῦ πλοίου, αἱ δὲ τελευταῖαι ἀγγελίαι ἀνάγωνται εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς συμπεφωνημένης ἐνάρξεως τῶν κινδύνων, τὸ νόμιμον ἐκεῖνο τεκμήριον δὲν ὑφίσταται ὑπὲρ τοῦ ἀσφαλιζομένου, καὶ ἐπομένως οὗτος ὀφείλει πρὸς ὑποστήριξιν τῆς περὶ ἐγκαταλείψεως καὶ περὶ πληρωμῆς τῆς ἀσφαλείας ἀγωγῆς αὐτοῦ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ τοῦ πλοίου αὐτοῦ ἀπώλεια ἐγένετο ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἀσφαλείας. Α. Π. 166 τοῦ 72.

376. Ἐάν ἡ ἀσφάλεια ἔγινε διὰ χρόνον ῥητόν, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν διὰ τοὺς συνήθεις καὶ μακροὺς πλοῦς τεθειμένων ἐνταῦθα προθεσμιῶν, ἡ ἀπώλεια τοῦ πλοίου θεωρεῖται ὡς γενομένη ἐντός τῆς διαρκείας τῆς ἀσφαλείας. Ἐ. 332. 373.

377. Εἶναι μακροὶ πλοῖ οἱ γινόμενοι εἰς τὰς Ἀνατολικὰς καὶ Δυτικὰς Ἰνδίας, εἰς τὸν Εἰρηνικόν Ὠκεανόν, εἰς Καναδά, εἰς τὴν Νέαν Γῆν, εἰς τὴν Γροενλανδίαν, καὶ εἰς τὰ ἄλλα παράλια καὶ τὰς νήσους τῆς Μεσημβρινῆς καὶ Βορείου Ἀμερικῆς, εἰς τὰς Ἀσωρίους καὶ Καναρίους νήσους, εἰς τὴν Μαδέραν, καὶ εἰς ὅλους τοὺς κατὰ τὸν Ὠκεανὸν αἰγιαλοὺς καὶ τόπους, τοὺς πέραν τῶν πορθμῶν τῆς Γιβραλτέρρας καὶ τοῦ Σούνδου. Ἐ. 375.

378. Ὁ ἀσφαλιζόμενος δύναται, διὰ τῆς εἰς τὸ ἄρθρον 374 διαληφθείσης κοινοποιήσεως, ἢ νὰ κάμῃ τὴν ἐγκατάλειψιν παρעוῦς, προσκαλῶν τὸν ἀσφαλιστὴν νὰ πληρώσῃ πρὸς αὐτὸν τὴν ἀσφαλισθεῖσαν ποσότητα ἐντός τῆς ἐν τῷ συμβολαίῳ προθεσμίας, ἢ νὰ διατηρήσῃ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ κάμῃ τὴν ἐγκατάλειψιν ἐντός τῶν νομίμων προθεσμιῶν.

N. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 378 τοῦ ἐμπ. νόμου, καθ' ὃ ὁ ἀσφαλιζόμενος μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 374 διαγραφομένην κοινοποίησιν πρὸς τὸν ἀσφαλιστὴν δύναται νὰ προβῇ εἰς ἐγκατάλειψιν καὶ νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἀσφαλιστὴν νὰ πληρώσῃ τὴν ἀσφαλισθεῖσαν ποσότητα, συνάγεται ἀριθλῶς, ὅτι δύο τούντεῦθεν παράγονται διακεκριμένοι ἀλλήλων ἀγωγαί, ἡ μὲν σκοποῦσα τὴν κύρωσιν τῆς ἐγκαταλείψεως ἐν ᾗ περιπιῶσται δὲν ἦθελεν ἀποδεχθῇ ταύτην ὁ ἀσφαλιστής, ἡ δὲ παρεπομένη ταύτῃ καὶ ἐπιδιώκουσα τὴν πληρωμὴν τῆς ἀσφαλισθείσης ποσότητος, ἃς ὁ ἀσφαλιζόμενος δὲν εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἐνώσῃ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν. Α, Π. 31 τοῦ 84, 11 τοῦ 85 (κατὰ τὴν πλειονοψηφίαν). Ἀλλὰ (κατὰ τὴν μειονοψηφίαν) κατὰ τὸ ἄρθρον 431 τοῦ ἐμπ. νόμου ὁ ἀσφαλιζόμενος ὀφείλει ἐντός τοῦ χρόνου τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 374 τασσομένης παραγραφῆς οὐ μόνον ἐξωδίκως νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ ἀσφαλισθὲν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ ἐγκαταλείψεως ἀγωγὴν αὐτοῦ, ἥτις κατὰ τὸν ῥητόν ὁρισμὸν τοῦ ἄρθρου 369 ἀντικείμενον καὶ σκοπὸν ἔχει τὸ νὰ διαταχθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἡ εἰς τὸν ἀσφαλιστὴν ἐγκατάλειψις τοῦ ἀσφαλισθέντος πράγματος ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει αὐτοῦ εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἀσφαλισθείσης ποσότητος. Ὅθεν ἡ ἀγωγὴ περὶ ἐγκαταλείψεως περιέχει ἀναγκαιῶς καὶ τὴν αἵτησιν περὶ πληρωμῆς τῆς ἀσφαλισθείσης ποσότητος, ἥς ἀνεῖ δὲν ἀποτελεῖ πλήρη ἀγωγὴν. (Ἴδε καὶ ἄρθρον 369 καὶ 432).—Τὰ

ἄρθρα 378, 379, 380 καὶ 383 τοῦ ἐμπ. νόμου οὐδαμῶς καθιεροῦσι τὴν ἀρχὴν ὅτι ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς περὶ ἐγκαταλείψεως καὶ πληρωμῆς τοῦ ἀσφαλισθέντος ποσοῦ ὁ ἀσφαλιστὴς μόνον ἐκκαθαρισμένας ἀπαιτήσεις συμφητισμοῦ δύναται νὰ ὑποβάλῃ, ἡ δὲ περὶ τούτου διάταξις τοῦ Κώδικος 14 § 1 (4. 31), καθὼς δικονομικὴ, δὲν ἰσχύει τανῦν. Α. Π. 348 τοῦ 79.

379. Ὁ ἀσφαλιζόμενος χρεωστεῖται, κάμνων τὴν ἐγκατάλειψιν, νὰ εἰδοποιήσῃ ὅλας τὰς παρ' αὐτοῦ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως γενομένας ἢ διαταχθείσας ἀσφαλείας, καὶ τὰ ὅποια ἔλαβε ναυτικά θάναεια εἴτε ἐπὶ τοῦ πλοίου, εἴτε ἐπὶ τῶνπραγματειῶν. Τούτου δὲ μὴ γενομένου, ἡ προθεσμία τῆς πληρωμῆς, ἥτις ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐγκαταλείψεως, ἀναβάλλεται μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἤθελε κάμει τὴν εἰρημένην δηλοποίησιν, χωρὶς ἐκ τούτου νὰ παρατείνεται ἡ ὁρισθεῖσα προθεσμία διὰ τὴν ἕνεκα τῆς ἐγκαταλείψεως ἀγωγὴν. Ἐ. 359.

Ν. Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἁρθρου 379 τοῦ ἐμπ. νόμου τὰ προγενέστερα τῆς ἀσφαλείας ἰσχυρὰ ναυτοθάναεια ὑφείλει ὁ ἀσφαλιζόμενος νὰ δηλώσῃ κατὰ τὴν ἐγκατάλειψιν εἰς τὸν ἀσφαλιστὴν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ μεταγενέστερα τῆς ἀσφαλείας ἄκυρα ναυτοθάναεια (ἄρθ. 317, 347 καὶ 359 τοῦ ἐμπ. νόμου). Α. Π. 126 τοῦ 50.

380. Ἄν ὁ ἀσφαλιζόμενος κάμῃ θολίαν δηλοποίησιν, στερεῖται τῶν ἐκ τῆς ἀσφαλείας ὠφελειῶν, καὶ ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ τὰ ληφθέντα ναυτικά θάναεια, καὶ ἂν τὸ πλοῖον ἀπολεσθῇ ἢ ἀλωθῇ. Ἐ. 336. 348. 357 ἐ.

381. Ἐν περιπτώσει ναυαγίας, ἢ καθίσματος μετὰ διαρρήξεως, ὁ ἀσφαλιζόμενος χρεωστεῖται, φυλαττομένων τῶν περὶ ἐγκαταλείψεως ἐν θέοντι τόπῳ καὶ χρόνῳ δικαιωμάτων του, νὰ ἀσχοληθῇ εἰς τὴν διάσωσιν τῶν ναυαγησάντων πραγμάτων· ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ δὲ ἐνόρκῳ βεβαιώσῃ, ἐπιδικάζονται τὰ πρὸς διάσωσιν ἔξοδα μέχρι τῆς ἀξίας τῶν διασωθέντων πραγμάτων. (1) Ἐ. 246. 258. 261. 369. 393.

(1) Ν. Τῆ Β' τῆς 18 Σεπτ. 1856 περὶ ναυαγίων καὶ ναυαγιαίρέσεων.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ ναυαγίων καὶ ναυαγιαίρέσεων ἐν παραλλοις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ διασώσεως καὶ προφυλάξεως τῶν ναυαγίων.

1. Εἰς περίπτωσιν ὁποιοῦδήποτε ναυαγίου πλοίου ἐπὶ Ἑλληνικῶν παραλλίων, ἢ διασώσεως τῶν ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, ἢ ναυαγιαίρε-

Ν. Ἀληθῶς μὲν ἐπὶ τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ πλοίου λόγῳ καθίσταται μετὰ διαβροχῆς δὲν ἐφαρμόζεται ἡ περὶ τοῦ ἐφικτοῦ τῆς ἀνακαινί-

σις, καὶ ἡ διαφύλαξις αὐτῶν ἀνατίθεται ἀποκλειστικῶς, ἐν ἐλλείψει τοῦ πλοιάρχου, τῶν ἰδιοκτητῶν, καὶ τῶν ἀσφαλιστῶν τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου, ἢ ἄλλου ἀντιπροσώπου των, εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπὴν, συγκατεστημένην ἐκ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς καὶ τῆς λιμενικῆς, καὶ ἐκ τοῦ εἰρηνοδίκου τοῦ τόπου τοῦ ναυαγίου, ἥτις ἐνεργεῖ ἰδίως κατὰ τοὺς ὅρισμους τοῦ παρόντος νόμου. Τῆς δὲ ἐπιτροπῆς ταύτης προεδρεύει ἡ διοικητικὴ ἀρχή.

2. Ὁ αὐτόπτης ἢ ὁ ὁπωσδήποτε πληροφόρηθῆς περὶ ναυαγίου ὀφείλει ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν πλησιεστέραν λιμενικὴν ἢ ἄλλην ἀρχήν, ἐπὶ ποινῇ κρατήσεως τριῶν μέχρι πέντε ἡμερῶν, ἢ προστίμου τριάκοντα μέχρι πενήκοντα δραχμῶν, ἐν περιπτώσει ἀμελείας ἢ ἀποποιήσεώς του, καὶ ἐπὶ ἀμοιβῇ πρὸς τὸν πρῶτον ἀγγελιοφόρον δραχμῶν τριῶν ἕως δέκα διὰ πάντα σχοῖνον ὁδοπορίας, προσελεύσεως καὶ ἐπανόδου ἀπὸ τοῦ τόπου τοῦ ναυαγίου, μέχρι τοῦ καταστήματος τῆς εἰδοποιήσεως ἀρχῆς, ἡ δὲ ἀμοιβὴ ἐκκαθαρίζεται κατὰ τὸ ἄρθρον 7.

3. Πᾶσα ἀρχὴ λαβοῦσα ὁπωσδήποτε γνῶσιν τοῦ ναυαγίου ὀφείλει ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσῃ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, συντάττουσα, ἂν ἔλαβε παρ' ἄλλου τὴν περὶ ναυαγίου ἀγγελίαν, ἔκθεσιν ὑπογεγραφομένην παρ' αὐτῆς καὶ τοῦ ἀγγελιοδότου, καὶ περιλαμβάνουσαν τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ ἀγγελιοδότου, τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς ἀγγελίας, καὶ πᾶσαν ἄλλην αὐτικῶς πληροφορίαν, τὴν δὲ ἔκθεσιν ταύτην διευθύνει εἰς τὴν λιμενικὴν ἀρχήν.

4. Ἐν τῇ πρώτῃ ἀγγελίᾳ τοῦ ναυαγίου ὀφείλουν νὰ σπεύσωσιν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ τῆς ἐπιτροπῆς τὰ μέλη καὶ νὰ φροντίσωσι περὶ τῆς διασώσεως, τῆς προφυλάξεως τῶν ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, καὶ περὶ τῆς ναυαγιαιρέσεως, ἐνεργοῦντα ἕκαστον ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητός των, κατὰ τοὺς καθιερωτάς νόμους, συνδυασμένους μὲ τὰς εἰδικὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου· οὐχ ἥττον ὅμως, ὁποιοῦνδήποτε τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς μεταθῇ πρῶτον ἐπιτοσίως, δύναται καὶ μόνον νὰ ἐνεργήσῃ πᾶν ὅ,τι κατεπίγει, πληροφροῦν τὰ λοιπὰ μέλη περὶ τῶν ἐνεργειῶν του μετὰ τὴν προσέλευσίν των.

5. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀσχολεῖται πρὸ πάντων εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, χορηγοῦσα πᾶσαν περίθαλψιν καὶ συνδρομήν, καὶ προκαταβάλλουσα τὴν κατεπίγουσαν δι' αὐτοὺς καὶ διὰ τὴν ναυαγιαίρεσιν δαπάνην ἐκ τοῦ πλησιεστέρου δημοσίου ταμείου, ἐν ἐλλείψει ἄλλων χρημάτων,

σεως καὶ ἐπισκευῆς διὰ τ. τοῦ ἄρθρου 389 τοῦ ἐμπορ. νόμου, ἥτις ἀφορᾷ εἰς ἀλλήν εἰδικῶς ὠρισμένην ἐγκατάλειψιν· ἀλλὰ καθ' ὅσον ἐκ τοῦ

καὶ μέχρις οὗ λάβῃ τοιαῦτα ἐκ τῶν ὠρισμένων ἐν τοῖς ἄρθροις 17 καὶ 18 πλειστηριασμῶν· διὰ προκαταβολὴν δὲ ἀνωτέρου τῶν δραχμῶν 5,000 ποσοῦ πρέπει νὰ ζητῇται ἀδεια τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργείου. Πᾶσα δὲ θὰπάνη ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ 6' ἐδαφίου τοῦ προηγουμένου ἄρθρου πρέπει νὰ γίνηται συναινέσει τοῦλάχιστον τῶν δύο μελῶν, συντασσομένης ἡτιολογημένης ἐκθέσεως, καὶ νὰ βιβαιοῦται διὰ τῆς προσηκούσης ἀποδείξεως.

6. Ἡ λιμενικὴ ἀρχὴ παραλαμβάνει ὅλα τὰ ἔγγραφα τοῦ πλοίου καὶ συλλέγει πᾶσαν δυνατὴν πληροφορίαν περὶ αὐτοῦ, περὶ τοῦ ναυαγίου, περὶ τοῦ πληρώματος, καὶ τῶν ἐπιβατῶν, περὶ τοῦ φορτίου, περὶ τῶν ιδιοκτητῶν καὶ τῶν ασφαλιστῶν, ἐξετάζει τοὺς παρόντας ναύτας καὶ ἐπιβάτας καὶ ἄλλους εἰδήμονας, ἢ βεβαιοῦ τὴν ἀπουσίαν των ἐν τῇ ἐκθέσει· συντάττει δὲ περὶ πάντων καὶ περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ πλοίου ἐκθέσιν, καὶ ἀντίγραφον αὐτῆς διαβιβάζει ἀμέσως εἰς τὸ κεντρικὸν λιμεναρχεῖον, εἰς ὃ ὑπάγεται τὸ πλοῖον, καὶ εἰς τὸ τοῦ τόπου τοῦ ναυαγίου. — Ταῦτα πάντα δὲν ἀποκλείουν τὴν ὑπὸ τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου διαταττομένην ἀλλήν ἐξέτασιν τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἐπιβατῶν.

7. Πᾶς ναυτικός, ἀμαξηλάτης, ἡνίοχος, ἢ ἄλλοι δυνάμενοι νὰ χορηγήσωσιν, εἰς περίστασιν ναυαγίου, συνδρομὴν πρὸς διάσωσιν, ἢ ναυαγιαίρεσιν, ἢ διαφύλαξιν τῶν ναυαγίων, οφείλουσι νὰ σπεύσωσιν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ, καὶ νὰ συνεργήσουν τὸ καθ' ἑαυτούς, ἅμα καὶ ὅπως προσκληθῶσιν εἴτε παρὰ τινος μέλους τῆς ἐπιτροπῆς, εἴτε παρὰ τοῦ πλοιάρχου, ἢ τῶν ιδιοκτητῶν, ἢ τῶν ασφαλιστῶν τοῦ πλοίου καὶ φορτίου, ἢ τῶν ἀντιπροσώπων των, εἴτε καὶ ἀπρόσκλητοι, ἐν ἐλλείψει αὐτῶν ὅλων, ἐπὶ τῇ ἐν τῷ ἄρθρῳ 634 τοῦ ποινικοῦ νόμου ὠρισμένῃ ποινῇ εἰς περίπτωσιν ἀμελείας ἢ ἀρνήσεως. Τὰ δὲ ἔξοδα αὐτῶν καὶ ἡ ἀποζημίωσις των συνίστανται εἰς δραχμὰς δύο ἕως δέκα δι' ἐκάστης ἡμέρας ἐργασίας, καὶ εἰς ἴσον ποσὸν δι' ἕκαστον σχολῖνον ὁδοιπορίας προελεύσεως καὶ ἐπανόδου ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς ἐκάστου μέχρι τοῦ τόπου τοῦ ναυαγίου. Ἐκκαθαρίζονται δὲ αὐτὰ παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου, ἐπὶ τῇ βάσει ἡμερουσίου καταλόγου τῶν ἐργαζομένων ναυαγιαίρετῶν, καὶ τῶν ζώων, ὀχημάτων, λέμβων, καὶ ἐργαλείων των, συντασσομένου ὑπὸ τῆς λιμενικῆς ἀρχῆς· ὁ δὲ μὴ ἀποδεχόμενος τὴν ἐκκαθάρισιν ταύτην δύνανται, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀφ' ἧς λάβῃ αὐτῆς γνῶσιν, λογιζομένης καὶ τῆς νομίμου προθεσμίας τοῦ ἀποστήματος, νὰ τὴν ἀνακόψῃ παρὰ τῷ

συνδ. τῶν ἄρθρων 369 καὶ 381 τοῦ αὐτοῦ νόμου προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἡ ἔνεκα τοῦ πρώτου λόγου ἐγκατάλειψις ὑποτίθησι διάβρηξιν ἐκ τοῦ κα-

ἐμποροδικείου, τὸ ὁποῖον ἐκκαθαρίζει αὐτὴν ἀνεκκλήτως, ἀποῦ κλη-
τευθῇ καὶ τῆς ἐπιτροπῆς ὁ πρόεδρος.

8. Ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἐνδιαλαμβανομένων προ-
σώπων τοῦ πλοιάρχου, τῶν ἰδιοκτητῶν, καὶ τῶν ἀσφαλιστῶν τοῦ πλοίου
καὶ τοῦ φορτίου, τῶν ἀντιπροσώπων των καὶ τοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 33
καὶ 34 ἀρμοδίου προσέξου, οὐδεὶς ἄλλος δύναται νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὴν
ναυαγιαίρεσιν, μετὰ τὴν ἀφίξιν τῆς ἀρχῆς, οἱ δὲ λοιποὶ ὀφείλουσι νὰ
ἀπομακρυνθῶσι κατὰ πρόσκλησιν αὐτῆς, ἐπὶ ποινῇ κρατήσεως μίᾳς
μέχρι τριῶν ἡμερῶν, ἢ προστίμου δέκα μέχρι τριάκοντα δραχμῶν, ἐπι-
βαλλομένη παραυτίκα παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου κατ' αἵτησιν τῆς λιμενι-
κῆς ἀρχῆς.

9. Ἐπὶ τῇ αὐτῇ ποινῇ χρεωστοῦν οἱ ναυαγιαίρεται νὰ μεταφέρωσι
τὰ ναυάγια εἰς τὸν ὑπὸ τῆς λιμενικῆς ἀρχῆς προσδιορισμένον τόπον,
καὶ ν' ἀποφεύγωσι πᾶσαν βῆξιν, ἀνοιγμα τῶν κιθιωτίων καὶ δεσμίδων,
καὶ πᾶσαν ἐκκοπὴν τῶν ἱστίων καὶ σχοινίων τοῦ πλοίου.

10. Ὅποταν νομίση ἀναγκαῖον ἡ διοικητικὴ ἀρχή, δύναται νὰ προσ-
καλέσῃ ἐκ τῶν πλησιεστέρων μερῶν τὴν στρατιωτικὴν δύναμιν.

11. Ἐν πάσῃ περιπτώσει διαρπαγῆς, ὑπεξαίρεσεως ναυαγίων, ἢ ἄλ-
λης καταχρήσεως ἢ ἀταξίας, ὁ εἰρηνοδίκης συντάττει ἀμέσως ἐκθεσιν,
καὶ ἐνεργεῖ πᾶσαν ἀναγκαῖαν προανακριτικὴν πρᾶξιν, συμφωνῶντος πρὸς τὰς
διατάξεις τῆς ποινικῆς δικονομίας, καὶ διευθύνει τὰς ἀνακριτικὰς ἐργα-
σίας του εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελεὰ πρὸς περαιτέρω καταδίωξιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ διατηρήσεως τῶν ναυαγίων.

12. Περὶ τῆς ναυαγιαίρεσεως συντάσσεται ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐκθεσις
ὑπογραφομένη παρ' αὐτῆς, καὶ διαλαμβάνουσα ἅπαντα τὰ κατ' αὐτὴν,
καὶ προσέτι λεπτομερῆ περιγραφὴν τῶν διασωθέντων ναυαγίων κατ' εἴ-
δος, ποιότητα, καὶ ποσότητα, σημεῖα, ἀριθμούς. Ἀντίγραφα τῆς ἐκθέ-
σεως ταύτης στέλλονται ἀμέσως, ἐπιμελείᾳ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, εἰς
τὸ ὑπουργεῖον τῶν οικονομικῶν, καὶ εἰς τὸ τελωνεῖον τῆς περιφερείας,
ἐν ᾗ συνέβη τὸ ναυάγιον.

13. Ὅλα τὰ διασωθέντα κατατίθενται εἰς ἀποθήκην καὶ φυλάττον-
ται διὰ δύο κλειδῶν, ἐξ ὧν τὴν μὲν κρατεῖ ἡ λιμενικὴ, τὴν δέ, ἡ διοι-
κητικὴ ἀρχή· τῆς ἐναποθέσεως δὲ ταύτης, τῆς θέσεως καὶ τοῦ ἰδιοκτή-
του τῆς ἀποθήκης γίνεται μνεία ἐν τῇ ἐκθέσει.

οίσματος, ἐπενεγκοῦσαν δυσεπανόρθωτον βλάβην κατὰ τὰ οὐσιώδη μέρη τοῦ πλοίου, ἔπεται ἀναντιρρήτως, ὅτι ἡ τοῦ πλοίου ἀνακαίνισις, δι' ἧς

14. Αἱ ἀποθῆκαι, ἐν αἷς θέλουν φυλάττεσθαι τὰ ναυάγια, δὲν δύνανται νὰ ᾔναι κτῆμα μήτε παράρτημα τῆς κατοικίας οὐδενὸς μέλους τῆς ἐπιτροπῆς ἢ ὑπαλλήλου τῆς. — Ἀλλ' ἐὰν τὸ ναυάγιον συνέβῃ εἰς ἀπόκεντρον μέρος καὶ δὲν ὑπάρχουν ἀποθῆκαι, ἐπιτρέπεται τότε νὰ ἐναποθέτωνται εἰς τὸ κατάστημα τῆς λιμενικῆς ἀρχῆς ὑπὸ προσωπικὴν εὐθύνην αὐτῆς τῆς ἀρχῆς.

15. Ἡ λιμενικὴ ἀρχὴ διορίζει ὑπὸ ἰδίαν ἐαυτῆς εὐθύνην καὶ φύλακα τῶν διασωθέντων πιστὸν καὶ ἀξιόχρεον, εἰς τὸν ὁποῖον παραδίδονται ὅλα ταῦτα ἐπὶ ἀποδείξει καταχωρουμένη εἰς τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 12 διαλαμβανομένην ἔκθεσιν· ἡ ἔκθεσις δὲ αὕτη ὑπογράφεται καὶ ὑπὸ τοῦ φύλακος, ἢ, ἂν οὗτος ἀγνοῇ ἢ ἀδυνατῇ νὰ ὑπογράψῃ, ἀναφέρεται τοῦτον εἰς αὐτήν.

16. Οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν φύλαξιν τῶν ναυαγίων φροντίζουσιν ὥστε νὰ μὴ ἀναμιγνύωνται αἱπραγματεῖαι, καὶ νὰ μὴ βλάπτωνται τὰ ἐπὶ τῶν κιβωτίων, δεσμίδων, καὶ λοιπῶν δεμάτων σημεῖα.

17. Τὰ ὑποκείμενα εἰς ἄμεσον φθορὰν πλειστηριάζονται κατ' ἀπόφασιν τῆς ἐπιτροπῆς, συντασσόμενης ἐκθέσεως ἄνευ ἀναβολῆς ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 898 τῆς πολιτικῆς δικονομίας. Ὁ πλειστηριασμός δὲ γίνεται εἰς τὴν πλεισιεστέραν πόλιν, ἂν ᾔναι ἐφικτὴ ἢ μεταφορὰ τῶν, ἢ ἄλλως εἰς τὸ πλησιέστερον κατάστημα τοῦ ἐνὸς τῶν ἀποτελεσάντων τὴν ἐπιτροπὴν μελῶν, ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου καὶ τῆς λιμενικῆς ἀρχῆς. Τὸ δὲ ἐκπλειστηρίασμα κατατίθεται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον κατὰ διαταγὴν τῆς ἐπιτροπῆς καὶ συμφώνως πρὸς τὸ ἀπὸ 16 Ὀκτωβρίου 1835 Β. διάταγμα περὶ δικαστικῶν παρακαταθηκῶν.

18. Ἐὰν ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας εἰς τὴν ἐφημερίδα καταχωρίσεως τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 20 ἀναφερομένου προγράμματος δὲν ἐμφανισθῶσιν ἀπαιτητα τῶν ναυαγίων, ἢ ἐμφανισθῶσι διεκδικητὰ μέρη μόνον αὐτῶν, τότε κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν περιπτώσεων πλειστηριάζονται εἴτε ὅλα, εἴτε τὰ μὴ διεκδικηθέντα, καὶ ὁ πλειστηριασμός καὶ ἡ παρακατάθεσις τοῦ ἐκπλειστηρίασματος γίνεται κατὰ τὰ ἀνωτέρω διαγεγραμμένα μετὰ τὴν προσθήκην μόνον, ὅτι εἰς τοὺς πλειστηριασμοὺς τούτους φυλάσσονται αἱ περὶ κινητῶν πραγμάτων διατυπώσεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας. — Ἐὰν αὐτὰ πράττονται καὶ ἐὰν παρουσιασθῶσι μὲν τοιοῦτοι ἀπαιτητα ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἀποβρίθῶσι δὲ αἱ

κατέστη ἱκανὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πλοῦν αὐτοῦ, ταχέως καὶ δι' εὐτελοῦς δαπάνης ἐπιτευχθεῖσα, ἀποτελεῖ γεγονός, ἐξ οὗ τὸ δικαστήριον

ἀπαιτήσεις τῶν παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς ἢ τελεσιδικῶς παρὰ τῶν δικαστηρίων κατὰ τὰ ἄρθρα 23 καὶ 24.

19. Εἰς πάντα πλειστηριασμὸν ναυαγίων, οὔτε μέλος τῆς ἐπιτροπῆς, οὔτε δημόσιος ὑπηρέτης ἢ ὑπάλληλος αὐτῶν δύνανται νὰ παρουσιασθῶσιν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ὑπερθεματισταί, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς κατακυρώσεως, καὶ ἐπὶ ἀποδόσει τῶν κατακυρωθέντων καὶ ὅλων τῶν ἐξόδων καὶ ζημιῶν, προσέτι δὲ καὶ ἐπὶ παύσει τοῦ παραβάτου ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρετοῦ, ἐπιφυλαττομένης καὶ τῆς ποινικῆς αὐτῶν καταδιώξεως.

20. Ἡ ἐπιτροπὴ, μεταβᾶσα εἰς τὸν τόπον τοῦ ναυαγίου, λάβῃ περὶ αὐτοῦ θετικὰς πληροφορίες, ὅπως ὀρίζει τὸ ἄρθρον 6, ὀφείλει νὰ συντάξῃ πρόγραμμα χρονολογημένον, ὑπογεγραμμένον παρ' αὐτῆς, καὶ διαλαμβάνον, 1) περιγραφὴν ὅσον ἔνεστιν ἀκριβῆ περὶ τῆς ἐποχῆς καὶ τοῦ μέρους τοῦ ναυαγίου, τοῦ εἵδους, τοῦ ὀνόματος, καὶ τῆς ἐθνικότητος τοῦ ναυαγήσαντος πλοίου, τοῦ εἵδους τοῦ φορτίου, τοῦ ὀνόματος, ἐπωνύμου, καὶ κατοικίας τοῦ πλοίαρχου, τῶν ἰδιοκτητῶν, καὶ τῶν ἀσφαλιστῶν τοῦ τε πλοίου καὶ φορτίου· 2) πρόσκλησιν πρὸς τοὺς ἔχοντας συμφέρον νὰ παρουσιάσωσιν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ἢ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν, κατὰ τὰς περιπτώσεις, ἐντὸς τῆς τριετοῦς προθεσμίας τοῦ ἁρθροῦ 21, τὰς ἀπαιτήσεις αὐτῶν δικαιολογημένας, καὶ 3) εἰδοποίησιν ὅτι, ἐν περιπτώσει ὑπερμερίας, ἐκπίπτουν παντὸς δικαιώματος περιεργαζομένων τῶν ναυαγίων εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου. — Τὸ πρόγραμμα τοῦτο δημοσιεύεται 1) διὰ καταχωρήσεως εἰς τρία φύλλα ἐφημερίδος τινὸς τῆς πρωτευούσης, καὶ ἑτέρας τῆς περιφερείας, εἰς ἣν συνέβη τὸ ναυάγιον, ἂν τοιαύτη ὑπάρχῃ, ἐπιμελεία τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς· 2) διὰ τοιχοκολλήσεως εἰς τὰ ἐμποροδικεῖα, ἢ πρωτοδικεῖα, ἐν ἑλλείψει τοιούτων, καὶ εἰς τὰ εἰρηνοδικεῖα τοῦ τόπου τοῦ ναυαγίου καὶ τοῦ λιμένος, εἰς ὃν ὑπάγεται τὸ πλοῖον, ἐπιμελεία τοῦ εἰρηνοδίκου, καὶ δι' ἑτέρας τοιχοκολλήσεως εἰς τὰ λιμεναρχεῖα αὐτῶν τῶν δύο περιφερειῶν, ἐπιμελεία τῆς λιμενικῆς ἀρχῆς, καὶ 3) διὰ δημοφιλῆς κηρύξεως εἰς τὰ συνήθη μέρη τῶν τόπων τοῦ ναυαγίου καὶ τοῦ λιμένος, εἰς ὃν ὑπάγεται τὸ πλοῖον, ἐπιμελεία τοῦ εἰρηνοδίκου. Αἱ καταχωρήσεις, τοιχοκολλήσεις, καὶ κηρύξεις αὗται ἐπαναλαμβάνονται ἐκάστη τρίς, ἀνὰ πᾶσαν δεκαπενθημερίαν· ἐὰν δὲ τὸ πλοῖον ᾖ ναυάγιον, κοινοποιεῖται τὸ πρόγραμμα ἐπισήμως καὶ πρὸς τὸν ἀρμόδιον πρόξενον.

δύναται νά πεισθῇ περὶ τοῦ μὴ υἰσιώδους τῆς ἐκ τοῦ καθίσματος διαβ-
ρήξεως καὶ νά παραδεχθῇ, ὅτι δὲν ὑπῆρχε περίπτωσις ἐγκαταλείψεως.

21. Πᾶς ἔχων συμφέρον ἐπὶ τοῦ πλοίου ἢ τοῦ φορτίου χρεωστεῖ νά καθυποβάλλῃ τὰς ἀπαιτήσεις του, μετὰ τῶν νομίμων ἀποδείξεων, ἐντὸς τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἀρθρον καταχωρή-
σεως τοῦ προγράμματος εἰς τινὰ ἐφημερίδα, καὶ ἂν μὲν παρουσιασθῇ
πρὸ τῆς κατὰ τὸ ἀρθρον 28 ἀποπερατώσεως τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπιτρο-
πῆς, πρέπει νά ἀποταθῇ πρὸς αὐτήν, ἥτις, ἂφ' οὗ βασανίσῃ τὰς ἀπαι-
τήσεις αὐτοῦ καὶ τὸ ἐμπρόθεσμον τῆς ἐμφανίσεως, καὶ ἀκούσῃ καὶ τὰς
προφυρικὰς παρατηρήσεις τοῦ ἀπαιτητοῦ, δέχεται ἢ ἀπορρίπτει αὐτάς
δι' ἀποφάσεως· τὴν ἀπόφασιν δὲ ταύτην δύναται οὗτοι νάνακόψωσιν
ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς, λογιζομένης καὶ τῆς νομι-
μου προθεσμίας τοῦ ἀποστήματος, ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου τῆς περι-
φερείας, εἰς ἣν συνέβη τὸ ναυάγιον, δικάζοντος ἐπὶ τῶν ἀπαιτήσεων
αὐτοῦ, ἂφ' οὗ κλητευθῇ ἡ ἐπιτροπὴ διὰ τοῦ προέδρου τῆς, κατὰ τὰς
συνήθεις διατυπώσεις, ἀλλ' ἡ ἀνακοπὴ δὲν εἶναι ἀνασταλτικὴ τῶν ἐρ-
γασιῶν τῆς ναυαγιαίρεσεως. Ἐὰν δὲ ἡ ἐμφάνισις γίνῃ μετὰ τὴν λήξιν
τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπιτροπῆς, ὁ ἐμφανισθεὶς ἀναφέρεται πρὸς τὸ ὑπουρ-
γεῖον τῶν οἰκονομικῶν, τὸ ὅποῖον ὀφείλει νάποφανθῇ ἐπὶ τῶν ἀπαιτή-
σεων του ἐντὸς ἑξ ἑβδομάδων καὶ, ἐν περιπτώσει μὴ παραδοχῆς, δύνα-
ται νά τὸ ἐναγάγῃ εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ἀνευ αἰτήσεως ἄλλης
θεραπείας.

22. Ἄν μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀγωγῆς ἐμφανισθῶσι καὶ ἄλλοι
διεκδικοῦντες τὰ αὐτὰ μὲ τὸν πρῶτον, παραπέμπονται εἰς τὸ δικαστή-
ριον, ἀλλ' ἐν τοσούτῳ ἐξακολουθοῦν αἱ ἐργασίαι τῆς ναυαγιαίρεσεως.

23. Ἐὰν ἀναγνωρισθῶσι κατὰ τὰ ἀνωτέρω διαγεγραμμένα τὸ ἐμ-
πρόθεσμον καὶ αἱ ἀξιώσεις, ἢ ὁ τίτλος τῶν ἐμφανισθέντων, ἀπέχει ἢ
ἐπιτροπὴ, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ αὐτῶν, πάσης περαιτέρω ἐνεργείας, χορηγῶσα
μόνον τὴν ἀναγκαίαν συνδρομὴν ὑπὲρ τῆς διασώσεως καὶ ὑπὲρ τῆς προ-
φυλάξεως τῶν ναυαγίων, καὶ ἐπιτηρῶσα ἀκριδῶς πρὸς ἀποτροπὴν πά-
σης ἐνδεχομένης καταχρήσεως. Ἄλλ' ἐὰν τὸ ἀναγνωρισθὲν δικαίωμα
τῶν ἐμφανισθέντων περιορίζεται εἰς μέρος μόνον τῶν ναυαγίων, ἡ ἐπι-
τροπὴ οὐχ ἥττον ἀναλαμβάνει ἢ ἐξακολουθεῖ τὴν ναυαγιαίρεσιν ἐπὶ τοῦ
ὅλου, συνεργεῖα μόνον καὶ αὐτῶν, καὶ ἐπιφυλαττομένου τοῦ δικαιώμα-
τός των εἰς τὸ νά παραλάβωσιν ἐν καιρῷ τὸ μέρος των.

24. Κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 21 καὶ 23 περιπτώσεων
παραδίδονται εἰς τοὺς ἀπαιτητάς, διαταγῇ τῆς ἐπιτροπῆς ἢ τοῦ ὑπουρ-

Α. Π. 273 τοῦ 64.—Κατὰ τὸ ἄρθρ. 21 τοῦ Ν. περὶ ναυαγίων καὶ ναυ-
αγιαίρέσεων πάντες οἱ ἔχοντες συμφέρον ἐπὶ τοῦ πλοίου ἢ τοῦ φορτίου

γείου τῶν οἰκονομικῶν, καὶ ἐπὶ ἀποδείξει, εἴτε ὅλα τὰ ναυάγια, εἴτε
ἐκεῖνα μόνον εἰς ὅσα περιορίζεται τὸ δικαίωμά των, ἢ τὸ καθαρὸν ἐκ-
πλειστηρίασμα αὐτῶν ἐν ταῖς περιπτώσεσι τῶν ἀρθρῶν 17 καὶ 18, μετὰ
προηγουμένην παρ' αὐτῶν πληρωμὴν ὅλῃν ἢ τοῦ ἀναλογούντος αὐτοῖς
μέρους τῶν ἕως τότε γενομένων ἐξόδων, καὶ προσέτι τῆς ἐν τῷ ἀρθρῳ 2
διαλαμβανομένης ἀμοιβῆς, ἅτινα, ἂν δὲν ἐξεκαθαρίσθησαν ἤδη, ἐκκαθα-
ρίζονται συμφώνως μὲ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 7. — Ἰδίως δὲ οἱ παραλήπται
τῶν διασωθεῖσων πραγματειῶν ἐνέχονται νὰ πληρώσωσι, κατὰ τοὺς
καθεστῶτας νόμους, τὸ τελώνιον καὶ τοὺς ἄλλους δασμοὺς αὐτῶν ἐπὶ
τοῦ τιμήματος τῶν ναυαγίων ἢ ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασματος· πληρῶνουν
δὲ ὡσαύτως καὶ τὸν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ὀφειλό-
μενον παρ' αὐτῶν ναῦλον τοῦ διασωθέντος φορτίου· ἢ ἐπιτροπὴ ἢ τὸ
ὕπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν ὀφείλουν νὰ τὸν παραδώσουν εἰς τοὺς δι-
καιούχους αὐτῶν, ἢ ἄλλως, ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθρου 25, γίνονται
καὶ αὐταὶ περιουσία τοῦ δημοσίου. — Μόνον δὲ ἐπὶ τῇ ἀποδείξει ὅλων
αὐτῶν τῶν πληρωμῶν δύναται νὰ γίνη ἡ παραδοσις τῶν διασωθέντων
εἰς τοὺς δικαιούχους.

25. Ἐὰν δὲν παρουσιασθῶσιν ἐντὸς τῆς προθεσμίας τοῦ ἀρθρου 21
ἀπαιτηταὶ τῶν ναυαγίων, ἢ ἀπορριφθῶσιν αἱ ἀξιώσεις τῶν ἐμφανισθέν-
των, καθίστανται τότε αὐτὰ περιουσία τοῦ δημοσίου.

26. Ἡ πληρωμὴ τῶν κατὰ τὸν παρόντα νόμον ἀμοιβῶν, ἐξόδων, καὶ
ἀποζημιώσεων γίνεται ἐκ τοῦ προϊόντος τῶν ναυαγίων παρὰ τῆς ἐπι-
τροπῆς, ἣτις ἐξοφλεῖ τὰ μὲν ἀληθῶς κατεπείγοντα, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐν
τῷ ἀρθρῳ 17 δημοπρασίαν, τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα, μετὰ τὴν ἐν τῷ ἀρθρῳ
18 διαλαμβανομένην, ἥτοι ὅσα ἤθελον εἶσθαι ληξιπρόθεσμα ἕως τότε,
καὶ οὕτω καθεξῆς περὶ τῶν ἄλλων. Εἰς τὸ ἐκπλειστηρίασμα καταλογί-
ζονται καὶ αἱ γενόμεναι ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου κατὰ τὸ ἄρθρον 5
προκαταβολαί. Ἄπαντα δὲ ἔχουν προνόμιον ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριασματος
καὶ ἐπὶ τοῦ ναύλου τοῦ διασωθέντος φορτίου, καὶ κατατάσσονται —
1. τὰ ἔξοδα τοῦ πλειστηριασμοῦ — 2. τὰ ἔξοδα τῆς διασώσεως, τῆς
ναυαγιαίρέσεως, καὶ τῆς διαφυλάξεως τῶν ναυαγίων, καὶ τῆς κατὰ τὸ
ἄρθρον 2 ἀμοιβῆς· ἅπαντα δὲ ταῦτα πληρῶνονται συμμέτρως. — Ἀκο-
λουθῶς ἐπονται τὰ λοιπὰ προνομιοῦχα κατὰ τὸν ἐμπορικὸν νόμον.

27. Ἐὰν τὸ πλειστηρίασμα καὶ ὁ ναῦλος δὲν ἐξαρκέσωσιν εἰς ὅλην
ἀπότισιν τῶν ἀνωτέρω ἐξόδων καὶ ἀμοιβῶν, τὸ ὑπόλοιπον πληρῶνεται

οφείλουσι νὰ υποβάλλωσι τὰς ἀπαιτήσεις αὐτῶν πρὸς τὴν ἐπὶ τούτοις ἐπιτροπὴν, ἥς τὴν ἀπόφασιν δύνανται αὐτοὶ οὗτοι νὰ νανκόψωσιν ἐνώπιον

ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου· ἂν δὲ παρουσιασθῶσι τῶν ναυαγίων ἰδιοκτηταί, καὶ ἀναλάβωσι τὴν ναυαγιαίρεσιν, ἐνέχονται οὗτοι ἐν πάσῃ περιπτώσει εἰς ὁλόκληρον αὐτὴν τὴν πληρωμὴν, καὶ ἀπαλλάττεται τὸ δημοσίον πάσης πρὸς τοῦτο ὑποχρέωσης.

28. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ναυαγιαίρεσεως καὶ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 17 καὶ 18 πλειστηριασμῶν, καὶ τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 26 καὶ 30 πληρωμῶν, ἡ ἐπιτροπὴ οφείλει νὰ συντάξῃ ἄνευ ἀναβολῆς ἔκθεσιν περιέχουσαν τὰς ἐργασίας τῆς, καὶ κατὰλογον τῶν εἰσπραχθέντων καὶ πληρωθέντων, καὶ νὰ διευθύνῃ ἀμέσως αὐτὴν μεθ' ὅλων τῶν ἀποδείξεων καὶ λοιπῶν ἐγγράφων πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν, παρ' οὗ ἐξελέγχονται καὶ κατατίθενται εἰς τὰ ἀρχεῖά του· εἰς πᾶσαν δὲ μετέπειτα ἐμφάνισιν ἀπαιτητῶν τῶν ναυαγίων, ἐνεργοῦνται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 21 καὶ ἐπομένους ὠρισμένα.

29. Ὅφειλουν προσέτι εἰς τὸ τέλος παντὸς ἔτους οἱ κεντρικοὶ λιμενάρχαι καὶ οἱ νομάρχαι νὰ στέλλωσιν ἑκαστος ἰδιαιτέρως εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν περίληψιν χρονολογικὴν τῶν καθ' ὅλον τὸ ἔτος συμβάντων εἰς τὴν περιφέρειάν του ναυαγίων, τοῦ εἶδους, τοῦ ὀνόματος, καὶ τῆς ἐθνικότητος τῶν ναυαγησάντων πλοίων, τοῦ εἶδους τοῦ φορτίου, τοῦ ὀνόματος τοῦ πλοίαρχου, τῶν ἀσφαλιστῶν, καὶ τῶν ἰδιοκτητῶν τοῦ πλοίου καὶ φορτίου, τῆς ἐμφανίσεως ἢ μὴ αὐτῶν, τῆς λήξεως τῆς πρὸς τοῦτο προθεσμίας ἢ τοῦ ὑπολειπομένου δι' αὐτὴν χρόνου, τῆς στάσεως τῶν ἐργασιῶν ἐκάστης ναυαγιαίρεσεως.

30. Λόγῳ εἰδικῆς ἀποζημιώσεως, λαμβάνει ἑκαστον τῆς ἐπιτροπῆς μέλος εἰς τὸ τέλος τῆς ναυαγιαίρεσεως, δραχμ. 20 μέχρι 500, ἀναλόγως πρὸς τε τὴν ἀξίαν τῶν ναυαγίων καὶ τὸν χρόνον τῶν ἀπαιτουμένων ἐργασιῶν τῶν· λαμβάνει δὲ συνάμα δικαίωμα πορείας δραχμὰς τρεῖς δι' ἑκαστον σχῶνον προσελύσεως καὶ ἐπανόδου. Τὰ δικαίωματα δὲ αὐτὰ ἐκκαθαρίζονται δι' ἐκθέσεως ἡτιολογημένης ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς, δι' ἑκαστον αὐτῆς μέλος ἰδιαιτέρως, καὶ πληροῦνται ἐκ τοῦ προϊόντος τοῦ ναυαγίου, ὑπάγονται δὲ εἰς τὴν 2 προνομιακὴν σειρὰν τοῦ ἄρθρου 26 μετὰ τῶν λοιπῶν ναυαγιαίρεσιακῶν ἐξόδων, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξελεγχθῇ καὶ κηρυχθῇ ἐκτελεστὴ ἡ ἐκκαθάρισις αὕτη παρὰ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν.

31. Περὶ πάσης ἐξ ἀμελείας ἢ ἐκ προθέσεως παραβιάσεως τῶν καθήκοντων τῶν τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς εἶναι προσωπικῶς ὑπεύθυνα πρὸς

τοῦ ἀρμοδίου πρωτοδικείου. Οὐδεμίαν δὲ τοῦ νόμου ποιουμένου διά-
κρισιν, ἔπεται, ὅτι οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος· ἵνα θεωρηθῶσιν ἀποκλειόμενοι

τοὺς δικαιοῦχους, ἐπιφυλαττομένης καὶ πάσης πειθαρχικῆς ἢ ἄλλης
ποινικῆς καταδιώξεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Εἰδικαὶ διατάξεις ἐπὶ ξένων πλοίων ἢ φορτίων.

32. Εἰς περίστασιν ναυαγίου ξένου πλοίου ἐπὶ Ἑλληνικῶν παρα-
λίων, ἢ ἐπιτροπῇ, ἀφοῦ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἐθνικότητος τοῦ πλοίου, τοῦ
φορτίου, καὶ τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτοῦ, τηρουμένων καὶ ὡς πρὸς αὐτοὺς
τῶν ἀρθρῶν 20 καὶ 21, ὀφείλει ἀνεῦ ἀναβελτῆς νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν προ-
ξενικὴν ἀρχὴν τῆς ἐπικρατείας, εἰς ἣν ὑπάγονται τὰ τε πλοῖον καὶ οἱ
ἰδιοκτῆται τοῦ φορτίου.

33. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀποχωρεῖ τῆς ναυαγιαίρεσεως ὡς πρὸς τὸ ξένον
πλοῖον ἢ ὡς πρὸς τὸ ξένον φορτίον, εἴτε καὶ ὡς πρὸς τὰ δύο, ὅταν
ἀνηκῶσιν ἀμφοτέρω εἰς ἀλλοδαπὸν, ἐὰν ᾖναι παρόν εἴτε ὁ ξένος πλοίαρ-
χος, εἴτε ὁ ἰδιοκτήτης, εἴτε ὁ ἀσφαλιστὴς τοῦ πλοίου ἢ τοῦ φορτίου,
εἴτε ἄλλος ἀντιπρόσωπος αὐτῶν, καὶ ζητήσῃ τοῦτο, ἢ ἐὰν ᾖναι ἀπόν-
τες, καὶ ἡ προξενικὴ ἀρχὴ ἀντιποιομένη τὰ ναυάγια καὶ τὴν ναυαγιαί-
ρεσιν διευθύνῃ τοιαύτην αἴτησιν, ὑπάρχῃσι δὲ συνθήκαι τῆς Ἑλλάδος,
ἢ ἀμοιβαίτης ἐν ἐνεργείᾳ μετὰ τοῦ ἔθνους, εἰς ὃ ὑπάγεται τὸ πλοῖον
ἢ τὸ φορτίον, χορηγεῖσθαι τοιοῦτον δικαίωμα· ἀλλὰ καὶ τότε ὀφείλει ἡ
ἐπιτροπὴ καὶ πᾶσα ἄλλη Ἑλληνικὴ ἀρχὴ νὰ δίδῃ ἐκάστη τὴν ἀναγκαίαν
συνδρομὴν, ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητός της, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν ῥηθέντων.
— Χρεωστῶν ὅμως οἱ ὡς ἀνωτέρω ἐμφανισθέντες καὶ ἀναλαβόντες ἢ
ἐξακυλουθήσαντες τὴν ναυαγιαίρεσιν δι' ἴδιον λογαριασμόν, νὰ καταβά-
λῃσι προηγουμένως ὅλα τὰ ἕως τότε γενόμενα ἔξοδα καὶ τὰς ὀφειλομέ-
νας ἀμοιβὰς ἢ ἀποζημιώσεις, κατὰ τὰ ἀρθρα 2, 7, 24, καὶ 30· ὑπό-
κεινται δὲ ἰδίως οἱ ἀπαιτῆται τοῦ φορτίου καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ
τελωνίου ἢ ἄλλων δασμῶν κατὰ τοὺς καθεστῶτας νόμους, ὡσαύτως δὲ
καὶ εἰς τὴν ἀπότισιν τοῦ ναύλου κατὰ τὸ ἀρθρον 24, ὅποταν τὸ πλοῖον
ᾗθελεν ἀνῆκει εἰς ἄλλον μὴ παρόντα.

34. Ὅταν δὲν ὑπάρχῃσι συνθήκαι τοῦ Κράτους, ἢ ἀμοιβαίτης ἐν
ἐνεργείᾳ, χορηγεῖσθαι τοιαῦτα δικαιώματα ὑπὲρ τοῦ ξένου πλοίου, ἢ
φορτίου, ἐνεργεῖται ἡ ναυαγιαίρεσις, ἐν ἐλλείψει τοῦ πλοίαρχου καὶ
τῶν ἰδιοκτητῶν, ἢ τῶν ἀσφαλιστῶν αὐτοῦ, ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς, κατὰ
τὸν παρόντα νόμον, ἐπιφυλαττομένου πάντοτε εἰς τὴν ἀρμοδίαν προξε-

τοῦ ἐνδίκου τοῦτου μέσου οἱ ἰδιοκτῆται καὶ οἱ ἀσφαλισταί. Α. Π. 365 τοῦ 67. Ἐφαρμοστέος ἐπομένως ὁ γενικὸς κανὼν, καθ' ὃν τὸ ἐνδίκον

νικῇ ἀρχὴν τοῦ δικαιοῦματος, ὁσάνκις τὸ ζητήσῃ, τοῦ νὰ συνεργῇ ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς ἐπιτροπῆς εἰς τε τὴν ναυαγιαίρεσιν καὶ τὴν διαφύλαξιν τῶν ναυαγίων, κρατοῦσα, ἂν θέλῃ, καὶ αὕτη μίαν κλεῖδα τῆς ἀποθῆκης, ἐν ᾗ τὰ ναυάγια ὑπάρχουσι.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ ἄλλων εἰδῶν ναυαγίων καὶ ναυαγιαίρέσεων.

35. Ὅστις ἀνακαλύψῃ εἰς τὸ πέλαγος ἢ ἐν τῷ μυγῶ τῆς θαλάσσης, καὶ διασώσῃ πλοῖον ναυαγῆμενον, ἢ ἐγκαταλελειμμένον ὑπὸ τοῦ πληρώματος, εἴτε λείψανα αὐτοῦ, ἢ τοῦ φορτίου του, ὀφείλει νὰ τὰ διατηρήσῃ, καὶ ἐντός εικοσιτεσσάρων ὥρῶν ἀπὸ τῆς εὐδοκίσεώς του νὰ κάμῃ τὴν περὶ τούτου δηλώσιν εἰς τὸ λιμεναρχεῖον τοῦ τόπου τῆς προσορμίσσεώς του, καὶ νὰ τὰ παραδώσῃ εἰς αὐτὸ ἀσφαλῶς ἐπὶ τακτικῇ ἐκθέσει· ἄλλως θεωρεῖται ὡς ἔνοχος ὑπεξαίρέσεως.

36. Τὰ αὐτὰ πράττονται καὶ ὅταν τις εὕρῃ εἰς ὄχθην ναυάγια μεμνημένα καὶ ἐβρίμμένα ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἢ ἐνδύματα ἢ ἄλλα πράγματα ἐπὶ ἀνθρωπίνων πτωμάτων. Ἡ δηλώσις καὶ ἡ παράδοσις γίνονται τότε εἰς τὸ πλησιέστερον λιμεναρχεῖον, καὶ ἡ προθεσμία τῶν εικοσιτεσσάρων ὥρῶν ἄρχεται ἀπὸ τῆς εὐρέσεως, λογιζομένης καὶ τῆς τοῦ ἀποστήματος προθεσμίας.

37. Τὰ παραδοθέντα πράγματα ἐναποτίθενται καὶ φυλάσσονται ὑπὸ εὐθύνῃν τοῦ λιμεναρχείου, ἢ, ἂν ἐν αὐτῷ δὲν ὑπάρχῃ τόπος, εἰς τὰς ἀποθῆκας τῆς διαμετακομίσεως τοῦ τελωνείου.

38. Ἀμέσως μετὰ τὴν παραλαβὴν ἢ λιμενικὴ ἀρχὴ ὀφείλει νὰ διαβιβάσῃ ἀντίγραφα τῆς βηθείσης δηλώσεως καὶ ἐκθέσεως εἰς τὸν τῆς περιφερείας αὐτῆς εἰσαγγελέα, ὅστις συντάττει ἀνεῦ ἀναβολῆς πρόγραμμα, ἐνδιαλαμβάνον ἀκριβῶς τὰ εὑρεθέντα καὶ παραδοθέντα πράγματα, τὴν ἐποχὴν, τὸ μέρος τῆς εὐρέσεως καὶ τῆς παραδόσεως αὐτῶν, τὸ ὄνομα, ἐπώνυμον, καὶ κατοικίαν τοῦ εὐρόντος καὶ παραδόσαντος αὐτὰ καὶ τὰ λοιπὰ ἀναφερόμενα ἐν τῷ ἄρθρῳ 20, ἐπιμελεῖα δὲ τοῦ εἰσαγγελέως δημοσιεύεται τὸ πρόγραμμα, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 20 ὁρισμένα, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι αἱ τοιχοκολλήσεις αὐτοῦ γίνονται εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐμποροδικείου, ἢ τοῦ πρωτοδικείου, ἐν ἐλλείψει τοιούτου, καὶ εἰς τὸ κατὰστημα τοῦ λιμεναρχείου, αἱ δὲ κηρύξεις εἰς τὰ συνήθη μέρη τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 35 ἀναφερομένου τόπου.

τῆς ἀνακοπῆς μέσον συγχωρεῖται εἰς πάντα, ὅστις δὲν συνήργησε μὲν οὔτε προσεκλήθη ἢ προσελήφθη εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν, δὲν ἀποδέχεται

39. Ὅσα ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων εἰσὶ φθαρτά, πλειστηριάζονται ἀμέσως κατὰ τὰς περὶ φθαρτῶν διατάξεις τῆς πολιτικῆς διοικουμένης, τὰ δὲ λοιπὰ ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας καταχωρήσεως τοῦ προγράμματος εἰς τινὰ τῶν ἐκδιδομένων ἐφημερίδων, κατὰ τὰς περὶ κινητῶν διατάξεις τῆς αὐτῆς διοικουμένης. Ὁ πλειστηριασμός δὲ γίνεται ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου τῆς περιφερείας, κατὰ πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως, καὶ τὸ ἐκπλειστηρίασμα μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐξόδων κατατίθεται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον.

40. Τὸ ἥμισυ τοῦ καθαροῦ αὐτοῦ ἐκπλειστηρίασματος ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθρου 35 καὶ τὰ δύο δέκατα ἐν τῇ τοῦ ἀρθρου 36 διδόνται ἀμέσως, κατὰ διαταγὴν τοῦ εἰσαγγελέως, ὡς δικαίωμα σώστρων καὶ εὐρέτρων, εἰς τὸν κατ' αὐτὰ τὰ ἀρθρα ναυαγιαϊρέτην, ἄνευ μηδεμιᾶς ἄλλης πληρωμῆς εἰς αὐτὸν ἐφ' ὅποιωδήποτε λόγῳ. Ἄν δὲ πολλοὶ συντρέξαν εἰς τὴν εὐρεσίαν, ἢ διόσωσιν, διανέμονται μετὰ αὐτῶν ἀναλόγως, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχῃ ἰδιαιτέρα περὶ τούτου συμφωνία.—Τὸ δὲ λοιπὸν μέρος ἀπιδίδεται εἰς τὸν ἰδιοκτήμονα ἢ τοὺς ἀντιπροσώπους του, ἐάν ἐντὸς τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας εἰς τὴν ἐφημερίδα καταχωρίσεως τοῦ προγράμματος παρουσιάσωσι τὰς ἀπαιτήσεις αὐτῶν μετὰ τῶν νομίμων ἀποδείξεων εἰς τὸ πρωτοδικεῖον, καὶ οὕτως ἀναγνωρισθῇ τὸ ἐμπρόθεσμον τῆς παρουσιάσεως καὶ τὸ βέσιμον αὐτῶν διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ ἐκδιδομένης κατ' ἀντιμωλίαν, τοῦ εἰσαγγελέως κλητευομένου εἰς τὴν δίκην, κατὰ τὰς συνήθεις διατυπώσεις· ἄλλως περιέρχεται ὀριστικῶς αὐτὸ τὸ ὑπόλοιπον εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου.

41. Ἐπὶ πλοίων καταποντισθέντων καὶ κρατουμένων ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς παραλίοις, εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ἄνευ μονίμου ἔχρους αὐτῶν ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ, ὀφείλει ἡ ἐπιτόπιος λιμενικὴ ἀρχὴ εἶτε ὅποιαδήποτε ἄλλη, ἥτις λαμβάνει γινώσιν, νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὸν εἰσαγγελέα, ὅστις ἐκδίδει καὶ δημοσιεύει κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 38 ὥρισμένα, περὶ τούτου πρόγραμμα διαλαμβάνον περιγραφὴν τῶν ναυαγίων αὐτῶν, καὶ τοῦ τόπου, ἐνθα εὕρισκονται, μνείαν τῆς ἐποχῆς τοῦ ναυαγίου, καὶ ὅσας ἄλλας πληροφορίας δυνηθῇ νὰ συλλέξῃ περὶ τοῦ εἶδους, τοῦ ὀνόματος, καὶ τῆς ἐθνικότητος τοῦ ναυαγήσαντος πλοίου, περὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτοῦ· ἐντὸς δὲ τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας εἰς τὴν ἐφημερίδα καταχωρίσεως, χρεωστοῦν οἱ ἀντιποιοῦμενοι τὰ ναυάγια, ἢ οἱ ἀντιπρόσωποί των, νὰ

ὁμως τὴν ἀπόφασιν, ὡς βλαπτόμενος ἐξ αὐτῆς. Α. Π. 235 τοῦ 68. — Κατὰ τὴν ῥητὴν καὶ σαφεῆ διάταξιν τοῦ 31 ἄρθρου τοῦ περὶ ναυαγίων καὶ ναυαγιαίρεσεων νόμου περὶ πάσης ἐξ ἀμελείας ἢ ἐκ προθέσεως παραβιάσεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν, εἶναι αὐτὰ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς προσωπικῶς ὑπεύθυνα πρὸς τοὺς δικαιοῦχους· τοῦτο δὲ προϋνόησεν ὁ νόμος ῥητῶς νὰ ὀρίσῃ πρὸς ἄρσιν παντός διαταγμοῦ περὶ ἐνδεχομένης τοῦ δημοσίου εὐθύνης. Α. Π. 49 τοῦ 75.

382. Ἐὰν ἡ ἐποχὴ τῆς πληρωμῆς δὲν προσδιορίζεται εἰς τὸ συμβόλαιον, ὁ ἀσφαλιστὴς χρεωστεῖ νὰ πληρώσῃ τὰ ἀσφαλισθέντα τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἐγκαταλείψεως. Ἐ. 373. Πολ. 193.

383. Τὰ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ φορτίου καὶ τῆς ἀπωλείας αὐτοῦ ἐγγράφα κοινοποιοῦνται εἰς τὸν ἀσφαλιστὴν, ὅστις πρὸ τῆς κοινοποιήσεως ταύτης δὲν δύναται νὰ ἐναχθῇ περὶ τῆς πληρωμῆς τῆς ἀσφαλισθείσης ποσότητος. Ἐ. 222. 246. 247. 281. 284 ἐ.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 374, 378 καὶ 383 τοῦ ἐμπ. νόμου προκύπτει, ὅτι ἡ ἐγκατάλειψις δύναται νὰ γίνῃ παρעוּבּוּס καὶ συγχρόνως τῇ πρώτῃ διαβιβαζομένη τῇ ἀσφαλιστῇ περὶ τοῦ δυστυχήματος ἀγγελία· ὅθεν ὡς πρὸς ἀποδοχὴν τῆς ἐγκαταλείψεως δύναται νὰ ἐναχθῇ εὐθὺς μετὰ τὸ δυστύχημα ὁ ἀσφαλιστὴς, ἐὰν ἀρνήται νὰ δεχθῇ ταύτην ἐξωδίκως γενομένην, ἀνεξαρτήτως πάσης προκοινοποιήσεως ἐγγράφων· ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 383 ἐπιταττομένη προκοινοποίησις τῆς δυστυχηματἀποδείξεως σχέσιν ἔχει μόνον πρὸς τὴν πληρωμὴν. Α. Π. 88 τοῦ 77.

παρουσιάσωσι τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τοὺς τίτλους αὐτῶν εἰς τὸ πρωτοδικεῖον, καὶ ἂν δικαιωθῶσι διὰ τελεσιδικίου ἀποφάσεως ἐκδιδομένης κατὰ τὰ περὶ τούτου ὁρισμένα ἐν τῷ ἄρθρῳ 40, νὰ ἐπιχειρήσωσι πραγματικῶς τὴν ναυαγιαίρεσιν, ἐντὸς τριῶν ἄλλων μηνῶν ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας ταύτης. — Ἐὰν δὲ δὲν ἐμφανισθῶσιν ἐντὸς τῆς τριμήνου προθεσμίας, ἢ οἱ ἐμφανισθέντες δὲν ἀναγνωρισθῶσιν ὡς ἀληθεῖς ἰδιοκτῆται, εἴτε δὲν ἐπιχειρήσωσι τὴν ναυαγιαίρεσιν ἐν τῇ μνησθείσῃ ἐτέρᾳ προθεσμίᾳ, τότε καθίστανται αὐτὰ τὰ ναυάγια περιουσία δημόσιος, καὶ ὀφείλει ὁ εἰσαγγελεὺς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ ὑπουργεῖον τῶν ναυτικῶν, τὸ ὁποῖον ἐκθέτει εἰς μειοδοσίαν, κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, τὴν ἐργολαβίαν τῆς ναυαγιαίρεσεως αὐτῶν, ἥτις παραχωρεῖται ἐπ' ἀμοιβῇ σώστρων εἰς τὸν προσφέροντα ἐπωφελεστέρας διὰ τὸ δημόσιον συμφωνίας.

42. Ὅλαί αἱ ἀντιβαίνουσαι εἰς τὸν παρόντα νόμον διατάξεις καταργοῦνται.

384. Ὁ ἀσφαλιστὴς εἶναι δεκτὸς πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἐναντιῶν ἀφ' ὧσα περιέχονται εἰς τὰ προαιρεημένα ἔγγραφα· ἡ ἀποδοχὴ ὁμῶς τῶν ἀποδείξεων τούτων δὲν ἀναβάλλει τὴν εἰς τὴν προσωρινὴν πληρωμὴν τῆς ἀσφαλισθείσης ποσότητος καταδίκην τοῦ ἀσφαλιστοῦ, ὑποχρεουμένου τοῦ ἀσφαλισθέντος νὰ δώσῃ ἐγγύησιν. Ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐγγυητοῦ παραγράφεται μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τεσσάρων ἐτῶν, ἂν δὲν ἔγινε κάμμια καταδίωξις. Ἐ. 340. 346. 383. Πολ. 251.

385. Ἀφ' οὗ ἡ ἐγκατάλειψις γνωστοποιηθεῖσα γενεὴ ἀποδεκτὴ ἢ κριθῇ ἰσχυρά, τὰ ἀσφαλισθέντα πράγματα ἀνήκουν εἰς τὸν ἀσφαλιστὴν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐγκαταλείψεως. — Ὁ ἀσφαλιστὴς δὲν ἡμπορεῖ, προβάλλων τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ πλοίου, νὰ πορῶγῃ τὴν πληρωμὴν τῆς ἀσφαλισθείσης ποσότητος. Ἐ. 383.

N. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 385, 397 καὶ 383 τοῦ ἐμπ. νόμου, κατατεταγμένων ἐν τῷ κεφαλαίῳ περὶ ἐγκαταλείψεως, προκύπτει, ὅτι ἡ ἀγωγὴ περὶ κύρους τῆς ἐγκαταλείψεως, γενομένη ἐν περιπτώσει ἀκουσίας παρὰ τοῦ ἀσφαλιστοῦ ἀποδοχῆς τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ σκοποῦσα τὴν εἰς τοῦτον μεταβίβασιν τῆς κυριότητος τοῦ ἀσφαλισθέντος ἀντικειμένου διακρίνεται· τῆς περὶ πληρωμῆς τῆς ἀσφαλισθείσης ποσότητος τῆς ἀγωγῆς, στηριζομένης εἰς τὴν ἀποδεχθεῖσαν ἢ ἰσχυρὰν κριθεῖσαν ἐγκατάλειψιν καὶ τελουμένης μετὰ τὴν πρὸς πληρωμὴν νόμιμον ἢ συμπεφωνημένην προθεσμίαν καὶ κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 383 ἢ κατὰ τὰ διὰ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ συμβολαίου συμπεφωνημένα. Ὅθεν αἱ ἀγωγαὶ αὐταί, φέρουσαι γενικώτερον τὸ ὄνομα τῆς περὶ ἐγκαταλείψεως ἀγωγῆς, καθὼς στηρίζονται εἰς τὸ τῆς ἐγκαταλείψεως δικαίωμα, δύνανται νὰ ἐγερθῶσι καὶ σύναμα, προτασσόμεναι τῆς περὶ κύρους τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ ἰδίᾳ ἐκάστη. Α. Π. 195 τοῦ 74. (Ἰδὲ καὶ ἄρθρα, 369, 373, 431).

386. Ὁ ναῦλος τῶν διασωθεισῶν πραγματειῶν, καὶ ἂν ᾔθελον εἶσθαι προπληρωμένοι, ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ πλοίου, καὶ ἀνήκει ἐπίσης εἰς τὸν ἀσφαλιστὴν, χωρὶς βλάβην τῶν δικαιωμάτων τῶν ναυτικῶς δανεισάντων, τῶν ναυτῶν διὰ τοὺς μισθοὺς των, καὶ τῶν κατὰ τὸν πλοῦν ἐξόδων. Ἐ. 191. 192. 271. 286 ε. 320. 327.

N. Ἐκ τῆς διατ. τοῦ ἄρθρου 386, ῥητῶς ἀπονεμούσης εἰς τὴν κυριότητα τῶν ἀσφαλιστῶν τὸν ναῦλον τῶν διασωθεισῶν πραγματειῶν

καὶ ἐπομένως ἀποκλειούσης ὡς παρεπόμενον τῆς ἐγκαταλείψεως πάντα ἄλλον ναῦλον, προκύπτει, ὅτι ὁ ναῦλος τῶν ἀπολεσθεισῶν πραγματειῶν δὲν ἀνήκει εἰς τὸν ἀσφαλιστὴν ὡς μὴ ἀποτελῶν μέρος τῆς ἐγκαταλείψεως, οὔτε καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ φορτωτοῦ, ἢ, ἂν προκαταβληθῇ, ἀποδίδεται αὐτῷ κατὰ τὸ ἄρθρον 308 τοῦ ἐμπ. νόμου, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχῃ ἐναντία συμφωνία ἢ ἔθιμον, καθ' ὃ ἂν ἦναι προκαταβεβλημένος ὁ ναῦλος τῶν ἀπολεσθεισῶν πραγματειῶν δὲν ἀποδίδεται τῷ φορτωτῇ ἀλλ' ἀνήκει τῷ ἀσφαλισθέντι ἰδιοκτήτῃ τοῦ πλοίου καὶ ἐπομένως τῷ ὑπερσρχομένῳ διὰ τῆς ἐγκαταλείψεως εἰς τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ἀσφαλιστῇ ὡς παρεπόμενον τῆς ἐγκαταλείψεως. Α. Π. 31 τοῦ 58.

387. Ἄν τὸ πλοῖον ἐμποδισθῇ κατὰ διαταγὴν δυνάμεως τινος, ὁ ἀσφαλιζόμενος χρεωστεῖ νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου τὸν ἀσφαλιστὴν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τῆς ἀγγελίας ταύτης. — Ἡ ἐγκατάλειψις τῶν ἐμποδισθέντων πραγμάτων δὲν δύναται νὰ γενῇ εἰμὴ μετὰ ἕξ μῆνας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως, ἂν ἡ ἐμπόδις συνέβῃ εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς θαλάσσας, εἰς τὴν Μεσόγειον ἢ εἰς τὴν Βαλτικὴν· μετὰ ἕν ἔτος, ἂν ἡ ἐμπόδις συνέβῃ εἰς τόπον ἀπώτερον. — Αἱ προθεσμίαι αὗται ἄρχονται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς περὶ τῆς ἐμποδίσεως κοινοποιήσεως. — Ἐὰν αἱ ἐμποδισθεῖσαι πραγματεῖαι ἦναι εἰς φθοράν ὑποκείμεναι, αἱ ἀνωτέρω προθεσμίαι περιορίζονται εἰς μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν εἰς ἓνα καὶ ἡμισὺν μῆνα, εἰς δὲ τὴν δευτέραν εἰς τρεῖς μῆνας. Ε. 366. 373. 374. 390.

388. Ἐνόσω διαρκοῦν αἱ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὥρισμένοι προθεσμίαι, οἱ ἀσφαλιζόμενοι χρεωστοῦν νὰ καταβάλουν πᾶσαν δυνατὴν ἐπιμέλειαν πρὸς ἐλευθέρωσιν τῶν ἐμποδισθέντων πραγμάτων. Οἱ ἀσφαλισταὶ δύνανται, ἐκ συμφώνου μετὰ τῶν ἀσφαλιζομένων ἢ μόνον νὰ κινηθῶσι παντοιοτρόπως πρὸς τὸ αὐτὸ τέλος.

389. Ἡ δι' ἀνικανότητα τοῦ πλοίου πρὸς πλοῦν ἐγκατάλειψις δὲν δύναται νὰ γενῇ, ἐὰν τὸ καθίσαν πλοῖον δύναται νὰ ἀνακινηθῇ, νὰ ἐπισκευασθῇ, καὶ νὰ τεθῇ εἰς κατάστασιν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πλοῦν, πρὸς τὸν ὅποιον εἶναι διωρισμένος. — Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ ἀσφαλιζόμενος διαφυλάττει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνᾶξῃ τοὺς ἀσφαλιστάς διὰ τὰ ἐκ τοῦ καθίσματος ἔξοδα καὶ τὰς ἀβαρίας. Ε. 237. 297. 369. 390 ε. 400.

390. Ἐάν τὸ πλοῖον ἐκηρύχθῃ ἀνίκανον πρὸς πλοῦν, ὁ ἐπὶ τοῦ φορτίου ἡσφαλισμένος χρεωστῇ νὰ κοινοποιήσῃ τοῦτο ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τῆς περὶ τοῦτου ἀγγελίας. Ἐ. 474. 387. 389.

391. Ὁ πλοίαρχος χρεωστῇ εἰς ταύτην τὴν περίπτωσιν νὰ προσπαθήσῃ παντοίῳ τρόπῳ νὰ εὕρῃ ἄλλο πλοῖον διὰ νὰ μετακομίσῃ τὰς πραγματείας εἰς τὸν διωρισμένον τόπον. Ἐ. 224. 237. 238. 241. 296. 392.

392. Εἶναι εἰς βάρος τοῦ ἀσφαλιστοῦ οἱ κίνδυνοι τῶν εἰς ἄλλο πλοῖον φορτωθεισῶν πραγματειῶν, κατὰ τὴν ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ διαλαμβανομένην περίπτωσιν, μέχρι τῆς εἰς τὸν ὠρισμένον τόπον ἀφίξεως καὶ ἐκφορτώσεώς των. Ἐ. 332. 350. 393.

393. Ὁ ἀσφαλιστής ὑπόκειται προσέτι εἰς τὰς ἀβαρίας, εἰς τὰ ἐξοδα τῆς ἐκφορτώσεως, ἀποθέσεως, ἀναφορτώσεως καὶ εἰς τὸ περιπλέον τοῦ ναύλου, καὶ εἰς πῦν ἄλλο ἐξοδον πρὸς διάσωσιν τῶν πραγματειῶν γενόμενον, μέχρι τοῦ ποσοῦ τῆς ἀσφαλισθείσης ποσότητος. Ἐ. 371. 381. 397.

394. Ἐάν ἐντὸς τῶν ὠρισμένων ἐν τῷ ἄρθρῳ 387 προθεσμιῶν ὁ πλοίαρχος δὲν ἠδυνήθῃ νὰ εὕρῃ πλοῖον διὰ νὰ φορτώσῃ εἰς αὐτὸ τὰς πραγματείας καὶ νὰ τὰς μετακομίσῃ εἰς τὸν διωρισμένον τόπον, ὁ ἀσφαλιζόμενος δύναται νὰ κάμῃ τὴν ἐγκατάλειψιν. Ἐ. 369. 391.

395. Ἐν περιπτώσει ἀλώσεως, ἂν ὁ ἀσφαλισθεὶς δὲν δυνήθῃ νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τοῦτου τὸν ἀσφαλιστήν, δύναται νὰ ἐξαγοράσῃ τὰ ἀλωθέντα, χωρὶς νὰ περιμείνῃ περὶ τοῦτου διαταγὴν τοῦ ὁ ἀσφαλιζόμενος χρεωστῇ νὰ κοινοποιήσῃ εἰς τὸν ἀσφαλιστήν τὸν παρ' αὐτοῦ γενόμενον περὶ ἐξαγορᾶς συμβιβασμόν, ἅμα δοθείσης εὐκαιρίας. Ἐ. 258. 369. 396. 400.

396. Ὁ ἀσφαλιστής δύναται νὰ ἀναδεχθῇ εἰς λογαριασμόν του ἢ νὰποδοκιμάσῃ τὸν περὶ ἐξαγορᾶς συμβιβασμόν· χρεωστῇ δὲ νὰ κοινοποιήσῃ τὴν περὶ τοῦτου ἀπόφασίν του εἰς τὸν ἀσφαλιζόμενον ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ περὶ ἐξαγορᾶς συμβιβασμοῦ. — Ἐάν δηλοποιήσῃ ὅτι ἀναδέχεται τὸν συμβιβασμόν εἰς λογαριασμόν του, χρεωστῇ νὰ

συνεισφέρει ἄνυπερθέτως εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἐξαγορᾶς κατὰ τὴν γενομένην συμφωνίαν, καὶ ἀναλόγως τῆς μετοχῆς του. — Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν οἱ κίνδυνοι τοῦ ὑπολοίπου πλοῦ ἐξακολουθοῦν νὰ λογίζωνται εἰς βάρος του κατὰ τὸ ἀσφαλιστικὸν συμβόλαιον. — Ἐάν δηλοποιήσῃ, ὅτι ἀποδοκιμάζει τὸν περὶ ἐξαγορᾶς συμβιβασμόν, ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἀσφαλισθείσης ποσότητος, ἀποκλειόμενος πάσης ὡς πρὸς τὰ ἐξαγορασθέντα πράγματα ἀντιποιήσεως. — Ἐάν ὁ ἀσφαλιστὴς δὲν δηλοποιήσῃ τὴν ἀπόφασίν του ἐντὸς τῆς εἰρημένης προθεσμίας, ὑπολαμβάνεται ὡς ἀποδοκιμάσας τὸν περὶ ἐξαγορᾶς συμβιβασμόν. Ἐ. 332.

ΤΜΗΜΑ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

Περὶ ἀβαριῶν.

397. Ὑπολαμβάνονται ἀβαρίαι ὅλα τὰ ἔκτακτα ἔξοδα, τὰ διὰ τὸ πλοῖον καὶ τὰς πραγματείας, συνάμα ἢ κατ' ἰδίαν γενομένη· — πᾶσα βλάβη, προξενηθεῖσα εἰς τὸ πλοῖον ἢ εἰς τὰς πραγματείας, ἀπὸ τῆς φορτώσεως των καὶ τοῦ ἀπόπλου μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς καὶ ἐκφορτώσεως. Ἐ. 491, 44. 330. 371. 393. 398 ε. 435 ε.

Ν. Ὁ ἀσφαλισθεὶς ἔχει μὲν ἐκλεκτικὸν δικαίωμα, ὑπαρχούσης περιπτώσεως ἐγκαταλείψεως, νὰ ἀσκήσῃ ἀντ' αὐτῆς τὴν περὶ ἀβαρίας ἀγωγὴν, ἀλλὰ περιορισθέντος ἅπαξ αὐτοῦ εἰς αὐτὴν, κρίνεται αὕτη κατὰ τὰ ἄρθρα 397 καὶ ἐπ. τοῦ ἐμπ. νόμου, δὲν ὑπόκειται δὲ εἰς τὰς διατυπώσεις καὶ τοὺς ὅρους τῆς περὶ ἐγκαταλείψεως ἀγωγῆς, τοὺς διαλαμβανομένους ἐν τοῖς ἄρθροις 369 μέχρι 396 τοῦ αὐτοῦ νόμου. Α. Π.

398. Ὅταν δὲν ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν συναλλασσομένων ἰδιαιτέρας συμφωνίαι, αἱ ἀβαρίαι κανονίζονται κατὰ τὰς ἐξῆς διατάξεις.

399. Αἱ ἀβαρίαι διαιροῦνται εἰς δύο εἶδη· εἰς γενικὰς ἢ κοινὰς ἀβαρίας, καὶ εἰς ἀβαρίας ἀπλᾶς ἢ μερικὰς. Ἐ. 400. 403. 408.

400. Κοιναὶ ἀβαρίαι εἶναι· — α'. τὰ κατὰ συμφωνίαν καὶ λόγῳ ἐξαγορᾶς τοῦ πλοίου καὶ τῶν πραγματειῶν διδόμενα πράγματα· — β'. τὰ εἰς θάλασσαν ἐκβληθέντα· — γ'. αἱ κάμιλοι καὶ οἱ ἱστοί, οἱ ἐκκοπέντες ἢ συντριβέντες· — δ'. αἱ ἄγκυραι καὶ ἄλλα πράγματα ἐγκαταλειφθέντα πρὸς κοινὴν σωτηρίαν· — ε'. ἡ ἐκ τῆς χύσεως προξενηθεῖσα ζημία εἰς τὰς ἐναπολειφθείσας ἐν τῷ

πλοίων πραγματείας.—ζ'. τὰ πρὸς θεραπείαν καὶ διατροφήν τῶν ὑπὲρ τοῦ πλοίου πληγωθέντων ναυτῶν· ἡ μισθοδοσία καὶ ἡ τροφοδοσία τῶν ναυτῶν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐμποδίσσεως, ὅταν τὸ πλοῖον ἐμποδισθῇ ἐπὶ τοῦ πλοῦ κατὰ διαταγὴν δυνάμεως τινος καὶ μέχρι οὗ διορθωθῶν αἱ πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν ἐκούσιοι βλάβαι, ἂν τὸ πλοῖον ᾖ ναυλωμένον κατὰ μῆνα.—ζ'. τὰ ἔξοδα τῆς πρὸς ἐλάφρυνσιν τοῦ πλοίου ἐκφορτώσεως τῶν πραγματειῶν, ὅταν ἐξ αἰτίας τρικυμίας ἢ ἐχθρικῆς προσβολῆς ᾖ ἡ ἀναγκασμένον νὰ εἰσπλεύσῃ εἰς κόλπον ἢ ποταμόν τινα.—η'. τὰ πρὸς ἀνακίνησιν πλοίου καθίσαντος ἔξοδα, πρὸς ἀποφυγὴν παντελοῦς φθορᾶς ἢ ἀλώσεως, καὶ ἐν γένει ὅλαι αἱ ἐκούσιοι ζημίαι, καὶ τὰ δυνάμει διασκεμμάτων αἰτιολογημένων γενομένα ἔξοδα πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν καὶ σωτηρίαν τοῦ πλοίου καὶ τῶν πραγματειῶν, ἀπὸ τῆς φορτώσεως τῶν πραγματειῶν καὶ τοῦ ἀπόπλου μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς καὶ ἐκφορτώσεως. 'Ε. 220. 234. 262 ε. 395. 396. 389. 399. 401 ε. 410 ε.

401. Αἱ κοιναὶ ἀδοαρίαι εἶναι εἰς βάρος τῶν πραγματειῶν καὶ τοῦ ἡμίσεως τοῦ πλοίου καὶ τοῦ ναύλου κατ' ἀναλογίαν τῆς ἀξίας αὐτῶν. 'Ε. 308. 330. 360. 371. 398. 399. 401. 404.

402. Ἡ τιμὴ τῶν πραγματειῶν προσδιορίζεται κατὰ τὴν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκφορτώσεως ἀξίαν αὐτῶν. 'Ε. 72. 106. 109. 414.

403. Ἰδιαίτεραι ἀδοαρίαι εἶναι.—α'. ἡ προξενηθεῖσα εἰς τὰς πραγματείας βλάβη ἐξ ἰδίου αὐτῶν ἐλαττώματος, ἐκ τρικυμίας, ἀλώσεως, ναυαγίας, ἢ καθίσματος.—β'. τὰ πρὸς διάσωσιν αὐτῶν ἔξοδα.—γ'. ἡ ἐκ τρικυμίας ἢ ἄλλου θαλασσοῦ συμβεβηκότος ἀπώλεια καμῖλων, ἀγκυρῶν, πανίων, ἰστών, καὶ σχοινίων.—δ'. τὰ ἔξοδα τὰ προερχόμενα ἀπὸ προσορμισμοῦ γινομένων εἴτε ἐξ αἰτίας τυχερᾶς ἀποβολῆς τῶν πραγμάτων τούτων, εἴτε δι' ἀνάγκην τροφῶν, εἴτε πρὸς ἐπισκευὴν τῶν ἀνεωγῶτων μερῶν τοῦ πλοίου.—ε'. ἡ τροφοδοσία καὶ οἱ μισθοὶ τῶν ναυτῶν, διαρκούσης τῆς ἐμποδίσσεως, ὅταν τὸ πλοῖον ἐμποδισθῇ κατὰ τὸν πλοῦν ἐκ διαταγῆς δυνάμεως τινος, καὶ διαρκούσης τῆς ἐπισκευῆς, τὴν ὅποιαν ἡ ἀνάγκη ᾔθελεν ὑπαγορεύσει, ἂν τὸ πλοῖον ἐναυλώθῃ κατὰ πλοῦν.—ς'. ἡ τροφοδοσία καὶ οἱ μισθοὶ τῶν

ναυτῶν, διαρκούσης τῆς καθάρσεως, εἴτε κατὰ πλοῦν εἴτε κατὰ μῆνα εἶναι ναυλωμένον τὸ πλοῖον· καὶ ἐν γένει τὰ γενόμενα ἔξοδα, καὶ αἱ διὰ μόνον τὸ πλοῖον ἢ διὰ μόνας τὰς πραγματείας ἐκούσiai ζημίαι ἀπὸ τῆς φορτώσεως τῶν πραγματειῶν καὶ τοῦ ἀπόπλου μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς καὶ τῆς ἐκφορτώσεως αὐτῶν. 'Ε. 277. 350. 399. 404.

404. Αἱ ἰδιαιτεραὶ ἀβαρίαι λογίζονται εἰς βάρος τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ πράγματος, τὸ ὅποσον ἔπαθε τὴν βλάβην ἢ ἐπροξένησε τὰ ἔξοδα, καὶ πληρόνεται παρ' αὐτοῦ. 'Ε. 399. 401. 403.

405. Ἡ προξενθεῖσα εἰς τὰς πραγματείας βλάβη, διότι ὁ πλοίαρχος δὲν ἔκλεισε καλῶς τὸ στόμα τοῦ καταστρώματος, δὲν ἠγκύρωσε καλῶς τὸ πλοῖον, δὲν ἐπρομήθευσε καλὰ ἐπίπαστρα πρὸς φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν τῶν πραγματειῶν, καὶ διὰ πᾶν ἄλλο συμβεβηκός, προσερχόμενον ἐξ ἀμελείας τοῦ πλοιάρχου ἢ τοῦ πληρώματος, εἶναι ὡσαύτως ἰδιαιτεραὶ ἀβαρίαι εἰς βάρος τοῦ κυρίου τῶν πραγματειῶν· οὗτος ὅμως ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κινήσῃ περὶ τούτου ἀγωγὴν κατὰ τοῦ πλοιάρχου, τοῦ πλοίου, καὶ τοῦ ναύλου. 'Ε. 216. 221. 222. 407. 435. 436.

406. Τὰ πρὸς εἰσπλουν ἢ ἐκπλουν κόλπων καὶ ποταμῶν βυμουλκίας ἢ ναυαγωγίας τέλη, τὰ ἀδείας, ἐπισκέψεως 1), ἀγκυροβολίου, καὶ λοιπὰ ναυτιλιακὰ δικαιώματα δὲν εἶναι ἀβαρίαι, ἀλλ' ἀπλῶς ἔξοδα εἰς βάρος τοῦ πλοίου.

1) ἐκθέσεως χωρητικότητος,

407. Ἐν περιπτώσει συγκρούσεως πλοίων, ἂν ἡ σύγκρουσις ἔγινε κατὰ τυχαίαν σύμπτωσιν, ἢ ἐκ τούτου προξενθεῖσα βλάβη εἶναι ζημία μόνον τοῦ βλαθέντος πλοίου, χωρὶς δικαίωμα κάμμιζος ἀπαιτήσεως· ἐὰν ἡ σύγκρουσις συνέβη ἐξ ἑλλείψεως ἐνὸς τῶν πλοιάρχων, ἢ ζημία πληρόνεται παρ' ἐκείνου, ὅστις τὴν ἐπροξένησεν. Ἐὰν ὑπάρχῃ ἀμφιβολία περὶ τῶν αἰτιῶν τῆς συγκρούσεως, τὰ πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς ζημίας ἔξοδα εἶναι κοινά, καὶ πληρόνονται ἐξ ἡμισείας παρ' ἀμφοτέρων τῶν πλοίων τῶν προξενησάντων καὶ παθόντων τὴν βλάβην· εἰς τὰς τελευταίας δύο περιπτώσεις ἡ ἐκτίμησις τῆς ζημίας γίνεται διὰ δοκιμαστών. (1) 'Ε. 106. 216. 221. 350. 405. 414.

(1) Ἴδε καὶ Διατ. 20 Αὐγ. 1884 περὶ παραδοχῆς κανονισμοῦ περὶ τῶν ληπτέων μέτρων πρὸς ἀποφυγὴν συγκρούσεως τῶν πλοίων κατὰ τὴν θαλασσοπλοΐαν ὑπὸ τὸ ἀρθ. 221 Ε. Ν.

408. Αίτησις περί ἀθαρίας δὲν εἶναι δεκτὴ, ἐὰν ἡ ἀθαρία δὲν ὑπερβαίνει, κοινὴ μὲν οὖσα, τὸ ἑκατοστὸν τοῦ ἀθροίσματος τῆς ἀξίας τοῦ πλοίου καὶ τῶνπραγματειῶν, μερικὴ δέ, τὸ ἑκατοστὸν τῆς ἀξίας τοῦ βλαφθέντος πράγματος 'Ε. 399. 400. 403.

409. Ἡ συνθήκη ἐλευθεροῦν ἀθαρίας ἀπαλλάττει τοὺς ἀσφαλιστάς πάσης ἀθαρίας κοινῆς ἢ μερικῆς, ἐξαιρουμένων τῶν περιπτώσεων, αἱ ὁποῖαι δίδουν ἀφορμὴν εἰς ἐγκατάλειψιν· εἰς τοιαύτην περίπτωσιν οἱ ἀσφαλιζόμενοι δύνανται κατ' ἐκλογὴν ἢ νὰ κάμουν τὴν ἐγκατάλειψιν ἢ νὰ κινήσουν τὴν περί ἀθαρίας ἀγωγὴν. 'Ε. 332. 369. 374. 372. 373.

Ν. Δύνανται νὰ συνενωθῶσιν ἐν τῇ αὐτῇ δικηγόρῳ ἀγωγὴ ἐπικουρικὴ περί ἀθαρίας καὶ κυρίᾳ περί ἐγκαταλείψεως, ἅτε ἐπιτρεπομένου τούτου ὑπὸ τῆς πολιτικῆς δικονομίας. Τὸ δὲ ἄρθρον 409 τοῦ ἐμπ. νόμου κανονίζει μὲν τὴν ἐν αὐτῷ διαλαμβανομένην εἰδικὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ ῥήτηρ ἐλευθεροῦν ἀθαρίας, δὲν ἐμποδίζει τὸν ἀσφαλιζόμενον νὰ κινήσῃ τὴν περί ἀθαρίας ἀγωγὴν ἐν αἷς περιπτώσεσιν ὑπάρχει δικαίωμα πρὸς ἐγκατάλειψιν (ἄρθ. 369), ἀλλὰ τότε ὁ ἀσφαλιζόμενος ὑποχρεοῦται νὰ ἐκλέξῃ ὁποτέραν τῶν δύο ἀγωγῶν θέλει νὰ ἐνασκήσῃ, τὴν τῆς ἐγκαταλείψεως δηλονότι ἢ τὴν τῆς ἀθαρίας· ἀλλὰ δὲν ἐφαρμόζεται ὡς εἰδικὴν καὶ ἐν αἷς περιπτώσεσιν ὁ ἀσφαλιζόμενος ἐν ἀποτυχίᾳ τῆς μείζονος ἀγωγῆς τῆς ἐγκαταλείψεως δύνανται ἐπικουρικῶς νὰ κινήσῃ τὴν τῆς ἀθαρίας. Α. Π. 88 τοῦ 77 (τῆς μειονοφηρίας διαφωνούσης). Ὁμοίᾳ ἀποφαίνεται καὶ ἡ Α. Π. 262 τοῦ 66, καθ' ἣν σκοπὸς τοῦ ἄρθρου 409 τοῦ ἐμπ. νόμου εἶναι νὰ ὀρίσῃ τὴν αἴτησιν τοῦ ἐν τῷ ἀσφαλιστικῇ συμβολαίῳ ἐλευθεροῦν ἀθαρίας ἐν αἷς περιπτώσεσιν ὑπάρχει δικαίωμα ἐγκαταλείψεως καὶ νὰ κανονίσῃ ὅτι ἐν τοιαύταις περιπτώσεσιν δὲν ἀποκλείει ὁ εἰρημένος ὅρος τὴν περί ἀθαρίας ἀγωγὴν τοῦ ἀσφαλισθέντος, ἐὰν αὕτη συμφέρῃ αὐτῷ. Τοιούτου δὲ ὄντος τοῦ σκοποῦ τοῦ ἄρθρου καὶ διὰ τοῦτο χρηγοῦντος κατὰ τοῦ ῥήματος τοῦ εἰρημένου ὅρου εἰς τὸν ἀσφαλισθέντα καὶ τὸ δικαίωμα τῆς περί ἀθαρίας ἀγωγῆς κατ' ἐκλογὴν αὐτοῦ, ἄνευ τῆς ῥητῆς προσθήκης, ὅτι μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκλογὴν τῆς μιᾶς τῶν δύο ἀγωγῶν, ἤγουν τῆς ἐγκαταλείψεως ἢ τῆς ἀθαρίας, ἀποκλείεται ἡ τῆς ἐτέρας, ἔπεται, ὅτι, ἐὰν ἐμπροθέσμως δύνανται αὕτη νὰ εἰσαχθῇ ἐν ὅσῳ εἰδικῶς δὲν ἵπάρχουσιν οἱ ὅροι τῆς τελεσιδικίας, δὲν δύνανται νὰπορρίφθῃ ὡς ἀπαράδεκτος κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου 130 Πανθ. (50. 17) καὶ κατ' ἀναλογίαν τῶν νόμων 106 καὶ 107 Πανθ. de verb. obligat. Α. Π. 261 καὶ 262 τοῦ 66. Ὁμοίᾳ ἀποφαίνεται καὶ ἡ Α. Π. 260 τοῦ 75 (διαφωνούσης τῆς μειονοφηρίας).

᾿Οσαύτως ἡ Α. Π. 301 τοῦ 68, καθ' ἣν προσέτι ὁσάκις ὑπάρχει περιπτώσις ἐγκαταλείψεως, εἶναι δικαίωμα τοῦ ἀσφαλισθέντος νὰ ἀσκήσῃ ἢ τὴν περὶ ἐγκαταλείψεως ἢ τὴν περὶ ἀθαρίας ἀγωγὴν, ἀδιαιφύρως ἂν τὸ ἀσφαλισθὲν ἀπώλετο ἐν μέρει καθ' ὑπέρθεσιν ὁμοῦ τῶν τοιῶν τετάρτων κατὰ τὸ ἄρθρον 369 τοῦ ἐμπ. νόμου ἢ καθ' ὀλοκληρίαν, διότι ἡ περὶ ἀθαρίας εἶναι ἡ συνήθης ἢ ἐκ τῶν ἀσφαλιστικῶν συμβολαίων χορηγομένη καὶ ὁ ἀσφαλισθεὶς εἶναι κύριος νὰ ἐξασκήσῃ καὶ ταύτην, οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾦναι ἢ ἐκ τοῦ συμβάντος δυστυχήματος ζημία. Α. Π. 301 τοῦ 68. ᾿Οσαύτως κατὰ τὴν Α. Π. 287 τοῦ 67 οὔτε τὸ ἄρθρον 409 οὔτε ἄλλο τι ἄρθρον τοῦ ἐμπ. νόμου διαλαμβάνει, ὅτι, ἐξασκηθείσης ἅπαξ, ἀλλὰ μὴ ἐπιδικασθείσης ὡς ἰσχυρᾶς τῆς περὶ ἐγκαταλείψεως προαιρετικῆς ἀγωγῆς, ἀποκλείεται ἡ ἄλλη. Ἀλλὰ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 409 καθιεροῦται θέμα εἰδικόν, καθ' ὃ «διὰ τῆς ἀπλῆς ἐπιλογῆς θατέρως τῶν ἀγωγῶν ἀναίρεῖται ἡ ἄλλη» κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ ἐν τοῖς νόμοις 43 § 57 Πανθ. (50. 17) 53 Πανθ. (44. 7) κανόνος, καθ' ὃν «πολλῶν ἀγωγῶν περὶ τοῦ αὐτοῦ συντρεχουσῶν μίαν τις κινεῖν ὀφείλει,» κατὰ τὴν Α. Π. 115 τοῦ 81.

ΤΜΗΝΑ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ

Περὶ χύσεως καὶ συνεισφορᾶς.

410. Ἐὰν ἐκ τρικυμίας ἢ ἐξ ἐχθρικῆς καταδιώξεως ὁ πλοίαρχος κρίνῃ ἀναγκαῖον διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ πλοίου νὰ ἐκβάλῃ εἰς τὴν θάλασσαν μέρος τοῦ φορτίου του, νὰ κόψῃ τοὺς ἰστούς, ἢ νὰ ἐγκαταλίπῃ τὰς ἀγκύρας του, λαμβάνει προηγουμένως τὴν γνώμην τῶν ἐν τῷ πλοίῳ εὐρισκομένων μετόχων τοῦ φορτίου καὶ τῶν ἐπισημοτέρων τοῦ πληρώματος· ἐν περιπτώσει δὲ διαφωνίας, ἡ γνώμη τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ἐπισημοτέρων τοῦ πληρώματος ὑπερισχύει. Ἐ. 220. 241. 301. 400. 401 ε.

Ν. Ἐκ τῶν ἄρθρων 301 καὶ 410 τοῦ ἐμπρ. νόμου καθ' ἃ ἐν περιπτώσει κοινῆς ἀθαρίας ὁ πλοίαρχος δὲν δικαιούται νὰ λάβῃ ὀλόκληρον τὸν συμφωνηθέντα ναῦλον, ἀλλ' ἐπέρχεται μείωσις τοῦ ναύλου, δὲν συνάγεται, ὅτι ἀπαράδεκτός ἐστίν ἡ τοῦ τὸν ναῦλον αὐτοῦ ζητοῦντος πλοιάρχου κατὰ τοῦ φορτωτοῦ ἀγωγὴ ἐν ᾗ περιπτώσει συνέβαινε κοινὴ ἀθαρία, ἐπὶ λόγῳ ὅτι δῆθεν ὀφείλει οὗτος πρότερον νὰ κινήσῃ τὴν περὶ κανονισμοῦ ἀθαρίας ἀγωγὴν, ὅπως δι' αὐτοῦ ὁρίσθῃ ὁπόσον ἐστὶ τὸ πᾶσόν τοῦ ληπτέου ναύλου, μειωθέντος αὐτοῦ ἔνεκα τῆς κοινῆς ἀθαρίας· ἐκ τούναντίου εἰς τὸν ἐκ τῆς κοινῆς ἀθαρίας ζημιωθέντα, ὅστις ἀρνέεται

τῷ πλοίαρχῳ τὴν ἕνεκα κοινῆς ἀδαρίας πληρωμὴν ὅλου τοῦ ναύλου καὶ ἀπαιτεῖ τὴν τοῦ ναύλου μείωσιν ἕνεκα ταύτης ἀνήκει καθ' ἑκάστον νὰ προτείνῃ ταύτην καὶ ἀνταγωνικῶς ζητήσῃ τὸν τῆς ἀδαρίας κανονισμόν καὶ οὕτως ὁρισθῇ τὸ εἰς τὸν πλοίαρχον ἀποδοτέον ὡς ναύλος καὶ ἐπιδικαστέον αὐτῷ. Α. Π. 97 τοῦ 74.

411. Τὰ πράγματα τὰ ὀλιγώτερον ἀναγκαῖα, τὰ βαρύτερα, καὶ τὰ εὐτελέστερα ῥίπτονται πρῶτα, καὶ μετὰ ταῦτα αἱ πραγματεῖαι τοῦ πρώτου καταστρώματος κατ' ἐκλογὴν τοῦ πλοίαρχου καὶ μὲ τὴν γνώμην τῶν ἐπισηματέρων τοῦ πληρώματος. Ἔ. 241. 440. 412. 413. 426.

412. Ὁ πλοίαρχος χρεωστεῖ νὰ ἐκθέτῃ ἐγγράφως τὴν γενομένην διάσκεψιν, ἅμα λάθῃ καιρόν. — Τὸ διάσκεμμα φανερόναι τὰ αἷτια τὰ ὑπαγορεύσαντα τὴν χύσιν, τὰ ἐκδληθέντα ἢ βλαβέντα πράγματα· περιέχει τὰς ὑπογραφὰς τῶν διασκεψαμένων, ἢ τὰς αἰτίας, δι' ἧς δὲν ἠθέλησαν νὰ ὑπογράψουν, ἀντιγράφεται δὲ εἰς τὸ βιβλίον. Ἔ. 224. 242. 246 ἔ. 413.

413. Εἰς τὸν πρῶτον λιμένα, ὅπου τὸ πλοῖον ἤθελε προσορμισθῇ, ὁ πλοίαρχος χρεωστεῖ, ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων μετὰ τὸν κατάπλου, νὰ βεβαιώσῃ ἐνόρκως τὰ περιεχόμενα εἰς τὸ ἐν τῷ βιβλίῳ ἀντιγεγραμμένον διάσκεμμα. Ἔ. 246. 412.

414. Ὁ λογαριασμός τῶν ἀπωλειῶν καὶ ζημιῶν γίνεται εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκφορτώσεως κατ' αἴτησιν τοῦ πλοίαρχου καὶ διὰ δοκιμαστῶν. — Οἱ δοκιμασταὶ διορίζονται παρὰ τοῦ ἐμποροδικείου, ἐάν ἡ ἐκφόρτωσις γενῇ εἰς γαλλικὸν λιμένα. Ὅπου δὲν ὑπάρχῃ ἐμποροδικεῖον, οἱ δοκιμασταὶ διορίζονται παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου. Διορίζονται δὲ παρὰ τοῦ γαλλικοῦ προξένου, καί, ἐν ἑλλείψει τούτου, παρὰ τῆς τοπικῆς ἀρχῆς, ἐάν ἡ ἐκφόρτωσις γίνεται εἰς λιμένα ξένης ἐπικρατείας. Οἱ δοκιμασταὶ ὀρκίζονται πρὶν ἀρχίσουν τὰς ἐργασίας τῶν. Ἔ. 406. 414. Πολ. 291 ἔ.

N. Οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 414 διοριζόμενοι δοκιμασταὶ ἐπέχουσι θέσιν πραγματογνωμόνων ὡς πρὸς τὸ δικαστήριον, διὰ τοῦτο ἡ γνωμοδότησις αὐτῶν χρήζει τῆς τοῦ ἐμποροδικείου ἐπικυρώσεως (ἄρθρ. 416). Ὅθεν δύναται, καὶ ἄκυρος οὖσα, νὰ ληρθῇ ὑπ' ὅσιν ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς πεποιθήσεως αὐτοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 298 τῆς πολιτικῆς δικονομίας. Α. Π. 41 τοῦ 63.

415. Αἱ ἐκδληθεῖσαι πραγματεῖαι ἐκτιμῶνται κατὰ τὴν ἀγο-

ραΐαν τιμὴν τοῦ τόπου τῆς ἐκφορτώσεως· ἀπόδειξις δὲ τῆς ποιότητός των εἶναι τὰ φορτωτικά καὶ τὰ τιμολόγια, ἂν ὑπάρχουν. 'Ε. 409. 222. 284. 418. 420.

416. Οἱ δυνάμει τοῦ προηγουμένου ἄρθρου διοριζόμενοι δοκιμασταὶ ὀρίζουσι τὸ ἐκ τῶν ἀπωλειῶν καὶ ζημιῶν ἐπιβάλλον ἐκάστω· ἡ δὲ πράξις των αὕτη διὰ τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ δικαστηρίου καθίσταται ἐκτελεστή· εἰς τοὺς ξένους λιμένας ἡ πράξις αὕτη καθίσταται ἐκτελεστή, ἐπικυρωθεῖσα παρὰ τοῦ γαλλικοῦ προξένου, ἢ, ἐν ἑλλείψει τούτου, παρὰ τοῦ ἁρμοδίου τοπικοῦ δικαστηρίου. 'Ε. 414. 418. Πολ. 856. 857 εἰ.

Ν. 'Εκ τοῦ ἄρθρου 416 προκύπτει, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ προξένου ἐπικυρώσεις τῆς πράξεως τῶν δοκιμαστῶν φέρει χαρακτῆρα ἀποφάσεως· ὅθεν μὴ ἀνακοπίσης αὐτῆς, ἐὰν ἐρήμην ἐξεδόθη, ἐνώπιον αὐτοῦ τούτου τοῦ προξένου, οὐτε ἐκκληθείσης ἐνώπιον τῶν Ἐφεσίων, ἐπέρχεται τελεσιδικία αὐτῆς. Α. Π. 253 τοῦ 73.— Ἡ πράξις τῶν δοκιμαστῶν καθισταμένη ἐκτελεστή κατὰ τὸ ἄρθρον 416 διὰ τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ δικαστηρίου δὲν ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν, ὡς πράξις προπαρασκευαστικῇ· ἐπιτρέπεται δὲ μόνον ἔφεσις κατὰ τῆς ἐπικυρώσεως αὐτὴν δικαστικῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 392 τοῦ 66.

417. Ἡ περὶ τῆς πληρωμῆς τῶν ἀπωλειῶν καὶ ζημιῶν ἀναλογία γίνεται ἐπὶ τῶν ἐκβληθέντων καὶ ἐπὶ τῶν διασωθέντων πραγμάτων καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως τοῦ πλοίου καὶ τοῦ ναύλου, κατὰ τὴν ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐκφορτώσεως ἀξίαν των. 'Ε. 327. 334. 418 εἰ.

418. Ὅταν τὰ φορτωτικά δὲν φανερόνουν τὴν ἀληθῆ ποιότητα τῶν πραγματειῶν, ἂν αὗται ᾔναι μεγαλύτερας τιμῆς ἀξίαι, διασωθεῖσαι μὲν, συνεισφέρουν κατὰ τὴν γενομένην ἐκτίμησιν, ἀπολεσθεῖσαι δέ, πληρόνονται κατὰ τὴν εἰς τὸ φορτωτικὸν σημειωμένην ποιότητα. Ἄν δὲ αἱ εἰς τὸ φορτωτικὸν σημειωθεῖσαι πραγματεῖαι ᾔναι ποιότητος κατωτέρας παρὰ τὴν εἰς τοῦτο διαλαμβανομένην, διασωθεῖσαι μὲν, συνεισφέρουν κατὰ τὴν εἰς τὸ φορτωτικὸν σημειωμένην ποιότητα, ἐκβληθεῖσαι δὲ ἢ βλαδευθεῖσαι, πληρόνονται κατὰ τὴν ἀληθῆ αὐτῶν ἀξίαν. 'Ε. 281. 415. 420.

419. Αἱ ζωοτροφίαι, τὰ πολεμεφόδια, καὶ ὁ ἱματισμὸς τῶν

ἀποτελούντων τὸ πλήρωμα δὲν συνεισφέρουν εἰς τὴν χύσιν. Ὅσα δὲ τούτων ἤθελον ἐκβληθῇ πληρόνονται διὰ συνεισφορᾶς ὄλων τῶν ἄλλων πραγμάτων. 'Ε. 414. 423. 424.

420. Τὰ πράγματα, περὶ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει φορτωτικὸν ἢ δηλωτικὸν τοῦ πλοιάρχου, ἀπολεσθέντα 1) μὲν, δὲν πληρόνονται, διασωθέντα δὲ, συνεισφέρουν. 'Ε. 281. 292. 415. 418. 421.

1) ἐκβληθέντα

421. Τὰ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου φορτωμένα πράγματα, ἂν μὲν διασωθῶσι, συνεισφέρουν· ἐὰν ὅμως ἐκβληθῶσιν ἢ βλαθῶσιν ἐκ τῆς χύσεως, ὁ κύριος αὐτῶν δὲν δύναται νὰ κάμῃ κάμειαν περὶ συνεισφορᾶς αἰτησιν· ἡμπορεῖ δὲ νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν κατὰ μόνου τοῦ πλοιάρχου. 'Ε. 229. 420.

422. Δὲν γίνεται συνεισφορὰ διὰ βλάβην γενομένην εἰς τὸ πλοῖον, εἰμὴ μόνον ὅταν ἡ βλάβη ἔγινε διὰ νὰ εὐκολυνθῇ ἡ χύσις.

423. Ἄν ἡ χύσις δὲν σώσῃ τὸ πλοῖον, κάμεια κατὰ συνεισφορὰν πληρωμὴ δὲν γίνεται· αἱ δὲ διασωθεῖσαι πραγματεῖαι δὲν ὑπόκεινται εἰς τὴν πληρωμὴν ἢ τὴν ἀποζημιώσιν ἐκεῖνων, ὅσαι ἐξεβλήθησαν ἢ ἐβλάφθησαν. 'Ε. 434. 427.

424. Ἄν ἡ χύσις σώσῃ τὸ πλοῖον, τὸ δὲ πλοῖον ἐξακολουθοῦν τὸν δρόμον του ἀπολεσθῇ, τὰ διασωθέντα πράγματα συνεισφέρουν ὑπὲρ τῆς χύσεως ἀναλόγως τῆς εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται κατὰστασιν ἀξίας των, ἀφαιρουμένων τῶν σώστρων.

425. Τὰ ἐκβληθέντα πράγματα δὲν συνεισφέρουν ποτὲ εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς εἰς τὰς διασωθείσας πραγματείας μετὰ τὴν χύσιν προξενθείσης βλάβης. Αἱ πραγματεῖαι δὲν συνεισφέρουν εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ πλοίου, ὅταν ἀπολεσθῇ ἢ γενῇ ἀνίκανον πρὸς πλοῦν. 'Ε. 246. 366. 389 ε.

426. Ἐὰν δυνάμει διασκέματος γενῇ ἐπὶ τοῦ πλοίου διέξοδος πρὸς ἐκφόρτωσιν τῶν πραγματειῶν, αὗται συνεισφέρουν πρὸς διόρθωσιν τῆς εἰς τὸ πλοῖον προξενθείσης βλάβης. 'Ε. 241. 410 ε.

427. Ἐὰν αἱ πραγματεῖαι, αἱ τεθεῖσαι εἰς πλοιάρια πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ πλοίου εἰς λιμένα ἢ ποταμὸν εἰσπλέοντος, ἀπο-

λεσθούν, ἡ περὶ συνεισφορᾶς ἀναλογία γίνεται ἐπὶ τοῦ ὅλου τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου. Ἐάν δὲ ἀπολεσθῇ τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ φορτίου του, αἱ ἐπὶ τῶν πλοιαρίων τεθεταὶ πραγματεῖται δὲν ὑπόκεινται εἰς κάμμίαν συνεισφορὰν καίτοι εὐδοκῶνται. Ἐ. 423.

428. Εἰς ὅλας τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ τοῦ πληρώματος ἔχουν προνόμιον ἐπὶ τῶν πραγματειῶν ἢ ἐπὶ τῆς ἐκ τούτων τιμῆς διὰ τὸ ποσὸν τῆς συνεισφορᾶς. Ἐ. 191. 192. 221. 250. 259. 271. 272. 386. 429.

429. Ἄν μετὰ τὴν συνεισφορὰν οἱ ἰδιοκτῆται διασώσουν τὰ ἐκβληθέντα, χρεωστοῦν νάποδώσουν εἰς τὸν πλοίαρχον καὶ τοὺς λοιποὺς τῶν συμμετόχων πᾶν ὅ,τι ἔλαβον ἐκ τῆς συνεισφορᾶς, ἀφαιρουμένων τῶν ἐκ χύσεως γενομένων ζημιῶν καὶ τῶν σώστρων. Ἐ. 428.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ παραγραφῶν.

430. Ὁ πλοίαρχος δὲν δύναται νά γενῇ κύριος τοῦ πλοίου διὰ τῆς παραγραφῆς. Ἐ. 384. 431 ἔ.

431. Ἡ περὶ ἐγκαταλείψεως ἀγωγή παραγράφεται ἐντὸς τῶν παρὰ τοῦ ἄρθρου 373 ὀριζομένων προθεσμιῶν. Ἐ. 369. 434. 435.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 431 καὶ 373 προκύπτει, ὅτι κατ' ἐξαίρεσιν τῶν ἄλλων ἐκ ναυτικῶν ἢ ἐξασφαλιστικῶν συμβολαίων πηγαζουσῶν ἀγωγῶν ἡ περὶ ἐγκαταλείψεως παραγράφεται ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς λήψεως τῆς ἀγγελίας, ὅτι τὸ πλοῖον ἀπώλετο ἐν τοῖς λιμέσιν ἢ τοῖς παραλίοις τῆς Εὐρώπης. Α. Π. 301 τοῦ 68.

432. Πᾶσα ἀγωγή, πηγάζουσα ἐκ ναυτικοῦ ἢ ἐξ ἀσφαλιστικοῦ συμβολαίου, παραγράφεται μετὰ πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς χρονολογίας τοῦ συμβολαίου. Ἐ. 314. 332.

Ν. Τὸ ἄρθρον 432 δὲν ὑποχρεοῖ τοὺς νομιζομένους ὀφειλέτας νά βεβαιώσωσιν ἐνὸρκως, ἂν γενῇ περὶ τούτου αἴτησις, ὅτι οὐδὲν ὀφείλουσι πλέον, ὥς συμβαίνει ἐν ταῖς ἀφορώσαις εἰς τὰς συναλλαγματικὰς ἢ εἰς διαταγὴν γραμμάτια ἀγωγὰς κατὰ τὸν εἰδικὸν ὀρισμὸν τοῦ ἄρθρ. 189. Α. Π. 312 τοῦ 62.—Ἡ περὶ τῆς ἀσφαλισθείσης ποσότητος ἀγωγή, μὴ ὑπαγομένη εἰς τὴν ἐξάμηνον παραγραφὴν, ὑπάγεται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ

ἄρθρου 432 κανονιζομένην πενταετὴ παραγραφὴν, ὅπερ ἀναγράφον, ὅτι πᾶσα ἀγωγή, πηγάζουσα ἐξ ἀσφαλιστικοῦ συμβολαίου παραγράφεται μετὰ πενταετίαν, νοεῖ προδήλως, ὅτι πᾶσα ἐτέρα ἀγωγή, πλην τῆς περὶ ἐγκαταλείψεως τοῦ 431 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ὑπάγεται εἰς τὴν πενταετὴ παραγραφὴν. Α. Π. 11 τοῦ 85 (κατὰ πλειονοψηφίαν), 61 τοῦ 86. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 11 τοῦ 85 (κατὰ μειονοψηφίαν) ἡ ἐκ τῆς ἐμπροθέσμου περὶ ἐγκαταλείψεως ἀγωγῆς παρεπομένη περὶ πληρωμῆς τῆς ἀσφαλισθείσης ποσότητος διαρκὲς ἐστὶ, μὴ δυναμένου μόνον τοῦ ἀσφαλιζομένου νὰ αἰτήσῃται τὴν πληρωμὴν πρὸ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 379 ἐμπορ. νόμου κανονιζομένης δηλοποιήσεως· τοῦ δὲ ἄρθρου 431 κανονίσαντος τὴν παραγραφὴν τῆς περὶ ἐγκαταλείψεως ἀγωγῆς, ἥς παρεπομένη ἐστὶν ἡ περὶ πληρωμῆς τῆς ἀσφαλισθείσης ποσότητος, ἐπεταὶ ὅτι τὸ ἄρθρον 432 δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου. (Ἰδε καὶ ἄρθρον 369).—Ἡ πενταετὴς παραγραφὴ τοῦ ἄρθρου 432 τοῦ ἐμπορ. νόμου ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀνευ προθεσμίας συνομολογηθέντων ναυτοδανείων, ὡς καὶ τῶν τόκων αὐτῶν, ὅτε τοῦ νόμου οὐδεμίαν διάκρισιν ποιοῦμένου μεταξὺ ναυτικῶν δανείων ἐπὶ προθεσμίᾳ καὶ ναυτικῶν δανείων ἀνευ προθεσμίας. Α. Π. 222 τοῦ 73.—Διὰ τῆς κοινοποιήσεως ἀντιγράφου ἐξ ἀπογράφου τοῦ δανειστικοῦ συμβολαίου μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν διακόπτεται ἡ παραγραφὴ τοῦ ναυτικοῦ δανείου. Α. Π. 145 τοῦ 75.

433. Πᾶσα ἀγωγή περὶ πληρωμῆς ναύλου καὶ μισθοῦ τῶν ἀξιωματικῶν, ναυτῶν, καὶ παντός ἄλλου τῶν ἐκ τοῦ πληρώματος, παραγράφεται ἔν ἔτος μετὰ τὸ τέλος τοῦ πλοῦ. — Πᾶσα ἀγωγή περὶ πληρωμῆς τροφίμων δοθέντων εἰς τοὺς ναῦτας κατὰ διαταγὴν τοῦ πλοιάρχου παραγράφεται ἔν ἔτος μετὰ τὴν παράδοσιν. — Αἱ ἀγωγαί, αἱ περὶ πληρωμῆς τῶν προμηθευθέντων ξύλων καὶ ἄλλων ἀναγκαίων πρὸς ναυπηγίαν, ἐξάρτισιν, καὶ ἐφοδίαςιν τοῦ πλοίου, παραγράφονται ἔν ἔτος μετὰ τὰς προμηθείας. — Αἱ περὶ πληρωμῆς μισθοῦ ἐργατῶν καὶ τῶν παρὰ τούτων γενομένων ἔργων, ἔν ἔτος μετὰ τὴν παραλαβὴν τῶν ἀπεργασθέντων πραγμάτων· πᾶσα δὲ περὶ παραδόσεως πραγμάτων ἀπαίτησις, ἔν ἔτος μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ πλοίου. Ἐ. 250. 272, 286.

N. Ὅσακις ἠθέλησεν ὁ νομοθέτης νὰ ὑποβάλῃ καὶ τοὺς ἀνηλίκους εἰς τὰς βραχυπροθέσμους παραγραφάς, ῥητῶς ἐξεδήλωσε τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, ὡς λ. γ. ἐν τῇ περιπτώσει τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας (ἄρθρ. 755

τῆς πολιτ. δικον.). Μὴ ἐκφράσαντος ἐπομένως τοῦ νομοθέτου τὴν θέλησιν τῆς ἐπεκτάσεως καὶ εἰς τοὺς ἀνηλίκους τῆς ἐναυσίου παραγραφῆς τοῦ ἄρθρου 433 τοῦ ἐμπορ. νόμου τῆς πληρωμῆς καὶ μισθοῦ τῶν ἀξιοματικῶν καὶ ναυτῶν καὶ παντὸς ἄλλου τῶν ἐν τῷ πληρώματι, ἔπεται, ὅτι ἡ βραχυπρόθεσμος αὕτη παραγραφή δὲν ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τοὺς ἀνηλίκους. Α. Π. 63 τοῦ 60. — (Ἴδε καὶ ἄρθρ. 273).

434. Δὲν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ παραγραφή, ὅταν παρεμπέση ἔγγραφον χρεωστικόν εἴτε ἰδιόγραφον εἴτε ἐπίσημον, λογαριασμός ἐγκριμένος, ἢ κλήσις δικαστικῇ. Ἐ. 189. 434 ἐ.

Ν. Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 434 δικαστικὴ κλήσις, ἥτις παρενέπεσε πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς προθεσμίας πρὸς παραγραφὴν τῆς περὶ ἐγκαταλείψεως ἀγωγῆς, ἥς ἐνεκα δὲν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ ἡ τοιαύτη παραγραφή, ἐστὶ κατὰ τὴν ὁρθὴν τοῦ νόμου ἔννοίαν ἡ ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου εἰσαγομένη ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ κατὰ τοῦ ἀσφαλιστοῦ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου ἐκτελέσεως τῆς ὑποχρέσεως αὐτοῦ, δηλονότι τῆς πληρωμῆς τῆς ἀσφαλισθείσης ποσότητος, διότι διὰ τῆς τοιούτης κλήσεως ἐκδηλοῦται ὁ περὶ ἐγκαταλείψεως τῶν ἀσφαλισθέντων σκοπὸς τοῦ δικαιουμένου εἰς ταύτην. ὅθεν ἡ κλήσις αὕτη δύναται νὰ ἐνεργήσῃ οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ ἀσφαλισθέντος, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν δανειστῶν αὐτοῦ ἐνεργούντων ἐν ὀνόματι αὐτοῦ (ἄρθρ. 1025 πολιτικῆς δικονομίας), πάντοτε ὅμως ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ὑποχρέσεως τοῦ ἀσφαλιστοῦ καὶ οὐδέποτε διὰ συντηρητικῆς κατασχέσεως παρὰ τῷ ἀσφαλιστῇ διὰ τὴν ἐνδεχομένην περίπτωσιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἀσφαλισθέντος ὀφειλέτου ἐγκαταλείψεως τῶν ἀσφαλισθέντων πραγμάτων καὶ τῆς περὶ κύρους τῆς τοιαύτης κατασχέσεως ἀγωγῆς, Α. Π. 14 τοῦ 81. κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 208 τοῦ 85 ἡ δικαστικὴ κλήσις εἶναι μὲν βλητὴ, ὅταν εἰσάγῃται ἀπ' εὐθείας δι' αἰτήσεως πρὸς καταδίκην, ἀλλὰ καὶ καθ' οἰονδήποτε τρόπον καὶ ἂν εἰσάγῃται ἡ δίκη, οἰονδήποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ πρῶτον αὐτῆς ἀντικείμενον, ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς παρεμπόδισιν τῆς παραγραφῆς ἀπαιτουμένη δικαστικὴ κλήσις δύναται νὰ προκύψῃ ἐκ τῶν κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς αἰτήσεων τοῦ ἀσφαλιζομένου. Α. Π. 208 τοῦ 85. Σημειωτέον, ὅτι οὐδεμιᾶς ἔχεται ὑποστάσεως ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ἡ ἀγωγή περὶ ἐγκαταλείψεως καὶ ἡ μετ' αὐτὴν περὶ πληρωμῆς τῆς ἀσφαλισθείσης ἀξίας ἀποτελοῦσι δύο ἀγωγὰς διακεκριμένας εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἐξάσκησις τῆς μιᾶς νὰ μὴ ἔχῃ ἐπιβροτὴν ἐπὶ τῆς ἐτέρας. Α. Π. 208 τοῦ 85. — Τὸ ἄρθρον 434 δὲν ἀπαριθμεῖ τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς διακόπτεται ἡ παραγραφή, ἀλλὰ τὰς μεθ' ἃς αἱ τυχόν γενόμεναι ἀγωγαὶ δὲν ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 432 ὁριζομένην πεν-

ταύτη παραγραφὴν, ἀλλ' εἰς τὴν συνήθη τοῦ ἀστικοῦ νόμου· ὅθεν ἐπὶ ναυτοδανείου πάντα τὰ πρὸς διακοπὴν τῆς παραγραφῆς νόμιμα μέσα εἶναι δεκτὰ καὶ κρίνονται κατὰ τὰς τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀρχάς. Α. Π. 310 τοῦ 55. — Τὸ ἄρθρον 434 λέγον, ὅτι δὲν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ παραγραφὴ, ὅταν παρεμπέσωσιν αἱ ἐν αὐτῷ ὀριζόμεναι πράξεις, ἐννοεῖ προδήλως, ὅτι αἱ τυχόν μετὰ τὰς πράξεις ταύτας γεννώμεναι ἀγωγαὶ δὲν ὑπόκεινται πλέον εἰς τὰς ἐν τοῖς προηγουμένοις ἄρθροις ὀριζομένας συντόμους παραγραφάς, ἀλλ' ὑπόκεινται εἰς τὴν συνήθη παραγραφὴν· ὅθεν οὐδόλως ἀποκλείονται τὰ νόμιμα μέσα πρὸς διακοπὴν τῶν ἐν τοῖς προηγουμένοις ἄρθροις ὀριζομένων παραγραφῶν, ἐάν ᾧσι τοιαῦτα, οἷα νὰ ἐμφανίσωσιν ἀναγνώρισιν ἢ ὁμολογίαν τοῦ χρέους ἢ τῆς πληρωμῆς αὐτοῦ ἢ καὶ παραίτησιν τῆς παραγραφῆς. Α. Π. 81 τοῦ 54.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ τοῦ ἀπαράδεκτου.

435. Εἶναι ἀπαράδεκτοι ὅλαι αἱ κατὰ τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ἀσφαλιστῶν ἀγωγαὶ περὶ βλάβης προξενηθείσης εἰς τὰςπραγματείας, ἂν αὗται παρελήφθησαν χωρὶς διαμαρτυρίας· — πᾶσα κατὰ τοῦ ναυλωτοῦ περὶ ἀβαρίας ἀγωγή, ἐάν ὁ πλοίαρχος παρέδωκε τὰς πραγματείας καὶ ἔλαβε τὸν ναυλον χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ· — πᾶσα ἀγωγή περὶ ἀποζημιώσεως διὰ βλάβην προξενηθεῖσαν ἐκ συγκρούσεως, γενομένης εἰς τόπον, ὅπου ὁ πλοίαρχος, δυνάμενος νὰ κάμῃ ἀπαίτησιν, δὲν τὴν ἔκαμε. Ἐ. 221. 286. 305. 332. 397. 408. Π. Ν. 590.

Ν. Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 435 καὶ 436 ἐφαρμόζονται εἰς πᾶσαν σύγκρουσιν πλοίων, ἐπομένως καὶ εἰς σύγκρουσιν μετὰξὺ ἰδιωτικῶν ἐμπορικῶν καὶ πολεμικῶν πλοίων, ἅτε τοῦ νόμου μὴ διακρίνοντας μετὰξὺ συγκρούσεως ἰδιωτικῶν καὶ συγκρούσεως ἰδιωτικῶν μετὰ πολεμικῶν. Α. Π. 68 τοῦ 84. — Ἐκ τοῦ ἄρθρου 435 τοῦ ἐμπορ. νόμου πηγάζει ὅτι ἡ περὶ ἀπαράδεκτου τῶν ἀγωγῶν διάταξις, χωροῦσα ὁσάκις πρόκειται περὶ ἀποζημιώσεως διὰ βλάβην προξενηθεῖσαν ἐκ συγκρούσεως, δὲν ἐφαρμόζεται, ὁσάκις πρόκειται περὶ ὀλικῆς καταστροφῆς τοῦ πλοίου τοῦ ἐνάγοντος, (ἐπελθούσης λ. χ. ἐκ τῆς ὑπὸ τῶν ναυτῶν τοῦ ἐναγομένου ἀποκοπῆς τοῦ πρυμνησίου αὐτοῦ). Α. Π. 248 τοῦ 79.

436. Αἱ διαμαρτυρίαι καὶ ἀπαιτήσεις αὗται εἶναι ἄκυροι, ἐάν δὲν ἔγιναν καὶ ἐκοινοποιήθησαν ἐντός εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν, καὶ ἂν μετὰ ἓνα μῆνα ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῶν δὲν ἐκινήθη ἀγωγή εἰς τὸ δικαστήριον. Πολ. 193.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ⁽¹⁾

ΠΕΡΙ ΠΤΩΧΕΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ πτωχεύσεως.

437. Πᾶς ἔμπορος παύων τὰς πληρωμὰς αὐτοῦ εἶναι ἐν καταστάσει πτωχεύσεως.—Δύναται νὰ κηρυχθῇ ἡ πτώχευσις καὶ αὐτοῦ τοῦ παραιτηθέντος τῆς ἐμπορίας, ἂν μετερχόμενος αὐτὴν εἶχε παύσει τὰς πληρωμὰς αὐτοῦ.—Ἡ πτώχευσις τοῦ ἐμπορίου δύναται νὰ κηρυχθῇ ἐντὸς τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ἀποδιδώσεως αὐτοῦ, ἐὰν ζῶν εἶχε παύσει τὰς πληρωμὰς αὐτοῦ. 'Ε. 4. 438. 594. 596. (Παλαιοῦ 'Εμπ. Ν. 437).

Ν. Ἡ παύσις τῶν πληρωμῶν γενικῶς καὶ οὐχὶ ἡ ἔλλειψις ἀσφαλείας παρὰ τῷ θανειστῇ, τῷ προκαλοῦντι τὴν κήρυξιν τῆς πτωχεύσεως, φέρει τὴν κατάστασιν τῆς πτωχεύσεως. Α. Π. 165 τοῦ 60.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως, τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς, καὶ τῶν ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ πτωχεύσαντος προκαταρκτικῶν διατάξεων.

438. Πᾶς πτωχεύσας ὀφείλει, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπ' ἧς παύσῃ τὰς πληρωμὰς, συμπεριλαμβανομένης καὶ αὐτῆς, νὰ δηλώσῃ τοῦτο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐμποροδικείου τοῦ τόπου ἔνθα ἔχει τὸ κύριον αὐτοῦ ἐμπορικὸν κατάστημα.—'Επὶ πτωχεύσεως ὁμορῦθμου ἢ ἑτερορῦθμου ἐταιρίας ἡ δήλωσις πρέπει νὰ περιέχῃ τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, καὶ νὰ φανερόνῃ τὴν κατοικίαν ἢ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς ἐκάστου τῶν ὑπευθύνων συνε-

(1) Ν. τῆς 13 Δεκεμβρίου 1878 περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ βιβλίου τρίτου τοῦ 'Εμπ. Νόμου.

Τὸ βιβλίον τρίτον τοῦ 'Εμπορικοῦ νόμου, τὸ ἐπιγραφόμενον « Περὶ πτωχεύσεως καὶ χρεωκοπίας », ἀπὸ τοῦ ἀρθροῦ 437 μέχρι τοῦ ἀρθροῦ 614, καὶ προσέτι τὸ ἀρθρον 69 τοῦ 'Εμπορικοῦ νόμου καὶ 5 τοῦ νόμου περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων καταργοῦνται ἀντικαθιστάμενα διὰ τῶν ἐπομένων διατάξεων. (Αἱ διατάξεις αὗται εἶναι τὸ ὡς κείμενον καταχωριζόμενον τρίτον βιβλίον).

ταίρων. Γίνεται δὲ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐμποροδικείου, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν ὑπάρχει ἡ ἔδρα τῆς ἐταιρίας. — Ἐπὶ πτωχεύσεως ἀνωνύμου ἐταιρίας ἡ διαδικασία ἀπευθύνεται κατὰ τῶν διαχειριστῶν αὐτῆς, ὑποχρεωμένων νὰ χορηγῶσι πρὸς τὸν εἰσηγητὴν καὶ τοὺς συνδίκους τὰς ζητουμένας πληροφορίες, καὶ νὰ ἐμφανίζωνται ἐνώπιον αὐτῶν ὡς ἀκίς ζητηθῶσι. Ἐ. 457. 515. 516. (Παλαιοῦ Ἐμπ. Νόμου 440).

Ν. Ἐκ τῶν ἀρθρ. 438 καὶ 441 διαλαμβανόντων, ὅτι ὁ πτωχεύσας ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ τὴν παῦσιν τὴν πληρωμῶν αὐτοῦ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐμποροδικείου, τοῦτο δὲ ἀποφαίνεται περὶ τῆς ἐνάρξεως τῆς πτωχεύσεως, προκύπτει, ὅτι ἐμποροδικεῖον ἀρμόδιον νὰ κηρύξῃ τὴν πτωχεύσιν εἶναι τὸ τῆς κατοικίας τοῦ πτωχεύσαντος καὶ, προκειμένης ἐμπορικῆς ἐταιρίας, τὸ ἐμποροδικεῖον, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν ὑπάρχει τὸ ἐμπορικόν αὐτῆς κατὰστημα. Α. Π. 29 τοῦ 46. Ἐξ αὐτῶν δὲ τούτων τῶν ἀρθρῶν καὶ τοῦ ἀρθροῦ 17 ἀριθ. 4 τῆς Πολ. Δικον. προκύπτει, ὅτι αἱ ἐμπορικαὶ ἐταιρίαι ὑπάγονται ἐν γένει εἰς τὸ δικαστήριον, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν καθιερυμένην ἔχουσι τὴν ἐταιρικὴν αὐτῶν κατοικίαν. Α. Π. 29 τοῦ 46. — Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐμπ. νόμου ἡ προσωπικὴ ἢ πτώχευσις ὁμορρυθμοῦ τινὸς ἐταίρου οὐδαμῶς ἐπάγεται καὶ τὴν πτώχευσιν τῆς ἐταιρίας, ἥς ὁμορρυθμὸν μέλος τυγχάνει ὁ προσωπικῶς πτωχεύσας. Α. Π. 76 τοῦ 85. Ἀλλ' ἡ πτώχευσις ὁμορρυθμοῦ ἐταιρίας ἀποτελεῖ αὐτοδικαίως τὴν πτώχευσιν ἐκάστου τῶν ὁμορρυθμῶν συνεταίρων, ὧντων ἀλληλεγγύως ὑπογράψαντες εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐταιρικῶν χρεῶν ἐκ τῆς ἀρχῆς δὲ ταύτης, καὶ ἢ ἀναγκαῖον ἐπαυλοῦσθαι τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως ὁμορρυθμοῦ ἐταιρίας εἶναι ἢ πτώχευσις ἐκάστου τῶν μελῶν αὐτῆς, συνάγεται ὅτι μία καὶ μόνη ἀπόφασις, κηρύττουσα τὴν πτώχευσιν ὁμορρυθμοῦ ἐταιρίας, ἀρκεῖ ὅσα κοινῇ εἰς πάντας τοὺς συνεταίρους, ὅθεν οἱ σύνδικοι ὡς ἐντολοδόχοι τῆς ομάδος τῶν δανειστῶν δύνανται νὰ ἐνασχλήσωσι τὰς ἀπαιτήσεις ἐνὸς ἐκ τῶν συνεταίρων. Α. Π. 246 τοῦ 84.

439. Μετὰ τῆς δηλώσεως τοῦ πτωχεύσαντος κατατίθεται ὁ ἰσολογισμός, ἢ ἐκτίθενται οἱ λόγοι, ἐξ ὧν ἡμποδίσθη ὁ πτωχεύσας νὰ τὸν καταθέσῃ. — Ὁ ἰσολογισμὸς περιέχει σημειώσεις ἀπάντων τῶν κινητῶν καὶ ἀκινήτων τοῦ ὀφειλέτου μετὰ τῆς ὡς ἔγγιστα ἀξίας αὐτῶν, κατὰστασιν τῶν πιστώσεων καὶ τῶν χρεῶν μετὰ σημειώσεως τῆς κατοικίας τῶν πιστωτῶν καὶ τῶν μεταξὺ τοῦ πτωχεύσαντος καὶ αὐτῶν ὑφισταμένων τυχόν δεσμῶν

συγγενείας ἢ κηδεστίας, καὶ προσέτι πίνακα τῶν κερδῶν καὶ ζημιῶν, καὶ σημείωσιν τῶν δαπανῶν· φέρει δ' ἐπὶ τέλους τὴν βεβαίωσιν ὅτι εἶναι εἰλικρινής, χρονολογεῖται, καὶ ὑπογράφεται παρὰ τοῦ ὀφειλέτου.—Κάτωθι τῆς δηλώσεως ὁ γραμματεὺς σημειοῖ τὸ ἔτος, τὸν μῆνα, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς παρακαταθέσεως αὐτῆς τε καὶ τοῦ ἰσολογισμοῦ. — Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον βεβαιοῦται ἡ εἰς τὸ γραφεῖον παρακατάθεσις παντός ἄλλου ἐγγράφου ἀφορῶντος τὴν πτώχευσιν.

440. Ἡ πτώχευσις κηρύττεται δι' ἀποφάσεως τοῦ ἐμποροδικείου εἴτε ἐπὶ τῇ δηλώσει τοῦ πτωχεύσαντος, εἴτε τῇ αἰτήσεϊ τινός τῶν πιστωτῶν, εἴτε καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος.—Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τὸ ἐμποροδικεῖον—διορίζει εἰσηγητὴν ἐκ τῶν τακτικῶν αὐτοῦ μελῶν.—διατάσσει τὴν ἐπίθεσιν τῶν σφραγίδων·—διορίζει ἓνα ἢ πλείονας προσωρινούς συνδίκους·—ὁρίζει τὸν τόπον, τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν ὥραν ὅπου καὶ ὅτε οἱ πιστωταὶ θέλουσι συνέλθαι ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ πρὸς ἐκλογὴν τῶν ὀριστικῶν συνδίκων, ἐντὸς τῶν εἴκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως·—ὁρίζει τὴν ἐφημερίδα, εἰς ἣν θέλουν γίνεσθαι αἱ κατὰ τὸν παρόντα νόμον ἀπαιτούμεναι κοινοποιήσεις καὶ δημοσιεύσεις.—Ἡ ἀπόφασις εἶναι προσωρινῶς ἐκτελεστή.

441. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἢ καὶ διὰ μεταγενεστέραι, ἐκδιδομένης ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ εἰσηγητοῦ, τὸ ἐμποροδικεῖον ὁρίζει εἴτε αὐτεπαγγέλτως, εἴτε κατ' αἴτησιν τῶν ἐχόντων συμφέρον, τὴν ἡμέραν τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν.—Ἐὰν ἡ ἐποχὴ αὕτη δὲν ὀρισθῇ ῥητῶς, ἡ παῦσις τῶν πληρωμῶν θεωρεῖται γενομένη ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς κηρυκτοῦσης τὴν πτώχευσιν ἀποφάσεως, ἢ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς αποβιώσεως τοῦ πτωχεύσαντος, ἐὰν ἡ πτώχευσις κηρυχθῇ μετὰ τὴν αποβίωσιν αὐτοῦ.—Πᾶσα αἴτησις περὶ προσδιορισμοῦ ἄλλης ἐποχῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν παρὰ τὴν διὰ τῆς κηρυκτοῦσης τὴν πτώχευσιν ἢ δι' ἄλλης μεταγενεστέραις ἀποφάσεως ὀρισθεῖσαν εἶναι ἀπαράδεκτος μετὰ τὴν περάτωσιν τῆς περὶ τῆς ἐξελέγξεως τῶν πιστώσεων ἐκθέσεως. 'Ε. 437. 446. 450. 454. 456. (Παλαιῶν 'Εμπ. Ν. 441).

Ν. Ἐκ τοῦ 441 ἄρθρου τοῦ νέου περὶ πτωχεύσεως νόμου προκύπτει,

ὅτι τοῦ ἐμποροδικείου παραλιπόντος νὰ ὀρίσῃ τὸν χρόνον τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν τοῦ πτωχεύσαντος διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ, νομίμως αἱ ὀριστικοὶ σύνδικοι τῆς πτωχεύσεως δύνανται νὰ αἰτήσωνται διὰ μεταγενεστέρως αἰτήσεως, ὅπως ἡ ἐποχὴ τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν τοῦ πτωχεύσαντος ἀναχθῇ εἰς προγενέστερον τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης χρόνον. Α. Π. 170 τοῦ 84.

442. Τὸ δικαστήριον δύναται ἐν πάσῃ καταστάσει τῆς πτωχεύσεως, καὶ δι' αὐτῆς τῆς κηρυττούσης τὴν πτώχευσιν ἀποφάσῃ, ἐὰν ὁ πτωχεύσας δὲν διατελῇ ἤδη εἰς προσωπικὴν κράτησιν, νὰ διατάξῃ τὴν κράτησιν ἢ τὴν φύλαξιν αὐτοῦ κατὰ τὰς περιστάσεις, ἰδίως ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἀπεκρῶθῃ ὁ πτωχεύσας, ἢ δὲν προσήγαγε τὸν ἰσολογισμόν αὐτοῦ. Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εὐρισκομένου τοῦ πτωχεύσαντος δὲν συγχωρεῖται κατ' αὐτοῦ κράτησις οὐδ' αἴτησις περὶ παρατάσεως κρατήσεως ἕνεκεν οὐδενὸς ποτε χρέους.—Ἡ περὶ προσωπικῆς κρατήσεως ἀπόφασις ἐκτελεῖται ἐπιμελεῖς τῶν προσωρινῶν συνδίκων, ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, ἢ τοῦ εἰσηγητοῦ. (Παλαιοῦ Ἐμπ. Ν. 441. 454. 455).

443. Ὁ γραμματεὺς τοῦ ἐμποροδικείου γνωστοποιεῖ ἀμέσως πρὸς τὸν εἰρηνοδίκην τὴν περὶ σφραγίσεως τῆς περιουσίας διατάξιν τῆς ἀποφάσεως καὶ διαδιδάσκει ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων πρὸς τὸν εἰσαγγελέα, τὸν εἰσηγητὴν, καὶ τοὺς προσωρινούς συνδίκους ἀπόσπασμα περιέχον τὰς κυριωτέρας αὐτῆς διατάξεις.

444. Αἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 440 καὶ 441 ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις δημοσιεύονται διὰ τοιχοκολλήσεως ἐν τῇ δημαρχικῇ καταστήματι τοῦ δήμου ἔνθα ἐδρεύει τὸ ἐμποροδικεῖον καὶ τὸ ἐφετεῖον, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν κεῖται τὸ ἐμποροδικεῖον, ἐν τῇ τοῦ δήμου τῆς κατοικίας τοῦ πτωχεύσαντος, καὶ ὅπου ἄλλοθι ὑπάρχουσιν ἐμπορικὰ αὐτοῦ καταστήματα· ἀπόσπασμα τῶν ἀποφάσεων τούτων καταχωρίζεται εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐφημερίδα, αἱ δὲ δημοσιεύσεις καὶ καταχωρίσεις γίνονται ἐπιμελεῖς τοῦ γραμματέως τοῦ ἐμποροδικείου ἐντὸς βραχυτάτης προθεσμίας.—Ὁ εἰσηγητὴς ἐπαγρυπνεῖ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διὰ τοῦ προηγουμένου καὶ τοῦ παρόντος ἄρθρου διατασσόμενων.

445. Ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς κηρυττούσης τὴν πτώχευσιν ἀποφάσεως ὁ πτωχεύσας ἀπαλλοτριούται αὐτοδικαίως τῆς διαχειρίσεως ἀπάσης αὐτοῦ τῆς περιουσίας, περιλαμβανομένης καὶ

τῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πτωχεύσεως ἀποκτωμένης. — Ὁ πτωχεύσας ὁ μὴ τυχὼν ἀποκαταστάσεως δὲν δύναται νάναλάθῃ τὸ ἐμπορικὸν ἐπάγγελμα, ἐκτὸς τῆς ἐν ἄρθρῳ 525 προνοουμένης ἐξαιρέσεως ὑπὲρ τοῦ συμδιδασθέντος. — Τὸ ὄνομα τοῦ πτωχεύσαντος, ἢ, ἐὰν ἐπτώχευσεν ἑταιρία, τὰ ὀνόματα τῶν ὑπευθύνων ἑταίρων ἐγγράφονται καὶ μένουσι διὰ παντός γεγραμμένα ἐν πίνακι τοιχοκολλημένῳ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ τοῦ ἐμποροδικείου καὶ ἐν τῇ χρηματιστηρίῳ, ἐπιφυλασσομένων τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 525 καὶ 546 τοῦ παρόντος νόμου. — Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς διαληφθείσης ἀποφάσεως πᾶσα ὑπὸ τοῦ πτωχεύσαντος γινομένη πληρωμὴ ἢ οἰαδήποτε ἄλλη αὐτοῦ ἐπιχείρησις ἢ πράξις, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη πρὸς αὐτὸν καταβολὴ εἶναι, ὡς πρὸς τὴν ὁμάδα, αὐτοδικαίως ἄκυρος. Ἐ. 450. 538. (Παλαιὸν Ἐμπ. Ν. 442).

Ν. Τὸ ἄρθρον 445 τοῦ ἐμπ. νόμου (ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸ τοῦ παλαιοῦ 442) διαλαμβάνει ῥητῶς, ὅτι ὁ πτωχεύσας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πτωχεύσεως αὐτοῦ ἀπαλλοτριῶται αὐτοδικαίως τῆς διοικήσεως πάντων τῶν πραγμάτων αὐτοῦ· τὸ δὲ 437 διαλαμβάνει, ὅτι ἡμέρα τῆς πτωχεύσεως εἶναι ἡ καθ' ἣν ᾗθελε παύσει τὰς πληρωμὰς του, ταύτην δὲ ὁρίζει τὸ ἐμποροδικεῖον διὰ μεταγενεστέρως ἀπαγγελλείσης ἀποφάσεως αὐτοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 441. Ἐντεῦθεν ἔπεται, ὅτι πᾶσα πράξις τοῦ πτωχεύσαντος εἰς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ἀφορῶσα, ἢν ᾗθελεν ἐνεργήσῃ οὗτος ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πτωχεύσεως αὐτοῦ, εἶναι ἀπολύτως ἄκυρος, ὥστε καθισταμένου ἀνικάνου ἕκτοτε εἰς διοίκησιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ, οὕσης ἐφεξῆς κοινῇ ἐνεχύρου τῶν δανειστῶν. Τοῦτο δὲ δηλοῦται καὶ ἐκ τῶν παλαιῶν ἄρθρων 443, 444, 445 καὶ 446 τοῦ ἐμπ. νόμου (ἀντικατασταθέντων διὰ τῶν 449, 450 καὶ 451) καθ' ἃ εἰσιν ἄκυροι ἀπολύτως πάντα τὰ προνόμια καὶ ὑποθήκαι καὶ πᾶσαι αἱ περὶ ἀκινήτων ἑτεροβαρεῖς πράξεις, ἃς ᾗθελεν ἐνεργήσῃ ὁ πτωχεύσας κατὰ τὰ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς πτωχεύσεως δέκα ἡμέρας, σχετικῶς δὲ πᾶσαι αἱ ἀμφοτεροβαρεῖς τοῦ αὐτοῦ εἶδους πράξεις καὶ πᾶσαι αἱ ὑποχρεώσεις καὶ πληρωμαὶ τοῦ πτωχεύσαντος, ἐὰν ὑπάρχῃ ὁλὸς ἐκ μέρους τῶν συναλλαξαμένων μετ' αὐτοῦ, ἐξ οὗ προκύπτει, ὅτι κατὰ μείζονα λόγον θεὸν νοθεωρηθῶσιν ἄκυροι ἀπολύτως αἱ γενόμεναι μετὰ τὴν ἡμέραν ἢ τῇ ἐναρξίν τῆς πτωχεύσεως ἄνευ διακρίσεως τῆς καλῆς ἢ κακῆς πίστεως τῶν συναλλαξαμένων. Α. Π. 64 τοῦ 47. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι προκειμένου περὶ ἀμφοτερομεροῦς πράξεως, καίτοι γενομένης ἐν τῇ

μεταξύ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν διεκηρύχθη ἡ πτώχευσις, καὶ τῆς ἐποχῆς, εἰς ἣν τὰ δικαστήρια ἀνήγαγον τὴν ἔναρξιν αὐτῆς, δύναται νὰ θεωρηθῇ ἰσχυρά, ἐάν τὰ τῆς οὐσίας δικαστήρια πεισθώσιν, ὅτι ὁ μετὰ τοῦ πτωχεύσαντος συναλλαζάμενος ἐνήργησεν ἐν καλῇ πίστει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν ὑποθέσεων τοῦ πτωχεύσαντος. Α. Π. 234 τοῦ 83. Ἄλλ' οὐχ ἥττον ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 445 οὐδαμῶς προκύπτει, ὅτι ὁ πτωχεύσας παύει ἔχων τὴν κυριότητα τῆς περιουσίας αὐτοῦ· ὅθεν δύναται ἀναμφισβητήτως νὰ ἐνεργήσῃ ἐκείνας τὰς δικαστικὰς πράξεις, δι' ὧν προλαμβάνεται ἐνδεχόμενος κίνδυνος ἢ συντηροῦνται τὰ δικαιώματα καὶ αὐξάνεται ἡ περιουσία αὐτοῦ, καθ' ὅσον αἱ πράξεις αὗται ὠφελούσι τὴν ὁμάδα τῶν δανειστών, εἰς ἣν εἶναι ὑπέγγυος ἡ περιουσία τοῦ πτωχεύσαντος πρὸς πληρωμὴν τῶν χρεῶν αὐτοῦ. Α. Π. 64 τοῦ 76, 116 τοῦ 85. Τοιαύτη δὲ πράξις ὁμολογουμένως εἶναι καὶ ἡ παραγγελία πρὸς ἐκτέλεσιν κατασχέσεως τῆς περιουσίας τῶν ὀφειλετῶν πρὸς εἰσπραξὴν τῶν πρὸς αὐτὸν ὀφειλομένων. Α. Π. 64 τοῦ 76. Ἐπίσης τοιαύτη εἶναι ἡ προσβολὴ δι' ἀνακοπῆς πλειστηριασμοῦ πρὸς διακοπὴν ἐπιεικέμενης παραγραφῆς. Α. Π. 116 τοῦ 85. Τὸ τοιοῦτο δὲ δικαίωμα τοῦ πτωχεύσαντος (εἰς τὴν λῆψιν δηλονότι μέτρων πρὸς διατήρησιν τῶν ἐκτουτοῦ δικαιωμάτων) ὑποστηρίζεται καὶ ὑπὸ τῆς γενικῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 74 τῆς Πολ. Δικον. καθ' ἣν οἱ διατελοῦντες ὑπὸ ἐπιμέλειαν οἰανδήποτε δύνανται νὰ παρασταθῶσι δικαστικῶς πρὸς ἀποτροπὴν κινδύνου. Α. Π. 116 τοῦ 85. Παρατηρητέον δέ, ὅτι ὁ πτωχεύσας δὲν δύναται νὰ ἐξισωθῇ δυνάμει τοῦ 445 ἀρθροῦ τοῦ ἐμπ. νόμου πρὸς τοὺς ὑπὸ ἐπιμέλειαν διατελοῦντας. Ἐκ τούναντίου οὗτος, τῆς περὶ τὴν πτώχευσιν διαδικασίας ἀφορώσης καὶ εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ συμφέρον, δύναται νὰ παρευρίσκηται καὶ δέον νὰκούηται καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς καθ' ἑκάστην ἐνεργείας, ὡσάκεις ζητεῖ τοῦτο, ὡς δύναται καὶ νὰ ἐνεργῇ συντηρητικὰς πράξεις πρὸς ὄφελος τῆς ὁμάδος, νὰ παρεμβαίη εἰς τὰς ὑπὸ ἢ κατὰ τῶν συνδίκων ἐγερθείσας δίκας, οὐχ ἥττον δὲ νὰ κινήσῃ ἀγωγὰς κινδυνεύουσας νὰ παραγραφῶσι καὶ ἀνακοπὰς ἀποφάσεων, αἵτινες κινδυνεύουσι νὰ καταστῶσι τελεσίδικοι. Α. Π. 391 τοῦ 78. Ὅθεν δύναται καὶ νὰ δέχεται ἀνακοπὰς καὶ ἄλλα κατ' αὐτοῦ ἀπειθυνόμενα ἔγγραφα, ὡς ἐπίσης νὰ ἀποκρούῃ προσωπικῶς τὰς δι' αὐτῶν ἀντιτασσόμενας αξιώσεις ἐπὶ τῆς περιουσίας αὐτοῦ. Α. Π. 40 τοῦ 85.—Οἱ σχετικοὶ νόμοι (ἀρθρ. 13 τοῦ περὶ δέμων νόμου καὶ ἀρθρ. 4 τοῦ ἐκλογικ. νόμου) στεροῦσι τὸν πτωχεύσαντα τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν ἄλλ' οὔτε αὐτοί, οὔτε ἄλλος τις νόμος στεροῦσι τῆς ἰδιότητος τοῦ πολίτου Ἕλληνος ἢ τοῦ τῆς ἐκπληρώσεως καθηκόντων ἐνόρκου· ὅθεν ὁ πτω

χεύσας δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ ὀρκωτικὰ καθήκοντα. Α. Π. ποιν. 55 τοῦ 81, 239 τοῦ 84.

446. Ἀπὸ τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως πᾶσα κατὰ τοὺς πτωχεύσαντος ἀγωγή ἀφορῶσα τὴν κινήτην ἢ ἀκίνητον αὐτοῦ περιουσίαν, πᾶν μέτρον ἐκτελέσεως εἴτε ἐπὶ τῶν κινήτων εἴτε ἐπὶ τῶν ἀκινήτων αὐτοῦ, ἐξακολουθοῦσιν ἢ ἐπιχειροῦνται κατὰ μόνων τῶν συνδίκων.—Δύναται ὁμοῦ τὸ δικαστήριον νὰ δεχθῇ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, τὴν παρέμβασιν τοῦ πτωχεύσαντος.

447. Ἡ κηρύττουσα τὴν πτώχευσιν ἀποφασίς καθίσταται τὴν μὴ ληξιπρόθεσμα χρεὴ τοῦ πτωχεύσαντος ἀπαιτητὰ ὡς πρὸς αὐτόν. — Ἐὰν ὁ πτωχεύσας ᾖ ἐκδότης γραμματίου εἰς διαταγὴν, ἀποδέκτης συναλλαγματικῆς, ἢ ἐκδότης αὐτῆς ἐν ἐλλείψει ἀποδοχῆς, οἱ λοιποὶ ἐνεχόμενοι ὑποχρεοῦνται νὰ δώσωσιν ἐγγυήσιν περὶ τῆς ἐμπροθέσμου πληρωμῆς, ἐὰν δὲν προτιμῶσι νὰ πληρώσωσιν ἀμέσως.— Ἀλλὰ τὰ μὴ ληξιπρόθεσμα καὶ μὴ τοκοφόρα χρεὴ, τὰ ὀφειλόμενα ὑπὸ προθεσμίας ἐπέκεινα τοῦ ἔτους, δὲν θέλουσι καταλογισθῇ εἰς τὸ παθητικὸν τῆς πτωχεύσεως, εἰμὴ προαφαιρουμένου τοῦ ἀπὸ τῆς κηρυττούσης τὴν πτώχευσιν ἀποφάσεως μέχρι τῆς λήξεως αὐτῶν νομίου τόκου. — Ἐὰν οἱ εἰς τὴν πληρωμὴν μὴ ληξιπρόθεσμων καὶ μὴ τοκοφόρων γραμματίων εἰς διαταγὴν ἢ συναλλαγματικῶν συνυπόχρεοι πληρώσωσιν ἀμέσως, θέλει ἐκπίπτειν ἐκ τῆς πληρονομῆτος ποσότητος ὁ νόμιμος τόκος δι' ὅλον τὸν μέχρι τῆς λήξεως τοῦ γραμματίου ἢ τῆς συναλλαγματικῆς ὑπολειπόμενον χρόνον. Ἐ. 441. 442. (Παλαιοῦ Ἐμπ. Ν. 448).

Ν. Τὸ ἄρθρον 448 τοῦ παλαιοῦ ἐμπ. νόμου (ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ 447 τοῦ νέου ἐμπ. νόμου) ὑπὸ τὴν λέξιν ἐμπορικὰ γραμμάτια περιλαμβάνει οὐ μόνον τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια, ἀλλὰ καὶ τὰς συναλλαγματικὰς, αἰτινὲς εἰσι καὶ αὐτὰ γραμμάτια τοῦ ἐμπορίου, μᾶλλον τῶν εἰς διαταγὴν γραμματίων χρήσιμα εἰς τὸ ἐμπόριον. Α. Π. 42 τοῦ 63.—Ἐκ τοῦ παλαιοῦ ἄρθρου 448 (ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸ 447 τοῦ νέου ἐμπ. νόμου) προκύπτει, ὅτι ἐπὶ πτωχεύσεώς τινος τῶν ἐν τῇ συναλλαγματικῇ ὑποχρέων, οἱ ἄλλοι συνυπόχρεοι ὀφείλουσιν ἢ νὰ δώσωσιν ἐγγυήσιν ἢ νὰ πληρώσωσι τὴν ἄξίαν τῆς συναλλαγματικῆς ὅθεν ἐναγόμενοι πρὸς ἄμεισον ἐξόφλησιν τῆς συναλλαγματικῆς, τότε μόνον δύναται νὰ ματαιώσωσι τὴν ἀγωγήν, ὅταν προσενέγκωσιν ἑαυτοὺς εἰς τὴν παραγῆν

ἐγγυήσεως καὶ ὁ κομιστὴς τῆς συναλλαγματικῆς ἀποποιηθῇ νὰ δεχθῇ αὐτὴν ἐπιμένων εἰς τὴν ἐξόφλησιν. Α. Π. 42 τοῦ 62.

448. Ἀπὸ τῆς κηρυττούσης τὴν πτώχευσιν ἀποφάσεως οἱ τόκοι πάσης πιστώσεως μὴ ἐξησφαλισμένης διὰ προνομίου, δι' ἐνεχύρου, ἢ δι' ὑποθήκης, παύουσιν ὡς πρὸς τὴν ὁμάδα μόνον. — Ἄλλ' οἱ τόκοι τῶν οὕτως ἐξησφαλισμένων πιστώσεων δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν εἰμὴ ἐπὶ τῶν ποσοτήτων τῶν προερχομένων ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν εἰς τὸ πρόνομιον, τὸ ἐνέχυρον, ἢ τὴν ὑποθήκην ὑπεγγύων πραγμάτων.

449. Εἶναι ἄκυροι καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος ὡς πρὸς τὴν ὁμάδα, ἐὰν ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ὀρισθείσης ἐποχῆς τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν, ἢ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν πρὸ αὐτῆς. — Πᾶσα ἐτεροδορτὴ πρᾶξις ἐλαττούσα εἴτε τὴν κινήτην εἴτε τὴν ἀκίνητον τοῦ πτωχεύσαντος περιουσίαν, ὡς καὶ πᾶσα ἀμφοτεροδορτὴ πρᾶξις ἢ σύμβασις, ἐὰν ἢ ἀξία τοῦ ὑπὸ τοῦ πτωχεύσαντος δοθέντος ὑπερβαίῃ κατὰ πολὺ τὴν τοῦ ληφθέντος. — Πᾶσα πληρωμὴ εἴτε ἐπὶ μετρητοῖς, εἴτε δι' ἐκχωρήσεως, πωλήσεως, συμφητισμοῦ, ἢ ἄλλως ἐνεργουμένη ἕνεκα χρεῶν μὴ ληξιπροθέσμων, ὡς καὶ πᾶσα πληρωμὴ ἕνεκα ληξιπροθέσμων χρεῶν, γενομένη ἄλλως ἢ ἐπὶ μετρητοῖς ἢ δι' ἐμπορικῶν γραμματίων. — Πᾶσα ἐξ ἰδιωτικῆς θελήσεως ἢ δικαστικῆς ὑποθήκη, καθόσον ὁ πρὸς ἐγγραφὴν αὐτῶν τίτλος δὲν ἀπεκτιθῇ πρὸ τῆς διαληφθείσης ἐποχῆς, ὡς καὶ πᾶν δικαίωμα ἐνεχύρου ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου πρὸς ἐξασφάλισιν προγενεστέρας ὀφειλῆς. — Πᾶσα προσημείωσις ὑποθήκης στηριζομένη εἰς τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 23 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου διαλαμβανομένους τίτλους, καθ' οἷονδῆποτε χρόνον καὶ ἂν ἐλαβον οὗτοι ὑπαρξιν, εἶναι ἄκυρος, ἂν δὲν ἐγγραφῇ πρὸ τῆς προθεσμίας ταύτης. Ε. 450. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν. 444, 445).

Ν. Ὁ διατελὼν ἐν γνώσει τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν τοῦ πτωχεύσαντος ἐνεργεῖ ἐν κακῇ πίστει πλειστηριάζων πράγματα αὐτοῦ πρὸς πληρωμὴν χρεῶς ἐμπορικοῦ καὶ ἀγοράζων αὐτά. Α. Π. 275 τοῦ 76. — Μόνον οἱ δανεισταὶ τοῦ εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως κηρυχθέντος δύνανται νὰ προσδάλωσι τὰς ὑπ' αὐτοῦ γενομένας παραχωρήσεις τῶν ἀπαιτήσεων αὐτοῦ ἕνεκα θάλου, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ ὀφειλέται αὐτοῦ, οἵτινες οὐδὲν νόμιμον συμφέρον εἰς τοῦτο ἔχουσι. Α. Π. 295 τοῦ 55.

450. Πᾶσα ἄλλη πληρωμὴ γενομένη ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἕνεκα χρεῶν ληξιπροθέσμων, καὶ πᾶσα ἄλλη ἀμφοτεροδαρῆς πράξις ἐνεργηθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τὴν παῦσιν τῶν πληρωμῶν καὶ πρὸ τῆς κηρυττούσης τὴν πτώχευσιν ἀποφάσεως, δύνανται νᾶ κυρωθῶσιν, ἐὰν οἱ λαβόντες παρὰ τοῦ ὀφειλέτου ἢ οἱ μετ' αὐτοῦ συναλλαξάμενοι ἐνῆργησαν ἐν γνώσει τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν αὐτοῦ. (Παλαιῶ Ἑμπ. Ν. 446, 447).

451. Οἱ ἐγκόρως ἀποκτηθέντες τίτλοι πρὸς ὑποθήκην δύνανται νᾶ ἐγγραφῶσι μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς κηρυττούσης τὴν πτώχευσιν ἀποφάσεως. — Αἱ μετὰ τὴν παῦσιν τῶν πληρωμῶν, ἢ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν πρὸ αὐτῆς γενομέναι ἐγγραφαὶ δύνανται νᾶ κηρυχθῶσιν ἄκυροι, ἐὰν παρῆλθον πλέον τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς χρονολογίας τοῦ τίτλου τῆς ὑποθήκης μέχρι τῆς ἐγγραφῆς. Ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὰς δυνάμει τοῦ νόμου ἐγγραφομένας ὑποθήκας. — Εἰς τὴν προθεσμίαν αὕτη προστίθεται μία ἡμέρα κατὰ πᾶσαν ἀπόστασιν τεσσάρων μυριομέτρων μετὰ τοῦ τόπου, ἐνθα τὸ δικαίωμα τῆς ὑποθήκης ἀπεκτιθῇ, καὶ τοῦ τῆς ἐγγραφῆς. Οἱ μὴ ἐγγράψαντες τὸν τίτλον αὐτῶν πιστῶται κατατάσσονται μετὰ τῶν ἀνεγγύων. Ἐ. 454. (Παλαιῶ Ἑμπ. Ν. 443).

Ν. Τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 443 παλαιῶ ἐμπορικοῦ νόμου (ὅ, ἀντικατέστησεν ἐν τῷ νῦν νόμῳ τὸ ἄρθρον 451), καθ' ἣν οἰδεῖς δύναται νᾶ κτησῇται προνόμιον ἢ ὑποθήκην ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ πτωχεύσαντος, ὀρισθείσης πρὸς ἀσφάλειαν τῶν δικαιωμάτων τῶν δανειστῶν τοῦ πτωχεύσαντος καὶ πρὸς ἀποτροπὴν πάσης τυχόν προγενεστεράς συνεννοήσεως αὐτοῦ μετὰ τινος δανειστοῦ, καθ' ἣν ἐκεῖνος ἤθελε παράσχει αὐτῷ δικαίωμα προτιμίας ἐπὶ τῶν κτημάτων αὐτοῦ, κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς πτωχεύσεώς του, καὶ τοιοῦτον τρόπον ἤθελε ζημιώσῃ τοὺς δανειστάς του, ἔπεται, ὅτι ἡ ἀκυρότης τῆς δοθείσης τυχόν ὑπὸ πτωχεύσαντος δανειστῇ τινὶ ὑποθήκης εἶναι σχετικὴ, ὡς ἀφορῶσα εἰς τὸ συμφέρον μόνον τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν καὶ ἐπομένως ἕνεκα τούτου δύναται νᾶ προταθῇ ὑπὸ μόνον αὐτῆς τῆς ὁμάδος ἢ τοῦ νομίμου αὐτῆς ἀντιπροσώπου, οὐδέποτε δὲ ὑπὸ τοῦ πτωχεύσαντος καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ, μὴ δυναμένου νᾶ προσβάλῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πράξιν, δι' ἣς δέδωκε τὸ δικαίωμα τῷ τοιοῦτῳ δανειστῇ νᾶ ἐγγράψῃ τὴν ὑποθήκην. Α. Π. 173 τοῦ 62.

452. Ἐάν ἐπληρώθησαν συναλλαγματικαὶ μετὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἐποχὴν τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν καὶ πρὸ τῆς κηρυττούσης τὴν πτώχευσιν ἀποφάσεως, ἢ πρὸς ἀνάκλησιν τῆς πληρωμῆς ἀγωγή δύναται νὰ κινήθῃ μόνον κατὰ τοῦ ἐκδότη τοῦ ἢ τοῦ ἐντεταμένου τὴν ἐκδοσιν τῆς συναλλαγματικῆς διατάκτου. — Ἐπὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν ἢ πρὸς ἀνάκλησιν ἀγωγή κινεῖται κατὰ μόνου τοῦ πρώτου ὀπισθογράφου. — Κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις πρέπει ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ καθ' οὗ ζητεῖται ἡ ἀνάκλησις ἐγνώριζε τὴν παύσιν τῶν πληρωμῶν ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐκδόσεως τῆς συναλλαγματικῆς ἢ τῆς ὀπισθογραφήσεως τοῦ γραμματίου.

453. Πᾶσα ἐκτέλεσις πρὸς πληρωμὴν ἐνοικίων ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐμπόριον τοῦ πτωχεύσαντος ὑπαγομένων κινήτων ἀναστέλλεται ἐπὶ τριάκοντα ἡμέρας ἀπὸ τῆς κηρυττούσης τὴν πτώχευσιν ἀποφάσεως, μὴ παραβλαπτομένου ἐντεῦθεν παντός συντηρητικοῦ μέτρου, καὶ τοῦ εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην τοῦ ἐνοικιασμένου ἀκινήτου κεκτημένου τυχόν ἤδη δικαιώματος ν' ἀναλάβῃ τὴν κατοχὴν αὐτοῦ. — Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει παύει αὐτοδικαίως ὑπὲρ τοῦ ἰδιοκτῆτου ἡ ἀνωτέρω ὀριζομένη ἀναστολὴ παντός καταναγκαστικοῦ μέτρου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τοῦ εἰσηγητοῦ.

454. Καθῆκον τοῦ εἰσηγητοῦ εἶναι νὰ ἐπιτηρῇ τὰς ἐργασίας τῆς πτωχεύσεως καὶ τὴν διαχείρισιν αὐτῆς, ἐπιταχύνων τὴν ἐκκαθάρισιν· ὀφείλει νὰ υποβάλλῃ εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον, δημοστὰ συνεδριάζον, ἔκθεσιν περὶ ὅλων τῶν ἐκ τῆς πτωχεύσεως ἀναφωμένων διενέξεων τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ, διατάσσει τὰ πρὸς ἐξασφάλισιν καὶ συντήρησιν τῆς περιουσίας τῆς ὁμάδος κατεπείγοντα μέτρα, καὶ προεδρεύει τῶν συνελεύσεων τῶν πιστωτῶν τοῦ πτωχεύσαντος. — Κατὰ τῶν διατάξεων τοῦ εἰσηγητοῦ δὲν ἐπιτρέπεται ἔνδικον μέσον, ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένων περιπτώσεων προσφυγῆς εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον. — Κατὰ τριμηνίαν ὁ εἰσηγητὴς συντάσσει ἔκθεσιν τῆς καταστάσεως τῆς

πτωχεύσεως καὶ τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ, καὶ πέμπει αὐτὴν εἰς τοὺς ἐφέτας διὰ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐφετῶν· ἐὰν δὲ οἱ ἐφέται εὐρίσκωσιν ὀλιγωρίαν, ῥαθυμίαν, ἢ ἀμέλειαν, τιμωροῦσιν αὐτόν πειθαρχικῶς. 'Ε. 441 ἐ. 456. 469. 474. (Παλαιοῦ 'Εμπ. Ν. 454, 458).

455. Τὸ δικαστήριον δύναται πάντοτε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν εἰσηγητὴν δι' ἐτέρου ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ ἐπιθέσεως τῶν σφραγίδων.

456. Ἄμα ὁ εἰρηνοδίκης λάβῃ γινώσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 443 τῆς περὶ σφραγίσεως τῆς περιουσίας διατάξεως τῆς ἀποφάσεως, ὀφείλει ἐντὸς 24 ὥρων νὰ ἐπιθέσῃ σφραγίδας εἴτε ἐνώπιον τῶν προσωρινῶν συνδίκων, ἂν παρευρεθῶσιν, εἴτε καὶ ἐν ἀπουσίᾳ αὐτῶν.—Ὁ εἰρηνοδίκης δύναται, καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς κηρυκτοῦσης τὴν πτώχευσιν ἀποφάσεως, ἢ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 443 κοινοποιήσεως, νὰ ἐπιθέσῃ τὰς σφραγίδας εἴτε αὐτεπαγγέλτως, εἴτε ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τινός τῶν πιστωτῶν, ἀλλὰ μόνον ἐν περιπτώσει φυγῆς τοῦ ὀφειλέτου, ἢ ἀποκρύψεως τοῦ ὕλου ἢ μέρους τῆς ἐνεργητικῆς αὐτοῦ περιουσίας. Πολ. 1049 ἐ. 'Ε. 438. 444. 442. 454. 456. 457. Π. Ν. 154 ἐ. (Παλαιοῦ 'Εμπ. Ν. 449. 450).

457. Αἱ σφραγίδες ἐπιτίθενται εἰς τὰς ἀποθήκας, τὰ γραφεῖα, τὰ κιβώτια, τὰ χαρτοφυλάκια, τὰ βιβλία, τὰ ἔγγραφα, τὰ ἐπιπλά, καὶ λοιπὰ κινητὰ τοῦ πτωχεύσαντος. — Ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως ὁμορρύθμου ἢ ἑτερορρύθμου ἐταιρίας, αἱ σφραγίδες ἐπιτίθενται οὐ μόνον εἰς τὸ κύριον τῆς ἐταιρίας κατάστημα καὶ τὰ λοιπὰ αὐτῆς καταστήματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν κατοικίαν ἐκάστου τῶν ὑπευθύνων ἐταίρων.—Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ εἰρηνοδίκης διευθύνει ἄνευ ἀναβολῆς πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ ἐμποροδικείου τὴν περὶ ἐπιθέσεως τῶν σφραγίδων ἔκθεσιν, εἰδοποιῶν ἐν ἀνάγκῃ καὶ τοὺς προσωρινοὺς συνδίκους. Π. Ν. 154 ἐ. 438. 456. (Παλαιοῦ 'Εμπ. Ν. 451. 452. 453).

458. Τὰ ἐνδύματα, ὀθόνια, ἐπιπλά, καὶ ἄλλα πρὸς ἰδίαν τοῦ

πτωχεύσαντος καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ χρήσιν ἀπολύτως ἀναγκατὰ πράγματα, ἐξαιρούμενα τῶν σφραγίδων, καταγράφονται ἀκριβῶς ἐν καταλόγῳ καὶ παραδίδονται πρὸς τὸν πτωχεύσαντα καὶ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ. Ἐπὶ τῶν τυχόν γενομένων ἀντιβρῆσεων τῶν συνδίκων ἀποφασίζει ὁ εἰσηγητής.

459. Ἐάν ὁ εἰσηγητής φρονῇ, ὅτι ἡ ἀπογραφὴ τῆς περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, διατάττει τὴν διὰ τῶν προσωρινῶν συνδίκων ἐνέργειαν αὐτῆς, χωρὶς νὰ ἐπιτεθῶσιν αἱ σφραγίδες.

460. Ἐάν δὲν ὑπάρχωσι πρόχειρα χρήματά τῆς πτωχεύσεως πρὸς πληρωμὴν τῆς ἀπαιτουμένης δαπάνης διὰ τὰ τέλη τῆς κηρυτεύσεως τὴν πτώχευσιν ἀποφάσας, τὴν τοιχοκόλλησιν καὶ δημοσίευσιν αὐτῆς, τὴν ἐπίθεσιν τῶν σφραγίδων, τὴν προσωπικὴν κράτησιν ἢ τὴν φύλαξιν τοῦ πτωχεύσαντος, προκαταβάλλονται ὑπὸ τοῦ δημοσίου ταμείου κατ' ἀπόφασιν τοῦ εἰσηγητοῦ, ἀποδίδονται δὲ προνομιακῶς ἐκ τῶν πρώτων εἰσπράξεων, προτιμωμένου τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ εἰς τὸν πτωχεύσαντα ἐνοικιασμένου κτήματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ τῶν συνδίκων.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικαὶ διατάξεις.

461. Κατὰ τὸν διὰ τῆς κηρυτεύσεως τὴν πτώχευσιν ἀποφάσας ὁρισμένον χρόνον καὶ τόπον συνέρχονται οἱ πιστωταὶ αὐτοπροσώπως ἢ διὰ πληρεξουσίου ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ, ὅπως δώσωσι τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας πρὸς σύνταξιν τοῦ καταλόγου τῶν εἰκαζομένων πιστωτῶν καὶ πρὸς διορισμὸν νέων συνδίκων. Ὁ εἰσηγητής συντάσσει ἐκθεσιν περὶ τῶν λεχθέντων, ἥτις ἀποβάλλεται εἰς τὸ δικαστήριον.

462. Ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ εἰσηγητοῦ, τὸ δικαστήριον, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὰ διαληφθέντα ἔγγραφα, διορίζει ἐκ τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ πιστωτῶν νέους συνδίκους, ἢ ἐπικυροῖ τοὺς πρώτους. Οἱ οὕτω διορισθέντες ἢ ἐπικυρωθέντες σύνδικοι εἶναι ὀριστικοί.

Δύναται μολαταῦτα τὸ δικαστήριον ν' ἀντικαταστήσῃ ἄλλους κατὰ τὰς κατωτέρω ὀριζομένας περιπτώσεις καὶ διατυπώσεις.

463. Ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδίκων δύναται ἐν παντὶ καιρῷ νὰ ὀρισθῇ μέχρι τῶν τριῶν. — Δύνανται δὲ κατ' ἐξαιρέσιν ἕνεκα σπουδαίων λόγων νὰ ἐκλεχθῶσι καὶ πρόσωπα ξένα τῆς ομάδος τῶν πιστωτῶν, οὐχὶ δὲ συγγενεῖς ἢ κηδεσταὶ τοῦ πτωχεύσαντος μέχρι τοῦ τετάρτου βαθμοῦ καὶ αὐτοῦ. — Οἱ σύνδικοι, πιστῶται ἢ μὴ, ἀφοῦ δώσωσι λόγον τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν, δύναται νὰ λάβωσιν ἀντιμισθίαν, ἥς τὸ ποσὸν ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ εἰσηγητοῦ.

464. Οἱ προσωρινοὶ ἢ ὀριστικοὶ σύνδικοι εἰδοποιοῦνται ἀμέσως περὶ τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου. — Οἱ μὴ δεχόμενοι τὸν διορισμὸν ὀφείλουσι νὰ ὑποβάλωσι τὴν ἀποπολίσιν αὐτῶν εἰς τὸ δικαστήριον ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως. — Καὶ μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τῶν καθηκόντων τούτων δύναται νὰ ζητήσωσι παρὰ τοῦ δικαστηρίου τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτῶν ἕνεκα οὐσιωδῶν λόγων, ἀλλὰ δὲν τοῖς ἐπιτρέπεται νὰ παύσωσι τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν πρὶν ἀντικατασταθῶσι δι' ἄλλων.

465. Ἐὰν ἀναφανῇ ἀνάγκη προσθήκης ἢ ἀντικαταστάσεως ἑνὸς ἢ πλείονων ὀριστικῶν συνδίκων, ὁ εἰσηγητὴς ὑποβάλλει τὴν προσήκουσαν πρότασιν εἰς τὸ δικαστήριον, τοῦτο δὲ λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὴν περὶ τῶν παρατηρήσεων τῶν ἐπὶ τούτῳ συνελθόντων πιστωτῶν συνταχθεῖσαν ἐκθεσιν, διορίζει τοὺς νέους συνδίκους. — Ὅσάκις ἀπαιτεῖται προσθήκη ἢ ἀντικατάστασις προσωρινῶν συνδίκων, τὸ δικαστήριον διατάσσει τὰ εἰκότα ἐπὶ ἀπλῇ ἐκθέσει τοῦ εἰσηγητοῦ.

466. Ἐὰν διορισθῶσι πλείονες σύνδικοι, διαχειρίζονται καὶ ἐνεργοῦσιν ἀπὸ κοινοῦ. Δύναται μ' ὅλα ταῦτα ὁ εἰσηγητὴς νὰ ἐπιτρέψῃ εἰδικῶς εἰς ἓνα ἢ πλείους αὐτῶν τὴν διεξαγωγὴν ὀρισμένων πράξεων διαχειρίσεως, περὶ ὧν αὐτοὶ μόνοι εὐθύνονται.

467. Ἐὰν ἀναφῶσι παράπονα κατὰ τῶν πράξεων τῶν συνδίκων, ὑποβάλλονται εἰς τὸν εἰσηγητὴν, ὅστις ἀποφασίζει ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, ἐπιφυλαττομένης τῆς εἰς τὸ δικαστήριον προσφυγῆς. — Ἡ τοῦ εἰσηγητοῦ ἀπόφασις εἶναι προσωρινῶς ἐκτελεστή.

468. Ὁ εισηγητής, τῇ αἰτήσῃ τοῦ πτωχεύσαντος ἢ τῶν πιστωτῶν, ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως, δύναται νὰ προτείνῃ τὴν ἀνάκλησιν ἐνὸς ἢ πλείονων συνδίκων. — Ἐὰν ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ὁ εισηγητής δὲν ὑποβάλλῃ τὴν ἀνήκουσαν πρότασιν, δύναται νὰ γίνῃ αὕτη ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ δικαστήριον. — Τὸ δικαστήριον, ἀκούσας ἐν συμβουλίῳ τὴν ἐκθεσιν τοῦ εισηγητοῦ καὶ τὰς διασαφήσεις τῶν συνδίκων, ἀποφαίνεται ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει περὶ τῆς ἀνακλήσεως. — Ὁ εισηγητής ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τιμωρῇ πειθαρχικῶς μὲ πρόστιμον δραχμῶν 20 μέχρι 200 τοὺς συνδίκους διὰ πᾶσαν ῥαθυμίαν, ὀλιγωρίαν, ἢ ἀμέλειαν περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἔργων τοῦ συνδίκου καὶ ἰδίως διὰ πᾶσαν μεταίαν ἀπώλειαν χρόνου. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ εισηγητοῦ ἐπιτρέπεται μόνον προσφυγὴ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς πτωχεύσεως ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν ἔργων τῶν συνδίκων.

469. Ἐὰν πρὸ τοῦ διορισμοῦ τῶν συνδίκων δὲν ἐπετέθησαν αἱ σφραγίδες, οἱ σύνδικοι προσκαλοῦσι τὸν εἰρηνοδίκην πρὸς ἐπίθεσιν αὐτῶν. Ἐ. 456. (Παλαιῦ Ἑμπ. Ν. 462).

470. Ὁ εισηγητής δύναται, τῇ αἰτήσῃ τῶν συνδίκων, νὰ ἐπιτρέψῃ ὥστε νὰ μὴ σφραγισθῶσιν ἢ νὰ ἐξαιρεθῶσι τῶν σφραγίδων καὶ παραδοθῶσιν εἰς τοὺς συνδίκους. — α') τὰ εἰς προσεχῇ φθοράν ἢ ὑποτίμησιν ὑποκειμένα. — β') τὰ εἰς τὴν ἐμπορίαν τοῦ πτωχεύσαντος χρήσιμα πράγματα, ἂν αὕτη δὲν δύναται νὰ διακοπῇ ἀζημίως. — Τὰ ἀνωτέρω σημειούμενα πράγματα ἀπογράφονται ἀμέσως ὑπὸ τῶν συνδίκων, καὶ ἐκτιμῶνται ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου προσυπογραφομένου εἰς τὴν ἐκθεσιν. Ἐ. 487 ἐ. (Παλαιῦ Ἑμπ. Ν. 468).

471. Ἡ πώλησις τῶν εἰς προσεχῇ φθοράν ἢ ὑποτίμησιν ὑποκειμένων πραγμάτων ἢ ὧσων ἡ διατήρησις εἶναι δαπανηρά, ὡς καὶ ἡ προσωρινὴ ἐξακολούθησις τοῦ ἐμπορίου τοῦ πτωχεύσαντος, ἐνεργεῖται ἐπιμελείᾳ τῶν συνδίκων καὶ ἀδείᾳ τοῦ εισηγητοῦ. Ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς πώλησεως δημοσιεύεται διὰ κήρυκος

καὶ διὰ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 440 ἐφημερίδας. 'Ε. 487 ἐ. (Παλαιού 'Εμπ. Ν. 464).

472. Ὁ εἰσηγητής, τῇ αἰτήσῃ τῶν συνδίκων, δύναται ὡσαύτως: νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ μὴ σφραγισθῶσιν ἢ νὰ ἐξαίρεθῶσιν τῶν σφραγίδων — α') τὰ ἐμπορικὰ βιβλία τοῦ πτωχεύσαντος, ἅτινα, θεωρηθέντα ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου, παραδίδονται πρὸς τοὺς συνδίκους, ἀφ' οὗ βεβαιωθῇ διὰ συνοπτικῆς ἐκθέσεως ἡ κατάστασις αὐτῶν — β') τὰ ἀγγιπρόθεσμα ἢ τὰ χρῆζοντα ἀποδοχῆς ἐμπορεύσιμα γραμματία, ἢ περὶ ὧν ἀπαιτεῖται νὰ ἐνεργηθῶσι συντηρητικαὶ πράξεις. Τὰ γραμματία ταῦτα περιγραφέντα ἀκριδῶς, παραδίδονται πρὸς τοὺς συνδίκους, ἵνα εἰσπραχθῶσιν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ εἰσηγητοῦ, ἢ ἐνεργηθῶσι περὶ αὐτῶν τὰ συντηρητικὰ μέτρα. Σημειώσεις αὐτῶν παραδίδεται πρὸς τὸν εἰσηγηγὴν. 'Ε. 8 445. 477 ἐ. 487 ἐ. (Παλαιού 'Εμπ. Ν. 463).

473. Αἱ πρὸς τὸν πτωχεύσαντα ἀπευθυνόμεναι ἐπιστολαὶ παραδίδονται πρὸς τοὺς συνδίκους, οἵτινες τὰς ἀποσφραγίζουσιν· ἐὰν δὲ ὁ πτωχεύσας ἦναι παρών, παρευρίσκεται εἰς τὴν ἀποσφράγισιν. — Οἱ σύνδικοι παραδίδουσι πρὸς τὸν πτωχεύσαντα τὰς ξένας τῆς ἐμπορίας αὐτοῦ ἐπιστολάς, ὑποχρεούμενοι ὡς πρὸς αὐτάς εἰς αὐστηροτάτην ἐχεμυθίαν. (Παλαιού 'Εμπ. Ν. 478).

474. Δύναται ὁ εἰσηγητής, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὴν κατάστασιν τῶν ὑποθέσεων τοῦ πτωχεύσαντος, νὰ προτείνῃ τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκδόσιν προσωρινοῦ προπεμπτηρίου, τὸ δὲ δικαστήριον, χορηγοῦν αὐτό, δύναται νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν πτωχεύσαντα νὰ δώσῃ ἐγγύησιν, οἷα θέλει ἐμφανισθῇ ἐγκαίρως, ἐπὶ πληρωμῇ χρηματικῆς ποσότητος, ἣτις ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, καί, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ πτωχεύσαντος, καταπίπτει ὑπὲρ τῆς ὁμάδος. — Δὲν ἐκδίδεται ὑπὲρ τοῦ πτωχεύσαντος προπεμπτήριον, ἐὰν ὁ εἰσαγγελεὺς ὑπολαμβάνει ὅτι ὑπάρχει χρεωκοπία ἀπλή ἢ δολία, ἂν ἐξεδόθη κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος ἔνταλμα προσαγωγῆς, συλλήψεως, ἢ φυλακίσεως· περὶ τούτων εἰδοποιεῖται ἀνυπερθέτως ὁ εἰσηγητής. Ε. 442. 477. (Παλαιού 'Εμπ. Ν. 466).

Ν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 474 ἀντικαταστήσαντος τὸ ἄρθρον 466 τοῦ παλαιοῦ ἐμπ. νόμου καὶ 490 (;) τοῦ ἐμπ. νόμου προκύπτει, ὅτι ὑφισταμένης κατηγορίας ἐπὶ χρεωκοπία ἀπλή ἢ δολία ἢ ἐκ-

δοθέντος κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος ἐντάλματος συλλήψεως ἢ φυλακίσεως, δὲν ἐπιτρέπεται ἢ ὑπὲρ αὐτοῦ ἔκδοσις προπεμπτηρίου, οὐδὲ καὶ ἐπὶ ἐγγύῃσει· κατὰ πᾶσαν δ' ἄλλην περίπτωσιν ἀπόκειται τοῦτο εἰς τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν τοῦ τῆς οὐσίας δικαστηρίου, ἐκτιμῶντος τὴν ἀγαθὴν πίστιν τοῦ πτωχεύσαντος. Ἄλλ' ὁ νόμος δὲν ἀπαγορεύει εἰς αὐτὸ νὰ μορφώσῃ τὴν πεποίθησιν αὐτοῦ περὶ ἐλλείψεως τῆς ἀγαθῆς πίστεως τοῦ πτωχεύσαντος ἐκ τεκμηρίων ἐξαγομένων ἐκ τῆς κατ' αὐτοῦ ἐνεργηθείσης ἐπὶ χρεωκοπία ἀνακρίσεως, ἥς τὸ ἀποτέλεσμα ἀπέβη ἀθωωτικόν, ὅτε πραδῆλως οὐδεμία ὑρίσταται ἀνάγκη νὰ διατάξῃ ἄλλην τινὰ ἀπόδειξιν, τοῦ ἄρθρου 244 τῆς Πολ. Δικον. ὀρίζοντος, ὅτι ὀφείλει ὁ δικαστὴς νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν περὶ τῶν ἀμφισβητούμενων πραγμάτων, περὶ ὧν τῆς ἀληθείας δὲν εἶναι δικανικῶς πεπεισμένος. Α. Π. 149 τοῦ 69.

475. Ἐάν ὁ εἰσηγητὴς δὲν ὑποβάλλῃ πρότασιν περὶ ἀπαλλαγῆς τοῦ πτωχεύσαντος ἀπὸ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, δύναται οὗτος νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ὕπερ ἀποφασίζει ἀκούσαν τὸν εἰσηγητὴν. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν. 467).

476. Δύνανται ἐπίσης νὰ παραχωρηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἐμποροδικείου πρὸς τὸν πτωχεύσαντα καὶ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ τὰ πρὸς διατροφὴν αὐτῶν ἀναγκατὰ χρήματα· τὸ δὲ ποσὸν ὀρίζει τὸ δικαστήριον, προτάσει τῶν συνδίκων καὶ ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ εἰσηγητοῦ.

477. Οἱ σύνδικοι καλοῦσι παρ' ἑαυτοῖς τὸν πτωχεύσαντα πρὸς ἐξέτασιν τῶν βιβλίων, ἀναγνώρισιν τοῦ περιεχομένου, βεβαίωσιν τῆς καταστάσεως αὐτῶν, καὶ διὰ νὰ τὰ κλείσωσι καὶ περατώσωσιν ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ. Ἄν δὲν ὑπακούσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν, κλητεύεται νὰ ἐμφανισθῇ ἐντὸς τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρων τὸ βραδύτερον. — Ὁ κρατούμενος ἢ διατελὼν ὑπὸ φύλαξιν καὶ μὴ τυχὼν προπεμπτηρίου πτωχεύσας ἐμφανίζεται διὰ πληρεξουσίου. Ἄλλ' ὁ εἰσηγητὴς δύναται νὰ διατάξῃ νὰ ὀδηγηθῇ ὅπου πρόκειται νὰ ἐξετασθῶσι τὰ βιβλία. Καὶ ἐάν ὁ πτωχεύσας δὲν κρατῆται ἢ ἔτυχε προπεμπτηρίου, δύναται νὰ ἐμφανισθῇ διὰ πληρεξουσίου, ἐάν ἔχῃ λόγους κωλύοντας τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ ἐμφάνισιν, ἐγκρινόμενους ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ. Ε. 472. 478. 490. 510. 594. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν. 468, 469).

478. Ἐάν ὁ πτωχεύσας δὲν καταθέσῃ τὸν ἰσολογισμόν, οἱ προσωρινοὶ σύνδικοι προβαίνουσιν ἀμέσως εἰς τὴν σύνταξιν ἢ τὴν τακτοποιήσιν αὐτοῦ, βοηθούμενοι ἐκ τῶν βιβλίων καὶ ἐγγράφων τοῦ πτωχεύσαντος καὶ ἄλλων πληροφοριῶν. — Ἐάν ὁ πτωχεύσας ἐμφανίσῃ ἰσολογισμόν, οἱ σύνδικοι προβαίνουσιν εἰς τὰς διορθώσεις καὶ τὰς προσθήκας, ἃς ἤθελον κρίνει ἀναγκαίαις, καὶ τὸν καταθέτουσιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐμποροδικείου. Ε. 9. 438. 479. 485. 540. (Παλαιῶς Ἑμπ. Ν. 470 ἐ.).

479. Ὁ εἰσηγητὴς δύναται νὰ ἐξετάσῃ τὸν πτωχεύσαντα, τοὺς ἐμπορικοὺς αὐτοῦ πράκτορας καὶ ὑπαλλήλους, καὶ πάντα ἄλλον, περὶ παντὸς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἐξέλεγχιν ἢ τὴν σύνταξιν τοῦ ἰσολογισμοῦ, καὶ ὡς πρὸς τὰς αἰτίας καὶ τὰς περιστάσεις τῆς πτωχεύσεως, περίληψιν δὲ τῶν καταθέσεων ἀποστέλλει εἰς τὸν εἰσαγγελέα. Ε. 478. (Παλαιῶς Ἑμπ. Ν. 474).

480. Ἐάν κηρυχθῇ ἡ πτώχευσις ἐμπόρου ἀποδιώσαντος, ἢ ἐάν τις ἀποδιώσῃ μετὰ τὴν κήρυξιν τῆς πτωχεύσεως, ἢ σύζυγος, τὰ τέκνα, ἢ οἱ κληρονόμοι δύνανται νὰ ἐμφανισθῶσιν ἀντ' αὐτοῦ, ἢ νὰ παρασταθῶσι διὰ πληρεξουσίων εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἰσολογισμοῦ, εἰς τὴν ἐξέλεγχιν τῶν βιβλίων, καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην πράξιν ἀφορῶσαν τὴν πτώχευσιν. Ε. 477. 478. 481. 490. 540. (Παλαιῶς Ἑμπ. Ν. 475).

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ ἀφαιρέσεως τῶν σφραγίδων καὶ ἀπογραφῆς.

481. Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν οἱ ὀριστικοὶ σύνδικοι ζητοῦσι τὴν ἀποσφράγισιν τῆς περιουσίας καὶ προβαίνουσιν εἰς τὴν κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους ἀπογραφὴν αὐτῆς, παρόντος ἢ κλητευθέντος τοῦ πτωχεύσαντος, τηρουμένης καὶ τῆς ἐν τῇ ἐπομένῳ ἄρθρῳ διατυπώσεως. Πολ. 1066. 1072. Ε. 477. 480. 485. 540. (Παλαιῶς Ἑμπ. Ν. 486, 487).

482. Ἡ ἀπογραφὴ συντάσσεται ὑπὸ τῶν συνδικῶν εἰς διπλοῦν, λυομένων βαθμηδὸν τῶν σφραγίδων, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εἰρηνοδίκου, ὅστις ὑπογράφει αὐτὴν κατὰ πᾶσαν διακοπὴν. — Ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ἀπὸ τῆς περατώσεως αὐτῆς, τὸ μὲν τῶν ἀντιτύπων κατατίθεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐμποροδικείου, τὸ

δὲ διατηροῦσιν οἱ σύνδικοι.—Οἱ σύνδικοι δύνανται, τῇ ἀδείᾳ τοῦ εἰσηγητοῦ, νὰ προσλάβωσι βοηθόν τῆς ἐκλογῆς αὐτῶν πρὸς σύνταξιν τῆς ἀπογραφῆς καὶ ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων. — Ἐν τῇ ἐκθέσει ἀναφέρονται τὰ κατὰ τὰ ἄρθρα 470 καὶ 472 ἐξαιρεθέντα τῆς σφραγίσσεως ἢ ἀποσφραγισθέντα καὶ ἀπογραφέντα πράγματα. Πολ. 1066. 1072. Ε. 485. 510. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν. 486).

483. Κηρυχθεῖσης τῆς πτωχεύσεως ἐμπόρου ἀποδιώσαντος, ἐὰν δὲν συνετάχθῃ προηγουμένως ἀπογραφῇ, ἢ ἀποδιώσαντος τοῦ πτωχεύσαντος πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀπογραφῆς, γίνεται αὕτη κατὰ τὰνωτέρω ὀριζόμενα ἐνώπιον τῶν κληρονόμων ἢ αὐτῶν κλητευθέντων.

484. Εἰς πᾶσαν πτώχευσιν, οἱ σύνδικοι ὀφείλουσιν, ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ ἢ τῆς ἐπικυρώσεως αὐτῶν, νὰ παραδίδωσι πρὸς τὸν εἰσηγητὴν ὑπόμνημα ἢ συνοπτικὸν λογαριασμόν τῆς φαινομένης καταστάσεως τῆς πτωχεύσεως, τῶν κυριωτέρων αὐτῆς αἰτιῶν καὶ περιστάσεων, καὶ τοῦ κατὰ τὸ φαινόμενον χαρακτηρὸς αὐτῆς.— Ὁ εἰσηγητὴς διαβιβάζει ἀμέσως τὸ ὑπόμνημα μετὰ τῶν παρατηρήσεών του πρὸς τὸν παρὰ πρωτοδικαίς εἰσαγγελέα. Ἐὰν οἱ σύνδικοι δὲν παραδώσωσι τὸ ὑπόμνημα ἐντὸς τοῦ ἀνωτέρω ὀρισμένου χρόνου, ὁ εἰσηγητὴς ἀναφέρει τοῦτο πρὸς τὸ εἰσαγγελεῖα ἐκθέτων καὶ τοὺς λόγους τῆς ἀναβολῆς. Ποιν. 156. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν. 488).

485. Ὁ παρὰ πρωτοδικαίς εἰσαγγελεὺς δύναται νὰ μεταβῇ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ πτωχεύσαντος καὶ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν ἀπογραφὴν. Δύναται δὲ πάντοτε νὰ παρευρίσκηται καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν τῆς πτωχεύσεως, νὰ λαμβάνῃ γνῶσιν τῶν βιβλίων καὶ λοιπῶν εἰς τὴν πτώχευσιν ἀναγομένων ἐγγράφων, νὰ ἐλέγχῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ, καὶ νὰ ζητῇ παρὰ τῶν συνδικῶν πᾶσαν διασάφησιν καὶ πληροφορίαν. Ε. 481. 482. 521. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν. 489).

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ πωλήσεως τῶν ἐμπορευμάτων καὶ τῶν κινητῶν τοῦ πτωχεύσαντος, καὶ περὶ εἰσπράξεως τῶν ὀφειλομένων.

486. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἀπογραφῆς τὰ ἐμπορεύ-

ματα, τὰ χρήματα, τὰ βιβλία, τὰ ἔγγραφα, τὰ χρεώγραφα, τὰ κινητὰ καὶ ἄλλα τοῦ πτωχεύσαντος πράγματα παραδίδονται πρὸς τοὺς συνδίκους, οἵτινες βεβαιοῦσι παραπόδας τῆς ἐκθέσεως τὴν παραλαβὴν. — Τὰ χρήματα κατατίθενται ὑπὸ τῶν συνδίκων εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἢ εἰς τὸ τῆς Ἑθνικῆς, Ἰονικῆς, ἢ Πιστωτικῆς τραπέζης. Ε. 472. (Παλ. Ἑμπ. Ν. 491).

487. Οἱ σύνδικοι ἐξακολουθοῦσιν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ εἰσηγητοῦ τὴν ἐξοπράξιν τῶν πιστώσεων τοῦ πτωχεύσαντος. Ε. 472. (Παλαιῦ Ἑμπ. Ν. 492).

Ν. Ἐκ τῶν ἄρθρων 487 καὶ ἐπομένων τοῦ νέου νόμου (ἀντιστοιχοῦντων εἰς τὸ 494 καὶ λοιπὰ τοῦ παλαιοῦ νόμου), προκύπτει, ὅτι πᾶσα δίκη πρὸς τὸν πτωχεύσαντα, προηγουμένη τῆς πτωχεύσεως, ἐξακολουθεῖ, μηδαμῶς προηγουμένης δίκης περὶ ἐπαναλήψεως ὡς γνωστῶν ὄντων ἐκ τοῦ νόμου τῶν μετὰ τὴν πτώχευσιν ἀντιπροσώπων τοῦ πτωχεύσαντος, οὔτε διακοπὴ αὐτῆς ἐπέρχεται ἐκ τῆς γενομένης πτωχεύσεως. Α. Π. 188 τοῦ 69.

488. Ὁ εἰσηγητής, ἀκουσθέντος τοῦ πτωχεύσαντος ἢ προσηκόντως ἐπὶ τούτῳ κλητευθέντος, δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς συνδίκους τὴν πώλησιν τῶν ἐμπορευμάτων καὶ τῶν κινητῶν αὐτοῦ· ἀποφασίζει δέ, ἂν ἡ πώλησις πρέπη νὰ γίνῃ ἰδιωτικῶς ἢ ἐπὶ δημοσίου πλειστηριασμοῦ ἢ διὰ μεσιτῶν. Ἀντίγραφον δὲ τῆς περὶ τούτου ἀποφάσεως τοιχοκολλᾶται εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐμποροδικείου, καὶ περίληψις αὐτῆς δημοσιεύεται διὰ τῆς ὀριθείσης ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐφημερίδος, τοῦλάχιστον τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς πωλήσεως. — Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δύνανται νὰ ὑποβληθῶσιν ἀντιρρήσεις ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐντὸς τῆς ῥηθείσης τριημέρου προθεσμίας. Ε. 472. (Παλ. Ἑμπ. Ν. 492).

489. Οἱ σύνδικοι δύνανται, τῇ ἀδείᾳ τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ κλητευθέντος τοῦ πτωχεύσαντος, νὰ συμβιβασθῶσι περὶ πάσης διαφορᾶς ἀφορώσης τὴν ὁμάδα, καὶ περὶ αὐτῶν τῶν εἰς ἀκίνητα κτήματα ἀναφερομένων ἀγωγῶν ἢ δικαιωμάτων. — Ἐὰν ὁ συμβιβασμός ἀφορᾷ ἐμπράγματα δικαιώματα ἐπὶ ἀκινήτων, ἢ ἀντικείμενον ἀξίας ἀπροσδιορίστου ἢ ὑπερδαινούσης τὰς 300 δραχμᾶς, καθίσταται ὑποχρεωτικὸς μόνον μετὰ δικαστικὴν ἐπικύρω-

σιν, γενομένην ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου μὲν τῶν ἐμποροδικῶν, ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ εἰσηγητοῦ, ὡς ἂν πρόκειται περὶ προσωπικῶν ἢ εἰς κινητὰ ἀναγομένων ἀγωγῶν, ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου δέ, ὡς ἂν ὁ συμβιβασμὸς ἀφορᾷ ἐμπράγματα δικαιώματα ἐπὶ ἀκινήτων. — Ὁ πτωχεύσας κλητεύεται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, δύναται δὲ ἐν πάσῃ περιπτώσει νάντιτείνῃ εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ συμβιβασμοῦ. Ἢ ἀντίρρησης τοῦ πτωχεύσαντος κωλύει τὸν συμβιβασμόν, ἐὰν οὗτος ἀφορᾷ ἀκίνητα. — Ὁ συμβιβασμὸς ὡς πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις κατὰ τῆς ὁμάδος δὲν ἐπικυροῦται ἂνευ ἐνόρκου βεβαιώσεως τοῦ ἀντιδίκου τῆς ὁμάδος.

490. Ἐάν ὁ πτωχεύσας δὲν διατελῇ ὑπὸ κράτησιν ἢ φύλαξιν, ἢ ἔτυχε προπεμπτηρίου, οἱ σύνδικοι δύνανται νὰ τὸν προσλάβωσι διὰ νὰ διευκολύνῃ καὶ φωτίσῃ τὴν διαχείρισίν των, ὁ δὲ εἰσηγητὴς ὁρίζει τοὺς ὅρους τῆς ἐργασίας αὐτοῦ. Ἐ. 477. 480. (Παλαιοῦ Ἐμπ. Ν. 493).

491. Τὰ ἐκ τῶν πωλήσεων ἢ ἐκ τῶν εἰσπράξεων προερχόμενα χρήματα, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ ὀριζομένου ἀναγκαίου ποσοῦ, δι' ἐξῆδα δικαστικά καὶ διαχειρίσεως, κατατίθενται ἀμέσως εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, ἢ τὸ τῆς Ἑθνικῆς, Ἰονικῆς, ἢ Πιστωτικῆς τραπέζης, ἐντὸς δὲ τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰσπράξεως τῶν χρημάτων οἱ σύνδικοι ὀφείλουσι νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὸν εἰσηγητὴν τὴν περὶ τῆς καταθέσεως αὐτῶν ἀπόδειξιν. Ἐν περιπτώσει ἀναβολῆς, ὀφείλουσι τόκον διπλάσιον τοῦ νόμιμου τῶν μὴ κατατεθέντων χρημάτων Ἐ. 537. 538. (Παλαιοῦ Ἐμπ. Ν. 496).

492. Τὰ ὑπὸ τῶν συνδίκων ἢ παρ' ἄλλων διὰ λογαριασμόν τῆς πτωχεύσεως κατατεθέντα χρήματα ἀναλαμβάνονται μόνον δι' ἀδείας τοῦ εἰσηγητοῦ. — Ἐάν ὑπάρχωσι κατασχέσεις, οἱ σύνδικοι ὀφείλουσι προηγουμένως νὰ ζητήσωσι τὴν ἄρσιν αὐτῶν. — Ὁ εἰσηγητὴς δύναται νὰ διατάξῃ ὥστε τὰ χρήματα ν' ἀποδοθῶσιν ὑπὸ τοῦ ταμίου ἀπ' εὐθείας πρὸς τοὺς πιστωτὰς τῆς πτωχεύσεως, ἐπὶ τῇ βάσει λογαριασμοῦ διανομῆς συνταχθέντος ὑπὸ τῶν συνδίκων καὶ κηρυχθέντος ἐκτελεστοῦ. (Παλαιοῦ Ἐμπ. Ν. 487. 488).

ΤΜΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ

Περὶ συντηρητικῶν μέτρων.

493. Ἀφ' ἧς οἱ σύνδικοι ἀναλάβωσι τὰ καθήκοντά των, ὀφείλουσι νὰ ἐνεργήσωσι πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ πτωχεύσαντος κατὰ τῶν ὀφειλετῶν αὐτοῦ. Ἰδίως ὀφείλουσι νὰ ἐγγράφωσι τὰς ὑπὲρ τοῦ πτωχεύσαντος ὑποθήκας ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τῶν ὀφειλετῶν αὐτοῦ, ἂν οὗτος παρημέλησε τὴν ἐγγραφὴν. — Ἡ ἐγγραφὴ γίνεται ἐπ' ὀνόματι τῆς ὁμάδος ὑπὸ τῶν συνδικῶν, ἐπισυναπτομένης εἰς τὰς περιλήψεις πιστοποιήσεως τοῦ γραμματέως τῶν ἐμποροδικῶν περὶ τοῦ διαρισμοῦ αὐτῶν. — Ὅφείλουσι προσέτι νὰ ἐγγράφωσιν ὑποθήκην ἐπ' ὀνόματι τῆς ὁμάδος τῶν πιστωτῶν ἐπὶ τῶν γνωστῶν αὐτοῖς ἀκινήτων τοῦ πτωχεύσαντος. Ἡ ἐγγραφὴ γίνεται ἐπὶ ἀπλῇ περιλήψει, ἐν ᾗ ἀναφέρεται ἡ κήρυξις τῆς πτωχεύσεως, ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία τῆς ἀποφάσεως δι' ἧς διωρίσθησαν. Ἐ. 445. Ν. ὑπ. 64. (Παλαιῶ Ἐμπ. Ν. 499. 500).

ΤΜΗΜΑ ΕΚΤΟΝ

Περὶ ἐξελέγξεως τῶν πιστώσεων.

494. Ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς κηρυττούσης τὴν πτώχευσιν ἀποφάσεως δύνανται οἱ πιστωταὶ νὰ παραδώσωσιν εἰς τὸ δικαστικὸν γραφεῖον τὰ δικαιογράφα αὐτῶν μὲ σημείωσιν τῶν παρ' αὐτῶν ἀπαιτουμένων ποσοτήτων. Ὁ γραμματεὺς συντάσσει περὶ αὐτῶν κατάλογον καὶ δίδει ἀπόδειξιν τῆς παραλαβῆς αὐτῶν, δὲν εἶναι δὲ ὑπεύθυνος περὶ τῆς διατηρήσεως τῶν δικαιογράφων ἢ ἐπὶ πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἀποπερατώσεως τῆς περὶ ἐξελέγξεως τῶν πιστώσεων ἐκθέσεως. Ἐ. 454. 537. (Παλαιῶ Ἐμπ. Ν. 502).

Ν. Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 501 καὶ ἐπ. τοῦ παλαιῶ Ἐμπ. νόμου, (ἀντιστοιχοῦντων πρὸς τὸ 494 καὶ ἐπ. τοῦ νέου νόμου) ἀποβλέπουσαι εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ παθητικοῦ τῶν πτωχεύσεων, ἐφαρμόζονται μόνον ὡς πρὸς τὰ ἐν καιρῷ τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως κτλ. ὑφιστάμενα εἰς βάρος τοῦ πτωχεύσαντος δάνεια· ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὡς πρὸς τὰ δάνεια, ἅπερ νομίμως ἀπεσβέσθησαν διὰ συμφητισμοῦ, ἐπερχομένου κατὰ νόμον αὐτοδικαίως τοῦ συμφητισμοῦ ἅμα τῇ τῶν δύο ἀπαιτήσεων συναντήσῃ. Α. Π. 184 τοῦ 69.

495. 'Εάν, καθ' ἣν ἐπαχὴν ἀντικατέστησαν ἢ ἐπεκυρώθησαν οἱ σύνδικοι, πιστωταί τινες δὲν παρέδωκαν τὰ δικαιοῦγραφα αὐτῶν, εἰδοποιοῦνται ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν διὰ δημοποιήσεων καταχωριζομένων εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐφημερίδα καὶ δι' ἐπιστολῶν τοῦ γραμματέως, ὅτι ὀφείλουσι νὰ ἐμφανισθῶσιν αὐτοπροσώπως ἢ διὰ πληρεξουσίου, ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν αὐτῶν δημοποιήσεων, ἐνώπιον τῶν συνδίκων, καὶ νὰ τοῖς παραδώσωσιν ἐπὶ ἀποδείξει παραλαβῆς τὰ δικαιοῦγραφα αὐτῶν μετὰ σημειώσεως τῶν παρ' αὐτῶν ζητούμενων ποσῶν, ἂν δὲν προτιμῶσι νὰ τὰ καταθέσωσιν εἰς τὸ δικαστικὸν γραφεῖον. — Καὶ ἐπὶ μὲν τῶν ἐν Ἑλλάδι, ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ τύπου ἔνθα ἔδρῦει τὸ ἐνώπιον τοῦ ὁποῦοι διεξάγεται ἡ πτώχευσις δικαστήριον, κατοικούντων πιστωτῶν, προστίθεται εἰς τὴν ἀνωτέρω προθεσμίαν μία ἡμέρα ἀνὰ πᾶσαν τεσσάρων μυριομέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ τόπου ἔνθα ἔδρῦει τὸ δικαστήριον μέχρι τῆς κατοικίας τοῦ πιστωτοῦ· ὡς πρὸς δὲ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμένοντας πιστωτάς, ἡ ἀνωτέρω προθεσμία παρεκτείνεται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἀρθροῦ 541 τῆς Πολ. Δικονομίας. Ε. 454. 537. (Παλαιῦ Ἐμπ. Ν. 502).

496. Ἡ ἐξελέγξις τῶν πιστώσεων ἀρχεται ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ ἀρθρῷ ὀριζομένων προθεσμιῶν διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Κράτους διαμένοντας πιστωτάς. Ἐξακολουθεῖ δὲ ἄνευ διακοπῆς κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ ὀρισθέντα τόπον καὶ χρόνον, εἰδοποιουμένων τῶν πιστωτῶν περὶ τούτου διὰ τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἀρθρον δημοποιήσεως. Ἐάν μολαταῦτα ὁ εἰσηγητὴς τὸ κρίνῃ ἀναγκαῖον, δύναται ἐντὸς ὁκτῶ ἡμερῶν νὰ συγκαλέσῃ ἐκ νέου τοὺς πιστωτάς χάριν τῆς τῶν πιστώσεων ἐξελέγξεως, εἴτε δι' ἐπιστολῶν τοῦ γραμματέως ἐπὶ ἀποδείξει διευθυνομένων, εἴτε διὰ γνωστοποιήσεως ἐν τῇ ὀρισθείσῃ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐφημερίδι, χορηγῶν αὐτοῖς νέαν προθεσμίαν δέκα ἡμερῶν. Ε. 498 ἐ. 599 ἐ. (Παλαιῦ Ἐμπ. Ν. 503).

497. Αἱ πιστώσεις τῶν συνδίκων ἐξελέγχονται παρὰ δύο ἐκ τῶν ἐν τῇ ἰσολογισμῷ ἀναφερομένων μείζονος ποσότητος πιστωτῶν, καλουμένων ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ. Τῶν λοιπῶν

πιστώσεων ἢ ἐξελέγξει ἐνεργεῖται ὑπὸ τῶν συνδίκων. Ἡ ἐξελέγξει γίνεται ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ, ἀντιπαρισταμένων τοῦ πιστωτοῦ ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ καὶ τῶν συνδίκων, καὶ παραβαλλομένων τῶν δικαιογράφων πρὸς τὰ βιβλία καὶ λοιπὰ τοῦ πτωχεύσαντος ἔγγραφα. Οἱ πιστωταί, ὧν αἱ πιστώσεις ἐξηλέγχθησαν ἢ καὶ μόνον ἀναφέρονται ἐν τῷ ἰσολογισμῷ, δύνανται νὰ παρευρίσκωνται εἰς τὴν ἐξελέγξιν τῶν λοιπῶν πιστώσεων, καὶ νὰ ἐπιφέρωσιν ἀντιρρήσεις εἰς τὰς γενομένας ἢ γενησομένας ἐξελέγξεις· τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχει καὶ ὁ πτωχεύσας. Ε. 498 ἔ. 599 ἔ. (Παλαιῶ Ἑμπ. Ν. 503. 504).

498. Ὁ εἰσηγητὴς συντάσσει ἔκθεσιν περὶ τῆς ἐξελέγξεως τῶν πιστώσεων, ὑπογεγραμμένην κατὰ πᾶσαν συνεδρίαν ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν συνδίκων. Ἡ ἔκθεσις ἀναφέρει τὴν κατοικίαν τῶν πιστωτῶν ἢ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν, σύντομον περιγραφὴν τῶν ἐμφανισθέντων δικαιογράφων, καὶ σημείωσιν τῶν ἐπιδιορθώσεων, διαγραφῶν, καὶ παρεγγραφῶν, φανερόναι δὲ ἂν ἡ πίστις ἐγένετο δεκτὴ ἢ ἡμφισθέτηθη. Ε. 500 ἔ. (Παλ. Ἑμπ. Ν. 505).

499. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ὁ εἰσηγητὴς, εἴτε ἐπὶ τῇ αἰτίᾳ τῶν ἐνδιαφερομένων, ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως, δύναται νὰ διατάξῃ τὴν προσαγωγὴν τῶν βιβλίων τοῦ πιστωτοῦ, ἢ ἀκριβοῦς αὐτῶν ἀποσπάσματα συντακτέου ὑπὸ τοῦ ἐγχωρίου δικαστοῦ. Ε. 500 ἔ. (Παλαιῶ Ἑμπ. Ν. 505).

500. Ἐὰν ἡ πίστις γίνῃ δεκτὴ καθόλου ἢ ἐν μέρει, οἱ σύνδικοι γράφουσιν ἐπὶ τοῦ δικαιογράφου τὴν ἐξῆς δηλώσιν·

Δεκτὸν εἰς τὰ χρεὴ τῆς πτωχεύσεως τοῦ . . . διὰ τὴν ποσότητα . . . τῇ . . . χρονολογοῦντες αὐτήν. Ὁ εἰσηγητὴς θέτει τὸ «ἐθεωρήθη». Ε. 497. 502. 509. (Παλ. Ἑμπ. Ν. 506).

501. Πᾶς πιστωτὴς, ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐξελέγξεως τῆς πιστώσεως αὐτοῦ, ὀφείλει νὰ ὀρκισθῇ ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ, ἢ, ἐὰν ὁ πιστωτὴς δὲν κατοικῇ ἐν ᾧ τόπῳ γίνεται ἡ ἐξελέγξει, ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τούτῳ παραγγελλομένου εἰρηνοδίκου ἢ παντὸς ἄλλου δικαστοῦ, προξένου, ἢ ὑποπροξένου, ὅτι ἡ πίστις αὐτοῦ εἴται ἀληθὴς καὶ ἀδολίευτος ὡς πρὸς τὸ δεκτὸν γενόμενον ποσόν. — Μολαταῦτα ὁ πιστωτὴς, οὗ τινος ἐξηλέγχθη ἡ

πίστωσις, δύναται νά ὀρκισθῇ καὶ μετὰ παρέλευσιν τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν καὶ ἐν αἰφνίδησι χρόνῳ· δὲν δύναται ὁμοίως, πρὶν ὀρκισθῇ, οὔτε νά προσκληθῇ οὔτε νάποτελέσῃ μέρος τῆς πρὸς κατάρτισιν τοῦ συμβιβασμοῦ συνελεύσεως ἢ ἄλλης τοιαύτης, οὔδὲ νά μετὰσχῃ εἰς τὰς ἐνεργουμένας διανομὰς, ἢ νάναβάλῃ τὰς ἤδη διαταχθεῖσας, ἐπιφυλαττομένου αὐτοῦ τοῦ δικαιώματος νά μετὰσχῃ εἰς τὰς γενησομένας κατὰ τὸ ἄρθρον 508 ἐδάφιον τελευταίον. — Δύναται ὁ εἰσηγητὴς, ἀκουσθέντων τῶν συνδίκων, νάπαλλάξῃ τοὺς ἐκτὸς τοῦ κράτους διαμένοντας ἀπὸ τῆς ὀρκωδοσίας, ἐπιφυλαττομένης τῆς εἰς τὸ δικαστήριον προσφυγῆς τῶν ἐνδιαφερομένων. Αἱ οὕτως ἀπὸ τοῦ ὅρκου ἀπηλλαγμένοι πιστώσεις λογίζονται προσηκόντως βεβαιωθεῖσαι. Ε. 508 ἐ. 599 ἐ. (Παλαιὸς Ἑμπ. Ν. 507).

502. Ἐάν ἡ πίστωσις ἀμφισβητηθῇ καὶ ᾗναι ἐμπορικὴ, ὁ εἰσηγητὴς ἀποφασίζει περὶ τῶν ἀντιρρήσεων ἂν τὸ ποσὸν δὲν ὑπερβαίῃ τὰς χιλιάς δραχμὰς. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δύναται νά γίνῃ ἔφεσις ἐνώπιον τοῦ ἐμποροδικείου. Ἐπὶ πιστώσεως ἀνωτέρας τῶν χιλίων δραχμῶν, ὁ εἰσηγητὴς παραπέμπει τοὺς διαφερομένους εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον, ὅπερ δικάζει, ἐπὶ τῇ ἐκθέσει αὐτοῦ, τὴν πρώτην δικάσιμον ἀπὸ τῆς παραπομπῆς. — Ἐάν ἡ ἀμφισβήτησις ἀφορᾷ πίστωσιν πολιτικὴν, ὁ εἰσηγητὴς παραπέμπει τὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον τοῦ τόπου ἐνθα διεξάγεται ἡ πτώχευσις. Ε. 454. (Παλαιὸς Ἑμπ. Ν. 508).

503. Ὅσάκις ὑποβληθῶσιν εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς παραδοχῆς πιστώσεως τινος, ἐάν δὲν δύναται νά ἐκδικασθῶσιν ὀριστικῶς ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῶν ὑπὸ τῶν ἄρθρων 495 καὶ 501 τεταγμένων προθεσμιῶν ὡς πρὸς τοὺς ἐντὸς τοῦ κράτους διαμένοντας πιστωτάς, τὸ δικαστήριον δύναται, κατὰ τὰς περιστάσεις, νά διατάξῃ τὴν ἀναβολὴν ἢ τὴν συγκάλεισιν τῆς συνελεύσεως πρὸς κατάρτισιν τοῦ συμβιβασμοῦ. — Ἐάν τὸ δικαστήριον διατάξῃ τὴν συγκάλεισιν τῆς συνελεύσεως, δύναται συγχρόνως νάποφασίσῃ τὴν εἰς τὰς διασχέψεις αὐτῆς προσωρινὴν παραδοχὴν τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀμφισβήτησις πιστωτοῦ ὡς πρὸς τὸ διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὀριζόμενον ποσόν.

504. Ὅσάκις ἡ διαφορά ὑποβάλλεται εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, τὸ ἐμποροδικεῖον ἀποφασίζει περὶ τῆς ἀναβολῆς ἢ τῆς συγκαλέσεως τῶν πιστωτῶν· ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, εἰς ὃ ὑπεβλήθη ἡ διαφορά, δικάζει βραχυπροθέσμως· ἂν πρέπη νὰ γίνῃ προσωρινῶς δεκτὴ ἡ πίστωση ἢ μέρος αὐτῆς, καλουμένων, ὑπὸ τοῦ ἐπιμελεστέρου τῶν διαδίκων, τῶν συνδίκων, τοῦ ἀμφισβητοῦντος καὶ τοῦ ἀμφισβητουμένου πιστωτοῦ.

505. Ἐὰν περὶ τῆς πιστώσεως ἐνεργῇται ποινικὴ ἀνάκρισις, δύναται τὸ ἐμποροδικεῖον νὰ διατάξῃ τὴν ἀναβολὴν ἢ τὴν πρὸς κἀτάρτισιν τοῦ συμβιβασμοῦ συγκαλέσιν τῶν πιστωτῶν· ἀλλ' ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει δὲν δύναται νὰποφασίσῃ τὴν προσωρινὴν παραδοχὴν τῆς πιστώσεως, οὐδὲ ὁ πιστωτὴς νὰ μετὰσχῃ τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως, πρὶν ἢ τὰ ἀρμόδια δικαστήρια ἀποφασίσωσιν.

506. Ὁ πιστωτὴς, οὗ τινος ἀμφισβητεῖται μόνον τὸ πρὸ νόμιον ἢ ἡ ὑποθήκη, γίνεται δεκτὸς εἰς τὰς διασκέψεις τῆς πτωχεύσεως, ὡς ἀνέγγυος πιστωτὴς.

507. Μετὰ παρέλευσιν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 495 καὶ 501 ὀριζομένων προθεσμιῶν ὡς πρὸς τοὺς ἐντὸς τοῦ κράτους διαμένοντας πιστωτάς, προβαίνουνσιν εἰς τὴν κἀτάρτισιν τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ τὰς λοιπὰς ἐργασίας τῆς πτωχεύσεως, φυλασσομένων τῶν ὀρισμῶν τῶν ἄρθρων 573 καὶ 574 περὶ τῶν ἐκτὸς τοῦ κράτους διαμενόντων πιστωτῶν.

508. Οἱ ἐντὸς τῶν ὀριζομένων προθεσμιῶν μὴ ἐμφανισθέντες πιστωταί, εἴτε γνωστοί εἰσιν εἴτε ἄγνωστοι, ἀποκλείονται τῶν γενησομένων διανομῶν. Δύνανται μολαταῦτα νὰ αἰτήσωσι δι' ἀνακοπῆς ἰδίᾳ δαπάνη τὴν ἐξέλεγχιν τῶν πιστώσεων αὐτῶν μέχρι τῆς τελευταίας διανομῆς· καὶ αὐτῆς συμπεριλαμβανομένης. Ἐπὶ τῇ εἰρημένῃ ἀνακοπῇ ἀποφασίζεται ἂν πρέπη νὰ γίνῃ παραδεκτὴ ἡ προτεινομένη πίστωση κατὰ τὸ ἄρθρον 502.—Τοιαῦται ἀνακοπαὶ δὲν ἀναστελλοῦσι τὰς ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ διαταχθεῖσας διανομάς· ἀλλ' ἐὰν διαταχθῶσι νέαι διανομαὶ πρὸ τῆς ἐκδικάσεως τῶν ἀνακοπῶν, οἱ πιστωταί περιλαμβάνονται εἰς αὐτάς κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου προσωρινῶς ὀριστέον ποσόν, ὅπερ

φυλάσσεται μέχρι της ὀριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς ἀνακοπῆς. — Ἐάν οἱ ἀνακόπτοντες πιστωταὶ ἀναγνωρισθῶσι μετὰ ταῦτα, οὐδὲν δύνανται νὰ ζητήσωσιν ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ προηγουμένως διαταχθεισῶν διανομῶν· δικαιοῦνται ὅμως νὰ προαφαιρέσωσιν ἐκ τῶν μὴπω διανεμηθέντων ποσῶν τὰ εἰς τὰς πιστώσεις αὐτῶν ἐπιβάλλοντα μερίσματα ἐπὶ τῶν προγενομένων διανομῶν. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν. 543).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Περὶ τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ τῆς ἐνώσεως.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ τῆς συγκαλέσεως καὶ τῆς συνελεύσεως τῶν πιστωτῶν.

509. Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 501 ὀριζομένης πρὸς ὀρκοδοσίαν προθεσμίας, ὁ γραμματεὺς, κατὰ διαταγὴν τοῦ εἰσηγητοῦ, συγκαλεῖ τοὺς πιστωτάς, ὧν αἱ πιστώσεις ἐξηλέγχθησαν καὶ ἐδεβαιώθησαν ἐνόρκως ἢ ἐγένοντο δεκταὶ προσωρινῶς, ἵνα διασκεφθῶσι περὶ συμβιβασμοῦ. Τὸ ἀντικείμενον τῆς συνελεύσεως γνωστοποιεῖται δι' ἐπιστολῶν καὶ διὰ καταχωρίσεως εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐφημερίδα κατὰ τὸ ἀρθρον 444. — Τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τῆς συνελεύσεως τῶν πιστωτῶν ὀρίζει ὁ εἰσηγητής, ἐντὸς τῶν ἑξοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῶν διαληφθεισῶν τριῶν ἡμερῶν. Τὴν ὀγδόην δὲ τοῦλάχιστον ἡμέραν πρὸ τῆς ταχθείσης διὰ τὴν συνέλευσιν ἡμέρας οἱ σύνδικοι ὀφείλουσι νὰ καταθέσωσι παρὰ τῷ γραμματεῖ τῶν ἐμποροδικῶν ὑπόμνημα περὶ τῆς καταστάσεως τῆς πτωχεύσεως, περὶ τῶν τηρηθεισῶν διατυπώσεων, περὶ τῶν ἐνεργηθεισῶν πράξεων, καὶ τῆς πιθανῆς ἐκδόσεως τῆς ἐκκαθαρίσεως. Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ τοῦλάχιστον ἡμέραν καταθέτει παρὰ τῷ αὐτῷ γραμματεῖ καὶ ὁ πτωχεύσας τὰς προτάσεις τοῦ περὶ συμβιβασμοῦ. Ἐ. 494 ἐπ. 537. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν. 544).

510. Κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ ὀρισθέντα τόπον καὶ χρόνον συγκροτεῖται ἡ συνέλευσις τῶν πιστωτῶν, προεδρεύοντος αὐτοῦ. Εἰς τὴν συνέλευσιν ταύτην δεκτοὶ εἶναι μόνον οἱ προσω-

ρινῶς ἢ ὀριστικῶς ἀναγνωρισθέντες πιστωταὶ ἢ οἱ πληρεξούσιοι αὐτῶν.—Ὁ πτωχεύσας καλεῖται εἰς τὴν συνέλευσιν, ἐνθα ἀφείλει νὰ ἐμφανισθῇ προσωπικῶς, ἂν ἀπηλλάγη τῆς προσωπικῆς κρᾶ-
τήσεως, ἢ ἐξεδόθῃ ὑπὲρ αὐτοῦ προπεμπτήριον· δὲν δύναται δὲ νὰ παρασταθῇ διὰ πληρεξουσίου, εἰμὴ ἔνεκα λόγων ἰσχυρῶν καὶ ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ ἐγκρινομένων. — Ὁ εἰσηγητὴς ἐξελέγχει τὰ πληρεξούσια τῶν δι' ἐπιτροπῆς ἐμφανιζομένων. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν. 515, 516, 517).

511. Οἱ σύνδικοι ἀναγινώσκουσιν εἰς τὴν συνέλευσιν τὸ ὑπό-
μνημα, ὃ πτωχεύσας ἀκούεται, τὸ δὲ ὑπόμνημα παραδίδεται εἰς
τὸν εἰσηγητὴν, συντάσσοντα ἔκθεσιν περὶ τῶν λεχθέντων καὶ
ἀποφασισθέντων ἐν τῇ συνελεύσει. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν. 518).

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ συμβιβασμοῦ.

§ Α'.

Περὶ καταρτίσεως τοῦ συμβιβασμοῦ.

512. Συμβιβασμὸς δὲν δύναται νὰ γενῇ μεταξὺ τῶν διασκε-
πτομένων πιστωτῶν καὶ τοῦ πτωχεύσαντος ὀφειλέτου, εἰμὴ μετὰ
τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω διατυπώσεων. — Πρὸς κατάρτισιν
δὲ τοῦ συμβιβασμοῦ ἀπαιτεῖται συνδρομὴ τοῦ πλείονος ἀριθμοῦ
τῶν πιστωτῶν καὶ παριστῶντων ἐνταύτῃ τὰ τρία τέταρτα τοῦ
ὅλου τῶν πιστώσεων, αἵτινες ὀριστικῶς ἀναγνωρίσθησαν καὶ δι'
ὅρκου ἐδεδαιώθησαν, ἢ προσωρινῶς ἐγένοντο δεκταί, ἄλλως ὁ
συμβιβασμὸς εἶναι ἄκυρος. Ἑ. 514. 515. 516. (Παλαιοῦ Ἑμπ.
Ν. 519).

Ν. Ἐπὶ τῶν κατὰ τὰς πτωχεύσεις γενομένων συμβιβασμῶν ὁ νόμος
ἐπέβαλεν εἰς τὴν μειονοφηρίαν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ὑποκύβῃ εἰς τοὺς
παρὰ τῆς πλειονοφηρίας διατεταγμένους ὅρους, καὶ τοῦτο χάριν γενικοῦ
συμφέροντος καὶ τῆς δημοσίας τάξεως· διὸ καὶ ἠθέλησε νὰ ὦσι προῖον
διασκέψεως σπουδαίας καὶ εἰλικρινοῦς, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς δικαστι-
κῆς ἀρχῆς καὶ τὴν δημοσίαν κύρωσιν, παρὰ δανειστῶν ἔσων κατὰ τὰ
δικαιώματα καὶ κατὰ τὰς ὑποχρεώσεις καὶ ἐν κοινῇ ἀπάντων γνώσει
ὅλων τῶν σχετικῶν ὄρων. Ὅθεν πᾶσα λαθραία συμφωνία μεταξὺ τοῦ
πτωχεύσαντος καὶ τινος τῶν δανειστῶν, προσδίδουσα εἰς τοῦτον πλη-

ρες τὸ δικαίωμα ἢ μείζονας ἀσφαλείας, ἐν ἀγνοίᾳ καὶ πρὸς βλάβην τῶν λοιπῶν δανειστῶν, ὅπως συγκατατεθῇ εἰς τὴν κατάρτισιν τοῦ συμβιβασμοῦ, καθὼς ἐπηρεάζουσα τὸν συμβιβασμὸν αὐτὸν ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτοῦ καὶ παραβιάζουσα τὸν νόμον, περιέχει ἐν ἑαυτῇ ἀκυρότητα ἀπολυτὴν καὶ ριζικὴν, δυναμένην διὰ τοῦτο νὰ προταθῇ ὑπὸ παντός ἐνδιαφερομένου καὶ ἐπομένως καὶ ὑπὸ τοῦ πτωχεύσαντος αὐτοῦ. Α. Π. 189 τοῦ 69. — Πρὸς σύστασιν τῆς μεταξὺ τοῦ πτωχεύσαντος καὶ τῶν δανειστῶν αὐτοῦ συνθήκης ἀπαιτουμένης ῥητῶς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς συνδρομῆς δανειστῶν, παριστάντων τὰ $\frac{1}{3}$ τοῦ ὅλου τῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ τετάρτου μέρους τοῦ ἐβδόμου κεφαλαίου ἐξετασθέντων καὶ καταστιγωθέντων δανείων, ἐν αἷς περιλαμβάνεται καὶ ἡ τοῦ ἀέθρου 501 (ἀντιστοιχοῦντος εἰς τοῦ παλαιοῦ ἐμπ. νόμου τὸ ἄρθρον 507) περὶ τῆς ἐνόρκου βεβαιώσεως τῶν αὐτῶν δανείων, ἔπεται, ὅτι διὰ τὸ κῆρος τῆς εἰρημένης συνθήκης ἀπαιτεῖται ἀναγκάτως καὶ ἡ τῆς διατάξεως ταύτης ἐκπληρωσίς. Α. Π. 241 τοῦ 63. — Ἡ πτώχευσις φέρει μὲν παῦσιν εἰς τὴν ἐταιρίαν κατὰ τὸν Ν. 4 § 4 Πανθ. 17, 2, ἀλλ' ἐπιτρέποντος τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου διὰ τοῦ ἄθρου 512 καὶ ἐπ. συμβιβασμὸν μεταξὺ τοῦ πτωχεύσαντος καὶ τῶν δανειστῶν αὐτοῦ, ἔπεται, ὅτι μετὰ τὸν συμβιβασμὸν ἀναλαμβάνει ἡ πτωχεύσασα ἐταιρία ὅλα αὐτῆς τὰ δικαιώματα καὶ δὲν ἔχει χρεῖαν νέας συστάσεις. Α. Π. 302 τοῦ 60, 173 τοῦ 62. — Ἐπὶ φιλικῶν καὶ ἐξωδίκων συμβιβασμῶν, γνωσμένων μεταξὺ τοῦ πτωχεύσαντος ἐμπόρου καὶ τῶν δανειστῶν αὐτοῦ, δὲν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν ἄθρων 512 καὶ ἐπ. τοῦ ἐμπ. νόμου δι' ὧν ἀφεαλιζέται ἡ ἰσότης τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν συμβιβασθέντων δανειστῶν· ἐπιτρεπομένου δὲ κατ' ἀρχὴν τοῦ ἐξωδίκου συμβιβασμοῦ καὶ ἀνεῦ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν νομίμων διατυπώσεων, ὡς αὖτις διὰ τῆς συναινέσεως πάντων τῶν δανειστῶν αἴρεται ἡ τῆς πτωχεύσεως κατάστασις, ἔπεται ὅτι δὲν ἰσχύει κατὰ τὸν συμβιβασμὸν τοῦτον ὁ κανὼν τῆς ἰσότητος τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν συμβιβασθέντων, ὅστις ἰσχύει ἐπὶ δικαστικῶν συμβιβασμῶν, ὥτινες καὶ ὑποχρεωτικοὶ εἰσιν ὡς πρὸς πάντας τοὺς δανειστὰς κατὰ νόμον, ἀλλ' ἕκαστος τῶν συναλλασσομένων εἶναι ἐλεύθερος νὰ διαθέσῃ τὰ ἑαυτοῦ κατ' ἰδίαν βούλησιν, ἀφ' οὗ καὶ αὐτὸς ὁ πτωχεύσας δὲν εἶναι ἀνίκανος εἰς τὴν συμβάλλεσθαι. "Οθεν καὶ ἂν ὁ πτωχεύσας ἢ τις τρίτος πρὸς τὸ συμφέρον αὐτοῦ ὑπεσχέθῃ ἢ ἐχορήγησεν πρὸς τινα τῶν δανειστῶν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν λοιπῶν δανειστῶν, ἰδιαιτέραν τινὰ κατὰ πλεονασμὸν ὠφέλειαν, ἵνα συναινέσῃ εἰς τὸν συμβιβασμὸν, τοῦτο ἐπὶ ἐξωδίκων συμβιβασμῶν εἶναι ἔγκυρον, διότι δὲν ἀντίκειται εἰς τὸν νόμον· δύνανται δὲ

οἱ λοιποὶ δανεισται νὰ προσδάλωσι τὸν συμβιβασμὸν τοῦτον μόνον διὰ τῆς Παυλιανῆς ἀγωγῆς, ἐὰν θολῶς πρὸς βλάβην τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν ἐγένετο. Α. Π. 231 τοῦ 68, 197 τοῦ 78, 72 τοῦ 77.—Ὁ μεταξὺ δανειστῶν τινῶν καὶ τοῦ πτωχεύσαντος καταρτισθεὶς συμβιβασμὸς δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὸς ὡς πρὸς τὸν δανειστήν, τὸν μὴ συμπεριληφθέντα εἰς τὸν ἰσολογισμόν καὶ μὴ κληθέντα πρὸς ἐξέλεξιν τοῦ δανείου του· ὅθεν ὁ τοιοῦτος δανειστὴς διατηρεῖ πλήρη καὶ ἀκέραια τὰ δικαιώματα αὐτοῦ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ πτωχεύσαντος, μὴ ὑποχρεούμενος ἐκ τοῦ μεταξὺ ἄλλων καταρτισθέντος συμβιβασμοῦ, μὴ ὑπαρχούσης ἀντιθέτου ῥητῆς διατάξεως. Α. Π. 179 καὶ 180 τοῦ 77.

513. Οἱ δι' ὑποθήκης, διὰ προνομίων, ἢ δι' ἐνεχύρου ἐξησφαλισμένοι πιστωταὶ δὲν ἔχουσι ψῆφον κατὰ τὰς περὶ συμβιβασμοῦ διασκέψεις δυνάμει τῶν πιστώσεων αὐτῶν, αἵτινες τότε μόνον ὑπολογίζονται κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, ὅταν οἱ πιστωταὶ παραιτηθῶσι τῶν υποθηκῶν, ἐνεχύρων, ἢ προνομίων αὐτῶν. Ἡ κατὰ τὸν συμβιβασμὸν ψηφοφορία συνεπάγεται αὐτοδικαίως τὴν παραίτησιν ταύτην, ἥτις ὅμως μένει ἄνευ ἀποτελέσματος, ἐὰν ὁ συμβιβασμὸς δὲν καταρτισθῇ.—Δύνανται μολαινταῦτα οἱ πιστωταὶ οὗτοι νὰ ψηφοφορήσωσιν ἐπὶ τοῦ συμβιβασμοῦ παραιτούμενοι τῶν προνομίων, υποθηκῶν, ἢ ἐνεχύρων αὐτῶν ὡς πρὸς τὸ ἡμισυ τοῦλάχιστον τῶν πιστώσεων τῶν· τότε δὲ μόνον τὸ μέρος τῆς πιστώσεως, εἰς ὃ ἀναφέρεται ἡ παραίτησις, ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν εἰς τὸν συμβιβασμὸν ἀναγομένων πράξεων. Ἐ. 549. 522. 523. (Παλαιῶ Ἐμπ. Ν. 520).

514. Ὁ συμβιβασμὸς ὑπογράφεται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, καθ' ἣν συνεδρίασιν ἀποφασίζεται. Ἐὰν μόνον ἡ προσωπικὴ πλειονότης τῶν πιστωτῶν, ἢ μόνη ἡ τῶν τριῶν τετάρτων τῶν πιστώσεων καταρτισθῇ, ἡ διάσκεψις ἀναβάλλεται ἐφάπαξ εἰς ἄλλην συνεδρίαν ὀριζομένην ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ ἐντὸς δεκαπέντε τὰ πολὺ ἡμερῶν.—Καὶ ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἣν δὲν ὑπάρξῃ μὲν πλειονότης προσώπων ἢ πιστώσεων, συναινέσῃ ὅμως εἰς τὸν συμβιβασμὸν σπουδαῖος πιστωτῶν ἀριθμὸς, δύναται ὁ εἰσηγητὴς ν' ἀναβάλῃ τὴν διάσκεψιν εἰς ἑτέραν ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας συνεδρίασιν· δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως ἄλλη ἀναβολὴ καὶ ἂν ᾔθελεν ἤδη καταρτισθῇ ἡ ἑτέρα πλειονότης.—Κατὰ τὰς περιπτώσεις ταύτας αἱ κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν γενό-

μεναι αποφάσει· ἢ δοθεῖσαι συγκαταθέσει· μένουσιν ἄνευ ἀποτελέσματος. — Ἐπιτρέπεται ἐν τούτοις εἰς τοὺς πιστωτάς· νὰ λάβωσι γνῶσιν τῆς περὶ διασκέψεως συνταχθείσης ἐκθέσεως. Ἐ. 512 (Παλαιῦ Ἐμπ. Ν. 522).

515. Ἀπαγορεύεται ὁ συμβιβασμός, ἐὰν ὁ πτωχεύσας κατεδικάσθῃ ἐπὶ δολίᾳ χρεωκοπίᾳ. Ἐὰν ἀνακρίνεται ἐπὶ δολίᾳ χρεωκοπίᾳ, οἱ πιστωταὶ συγκαλοῦνται διὰ ν' ἀποφασίσωσιν ἂν, ἐν περιπτώσει ἀθώωσέως αὐτοῦ, ἐπιφυλάσσωνται νὰ διασκεφθῶσι περὶ τοῦ συμβιβασμοῦ, καὶ ἂν ἐπομένως ἀναβάλλωσι τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀνακρίσεως. — Ἡ ἀναβολὴ αὕτη ἀποφασίζεται μόνον διὰ τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 512 ὀριζομένης διττῆς πλειονότητος. Ἐὰν μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἀναβολῆς γίνῃ διάσκεψις περὶ συμβιβασμοῦ, ἐφαρμοζονται εἰς αὐτὴν οἱ τοῦ προηγουμένου ἁρθροῦ ὅρισμοι. Ἐ. 521. 591. (Παλαιῦ Ἐμπ. Ν. 521).

516. Ἡ ἔνεκεν ἀπλῆς χρεωκοπίας καταδίκη δὲν κωλύει τὸν συμβιβασμόν, μολταῦτα, ἅμα γίνῃ ἐναρξίς τῆς ἀνακρίσεως, δύνανται οἱ πιστωταὶ, συμμορφούμενοι πρὸς τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἁρθρῳ ὀριζόμενα, ν' ἀναβάλωσι τὰς διασκέψεις αὐτῶν μέχρι τῆς περατώσεως τῆς ἀπαρδεύτου. Ἐ. 521. 591. (Παλαιῦ Ἐμπ. Ν. 521).

517. Οἱ δικαιούμενοι νὰ συντρέξωσιν εἰς τὸν συμβιβασμόν πιστωταὶ, ἢ ὧσιν τὰ δικαιώματα ἀνεγνωρίσθησαν μεταγενεστέρως, δύνανται ν' ἀνακόψωσιν αὐτόν. — Ἡ ἀνακοπὴ πρέπει νὰ ᾖ ἡγετολογημένη καὶ νὰ κοινοποιηθῇ πρὸς τοὺς συνδίκους καὶ τὸν πτωχεύσαντα ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ συμβιβασμοῦ, ἐπὶ ποινῇ ἀπαρδεύτου· περιέχει δὲ κλήσιν εἰς τὴν πρώτην συνεδρίαν τοῦ ἐμποροδικείου. — Ἐὰν ἅπαντες οἱ σύνδικοι ἀνακόψωσι τὸν συμβιβασμόν, ὀφείλουσι νὰ προκαλέσωσι τὸν διορισμὸν ἐτέρων συνδίκων, πρὸς οὓς κοινοποιεῖται ἡ ἀνακοπὴ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν. Ἐ. 519. 522, 523. (Παλαιῦ Ἐμπ. Ν. 523).

Ν. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐμπορ. δικαίου, ἂν ὁ συμβιβασμός ᾖ δόλιος, ὁ δολιευθεὶς δανειστής, μετασχὼν ἢ μὴ μετασχὼν τοῦ συμβιβασμοῦ, δύναται νὰ προσβάλῃ τοῦτον, καίτοι παρελθούσης τῆς ὑπὸ τοῦ ἁρθροῦ 517 τεταγμένης προθεσμίας. Α. Π. 172 τοῦ 57.

518. Ἐάν ἡ ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς ἀπόφασις ἤρτηται ἐκ τῆς λύσεως ζητημάτων ἐξηρημένων λόγῳ ὕλης τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ ἐμποροδικείου, ἀναβάλλεται ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ μέχρις οὗ ἀποφασισθῶσι τὰ ζητήματα ταῦτα. Τὸ ἐμποροδικεῖον τάσσει ἐπὶ τοῦτῃ σύντομον προθεσμίαν εἰς τὸν ἀνακόπτοντα πιστωτὴν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ, ὅτι εἰσέγαγε τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου.

519. Ἡ ἐπικύρωσις τοῦ συμβιβασμοῦ ζητεῖται παρὰ τοῦ ἐμποροδικείου ὑπὸ τοῦ ἐπιμελεστέρου τῶν διαδίκων, ἡ δὲ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου δὲν ἀπαγγέλλεται πρὸ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 517 ὀριζομένων ὀκτὼ ἡμερῶν.—Ἐάν διαρκούσης τῆς προθεσμίας ταύτης ἐγένοντο πλείονες ἀνακυπαί, τὸ δικαστήριον ἀποφασίζει περὶ αὐτῶν καὶ περὶ τῆς ἐπικυρώσεως διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως. — Δεκτῆς γενομένης τῆς ἀνακοπῆς ὁ συμβιβασμὸς ἀκυροῦται ὡς πρὸς ἅπαντας τοὺς ἔχοντας συμφέρον. Ἐ. 560. (Παλαιῶ Ἐμπ. Ν. 524).

520. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, πρὸ τῆς περὶ τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ συμβιβασμοῦ ἀποφάσεως, ὁ εἰσηγητὴς ὑποβάλλει εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον ἔκθεσιν περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς πτωχεύσεως καὶ τοῦ παραδεκτοῦ ἢ μὴ τοῦ συμβιβασμοῦ.

521. Ἐάν αἱ προηγούμεναι διατάξεις δὲν τηρηθῶσιν, ἢ ἐάν λόγοι δημοσίου συμφέροντος ἢ τοῦ τῶν πιστωτῶν ἀντίκηνται εἰς τὸν συμβιβασμόν, τὸ δικαστήριον ἀποποιεῖται τὴν ἐπικύρωσιν αὐτοῦ. Ἰδίως δὲ δύναται τὸ δικαστήριον ν' ἀποποιηθῇ τὴν ἐπικύρωσιν διὰ τὴν μὴ ὑπαρξίν μοναγραφημένων βιβλίων, τὴν μὴ κατάθεσιν ἰσολογισμοῦ, ἢ τὴν μὴ ἐμφάνισιν τοῦ πτωχεύσαντος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἁρθρου 477. Ἐ. 545 ἔ. 591 ἔ. 609. Ποιν. 157. (Παλαιῶ Ἐμπ. Ν. 596).

§ Β'.

Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ συμβιβασμοῦ.

522. Ἡ ἐπικύρωσις καθιστᾷ τὸν συμβιβασμόν ὑποχρεωτικόν ὡς πρὸς ἅπαντας τοὺς πιστωτάς καταγεγραμμένους ἢ μὴ ἐν τῇ ἰσολογισμῷ, ἐξελεγχθέντας ἢ μὴ, καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἐκτὸς τοῦ κράτους κατοικοῦντας, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τοὺς κατὰ τ' ἄρθρα

503 καὶ 504 προσωρινῶς γενομένους δεκτοὺς πρὸς διάσχεψιν, δι' οἰονδήποτε ποσὸν ἀναγνωρισθῶσι διὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως. (Παλαιῦ Ἑμ. Ν. 524).

523. Ἡ ἐπικύρωσις διατηρεῖ εἰς ἕκαστον τῶν πιστωτῶν τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 493 ἐγγραφείσαν ὑποθήκην ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τοῦ πτωχεύσαντος· τοῦτου ἕνεκεν οἱ σύνδικοι φροντίζουσι νὰ σημειωθῇ ἀπέναντι τῆς μνησθείσης ἐγγραφῆς ἡ δι' ἧς ἐπικυροῦται ὁ συμβιβασμὸς ἀποφάσις, ἐάν ἄλλο τι δὲν ἀπεφασίσθῃ διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ. (Παλαιῦ Ἑμπ. Ν. 524).

524. Ἄμα καταστάσης τελεσιδίκου τῆς περὶ ἐπικυρώσεως τοῦ συμβιβασμοῦ ἀποφάσεως, παύουσι τὰ καθήκοντα τῶν συνδίκων, ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 527 καὶ 528 προνοουμένων περιπτώσεων. — Οἱ σύνδικοι δίδουσι πρὸς τὸν πτωχεύσαντα τὸν ὀριστικὸν λογαριασμὸν τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν, ὅστις συζητεῖται καὶ περατοῦται ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ. — Οἱ σύνδικοι παραδίδουσι πρὸς τὸν πτωχεύσαντα ὑπὸ τοὺς ἐν τῇ συμβιβασμῷ συνυμολογηθέντας ὅρους, ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, τὰ βιβλία, τὰ ἐγγράφα, καὶ τὰ ἐπιπλα· ὁ πτωχεύσας δίδει ἀπόδειξιν τῆς παραλαβῆς, συντάσσεται δὲ περὶ τούτων ἀπάντων ἔκθεσις παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ, ἀπαλλαττομένου οὕτω τῶν καθηκόντων του. — Ἐν περιπτώσει διενέξεως, ἀποφασίζει τὸ ἐμποροδικεῖον ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ εἰσηγητοῦ.

525. Ὁ μὴ καταδικώμενος ἐπὶ χρεωκοπίᾳ πτωχεύσας, ὅστις ἔτυχε τοῦ συμβιβασμοῦ, δύναται ν' ἀναλάβῃ τὰ ἔργα τοῦ ἐμπορικοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ σημειωθῇ ἐπὶ τοῦ πίνακος τῶν πτωχευσάντων καὶ ἀπέναντι τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ὁ γινόμενος συμβιβασμὸς· ἐκπίπτει δὲ τῶν δικαιωμάτων τούτων καὶ διαγράφεται ἡ τυχὸν γενομένη ὡς ἀνωτέρω σημείωσις, ἐάν, ἐντὸς ἑξὶ μηνῶν ἀπὸ τῆς διὰ τὴν τελευταίαν πληρωμὴν τῶν πρὸς τοὺς πιστωτὰς ὀφειλομένων δόσεων ὠρισμένης προθεσμίας, δὲν πληρωθῶσιν οὗτοι ὁλοσχερῶς.

§ Γ'.

Περὶ τοῦ ἐπὶ ἐγκαταλείψει τῆς περιουσίας συμβιβασμοῦ.

526. Δύναται νὰ συνυμολογηθῇ συμβιβασμὸς ἐπὶ ὀλίγῃ ἢ

μερικῇ ἐγκαταλείψει τῆς περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος κατὰ τοὺς ἐν τοῖς ἄρθροις 512—525 ὁρισμοὺς τοῦ παρόντος Τμήματος· ὁ συμβιβασμὸς οὗτος ἐπιφέρει τ' ἀποτελέσματα τῶν λοιπῶν συμβιβασμῶν, ὑποκείμενος ὡσαύτως εἰς ἀκύρωσιν ἢ διαρρῆξιν διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους.—Ἡ διαχείρισις καὶ ἐκκαθάρισις τῆς ἐγκαταλειφθείσης περιουσίας γίνεται διὰ διαχειριστῶν ἐκλεγομένων κατὰ τὴν ἐν ἄρθρῳ 512 ὀριζομένην διττὴν πλειοψηφίαν παρὰ τῶν πιστωτῶν, ἐνεργούντων ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ εἰσηγητοῦ. — Οἱ διαχειρισταὶ ἐκλέγονται κατὰ τὴν αὐτὴν τοῦ συμβιβασμοῦ συνεδρίασιν· ἂν δὲ τοῦτο ἀποθῇ ἀνέφικτον, ἀναλαμβάνουσι προσωρινῶς τὴν διαχείρισιν οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 497 πιστωταὶ μείζονος ποσότητος, καλούμενοι ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ, καὶ διαρκεὶ ἡ διαχείρισις αὐτῶν μέχρι τῆς ἐκλογῆς ὀριστικῶν διαχειριστῶν. — Ὁ εἰσηγητὴς παύει τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἅμα ἀποπερατωθείσης τῆς ἐκκαθαρίσεως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον λογοδοσίαν. Οἱ διαχειρισταὶ δύνανται ν' ἀντικατασταθῶσιν ἢ ν' ἀνακληθῶσι κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἄρθρων 467, 468, καὶ 537. — Οἱ διαχειρισταὶ δύνανται νὰ συμβιβασθῶσι περὶ παντός δικαιώματος πηγάζοντος ἐκ τῆς ἐγκαταλειφθείσης περιουσίας συμμορφούμενοι μὲ τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 489. Τὸ ἄρθρον 491 ἐφαρμόζεται εἰς τὰ ἐκ τῶν πωλήσεων καὶ εἰσπραξέων προσερχόμενα χρήματα. Οἱ δανεισταὶ συγκαλοῦνται ἅπαξ τοῦλάχιστον τοῦ ἔτους διὰ νὰ λάβωσι γνῶσιν τῆς λογοδοσίας τῶν διαχειριστῶν. Ἀποπερατωθείσης δὲ τῆς ἐκκαθαρίσεως δίδουσιν οὗτοι τὴν ὀριστικὴν αὐτῶν λογοδοσίαν εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ συγκαλουμένην συνέλευσιν τῶν πιστωτῶν, εἰς ἣν ὁ πτωχεύσας δύνανται νὰ παρευρεθῇ, τῇ ἀδείᾳ τοῦ εἰσηγητοῦ, αὐτοπροσώπως ἢ διὰ πληρεξουσίου. Περὶ τῆς λογοδοσίας καὶ τῶν κατ' αὐτῆς γενομένων τυχόν ἀντιρρήσεων συντάσσεται ἔκθεσις ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ.

§ Δ'.

Περὶ ἀκυρώσεως καὶ διαρρῆξεως τοῦ συμβιβασμοῦ.

527. Ὁ συμβιβασμὸς, καὶ τοὶ ἐπικυρωθεῖς δικαστικῶς, εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος, ἐὰν ὁ πτωχεύσας καταδικασθῇ ἐπὶ ὁλίγῃ

χρεωκοπία. — Δύναται δὲ ν' ἀκυρωθῇ παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῇ αἰτήσῃ τῶν συνδίκων ἢ τινος τῶν πιστωτῶν, κλητευθέντων τῶν συνδίκων καὶ τοῦ πτωχεύσαντος, ἕνεκα δόλου ἀνακαλυφθέντος μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν πρὸς τὸν σκοπὸν ἀποκρύψεως τῆς ἐνεργητικῆς περιουσίας ἢ ἐξογκώσεως τῆς παθητικῆς. — Ἡ ἀκύρωσις τοῦ συμβιβασμοῦ ἀπαλλάττει αὐτοδικαίως τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐγγυηθέντας. — Οὐδεμία ἄλλη ἀγωγή πρὸς ἀκύρωσιν αὐτοῦ εἶναι δεκτὴ μετὰ τὴν περὶ τῆς ἐπικυρώσεως ἀπόφασιν.

ὁ28. Ἐὰν ὁ πτωχεύσας δὲν ἐκπληρώσῃ τοὺς ὄρους τοῦ συμβιβασμοῦ, δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ διαρρήξις αὐτοῦ ὑπὸ τῆς πλειονότητος τῶν ἐν τῇ περὶ τοῦ συμβιβασμοῦ συνελεύσει συνελθόντων πιστωτῶν, καθόσον δὲν ἔλαβον τὰς δι' αὐτοῦ ὀρισθείσας ποσότητας· ἡ πλειονότης σχηματίζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 512. — Ἡ αἴτησις εἰσάγεται εἰς τὸ δικαστήριον ὑπὸ τῶν συνδίκων ἐξ ὀνόματος τῶν διαληφθέντων πιστωτῶν, ἢ παρ' αὐτῶν τούτων, καλουμένων τῶν συνδίκων τοῦ πτωχεύσαντος, καὶ τῶν τυχόν ὑπαρχόντων ἐγγυητῶν. — Ἡ διαρρήξις δύναται νὰ ζητηθῇ καὶ ἀτομικῶς, ἀλλὰ μόνον ὡς πρὸς τὸ ἴδιον τῶν αἰτούντων συμφέρον, παρ' ἐνός ἢ πλειόνων πιστωτῶν μὴ λαβόντων καθόλου ἢ ἐν μέρει τὰς διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ ὀρισθείσας ὑπὲρ αὐτῶν δόσεις· ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει οἱ πιστωταὶ οὗτοι ἀναλαμβάνουσι τὴν ἐνάσκησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν ἐπὶ τῇ περιουσίᾳ καὶ τοῦ προσώπου τοῦ πτωχεύσαντος, ἀλλὰ δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσωσι τὸ περιπλέον τῶν ἐν τῷ συμβιβασμῷ σημειωμένων ποσοτήτων, εἰμὴ μετὰ τὴν λήξιν τῶν πρὸς πληρωμὴν τῶν τελευταίων δόσεων ὀρισμένων προθεσμιῶν.

ὁ29. Ἡ διαρρήξις τοῦ συμβιβασμοῦ δὲν ἀπαλλάττει τοὺς περὶ τῆς ὀλικῆς ἢ μερικῆς αὐτοῦ ἐκτελέσεως ἐγγυηθέντας.

ὁ30. Ἡ περὶ διαρρήξεως τοῦ συμβιβασμοῦ ἀγωγή παραγράφεται μετὰ πενταετίαν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ὑπὸ τοῦ πτωχεύσαντος ὀφειλομένης τελευταίας δόσεως.

ὁ31. Ἐὰν μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ συμβιβασμοῦ ὁ πτωχεύσας καταδιώκεται ἐπὶ δολίᾳ χρεωκοπίᾳ καὶ ἐκδοθῇ κατ' αὐτοῦ ἔνταλμα συλλήψεως ἢ φυλακίσεως, ἢ κατασχετήριον ἐν περιπτώσει φυγῆς, τὸ ἐμπαροδικεῖτον δύναται, ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ

εισηγητοῦ, νά διατάξῃ πᾶν πρόσφορον συντηρητικόν μέτρον. Τά μέτρα ταῦτα παύουσιν αὐτοδικαίως· ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀποφασισθῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμή πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος, ἀπολυθῇ οὗτος ἢ ἀθωωθῇ, ἢ ὁπωσδήποτε παύσῃ ἡ κατ' αὐτοῦ ποινικὴ καταδίωξις.

532. Τὸ δικαστήριον, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπὶ ὀλίγῃ χρεωκοπίᾳ καταδικαστικὴν ἀπόφασιν ἢ τὴν ἀπαγγέλλουσιν τὴν ἀκώρωτον ἢ τὴν διάρρηξιν τοῦ συμβιβασμοῦ, διορίζει εισηγητὴν καὶ ἓνα ἢ πλείονας συνδίκους. Οἱ σύνδικοι οὗτοι δύνανται νά προκαλέσωσι τὴν σφράγισιν προβαίνοντες ἄνευ ἀναβολῆς ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τοῦ εἰρηνοδικοῦ, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς παλαιᾶς ἀπογραφῆς, εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν κεφαλαίων, τῶν πιστώσεων, καὶ τῶν ἐγγράφων, συντάσσοντες, χρείας καλούσης, συμπληρωτικὴν ἀπογραφὴν καὶ λολογισμόν. — Οἱ σύνδικοι δημοσιεύουσιν ἄνευ ἀναβολῆς διὰ τῆς ὀρισθείσης ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐφημερίδος κατὰ τὸ ἄρθρον 444 μετ' ἀσπαράγματος τῆς περὶ τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν ἀποφάσεως τὴν πρὸς τοὺς νέους τυχόν πιστωτὰς πρόσκλησιν, ἵνα ἐμφανίσωσιν ἐντὸς 20 ἡμερῶν πρὸς ἐξέλεξιν τὰ δικαιόγραφα αὐτῶν· ἡ πρόσκλησις γίνεται δι' ἐπιστολῶν τοῦ γραμματέως κατὰ τὰς θρᾶς 493 καὶ 496.

533. Τὰ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ προηγουμένου ἁρθροῦ ἐμφανιζόμενα δικαιόγραφα ἐξελέγχονται ἄνευ ἀναβολῆς. — Αἱ προηγουμένως δεκταὶ γενόμεναι καὶ δι' ὅρκου βεβαιωθεῖσαι πιστώσεις δὲν ἐξελέγχονται ἐκ νέου· ἀπαρρίπτονται δὲ ἢ περιορίζονται αἱ ἑκτοτε καθόλου ἢ ἐν μέρει ἐξουφληθεῖσαι.

534. Ἐὰν μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀνωτέρω δὲν ἐπέλθῃ νέος συμβιβασμός, συγκαλοῦνται οἱ δανεισταὶ ἵνα γνωμοδοτήσωσι περὶ τῆς διατηρήσεως ἢ ἀντικαταστάσεως τῶν συνδίκων. — Ὡς δὲ δαμῖα δὲ διανομὴ γίνεται πρὶν ἢ παρέλθῃ ὡς πρὸς τοὺς νέους πιστωτὰς ἢ κατὰ τὰς θρᾶς 493 καὶ 504 χορηγουμένη πρὸς τοὺς ἐντὸς τοῦ Βασιλείου διαμένοντας πιστωτὰς προθεσμίᾳ.

535. Κηρύττονται ἄκυροι καὶ μὴ οὔσαι αἱ ἐν τῷ ἁρθρῳ 449 ἀναφερόμεναι πράξεις, αἱ γενόμεναι ὑπὸ τοῦ πτωχεύσαντος μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἐπικυρώσεως τὸν συμβιβασμὸν ἀποφάσεως, καὶ πρὸ τῆς ἀκυρώσεως ἢ διαρρήξεως αὐτοῦ. Αἱ κατὰ τὸ διάστημα

τοῦτο λοιπαὶ πράξεις τοῦ πτωχεύσαντος ἀκυροῦνται μόνον, ἐὰν ἐξελεγχθῶσι γινόμενα· κατὰ παραβίασιν τῶν ὄρων τοῦ συμβιβάσμου, ἢ πρὸς καταδολίευσιν τῶν δικαιωμάτων τῶν πιστωτῶν.

536. Οἱ πρὸ τοῦ συμβιβασμοῦ πιστῶται ἀναλαμβάνουσιν ἐκ νέου τὴν ὁλοσχερῇ ἐνάσκησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν ὡς πρὸς τὸν πτωχεύσαντα μόνον, κατατάσσονται δὲ εἰς τὴν ὁμάδα κατὰ τὴν ἀκόλουθον ἀναλογίαν.—Ἐὰν δὲν ἔλαβον παντᾶπασι μέροςμα, κατατάσσονται διὰ τὸ ὅλον τῶν πιστώσεών των· ἐὰν ἔλαβον ἀναλογίαν τινὰ τοῦ μερίσματος, κατατάσσονται διὰ τὸ ποσὸν τῆς ἀρχικῆς πιστώσεως, τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸ μὴ ληφθὲν ποσὸν τοῦ συνομολογηθέντος μερίσματος.—Τὰ αὐτὰ ἐφαρμόζονται καὶ κατ' ἑνὴν περίπτωσιν ἤθελε κηρυχθῇ νέα πτώχευσις ἄνευ προηγουμένης ἀκυρώσεως ἢ διαρρήξεως τοῦ συμβιβασμοῦ.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν δανειστῶν.

537. Ἐὰν δὲν κατορθωθῇ συμβιβασμός, οἱ πιστῶται τελοῦσιν αὐτοδικαίως εἰς κατὰστασιν ἐνώσεως. Ὁ εἰσηγητὴς λαμβάνει κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίασιν τὴν γνώμην αὐτῶν περὶ τοῦ τῆς διαχειρίσεως καὶ διατηρήσεως ἢ ἀντικαταστάσεως τῶν συνδίκων, εἰς δὲ τὴν ἐπὶ τούτῳ ψηφοφορίαν δεκτοὶ εἰσι καὶ οἱ προνομιοῦχοι, οἱ ἐνυπόθηκοι, καὶ οἱ ἐπὶ ἐνεχύρῳ πιστῶται. Περὶ τῶν ὑπὸ τῶν πιστωτῶν γενομένων παρατηρήσεων συντάσσεται ἔκθεσις, ἣτις ὑποβάλλεται εἰς τὸ δικαστήριον, τοῦτο δὲ λαμβάνον αὐτὴν ὑπ' ὄψιν ἀποφαίνεται κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 462 καὶ ἐπὶ διατεταγμένα. — Οἱ μὴ διατηρούμενοι σύνδικοι δίδουσιν ἀμελητὴ λογαριασμὸν τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν πρὸς τοὺς νέους συνδίκους ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ, κληθέντος τοῦ πτωχεύσαντος. Ε. 491.

576. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν. 527).

388. Οἱ πιστῶται ἐρωτῶνται ἂν πρέπη νὰ χορηγηθῇ εἰς τὸν πτωχεύσαντα καὶ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ χρηματικὸν βοήθημα ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς πτωχεύσεως. Ἐὰν ἡ πλειονότης τῶν παρόντων πιστωτῶν συγκατατεθῇ, τὸ βοήθημα χορηγεῖται. Οἱ σύνδικοι προτείνουν τὸ ποσόν, ὅπερ ὀρίζεται παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ, ἐπιφυλαττομένης τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου προσφυγῆς

(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Γ'.)

44

ἐκ μέρους τῶν συνδίκων μόνον. Ε. 445. 491. (Παλαίου Ἑμπ. Ν. 530).

539. Ἐὰν ὁμόρυθμος ἢ ἑτερόρρυθμος ἑταιρία πτωχεύσῃ, δύνανται οἱ πιστωταὶ νὰ παραδεχθῶσι τὸν συμβιβασμὸν καὶ μόνον ὑπὲρ ἑνὸς ἢ τινῶν τῶν ὑπευθύνων ἑταίρων. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἅπαντα μὲν ἡ ἑταιρική περιουσία ὑπόκειται εἰς τὰς συνεπείας τῆς ἐνώσεως· ἐξαιρεῖται δ' αὐτῆς ἡ προσωπικὴ περιουσία τοῦ ὑπὲρ οὗ ἐγένετο δεκτὸς ὁ συμβιβασμὸς ἑταίρου, τὰ δὲ κατὰ τὸν εἰδικὸν πρὸς τοὺς πιστωτὰς συμβιβασμὸν πληρωτέα ὑπ' αὐτοῦ μερίσματα δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ἐκ τῆς ἑταιρικής περιουσίας.—Ὁ ἐπιτυχὼν εἰδικοῦ συμβιβασμοῦ ἑταῖρος ἀπαλλάσσεται τῆς ἀλληλεγγύης.

540. Οἱ σύνδικοι παριστῶσι τὴν ὁμάδα τῶν πιστωτῶν καὶ ἐπιφορτίζονται νὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν· δύνανται μάλιστα οἱ πιστωταὶ νὰ τοῖς ἐπιτρέψωσιν ὅπως ἐξακολουθήσωσι τὰ ἔργα τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ πτωχεύσαντος, ὅτε ὀρίζεται συγχρόνως ἡ διάρκεια καὶ ἡ ἔκτασις τῶν ἔργων τούτων, ὡς καὶ τὸ ποσὸν ὃ οἱ σύνδικοι δύνανται νὰ φυλάξωσιν, ὅπως ἐπαρκέσωσιν εἰς τὴν προκειμένην δαπάνην· τοιαύτη ἀπόφασις δὲν δύνανται νὰ γίνῃ εἰμὴ ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ κατὰ πλειονοψηφίαν τῶν τριῶν τετάρτων τῶν πιστωτῶν καὶ τῶν πιστώσεων. —Ὁ πτωχεύσας καὶ οἱ ἀντιλέγοντες πιστωταὶ δύνανται νὰ ανακόψωσι τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἀλλ' ἡ ἀνακοπὴ δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν. Ε. 478. 487 ἐ. 577. 590. 606. (Παλ. Ἑμπ. Ν. 528).

541. Ἐὰν οἱ σύνδικοι κατὰ τὴν ἀνωτέρω διαχειρίσιν ἀναδεχθῶσιν ὑποχρεώσεις ὑπερβαίνουσας τὸ ἐνεργητικὸν τῆς ἐνώσεως, οἱ ἐπιτρέψαντες αὐτάς πιστωταὶ ἐνέχονται μόνοι προσωπικῶς ἐπέκεινα τῆς ἐπὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ μετοχῆς των, ἐντὸς ὧν πάντοτε τῶν ὄρων τῆς δοθείσης παρ' αὐτῶν ἐντολῆς, συνεισφέροντες κατὰ λόγον τῶν πιστώσεων των.

542. Οἱ σύνδικοι προβαίνουν εἰς τὴν ἐκποίησιν τῶν ἀκινήτων, τῶν ἐμπορευμάτων, καὶ λοιπῶν κινητῶν τοῦ πτωχεύσαντος, ἐκκαθαρίζοντες τὰ χρεῖα καὶ τὰς πιστώσεις τῆς πτωχεύσεως, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ ἄνευ προσκλήσεως τοῦ πτωχεύσαντος.—Οἱ σύνδικοι δύνανται νὰ συμβιβασθῶσι

κατὰ τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 489 διαλαμβανόμενον τρόπον περὶ παν-
τός· εἰδούς δικαιομάτων ἀνηκόντων εἰς τὸν πτωχεύσαντα, μὴ
λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν οἰασθήποτε αὐτοῦ ἀντιβρόχσεως.

543. Οἱ ἐν καταστάσει ἐνώσεως πιστωταὶ συγκαλοῦνται ὑπὸ
τοῦ εἰσηγητοῦ ἅπαξ τοῦλάχιστον κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος, καὶ
χρείας καλούσης, καὶ κατὰ τὰ ἐπόμενα. Ἐν τῇ συνελεύσει
ταύτῃ οἱ σύνδικοι δίδουσι λόγον τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν, καὶ
διατηροῦνται ἢ ἀντικαθίστανται ὑπ' ἄλλων κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρ-
θροις 461 καὶ ἐπ. ὀριζόμενα.

544. Ἀποπερατωθείσης τῆς ἐκκαθαρίσεως τῆς πτωχεύσεως,
ὁ εἰσηγητὴς συγκαλεῖ τοὺς πιστωτάς, ἐνώπιον τῶν ὁποίων οἱ
σύνδικοι δίδουσι λόγον τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν, παρόντος ἢ
νομίμως κλητευθέντος τοῦ πτωχεύσαντος. Τῆς λογοδοσίας ταύ-
της κατατίθεται ἀντίγραφον ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ἐμποροδικείου,
πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων.—Ἐν τῇ συνελεύσει ταύτῃ οἱ
πιστωταὶ γνωμοδοτοῦσιν ἐάν ὁ πτωχεύσας ᾖ ἢναι συγγνωστός,
συντάσσεται δ' ἐκθεσις ἐν ἣ ἕκαστος τῶν πιστωτῶν καὶ ὁ πτω-
χεύσας δύνανται νὰ καταχωρίσωσι τὰς παρατηρήσεις αὐτῶν. Δια-
λυθείσης τῆς συνελεύσεως ταύτης, ἡ ἐνωσις παύει αὐτοδικαίως.

545. Ὁ εἰσηγητὴς ὑποβάλλει εἰς τὰ δικαστήριον τὴν ἐν τῇ
συνελεύσει τῶν πιστωτῶν ἐκφρασθεῖσαν γνώμην ἐπὶ τοῦ ζητή-
ματος, ἂν ὁ πτωχεύσας ᾖ ἢναι συγγνωστός, καὶ ἐκθεσιν περὶ τοῦ
χαρακτῆρος καὶ τῶν περιστάσεων τῆς πτωχεύσεως. Τὸ δικα-
στήριον ἀποφασίζει ἂν ὁ πτωχεύσας ᾖ ἢναι συγγνωστός. Ε. 557.
609 (Παλαιῦ Ἑμπ. Ν. 531).

546. Ἐάν ὁ πτωχεύσας δὲν κηρυχθῇ συγγνωστός, οἱ πιστω-
ταὶ ἀνακτῶσι τὴν ἐνάσκησιν τῶν ἀτομικῶν αὐτῶν ἀγωγῶν κατὰ
τοῦ προσώπου καὶ τῆς περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος.—Ἐάν ὁ
πτωχεύσας κηρυχθῇ συγγνωστός, ἀπαλλάσσεται τῆς προσωπι-
κῆς κρατήσεως ὡς πρὸς τοὺς πιστωτάς τῆς πτωχεύσεώς του,
οἵτινες δύνανται νὰ ἐπιληφθῶσι μόνον τῆς περιουσίας αὐτοῦ,
πλὴν τῶν δι' εἰδικῶν νόμων προνοουμένων ἐξαιρέσεων. Κατ' αἵ-
τησιν τοῦ πτωχεύσαντος σημειοῦται ἐν τῷ πλάνῳ τῶν πτω-
χευσάντων καὶ ἀπέναντι τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἡ δικαστικὴ ἀπό-
φασις. Ε. 557. 609. (Παλαιῦ Ἑμπ. Ν. 531).

547. Δὲν δύνανται νὰ κηρυχθῶσι συγγνωστοὶ οἱ δόλιοι χρεωκόποι, οἱ ἀντιβαδισταί, οἱ ἐπὶ κλοπῇ, πλαστογραφίᾳ, ἀπάτῃ, ἢ ὑπεξαίρεσει καταδικασθέντες, οἱ θεματοφύλακες, οἱ ἐπίτροποι, οἱ διαχειρισταί, ἢ ἄλλοι ὑπόλογοι, ἐν ὅσῳ δὲν δώσωσι λόγον τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν καὶ ἐξοφλήσωσι τὸ ὀφειλόμενον. Ε. 557. 609. 616. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν. 531).

548. Οὐδεὶς ὀφειλέτης ἔμπορος εἶναι δεκτὸς εἰς παραχώρησιν τῆς περιουσίας του ἐκτός τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 526 διατασσόμενων.

Ν. Τὸ ἄρθρον 548 ἀποκλείει τῆς παραχώρησης τὸν κατὰ τὸν χρέον τῆς αἰτήσεως ἔμπορον καὶ οὐχὶ τὸν ἄλλοτε ποτε ἔμπορον. Α. Π. 230 τοῦ 84.

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ τῆς παύσεως τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως ἔνεκεν ἐλλείψεως ἐνεργητικῆς περιουσίας.

549. Ἐὰν αἱ ἐργασίαι τῆς πτωχεύσεως δὲν δύνανται νὰ ἐξακολουθήσωσι δι' ἐλλείψιν περιουσίας, τὸ δικαστήριον δύναται, ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ εἰσηγητοῦ, καὶ ἀκουσθέντων τῶν συνδίκων, νὰ κηρύξῃ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως. — Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ πιστωταὶ ἀναλαμβάνουσι τὴν ἐνάσκησιν τῶν ἀτομικῶν αὐτῶν δικαιωμάτων κατὰ τε τοῦ προσώπου καὶ τῆς περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος. — Ἀλλὰ διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τὸ δικαστήριον, ἔνεκεν ἰδιαιτέρων λόγων, καὶ ἀκουσθέντων τῶν συνδίκων, δύναται ν' ἀποφανθῇ ὅτι ὁ πτωχεύσας εἶναι συγγνωστός. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς περὶ ἀποπερατώσεως τῆς πτωχεύσεως ἀποφάσεως ἀναστέλλεται ἐπὶ ἓνα μῆνα ἀπὸ τῆς χρονολογίας αὐτῆς.

550. Ὁ πτωχεύσας καὶ πᾶς ἄλλος διαφερόμενος δύναται, κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς ὑποθέσεως, νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς κηρύττεται ἡ παῦσις τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως, ἀποδεικνύων ὅτι ὑπάρχουσιν ἱκανὰ πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως χρήματα, ἢ προκαταβάλλον εἰς χεῖρας τῶν συνδίκων τὴν πρὸς τοῦτο ἀναγκαίαν

ποσότητα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, πρὸ πάντων ἐξοφλοῦνται τὰ ἔξοδα τῶν δυνάμει τοῦ προηγουμένου ἄρθρου γενομένων δικαστικῶν πράξεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Περὶ πιστωτῶν διαφορῶν κατηγοριῶν καὶ περὶ τῶν ἐν πτωχεύσει δικαιωμάτων αὐτῶν.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ συνοφειλετῶν καὶ ἐγγυητῶν.

551. Ὁ πιστωτὴς ὁ φέρων δικαιόγραφα ὑπογεγραμμένα, ὀπίσθογραφήμενα, ἢ ἡσφαλισμένα δι' ἐγγυήσεως ἀλληλεγγύως ὑπὸ τοῦ πτωχεύσαντος καὶ ἄλλων ἐν πτωχεύσει συνοφειλετῶν, μετέχει τῶν διανομῶν ἀπασῶν τῶν ομάδων, ἐμφανιζόμενος εἰς ἐκάστην αὐτῶν διὰ τὴν ὀνομαστικὴν ἀξίαν τοῦ δικαιογράφου τοῦ μέχρις ὀλοσχεροῦς πληρωμῆς αὐτοῦ. Ε. 572. (Παλαιοῦ Ἐμπ. Ν. 534).

552. Οὐδεμία ἀναγωγή ἔνεκα τῶν πληρωθέντων μερισμάτων ἐπιτρέπεται εἰς τὰς πτωχεύσεις τῶν συνοφειλετῶν πρὸς ἀλλήλας, ἐκτὸς ἐὰν τὸ σύνολον τῶν ὑπὸ τῶν πτωχεύσεων τούτων διδομένων μερισμάτων ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῆς πιστώσεως κατὰ κεφάλαιον, τόκους, καὶ ἔξοδα, ὅτε τὸ ὑπερβάλλον περιέρχεται εἰς τὰς ομάδας τῶν πτωχευσάντων, κατὰ λόγον τῶν παρ' αὐτῶν πληρωθέντων ποσῶν, καὶ τοῦ εἰς τοὺς πτωχεύσαντας, καθὼ συνοφειλέτας, ἀμοιβαίως ἐπιβάλλοντος μέρους τῆς ὀφειλῆς. — Ἄν ὅμως τινὲς τῶν συνοφειλετῶν εὐθύνωνται εἰς ἀποζημιώσιν πρὸς τοὺς λοιπούς, τὸ ὑπερβάλλον ἀνήκει, κατὰ τὴν τάξιν τῶν ὑποχρεώσεων, εἰς τὰς ομάδας τῶν πτωχευσάντων συνοφειλετῶν τῶν δικαιουμένων ν' ἀποζημιωθῶσι παρὰ τῶν λοιπῶν.

553. Ἄν ὁ κομιστὴς δικαιογράφων ἀλληλεγγύως μεταξὺ τοῦ πτωχεύσαντος καὶ ἄλλων συνυποχρέων προσώπων ἔλαβε πρὸ τῆς πτωχεύσεως μέρος τῆς πιστώσεώς του, δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὴν ομάδα εἰμῇ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ προκαταβληθέντος αὐτῷ ποσοῦ, διατηρῶν διὰ τὸ εἰσέτι ὀφειλόμενον αὐτῷ κατὰ λοιπὸν τὰ δικαιώματά του κατὰ τοῦ συνοφειλέτου ἢ τοῦ ἐγγυη-

τοῦ. — Ὁ ἐν μέρει πληρώσας συνοφειλέτης ἢ ἐγγυητὴς περιλαμβάνεται εἰς τὴν αὐτὴν ὁμάδα δι' ὅσα ἐπλήρωσεν ὑπὲρ τοῦ πτωχεύσαντος. — Διατηρεῖ μὴ ἀλλοιωτὰ ὁ πιστωτὴς τὸ δικαίωμα νὰ προαφαιρέσῃ μέχρι τελείας ἐξοφλήσεως τῆς πιστώσεώς του τὸ εἰς τὸν συνοφειλέτην ἢ τὸν ἐγγυητὴν προσωρισμένον μέρος· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, ἢ κατὰ τοῦ αὐτοῦ συνοφειλέτου ἢ ἐγγυητοῦ ἀγωγή τοῦ πιστωτοῦ περιορίζεται εἰς τὸ ποσόν, οὗτινος διατελεῖ εἰσέτι πιστωτὴς μετὰ τὴν λήψιν τῶν δύο μερισμάτων.

554. Ὁ συνοφειλέτης ἢ ἐγγυητὴς, ὅστις χάριν τῆς ἀναγωγῆς αὐτοῦ ἠσφαλίσθῃ δι' ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ πτωχεύσαντος, ἢ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ἐνεχύρον, περιλαμβάνεται εἰς τὴν ὁμάδα διὰ τὸ δι' ὑποθήκης ἢ ἐνεχύρου ἐξησφαλισμένον ποσόν. Τὸ δὲ ποσόν τοῦτο συγχέεται μετὰ τοῦ ἐκ τῆς πτωχεύσεως ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ ἀπαιτουμένου, καὶ τὸ τίμημα τῶν ἐνυποθήκων κτημάτων ἢ τῶν ἐνεχύρων ἀποδίδεται εἰς τὸν πιστωτὴν ἀπέναντι τοῦ εἰσέτι πρὸς αὐτὸν ὀφειλομένου.

555. Καὶ μετὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ συμβιβασμοῦ οἱ πιστωταὶ διατηροῦσι τὴν ἀγωγὴν αὐτῶν διὰ τὸ ὅλον τῆς πιστώσεώς των κατὰ τῶν συνοφειλετῶν ἢ τῶν ἐγγυητῶν τοῦ πτωχεύσαντος, καὶ τοὶ παραδεχθέντες ἐκούσίως τὸν δικαστικὸν συμβιβασμόν.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν δι' ἐνεχύρου ἢ διὰ προνομίου ἐπὶ τῶν κινητῶν ἐξησφαλισμένων πιστωτῶν.

556. Ὅσοι τῶν πιστωτῶν τοῦ πτωχεύσαντος εἰσὶν ἐγκύρω· ἠσφαλισμένοι δι' ἐνεχύρου δὲν ἐγγράφονται εἰς τὴν ὁμάδα τῶν πιστωτῶν εἰμὴ χάριν ὑπομνήσεως. 'Ε. 513. 557. (Παλαιοῦ 'Εμπ. Ν. 535).

557. Οἱ σύνδικοι δύνανται πάντοτε, τῇ ἀδείᾳ τοῦ εἰσηγητοῦ, νὰ παραλάβωσι τὸ ἐνεχύρον ὑπὲρ τῆς πτωχεύσεως, πληρόν· τες τὸ χρέος. — Ἐὰν οἱ σύνδικοι δὲν παραλάβωσι τὸ ἐνεχύρον, καὶ πωληθῇ ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ εἰς τιμὴν ὑπερβαίνουσαν τὴν πίστωσιν, τὸ περιπλέον ἀποδίδεται πρὸς τοὺς συνδίκους. Ἐὰν τὸ τίμημα ᾖ ἐλάττω τῆς πιστώσεως, ὁ ἐνεχύ-

ροῦχος πιστωτής πληρόνεται διὰ τὸ περιπλέον συμμέτρως ὡς ἀνέγγυος πιστωτής. Ἐ. 556. (Παλαιῦ Ἐμπ. Ν. 536).

558. Οἱ μισθοὶ τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πτωχεύσαντος διατελεσάντων ἐργατῶν δι' ἓνα μῆνα πρὸ τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως κατατάσσονται ὡς προνομιούχοι κατὰ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 940 § 4 τῆς πολ. δικονομίας ὀριζομένην τάξιν. — Οἱ εἰς τοὺς ἐμπορικὸς ὑπαλλήλους ὀφειλόμενοι μισθοὶ διὰ τοὺς πρὸ τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως ἕξ μῆνας κατατάσσονται ὡσαύτως ὡς προνομιούχοι κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν.

559. Οἱ σύνδικοι παραδίδουσι πρὸς τὸν εἰσηγητὴν κατάλογον τῶν πιστωτῶν τῶν ἀντιποιοιμένων προνόμιον ἐπὶ τῶν κινητῶν, ὁ δὲ εἰσηγητὴς διατάσσει, κατὰ τὰς περιστάσεις, νὰ πληρωθῶσιν οἱ πιστωταὶ οὗτοι ἐκ τῶν πρώτων χρημάτων ἅτινα ἤθελον συναχθῇ. Ἐάν ἀναφυῶσι διενέξεις, ἀποφασίζονται ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ ἢ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου κατὰ τὸ ἄρθρον 502.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐνυπόθηκων πιστωτῶν.

560. Ἐάν τὸ τίμημα τῶν ἀκινήτων διανεμηθῇ πρὸ τοῦ τιμήματος τῶν κινητῶν ἢ καὶ συγχρόνως, οἱ προνομιούχοι ἢ ἐνυπόθηκοι πιστωταί, οἱ μὴ ἀποπληρωθέντες ἐκ τοῦ τιμήματος τῶν ἀκινήτων, συντρέχουσιν ὡς πρὸς τὰ πρὸς αὐτοὺς εἰσέτι ὀφειλόμενα ποσὰ μετὰ τῶν ἀνεγγύων πιστωτῶν εἰς τὴν διανομὴν τῶν εἰς τὴν ὁμάδα τῶν τελευταίων τούτων ἀνηκόντων χρημάτων, μετὰ προηγουμένην τῶν πιστώσεων τούτων ἐξέλεγχιν καὶ ἔνορκον βεβαίωσιν κατὰ τοὺς ἐν τοῖς προηγουμένοις ἄρθροις διαγραφομένους τύπους. Ε. 513. 519. 522 ἐ. 564. 572 (Παλαιῦ Ἐμπ. Ν. 539).

561. Ἐάν πρὸ τῆς διανομῆς τοῦ τιμήματος τῶν ἀκινήτων ἐνεργηθῶσι χρηματικαὶ διανομαὶ ἐκ τοῦ τῶν κινητῶν, οἱ προνομιούχοι ἢ οἱ ἐνυπόθηκοι πιστωταί, μετὰ τὴν προηγουμένην ἐξέλεγχιν καὶ ἔνορκον βεβαίωσιν τῶν πιστώσεων αὐτῶν, συντρέχουσιν εἰς αὐτὰς κατὰ λόγον ὀλοκλήρου τῆς πιστώσεώς των, ἐνεργουμένων, χρείας τυχούσης, τῶν κατωτέρω ἀφαιρέσεων. Ε. 572 (Παλαιῦ Ἐμπ. Ν. 540).

562. Ἐάν οἱ προνομιοῦχοι ἢ οἱ ἐνυπόθηκοι πιστωταὶ ταχθῶσιν ἐπωφελῶς ἐπὶ τοῦ τιμήματος τῶν ἀκινήτων σύνολον τῶν πιστώσεων των, ἡ ἀνέγγυος ὁμὰς ὑποκαθάντ' αὐτῶν διὰ τὰς δυνάμει τοῦ προηγουμένου ἄρθρου σὰς παρ' αὐτῶν ποσότητας.

563. Ἐάν οἱ προνομιοῦχοι ἢ οἱ ἐνυπόθηκοι πιστωταὶ ταχθῶσιν ἐπὶ τοῦ τιμήματος τῶν ἀκινήτων ὡς πρὸς μέρος τῶν πιστώσεων αὐτῶν, τὰ ἐπὶ τῆς ἀνεγγύου ὁμὰς καιώματα αὐτῶν κανονίζονται ὀριστικῶς κατὰ λόγον τῆς τὴν κατὰταξιν ὑπολειπομένου μέρους τῆς πιστώσεώς των ἐγγειρόγραφος ὁμὰς ὑποκαθίσταται ἀντ' αὐτῶν δι' ὅσα ἔλαβον κατὰ τὸ ἄρθρ. 561 ἐπέκεινα τῆς ἀναλογίας τοῦ μεταχθέντος μέρους τῆς πιστώσεώς των. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν.

564. Ὅσοι τῶν προνομιοῦχων ἢ ἐνυποθήκων πιστωτῶν τυχῶσιν ἐπωφελοῦς τάξεως ἐπὶ τοῦ τιμήματος θεωροῦνται ἀπλοῦ ἀνέγγυοι πιστωταί, καὶ ὑπόκεινται εἰς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ πασῶν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀνεγγύου ὁμὰς. Ε. 572. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν. 543).

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς τοῦ πτωχεύσαντος

565. Ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως τοῦ ἀνδρός, ἡ γυνὴ λαμβάνει τὰ προικῆα καὶ ἐξώπροικα αὐτῆς ἀκίνητα, ἀκίνητα γινόμενα ἐν καιρῷ τῆς συνάψεως τοῦ γάμου, ὡς καὶ τὰ διατεταγμένα αὐτοῦ ἐκ κληρονομίας ἢ ἐκ δωρεᾶς ἐν ζωῇ ἢ αἰτίᾳ ἀποκτηθέντα· ὡσαύτως δὲ ἀναλαμβάνει τὰ κατ' ἀνταλίσσασθαι ἀντικατάστασιν ἄλλων ἀκινήτων τῆς γυναικὸς ὑπ' αὐτὴν ἀποκτηθέντα, ἐὰν ἡ ἀντικατάστασις συνωμολογήθῃ ἐν τῇ πτωχεύσει ἐγγράφῳ καὶ ἐγένετο δεκτὴ παρὰ τῆς γυναικὸς διὰ τὸν ἐλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν. (Ἑμπ. Ν. 545).

566. Ἀναλαμβάνει ὡσαύτως ὅσα αὐτὴ καὶ ἐν ἰδίᾳ ὀνόματι ἀπέκτησεν ἀκίνητα διὰ χρημάτων προερχομένων ἐκποιήσεως τῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου ἀνηκόντων ἀκινήτων, ἢ ἐκ τῶν εἰρημένων κληρονομιῶν ἢ δωρεᾶς

μόνον νά δηλοῦται ῥητῶς ἐν τῇ τῆς κτήσεως ἐγγράφῳ ἢ χρῆσις τῶν χρημάτων τούτων, καὶ ν' ἀποδεικνύται δι' ἀπογραφῆς ἢ διὰ παντός ἄλλου ἐγγράφου, ἔχοντος βεβαίαν χρονολογίαν, πότεν ταῦτα ἐπῆγασαν. Ε. 567. 570. (Παλαιῶ Ἑμπ. Ν. 546).

567. Ἐκτός τῆς ἐν τῇ προηγουμένῳ ἄρθρῳ διαλαμβανομένης περιπτώσεως, ὁ νόμος τεκμαίρεται, ὅτι τὰ παρὰ τῆς γυναικὸς τοῦ πτωχεύσαντος ἀποκτηθέντα κτήματα ἀνήκουσιν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς, ἐπληρώθησαν ἐκ τῶν χρημάτων του, καὶ πρέπει νά συμπεριληφθῶσιν εἰς τὴν ἐνεργητικὴν περιουσίαν τοῦ πτωχεύσαντος, διατηρουμένου εἰς τὴν γυναικὰ τοῦ δικαιώματος ν' ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον. Ε. 570. (Παλαιῶ Ἑμπ. Ν. 547).

568. Ἡ γυνὴ ἀναλαμβάνει αὐτοῦσια τὰ ἐν τῇ γαμικῇ συμφώνῳ σημειούμενα κινητὰ προικῶ ἢ ἐξώπροικα, ἢ ὅσα ἀπέκτησεν ἐκ δωρεῶς ἢ κληρονομίας, ἐὰν ἡ ταυτότης αὐτῶν ἀποδεικνύται δι' ἀπογραφῆς ἢ ἄλλης πράξεως ἐχούσης βεβαίαν χρονολογίαν. — Ἐὰν τὰ κινητὰ τῆς γυναικὸς ἐπωλήθησαν καὶ διὰ τοῦ τιμήματος αὐτῶν ἡγοράσθησαν ἄλλα, ἢ καθ' οἷονδῆποτε ἄλλον τρόπον ἀντικατεστάθησαν δι' ἄλλων κινητῶν ἢ ἀκινήτων, ἡ γυνὴ δύναται νά ἐνασκήσῃ τὴν ἐπὶ ἀπολήψει ἀγωγὴν τῆς, ἐὰν ἡ ἀντικατάστασις βεβαιουῖται δι' ἐγγράφου ἔχοντος βεβαίαν χρονολογίαν. — Ἐν ταῖς περιπτώσεσι τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἐκτός τῶν ἐν τῇ πολ. δικονομίᾳ ὀριζομένων ἄλλων τρόπων, ἡ βεβαία χρονολογία δύναται νά προκύψῃ ὡς πρὸς τὰ χρεώγραφα, καὶ ἐκ τῆς καταχωρίσεως αὐτῶν ἐν τοῖς βιβλίοις δημοσίων καταστημάτων, ἀνωνύμων ἐταιριῶν, καὶ κατὰ μετοχὰς ἑτερορρύθμων. — Ἐν ἐλλείψει τοιαύτης ἀποδείξεως, ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς κατεχόμενα κινητὰ ἀνήκουσιν εἰς τὴν ὁμάδα τῶν πιστωτῶν, ἐπιφυλαττομένου εἰς τὸν εἰσηγητὴν τοῦ δικαιώματος νά ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς συνδίκους, ἐπὶ τῇ προτάσει αὐτῶν καὶ κατ' αἵτησιν τῆς γυναικὸς τοῦ πτωχεύσαντος, νά τῇ παραδώσωσι τὰ πρὸς χρῆσιν αὐτῆς ἀναγκατὰ ἱμάτια καὶ ὀθόνια, τηρουμένης οὐχ ἥττον τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 458. (Παλαιῶ Ἑμπ. Ν. 554).

569. Ἡ γυνὴ δὲν δύναται νά ἐγείρῃ τὴν ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 565 καὶ 566 πηγάζουσαν περὶ ἀπολήψεως ἀγωγὴν,

εἰμὴ ἀναδεχομένη τὰς νομίμως βαρυνούσας τὰ κτήματα ἀτήσεις καὶ ὑποθήκας. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν. 549).

570. Ἄν τυχὸν ἡ γυνὴ ἐπλήρωσε χρῆν τοῦ ἀνδρός, ὑπὸ κατὰ νόμον τεκμήριον ὅτι ἡ πληρωμὴ ἐγένετο διὰ χρημάτων αὐτοῦ, ὅθεν οὐδεμίαν δύναται νὰ ἐγείρῃ κατὰ τῆς πτωχεύσεως ἀγωγὴν, ἐκτὸς ἐὰν ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον κατὰ τὸ ἄρθρον 567. Ἡ γυνὴ τοῦ πτωχεύσαντος κατατάσσεται μεταξὺ τῶν πιστωτῶν τῆς πτωχεύσεως διὰ τὸ τίμημα τῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ νόμου ὑπὸ τοῦ ἀνδρός ἀπαλλοτριωθέντων πραγμάτων αὐτῆς. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν. 550).

571. Ἡ γυνή, ἥς ὁ ἀνὴρ ἦτον ἔμπορος κατὰ τὴν τέλιν τοῦ γάμου, ἥ, μὴ ἔχων τότε ἐπάγγελμα, ἡσπάσθη τὸ ἔμπορὸν ἐντὸς τοῦ ἐπομένου ἔτους, δὲν δύναται, ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως αὐτοῦ, νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν λόγῳ τῶν ἐν τῇ γαμικῇ συμφωνίᾳ ὑπὲρ αὐτῆς διαλαμβανομένων κερδῶν· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει οὐδ' οἱ δανεισταὶ δύνανται νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τῶν παρὰ τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἄνδρα διὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου γενομένων πράξεων. (Παλ. Ἑμπ. Ν. 551. 552).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Περὶ τῆς μεταξὺ τῶν πιστωτῶν διανομῆς καὶ τῆς ἐκκαθαρίσεως τῶν κινητῶν.

572. Τὰ ἐκ τῶν κινητῶν τοῦ πτωχεύσαντος χρήματα, ἀπορριπτόμενα τῶν δικαστικῶν καὶ τῶν χάριν τῆς διοικήσεως πτωχεύσεως ἐξόδων καὶ καταβολῶν, τῶν πρὸς τὸν πτωχεύσαντα καὶ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ δοθέντων βοηθημάτων, καὶ τῶν ἀπορριπτόμενων πρὸς τοὺς προνομιοῦχους, διανέμονται μεταξὺ τῶν πιστωτῶν κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐξελεγχθεισῶν καὶ ἐκκαθαρισθῶν βεβαιωθεισῶν πιστώσεων των. — Ἐπὶ τούτῳ οἱ σύνδικοι παραδίδουσι κατὰ μῆνα πρὸς τὸν εἰσηγητὴν ἔκθεσιν περὶ τῆς καταστάσεως τῆς πτωχεύσεως καὶ τῶν ὑπαρχόντων ἐν τῇ πτωχείᾳ χρημάτων, ὁ δὲ εἰσηγητὴς διατάσσει, χρεῖας καλούσης, νὰ μεταξὺ τῶν πιστωτῶν διανομὴ, ἥς ὀρίζει τὸ ποσόν, φροντιστὴς νὰ εἰδοποιηθῶσιν ἅπαντες οἱ πιστωταί. Ἐ. 554 ἐπ. 560. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν. 558. 559).

573. Οὐδεμία διανομή γίνεται μεταξύ τῶν ἐντὸς τοῦ Κράτους διαμενόντων πιστωτῶν, χωρὶς νὰ φυλαχθῇ τὸ μέρος τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὰς ἐν τῷ ἰσολογισμῷ ἀναφερομένας πιστώσεις τῶν ἐκτὸς τοῦ Κράτους διαμενόντων, ἂν καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς διανομῆς αἱ πιστώσεις αὗται δὲν ἐγένοντο εἰσέτι δεκταὶ εἰς τὸ παθητικὸν τῆς πτωχεύσεως. — Ἐὰν τοιαῦται πιστώσεις δὲν ἀναφέρονται ὠρισμένως ἐν τῷ ἰσολογισμῷ, ὁ εἰσηγητὴς ὀρίζει τὴν φυλακτέαν ποσότητα, μὴ κωλυομένης τῆς εἰς τὸ δικαστήριον προσφυγῆς τῶν συνδίκων.

574. Τὰ ὑπὲρ τῶν ἐκτὸς τοῦ Κράτους πιστωτῶν φυλασσόμενα ποσὰ μένουσιν ἐν τῷ δημοσίῳ ταμείῳ ἢ τῷ τῆς Ἑθνικῆς, Ἰονικῆς, ἢ Πιστωτικῆς Τραπεζῆς μέχρι τῆς λήξεως τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 495 ὀριζομένης προθεσμίας. Ἐὰν δὲ οὗτοι δὲν ὑποβάλωσιν εἰς ἐξέλεγχιν τὰς πιστώσεις αὐτῶν κατὰ τοὺς περὶ τούτου ὀρισμοὺς τοῦ παρόντος νόμου, τὰ δι' αὐτοὺς φυλαχθέντα ποσὰ διανεμόνται μεταξύ τῶν ἀναγνωρισθέντων πιστωτῶν. — Ὡσαύτως φυλάσσονται τὰ ἀνήκοντα ποσὰ ὡς πρὸς τὰς πιστώσεις, ὧν ἡ παραδοχὴ δὲν ἀπερασίσθη εἰσέτι ὀριστικῶς. — Οἱ ἐκ τῶν φυλαχθέντων τούτων ποσῶν παραγόμενοι τόκοι ἀνήκουσιν εἰς τοὺς πιστωτάς, ὑπὲρ ὧν ἐφυλάχθησαν. — Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὰ ἐξῆθα καὶ οἱ κινδύνου τῶν φυλασσομένων ποσῶν ὀρῶσι τοὺς πιστωτάς.

575. Οὐδεμία πληρωμὴ γίνεται ὑπὸ τῶν συνδίκων ἐὰν δὲν ἐμφανισθῇ τὸ καταστατικὸν τῆς πιστώσεως ἔγγραφον. Οἱ σύνδικοι σημειοῦσιν ἐπὶ τοῦ δικαιογράφου τὴν παρ' αὐτῶν γενομένην ἢ διαταχθεῖσαν πληρωμὴν. Ἐὰν ᾖναι ἀδύνατος ἡ προσαγωγή τοῦ δικαιογράφου, ὁ εἰσηγητὴς δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν πληρωμὴν ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει ἀποσπάσματος τῆς περὶ ἐξελέγξεως τῆς πιστώσεως ἐκθέσεως. — Ὁ πιστωτὴς ἐξοφλεῖ τὸν περὶ διανομῆς κατάλογον ὑπογραφομένον ἐν τῷ περιθωρίῳ. Ἐ. 572. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν. 561).

576. Ἡ ἔννοσις, κλητευθέντος νομίμως τοῦ πτωχεύσαντος, δύναται νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ δικαστηρίου τὴν ἄδειαν νὰ συνομολογήσῃ τὴν ἐν ὁμαδί ἐκποίησιν καθόλου ἢ ἐν μέρει τῶν ὑπολειπομένων κινητῶν καὶ τῶν μὴ εἰσπραχθεῖσων πιστώσεων, ἐπι-

μελεία τῶν συνδίκων.—Ἐκαστος πιστωτῆς δύναται νὰ προκαλέσῃ διὰ τοῦ εἰσηγητοῦ τὴν πρὸς τὸν διαληφθέντα σκοπὸν διάσκεψιν τῆς ἐνώσεως. Ἐ. 540. (Παλ. Ἐμπ. Ν. 563).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

Περὶ τῆς πωλήσεως τῶν ἀκινήτων τοῦ πτωχεύσαντος.

577. Ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς περὶ τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως ἀποφάσεως οἱ πιστωταὶ δὲν δύνανται νὰ προδῶσιν εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκποίησιν τῶν ἀκινήτων, ἐφ' ὧν δὲν ἔχουσι προνόμιον ἢ ὑποθήκην. — Οἱ προνομιοῦχοι ἢ ἐνυπόθηκοι πιστωταὶ δὲν δύνανται νὰ προδῶσιν εἰς τὴν ἐκποίησιν τῶν ὑπεγγύων αὐτοῖς ἀκινήτων, ἐὰν ἡ πίστωση αὐτῶν δὲν κατέστη ληξιπρόθεσμος. Ἐ. 540. Πολ. 4085 ἐ. 4077 (Παλαιοῦ Ἐμπ. Ν. 564).

578. Ἐὰν πρὸ τῆς ἐνώσεως δὲν ἤρξατο τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν προνομιοῦχων ἢ ἐνυποθήκων πιστωτῶν ἀναγκαστικὴ ἐκποίησις τῶν ἀκινήτων, μόνοι οἱ σύνδικοι δύνανται νὰ ἐνεργήσωσι τὴν πώλησιν αὐτῶν· ὀφείλουσι δὲ νὰ προδῶσιν εἰς αὐτὴν ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν, δι' ἀδείας τοῦ εἰσηγητοῦ, φυλαττομένων τῶν περὶ τῆς ἐκποιήσεως τῆς ἀκινήτου περιουσίας τῶν ἀνηλίκων διαγραφομένων διατυπώσεων. (Παλαιοῦ Ἐμπ. Ν. 565).

579. Καὶ οἱ σύνδικοι δύνανται νὰ ὑπερθεματίσωσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ

Περὶ διεκδικήσεως.

580. Ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως δύνανται νὰ διεκδικηθῶσι τὰ μὴπω πληρωθέντα ἐμπορικὰ γραμμάτια ἢ ἄλλα χρεώγραφα, ἅτινα ἤθελον εὑρεθῇ αὐτόουσια ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ τοῦ πτωχεύσαντος κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς κηρυττούσης τὴν πτώχευσιν ἀποφάσεως, ἐὰν ἀπεστάλησαν ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου πρὸς τὸν πτωχεύσαντα μὲ ἀπλὴν ἐντολὴν νὰ ἐξαργυρώσῃ καὶ νὰ φυλάττῃ τὴν ἀξίαν αὐτῶν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀποστολέως, ἢ ἂν ᾗσαν εἰδικῶς προωρισμένα ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς ῥητάς πληρωμάς. Ε. 582.

581. Δύνανται νά διεκδικηθῶσιν, ἐνόσω ὑπάρχουσιν ἀναλ-
λοίωτα, καθόλου ἢ ἐν μέρει, ἐμπορεύματα, ἅτινα παρεδόθησαν
πρὸς τὸν πτωχεύσαντα λόγῳ παρακαταθήκης ἢ διὰ νά πωληθῶσι
διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἀποστολέως. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ πε-
ριπτώσει δύνανται νά γενῇ διεκδικήσεις καὶ τοῦ τιμήματος τῶν
εἰρημένων ἐμπορευμάτων ἢ μέρους αὐτοῦ, ἂν εἰσέτι δὲν ἐπλη-
ρώθῃ διὰ χρημάτων ἢ ἄλλως, ἢ δὲν κατεχωρίσθῃ εἰς τὸν μεταξὺ
τοῦ πτωχεύσαντος καὶ τοῦ ἀγοραστοῦ ἀλληλόχρεων λογαριασμὸν,
ἢ δὲν συνεψηφίσθῃ μεταξὺ αὐτῶν. (Παλαιῶ Ἑμπ. Ν. 576).

582. Τὰ πρὸς τὸν πτωχεύσαντα ἀποσταλέντα ἐμπορεύματα
δύνανται ὡσαύτως νά διεκδικηθῶσιν, ἐνόσω δὲν παρεδόθησαν εἰς
τάς ἀποθήκας τοῦ, ἢ ἐν δημοσίαις ἀποθήκαις εἰς τὴν διάθεσιν
αὐτοῦ, ἢ εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ παραγγελιοδόχου αὐτοῦ, τοῦ
ἐπιρροτισμένου τὴν διὰ λογαριασμὸν τοῦ πτωχεύσαντος ἐκπαίη-
σιν των· δὲν εἶναι μολαταῦτα δεκτὴ ἢ διεκδικήσεις, ἐάν, πρὶν
φθάσωσι τὰ ἐμπορεύματα, ἐπωλήθῃσαν ἀδόλως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν
τιμολογίων, φορτωτικῶν, ἢ ἀγωγιαστηρίων, ὑπογεγραμμένων
παρὰ τοῦ ἀποστολέως. — Γενομένης διεκδικήσεως, ὁ διεκδικῶν
ὀφείλει νάποδώσῃ εἰς τὴν ὁμάδα τῶν δανειστῶν τοῦ πτωχεύσαν-
τος τὰς τυχόν καταβληθείσας ποσότητας ἢ ὅσα οὗτος ἐπλήρωσε
τυχόν ἔνεκα ναύλου, ἀγωγίου, παραγγελίας, ἀσφαλείας, ἢ ἄλλων
ἐξόδων, ἢ νά πληρώσῃ τὰ ἔνεκα τοιούτων ἀπαιτήσεων ὀφειλό-
μενα. Ἑ. 93. (Παλαιῶ Ἑμπ. Ν. 577).

583. Δύνανται νά κρατηθῶσιν ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ τὰ παρ'
αὐτοῦ πωληθέντα, ἀλλὰ μήπω παραδοθέντα πρὸς τὸν πτωχεύ-
σαντα, μήτε ἀποσταλέντα πρὸς αὐτόν ἢ πρὸς τρίτον τινά διὰ
λογαριασμὸν αὐτοῦ ἐμπορεύματα.

584. Κατὰ τὰς περιπτώσεις τῶν δύο προηγουμένων ἄρθρων,
οἱ σύνδικοι δύνανται, τῇ ἀδείᾳ τοῦ εἰσηγητοῦ, νάπαιτήσωσι τὴν
παράδοσιν τῶν ἐμπορευμάτων, πληρόνοντες πρὸς τὸν πωλητὴν
τὸ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πτωχεύσαντος συμφωνηθὲν τίμημα.

585. Οἱ σύνδικοι δύνανται, τῇ ἀδείᾳ τοῦ εἰσηγητοῦ, νά πα-
ραδεχθῶσι τὰς περὶ διεκδικήσεως αἰτήσεις· ἐγερθείσης δὲ διενέ-
ξεως ἐκ μέρους τῶν συνδίκων, ἢ ἀντιρρήσεων ἐκ μέρους τινὸς
πιστωτοῦ, τὸ δικαστήριον ἀποφασίζει ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ εἰση-

γητοῦ.—Ἐπὶ ἀντικειμένων ἀξίας ἀνωτέρας τῶν ἐξακοσίων δραχμῶν, ἡ ἔγκρισις τοῦ εἰσηγητοῦ καθίσταται ὑποχρεωτική μόνον μετὰ δικαστικὴν ἐπικύρωσιν, γενομένην ὑπὸ τοῦ ἐμποροδικείου ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ εἰσηγητοῦ, καὶ κλητευθέντος τοῦ πτωχεύσαντος· ἡ δὲ πρὸς τὸν πτωχεύσαντα κλήσις γνωστοποιεῖται καὶ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ

Περὶ ἀνακοπῆς καὶ ἐφέσεως κατὰ τῶν ἐπὶ τῆς πτωχεύσεως ἐκδιδομένων ἀποφάσεων.

586. Ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς κηρύττεται ἡ πτώχευσις, ὡς καὶ ἡ ὀρίζουσα προγενεστέραν τινὰ ἐποχὴν παύσεως τῶν πληρωμῶν, δύνανται νὰ προσβληθῶσι δι' ἀνακοπῆς ἐνώπιον τοῦ ἐκδόντος αὐτάς δικαστηρίου.—Ἡ ἀνακοπὴ γίνεται ὑπὸ μὲν τοῦ πτωχεύσαντος ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν, ὑπὸ παντός δὲ ἄλλου ἐνδιαφερομένου, ἐντὸς τριάκοντα ἁφ' ἧς ἐκπληρωθῶσιν αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 444 διατυπώσεις περὶ δημοσιεύσεως καὶ ἐν τῇ ὀρισθείσῃ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἐφημερίδι καταχωρίσεως τῆς ἀποφάσεως. Ἡ ἀνακοπὴ ἀπευθύνεται κατὰ τῶν συνδίκων.—Αἱ ἐκ τῆς πτωχεύσεως ἀναφυόμεναι δίκαι συζητοῦνται τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς κλήσεως πρὸ πάσης ἄλλης, ἐνώπιον οἰουδὴποτε δικαστηρίου καὶ ἂν ὧσιν ἐκκρεμεῖς.

587. Ἡ αἴτησις τῶν πιστωτῶν τοῦ νὰ ὀρισθῇ ἐτέρα ἐποχὴ τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν παρὰ τὴν διὰ τῆς κηρυττούσης τὴν πτώχευσιν ἀποφάσεως ἢ ἄλλως μεταγενεστέρας ὀρισθεῖσαν εἶναι δεκτὴ μέχρι τῆς λήξεως τῆς πρὸς ἐξέλεγχιν τῶν πιστώσεων καὶ ὀρκισιν τῶν πιστωτῶν προθεσμίας.—Μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην ἡ ἐποχὴ τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν μένει ἀμετάκλητος ὡς πρὸς τοὺς πιστωτάς.

588. Ἡ ἔφεσις κατὰ τῶν ἐπὶ τῆς πτωχεύσεως ἐκδιδομένων ἀποφάσεων γίνεται ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς νομίμου ἐπιδόσεως, τηρουμένων τῶν διατάξεων περὶ ἀποστάσεως.

Ν. Ὡς ἀπόφασις ἐπὶ τῆς πτωχεύσεως καὶ ἡ κηρύττουσα τὴν πτώχευσιν ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀποστάσεων, καθ' ὧν κατὰ τὸ ἄρθρον 588 γίνεται ἔφεσις ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως. Α. Π. 139 τοῦ 86.

589. Δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀνακοπὴν ἢ ἔφεσιν αἱ ἀποφάσεις. — 1) περὶ διορισμοῦ καὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ εἰσηγητοῦ, ἢ περὶ διορισμοῦ, ἀντικαταστάσεως, ἢ ἀνακλήσεως τῶν συνδίκων. — 2) περὶ αἰτήσεως προπεμπτηρίου ἢ βοηθημάτων χορηγητέων πρὸς τὸν πτωχεύσαντα ἢ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ. — 3) περὶ ἀδείας ἐκποιήσεως τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸν πτωχεύσαντα κινητῶν καὶ ἐμπορευμάτων. — 4) περὶ ἀναβολῆς τοῦ συμβιβασμοῦ ἢ προσωρινῆς παραδοχῆς ἀμφισβητουμένων πιστώσεων. — 5) κατ' ἀποφάσεων τοῦ ἐμποροδικείου ἐπὶ προσφυγῆς κατὰ τῶν ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ ἐκδιδομένων διατάξεων.

Μ Ε Ρ Ο Σ Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Ν

Περὶ χρεωκοπίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ ἀπλῆς χρεωκοπίας.

590. Περὶ ἀπλῆς χρεωκοπίας δικάζουσιν οἱ πλημμελειοδίκαι ἐπὶ τῇ ἐγκλήσει τῶν συνδίκων ἢ τινος τῶν πιστωτῶν τοῦ πτωχεύσαντος, ἢ αὐτεπαγγέλτως καταδιώκοντος τοῦ εἰσαγγελέως, ἐφαρμοζομένων τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ ποινικοῦ νόμου. — Ἐπιτρέπεται δὲ τοῖς συνδίκοις πάντοτε ἰδιωτικὴ κατηγορία, ὡς καὶ πολιτικὴ ἀγωγή, ἥτις ὅμως περιορίζεται εἰς τὴν διωξιν τῆς κατηγορίας, αἱ δὲ πολιτικαὶ ἀπαιτήσεις χωρίζονται κατὰ τὸ ἄρθρον 606. Π. Ν. 405. 406. Ἐ. 517 ἐ. 540. (Παλαιοῦ Ἐμπ. Ν. 588).

591. Κηρύσσεται ἀπλοῦς χρεωκόπος πᾶς πτωχεύσας ἔμπορος, ὅστις ἤθελεν εὑρεθῇ εἰς μίαν τῶν ἐξῆς περιπτώσεων. — 1) ἐὰν αἱ προσωπικαὶ ἢ αἱ οἰκιακαὶ αὐτοῦ δαπάναι κριθῶσιν ὑπερβολικαί. — 2) ἐὰν ἐδαπάνησε μεγάλας ποσότητας εἰς παίγνια ἢ εἰς ἐπιχειρήσεις καθαρῶς ἐκ τῆς τύχης ἐξαρτωμένας, εἰς εἰκονικὰ συναλλαγὰς τοῦ χρηματιστηρίου ἢ ἐπὶ ἐμπορευμάτων. — 3) ἐὰν, σκοπῶν ν' ἀναβάλῃ τὴν κήρυξιν τῆς πτωχεύσεώς του, ἠγόρασεν ἵνα μεταπωλήσῃ ἐμπορεύματα κατωτέρω τῆς ἀγοραίας ἀξίας, ἢ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν συνῆψε δάνεια, ἔθεσεν εἰς κυκλοφορίαν ἐμπορικὰ γραμμάτια, ἢ κατέφυγεν εἰς ἄλλα

ἐπιζήμια μέσα πρὸς εὐρεσιν χρημάτων.—4) ἐὰν μετὰ τὴν παυσίν τῶν πληρωμῶν ἐπλήρωσε πιστωτὴν τινὰ πρὸς βλάβην τῆς ομάδος. (Παλ. Ἑμπ. Ν. 581).

592. Ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως ἐταιρίας, καταδιώκον ἐπὶ ἀπλῇ χρεωκοπίᾳ οἱ διαχειρισταὶ αὐτῆς, ἐὰν παρημέλησαν τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 42—46 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου διαγραφομένων διατυπώσεων, ἢ ἐὰν ἐξ ὑπαιτιότητος αὐτῶν ἐπῆλθεν ἡ πτώχευσις τῆς ἐταιρίας.

593. Καταδιώκεται ἐπὶ ἀπλῇ χρεωκοπίᾳ ὁ πτωχεύσας μετὰ τῆς ἢ κολλυδιστῆς.

594. Δύναται νὰ καταδιωχθῇ ἐπὶ ἀπλῇ χρεωκοπίᾳ πᾶς πτωχεύσας ἔμπορος διατελῶν ἐν τινὶ τῶν ἐξῆς περιπτώσεων.—1) ἐὰν διὰ λογαριασμόν τρίτων καὶ ἄνευ ἀντιτίμου συνήψε χρεωματικές ὑποχρεώσεις, κρινομένας ὑπερβολικὰς ὡς πρὸς τὰς κατὰστασιν εἰς ἣν εὐρίσκεται ὅτε συνεβάλετο.—2) ἐὰν κηρυχθῇ ἐκ νέου εἰς κατὰστασιν πτωχεύσεως, πρὶν ἐκπληρώσῃ τὰς προτέρου συμβιβασμοῦ ὑποχρεώσεις του.—3) ἐὰν κατὰ τὴν ἀρθρῷ 438 ὥρισμένην προθεσμίαν δὲν δηλώσῃ τὴν παῦσιν πληρωμῶν του, ἢ ἐὰν διὰ τῆς δηλώσεως ταύτης δὲν φανερωθῇ τὰ ὀνόματα ἀπάντων τῶν ἀλληλεγγύων συνεταίρων, ἢ ἐὰν αὐτῆς δὲν κατέθεσε τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 439 ὀριζόμενα ἔγγραφα.—4) ἐὰν ἄνευ νομίμου κωλύματος δὲν ἐμφανίζεται αὐτοπρὸς σῶπως ἐνώπιον τῶν συνδίκων κατὰ τὰς ὀριζόμενας περιπτώσεις καὶ προθεσμίας, ἢ ἐὰν τυχὼν προπεμπτηρίου δὲν ὑπήκουσεν τὴν διαταγὴν νὰ ἐμφανισθῇ.—5) ἐὰν δὲν ἐτήρησε τὰ ὑπὸ ἀρθροῦ 8 τοῦ νόμου διαγραφόμενα ἐμπορικὰ βιβλία, καὶ συνέταξεν ἐγκαίρως ἀκριβῆ ἀπογραφὴν τῆς περιουσίας του, καὶ βιβλία καὶ ἡ ἀπογραφὴ αὐτοῦ ᾗναι ἀτελεῖ καὶ ἄτακτα, ἢ παριστάνωσι τὴν ἀληθεῖ ἐνεργητικὴν καὶ παθητικὴν αὐτοῦ κατάσταση, ἀλλ' ἄνευ δόλου, ἢ τοῦ ἡμερολόγιον καὶ τὸ βιβλίον ἀπογραφῶν δὲν ᾗναι μονογραφημένα κατὰ τὸ ἀρθρον 40 ἐμπορικοῦ νόμου. Ἑ. 8 ἐ. 477. 510. Πολ. 446 ἐ. 594. (Παλ. Ἑμπ. Ν. 587).

595. Τὰ ἐξόδα τῆς ἐπὶ ἀπλῇ χρεωκοπίᾳ καταδιώξεως βαρύνουσι τὸ δημόσιον. Ἐὰν ὁμοῦς ἡ καταδίωξις γίνῃ ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ

τικῇ κατηγορίᾳ τῶν συνδίκων, τὰ ἔξοδα δύνανται, ἐν περιπτώσει ἀθώωσης, νὰ καταψηφισθῶσι κατὰ τῆς ομάδος. — Ἡ ἐπὶ ἀπολήψει τῶν ἐξόδων κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος ἀπαιτήσεις δὲν δύνανται νὰ ἐπιδιωχθῇ ὑπὸ τοῦ δημοσίου πρὸς βλάβην τῆς ομάδος, ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν τὰ ἔξοδα καταψηφίσθησαν κατ' αὐτῆς. — Τὸ δημόσιον δὲν δύνανται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν καταβολὴν τῶν ἐξόδων κατὰ τοῦ συμβιβασθέντος πτωχεύσαντος, εἰμὴ μόνον μετὰ τὴν λήξιν τῶν πρὸς πληρωμὴν τῶν πιστωτῶν διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ συνομολογηθεῖσων προθεσμιῶν. (Παλαιῶ Ἑμπ. Ν. 589).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ δολίης χρεωκοπίας.

596. Κηρύσσεται δόλιος χρεωκόπος καὶ τιμωρεῖται κατὰ τοὺς ἀρίστους τοῦ ποινικοῦ νόμου, πᾶς πτωχεύσας ἔμπορος, ὅστις ᾔθελεν ἀποκρύψει τὰ βιβλία του, ἢ δολίως ἀφαιρέσει, διαγράψει, ἢ ἀλλοιώσει τὸ περιεχόμενον αὐτῶν, ὅστις ᾔθελεν ὑπεξαιρέσει ἢ ἀποκρύψει μέρος τοῦ ἐνεργητικοῦ του, ἢ διὰ τῶν βιβλίων ἢ ἐγγράφων αὐτοῦ, εἴτε δημοσίων εἴτε ἰδιωτικῶν, ἢ διὰ τοῦ ἰσολογισμοῦ του, ᾔθελε δολίως παραστήσει ἑαυτὸν ὀφειλέτην ποσῶν μὴ ὀφειλομένων. — Ἐπιτρέπεται δὲ ἰδιωτικὴ κατηγορία καὶ πολιτικὴ ἀγωγὴ κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 590 ἀκριδέστερον ὠρισμένα. Ε. 8 ἐ. 474 ἐ. 478. 510. 596 ἐ. Πολ. 446. Π. Ν. 405. 406. (Παλαιῶ Ἑμπ. Ν. 593. 594).

597. Ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως ἐταιρίας τινός, καταδιώκονται ἐπὶ δολίᾳ χρεωκοπίᾳ καὶ τιμωροῦνται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ποινικοῦ νόμου οἱ διαχειρισταὶ αὐτῆς. — 1) ἐὰν δολίως παρέλειψαν τὴν κατὰ τοὺς ὀρισμοὺς τοῦ νόμου δημοσίευσιν τοῦ καταστατικοῦ. — 2) ἐὰν δηλώσωσι ψευδῶς τὸ ὑποσχεθὲν ἢ κατατεθὲν κεφάλαιον. — 3) ἐὰν καταβάλωσι πρὸς τοὺς συνεταίρους μερίσματα προφανῶς μὴ ὑπάρχοντα καὶ ἐλαττώσωσιν οὕτω τὸ ἐταιρικὸν κεφάλαιον. — 4) ἐὰν δολίως λάβωσι προκαταβολὰς ἀνωτέρας τῶν ὑπὸ τοῦ ἐταιρικοῦ καταστατικοῦ ὀριζομένων. — 5) ἐὰν δώσωσιν ἀφορμὴν εἰς τὴν πτώχευσιν τῆς ἐταιρίας ἐκ δόλου ἢ συνεπιείᾳ δολίων πράξεων.

(ΔΙΚ. ΝΟΜ. ΤΟΜ. Γ'.)

15

598. Οὐδέποτε τὰ ἔξοδα τῆς ἐπὶ δολίᾳ χρεωκοπίας καταδιώξεως καταψηφίζονται εἰς βάρος τῆς ομάδος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ κακουργημάτων καὶ πλημμελημάτων πραττομένων ἐν πτωχεύσει παρ' ἄλλων παρὰ τὸν πτωχεύσαντα.

599. Καταδικάζονται εἰς τὰς ἐπὶ δολίᾳ χρεωκοπίᾳ ὀριζόμενας ποινάς:—1) ὅσοι πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ πτωχεύσαντος ἐν γνώσει ἀφαιροῦσιν, ἀποκρύπτουσιν, ἢ ἀποσιωπῶσι κινητὴν ἢ ἀκίνητον αὐτοῦ περιουσίαν, ἐπιφυλαττομένων τῶν ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου προνοουμένων λοιπῶν περιπτώσεων περὶ συνεργῶν καὶ συναιτίων.—2) ὅσοι δολίως προτείνωσι καὶ ἐνόρκως βεβαιώσωσιν ἐν ἰδίῳ ὀνόματι ἢ δι' ἄλλου προσώπου προσπεποιημένα δάνεια. Διὰ τοῦς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐὰν ἀπηλλάγη τις τοῦ ὄρκου κατὰ τὸ ἄρθρον 504, ἀρκεῖ δολία βεβαίωσις.—3) ὅσοι ἐνασκούντες τὸ ἐμπόριον ἐν ὀνόματι ἄλλου ἢ ὑπὸ ψευδὲς ὄνομα κατασταθῶσιν ἔνοχοι τῶν ὑπὸ τοῦ ἁρθρου 596 προνοουμένων πράξεων. Π. Ν. 405. 406. Ε. 496. 497. 596. 606. (Παλαιῦ Ἑμπ. Ν. 597).

600. Ὁ σύζυγος, οἱ κατιόντες ἢ οἱ ἀνιόντες τοῦ πτωχεύσαντος καὶ οἱ κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν κηδεσταὶ αὐτοῦ, οἵτινες ἐν γνώσει ἤθελον ὑπεξαίρῃσι, ὑπεξαγάγῃ, ἢ ἀποκρύψῃ πράγματα ἀνήκοντα εἰς τὴν πτώχευσιν ἄνευ συνεννόησεως μετὰ τοῦ πτωχεύσαντος, ὑποβάλλονται εἰς τὰς περὶ κλοπῆς διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου. (Παλαιῦ Ἑμπ. Ν. 597).

601. Κατὰ τὰς ἐν τοῖς προηγουμένοις ἁρθροῖς προνοουμένας περιπτώσεις τὸ κατὰ τὴν κυρίαν δίκην ἀρμόδιον δικαστήριον, καὶ ἀθωωτικῆς οὔσης τῆς ἀποφάσεως, α') διατάσσει ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν εἰς τὴν ὁμάδα τῶν δανειστῶν ἀπόδοσιν ὅλων τῶν ἀφαιρεθέντων πραγμάτων, ἀξιών, καὶ ἀπαιτήσεων· β') ἀποσείζει περὶ τῶν ζητούμενων ἀποζημιώσεων, προσδιορίζον τὸ μέρος αὐτῶν διὰ τῆς ἀποφάσεως.

602. Πᾶσα κατὰ τὴν χρηματικὴν διαχείρισιν κατάχρησις ἐκ μέρους τινὸς τῶν συνδίκων ἢ διαχειριστῶν τιμωρεῖται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἁρθρου 394 τοῦ ποινικοῦ νόμου. Τιμωρεῖται δ' ἰδίῳ ὡς ἀπάτη κατὰ τὸ ἄρθρον 396 καὶ ἐπόμενα τοῦ ποινικοῦ νόμου

σα ψευδῆ παραστάσις τῶν συνόλων, ἐπὶ βλάβῃ τοῦ πτωχεύοντος ἢ τῶν πιστωτῶν γινομένη διὰ τοῦ ὑπομνήματος τοῦ προεπομένου ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 509 τοῦ παρόντος νόμου. Σύνδικος ἢ διαχειριστὴς τῆς πτωχεύσεως, πωλὼν πράγματα τῆς πτωχεύσεως καὶ ἀγοράζων ὁ ἴδιος αὐτὰ ἐμμέσως πρὸς βλάβην τῆς πτωχεύσεως, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον τριῶν μηνῶν καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν διπλάσιαν τῆς ὠφελείας του, καταλλομένην εἰς τὴν πτώχευσιν. — Πᾶσα δὲ δολία ἐμφάνισις μὴ ἀληθοῦς πιστωτοῦ εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 464 συνέλευσιν τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν οὐχὶ κατωτέραν τῶν τριῶν μηνῶν, καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν ἴσην μὲ τὸ προσπεποιημένον ποσόν.

603. Ὅστις τῶν πιστωτῶν συνομολογήσῃ εἴτε μετὰ τοῦ πτωχεύσαντος, εἴτε μεθ' αἰουδήποτε ἄλλου προσώπου, ἰδιαίτερα ὠφειλήματα χάριν τῆς ἐν ταῖς διασκέψεσι τῆς πτωχεύσεως ψήφου του, ἢ ὅστις συνάψῃ ἰδιαιτέραν συμφωνίαν, ἐξ ἧς προκύπτει πρὸς αὐτοῦ ὄφελος ἐπιβαρύνον τὴν ἐνεργητικὴν περιουσίαν τοῦ πτωχεύσαντος, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐνός ἔτους καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν μὴ ὑπερβαίνουσαν τὰς δισχιλίας δραχμὰς. Δύναται νὰ ἐπιβληθῇ φυλάκισις μέχρι δύο ἔτων, ἐὰν ὁ πιστωτὴς ᾖ συνδικος ἢ διαχειριστὴς τῆς πτωχεύσεως.

604. Τοιαῦται συμφωνίαι κηρύττονται περιπλῆον ἄκυροι ὡς πρὸς ἅπαντας καὶ ὡς πρὸς αὐτὸν τὸν πτωχεύσαντα· ὁ πιστωτὴς υποχρεοῦται νὰ ποδώσῃ εἰς ὃν τινα ἀνήκει τὰς δυνάμει τῶν ἀκυρωθεῖσων συμφωνιῶν ληφθεῖσας ποσότητας καὶ ἀξίας. — Ὅσακις ἡ ἀκύρωσις τῶν συμφωνιῶν τούτων ἐπιδιώκεται πολιτικῶς, ἡ δίξις ἐφέρεται ἐνώπιον τοῦ ἐμποροδικείου.

605. Πᾶσα καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα δυνάμει τοῦ παρόντος καὶ τοῦ προηγουμένου κεφαλαίου, τοιχοκολλᾶται καὶ ἀρχειοθετεῖται κατὰ τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 444 τοῦ παρόντος νόμου διαλαμβανομένους τύπους, δαπάνῃ τῶν καταδικασθέντων. Π. Ν. 28. Ε. 596. 599 ε. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν. 599).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ διοικήσεως τῆς περιουσίας ἐν περιπτώσει χρεωκοπίας.

606. Εἰς ὅλας τὰς ἐπὶ ἀπλῇ ἢ δολίᾳ χρεωκοπίᾳ καταδιώξεις

πρόεδρον τοῦ ἐμποροδικείου τῆς κατοικίας τοῦ πτωχεύσαντος· ἐὰν δὲ μετέβαλεν οὗτος κατοικίαν μετὰ τὴν πτώχευσιν, καὶ πρὸς τὸν παρὰ πρωτοδικαίς εἰσαγγελέα καὶ τὸν πρόεδρον τοῦ ἐμποροδικείου, ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ ὁποίου συνέδῃ ἡ πτώχευσις, προσκαλὼν αὐτοὺς νὰ συλλέξωσιν ὅσας δυνηθῶσι πληροφορίας περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἐν τῇ αἰτήσεϊ ἐκτιθεμένων. (Παλ. Ἐμπ. Ν. 606).

611. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ὅ,τε παρὰ πρωτοδικαίς εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ ἐμποροδικείου θέλουσι φροντίσει ὥστε ἀντίγραφον τῆς εἰρημένης αἰτήσεως νὰ μείνῃ τοιχοκολλημένον ἐπὶ δύο μῆνας εἰς τε τὰ ἀκροατήρια ἐκατέρων τῶν δικαστηρίων, εἰς τὸ χρηματιστήριον, καὶ εἰς τὸ δημουργεῖον, καὶ νὰ καταχωρισθῇ περὶληψις αὐτῆς εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ε. 71 ἐ. (Παλαιῦ Ἐμπ. Ν. 607).

612. Ὅστις τῶν πιστωτῶν δὲν ἔλαβεν ὁλόκληρα τὰ πρὸς αὐτὸν ἔνεκα κεφαλαίων, τόκων, καὶ ἐξόδων ὀφειλόμενα, καὶ πᾶς ἄλλος ἔχων δικαίωμα, δύναται, διαρκούσης τῆς τοιχοκολλητέσεως, νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἀποκατάστασιν δι' ἀπλῆς ἐν τῷ δικαστικῷ γραφεῖῳ ἐκθέσεως, συνοδευομένης μὲ τὰ δικαιολογητικὰ ἔγγραφα· ὁ ἀνακόπτων πιστωτῆς δὲν δύναται νὰ ᾖ διὰδικος εἰς τὴν περὶ ἀποκαταστάσεως διαδικασίαν. (Παλαιῦ Ἐμπ. Ν. 608).

613. Παρελθόντων τῶν δύο μηνῶν, ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ ἐμποροδικείου θέλουσιν ἀποστείλει ἕκαστος ἰδίᾳ πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐφέται· εἰσαγγελέα ὅσας συνήγαγον πληροφορίες καὶ τὰς γενομένας τυχόν ἀνακοπὰς, προσθέτοντες καὶ τὴν περὶ τῆς αἰτήσεως γνώμην των. (Παλαιῦ Ἐμπ. Ν. 609).

614. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα, παραδέχεται ἢ ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀποκαταστάσεως αἴτησιν. Ἐὰν αὕτη ἀπορρίφθῃ, δὲν δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ εἰμὴ μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς ἔτους. (Παλαιῦ Ἐμπ. Ν. 610).

615. Ἡ ἀποδεχομένη τὴν περὶ ἀποκαταστάσεως αἴτησιν ἀπόφασις ἀποστέλλεται πρὸς τε τὸν εἰσαγγελέα καὶ πρὸς τὸν πρόεδρον τῶν δικαστηρίων, εἰς ἃ ἡ αἴτησις εἶχε διευθυνθῇ, τὰ δὲ δικαστήρια ταῦτα διατάττουσι νὰ ἀναγνωσθῇ δημοσίᾳ ὑπὸ τοῦ γραμματέως καὶ νὰντιγραφῇ εἰς τὰ βιβλία αὐτῶν. — Τὸ ὄνομα

τοῦ ἀποκατασταθέντος διαγράφεται ἐκ τοῦ πίνακος τῶν πτωχευσάντων. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν. 614).

616. Εἶναι ἀπρόσδεκτοι εἰς ἀποκατάστασιν οἱ ἀντιδιαδιστάται, οἱ δόλιοι χρεωκόποι, οἱ ἐπὶ κλοπῇ ἢ ἀπάτῃ καταδικασθέντες, καὶ οἱ ὑπόλογοι, οἷον ἐπίτροποι, διαχειρισταί, ἢ θεματοφύλακες ὅσοι δὲν ἔδωκαν μηδὲ ἐξώφλησαν τοὺς λογαριασμοὺς αὐτῶν. Ε. 83. Π. Ν. 374. 396. 403. 406. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν. 612).

617. Εἶναι προσδεκτὸς εἰς ἀποκατάστασιν ὁ ἀπλοῦς χρεωκόπος, ὅστις ἐξεπλήρωσε τὴν παρὰ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθεῖσαν αὐτῷ ποινὴν, ἢ ἔλαβε τὴν βασιλικὴν χάριν. (Παλαιοῦ Ἑμπ. Ν. 613).

618. Ὁ πτωχεύσας δύναται νὰ ἀποκατασταθῇ καὶ μετὰ θάνατον.

619. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος νόμου ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης Ἰανουαρίου 1879.—Ἀλλ' αἱ πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης κηρυχθεῖσαι πτωχεύσεις θέλουσι διεξαχθῇ κατὰ τοὺς μέχρι τοῦδε ὅρισμοὺς τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ἐξαιρουμένων τῶν περὶ ἀποκατάστασεως καὶ τῶν περὶ παύσεως τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως, ἔνεκεν ἐλλείψεως ἐνεργητικῆς περιουσίας, διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου, αἵτινες ἰσχύουσι καὶ ἐπὶ τῶν πτωχεύσεων τῶν κηρυχθεισῶν πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1879.

Π Ι Ν Α Ξ

Τῶν ἐν τῷ ἐμπορικῷ νόμῳ περιεχομένων.

Διάταγμα περὶ τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου	σελ. 1
Νόμος περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων	2

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ ἐμπορίας ἐν γένει.

ΤΜΗΜΑ Α'. Περὶ ἐμπόρων	15
ΤΜΗΜΑ Β'. Περὶ τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων	17
ΤΜΗΜΑ Γ'. Περὶ ἐταιριῶν	20
ΜΕΡΟΣ Α'. Περὶ τῶν διαφόρων ἐταιριῶν	20
ΜΕΡΟΣ Β'. Περὶ τῶν μεταξὺ τῶν συνεταίρων διαφορῶν, καὶ τοῦ τρόπου τῆς κρίσεως αὐτῶν	30
ΤΜΗΜΑ Δ'. Περὶ χωρισμοῦ ὑπαρχόντων	32
ΤΜΗΜΑ Ε'. Περὶ χρηματιστηρίων κολλυθιστῶν καὶ με- σιτῶν	33
ΜΕΡΟΣ Α'. Περὶ χρηματιστηρίων	33
ΜΕΡΟΣ Β'. Περὶ κολλυθιστῶν καὶ μεσιτῶν	34
ΤΜΗΜΑ ΣΤ'. Περὶ παραγγελιοδόχων	37
ΜΕΡΟΣ Α'. Περὶ παραγγελιοδόχων ἐν γένει	37
ΜΕΡΟΣ Β'. Περὶ παραγγελιοδόχων τῶν ἀναδεχομένων τὴν διὰ γῆς ἢ δι' ὕδατος μετακόμισιν	40
ΜΕΡΟΣ Γ'. Περὶ ἀγωγιάτου	41
ΤΜΗΜΑ Ζ'. Περὶ ἀγορᾶς καὶ πωλήσεως	42
ΤΜΗΜΑ Η'. Περὶ συναλλαγματικῶν, εἰς διαταγὴν γραμ- ματίων, καὶ παραγραφῆς	43
ΜΕΡΟΣ Α'. §. 1. Περὶ τύπου τῆς συναλλαγματικῆς . .	43
§. 2. Περὶ προβλέψεως	46
§. 3. Περὶ ἀποδοχῆς	47

§. 4.	Περὶ τῆς κατὰ παρέμβασιν ἀποδοχ.	49
§. 5.	Περὶ τῆς προθεσμίας	49
§. 6.	Περὶ ὀπισθογραφήσεως	50
§. 7.	Περὶ τοῦ ἀλληλεγγύου	52
§. 8.	Περὶ τριτεγγυήσεως	52
§. 9.	Περὶ τῆς πληρωμῆς	53
§. 10.	Περὶ τῆς κατὰ παρέμβασιν πληρωμ.	56
§. 11.	Περὶ δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων τοῦ κομιστοῦ	56
§. 12.	Περὶ τοῦ διαμαρτυρικοῦ	61
§. 13.	Περὶ ἐπισυναλλαγῆς	62
ΜΕΡΟΣ Β'.	Περὶ τοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου	64
ΜΕΡΟΣ Γ'.	Περὶ παραγραφῆς	67

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ ναυτικῆς ἐμπορίας.

ΤΜΗΜΑ Α'.	Περὶ πλοίων	70
ΤΜΗΜΑ Β'.	Περὶ κατασχέσεως καὶ πωλήσεως πλοίων. .	76
ΤΜΗΜΑ Γ'.	Περὶ τῶν ἰδιοκτητῶν πλοίων.	81
ΤΜΗΜΑ Δ'.	Περὶ πλοιάρχου.	83
	(Διεθνὴς κανονισμὸς περὶ ἀποφυγῆς συγκρού- σεως τῶν πλοίων. ὑποσ.	83
	(Ν. περὶ βιβλίου ναυτοδανείων. ὑποσ. . .	98
ΤΜΗΜΑ Ε'.	Περὶ τῆς ὑποχρεώσεως καὶ τοῦ μισθοῦ τῶν ναυτῶν καὶ τοῦ ὑπολοίπου πληρώματος. . .	108
ΤΜΗΜΑ ς'.	Περὶ τῶν ναυλωτικῶν καὶ ναυλώσεων. . . .	113
ΤΜΗΜΑ ζ'.	Περὶ τοῦ φορτωτικοῦ	115
ΤΜΗΜΑ η'.	Περὶ τοῦ ναύλου.	116
ΤΜΗΜΑ θ'.	Περὶ τοῦ ναυτικοῦ δανείου.	121
ΤΜΗΜΑ ι'.	Περὶ ἀσφαλειῶν.	132
ΜΕΡΟΣ Α'.	Περὶ ἀσφαλιστικῶν συμβολαίων	132
ΜΕΡΟΣ Β'.	Περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἀσφαλιστοῦ καὶ τοῦ ἀσφαλιζομένου.	137
ΜΕΡΟΣ Γ'.	Περὶ ἐγκαταλείψεως.	142
	(Ν. περὶ ναυαγίων καὶ ναυαγιαιρέσεων. ὑποσ.	146

ΤΜΗΜΑ ΙΑ'. Περὶ ἀβαριῶν	162
ΤΜΗΜΑ ΙΒ'. Περὶ χύσεως καὶ συνεισφορᾶς	166
ΤΜΗΜΑ ΙΓ'. Περὶ παραγραφῶν	170
ΤΜΗΜΑ ΙΔ'. Περὶ τοῦ ἀπαρδέκτου	173

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ πτωχεύσεως καὶ χρεωκοπίας.

ΜΕΡΟΣ Α'. Περὶ πτωχεύσεως	174
ΚΕΦΑΛ. Α'. Περὶ κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως, τῶν ἀποτε- λεσμάτων αὐτῆς, καὶ τῶν ὡς πρὸς τὸ πρό- σωπον τοῦ πτωχεύσαντος προκαταρκτικῶν διατάξεων	174
ΚΕΦΑΛ. Β'. Περὶ τοῦ εἰσηγητοῦ	183
ΚΕΦΑΛ. Γ'. Περὶ ἐπιθέσεως τῶν σφραγίδων	184
ΚΕΦΑΛ. Δ'. Περὶ τῶν συνδίκων	185
ΤΜΗΜΑ Α'. Γενικαὶ διατάξεις	185
ΤΜΗΜΑ Β'. Περὶ τῶν ἔργων τῶν συνδίκων	187
ΤΜΗΜΑ Γ'. Περὶ ἀφαιρέσεως τῶν σφραγίδων καὶ ἀπο- γραφῆς	190
ΤΜΗΜΑ Δ'. Περὶ πωλήσεως τῶν ἐμπορευμάτων καὶ τῶν κινήτων τοῦ πτωχεύσαντος, καὶ περὶ εἰσπρά- ξεως τῶν ὀφειλομένων	191
ΤΜΗΜΑ Ε'. Περὶ συντηρητικῶν μέτρων	194
ΤΜΗΜΑ ΣΤ'. Περὶ ἐξελέγξεως τῶν πιστώσεων	194
ΚΕΦΑΛ. Ε'. Περὶ τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ τῆς ἐνώσεως	199
ΤΜΗΜΑ Α'. Περὶ τῆς συγκαλέσεως καὶ τῆς συνελεύσεως τῶν πιστωτῶν	199
ΤΜΗΜΑ Β'. Περὶ τοῦ συμβιβασμοῦ	200
§ Α'. Περὶ καταρτίσεως τοῦ συμβιβασμοῦ	200
§ Β'. Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ συμβιβασμοῦ	204
§ Γ'. Περὶ τοῦ ἐπὶ ἐγκαταλείψει τῆς περιουσίας συμβιβασμοῦ	205
§ Δ'. Περὶ ἀκυρώσεως καὶ διαβρῆξεως τοῦ συμβιβα- σμοῦ	206

ΤΜΗΜΑ Γ'. Περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν δανειστῶν	209
ΤΜΗΜΑ Δ'. Περὶ τῆς παύσεως τῶν ἐργασιῶν τῆς πτω- χεύσεως ἕνεκεν ἐλλείψεως ἐνεργητικῆς περι- ουσίας.	212
ΚΕΦΑΛ. Ζ'. Περὶ πιστωτῶν διαφόρων κατηγοριῶν	213
ΤΜΗΜΑ Α'. Περὶ συνοφειλετῶν καὶ ἐγγυητῶν	213
ΤΜΗΜΑ Β'. Περὶ τῶν δι' ἐνεχύρου ἢ διὰ προνομίου ἐπὶ τῶν κινητῶν ἐξησφαλισμένων πιστωτῶν . . .	214
ΤΜΗΜΑ Γ'. Περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐπὶ τῶν ἀκινή- των προνομιούχων καὶ τῶν ἐνυποθήκων πι- στωτῶν	215
ΤΜΗΜΑ Δ'. Περὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς τοῦ πτωχ. .	216
ΚΕΦΑΛ. Ζ'. Περὶ τῆς μεταξὺ τῶν πιστωτῶν διανομῆς καὶ τῆς ἐκκαθαρίσεως τῶν κινητῶν	218
ΚΕΦΑΛ. Η'. Περὶ τῆς πωλήσεως τῶν ἀκινήτων τοῦ πτω- χεύσαντος.	220
ΚΕΦΑΛ. Θ'. Περὶ διεκδικήσεως.	220
ΚΕΦΑΛ. Ι'. Περὶ ἀνακοπῆς καὶ ἐφέσεως κατὰ τῶν ἐπὶ τῆς πτωχεύσεως ἐκδιδομένων ἀποφάσεων . .	222
ΜΕΡΟΣ Β'. Περὶ χρεωκοπίας.	223
ΚΕΦΑΛ. Α'. Περὶ ἀπλῆς χρεωκοπίας	223
ΚΕΦΑΛ. Β'. Περὶ διπλῆς χρεωκοπίας	225
ΚΕΦΑΛ. Γ'. Περὶ κακουργημάτων καὶ πλημμελημάτων πραττομένων ἐν πτωχεύσει παρ' ἄλλων παρὰ τὸν πτωχεύσαντα.	226
ΚΕΦΑΛ. Δ'. Περὶ διοικήσεως τῆς περιουσίας ἐν περιπτώ- σει χρεωκοπίας	227
ΜΕΡΟΣ Γ'. Περὶ ἀποκαταστάσεως	228

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΑΣΤΥΚΟΙ ΝΟΜΟΙ

Α') Διάταγμα τῆς 23 Φεβρουαρίου 1835 περὶ τοῦ
Πολιτικοῦ Νόμου. Β') Νεώτεροι Ἀστυκοὶ Νόμοι.

Α'.

Διάταγμα τῆς 25 Φεβρουαρίου 1835 περὶ τοῦ
Πολιτικοῦ Νόμου.

Ἄρθρον μόνον

Οἱ πολιτικοὶ νόμοι τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, οἱ περιε-
χόμενοι εἰς τὴν ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου, (1) θέλουν ἰσχύει
μέχρις οὗ δημοσιευθῇ ὁ πολιτικὸς κώδιξ, τοῦ ὁποίου τὴν σύν-
ταξιν διετάξαμεν. — Τὰ ἔθιμα ὅμως, ὅσα πολυχρόνιοι καὶ ἀδιά-
κοπος συνήθεια ἢ ἀποφάσεις δικαστικαὶ καθιέρωσαν, ἰσχύουν
ὅπου ἐπεκράτησαν.

Ν. Τὸ ἀπὸ 28 Φεβρ. Δ. σκοπὸν προτιθέμενον νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν χρῆσιν
τῆς ἐξαβιβλου διὰ τὸ πρόχειρον καὶ εὐμεταχείριστον αὐτῆς ὡς βιβλίον
περιεκτικὸν τῆς Βυζαντινακῆς νομοθεσίας, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ καθιερώσῃ
μόνας τὰς διατάξεις αὐτῆς ὡς ἀποτελούσας τὸν ἀστυκὸν ἡμῶν νόμον,
ἐπεταί, ὅτι δὲν ἀπαγορεύει τοῖς δικασταῖς νάναπληρῶσι τὰ χάσματα
τῆς ἐξαβιβλου ἐκ τῆς ἐπιτόμου ἢ ἐλλιποῦς συντάξεως αὐτῆς ἢ νὰ
λύωσι τὰς ἀντιφάσεις, ἀνατρέχοντες εἰς τὸν νόμον τῶν Βασιλικῶν καὶ
τὰ τοῦ Ἰουστινιανοῦ νομοθετήματα. Α. Π. 83 τοῦ 82 καὶ ἔναι ἀλλαι
προηγούμεναι. — Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ Δ. τῆς 23 Φεβρουαρίου 1835 καὶ

(1) Ἡ ἐξαβιβλος τοῦ Ἀρμενοπούλου (ἐν πρωτοτύπῳ καὶ ἐν μετα-
φράσει) μετὰ παραβολῆς καὶ πρὸς τὰ Βασιλικά καὶ τῆς σχετικῆς νο-
μολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκδοθήσεται ἐν ἰδιαιτέρῳ τόμῳ.

τοῦ 2 ἄρθρου τοῦ ἀστ. νόμου συνάγεται, ὅτι τῶν ἀπὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ Βασιλείου ἐκδοθέντων νεωτέρων νόμων δὲν κατισχύουσι τὰ προϋπάρχοντα ἢ κατόπιν γεννηθέντα ἔθιμα. Α. Π. 270 τοῦ 81, 129 τοῦ 85. — Ἡ νεαρὰ 22 κεφ. 22 καὶ ἡν ἢ παραδῶσα τὸ πένθιμον ἔτος γυνὴ κληρονομεῖ ἐξ ἀδιαθέτου συγγενεῖς μόνον μέχρι τρίτου βαθμοῦ ὡς ποινικὴ δὲν ἰσχύει τανῦν. Α. Π. 29 τοῦ 78. — Τὸ βασ. Δ. τῆς 23 Φεβρ. 1835 δὲν διακρίνει τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπικρατήσεως τῶν ἐθίμων, τοῦτέστιν ἂν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως ἢ μετὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ, ἀλλ' ἀδιακρίτως καθιεροῖ τὴν τῶν τοπικῶν ἐθίμων ἐπικράτησιν. Ὅθεν καὶ μετὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ ἐπικρατήσαν ἔθιμον δύναται νὰ ὑπερισχύσῃ τῶν διατάξεων τοῦ Βυζαντινοῦ δικαίου. Α. Π. 276 τοῦ 78. — Ἡ ὑπαρξίς ἐθίμου, μὴ ὑποπίπτουσα εἰς τὰς ἀνθρωπίνους αἰσθήσεις, συμπεραίνεται ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ἐκ πράξεων καὶ παραδειγμάτων βεβαιουμένων διὰ τῶν συνήθων ἀποδεικτικῶν μέσων. Α. Π. 27 τοῦ 35. Ὅθεν ὁ προτείνων τὴν ἀπόδειξιν ἐθίμου τινὸς ὀφείλει ὥρισμένως νὰ ὑποβάλλῃ τῷ δικαστηρίῳ διὰ τίνων παραδειγμάτων μέλλει νὰποδειχθῇ. Α. Π. 181 τοῦ 62, 340 καὶ 391 τοῦ 65. Δύναται δὲ καὶ δι' ἐπαγωγῆς ὄρκον νὰποδείξῃ τὸ ἔθιμον ὁ προτείνων αὐτό, ἀλλὰ τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως δὲν δύναται νὰ τεθῇ γενικῶς καὶ νὰ ζητηθῇ ἀπλῶς ἂν τὸ προτεινόμενον ἔθιμον ὑπάρχῃ ἐν τῷ δεῖνᾳ τόπῳ, διότι τότε ὁ ὄρκος ἀφορᾷ εἰς νομικὸν πόρισμα, οὐχὶ δὲ πραγματικὰ γεγονότα. Α. Π. 35 τοῦ 41. Ὅθεν ἀπαιτεῖται νὰ ὑποβάλλωνται συγκεκριμένα γεγονότα, ἵνα κρίνῃ ὁ δικαστής, ἐὰν ἐκ τούτων συνάγῃ τὸ προτεινόμενον ἔθιμον, τὰ δὲ γεγονότα ταῦτα δύναται δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων καὶ δι' ὄρκον νὰποδειχθῶσιν. Α. Π. 281 τοῦ 59. Δηλονότι τὸ θέμα τῆς διὰ τοῦ ὄρκου ἀποδείξεως δεόν ἀφορᾷ εἰς τὰ γεγονότα, ἐξ ὧν ὁ δικαστής δύναται νὰ συμπεράνῃ τὴν τοῦ ἐθίμου ὑπαρξίν ἢ μὴ. Α. Π. 387 τοῦ 64. Ἐντεῦθεν συνάγεται, ὅτι οἱ περὶ ἐθίμου ἐξεταζόμενοι μάρτυρες ἀναγκαῖον νὰ ἀναφέρωσι περιστατικὰ μόνον καὶ παραδείγματα ἐκδηλοῦντα τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἐθίμου, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ κρίνωσι περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ. Α. Π. 28 καὶ 95 τοῦ 57, δηλονότι γεγονότα καὶ παραδείγματα τῆν καὶ ὁμοίον τρόπον τήρησιν τῆς συνθηλαίας ἐμφαίνοντα. Α. Π. 81 τοῦ 55, πείθοντα δηλονότι περὶ τῆς μακροχρονίου, ἀδιακόπου καὶ ὁμοιόμορφου ἐφαρμογῆς τοῦ ἐθίμου. Α. Π. 204 τοῦ 61. Τὸ δὲ δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἐκθέτῃ ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτοῦ οὐχὶ ἀπλῶς τὸ συμπέρασμα, ὁ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ συνάγει ἐκ τῶν ἀποδείξεων, ἀλλὰ τὰ στοιχεῖα τὰ βεβαιουντα τὴν μακροχρόνιον, ἀδιάκοπον καὶ ὁμοιόμορφον ἐφαρμογὴν τοῦ ἐθίμου, νομιμοποιουμένην διὰ τῆς τῶν κατοίκων ὁμοφώνου θελήσεως. Α. Π. 162 τοῦ 48, 280 τοῦ 60, 331 τοῦ 64. Σημειωτέον, ὅτι

κατὰ τὰς Α. Π. 226 καὶ 228 τοῦ 49, 293 καὶ 239 τοῦ 83 τὸ ἔθιμον δὲν συνίσταται εἰς πράξεις τινάς, ἀλλ' εἰς ὅ,τι εἶναι κοινῶς διὰ τῆς συνθηθείας παραδεδεγμένον ἓν τι τοῖσι, ὅθεν δὲν ὑποχρεοῦται ὁ προτείνων τὴν ἀπόδειξιν νὰ ὀρίσῃ μερικὰς πράξεις, ἐμφαινούσας ὅθεν τὸ ἔθιμον· καὶ κατὰ τὴν Α. Π. 111 τοῦ 84 δὲν ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς πρὸς πρότασιν ἔθιμου νὰ συνοποβάλλωνται ἐκ τῶν προτέρων καὶ τὰ παραδείγματα, ἐξ ὧν ἀποδειχθῇσεται τοῦτο, διότι τὰ παραδείγματα δὲν ἀποτελοῦσι συστατικὸν στοιχεῖον τοῦ ἔθιμου συνισταμένου εἰς κανόνα τοῦ δικαίου ὑπὸ τῆς κοινῆς συνειδήσεως ἀναγνωριζόμενον καὶ διὰ μακρᾶς συνθηθείας κυριωθέντα, ἀλλὰ δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ἀπλῶς εἰς ἀπόδειξιν τῆς υπάρξεως αὐτοῦ, ἥτις πιθανόν καὶ νὰ μὴ ἀμφισβητηθῇ ἢ καὶ νὰποδειχθῇ κατ' ἄλλον νόμιμον τρόπον. Ὡσαύτως κατὰ τὴν Α. Π. 30 τοῦ 83 τὸ ἔθιμον εἶναι μὲν κανὼν τοῦ δικαίου ἐκ τῶν κατ' ἰδίαν πράξεων τῶν πολιτῶν συναγόμενος καὶ διὰ τῶν αὐτῶν πράξεων ἐκτελούμενος, ὡσὰκις αἱ πράξεις αὗται ἐμφαίνουσι τὴν κοινὴν τοῦ ἔθνους συνείδησιν, ὅτι ὁ κανὼν οὗτος ἰσχύει ὡς κανὼν τοῦ δικαίου καὶ ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ περισθῇ τὴν περὶ αὐτοῦ πεποιθῶσιν ἐκ τῆς ἀλληλουχίας καὶ ἐπαναλήψεως τοιούτων πράξεων, οὐδεὶς ὅμως νόμος ὑποχρεοῖ τὸν διάδικον, ὅστις ἐπικαλεῖται τοῦ ἔθιμου τὴν ὑπαρξιν, νὰ ἐπικαλῆται ἅμα καὶ ὠρισμένα παραδείγματα τῆς ἰσχύος καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ τοιούτου ἔθιμου, ὀφείλει δ' ὁ δικαστὴς νὰ διατάσῃ τὴν νενομισμένην ἀπόδειξιν.—Ἐθιμα, προσβάλλοντα τὴν δημοσίαν τάξιν, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει, οὐδὲ δύνανται νὰ ᾔναι ἀντικείμενα ἀποδείξεως, Α. Π. 209 τοῦ 52. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 163 τοῦ 47 τὰ ἔθιμα ὑπερισχύουσι παντὸς νόμου, εἴτε ἀπαγορευτικοῦ εἴτε ἐπιτακτικοῦ.—Ἐθιμον ἰσχύον ἓν τι χωρίον δὲν ἔπεται ὅτι ἰσχύει καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν Ἑπαρχίαν, εἰς ἣν ἀνήκει τὸ χωρίον, Α. Π. 178 τοῦ 57. Ὅθεν δύναται ἔθιμόν τι νὰ ἰσχύῃ ἓν τι τόπω ἢ κοινότητι νῆσου τινός, καίτοι μὴ ἐπικρατοῦν καθ' ὅλην τὴν νῆσον, Α. Π. 62 τοῦ 56.—Τῶν ἔθιμων ὄντων ἀντικειμένων ἀποδείξεως κατὰ τὸ ἄρθρον 245 τῆς πολ. δικον., ἔπεται, ὅτι δεόν νὰ προτείνωνται καὶ ἀποδεικνύονται ἐνώπιον τοῦ περὶ τῆς οὐσίας δικάζοντος δικαστηρίου· ὅθεν ὁ περὶ ἔθιμου ἰσχυρισμὸς εἶναι ἀπαράδεκτος, προτεινόμενος κατὰ πρότον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, καθὼ μὴ ἀναπληρούμενος ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπὸ τοῦ τῆς οὐσίας δικαστοῦ, Α. Π. 193 τοῦ 38, 15 τοῦ 58. Ἐπίσης εἶναι ἀπαράδεκτος προτεινόμενος κατὰ πρότον ἐφεσίμως, (πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς ἀγωγῆς) διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 244 καὶ 248 τῆς πολ. δικον., νομικὰ ἀξιώματα, μὴ ἀποτελοῦντα πραγματικούς ἰσχυρισμούς καὶ δυνάμενα κατ' ἀκολουθίαν νὰ

προταθῶσι κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης εἰς ἄλλον τὰ εἰς γενικοὺς νόμους τοῦ Κράτους καὶ οὐχὶ ἀπλῶς εἰς ἔθιμα ἐπιστηριζόμενα. Α. Π. 389 τοῦ 62, 82 τοῦ 68, 234 τοῦ 84. Ἔτι δὲ μᾶλλον εἶναι ἀπαράδεκτος, προτεινόμενος κατὰ τὴν δευτέραν συνεδρίαν τοῦ δικαστ. τῶν ἐφετῶν. Α. Π. 9 τοῦ 59, 60 τοῦ 74. Παραδεκτὸς δὲ εἶναι μόνον ἐφεσίμως ἐν τῇ πρώτῃ συνεδριάσει πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως ὡς πραγματικὸς ἰσχυρισμὸς δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 747 τῆς πολ. δικον. Α. Π. 389 τοῦ 62, 82 τοῦ 68. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφ. Α. Π. 163 τοῦ 47, 185 τοῦ 60 δύναται ἐν πάσῃ τῆς δίκης στάσει νὰ ἐπικαλεσθῇ τις τὴν ἰσχὺν ἐθίμου, ἅτε ἰσοδυναμοῦντος νόμου, ὡς δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ τοὺς νόμους αὐτοὺς. — Ὁ ἡμέτερος νόμος παραδέχεται ὡς μέσον ἀποδείξεως καὶ τὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις· ἀλλὰ δὲν ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι πλὴν τῶν ἄλλων ἀποδείξεων ἀπαιτοῦνται πάντοτε καὶ ἀποφάσεις, διότι τὰ μέσα ταῦτα τῆς ἀποδείξεως διαζευκτικῶς ἀπαριθμοῦνται. Α. Π. 163 τοῦ 47.

Β'.

Νεώτεροι Ἀστυκοὶ Νόμοι.

4. Νόμος Τζ' Α' Ἀστυκοῦ Ἑλληνικοῦ Νόμου. 2. Ν. ΧΠΘ' τῆς 17 Αὐγούστου 1861 περὶ ἀνηλίκων, ἐπιτροπείας, χειραφεσίας καὶ κηδεμονίας αὐτῶν. 3. Δ. 18 Σεπτ. 1836 περὶ καταργήσεως τοῦ προνομίου τῆς ἀντιχρήσεως. 4. Νεώτεροί τινες νόμοι περὶ Γάμου (Δηλ. τῆς ἐπὶ τῶν Στρ. Γραμματείας τῆς 29 Ἰαν. 34 περὶ τῶν ἀνευ ἀδείας νυμφευομένων στρατιωτικῶν. Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ τῶν χωρὶς ἐπισκοπικῆς ἀδείας τελομένων γάμων· καὶ Ν. Χζ' Γ' τῆς 15 Ὀκτ. 1861 περὶ μικτῶν γάμων). 5. Ψήφισμα 11 Φεβρ. 1830 περὶ διαθηκῶν. 6. Ν. 24 Ἰουνίου 1837 περὶ διακρίσεως κτημάτων. 7. Ν. τῆς 1 Δεκ. 1836 περὶ ἐνεχύρων. 8. Ν. τῆς 3 Ἀπρ. 1835 καὶ οἱ μεταγενέστεροι νόμοι περὶ ὑποθηκῶν. 9. Ν. Τζ' τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1856 περὶ μεταγραφῆς τῆς κυριότητος τῶν ἀκινήτων καὶ τῶν ἄλλων ἐπ' αὐτῶν πραγματικῶν δικαιωμάτων. 10. Ν. ΧΛ' 27 Ἰουνίου 1877 περὶ ὑπερημερίας τοῦ δημοσίου καὶ παραγραφῆς τῶν κατ' αὐτοῦ ἀγωγῶν. 11. Ν. ϞΞΕ' τῆς 22 Μαΐου 1882 περὶ τόκου ὑπερημερίας. 12. Ν. ϞΝΕ' 14 Μαΐου 1882

περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς ἐκχωρήσεως τοῦ μισθοῦ τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων κτλ. (καὶ Ν. ΑΡΜΑ' καὶ ΑΡΜΒ' τῆς 19 Μαρτίου 1884). 13. Ν. ΑΣΜΔ' τῆς 26 Ἰουλίου 1885 περὶ τῶν πληρωτέων τῶ κομιστῇ ἀνωνύμων χρεωγράφων.

1. Νόμος ΤΖΑ' τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1856.

Ἀστυκὸς Ἑλληνικὸς Νόμος

Περὶ τῆς δημοσιεύσεως, τῶν ἀποτελεσμάτων, καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων ἐν γένει.

1. (Ἀντικατέστη (1) διὰ τοῦ κάτωθεν νόμου).

2. Ὁ νόμος ὁρίζει περὶ τοῦ μέλλοντος μόνον, καὶ δὲν ἔχει ἀναδρομικὴν δύναμιν· διατηρεῖ δὲ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ, ἐν ὅσῳ ἕτερος νόμος δὲν καταργήσῃ αὐτὸν ῥητῶς ἢ σιωπηρῶς. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2. — Ν. 7 Κωδ. αὐτ. λογ. (1. 14) Ν. 7 Β. (2. 6)).

3. Οἱ τὴν δημοσίαν τάξιν ἀφορῶντες νόμοι ὑποχρεοῦσι πάντας τοὺς ἐν Ἑλλάδι. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 3. — Ν. 7 § 10 τῶν Π. de lois.) (48. 22). Ν. 7. Β. (60. 54).

4. Οἱ νόμοι οἱ περὶ ἱκανότητος πρὸς κτήσιν δικαιωμάτων, ἢ πρὸς ἐπιχείρησιν νομικῶν πράξεων, διέπουνσι τοὺς Ἑλληνας καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. — Οἱ ἀλλοδαποὶ διέπονται ὑπὸ τῶν περὶ τῆς ἱκανότητος ταύτης νόμων τῆς πολιτείας εἰς ἣν ἀνήκουσιν· ἀλλ' ἐπὶ τῶν μεταξὺ ἀλλοδαπῶν καὶ Ἑλλήνων ἐν Ἑλλάδι συνισταμένων ἐνοχῶν, οἱ ἀλλοδαποί, οἱ ἔχοντες τὴν κατὰ τὸν ἐλληνικὸν νόμον πρὸς σύστασιν αὐτῶν ἀπαιτουμένην ἱκανότητα, λογίζονται ἱκανοί, ἂν καὶ κατὰ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος των ᾔθελον

(1) Ν. ΤΘΜς' τῆς 1 Μαΐου 1882 περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ 1 ἄρθρου τοῦ ἀστ. Νόμου.

Ἄρθρον μόνον.

Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀστυκῶ νόμου ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐπομένου:

Ὁ νόμος ἔχει ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν καθ' ὅλον τὸ Κράτος μετὰ παρέλευσιν δέκα ἡμερῶν, ἀφ' ἧς δημοσιευθῇ, πλὴν ἂν ὠρίσθῃ ἄλλως ἐν αὐτῷ. — Ἡ δημοσίευσις λογίζεται γενομένη ἀπὸ τῆς χρονολογίας τοῦ περιέχοντος τὸν νόμον φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

θεωρεῖσθαι ἀνίκανοι. — Ὁ γάμος, αἱ μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων σχέσεις, ἡ ἐπιτροπεία καὶ κηδεμονία ρυθμίζονται, καὶ ὡς πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντα Ἑλληνα ὑπὸ τῶν ἐλληνικῶν νόμων· αἱ αὐταὶ δὲ σχέσεις τοῦ ἀλλοδαποῦ, ὑπὸ τῶν νόμων τῆς πολιτείας, εἰς ἣν ἀνήκει. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 3).

5. Ἡ νομὴ, ἡ κυριότης, καὶ τὰ ἀπ' αὐτῆς ἀποσπώμενα ἀπόλυτα δικαιώματα ἐπὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι κειμένων κινητῶν ἢ ἀκινήτων, ρυθμίζονται ὑπὸ τῶν ἐλληνικῶν νόμων. — Ἡ ἐκ διαθήκης ἢ ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχὴ διέπεται ὑπὸ τῶν νόμων τῆς πολιτείας, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ κληρονομούμενος, ἐκτός ἂν πρόκηται περὶ ἀκινήτων, κειμένων ἐν Ἑλλάδι, τὰ ὅποια ὡς πρὸς τοῦτο διέπονται ὑπὸ τοῦ ἐλληνικοῦ Ν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 3. — Ν. 4 § 2 Π. de cens. (50. 45)).

Ν. Τῆς νομῆς καὶ κυριότητος, ὡς καὶ τῶν ἄλλων ἐμπραγμάτων διακαίων ἐπὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀκινήτων, κρινομένων κατὰ τοὺς ἐλληνικοὺς νόμους κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ἀστυκοῦ νόμου, ἐπεταί, ὅτι καὶ ἐν ἀλλοδαπῇ τελεσθεῖσα ἡ πώλησις ἀκινήτου ἐν Ἑλλάδι δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου ἐστὶν ἄκυρος, ὡς ἀντιβαίνουσα εἰς τὸ 42 ἄρθρον τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου. Α. Π. 103 τοῦ 78.

6. Αἱ ἐνοχαὶ ρυθμίζονται ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τοῦ τόπου, ἐν ᾧ, κατὰ τὴν ῥητὴν ἢ σιωπηρὰν θέλῃσιν τῶν ἐνεχομένων, πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῶσιν, ἐκτός ἂν ᾤρισαν οὗτοι τὸν νόμον, εἰς ὃν θέλουσι νὰ ὑποβληθῶσιν. — Αἱ ἐξ ἀδικημάτων ὁμως ἐνοχαὶ διέπονται πάντοτε ὑπὸ τοῦ ἐλληνικοῦ νόμου.

7. Αἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπὸ Ἑλλήνων ἐπιχειροῦμεναι νομικαὶ πράξεις ἔχουσι κατὰ τὸν τύπον αὐτῶν κύρος ἐν Ἑλλάδι, καταρτιζόμεναι εἴτε κατὰ τὸν ἐλληνικὸν νόμον, εἴτε κατὰ τὰς ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῶν ἰσχυροῦσας διατυπώσεις.

8. Κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ὑπὸ ἐλληνικῶν δικαστηρίων ἀλλοδαποὶ νόμοι ἀντιβαίνοντες εἰς ἡμεδαποὺς νόμους τῆς δημοσίας τάξεως, ἢ ἀφορῶντες θεσμοθεσίας μὴ ἀναγνωριζόμενας ὑπὸ τῶν ἐλληνικῶν νόμων.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΠΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ ἀπολαύσεως, ἀποβολῆς, καὶ ἀνακτησεως τῶν ἀστυκῶν
δικαιωμάτων. (1)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ ἀπολαύσεως τῶν ἀστυκῶν δικαιωμάτων.

9. Ἡ ἀπόλαυσις τῶν ἀστυκῶν δικαιωμάτων εἶναι ἀνεξάρτητος τῆς τῶν πολιτικῶν, ἅτινα ἀποκτῶνται καὶ διατηροῦνται μόνον κατὰ τὸ δημόσιον δίκαιον. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 7. Ἀντίκεινται Ῥωμ. Νόμοι).

10. Πᾶς Ἑλλήν ἀπολαύει ἀπάντων τῶν ἀστυκῶν δικαιωμάτων. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 8.— Ν. 17 τῶν Π. de stat. hom. (1. 5). Ν. 13. Β. (46. 1)).

11. Τὸ κυοφορούμενον λογίζεται γεννηθὲν ὡς πρὸς τὰ εἰς αὐτὸ ἐπαγόμενα ἀστυκὰ δικαιώματα, ἂν τεχθῇ ζῶν· ἐν ἀμφιβολίᾳ δέ, ἂν ἐγεννήθῃ ζῶν ἢ νεκρόν, ὑποτίθεται τὸ πρῶτον.

12. Τὰ κατὰ τὸν νόμον συνεστηκότα νομικὰ πρόσωπα ἀπολαύουσι τῶν ἀστυκῶν δικαιωμάτων, καθόσον δὲν τροποποιούσιν τὴν ἀπόλαυσιν αὐτῶν ἰδιαιτέροι νόμοι.

13. Ὁ ἀλλοδαπὸς ἀπολαύει ἐπίσης ἐν Ἑλλάδι τῶν ἀστυκῶν δικαιωμάτων, ἐκτὸς ἂν νόμοι τοῦ Κράτους, μὴ τροποποιούμενοι διὰ συνθηκῶν, ἀποδίδωσιν ἀστυκὸν τι δικαίωμα εἰς μόνους τοὺς ἡμεδαπούς. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 11. Ἀντίκεινται Ῥωμ. Νόμοι).

14. Ἑλλήν εἶναι·— α'. ὁ ἐξ Ἑλληνος πατρὸς γεννηθεὶς·— β'. ὁ ἐξ Ἑλληνίδος καὶ ἐκ πατρὸς μὴ νομίμου·— γ'. ὁ ἐξ ἀδελφῶν πατρὸς καὶ μητρὸς ἐν Ἑλλάδι γεννηθεὶς·— δ'. ὁ ἐξ ἀλλοδαπῆς μητρὸς καὶ ἐκ μὴ νομίμου πατρὸς Ἑλληνος γεννηθεὶς, ἂν νομίμως ἀναγνωρισθῇ ὑπ' αὐτοῦ. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 40).

(1) Διὰ τῶν κεφαλαίων Α' καὶ Β' ἀντικατέστη ὁ ἕως τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος νόμου ἰσχύων Ν. τῆς 15 Μαΐου 1835 περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας.

15. Ὁ ἀλλοδαπός, ὁ κατὰ τὸν νόμον τῆς πολιτείας, εἰς ἣν ἀνήκει, ἐνήλικος, γίνεται Ἑλλήν διὰ πολιτογραφήσεως. — Πᾶς δὲ ὁ θέλων νὰ πολιτογραφῇθῃ ἀφείλει νὰ δηλώσῃ τὴν περὶ τοῦ-
του θέλησίν του εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ θέλει
νὰ καταστήσῃ τὴν κατοικίαν του, καὶ μετὰ τὴν δῆλωσιν νὰ κα-
τοικήσῃ ἐν Ἑλλάδι, ἐὰν μὲν ᾦναι ὁμογενὴς ἐπὶ δύο, ἐὰν δὲ ᾦναι
ἀλλογενὴς ἐπὶ τρία ἔτη· (1) μετὰ παρέλευσιν δὲ τῶν προθε-
σμιῶν τούτων, καὶ πιστοποιήσαντος τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως
τῶν ἐφετῶν, ὅτι δὲν ὑπέπεσεν εἰς κακούργημα ἢ πλημμέλημα,
ἐκ τῶν διαλαμβανομένων εἰς τὸ 22 ἄρθρον τοῦ ποινικοῦ νόμου,
ἀφείλει νὰ δώσῃ ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου νομάρχου (2) τὸν ὄρκον
τοῦ Ἑλλήνος.

Ν. Ὁ δαὺς τὸν τοῦ πολίτου Ἑλλήνος ὄρκον τεκμαίρεται, ὅτι ἐκτῆ-
σατο τὰ πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας πρᾶσσόντα. Α. Π.
14 τοῦ 55.

16. Ὁ Βασιλεὺς δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν πρὸς πολιτο-
γράφησιν ἐγκατασταθέντα ἀλλοδαπὸν πλήρη τὴν κατὰ τὸ διά-
στημα τοῦ πρὸς πολιτογράφησιν ἀπαιτουμένου χρόνου ἀπόλαυσιν
τῶν ἀστυκῶν δικαιωμάτων· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἅπασαι αἱ
νομικαὶ σχέσεις αὐτοῦ ρυθμίζονται κατὰ τοὺς ἐλληνικοὺς νόμους.
(Γαλλ. ἀστ. Ν. 13).

(1) Ν. ΠΙ' τῆς 19 Φεβρουαρίου 1881 περὶ συμπληρώσεως τοῦ ἄρ-
θρου 15 τοῦ ἀστυκοῦ Νόμου.

Ἄρθρον μόνον.

Διὰ Β. Διατάγματος δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἐλληνικὴ πολιτογράφη-
σις παντὸς ἀλλοδαποῦ καὶ πρὸ τῆς παρελεύσεως τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 15
τοῦ Ἀστυκοῦ Νόμου ἀναφερομένων προθεσμιῶν.

(2) Ν. ΑΡΚΘ' τῆς 31 Δεκεμβρίου 1883 περὶ ὀρκωμοσίας τῶν
ἐξαίρετικῶς κτωμένων τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν καὶ ἀποδημούντων.

Ἄρθρον μοναδικόν.

Εἰς τοὺς δυνάμει εἰδικῶν νόμων κτωμένους ἢ κτησαμένους ἢ τὴν
ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν δύναται ἐπὶ τῇ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσπε-
ρικῶν αἰτήσῃ των νὰ ἐπιτραπῇ διὰ Β. Διατάγματος νὰ δώσῃαι τὸν
ὄρκον τοῦ πολίτου Ἑλλήνος ἐνώπιον τοῦ προξένου τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῇ
περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου διαμένουσιν.

Ν. Ὁ Βασιλεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νάνακαλέσῃ ἣν ἔδωκεν ἄδειαν περὶ πολιτογραφήσεως ἁλλοδαποῦ. Α. Π. 75 τοῦ 72.

17. Τὰ γεννηθέντα τέκνα πρὸ τῆς περὶ πολιτογραφήσεως δηλώσεως καὶ ἡ σύζυγος τοῦ πολιτογραφηθέντος μένουσιν ἁλλοδαποί· ἂν δὲ κατὰ τὸν χρόνον τῆς πολιτογραφήσεως ἡ σύζυγος ἢ τὰ τέκνα αὐτοῦ ἦσαν ἀνήλικοι, δύνανται νάποκτήσωσι τὴν τοῦ Ἑλλήνος ιδιότητα, εἰάν, ἐντός ἔτους ἀπὸ τῆς ἐνηλικιότητός των, δηλώσωσι τὴν περὶ τούτου θέλησίν των εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ θέλουσι νὰ καταστήσωσι τὴν κατοικίαν των, κατοικήσωσιν ἐν Ἑλλάδι, καὶ δώσωσιν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου νομάρχου τὸν ὄρκον τοῦ Ἑλλήνος.

18. Τὰ ἐν τῇ διετίᾳ ἢ τριετίᾳ γεννώμενα τέκνα τῶν ἐν τῷ 15 ἄρθρῳ ἀναφερομένων καθίστανται Ἑλληνες διὰ τῆς πολιτογραφήσεως τοῦ πατρὸς.

19. Ὁ ἐξ Ἑλληνίδος καὶ μὴ νομίμου πατρὸς ἁλλοδαποῦ γεννηθεὶς, ἀναγνωρισθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ὁ ἐν Ἑλλάδι ἐξ ἁλλοδαποῦ γεννηθεὶς, δύνανται νάποκτήσωσι τὴν τοῦ Ἑλλήνος ιδιότητα κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 17 ἄρθρου.

20. Ὁ ἐκ γονέων ἀποβαλόντων τὴν τοῦ Ἑλλήνος ιδιότητα γεννηθεὶς δύναται πάντοτε νάποκτήσῃ τὴν ιδιότητα τοῦ Ἑλλήνος, ἐκπληρῶν τὰς διατάξεις τοῦ 17 ἄρθρου.

21. Ἀλλοδαπὴ μεθ' Ἑλλήνος συζευχθεῖσα γίνεται Ἑλληνίς.

22. Ἀλλοδαπὸς προσενεγκὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα μεγάλας ἐκδουλεύσεις, εἰσαγαγὼν ἀξιόλογον ἐφεύρεσιν ἢ βιομηχανίαν, καθιδρύσας καταστήματα κοινωφελῆ, ἢ ἐπ' ἐξόχῳ διανοητικῇ ἱκανότητι διακρινόμενος, δύναται νὰ πολιτογραφηθῇ διὰ νόμου. (1)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ ἀποβολῆς καὶ ἀνακτήσεως τῶν ἀστυκῶν δικαιωμάτων.

23. Ἀποβάλλει τὴν τοῦ Ἑλλήνος ιδιότητα— α. ὁ ἐν ἀλ-

(1) Διωρθώθη κατὰ τὸν Ν. ΥΛΗ' τῆς 16 Ἰανουαρίου 1858 περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ Ἀστυκοῦ Ἑλληνικοῦ Νόμου.—Ἴδε δὲ καὶ Ν. ΑΡΚΘ' ὑπὸ ἄρθρον 15 περὶ ὀρκίσεως τοῦ δι' εἰδικοῦ νόμου κτωμένου τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν.

λοδαπή πολιτογραφηθεί· — 6'. ὁ ἄνευ Βασιλικῆς ἀδείας ἀναδεχθεὶς δημοσίαν ὑπηρεσίαν παρὰ ξένην κυβερνήσει. (Γαλλ. N. 17.—N. 49 § 7 καὶ 20 τῶν Πανδ. capit. et postlim. (49.

N. Λέγων ὁ νόμος ἀναδεχθεὶς δημοσίαν ὑπηρεσίαν παρὰ ξένην κυβερνήσει νοεῖ προδήλως ὑπηρεσίαν ἀσυμβίβαστον πρὸς ὅρκον καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ πολίτου Ἑλλήνος. Ὅθεν ὁ ἀναλαμβάνων καθήκοντα γραφείως παρὰ τῇ ἀγγλικῇ πρεσβείᾳ ἄνευ ἐπισήμου διατάξεως τοῦ βασιλέως καὶ ἄνευ ὅρκου δὲν ἀποβάλλει τὴν τοῦ Ἑλλήνος ιδιότητα. A. 175 τοῦ 51.

24. Ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα τοῦ ἀποβαλόντος τὴν τοῦ Ἑλλήνος ιδιότητα διαμένουσιν Ἑλληνες.

25. Ἡ μετ' ἀλλοδαποῦ συζευχθεῖσα Ἑλληνὶς ἀποβάλλει τὴν τοῦ Ἑλλήνος ιδιότητα· ἂν δὲ ὁ σύζυγός της πολιτογραφηθῇ Ἑλλήν, ἢ αὐτὴ χηρεύσῃ ἢ διαζευχθῇ, δύναται νὰ ἀνακτήσῃ τὴν τοῦ Ἑλλήνος ιδιότητα, ἀφ' οὗ, εἴτε διαμένουσα ἐν Ἑλλάδι, εἴτε ἐπανελθοῦσα ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, δηλώσῃ εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ θέλει νὰ κατοικήσῃ, τὴν ἀνακτῆσεως τῆς ιδιότητος ταύτης θέλησίν της.

N. Πυνὴ συζευχθεῖσα ἐν Τουρκίᾳ Ὀθωμανόν, ὅστις κατόπιν ἐπιπολιτογραφῆθῃ Ἑλλήν, δὲν κτᾶται τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν, ἂν μὴ μορφωθῇ πρὸς τὰς διατάξεις τῶν Ἑλληνικῶν νόμων. A. II. 211 τοῦ 1834.

26. Ὁ διὰ Βασιλικῆς ἀδείας εἰς ξένον Κράτος πολιτογραφηθεὶς ἀνακτᾶται τὴν τοῦ Ἑλλήνος ιδιότητα, ἅμα, ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, δηλώσῃ εἰς τὴν ἀρμοδίαν δημοτικὴν ἀρχὴν περὶ ἀνακτῆσεως τῆς ιδιότητος ταύτης θέλησίν του, καὶ κατοικήσῃ ἐν Ἑλλάδι.

27. Ὁ ἀποβαλὼν τὴν τοῦ Ἑλλήνος ιδιότητα δύναται νὰ ἀνακτήσῃ, ἂν, ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, δηλώσῃ εἰς τὴν ἀρμοδίαν δημοτικὴν ἀρχὴν τὴν περὶ τούτου θέλησίν του κατοικήσῃ ἐν αὐτῇ ἐπὶ ἑξ. μῆνας, καὶ δώσῃ ἐνώπιον τοῦ μάρχου τὸν ὅρκον τοῦ Ἑλλήνος. (Γαλλ. ἀστ. N. 18).

28. Ὁ ἄνευ Βασιλικῆς ἀδείας ἀναδεχθεὶς ξένην στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν δύναται νὰ ἀνακτήσῃ τὴν τοῦ Ἑλλήνος ιδιότητα, ἂν ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκπληρώσῃ, κατὰ πρᾶξιν τοῦ βασιλέως, τὴν ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ βασιλέως δοθεῖσαν γουμένην Βασιλικὴν ἄδειαν, τὰς εἰς τὸν θέλοντα νὰ πολιτογραφηθῇ.

φηθῇ ἀλλοδαπὸν ἐπιβαλλομένους ὑποχρεώσεις. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 21.— Ν. 47 καὶ 49 § 4 τῶν Π. de Capt. et. postl. (49. 15).

Ν. Στρατιωτικὴ ὑπηρεσία εἶναι μόνη ἡ διὰ κατατάξεως καὶ βαθμολογήσεως ἐν ξένῳ στρατῷ προηγηθέντος ὅρκου πίστεως· ὅθεν δὲν λογίζεται τοιαύτη ἡ τοῦ ὀπλισθέντος ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατὰ τῆς καθεστώσης νομίμου ἐξουσίας. Ἀποφ. Ἐφετείου Ἀθ. 10360 τοῦ 52 ἢ 53 ἐπικυρωθεῖσα διὰ τῆς Α. Π. 186 τοῦ 53.

29. Ἡ στέρησις τῶν ἀστυκῶν δικαιωμάτων, ὡς ἀποτέλεσμα ποινικῆς καταδίκης, ὀρίζεται ὑπὸ τῆς ποινικῆς νομοθεσίας.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων. (1)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικαὶ διατάξεις.

30. Ληξιαρχοὶ εἰσιν· 1. ὁ δήμαρχος καθ' ὅλην τὴν περιφε-

(1) Διὰ τοῦ τμήματος τούτου κατηργήθη ὁ ἔως τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀστυκῶν νόμου ἰσχύων Ν. τῆς 20 Ὀκτ. 1836 περὶ ληξιαρχικῶν βιβλίων.

Δ. τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1856 πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων νόμου.

Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων νόμου, καὶ ἰδόντες τὰ ἄρθρα 17 καὶ 40 τοῦ περὶ δήμων, τὰ ἄρθρα 208, 210, καὶ 215 ἐδάφ. 5 καὶ 461 τῆς πολ. δικονομίας, καὶ τὸ ἄρθρον 24 § 13 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάττομεν.

1. Ἡ δαπάνη τῆς κατασκευῆς τῶν ἐν ἐκάστη δημοτικῇ περιφερείᾳ, κατὰ τὸ 30 ἄρθρον τοῦ νόμου, κρατουμένων ληξιαρχικῶν βιβλίων προκατάλλεται ὑπὸ τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείου, ἀποδίδεται δὲ ὑπὸ τοῦ οἰκείου δήμου εἰς τὸ δημόσιον. Ἡ δὲ δαπάνη τῶν ὑπὸ τῶν διπλωματικῶν πρακτόρων καὶ προξένων κρατουμένων βιβλίων γίνεται ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείου.

2. Ὁ ἀριθμὸς τῶν βιβλίων ἐκάστης ληξιαρχικῆς περιφερείας (ἄρθρ. 36 τοῦ περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων νόμου) προσδιορίζεται, διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ληξιάρχους, ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν, διὰ δὲ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείου. Ἐκαστος δὲ αὐτῶν παρασκευάζει τὸν ἀναγκαῖον ἀριθμὸν τῶν βιβλίων, καὶ ἀπο-

ρειαν τοῦ δήμου, ἐξαιρουμένων τῶν ἐχόντων εἰδικόν πάρεδρον

στέλλει εἰς τοὺς παρὰ πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖς, ἵνα, ἐπιμελεῖα αὐτῶν, καταρτισθῶσι, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 37 τοῦ νόμου ὠρισμένα, καὶ ἀποσταλῶσιν εἰς ἕκαστον ληξιαρχόν. Τὰ διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ληξιαρχοὺς βιβλία ἀποστέλλονται διὰ τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως. Τὰ βιβλία ταῦτα διευθύνονται εἰς τοὺς εἰσαγγελεῖς, κατὰ τὸ αὐτὸ σχῆμα δεδεμένα, καὶ φέροντα ἕκαστον ἐπὶ τοῦ περικαλύμματος τὸ ὄνομα τοῦ δήμου, ἢ τοῦ χωρίου, ἢ τῆς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ληξιαρχικῆς περιφέρειας, καὶ τὸ ἔτος, ὡς ἐξῆς: — «Ληξιαρχικὸν βιβλίον τοῦ δήμου (τὸ ὄνομα αὐτοῦ) ἔτους (δεῖνος)» ἐν περιπτώσει δέ, καθ' ἣν δοθῶσιν ἔξ βιβλίου εἰς τὸν ληξιαρχόν, προστίθενται ἔξωθεν αὐτῶν αἱ πράξεις, δι' αἷς ἕκαστον εἶναι ὠρισμένον, ὅσον: «Ληξιαρχικὸν βιβλίον τῶν γεννήσεων κτλ., ἢ ληξιαρχικὸν βιβλίον τῶν γάμων» κτλ.

3. Ὅσακις κατὰ τὸ ἄρθρον 39 τοῦ περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων νόμου, ἔνεκα προσβολῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ ἢ νοθεύσει ληξιαρχικοῦ βιβλίου, ὄντος ἐν χρήσει, γενῇ χρεῖα ἐτέρου συμπληρωτικοῦ βιβλίου, ἢ δαπάνῃ τῆς κατασκευῆς καὶ ἀποστολῆς αὐτοῦ προκαταβάλλεται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ὑπὸ τοῦ προκαλέσαντος τὴν περὶ προσαγωγῆς τοῦ προσβαλλομένου ἐκείνου βιβλίου ἀπόφασιν διαδίκου, καὶ καταλογίζεται εἰς τὸν ἠττώμενον.

4. Ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 48 τοῦ νόμου ἀναφερομένη περάτωσις τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων γίνεται κατὰ τὸν ἐξῆς τύπον, γραφομένη ἀμέσως μετὰ τὴν τελευταίαν ἐν τῷ βιβλίῳ ἐγγράφῃ, ἢ τὴν τελευταίαν ἐγγράφῃ ἐν ἑκάστῳ τῶν τριῶν μερῶν τοῦ αὐτοῦ βιβλίου, ἂν ἐν ᾧ τὸ εἰς διπλοῦν κρατούμενον βιβλίον. «Ἐπερατώθη σήμερον τὴν (ὥ μὴν, τὸ ἔτος, ἢ ἡμέρα, ἢ ὥρα, ὀλογράφως) ὁ ληξιαρχος τοῦ δήμου (τὸ ὄνομα), ἢ τοῦ χωρίου (τὸ ὄνομα), ἢ τῆς προξενικῆς περιφέρειας (τὸ ὄνομα) Δ. Δ.» — Μετὰ τὴν περάτωσιν καὶ πρὸ τῆς κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον τοῦ νόμου ἀποστολῆς τῶν βιβλίων, ὁ ληξιαρχος συντάσσει καὶ καταχωρίζει ἐν τέλει τοῦ βιβλίου, δι' ἕκαστον τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 36 ἀναφερομένων τριῶν εἰδῶν τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων, ἴδιον ἀλφαριθμητικὸν πῖνακα τῶν ὀνομάτων τῶν προσώπων, περὶ ὧν συνετάχθησαν αἱ ἐν τῷ βιβλίῳ περιεχόμεναι ληξιαρχικαὶ πράξεις. Ἐκ τῶν πινάκων τούτων συντάσσεται κατὰ πᾶσαν δεκαετίαν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων γραμματέων τῶν πρωτοδικῶν ἴδιος δι' ἕκαστον δῆμον πίναξ τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος.

5. Αἱ σελίδες τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων διαιροῦνται εἰς τρεῖς στήλας κατὰ τὸ συνημμένον υπόδειγμα, καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ γράφεται ὁ ἀριθ-

χωρίων· 2· ὁ εἰδικὸς πάρεδρος εἰς τὰ χωρία ἔνθα ὑπάρχει τοιοῦ-

μὸς τῆς πράξεως καὶ τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ προσώπου, περὶ οὗ ἡ πράξις, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἡ ληξιαρχικὴ πράξις, ἐν δὲ τῇ τρίτῃ, αἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 49, 68, § γ'. 86, καὶ 87 τοῦ αὐτοῦ νόμου γενόμεναι σημειώσεις.

6. Τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 50 ἀναφερόμενα ἀντίγραφα γράφονται ἐπὶ χαρτοσήμου τάξεως τρίτης κλάσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 24 § ιγ'. τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου.

7. Πρὸς ὁδηγίαν τῶν ληξιαρχῶν συνάπτονται εἰς τὸ παρὸν διάταγμα ὑποδείγματα ὑπὸ στοιχεῖα α', β', γ', δ', ἕως ι', περὶ τοῦ τρόπου τῆς συντάξεως τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων.

8. Ὁ Ἦμ. ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργὸς θέλει κοινοποιήσει διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς κυβερνήσεως τὴν ἡμέραν, καὶ ἣν οἱ ληξιαρχοὶ θέλουσιν εἶσθαι ἐφωδισμένοι μὲ τὰ ἀναγκαῖα βιβλία, ἵνα κατ' αὐτὴν ἀρχίσωσι τὰς ἐργασίας των.

Ὑπόδειγμα στοιχ. Α'.

Ληξιαρχικὴ πράξις γεννήσεως.

(ἄρθρ. 64 τοῦ ἀστυκοῦ νόμου).

ἀρ. πράξ.
ὄνομα καὶ
ἐπών. τοῦ
παιδίου.

Σήμερον τὴν (τοῦ μηνός. . .) τοῦ ἔτους (ὁ ἀριθμὸς ὀλογράφως) ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος. . . ὥραν. . . ἐνεφανίσθη ἐνώπιον ἐμοῦ (ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ ληξιαρχοῦ) ληξιαρχοῦ τοῦ δήμου (ὄνομα τοῦ δήμου), (ἢ τοῦ χωρίου τοῦ δήμου, ἢ τοῦ προξενείου), τῆς ἐπαρχίας (τὸ ὄνομα αὐτῆς) ὁ (ὄνομα, ἐπώνυμον, ἡλικία, ἐπάγγελμα, καὶ κατοικία τοῦ δηλοῦντος), καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, κειμένη (τὴν θέσιν αὐτῆς), ἡ σύζυγος αὐτοῦ (τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον αὐτῆς) ἔτεκε τὴν (ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος καὶ τοῦ μηνός καὶ ὥραν) παιδίον (ἄρρεν ἢ θῆλυ) γεννηθὲν ὑπὸ τοῦ δηλοῦντος, ὅπερ ὀνόμασαν (ἂν τυχὸν ἔλαβεν ὄνομα). Ἐν περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 64 § α. προστίθεται, «τὸ παιδίον τοῦτο ἐπεδείχθη εἰς ἡμᾶς κατ' αἰτησίαν μας.»)

Σημειώσεις
(κατὰ τὰ
ἄρθρα 49,
64, 86, καὶ
87 τοῦ νόμ.

τος. — Ἄν τις τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἐδαφίῳ δὲν γινώσκη

Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη ἡ παροῦσα πρᾶξις ἐν τῷ ληξιαρχικῷ καταστήματι ἐπὶ παρουσία τῶν μαρτύρων Κ. Κ. (τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, ἡ ἡλικία, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ ἡ κατοικία τῶν μαρτύρων) ἣτις ἀναγνωσθεῖσα εἰς τὸν δηλώσαντα καὶ τοὺς μάρτυρας ὑπεγράφη παρ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ (ἢ ὑπεγράφη μόνον παρ' ἐμοῦ, ὁμολογησάντων τοῦ δηλώσαντος καὶ τῶν μαρτύρων ἄγνοϊαν γραμμάτων).

Ὁ ληξιαρχος

Σημειώσεις. Ἐὰν ὁ δηλῶν ᾖ ἄλλος παρὰ τὸν πατέρα, ἀναφέρεται ἐν τῇ ἐκθίσει τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ ἡ κατοικία τοῦ δηλοῦντος καὶ τοῦ πατρὸς.

Ὑπόδειγμα στοιχ. Β'.

Ληξιαρχικὴ πρᾶξις γεννήσεως ἐν θαλασσοπλοίᾳ.

(ἄρθρ. 69 τοῦ ἀστυκοῦ νόμου).

ἀρ. πρᾶξ. Σήμερον (ἡμέραν, τὸν μῆνα, τὸ ἔτος, τὴν ὥραν, ὀλογράφως) ἐπὶ τοῦ πλοίου. . . ἐὰν ὄνομα καὶ ᾖ ἡλικία, ἐπάγγελμα, καὶ κατοικία τοῦ ἐπὶ τοῦ πλοίου. . . βεβαιῶ ὅτι κατὰ τὴν (. . .) ἡμέραν καὶ ὥραν, τὸν μῆνα, καὶ τὸ ἔτος) ἐγεννήθη ἐν τῷ αὐτῷ πλοίῳ ὑπὸ τῆς (ὄνομα, ἐπώνυμον, ἡλικία, ἐπάγγελμα, καὶ κατοικίας τῆς μητρὸς) παιδίον (ἄρρεν, ἢ θῆλυ), τοῦ ὁποίου ὁ ἐν νομίμῳ γάμῳ πατὴρ κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ δήλωσιν, ἢ (ἐν ἐλλείψει τοῦ πατρὸς) τὴν δήλωσιν τῆς μητρὸς, ὀνομάζεται (τὸ ὄνομα, ἐπώνυμον, ἡλικίαν, ἐπάγγελμα, καὶ κατοικίαν τοῦ πατρὸς).

Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη ἡ παροῦσα πρᾶ-

γράμματα, διορίζεται ἄλλος ληξιαρχος διὰ Β. διατάγματος ἐπὶ

ξίς ἐν τῷ ναυτολογίῳ τοῦ πλοίου, ἐπὶ πα-
ρουσίᾳ τῶν μαρτύρων (ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν,
ἢ τοῦ πληρώματος· τὸ ὄνομα, ἐπώνυμον, καὶ
λοιπὰ αὐτῶν, ὡς τὸ προηγούμενον ὑπό-
δειγμα) καὶ ἀναγνωσθεῖσα εἰς αὐτοὺς καὶ
εἰς τὴν μητέρα, ἢ καὶ τὸν πατέρα (ἐὰν ᾖναι
παρῶν) ὑπεγράφη παρ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ.

Ὁ πλοίαρχος (ἢ ὁ φροντιστής).

Ὑπόδειγμα στοιχ. Γ'.

Ληξιαρχικὴ πράξις γάμου.

(ἄρθρ. 75 τοῦ ἀστυκοῦ νόμου).

ἀρ. πράξ. Σήμερον τὴν (τοῦ μηνὸς) τοῦ ἔτους . . . Σημειώσεις.
ὄνομ. καὶ (ὕλογράφως) ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος . . .
ῥαν. . . . ἐνεφανίσθησαν ἐνώπιον ἐμοῦ
ἐπών. τῶν (ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ ληξιαρχοῦ) λη-
συζύγων. ξιαρχοῦ τοῦ δήμου (ἢ τοῦ χωρίου τοῦ δεῖνος
δήμου, ἢ τοῦ δεῖνος προξενείου) ὁ ἱερεὺς. . .
(ὄνομα, ἐπώνυμον), τῆς ἐνορίας, (τῆς πόλεως
ἢ τοῦ χωρίου) κάτοικος... καὶ οἱ σύζυγοι,
(τὸ ὄνομα, ἐπώνυμον, τὸ ἐπάγγελμα, τὴν
ἡλικίαν, τὸν τύπον τῆς γεννήσεως, καὶ τὴν
κατοικίαν αὐτῶν) τέκνα ὄντες, ὁ μὲν τοῦ...
(ὄνομα, ἐπώνυμον, καὶ κατοικία τοῦ πατρὸς
καὶ τῆς μητρὸς τοῦ συζύγου), ἡ δὲ τοῦ . . .
(ὄνομα, ἐπώνυμον, καὶ κατοικία τοῦ πατρὸς
καὶ τῆς μητρὸς τῆς συζύγου) καὶ ἐδήλωσαν,
ὅτι τὴν... (ἡμέραν τοῦ μηνὸς καὶ ἔτους) ὁ
εἰρημένος ἱερεὺς ἐτέλεσεν ἐν τῇ κατὰ τὴν
ἐνορίαν... ἐκκλησίᾳ (τὸ ὄνομα αὐτῆς — ἢ
ἐν τῇ κατὰ τὴν δεῖνα ἐνορίαν οἰκίᾳ τοῦ
δεῖνος) τὸν γάμον αὐτῶν καθ' ὅλῃς τοῦ νό-
μου τὰς διατάξεις καὶ τοὺς ἐκκλησιαστικούς
τύπους.

Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη ἡ παροῦσα πράξις

τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργοῦ.— Εἰς δῆμους,

ἐν τῷ ληξιαρχικῷ καταστήματι, ἐπὶ παρου-
σία τῶν μαρτύρων (τὰ λοιπὰ ὡς ἐν τῷ ὑπὸ
στοιχ. Α'. ὑποδείγματι). Ὁ ληξίαρχος.

Σημειώσεις. Ἐὰν οἱ οἱ σύζυγοι παρίστανται διὰ πληρεξουσίου, ἀνα-
φέρονται τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, ἡ κατοικία, καὶ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ,
καὶ τὸ πληρεξούσιον ἔγγραφον.

Ὑπόδειγμα στοιχ. Α'.

Ληξιαρχικὴ πράξις ἀποβιώσεως

(ἄρθρον 78 τοῦ ἀστυκοῦ νόμου).

ἀρ. πράξ. Σήμερον τὴν..... τοῦ μηνός..... τοῦ ἔτους Σημειώσεις
ὄνομ. καὶ ἡμέραν... ὥραν.... (ὀλογράφως) ἐνεφανίσθη
ἐπών. τοῦ ἐνώπιον ἐμοῦ (ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ λη-
ἀποβιώ- ξιαρχοῦ) ληξίαρχοῦ τοῦ δήμου, (ὄνομα τοῦ
σαντος. δήμου ἢ τοῦ χωρίου τοῦ δήμου, ἢ τοῦ προ-
ξενείου) τῆς ἐπαρχίας..... ὁ (τὸ ὄνομα, τὸ
ἐπώνυμον, τὴν ἡλικίαν, τὸ ἐπάγγελμα, τὴν
κατοικίαν, καὶ τὴν τυχόν συγγένειαν τοῦ
δηλοῦντος πρὸς τὸν ἀποβιώσαντα) καὶ ἐδή-
λωσεν, ὅτι τὴν.... (ἡμέραν καὶ ὥραν) ἀπε-
βίωσεν ἐν (τὸ ὄνομα τῆς πόλεως, ἢ τοῦ
χωρίου) ὁ (ὄνομα, ἐπώνυμον, ἐπάγγελμα,
ἡλικία, καὶ κατοικία τοῦ ἀποβιώσαντος) —
ἐὰν ἦτο ἄγαμος, ἢ ἔγγαμος, καὶ ἐν τῇ τε-
λευταίᾳ περιπτώσει, τὸ ὄνομα τοῦ ἐτέρου
συζύγου καὶ τὸ ὄνομα τῶν γονέων τοῦ ἀπο-
βιώσαντος), καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθημεν περὶ τῆς
ἀποβιώσεως, συνετάξαμεν τῇ παροῦσαν πρᾶ-
ξιν ἐν τῷ ληξιαρχικῷ καταστήματι, ἐπὶ
παρουσίᾳ τῶν μαρτύρων (τὰ λοιπὰ ὡς εἰς
τὸ ὑπὸ στοιχ. Α' ὑπόδειγμα).

Ὁ ληξίαρχος.

ἢ χωρὶς μεγάλης ἐκτάσεως δύναται νὰ διορισθῇ παρὰ τῆς κυ-

Ὑπόδειγμα στοιχ. Ε'.

Ληξιαρχικὴ πράξις περὶ τῆς προσαγωγῆς νεκροῦ νεογνοῦ παιδίου.

(ἄρθρον 80 τοῦ ἀστυνομικοῦ νόμου).

ἀρ. πράξ. Σήμερον (τὰ λοιπὰ ὡς τὸ ὑπόδειγμα στοιχ. Σημειώσεις.
ὄνομ. καὶ Α') ἐνεφανίσθη ἐνώπιον ἐμοῦ (ὡς τὸ ὑπό-
ἐπών. τῶν δειγμα στοιχ. Α') ὁ (τὰ προσόντα τοῦ δη-
γονέων λούντος, ὡς τὸ ὑπόδειγμα στοιχ. Α'.) καὶ
τοῦ νεκροῦ μοι ἐπέδειξε παιδίον νεκρόν (ἄρρεν, ἢ θῆλυ)
νεογνοῦ δηλώσας, ὅτι ἐξῆλθε τῆς κοιλίας τῆς μητρός
παιδίου. του (τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, τὸ ἐπάγγελμα,
καὶ τὴν ἡλικίαν αὐτῆς) συζύγου τοῦ... (ὄνο-
μα, ἐπώνυμον, ἐπάγγελμα, καὶ κατοικίαν
αὐτοῦ) τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα, τὸ ἔτος, καὶ
τὴν ὥραν).

Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη ἡ παροῦσα πράξις
ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν μαρτύρων (τὰ λοιπὰ ὡς
εἰς τὸ προειρημένον ὑπόδειγμα).

Ὁ ληξιαρχος.

Ὑπόδειγμα στοιχ. ζ'.

Ληξιαρχικὴ πράξις περὶ βιαίου θανάτου μὴ δηλωθέντος
κατὰ τὸ 78 ἄρθρον τοῦ ἀστυνομικοῦ νόμου.

(ἄρθρ. 81 καὶ 82 τοῦ ἀστυνομικοῦ νόμου).

ἀριθ. πράξ. Σήμερον τὴν (τὰ λοιπὰ ὡς τὸ ὑπόδειγμα Σημειώσεις.
ὄνομ. καὶ Α') ὁ εἰσαγγελεὺς... (ἢ ὁ ἀνακριτικὸς ὑπάλ-
ἐπών. τοῦ ληλος.—ἢ ὁ γραμματεὺς τοῦ... δικαστηρίου,
ἀποβιώ- ἐν περιπτώσει θανατικῆς ἐκτελέσεως) ἔπεμ-
σαντος. ψεν εἰς ἡμᾶς (τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ
ληξιάρχου) ληξίαρχον (τὰ λοιπὰ ὡς τὸ ὑπό-
δειγμα Α'.) διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμόν. . . καὶ
ἀπὸ.... ἐγγράφου του πληροφορίας, ἐξ ὧν
ἐβεβαιώθημεν, ὅτι ὁ (ὄνομα, ἐπώνυμον,
ἐπάγγελμα, κατοικίς, καὶ ἡλικία τοῦ ἀπο-
βιώσαντος) ἀπεδίωξε τὴν.... (ἡμέραν καὶ

ὥραν τοῦ θανάτου) ἐν... (τὴν πόλιν, ἢ τὸ χωρίον, ἢ τὴν θέσιν, ἐνθα ἀπεβίωσεν).

Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη ἡ παροῦσα ἐκθesis ἐν τῷ ληξιαρχικῷ ἡμῶν καταστήματι καὶ ὑπεγράφη παρ' ἡμῶν.

Ὁ ληξιαρχος.

Ἐπόδειγμα στοιχ. Ζ'.

Ληξιαρχικὴ πράξις μεταβολῆς ὀνόματος.

(ἄρθρ. 86 τοῦ ἀστυκοῦ νόμου).

ἀριθ. πράξ. Ἐπαράλλακτον ὡς τὸ ὑπὸ στοιχ. Θ'. ὑπό- Σημειώσεις.
τὸ νέον δείγμα, μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι προσά-
ὄνομα. γων εἶναι ὁ αἰτήσας τὴν προσθήκην, ἢ τὴν μεταβολὴν τοῦ ὀνόματος, ἢ τοῦ ἐπωνύμου, καὶ ὅτι ἐγγράφεται τὸ ἐπίσημον τῆς ἐγκρίσεως ἔγγραφον.

Ἐπόδειγμα στοιχ. Η'.

Ληξιαρχικὴ πράξις ἀναγνωρίσεως φυσικοῦ τέκνου, μὴ γενομένης συνάμα μετὰ τῆς δηλώσεως τῆς γεννήσεως.

(ἄρθρ. 87 τοῦ ἀστυκοῦ νόμου).

ἀριθ. πράξ. Σήμερον τὴν... (κατὰ τὰ προηγούμενα ὑπό- Σημειώσεις.
ὄνομα καὶ δείγματα) ἐνώπιον ἐμοῦ (κατὰ τὰ προηγούμενα) ἐνεφανίσθη ὁ (τὸ ὄνομα, ἐπώνυμον, ἀναγνωρίζο- ἡλικία ἐπάγγελμα, καὶ κατοικία τοῦ φυσικοῦ πατρὸς), ὅστις ἐδήλωσεν ὅτι ἀναγνωρίζει ὡς γνήσιον αὐτοῦ τέκνον τὸν.. (ἢ τὴν) (τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, τὸν χρόνον, καὶ τὸν τόπον τῆς γεννήσεως, τὴν ἡλικίαν, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ τέκνου) γεννηθέντα (ἢ γεννηθεῖσαν) ἐξ αὐτοῦ καὶ τῆς.... (τὸ ὄνομα κλπ. τῆς μητρὸς).

Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη ἡ παροῦσα πράξις ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν μαρτύρων (ὡς τὰ προηγούμενα).

Ὁ ληξιαρχος.

θερνήσεως καὶ ἕτερος ληξιαρχος, προσδιοριζομένης τῆς περιφέρειας αὐτοῦ. (1)

Ὑπόδειγμα στοιχ. Θ'.

Ληξιαρχικὴ πράξις υἱοθεσίας.

(ἄρθρον 88 τοῦ ἀστυκοῦ νόμου).

ἀριθ. πράξ. Σήμερον τὴν... (τὰ λοιπὰ ὡς τὰ προηγούμενα ὑποδείγματα) ἐνεφανίσθη ἐνώπιον ἐμοῦ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν υἱοθετοῦντος, ἢ τοῦ υἱοθετουμένου καὶ προσήγαγεν ἀντίγραφον ἐπικυρωμένον τῆς ὑπ' ἀριθ.... καὶ ἀπὸ..... τελεσιδίκου ἀποφάσεως τῶν.... (τὸ ὄνομα τοῦ δικαστηρίου) ἐχοῦσης ὡς ἑξῆς (ἀντιγράφεται τὸ διατακτικὸν αὐτῆς).

Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη ἡ παροῦσα πράξις, ἣτις ἀνεγνώσθη εἰς τὸν προσαγαγόντα τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν, καὶ ὑπεγράφη παρ' αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ.

Ὁ ληξιαρχος.

Ὑπόδειγμα στοιχ. Ι.

Ληξιαρχικὴ πράξις διαζεύξεως.

(ἄρθρ. 89 τοῦ ἀστυκοῦ νόμου).

ἀριθ. πράξ. Ἀπαρallάκτως, ὡς τὸ προηγούμενον ὑπόδειγμα, με μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ προσάγων τὴν ἀπόφασιν εἶναι ὁ διαζευχθεὶς διαζ. συζ. σύζυγος.

Ὁ ληξιαρχος.

(1) Ν. Υ'Δ' τῆς 4 Δεκεμβρίου 1858.

1. Οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 30 τοῦ ἀπὸ 29 Ὀκτ. 1856 νόμου διὰ Β. διατάγματος διοριζόμενοι ληξιαρχοὶ ὀρκίζονται τὸν τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ὄρκον ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει τοῦ εἰρηγοδικείου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου διατελοῦσιν. — Ἡ περὶ ὀρκοδοσίας ἔκθεσις γράφεται ἐπὶ ἀσήμου χαρτοῦ.

2. Τὰ ὑπὸ παντὸς ληξιάρχου ἐκδιδόμενα ἀντίγραφα ληξιαρχικῶν πράξεων κατὰ τὸ ἄρθρον 50 τοῦ εἰρημένου νόμου γράφονται ἐπὶ χαρτο-

31. Ἐλλείποντος, ἐξαιρουμένου, ἢ κωλυομένου τοῦ δημάρχου, ἐκπληροῦν τὰ ληξιαρχικὰ χρέη ὁ νόμιμος αὐτοῦ, καθὼς δημάρχου, ἀναπληρωτής. — Διὰ τὴν περίπτωσιν ἐλλείψεως, ἐξαιρέσεως, ἢ κωλύματος τῶν λοιπῶν ληξιαρχῶν ἢ κυδέρνησις διορίζει ἀναπληρωτικούς ληξιαρχούς. — Ἐὰν ἐντὸς ληξιαρχικῆς τινος περιφέρειας δὲν ὑπάρχῃ ληξιαρχος, οὔτε ὁ ἀναπληρώσων αὐτόν, τὰ μέρη προσέρχονται εἰς τινὰ τῶν πλησιεστέρων ληξιαρχῶν, ὅστις θέλει ἐνεργεῖ τὴν ληξιαρχικὴν πράξιν, ποιούμενος ἐν αὐτῇ μνείαν τῆς αἰτίας, δι' ἣν κατ' ἐξαιρέσιν τὴν ἐκτελεῖ αὐτός.

32. Ἡ ἀρμοδιότης ἐκάστου ληξιαρχοῦ περιορίζεται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς περιφέρειας του, ἐξαιρουμένης τῆς ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐδαφίῳ τοῦ 34 ἄρθρου περιπτώσεως.

33. Ὁ ληξιαρχος δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ληξιαρχικὴν πρά-

σῆμου τάξεως τρίτης κλάσεως ἐρυθρᾷ σφραγίδος. — Τὸ ἡμῖς δὲ τοῦ τέλους τούτου ἀνήκει εἰς τὸν ἐκδόντα αὐτὰ ληξιαρχον.

3. Οἱ ἀρμόδιοι συμβολαιογράφοι ὑποχρεοῦνται νὰ δίδωσιν εἰς τὸν αἰτοῦντα ληξιαρχον τὴν ἀναγκασιῶντα ἔνσημον χάρτιν ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀξίας αὐτοῦ.

4. Πᾶσα προϋπάρχουσα διάταξις ἀντιβαίνειουσα εἰς τὸν παρόντα νόμον ἀκυροῦται.

Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὸ 35 ἄρθρον τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΚΒ' ὑγειονομικοῦ Ν. τοῦ 1845 καθήκοντα ληξιαρχοῦ ἐκτελεῖ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ λοιμοκαθαρητηρίου ὁ ἐπιστάτης αὐτοῦ.

Ν. ΣΕΔ' 13 Ἰουλίου 1868 περὶ τῶν ἀφορωσῶν τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν ληξιαρχικῶν πράξεων.

Ὁ πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καὶ ὁ ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης ἐκπληροῦσι καθήκοντα ληξιαρχοῦ πρὸς σύνταξιν ληξιαρχικῶν πράξεων, τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν γέννησιν, τὸν γάμον, ἢ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως ἢ τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν Βασιλικὴν οἰκογένειαν προσώπων· αἱ πράξεις αὗται ἐγγράφονται ἐν δυοὶ πρωτοτύποις βιβλίοις, ἐξ ὧν τὸ μὲν κατατίθεται εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, τὸ δὲ εἰς τὰ τοῦ ὑπουργείου τῆς δικαιοσύνης. Ἐν περιπτώσει δέ, καθ' ἣν ὁ πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου διατελεῖ ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης, λαμβάνει μέρος ἕτερος ὑπουργός, διοριζόμενος διὰ Β. Δ.

ξιν, ἀφορῶσαν ἐαυτόν, τὴν σύζυγον, τοὺς ἀνιόντας καὶ κατιόντας, καὶ τοὺς ἐκ πλαγίου συγγενεῖς ἢ ἀγχιστεῖς αὐτοῦ μέχρι τοῦ δευτέρου βαθμοῦ.

34. Οἱ ληξιαρχοὶ ὑπάγονται, ὡς τοιοῦτοι, εἰς τὸ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργεῖον, ὑποκείμενοι καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ληξιαρχικῶν αὐτῶν καθηκόντων, εἰς τὰς περὶ τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων πειθαρχικὰς διατάξεις.

35. Ὁ ληξίαρχος κρατεῖ βιβλία, ἐν οἷς καταγράφει τὰς ἐν τῇ περιφερείᾳ του γεννήσεις, γάμους, ἀποδιώσεις, μεταβολὰς ἢ προσθήκας ὀνομάτων, ἀναγνώσεις νόθων τέκνων, υἱοθεσίας, καὶ διαζύγια.

Ν. Τῆς τελέσεως τοῦ γάμου προηγουμένης τῆς βεβαιώσεως αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ληξιάρχου, ἔπεται, ὅτι καὶ μὴ ὑπαρχούσης ληξιαρχικῆς πράξεως περὶ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, θεωρεῖται αὗτος ἐγκύρως τελεσθεὶς, ἂν κατὰ τὰ ἄλλα ἐτελέσθῃ ἐγκύρως. Α. Π. 303 τοῦ 75.

36. Αἱ ληξιαρχικαὶ πράξεις ἐγγράφονται, ἀναλόγως τῆς πληθῆς τῶν κατοίκων, ἢ εἰς ἓν βιβλίον διηρημένον εἰς τρία μέρη, ἢ εἰς τρία βιβλία· (1) καὶ εἰς μὲν τὸ ἓν μέρος ἡ βιβλίον καταχωρίζονται αἱ γεννήσεις, μεταβολαὶ ἢ προσθήκαι ὀνομάτων, ἀναγνώσεις νόθων τέκνων, καὶ υἱοθεσίαι, εἰς τὸ ἄλλο οἱ γάμοι καὶ τὰ διαζύγια, καὶ εἰς ἄλλο, τὸ τρίτον, αἱ ἀποδιώσεις. Τὰ βιβλία ταῦτα θέλουσι κρατεῖσθαι διπλᾶ. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 42).

37. Τὰ ληξιαρχικά βιβλία, ἀπαιτεῖται, πρὶν ἔτι γίνῃ χρῆσις αὐτῶν, νὰ ᾖναι δεδεμένα, κατὰ σελίδα ἡριθμημένα, καὶ καθ' ἕκαστον φύλλον μονογραφημένα παρὰ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν, ἢ τοῦ παρὰ τούτου ἐπιτετραμμένου δικαστοῦ, καὶ νὰ φέρωσιν ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου τὴν περὶ τούτου μαρτυρίαν, συναναφερομένου τοῦ ἀριθμοῦ τῶν σελίδων καὶ παρατιθεμένου τοῦ ἔτους, τοῦ μηνός, τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ προέδρου ἢ τοῦ ἀναπληροῦντος αὐτόν δικαστοῦ. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 41).

38. Κατ' ἔτος οἱ παρὰ πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖς ὀφείλουσι νὰ διευθύνωσι πρὸς τοὺς ληξιάρχους τῆς περιφέρειας τῶν τὰ ἀναγ-

(1) Ἴδε ἄρθρον 2 τοῦ Δ. τῆς 31 Ὀκτ. 1856 ἐν ὑποσ. σελ. 245 παρόντος τόμου.

κατὰ πρὸς καταχώρισιν τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων βιβλία, ἡριθμημένα καὶ μονογραφημένα ὡς ἀνωτέρω.— Ἄν πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους τὰ βιβλία γραφῶσιν ὁλόκληρα, ὁ ληξίαρχος ὀφείλει νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως τῶν πρωτοδικῶν ἄλλα συμπληρωτικά, συμμορφούμενος μὲ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 48 τοῦ παρόντος νόμου διατεταγμένα.

39. Ὅσακις ἕνεκα προσδόλης ἐπὶ πλαστογραφίᾳ ἡ νοθεύσει διατάσσεται παρὰ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς ἡ προσαγωγή ληξιαρχικοῦ βιβλίου, ὄντος ἐν χρήσει, ὁ ληξίαρχος ὀφείλει νὰ ζητήσῃ ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἄλλο συμπληρωτικόν, καὶ, ἀφοῦ τὸ λάθῃ, νὰ περατώσῃ τὸ ζητούμενον, ποιούμενος μνείαν τῆς αἰτίας, δι' ἣν ἔγεινεν ἡ περάτωσις πρὶν τοῦ τέλους τοῦ ἔτους, καὶ νὰ πέμψῃ αὐτό. (1)

40. Πᾶσα ληξιαρχικὴ πράξις πρέπει νὰ φέρῃ αὐξοντα ἀριθμόν· εἰς δὲ τὸ περιθώριον πρέπει νὰ γράφηται τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον ἐκείνου, ἡ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἀφορᾷ. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 42).

41. Αἱ ληξιαρχικαὶ πράξεις πρέπει νὰ γράφωνται εἰς τὰ βιβλία κατὰ συνέχειαν καὶ χωρὶς νὰ ἀφίνηται κενὸς τόπος· περὶ τῶν διαγραφῶν γίνεται μνεία εἰς τὸ περιθώριον ἢ κάτωθι τῆς πράξεως· ἡ δὲ μνεία αὕτη, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ εἰς τὸ περιθώριον ἢ κάτωθι τῆς πράξεως παραπομπαὶ ὑπογράφονται, καθ' ὃν τρόπον καὶ ἡ πράξις αὕτη· αἱ συγκαταὶ ἀπαγορεύονται, αἱ δὲ ἀριθμοὶ καὶ αἱ χρονολογίαι τίθενται ὁλόγραφοι. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 42).

42. Εἰς τὰς ληξιαρχικὰς πράξεις σημειοῦνται τὸ ἔτος, ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ ὥρα τῆς συντάξεώς των, τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, ἡ ἡλικία, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ ἡ κατοικία τῶν ἐν αὐταῖς ἀναφερομένων. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 34).

43. Οἱ ληξίαρχοι δὲν δύνανται νὰ καταχωρίσωσιν εἰς τὰς παρ' αὐτῶν συντασσομένας ληξιαρχικὰς πράξεις, οὔτε λόγῳ σημειώσεως, οὔτε καθ' ὅποιονδήποτε ἄλλον τρόπον, ἄλλο τι ἐκτὸς

(1) Ἰδε ἀρθ. 3 τοῦ Δ. τῆς 31 Ὀκτ. 1856 ἐν ὑποσ. σελ. 246 παρόντος τόμου.

τῶν δηλώσεων, ὅσαι συγχωρεῖται, κατὰ νόμον, νά γίνωνται ὑπὸ τῶν ἐμφανιζομένων. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 35).

44. Τὰ μέρη δύνανται ν' ἀντιπροσωπευθῶσι διὰ πληρεξουσίου, φέροντος εἰδικόν καὶ ἐπίσημον πληρεξουσιότητα αὐτῶν ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον, προσυπογραφόμενον παρὰ τοῦ ληξιάρχου καὶ τοῦ πληρεξουσίου, θέλει μένει παρὰ τῷ ληξιάρχῳ.—Ἐάν ὁ φέρων τὸ πληρεξούσιον δὲν ἡξέυρη ἢ δὲν δύναται νά ὑπογράψῃ, θέλει γίνεσθαι μνεία τούτου. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 36).

45. Οἱ πρὸς βεβαίωσιν τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων προσλαμβανόμενοι μάρτυρες, πρέπει νά ᾔναι ἄρρενες, ἐνήλικοι, πολῖται Ἕλληνες, συγγενεῖς ἢ μὴ τῶν μερῶν, ἐκλέγονται δὲ παρὰ τούτων, ἢ, ἐν ἐλλείψει, παρὰ τοῦ ἰδίου ληξιάρχου. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 37).

46. Ὁ ληξίαρχος ἀναγινώσκει τὴν συνταχθεῖσαν πράξιν εἰς τὰ μέρη παρόντων τῶν μαρτύρων, μνείαν ποιούμενος τῆς ἀναγνώσεως ταύτης εἰς τὸ τέλος τῆς πράξεως.—Ἐάν οἱ ἐμφανιζόμενοι ἢ οἱ μάρτυρες ἀγνοῶσι τὴν ἐλληνικὴν, προσλαμβάνεται ἑρμηνεύς, ὑποβαλλόμενος εἰς ὄρκον· καὶ τούτου γίνεται ὡσαύτως μνεία. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 38).

47. Αἱ ληξιαρχικαὶ πράξεις ὑπογράφονται ἀμέσως ὑπὸ τοῦ ληξιάρχου, τῶν μερῶν, τῶν μαρτύρων, καὶ τοῦ τυχόν προσληφθέντος ἑρμηνέως, ἢ γίνεται μνεία τῆς αἰτίας δι' ἣν δὲν ὑπέγραψαν οἱ μάρτυρες, ἢ ὁ ἑρμηνεύς. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 39).

48. Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία περατοῦνται παρὰ τοῦ ληξιάρχου, καὶ ἐντὸς τοῦ ἐπομένου μηνὸς τὸ μὲν τῶν διπλῶν παρακατατίθεται εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ δήμου, τὸ δὲ εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάγεται ὁ ληξίαρχος. Μετὰ τοῦ δευτέρου ἐναποτίθενται τὰ πληρεξούσια καὶ ὅσα ἄλλα ἔγγραφα παρέπονται ἐκάστῳ ληξιαρχικῷ βιβλίῳ. (1) (Γαλλ. ἀστ. Ν. 43).

49. Ὅσάκις εἰς τὸ περιθώριον ληξιαρχικῆς πράξεως ἀπαιτεῖται κατὰ τὸν νόμον νά γίνη σημείωσις, αὕτη ἐγγράφεται, κατ' αἰτησιν τῶν μερῶν, παρὰ μὲν τοῦ ληξιάρχου εἰς τὰ ἐν

(1) Ἴδε ἄρθρον 4 Δ. τῆς 31 Ὀκτ. 56 σελ. 246 ὑποσ.

χρήσει βιβλία, παρὰ δὲ τοῦ δημάρχου εἰς τὰ ἐν τοῖς ἀρχείοις τοῦ δημαρχείου, καὶ παρὰ τοῦ γραμματέως τῶν πρωτοδικῶν εἰς τὰ ἐν τῇ δικαστικῇ γραφείῳ κατατεθειμένα. Ὁ δήμαρχος καὶ ὁ γραμματεὺς τῶν πρωτοδικῶν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ὀφείλουσι νὰ γνωστοποιῶσι τὴν γενομένην παρ' αὐτῶν σημείωσιν εἰς τὸν παρὰ πρωτοδικαίαι ἀρμοδίον εἰσαγγελέα, ὅστις θέλει φροτίζει νὰ γίνηται ἡ σημείωσις αὕτη ἀπαρράλλaktως ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν βιβλίων. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 49).

50. Ἐκαστος δύναται νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν ληξιαρχον, καὶ τοὺς λοιποὺς φύλακας τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων, ἀντίγραφον τῶν παρ' αὐτοῖς φυλαττομένων ληξιαρχικῶν πράξεων. (1)—Τὰ ἀντίγραφα ταῦτα, βεβαιούμενα παρὰ τοῦ ἐκδόντος ἑαυτὰ ἀπαράλλακτα τῇ πρωτοτύπῳ, καὶ φέροντα τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ὑπαλλήλου τούτου, ἐπικυρωμένην παρὰ τοῦ ἀρμοδίου προέδρου τῶν πρωτοδικῶν, ἔχουσι πλήρη ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν περὶ τῆς πρὸς τὸ πρωτότυπον ἐντελοῦς ὁμοιότητός των, μεχριστοῦ ἀποδειχθῶσι πλαστά ἢ νοθευμένα. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 45).

51. Αἱ παραβάσεις τῶν περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων διατεταγμένων συνεπάγονται τὴν ἐν τῇ 362 ἀρθρῳ τοῦ ποινικοῦ νόμου ὀρισμένην ποινὴν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 50. 52).

52. Πᾶς ληξίαρχος καὶ πᾶς ἄλλος φύλαξ ληξιαρχικῶν βιβλίων εἶναι ὑπεύθυνος εἰς ἀποζημίωσιν διὰ τὰς ἐπιγινόμενας τυχόν ἀλλοιώσεις, ἐπιφυλαττομένου τοῦ δικαιώματος τῆς κατὰ τῶν αὐτουργῶν ἀλλοιώσεως ἀναγωγῆς. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 51. 52).

53. Οἱ παρὰ πρωτοδικαίαι εἰσαγγελαίς ὀφείλουσι νὰ ἐπιθεωρῶσι τὰ βιβλία, ὅταν ἐναποτίθενται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, νὰ συντάσσωσι περὶ τούτου ἔκθεσιν, καὶ, ἂν ἀνέκαλύψωσιν εἰς αὐτὰ παραβάσεις ἢ ἀξιοποινον πράξεις τῶν ληξιαρχων, νὰ προκαλῶσι τὴν κατὰ τοὺς νόμους τιμωρίαν των. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 53).

54. Πᾶσα διόρθωσις ληξιαρχικῆς πράξεως γίνεται δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν ἐχόντων ἔννομον

(1) Ἰδε ἀρθ. 50 τοῦ περὶ χαρτ. Νόμου, ἀρθ. 6 Διατ. τῆς 31 Ὀκτ. 1856 καὶ ἀρθ. 2 τοῦ ἀνωτέρω (σελ. 253) καταχωρηθέντος Ν. 17 Δ'.

συμμέρον ιδιωτῶν, καί, ὅσάκις ἡ δημοσία τάξις τὸ ἀπαιτεῖται, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ εἰσαγγελέως. — Ἀρμόδιον δικαστήριον εἶναι, ἐπὶ κυρίᾳ μὲν αἰτήσῃ, τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, εἰς τὸ ὅποιον ὑπάγεται ὁ συντάξας τὴν διορθωτέαν πρᾶξιν ληξιαρχος, ἐπὶ δὲ παρεμπιπτούσῃ τὸ δικαστήριον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εἶναι ἐκ-
κρημνῆς ἡ κυρία δίκη. Πολ. 673 ἐ. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 54).

55. Ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ἡ διόρθωσις τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως ζητεῖται παρεμπιπτόντως, ὅτε ἐφαρμόζον-
ται αἱ περὶ παρεμπιπτούσων δικῶν διατάξεις· τῆς πολιτικῆς δι-
κονομίας, ἡ περὶ διορθώσεως διαδικασίας γίνεται ἐπὶ ἀναφορᾷ
κατὰ τὰ ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ διατεταγμένα. — Ἐν πάσῃ
δὲ περιπτώσει ἐκδίδεται ἡ ἀπόφασις ἀγορεύσαντος τοῦ εἰσαγγε-
λέως, καὶ ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 673 καὶ 674 τῆς
πολιτικῆς δικονομίας ὠρισμένα. — Ἡ περὶ διορθώσεως ἀπόφασις
ὅν δύναται ποτὲ νάντιταχθῇ πρὸς τοὺς μὴ ζητήσαντας τὴν διόρ-
θωσιν, ἢ μὴ προσκληθέντας εἰς τὴν περὶ αὐτῆς δίκην.

56. Ὅσάκις τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν ἀποφασίσῃ περὶ
ληξιαρχικῶν πράξεων, ἡ ἀπόφασις δύναται νὰ προσδληθῇ διὰ τοῦ
ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 54).

57. Ἡ ἐν τοῖς ἄρθροις 54 — 56 διαγεγραμμένη διαδικασία
ἐφαρμόζεται καὶ ὅταν ζητῇται ἡ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως πι-
στοποίησις γεννήσεως, γάμου, ἢ ἀποθιώσεως, μὴ ἐγγεγραμμέ-
νων εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία.

58. Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δύνανται νὰ ἐνεργῶσι τὰς ληξιαρχικὰς
πράξεις, τὰς ἀφορώσας Ἑλλήνας, οἱ ἑλληνικοὶ διπλωματικοὶ
πράκτορες ἢ πράξοναι. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 48).

59. Ἐκ τῶν δύο διπλῶν βιβλίων, τὰ ὅποια ὀφείλουσι νὰ κρα-
τῶσιν οἱ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερόμενοι ληξιαρχοί,
τὸ μὲν μένει εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ ληξιαρχοῦ, τὸ δὲ ἀποστέλλεται
ἵνα παρακατατεθῇ εἰς τὸ ἐν τῇ πρωτευούσῃ δικαστήριον τῶν
πρωτοδικῶν. — Ἐὰν κατ' αἰτησὶν τινος γενῇ εἰς τὰ παρὰ τῷ
ληξιαρχῷ τούτῳ μένοντα βιβλία σημειώσεις κατὰ τὸ ἄρθρον 49,
ὁ ληξιαρχος ὀφείλει, ὡς τάχιστα, νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου τὸν
εἰσαγγελέα τῶν πρωτοδικῶν τῆς πρωτευούσης, ὅπως αὗτος φρον-
τίσῃ νὰ γενῇ ἡ σημείωσις αὕτη ἀπαρallάκτως καὶ εἰς τὰ παρὰ

τῶ δικαστηρίῳ κατατεθειμένα βιβλία.—Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐξο-
 ζονται ἅπασαι αἱ ἐν τῷ παρόντι νόμῳ διατάξεις.

60. Αἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν κα-
 τοὺς αὐτόθι εἰθισμένους τύπους συντεταγμέναι ληξιαρχικαί
 ξεῖς ἔχουσιν ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι. (Γαλλ.
 Ν. 47).

61. Ἐάν γέννησις, γάμος, ἢ ἀποθίσις δὲν δύναται
 δεῖχθῃ διὰ τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων, τὸ παραδεκτὸν ἄλλω
 δεικτικῶν μέσων, καὶ ἰδίως τῶν μαρτύρων, ἐξαρτᾶται ἀπὸ
 κρίσιν τοῦ δικαστηρίου. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 46).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν εἰς τὰς γεννήσεις ἀναγομένων ληξιαρχικῶν πρά-
 ξεων.

62. Πᾶσα γέννησις δηλοῦται εἰς τὸν ληξιαρχὸν τοῦ
 ἔνθα ἐγεννήθη τὸ παιδίον, ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ το-
 γοῦ. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 55),

63. Ἡ ἀνωτέρω δήλωσις γίνεται, ἐπὶ τῇ ἐν τῷ ἄρθρῳ
 τοῦ ποινικοῦ νόμου ὠρισμένῃ ποινῇ, ὑπὸ τῶν ἐξῆς προσ-
 — α'. ὑπὸ τοῦ πατρὸς· — β'. ἐάν ἡ μήτηρ ἔτεκεν ἐκτὸς
 οἰκίας τῆς, ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότου τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ συ-
 τοκετός· — γ'. ὑπὸ τῆς μαίας, τοῦ ἱατροῦ, ἢ τοῦ χειρουργοῦ
 καὶ — δ'. ὑπὸ παντός ἄλλου παρευρεθέντος εἰς τὴν γέν-
 ῃ. Ἀλλὰ τὰ ἐν ἐκάστῃ τῶν ἀνωτέρω ἐδαφίων ἀναφερόμενα
 σωμα ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν δήλωσιν, μόνον ἐν περιπτώσε-
 λύματος, ἢ ἐλλείψεως τῶν ἐν τῷ προηγουμένου ἐδαφίῳ ἀνα-
 μένων. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 56).

64. Ἡ περὶ γεννήσεως ληξιαρχικὴ πράξις συντάσσεται
 σως ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν δηλούντων καὶ δύο μαρτύρων· σημει-
 ται δ' ἐν αὐτῇ τὸ ἔτος, ὁ μῆν, ἡ ἡμέρα, ἡ ὥρα, καὶ ὁ
 τῆς γεννήσεως, τὸ γένος τοῦ παιδίου, καὶ τὸ ὄνομά τοι
 τῷ ἐδόθη ἤδη, τὰ ὀνόματα καὶ ἐπώνυμα, τὸ ἐπάγγελμα,
 κατοικία τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός. (1) — Ὁ ληξιαρχὸς
 νᾶται ν' ἀπαιτήσῃ νὰ τῷ ἐπιδειχθῇ τὸ παιδίον. Περὶ τούτου

(1) Ὅρα ὑπόδειγμα ὑπὸ στοιχεῖον Α' ἐν σελ. 247 ὑποσ.

νεται μνεΐα ἐν τῇ ληξιαρχικῇ πράξει. — Ἄν εἰς τὸ παιδίον δὲν ἦτο δεδομένον ὄνομα, καθ' ὃν χρόνον συνετάχθη ἡ περὶ γεννήσεως ληξιαρχικὴ πράξις, προστίθεται τοῦτο μετὰ τὴν βάπτησίν του παρὰ τοῦ ληξιάρχου, ἢ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 49 ἀναφερομένων λοιπῶν φυλάκων τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων, διὰ μεταγενεστέρας πράξεως, γραφομένης εἰς τὸ περιώριον τῆς περὶ γεννήσεως πράξεως, παρόντων ὅω μαρτύρων, ἐπὶ τῇ δηλοποιήσει τοῦ πατρός, τῆς μητρός, καὶ τοῦ ἀναδόχου, οἵτινες ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 644 τοῦ ποινικοῦ νόμου ὠρισμένην ποινήν, ἐάν δὲν ποιήσωσι τὴν δηλώσιν ταύτην ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπ' ἧς ἐδόθη τὸ ὄνομα. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 57).

65. Ἐάν τὸ παιδίον δὲν ἐγεννήθη ἐν γάμῳ, τὸ ὄνομα τῶν γονέων σημειοῦται μόνον ἐπὶ τῇ αἰτήσει αὐτῶν, καὶ τοῦτο ἐάν ἡ ἀναγνώρισις ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὴν νόμον.

66. Ἐν περιπτώσει γεννήσεως διδύμων, σημειοῦται ἐν ἐκάστη τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων ἡ τάξις, καθ' ἣν ταῦτα ἐγεννήθησαν.

67. Ἐάν τὸ τεχθὲν ἦναι παρὰ φύσιν γέννημα, ὁ ληξιαρχὸς ὀφείλει νὰ διορίσῃ ἐμπειροτέχνους, ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τῶν ὁποίων συντάττει τὴν περὶ γεννήσεως ληξιαρχικὴν πράξιν, ἢ ἀναφέρει ἐν ἰδιαιτέρᾳ ἐκθέσει τοὺς λόγους, δι' οὓς ἡρνήθη τὴν σύνταξιν τῆς πράξεως.

68. Ὅστις εὗρῃ νεογέννητον παιδίον ὀφείλει, ἐπὶ τῇ ἐν τῷ ἄρθρῳ 638 τοῦ ποινικοῦ νόμου ὠρισμένη ποινῇ, νὰ δηλώσῃ τοῦτο ἐντὸς 24 ὥρων εἰς τὸν ληξιαρχὸν τοῦ τόπου, ἐνθα τὸ παιδίον εὗρέθη, νὰ ἐπιδείξῃ εἰς αὐτὸν τὸ παιδίον καὶ τὰ σὺν αὐτῷ τυχόν εὐρεθέντα ἐνδύματα καὶ ἄλλα πράγματα, καὶ νὰ φανερώσῃ ὅλα τὰ περιστατικὰ τὰ περὶ τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον τῆς εὐρέσεως· περὶ τῶν ἀνωτέρω γίνεται λεπτομερὴς μνεΐα ἐν τῇ συνταττομένη ληξιαρχικῇ πράξει, σημειουμένων προσέτι ἐν αὐτῇ καὶ τῆς κατ' εἰκασίαν ἡλικίας τοῦ παιδίου, τοῦ γένους του, τοῦ δοθησομένου αὐτῷ ὀνόματος, τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς, ἢ τοῦ ἰδιώτου, εἰς οὓς παρεδόθη ἢ θέλει παραδοθῇ. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 58).

69. Ὅταν ἐν θαλασσοπλοῖᾳ γεννηθῇ παιδίον, ἡ περὶ γεννήσεως αὐτοῦ ληξιαρχικὴ πράξις συντάσσεται ἐντὸς 24 ὥρων, ἐν

μὲν τοῖς πολεμικοῖς πλοίοις παρὰ τοῦ φροντιστοῦ, ἐν δὲ τοῖς ἐμπορικοῖς παρὰ τοῦ πλοιάρχου, ἐπὶ παρουσίᾳ δύο μαρτύρων ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ πλοίου, ἢ, ἐν ἑλλείψει τοιούτων, ἐκ τοῦ πληρώματος. (1) Ἡ πράξις αὕτη ἐγγράφεται εἰς τὸ ναυτολόγιον. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 59).

70. Ἐν ἑλλείψει φροντιστοῦ ἐν τοῖς πολεμικοῖς πλοίοις, καὶ πλοιάρχου ἐν τοῖς ἐμπορικοῖς, ἢ κωλυομένων αὐτῶν, ἡ ληξιαρχικὴ περὶ γεννήσεως πράξις συντάσσεται παρὰ τῶν νομίμως αὐτοὺς ἀναπληροῦντων. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 59).

71. Εἰς τὸν πρῶτον λιμένα, ὅπου τὸ πλοῖον καταπλεύσῃ δι' ὁποιανδήποτε ἄλλην αἰτίαν παρὰ τὴν τοῦ ἀφοπλισμοῦ, ὁ φροντιστής, ὁ πλοίαρχος, ἢ οἱ ἀναπληροῦντες αὐτοὺς ὀφείλουσι νὰ ἀποθέσωσι δύο παρ' αὐτῶν ἐπικυρωμένα ἀντίγραφα τῆς συνταχθείσης ληξιαρχικῆς περὶ γεννήσεως πράξεως εἰς τὸ λιμεναρχεῖον, ἂν ὁ λιμὴν ᾖ ἐλληνικὸς, ἢ εἰς τὸ προξενεῖον, ἂν ὁ λιμὴν ᾖ ξένος. — Ἐκ τῶν ἀντιγράφων τούτων τὰ ἑν μὲνει εἰς τὸ λιμεναρχεῖον ἢ εἰς τὸ προξενεῖον, τὸ δὲ ἄλλο πέμπεται παρὰ τοῦ λιμενάρχου ἢ τοῦ προξένου εἰς τὸν ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργόν, ὅστις πέμπει ἀντίγραφον παρ' αὐτοῦ ἐπικυρωμένον εἰς τὸν ληξιαρχὸν τῆς κατοικίας ἢ τῆς διαμονῆς τοῦ πατρὸς τοῦ παιδίου, ἢ τῆς μητρός, ἐὰν ὁ πατήρ ᾖ ἀγνωστος, τὸ δὲ ἀντίγραφον τοῦτο καταχωρίζεται ἀμέσως εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 60).

72. Ὅταν τὸ πλοῖον καταπλεύσῃ δι' ἀφοπλισμόν, τὸ ναυτολόγιον ἀποτίθεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ λιμενάρχου, ὅστις πέμπει ἀντίγραφον παρ' αὐτοῦ ἐπικυρωμένον τῆς ληξιαρχικῆς περὶ γεννήσεως πράξεως εἰς τὸν ληξιαρχὸν τῆς κατοικίας ἢ τῆς διαμονῆς τοῦ πατρὸς τοῦ παιδίου, ἢ τῆς μητρός, ἂν ὁ πατήρ ᾖ ἀγνωστος· τὸ ἀντίγραφον τοῦτο καταχωρίζεται ἀμέσως εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία, ἐὰν δὲν ᾖ ἤδη καταχωρισμένον κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ ἀρθρῷ ὥρισμένα. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 61).

73. Διὰ τὰς ἐν τοῖς λοιμοκαθαρτηρίοις γεννήσεις συντάσσεται ληξιαρχικὴ πράξις ἐν τοῖς ὑγειονομικοῖς βιβλίοις παρὰ τοῦ

(1) Ὅρα ὑπόδειγμα ὑπὸ στοιχ. Β' ἐν σελ. 248 ὑποσ.

ὑγειονόμου, ἢ τοῦ ἀναπληροῦντος αὐτὸν ὑπαλλήλου, ἐπὶ παρουσίᾳ δύο μαρτύρων· (1) ἀντίγραφον δὲ ἐπικυρωμένον τῆς πράξεως ταύτης πέμπεται ἐντὸς 24 ὥρων πρὸς τὸν ληξιαρχὸν τῆς κατοικίας ἢ τῆς διαμονῆς τοῦ πατρὸς, ἢ, ἂν ὁ πατήρ ᾔναι ἄγνωστος, πρὸς τὸν ληξιαρχὸν τῆς κατοικίας ἢ τῆς διαμονῆς τῆς μητρὸς, διὰ νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τῶν εἰς τοὺς γάμους ἀναγομένων ληξιαρχικῶν πράξεων.

74. Ὅσακις τελεσθῇ γάμος, οἱ σύζυγοι καὶ ὁ ἱερεὺς, ὁ τελέσας τὸν γάμον, ὀφείλουσι νὰ τὸν φανερώσωσιν ἐντὸς 10 ἡμερῶν εἰς τὸν ληξιαρχὸν, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου ἐτελέσθη ὁ γάμος· οὗτος δὲ συντάττει ἀμέσως τὴν περὶ γάμου ληξιαρχικὴν πράξιν, παρόντων τῶν δύο συζύγων, τοῦ τελέσαντος τὸν γάμον ἱερέως, καὶ δύο μαρτύρων, εἰ δυνατόν, ἐκ τῶν παρευρεθέντων εἰς τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου.

75. Ἡ περὶ γάμου ληξιαρχικὴ πράξις θέλει περιέχει α. τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον, τὸ ἐπάγγελμα, τὴν ἡλικίαν, τὸν τόπον τῆς γεννήσεως, καὶ τὴν κατοικίαν τῶν συζύγων· β'. τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ τὴν κατοικίαν τῶν γονέων· γ'. τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, τὴν ἡλικίαν, τὸ ἐπάγγελμα, τὴν κατοικίαν τῶν μαρτύρων, καὶ ἂν ᾔναι συγγενεῖς τῶν συζύγων, κατὰ τίνα βαθμὸν καὶ τίνας· δ'. τὴν γενομένην παρὰ τοῦ ἱερέως τέλεσιν τοῦ γάμου, τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ ἱερέως τούτου, καὶ τὴν ἡμέραν, ὥραν, καὶ τόπον τῆς τελέσεως τοῦ γάμου. (2) (Γαλλ. ἀστ. Ν. 76).

76. Ὅσακις διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως βεβαιωθῇ γάμος, τοῦ ὁποίου ἢ εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία ἐγγραφῇ παρελείθη δι' ἑλλειψιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 74 δηλώσεως τῆς τελέσεως αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον δύναται διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως νὰ ἐπιβάλλῃ χρηματικὴν ποινὴν δραχμῶν 20—100 εἰς ἕκαστον τῶν παραμελησάντων τὴν δηλωσιν συζύγων.

(1) Ὅρα καὶ σημείωσιν ὑπὸ ἄρθρον 30.

(2) Ὅρα ὑπόδειγμα ὑπὸ στοιχ. Γ' ἐν σελ. 249 ὑποσ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ τῶν εἰς τὰς ἀποδιώσεις ἀναγομένων ληξιαρχικῶν πράξεων.

77. Οὐδεμία πρὸς ἐνταφιασμὸν ἄδεια δίδεται παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, πρὶν ἢ συνταχθῇ ἡ περὶ ἀποδιώσεως ληξιαρχικὴ πράξις. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 77).

78. Ἡ περὶ ἀποδιώσεως ληξιαρχικὴ πράξις συντάσσεται παρὰ τοῦ ληξιάρχου ἐπὶ παρουσίᾳ δύο μαρτύρων. (1) — Τὴν ἀποδίωσιν ὀφείλουσιν, ἐπὶ τῇ ἐν τῷ 644 ἄρθρῳ τοῦ ποινικοῦ νόμου ὠρισμένη ποινῇ, νὰ δηλώσωσιν ἄνευ ἀναβολῆς αἱ οἱ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ διαμένοντες πλησιέστεροι τοῦ ἀποδιώσαντος συγγενεῖς· καὶ β'. οἱ κατὰ τὴν ἀποδίωσιν παρευρεθέντες. — Ὁ ληξίαρχος ἐπισκέπτεται αὐτοπροσώπως τὸν νεκρὸν, ἐὰν κρίνῃ τοῦτο ἀναγκαῖον. Τῆς ἐπισκέψεως δὲ ταύτης γίνεται μνεία ἐν τῇ ληξιαρχικῇ πράξει. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 78).

79. Ἡ περὶ ἀποδιώσεως ληξιαρχικὴ πράξις θέλει περιέχει τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, τὴν ἡλικίαν, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ ἀποδιώσαντος, τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τοῦ θανάτου αὐτοῦ, πρὸς τούτοις δέ, τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, τὴν ἡλικίαν, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ τὴν κατοικίαν τῶν δηλωσάντων τὴν ἀποδίωσιν, καὶ, ἐὰν οὗτοι ᾖναι συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος, τὸν βαθμὸν τῆς συγγενείας. — Ἡ αὐτὴ ληξιαρχικὴ πράξις θέλει περιέχει τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ ἐτέρου τῶν συζύγων, ἐὰν ὁ ἀποδιώσας ᾖτον ἔγγαμος, ἢ ἐν χρεία, καὶ τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, τὸ ἐπάγγελμα τὴν κατοικίαν τῶν γονέων τοῦ ἀποδιώσαντος, καὶ τὸν τόπον τῆς γεννήσεως αὐτοῦ, καθόσον ταῦτά εἰσι γνωστά. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 79).

80. Ὁ ληξίαρχος, εἰς ὃν ἐπιδεικνύεται νεκρὸν νεογέννητον παιδίον, τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις δὲν ἐπιστοποιηθῇ ἐν τοῖς ληξιαρχικοῖς βιβλίοις, ὀφείλει νὰ μὴν ἀναφέρῃ ὅτι ἀπέθανεν, ἀλλὰ μόνον, ὅτι τῷ ἐπεδείχθη νεκρὸν. Θέλει δὲ σημειώσῃ εἰς τὴν περὶ τούτου συνταττομένην ληξιαρχικὴν πράξιν ἐπὶ παρουσίᾳ δύο μαρτύρων, κατὰ τὰς δηλώσεις τῶν ἐμφανιζομένων, τὸ ὄνομα, τὸ

(1) Ὅρα ὑπόδειγμα ὑπὸ στοιχ. Δ' ἐν σελ. 250 ὑποσ.

ἐπώνυμον, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ τὴν κατοικίαν τῶν γονέων τοῦ παιδίου, καὶ τὸ ἔτος, τὴν ἡμερομηνίαν, καὶ τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐξήλθεν ἐκ τῆς κοιλίας τῆς μητρός του. (1) — Ἡ ληξιαρχικὴ αὕτη πράξις ἐγγράφεται ἐν τοῖς τῶν ἀποδιώσεων βιβλίοις, χωρὶς νὰ προδικάζεται δι' αὐτῆς τὸ ζήτημα, ἂν ἐγεννήθη ζῶν ἢ νεκρὸν τὸ παιδίον.

81. Ὅταν ὑπάρχουν σημεῖα ἢ ἐνδείξεις βιαίου θανάτου, ἢ ἄλλαι περιστάσεις, δίδουσαι ὑπόνοιαν περὶ αὐτοῦ, ὁ ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος, ἐνεργήσας αὐτοψίαν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 157 τῆς ποινικῆς δικονομίας, καὶ συντάξας ἔκθεσιν περὶ αὐτῆς, ὀφείλει νὰ πέμψῃ ἀμέσως πρὸς τὸν ληξιαρχον τοῦ τόπου, ἔνθα συνέδῃ ἡ ἀποδίωσις, ἀντίγραφον τῆς ἐκθέσεως ταύτης καὶ ὅλας τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 79 τοῦ παρόντος νόμου ἀναγκαίας πληροφορίας, τὰς ὁποίας ἡδυνήθη νὰ συλλέξῃ διὰ τῆς ἀνακρίσεως. Κατὰ τὰς πληροφορίας ταύτας ὁ ληξιαρχος συντάσσει τὴν περὶ ἀποδιώσεως ληξιαρχικὴν πράξιν. (2) (Γαλλ. ἀστ. Ν. 81).

82. Οἱ γραμματεῖς τῶν ποινικῶν δικαστηρίων ὀφείλουσιν ἐντὸς 24 ὥρῶν ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων, δι' ὧν καταψήφίζεται θανατικὴ ποινὴ, νὰ πέμπωσι πρὸς τὸν ληξιαρχον τοῦ τόπου, ἔνθα ἐγένετο ἡ ἐκτέλεσις, ὅλας τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 79 τοῦ παρόντος νόμου διαλαμβανόμενας πληροφορίας, κατὰ τὰς ὁποίας συντάσσεται ἡ περὶ ἀποδιώσεως ληξιαρχικὴ πράξις. (3) (Γαλλ. ἀστ. Ν. 82).

83. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν βιαίου θανάτου, ἀποδιώσεως ἐν φυλακῇ, ἢ θανατικῆς ἐκτελέσεως, οὐδεμία γίνεται μεία τῶν περιστάσεων τούτων ἐν ταῖς ληξιαρχικαῖς πράξεσιν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 84 καὶ 85).

84. Ἐν περιπτώσει ἀποδιώσεως κατὰ τὴν θαλασσοπλοίαν ἢ ἐν τοῖς λοιμοκαθαρτηρίοις, ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 69 — 73 τοῦ παρόντος νόμου διατεταγμένα. Ὁ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργός, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 71, καὶ ὁ λιμενάρχης, κατὰ τὴν τοῦ ἄρθρου 72 τοῦ παρόντος νόμου, πέμπουσιν

(1) Ὅρα ὑπόδειγμα ὑπὸ στοιχεῖον Ε' ἐν σελ. 251 ὑποσ.

(2-3) Ὅρα ὑπόδειγμα ὑπὸ στοιχ. σ' ἐν σελ. 251 ὑποσ.

ἀντίγραφον τῆς περὶ ἀποθιώσεως πράξεως, παρ' αὐτῶν ἐπικυρωμένον, πρὸς τὸν ληξιαρχον τῆς κατοικίας τοῦ ἀποθιώσαντος. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 86, 87).

85. Ἐάν συμβῇ θάνατος διὰ πυρκαϊᾶς, πλημύρας ἐν ὑπονόμοις, ἢ δι' ἄλλων παρομοίων ἐκτάκτων δυστυχημάτων, καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀποθιώσαντος δὲν δύναται νὰ εὑρεθῇ, ἢ εὑρέθῃ δυσγνώριστον, ὁ δήμαρχος τοῦ τόπου, ἐνθα συνέβη τὸ δυστύχημα, ὀφείλει νὰ συντάξῃ ἐκθεσιν βεβαιουσαν τὸ γεγονός, καὶ διαλαμβάνουσιν ἀπάσας τὰς πρὸς σύνταξιν τῆς περὶ ἀποθιώσεως ληξιαρχικῆς πράξεως ἀναγκαίας πληροφορίας, καὶ νὰ πέμψῃ τὴν ἐκθεσιν ταύτην πρὸς τὸν ἀρμοδίον παρὰ πρωτοδικαίς εἰσαγγελέα ὅστις ὀφείλει, ἀδεία τοῦ παρ' ᾧ διατελεῖ δικαστηρίου, νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία καταχωρίσεώς της. Τὸ πρωτότυπον τῆς ἐκθέσεως θέλει μείνει συντημμένον τοῖς βιβλίοις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Περὶ τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων, τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν προσθήκην ἢ μεταβολὴν ὀνόματος, εἰς τὰς ἀναγνώσεις νόθων τέκνων, τὰς υἱοθεσίας, καὶ τὰ διαζύγια.

86. Ἡ κατ' ἐγκρίσιν τῆς κυβερνήσεως γενομένη προσθήκη ἢ μεταβολὴ ὀνόματος ἢ ἐπωνύμου ἐγγράφεται ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ζητήσαντος τὴν προσθήκην ἢ τὴν μεταβολὴν, εἰς τὰ ληξιαρχικά τῶν γεννήσεων βιβλία, καὶ σημειοῦται εἰς τὸ περιθώριον τῆς περὶ γεννήσεως πράξεως, ἀπὸ τῆς ὑπάρχει τῆς αὐτῆς. (1)

87. Ἐάν ἡ ἀναγνώρισις νόθου τέκνου γίνηται ἐνώπιον ληξιαρχου, ἡ περὶ ταύτης ληξιαρχικὴ πράξις συντάσσεται ἐπὶ παρουσίας δύο μαρτύρων. (2) — Ἐάν ἡ ἀναγνώρισις γίνη ἐνώπιον ἄλλου ληξιαρχου παρὰ τὸν τοῦ τόπου, ἐνθα ἐγεννήθη τὸ παιδίον, ἢ ἐνώπιον ἄλλης ἀρμοδίας ἀρχῆς, ἡ περὶ αὐτῆς συνταχθεῖσα πράξις καταχωρίζεται ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς χρονολογίας της, εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως.

(1) Ὅρα ὑπόδειγμα τῆς πράξεως ὑπὸ στοιχ. Ζ' ἐν σελ. 252 ὑποσ.

(2) Ὅρα ὑπόδειγμα ὑπὸ στοιχ. Η' ἐν σελ. 252 ὑποσ.

τοῦ παιδίου.—'Εν πάσῃ περιπτώσει γίνεται μνεία τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸ περιθώριον τῆς περὶ γεννήσεως ληξιαρχικῆς πράξεως, ἐὰν ὑπάρχῃ τοιαύτη.

88. 'Εντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς περὶ υἱοθεσίας τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ἐγγράφεται αὕτη, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ υἱοθετοῦντος ἢ τοῦ υἱοθετουμένου, εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία τοῦ τόπου, ἔνθα κατοικεῖ ὁ υἱοθετῶν. Ἡ ἐγγραφή γίνεται ἐπιδειχθέντος εἰς τὸν ληξιαρχον ἀντιγράφου προσηκόντως ἐπικυρωμένου τῆς ἀποφάσεως. (1)

N. 'Εκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθρου 88 τοῦ ἀστ. N. πρὸς τὸ ἄρθρον 640 καὶ ε. τῆς Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι ἡ τῆς υἱοθεσίας τέλεσις γίνεται ἐπ' ἀναφορᾷ ἐνώπιον τοῦ δικ. τῶν πρωτοδικῶν, ὅπερ, ἂν ἀνεύρῃ συντρέγοντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ νόμου προαπαντούμενα στοιχεῖα, ἀποφαίνεται τετελεσμένην τὴν υἱοθεσίαν, ἢ δ' ἀπόφασις αὕτη καθισταμένη τελεσιδίκως ἐγγράφεται ἐντὸς μηνὸς ἐν τοῖς ληξιαρχικαῖς βιβλίοις τῆς κατοικίας τοῦ υἱοθετοῦντος κατ' αἰτήσιν αὐτοῦ τούτου. Ὅθεν ἔθιμον ἀντικείμενον εἰς τὴν αὐτῶ νενομοθετημένην τέλεσιν τῆς υἱοθεσίας δὲν δύναται νὰ ἐπικρατήσῃ τῶν νόμων τούτων, δι' ὧν ἀποκλειστικῶς βυθμίζεται τὸ δικονομικὸν αὐτῆς μέρος. A. II. 109 τοῦ 85.

89. Ἡ περὶ διαζεύξεως τελεσιδίκως ἀποφάσις ἐγγράφεται, ἐπιμελεῖα τῶν διαζευχθέντων, ἐντὸς ἑκκοσίων ἡμερῶν ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς, εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία τοῦ τόπου, ἔνθα ἐνεγράφῃ ἡ περὶ τελέσεως τοῦ γάμου ληξιαρχικὴ πράξις. (2)

90. Οἱ παραμελοῦντες τὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 86—89 τοῦ παρόντος νόμου ἐπιβαλλομένην αὐτοῖς δὴλωσιν τιμωροῦνται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 644 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ

Περὶ κατοικίας.

91. Κατοικίαν ἔχει τις ἐν τῷ τόπῳ κυρίως καὶ μονίμως ἐγκατέστη. (Γαλλ. ἀστ. N. 102. — N. 27 § 1 n. ad Munic. (50. 1). 203 n. de verb. sign. (50. 16).

92. Ἡ κατοικία μεταβάλλεται διὰ τῆς εἰς ἄλλον τόπον με-

(1) Ἰδε ὑπόδειγμα ὑπὸ στοιχείων Θ' ἐν σελ. 253 ὕποσ.

(2) Ἰδε ὑπόδειγμα ὑπὸ στοιχ. Γ' ἐν σελ. 253 ὕποσ.

τοικήσεως ἐπὶ προθέσει κυρίας καὶ μονίμου αὐτόθι ἐγκατα-
σεως. — Ἡ πρόθεσις αὕτη ἀποδεικνύεται διὰ ῥητῆς δη-
γινομένης πρὸς τὰ δημαρχεῖα τοῦ τε καταλειπομένου τόπου
τοῦ εἰς ὃν ἡ μετοίκησις γίνεται. Ἐν ἐλλείψει δὲ τοιούτων
σεων, ἡ ἀπόδειξις αὕτη συνάγεται ἐκ τῶν περιστάσεων.
(ἀστ. Ν. 403 ἐ. — Ν. 20, καὶ 27 § 4. Πανδ. ad m.
(50. 4) καὶ 5. Κ. de munic. (40. 39). Ν. 6 § 2 Ν.
Πανδ. ad munic. (50. 4) 239 § 2 π. de verb.
(50. 16).

93. Οἱ ἀναδεχθέντες ὑπηρεσίαν ἰσόδιον καὶ συνεχῆ ἐ-
τὴν κατοικίαν αὐτῶν ἐν ᾧ τόπῳ ἐνεργοῦσι τὴν ὑπηρεσίαν
τὴν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 406 καὶ 407).

94. Οἱ ἀχειράφετοι ἀνήλικοι ἔχουσι κατοικίαν τὴν τῶν
νέων, ἐὰν δὲ διατελῶσιν ὑπὸ ἐπιτροπείαν, τὴν τῶν ἐπιτρο-
οὶ ἀπηγορευμένοι, τὴν τῶν ἐπιτρόπων, αἱ δὲ σύζυγοι, τὴν
συζύγων. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 408. — Ν. τελ. § 3 π. ad munic.
4) Ν. Κ. de mulier. (40. 64). Ν. 13 Κ. de dignit. (40.
π. ad munic. (50. 4). Ν. 3 Κ. de munic. et orig. (40.
Ἀλλὰ κατὰ Ν. 4 Κ. ubi pet. tut. vel cur. (5. 32) ὁ
νὸς δὲν ἔχει τὴν τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ κατοικίαν).

2. Ν. ΧΠΘ' τῆς 47 Αὐγ. 1864 περὶ ἀνηλίκων, ἐπιτροπ-
χειραφείας, καὶ κηδεμονίας αὐτῶν. (4).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ ἀνηλικιότητος.

1. Ἀνήλικός ἐστὶν ὁ μὴ συμπληρώσας τὸ εἰκοστὸν π-
ῆτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. (2) (Γαλλ. ἀστ. Ν. 388).

2. Ἀνήλικος μὴ συμπληρώσας τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡ-
δὲν ὑποχρεοῦται ἐκ τῶν ἀθεμίτων αὐτοῦ πράξεων. Συμπλ.

(1) Ἐδημοσιεύθη τὴν 23 Αὐγούστου 1861.

(2) Διὰ τοῦ ἀρθροῦ τούτου καὶ τοῦ ἀρθροῦ 114 τοῦ παρόντος
ἀντικατέστη ὁ Ν. 15 Ὀκτ. 1836 περὶ ἐνηλικιότητος, δι' οὗ
αὕτη ἔκτοτε εἰς ἔτη πλήρη 21, καταργουμένης τῆς σχετικῆς δια-
τοῦ Ἀρμενοπούλου.

σας δὲ τὸ δέκατον, ἀλλ' οὐχί καὶ τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος, ὑποχρεοῦται ἐκ τῶν ἀθεμίτων αὐτοῦ πράξεων, ἐὰν ἀποφασισθῇ ὅτι ἐνήργησεν αὐτάς μετὰ διακρίσεως. — Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ δεκάτου τετάρτου ἔτους ὑποχρεοῦται ἐκ τοιούτων πράξεων ὡς καὶ οἱ ἐνήλικοι.

3. Ὁ ἀνήλικος δὲν δύναται ἄνευ συναινέσεως τοῦ πατρὸς, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ὁποίου διατελεῖ, ἢ τοῦ ἐπιτρόπου, νὰ συνομολογήσῃ ὑποχρέωσιν, ἢ ν' ἀπαλλοτριώσῃ τὴν περιουσίαν του· πᾶσα δὲ εἰς αὐτὸν γενομένη καταβολὴ τὸν ὑποχρεῶται μὲν εἰς ἀπότισιν τοῦ ληφθέντος ἢ τοῦ ἀντιτίμου αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον καθόσον ἐκ τούτου εἶναι πλουσιώτερος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπίδοσεως τῆς ἀγωγῆς, ἐκτός ἐὰν ἐξ ἰδίου δόλου ἐματαίωσῃ τὴν ἐκ τῆς καταβολῆς αὐξήσιν τῆς περιουσίας του. — Διὰ τῶν διατάξεων τούτων δὲν ἀνατρέπονται οἱ ὅρισμοί τῶν ἄρθρων 104 — 106.

N. Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθρου 3 καὶ τοῦ ἄρθρου 58 τοῦ περὶ ἀνηλίκων καὶ ἐπιτροπείας νόμου ἐπεταί, ὅτι πᾶσα πράξις τοῦ ἀνηλίκου, ὠρισμένα ἔχουσα κατὰ τὸν ἀστικὸν νόμον ἐπακολουθηματά, ἐστὶν ἄκυρος καὶ μὴ οὔσα, ἂν δὲν γίνῃ τῇ αὐθεντίᾳ καὶ συναινέσει τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ. A. Π. 300 τοῦ 79. — Εἰς τὸν ὅρον καταβολῆς δὲν περιλαμβάνεται μόνη ἡ περίπτωσις καθ' ἣν κατεβλήθησαν τῷ ἐνηλίκῳ χρήματα, ἀλλ' ἐν γένει πᾶν κέρδος καὶ ὠφέλεια προκύπτουσα ἐκ συνομολογηθείσης παρ' αὐτοῦ μετὰ τρίτου συμβάσεως ἢ ὑποχρεώσεως, καθ' ὅσον καὶ οὕτως ὁ ἀνήλικος καθίσταται πλουσιώτερος, τοῦ νόμου προστατεύοντος μὲν αὐτὸν κατὰ πάσης ζημίας ἀλλὰ μὴ ἐννοσύντος νὰ καταστήσῃ αὐτὸν πλουσιώτερον διὰ συνομολογήσεως συμβάσεως πρὸς ζημίαν τρίτου. A. Π. 289 τοῦ 83. (Ἴδε καὶ ἄρθρον 66).

4. Νομικὴ πράξις τοῦ ἀνηλίκου, δι' ἣν ὁ νόμος ἀπαιτεῖ πρὸς τῇ συναινέσει τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ ὠρισμένας διατυπώσεις (ἄρθρ. 64, 66, 67, 70, 71, 73, 74, 75, 76, καὶ 77), εἶναι ἄκυρος, ἂν δὲν ἐτηρήθησαν αἱ διατυπώσεις αὗται, καίτοι ὑπαρχούσης τῆς συναινέσεως τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου.

5. Ὁ ἀνήλικος, συμπληρώσας τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας, δύναται νὰ διαθέσῃ ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου πᾶν ὅ,τι κερδαίνει διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐργασίας, ἢ τῷ ἐδόθη πρὸς χρῆσίν του.

6. Ἐάν ὁ πατήρ ἢ ὁ ἐπίτροπος ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν συμπληρώσαντα τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας νὰ ἐκμισθώσῃ τὰς ἐργασίας του, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνηλίκου συναφθεῖσα τοιαύτη σύμβασις δὲν δύναται νὰ διαρρήχθῃ ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου εἰμὴ ἔνεκα σπουδαίων λόγων.

7. Πᾶν ὅ,τι ὑποχρεοῖ τοὺς ἐνηλίκους ἄνευ τῆς συναινέσεως αὐτῶν, ὑποχρεοῖ καὶ τοὺς ἀνηλίκους.

8. Ὁ συμπληρώσας τὸ 18 ἔτος ἀνήλικος δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 3, ἐὰν ἀποδειχθῇ, ὅτι, κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τῆς νομικῆς πράξεως, ἔπεισε διὰ δόλου τὸν μετ' αὐτοῦ ἐπιχειρήσαντα τὴν πράξιν, ὅτι εἶναι ἐνήλικος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ ἐπιτροπείας

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ ἐπιτροπείας ἐν γένει.

9. Ὁ ἀχειράφετος ἀνήλικος, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρὸς, διατελεῖ ὑπὸ ἐπιτροπείαν. — Ἐπίσης ὑπὸ ἐπιτροπείαν διατελεῖ καὶ ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρὸς ἀνήλικος, ἐὰν ὁ πατήρ ἀδυνατῇ νὰ ἐξασκήσῃ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ἢ δὲ μὴτηρ εἴτε δὲν ζῇ, εἴτε ἀδυνατῇ ν' ἀναπληρώσῃ αὐτόν. — Διορίζεται δὲ εἰδικὸς ἐπίτροπος εἰς τὸν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρὸς διατελοῦντα, πρὸς ἀντιπροσώπευσιν αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τῶν πράξεων, καθ' ἃς τὰ συμφέροντα αὐτοῦ ἀντίκεινται πρὸς τὰ τοῦ πατρὸς.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ ἐπιτροπείας τῆς μητρός.

10. Ἐάν ὁ πατήρ ἀπολέσῃ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, κηρυχθῇ ἄφαντος, ἢ ἀποβιώσῃ, ἡ ἐπιτροπεία τῶν τέκνων ἀνήκει αὐτοδίκαιως εἰς τὴν μητέρα.

11. Ὁ πατήρ ἐξασκῶν τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν δύναται διὰ διαθήκης, ἢ διὰ δηλώσεως γενομένης ἐνώπιον εἰρηνοδίκου ἢ συμ-

ολαιογράφου, νά διορίσῃ τῇ μητρὶ καλουμένη εἰς τὴν ἐπιτροπείαν σύμβουλον, ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ ὁποίου δὲν δύναται ἡ μήτηρ νά πράξῃ τι τῶν εἰς τὴν ἐπιτροπείαν ἀναγομένων. Ἀλλ' ἐὰν ὁ πατήρ εἰδικῶς ὀρίσῃ τὰς πράξεις, καθ' ἃς ἡ μήτηρ ῥῆξαι τῆς συναινέσεως τοῦ συμβούλου, ἡ ἐπιτροπὴ ἔχει πλήρη τὴν ἱκανότητα νά ἐπιχειρῇ μόνη τὰς λοιπὰς. — Καί τὸ δικαστήριον δύναται, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τινός τῶν συγγενῶν καὶ προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, νά διορίσῃ εἰς τὴν μητέρα, καλουμένην εἰς τὴν ἐπιτροπείαν, τοιοῦτον σύμβουλον, ἐάν αὕτη, ζῶντος τοῦ πατρὸς, ἀναλάβῃ τὴν ἐπιτροπείαν τῶν τέκνων ἕνεκα παύσεως τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ. Ὁ σύμβουλος εἶναι ὑπεύθυνος εἰς ἀπαζημίωσιν, ἂν ἐκ δόλου ἢ ἐκ μετέωρου βραθυμίας συνήνεσεν εἰς πράξεις ἐπενεγκούσας ζημίας εἰς τὸν ἀνήλικον. Ἡ ἔλλειψις τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ παραγράφῳ συναινέσεως δὲν δύναται νά βλάβῃ τοὺς καλῇ τῇ πίστει μετὰ τῆς ἐπιτροπῆς συμβαλλομένους.

12. Ἐάν ἡ γυνὴ κατὰ τὴν ἀποδίωσιν τοῦ ἀνδρός, μὴ ἔχουσα ἐξ αὐτοῦ ἄλλα ἀχειράμετα ἀνήλικα τέκνα, ᾗναι, ἢ λέγῃ ὅτι εἶναι ἔγκυος, διορίζεται ἐμβρυωρὸς, προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου· γεννηθέντος δὲ τοῦ παιδίου, καθίσταται ἐπιτροπὴ ἡ μήτηρ, ὃ δὲ ἐμβρυωρὸς εἶναι αὐτοδικαίως παρεπιτροπὸς. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 393. Παρά Ῥωμαίοις διώριζε τὸν ἐμβρυωρὸν ὁ πραίτωρ).

13. Μήτηρ θέλουσα νά ἔλθῃ εἰς νέον γάμον, ὀφείλει προηγουμένως νά προκαλέσῃ τὸν διορισμὸν ἐπιτροπῆς κατὰ τὸ ἀρθ. 646 τῆς πολ. δικονομίας, ὅτε ἐξακολουθεῖ ἐπιτροπεύουσα μέχρις οὗ τὸ δικαστήριον ἢ διατηρήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν ἐπιτροπείαν, ἢ διορίσῃ νέον ἐπιτροπὴν, καὶ ὁ διορισθεὶς ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του· μὴ προκαλέσασα δὲ τὸν διορισμὸν τοῦτον παύει αὐτοδικαίως τῆς ἐπιτροπείας, καὶ ὁ νέος σύζυγος εἶναι εἰς ὁλόκληρον μετ' αὐτῆς ὑπεύθυνος ἕνεκα τῆς πρό τοῦ γάμου καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ διαχειρίσεως τῆς ἐπιτροπείας, ὡς ἐάν ᾗτον ἐπιτροπὸς. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 395 καὶ 396. Παρά Ῥωμαίοις ἡ μήτηρ, συνάπτουσα δεῦτερον γάμον, δὲν ἐδύνατο νά διατηρήσῃ τὴν ἐπιτροπείαν. Κατὰ τὰ ἄλλα σύμψωνον Ῥωμ. Δ. (Ν. 2 Κ.

quand. mul. (5. 35) Νεαρά 94 κεφ. 2 Νεαρά 22 κεφ. 40 Ν. 6 κ. in quib. caus. rig. (8. 44).

14. Ἐάν ἡ μήτηρ διατηρηθῇ εἰς τὴν ἐπιτροπείαν, κατὰ τὸ προηγουμένον ἄρθρον, τὸ δικαστήριον διορίζει συνεπίτροπον τὸν νέον σύζυγον, ὅστις καθίσταται εἰς ὁλόκληρον ὑπεύθυνος μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ περὶ τῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γάμου διαχειρίσεως. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 395).

15. Μήτηρ ἐλθοῦσα εἰς νέον γάμον, καὶ αὐτοδικαίως παύσασα τῆς ἐπιτροπείας κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 13 ὠρισμένα, δύναται νὰ διορισθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐπίτροπος, ὅτε ὁ νέος σύζυγος διορίζεται συνεπίτροπος, καὶ καθίσταται ὡς τοιοῦτος εἰς ὁλόκληρον ὑπεύθυνος ἔνεκα τῆς διαχειρίσεως τῆς ἐπιτροπείας.

16. Ἐάν ὁ νέος σύζυγος παύσῃ ἢ ἀπαλλαγῇ τῆς ἐπιτροπείας δι' οἰονδήποτε λόγον, ἐκτὸς φρενοβλαθείας, ἡ μήτηρ παύει αὐτοδικαίως νὰ ᾖ ἐπίτροπος, ἢ δὲ ἔνεκεν οἰονδήποτε λόγου παύσῃ τῆς ἐπιτροπείας αὐτῆς συνεπάγεται αὐτοδικαίως καὶ τὴν τοῦ συνεπιτρόπου.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τοῦ διὰ τελευταίας βουλήσεως διοριζομένου ἐπιτρόπου.

17. Ὁ πατὴρ ἐξασκῶν τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν δύναται, μὴ ὑπαρχούσης μητρός, ἢ μὴ δυναμένης νὰ ἐξασκήσῃ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, νὰ διορίσῃ διὰ διαθήκης, ἢ διὰ δηλώσεως γενομένης ἐνώπιον εἰρηνοδίκου ἢ συμβολαιογράφου, ἐπίτροπον τῶν ἀνηλίκων τέκνων του. — Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχει καὶ ἡ μήτηρ ὅταν ἐξασκῇ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ἢ ἀναπληροῖ κατὰ τοῦτο τὸν πατέρα. — Ἐάν ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ ἀνακτιῶσι τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἢ τὴν ἐξάσκησιν αὐτῆς, ἀργεῖ ὁ ὑπὸ τοῦ ἐτέρου αὐτῶν διορισμὸς τοῦ ἐπιτρόπου.

18. Μήτηρ ἐλθοῦσα εἰς νέον γάμον, καὶ μὴ διατηρηθεῖσα ἢ μὴ διορισθεῖσα ἐπίτροπος τῶν ἐκ τοῦ πρώτου γάμου τέκνων τῆς, δὲν δύναται νὰ διορίσῃ ἐπίτροπον αὐτῶν. Ἐάν δὲ αὕτη διατηρηθῇ ἢ διορισθῇ ἐπίτροπος, ἢ παρ' αὐτῆς γενομένη ἐκλογὴ δυνάμει τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἰσχύει, ἐάν ἐπικυρώσῃ αὐτὴν τὸ δικαστήριον. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 399 ἐ.).

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ τῆς ἐπιτροπείας τῶν ἀνιόντων.

19. Ἐν ἐλλείψει τῆς ἐπιτροπείας τῆς μητρός, ἢ τῆς ἐκ τε-
ταίας βουλήσεως, ἢ ἐπιτροπεία ἀνήκει αὐτοδικαίως εἰς τὸν
ὁ πατὴρ πάππον, ἢ ἐν ἐλλείψει τούτου, εἰς τὸν πρὸς μητρί,
ἐλλείψει δὲ καὶ τούτου, εἰς τὴν πρὸς πατὴρ ἢ τὴν πρὸς
πρὸς μὴ ἐλθοῦσαν εἰς γάμον μάμμη, ἐν ἐλλείψει δὲ καὶ αὐ-
ν, εἰς τοὺς ἀπωτέρω ἀνιόντας. Καὶ ἡ μὲν πρὸς πατὴρ μάμμη
στιμᾶται τῆς πρὸς μητρί, ὁ δὲ πρὸς πατὴρ ἀπώτερος ἀνιὼν,
ὁ πρὸς μητρί ἰσοβάθμιος ἀνιόντος. — Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων
— 16 ἰσχύουσι καὶ ὡς πρὸς τὴν μάμμη. (Γαλλ. ἀστ. Ν.
2).

20. Ἐάν ὁ ἀνηλικὸς δὲν ἔχῃ μῆτε πρὸς πατὴρ μῆτε πρὸς
πρὸς πάππον ἢ μάμμη, πρὸς δὲ τὸ ἐπιτροπεύειν συνέρχων-
δύο τοῦ ἀπωτέρου βαθμοῦ ἀνιόντες, ἀμφοτέροι εἰς τὴν πα-
κὴν τοῦ ἀνηλικίου γραμμὴν ἀνήκοντες, λαμβάνει αὐτοδικαίως
ἐπιτροπείαν ὁ πρὸς πατὴρ πάππος τοῦ πατὴρ τοῦ ἀνηλι-
ου. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 403).

21. Ἐάν συντρέχωσι δύο πρὸς μητρί πρόπαπποι, τὸ δικα-
ίριον διορίζει τὸν ἕτερον αὐτῶν, προηγουμένης γνωμοδοτή-
ως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 404).

ΤΜΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ

Περὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διοριζομένου ἐπιτρόπου.

22. Μὴ ὑπάρχοντος ἐπιτρόπου ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 10 —
ἀναφερομένων, ἢ ἐάν ὁ ὑπάρχων ἀπηλλάγη, παρητήθη, ἢ
αὐτὸς τῆς ἐπιτροπείας, διορίζεται ἐπίτροπος ὑπὸ τοῦ δικαστη-
ου τῶν πρωτοδικῶν, ἐπιμελεία τῶν συγγενῶν, ἢ παντός ἄλλου
οντος συμφέροντος, ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, προηγουμένης γνωμοδο-
σεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. — Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον
ρίζεται καὶ ὁ κατὰ τὸ τρίτον ἐδάφ. τοῦ ἄρθρ. 9 εἰδικὸς ἐπί-
τροπος. — Εἰς καταπειγούσας δὲ περιπτώσεις ἰσχύουσιν αἱ δια-
ξεις τοῦ ἄρθρου 649 τῆς πολ. δικονομίας. Πολ. 646. 647 ἐ.
6. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 405 ἐ.).

Ν. Ἰδε ἄρθρον 120.

(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Γ΄.)

ΤΜΗΜΑ ΕΚΤΟΝ

Περὶ τοῦ παρεπιτρόπου.

23. Κατὰ πᾶσαν ἐπιτροπείαν ὑπάρχει παρεπίτροπος διοριζόμενος ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. Ἔργον τοῦ παρεπιτρόπου εἶναι νὰ ἐπιτηρῇ τὴν διαχείρισιν τοῦ ἐπιτρόπου, καὶ νάναπληροῖ αὐτὸν πρὸς ἐπιχειρήσιν τῶν πράξεων, καθ' ἃς τὰ συμφέροντα τοῦ ἀνηλίκου συγκρούονται πρὸς τὰ τοῦ ἐπιτρόπου. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 420. Τὰ κατὰ Ῥωμ. νόμον διάφορα).

24. Πᾶς ἐπίτροπος ὀφείλει, πρὶν ἢ ἀναλάβῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ, νὰ προκαλέσῃ κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ ἀρθρῷ ὠρισμένα τὸν διορισμὸν παρεπιτρόπου. Ἄν δὲ ἐπιληφθῇ πρότερον τῆς διαχείρισεως, τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν δύναται, προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, νάποβάλλῃ αὐτὸν τῆς ἐπιτροπείας. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἔχει ὁ ἀνήλικος τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνόρθωσιν τῆς ἐξ οἰασθέντε ῥαθυμίας ἐπιγενομένης αὐτῷ ζημίας.

25. Ἐπὶ τῆς δικαστικῆς ἐπιτροπείας ὁ παρεπίτροπος διορίζεται συνάμα μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου.

26. Περὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ παρεπιτρόπου οὐδέποτε δύναται νὰ γνωμοδοτήσῃ ὁ ἐπίτροπος· ὁ δὲ παρεπίτροπος δὲν λαμβάνεται ἐκ τῆς γραμμῆς εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἐπίτροπος, ἐκτός ἂν οὗτος ἦναι ἀμφιθαλὲς τοῦ ἀνηλίκου ἀδελφός. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 423).

27. Ὅταν ἡ ἐπιτροπεία σχολάζῃ, ἡ δι' ἀφάνειαν τοῦ ἐπιτρόπου ἐγκαταλειφθῇ, ὁ παρεπίτροπος δὲν δύναται νάναπληρώσῃ αὐτὸς τὸν ἐπίτροπον, ἀλλ' ὀφείλει, ἐπὶ ποινῇ ἀποζημιώσεως διὰ τὰς ἐκ τούτου προσγενησομένας τυχόν εἰς τὸν ἀνήλικον ζημίας, νὰ προκαλέσῃ τὸν διορισμὸν νέου ἐπιτρόπου. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 424).

28. Ἄμα παύσῃ ἡ ἐπιτροπεία, παύουσι καὶ τὰ ἔργα τοῦ παρεπιτρόπου. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 425).

29. Αἱ ἐν τοῖς τμήμασι Π'. καὶ Θ'. τοῦ παρόντος Κεφαλαίου διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τοὺς παρεπιτρόπους· ἀλλ' ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται οὔτε τὴν ἀποπομπὴν τοῦ παρεπιτρόπου

νά προκαλέσῃ, οὔτε μέλος νά ᾔῃναι τοῦ πρὸς τοῦτο συγκαλου-
μένου συγγενικοῦ συμβουλίου. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 426).

ΤΜΗΜΑ ΕΒΔΟΜΟΝ

Περὶ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

30. Τὸ συγγενικὸν συμβούλιον συγκροτεῖται ὑπὸ τοῦ εἰρη-
νοδίκου καὶ ἐξ ἕως ὁκτώ τῶ πολὺ ἐκ τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν
τοῦ ἀνηλίκου, διαμενόντων ἐν τῇ τόπῳ τῆς κατοικίας αὐτοῦ,
καὶ λαμβανομένων ἐξ ἡμισείας ἐκ τῶν πρὸς πατρός καὶ μητρός
συγγενῶν, τῶν κατ' εὐθεταν γραμμὴν παντός βαθμοῦ ἀγγιστέων,
τῶν δὲ τῆς πλαγίας μέχρι τοῦ δευτέρου. Ὁ ἐξ αἵματος συγγενῆς
προτιμᾶται τοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν βαθμὸν ἐξ ἀγγιστείας, ἐκ δὲ τῶν
ισοβάθμων προτιμᾶται ὁ πρεσβύτερος. Οἱ ἀμφιθαλεῖς ἀδελφοὶ
καὶ οἱ ἀνιόντες, καὶ ἂν ὦσιν ὑπὲρ τοὺς ὁκτώ, προσκαλοῦνται
πάντες. — Ἐὰν εἰς ἀπόστασιν δύο μυριομέτρων δὲν εὐρίσκωνται
συγγενεῖς, παραλαμβάνονται συγγενεῖς ἀπωτέρω κατοικοῦντες,
ἢ φίλοι ἐκ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ ἀνηλίκου. — Οἱ κατὰ
τὸ ἄρθρον 49 πρὸς τὸ ἐπιτροπεύειν ἀνίκανοι δὲν δύνανται νά
ᾔῃναι μέλη τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου· ἡ δὲ μήτηρ, καίτοι ἀνή-
λικος, δύναται νά ᾔῃναι μέλος τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. —
Τὰ τρία τέταρτα τῶν συγκληθέντων ἀρκοῦσι πρὸς συνεδρίασιν.
Ἐκαστος δὲ αὐτῶν δύναται νά παρασταθῇ δι' εἰδικοῦ πληρεξου-
σίου, ὅστις δὲν συγχωρεῖται νάντιπροσωπεύσῃ ὑπὲρ τὸν ἕνα.
Πολ. 650 ἐ. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 407 ἐ.).

31. Ὁ εἰρηνοδίκης συγκαλεῖ ἐγγράφως τὰ μέλη τοῦ συγγε-
νικοῦ συμβουλίου ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν ἐν τῇ ἁρθρῳ 20 ἀναφερο-
μένων, ἡ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ὀρίζει ἐν τῇ συγκλητηρίῳ
ἐγγράφῳ τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον τῆς συνεδριάσεως, καὶ διευ-
θύνει τὰς συζητήσεις, τόπος δὲ τῆς συνεδριάσεως εἶναι, ἂν δὲν
ῥύσθῃ ἄλλο τι, ἡ οἰκία τοῦ εἰρηνοδίκου. Ἡ πρὸς ἐμφάνισιν
προθεσμία δὲν πρέπει νά ᾔῃναι βραχυτέρα τῶν 24 ὥρων. Ἐὰν
ὅμως τις τῶν συγκαλουμένων δὲν κατοικῇ ἐν τῇ αὐτῇ τόπῳ,
ὁ εἰρηνοδίκης ὀρίζει τὸν χρόνον τῆς συνεδριάσεως, ὑπολογίζων
μίαν ἡμέραν κατὰ πᾶσαν ἀπόστασιν τριῶν μυριομέτρων. Πολ.
652. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 405. 411 ἐ.).

32. Οἱ συγκληθέντες, ἢ οἱ εἰδικοί αὐτῶν πληρεξούσιοι, ἐμφανίζονται ἰδίαις δαπάναις, ἐπὶ προστίμῃ πέντε μέχρι τριάκοντα δραχμῶν· τὸ πρόστιμον ἐπιβάλλει ἀνεκκλητῶς ὁ εἰρηνοδίκης· ἀνατρέπεται δὲ ἡ ἀπόφασις ὑπ' αὐτοῦ, ἐὰν ἀποδειχθῇ, ὅτι ὑπῆρξε νόμιμον κώλυμα. Πολ. 653. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 413).

33. Τὰ βουλευόμενα τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ἐκδίδονται κατὰ πλειονοψηφίαν· ἡ δὲ ψῆφος τοῦ εἰρηνοδίκου νικᾷ, ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας. Ἐὰν δὲ κατὰ τὴν ψηφοφορίαν σχηματισθῶσι πλείονες τῶν δύο γυναιῶν, καὶ δὲν ὑπάρχῃ πλειονοψηφία, ἡ γνωμοδοτήσις καταρτίζεται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 178 καὶ 179 τῆς πολιτικῆς δικονομίας ὠρισμένα. Πολ. 654. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 416).

ΤΜΗΜΑ ΟΓΔΟΟΝ

Περὶ τῶν λόγων τῆς ἀπαλλαγῆς καὶ τῆς παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας.

34. Ἀπαλλάττονται τῆς ἐπιτροπείας—α'.) τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, οἱ ὑπουργοί, οἱ βουλευταί, οἱ γερούσιασταί, οἱ νομάρχαι, οἱ εἰσαγγελεῖς, καὶ οἱ ἀντεισαγγελεῖς—β'.) οἱ ἐνεργοῦντες δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἐν ἄλλῃ τόπῃ ἢ ὅπου ἐπάγεται αὐτοῖς ἡ ἐπιτροπεία, ἐὰν ἐκ τούτου καθίσταται δυσχερὴς ἡ ἐκπλήρωσις τῶν καθηκόντων τῆς ἐπιτροπείας—γ'.) οἱ ἐκτὸς τοῦ Κράτους ἐπιτετραμμένοι δημοσίαν ὑπηρεσίαν—δ'.) οἱ ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικοὶ καὶ ναυτικοί· καὶ—ε'.) οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ διάκονοι ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἁρθροῦ 49 ἐδαφ. ε'. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 427. 428.—Ν. 8—15 Πανδ. de excus. tut. (27. 1) § 3 εἰσηγ. de excus. tut. (1. 25) κτλ.).

35. Οἱ ἀνωτέρω λόγοι ἀπαλλαγῆς εἶναι ἀπαράδεκτοι μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐπιτροπείας, ἐκτὸς ἐὰν ὁ τῆς ἀπαλλαγῆς λόγος, ἐπελθὼν ἢ γενόμενος γνωστός μετὰ τὴν ἀποδοχὴν, προτείνεται ὡς λόγος παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 430.—Ν. 2 Κωδ. situt. vel cur. fals. alleg. (5. 63). 4, K. de his qui spont. pub. mun. subeunt. (10. 44). 17 § 5 π. de excus. (27. 1).

36. Μετὰ τὴν παῦσιν τῆς ὑπηρεσίας, δύναται ὁ τῆς ἐπιτροπείας ἀπαλλαγεί, ἢ παραιτηθεῖ, νὰ διορισθῇ ἐκ νέου ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ, ἢ τοῦ ἀντ' αὐτοῦ διορισθέντος αἰτήσῃ, καὶ προη-

γούμενης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 431).

37. Ὁ μὴ ὢν συγγενὴς ἢ ἀγγιστεὺς τοῦ ἀνηλίκου ὑποχρεοῦται νὰ δεχθῇ τὴν ἐπιτροπείαν αὐτοῦ μόνον ὡσάκις δὲν ὑπάρχει εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων μυριομέτρων συγγενὴς ἢ ἀγγιστεὺς ἱκανὸς πρὸς τὸ ἐπιτροπεῦσαι, ἢ ὁ ὑπάρχων ἀπηλλάγη. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 432).

38. Ὁ τὸ ἐξηκοστὸν πέμπτον συμπληρώσας ἔτος δύναται νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ἐπιτροπείας, ἐπαχθεῖσης αὐτῷ, ὁ δὲ συμπληρώσας τὸ ἐβδομηκοστὸν δύναται καὶ νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀποδεκτικῆς γενομένης ἐπιτροπείας. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 433. — § 13, Εἰσηγ. de excus. (1. 25). Ν. 43, π. de jur. imm. (50. 6). Ν. 2 π. de excus. (27. 1).

39. Νόσημα χρόνιον εἶναι λόγος ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς ἐπαχθεῖσης ἐπιτροπείας, ἐπελθὼν δὲ μετὰ τὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς· εἶναι λόγος παραιτήσεως. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 434—Ν. 10 § 8, 11, καὶ 40 καὶ 45 § τελ. de excus (27. 1) § 7 Εἰσηγ. αὐτόθι (1. 25) 1 καὶ 2, K. qui morb. excus. (10. 51) καὶ Ν. 43 K. de decurion. (10. 32).

40. Δύο ἐπιτροπεύει εἶναι λόγος ἀποχρῶν πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τρίτης, μία δὲ καὶ μόνη ἀνατεθεῖσα εἰς σύζυγον ἢ πατέρα εἶναι λόγος ἀπαλλαγῆς ἀπὸ δευτέρας. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 435. Κατὰ Ῥωμ. Δ. ἡ σύγχρονος διαχείρισις τριῶν ἐπιτροπειῶν ἀπαλλάττει τῆς τετάρτης).

41. Πέντε γνησίων τέκνων πατὴρ ἀπαλλάττεται πάσης ἐπιτροπείας· πρὸς συμπλήρωσιν δὲ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου συγκαταλέγονται τὰ ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικῆς ἢ ναυτικῆς ὑπηρεσίας ἀποθανόντα τέκνα. Συγκαταλέγονται ἐπίσης καὶ τὰ ἄλλως πως ἀποβιώσαντα, ἂν κατέλιπον τέκνα. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 436—Ν. 2 § 3 καὶ ἐπ. καὶ Ν. 18 π. de excus. tut. (27. 1). ἐν ἀρχ. Εἰσηγ. de excus. tut. (1. 25) κτλ.).

42. Ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιτροπείας ἀπόκτησις πέντε γνησίων τέκνων δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς λόγος παραιτήσεως τῆς ἐπιτροπείας, μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. (Contra 437 ἄρθρ. Γαλλ. ἀστ. Ν. καὶ Ν. 2 § 4 καὶ 8 de excus. tut. (27. 1).

43. Ἄν ὁ προτεινόμενος ἐπίτροπος αὐτοπροσώπως ἢ διὰ πληρεξουσίου παρευρεθῇ εἰς τὴν διάσκεψιν τοῦ συγγενικοῦ συμβου-

λίου, ὀφείλει νὰ προτείνῃ ἀμέσως τοὺς πρὸς ἀπαλλαγὴν λόγους, περὶ ὧν, χρειᾶς καλούσης, ἀποφασίζει τὸ δικαστήριον. Οἱ τοιοῦτοι λόγοι, προτεινόμενοι βραδύτερον, εἰσὶν ἀπαράδεκτοι. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 438).

44. Κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ὁ διορισθεὶς ἐπιτροπος δύναται νὰ ὑποβάλλῃ τὴν περὶ ἀπαλλαγῆς αἴτησίν του, κατὰ τὰ ἐν τῷ 640 καὶ ἐπ. τῆς πολ. δικονομίας ὠρισμένα, εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν, ἀφ' ἧς τῷ ἐπιδόθῃ ἡ τοῦ διορισμοῦ του ἀπόφασις· ἡ προθεσμία αὕτη ἐκτείνεται προστιθεμένης μιᾶς ἡμέρας ἀνὰ πᾶσαν τριῶν μυριομέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐδρεύει τὸ δικαστήριον, μέχρι τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τοῦ διορισθέντος. Παρελθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης, πᾶσα τοιαύτη πρότασις καθίσταται ἀπαράδεκτος. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 439.—Ν. 43 § 8 καὶ 40 Π. (27. 4) καὶ Ν. 6 Κ. de excus. iur. (5. 62).

45. Ἐὰν γίνῃ δεκτὴ ἡ περὶ ἀπαλλαγῆς αἴτησις αὐτοῦ, τὰ δικαστικά ἐξόδα ἐπιβάλλονται εἰς βάρος τοῦ ἀνηλίκου.

46. Οἱ ἐκ τελευταίας βουλήσεως, ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου, εἰς τὴν ἐπιτροπείαν καλούμενοι ὀφείλουσι νὰ ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν τὴν περὶ ἀπαλλαγῆς αἴτησιν ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν, ἀφ' ἧς λάθωσι γινῶσιν, ὅτι ἐκλήθησαν εἰς τὴν ἐπιτροπείαν. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσι καὶ ὡς πρὸς αὐτοὺς τὰ ἐν ἀρθροῖς 44 καὶ 45 ὠρισμένα.

47. Ἡ μήτηρ καὶ ἡ μάμμη δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ δεχθῶσι τὴν ἐπιτροπείαν τῶν ἰδίων αὐτῶν κατιόντων, δύνανται δὲ καὶ νὰ παραιτηθῶσιν αὐτῆς μετὰ τὴν ἀποδοχὴν, καὶ ἂν δὲν ἔχωσι τινὰ τῶν ἐν τοῖς προηγουμένοις ἀρθροῖς ἀναφερομένων λόγων ἀπαλλαγῆς.

48. Ἡ ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας παραίτησις ζητεῖται κατὰ τὰ ἄρθρα 640 καὶ ἐπόμενα τῆς πολιτικῆς δικονομίας.

ΤΜΗΜΑ ΕΝΝΑΤΟΝ

Περὶ τῆς πρὸς τὸ ἐπιτροπεύειν ἀνικανότητος, καὶ περὶ τῶν λόγων τῆς παύσεως τῶν ἐπιτρόπων.

49. Ἐπιτροποι δὲν δύνανται νὰ ᾤναι — α.) οἱ ἀνήλικοι —

δ'.) οἱ δικαστικῶς ἀπηγορευμένοι, καὶ ὑπὸ δικαστικὸν ἀντιλή-
πτορα διατελοῦντες· — γ'.) οἱ πτωχεύσαντες καὶ μὴ ἀποκατα-
σταθέντες, ἐκτὸς πτωχευσάσης γυναικὸς ὡς πρὸς τοὺς ἰδίους
αὐτῆς κατιόντας· — δ'.) αἱ γυναῖκες, ἐκτὸς τῆς μητρός, κατὰ τὰ
ἐν τοῖς ἄρθροις 43 ἕως 46 ἀκριδέστερον ὥρισμένα, καὶ πάσης
ἄλλης ἀνιούσης, μὴ διατελοῦσης ἐν γένῳ γάμῳ. — ε'.) οἱ ἐπί-
σκοποι καὶ οἱ μοναχοί, ὡσαύτως οἱ πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι,
ὅταν πρόκηται περὶ ἄλλης ἐπιτροπείας ἢ τῆς τῶν ἰδίων αὐτῶν
κατιόντων· — ς'.) οἱ ἀλλοδαποί, προκειμένου περὶ ἡμεδαπῶν
ἀνηλίκων. — ζ'.) οἱ δικαζόμενοι μετὰ τοῦ ἀνηλίκου περὶ τῆς
προσωπικῆς αὐτοῦ καταστάσεως, ἢ περὶ οὐσιώδους μέρους τῆς
περιουσίας αὐτοῦ, ἢ ὧν οἱ κατιόντες, οἱ ἀνιόντες, ἢ ὁ σύζυγος,
ἔχουσι τοιαύτας δίκας μετὰ τοῦ ἀνηλίκου· — η'.) οἱ καταδικα-
σθέντες εἰς ποινὴν κακουργήματος, ἢ πλημμελήματος, κατὰ τὰ
ἀκριδέστερον ἐν τῷ ἄρθρῳ 23 τοῦ ποιν. νόμου ὥρισμένα. — θ'.)
οἱ ὁμολογουμένως κακῆς διαγωγῆς· — ι'.) οἱ ἐπιτροπείας τινὸς
ὡς σφετεριστὰ ἀποβληθέντες. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 442 ἐ. — § 2, 4,
43 κτλ. Εἰσηγ. de excus. tut. (4. 25) § 2 Εἰσηγ. qui test.
tut. dar. poss. (4. 44). κτλ.).

Ν. Ἡ διάταξις τοῦ ἐδ. 3 τοῦ ἄρθρου 49 τοῦ περὶ ἐπιτρ. νόμου δὲν
ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ νομίμου πατρὸς ἀνηλίκου τέκνου, διότι οὗτος δὲν
εἶναι ἀπλὸς ἐπιτροπός, ἀλλ' ἐξασκεῖ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, περὶ ἧς
ἰσχύουσι κατὰ πάντα καὶ νῦν αἱ διατάξεις τοῦ 'Ρ. Δ. Α. Π. 28 τοῦ 81.
Ὅθεν τοῦ πτωχεύσαντος μὴ καθισταμένου ἀνίκανου εἰς πᾶσαν νομικὴν
πραξίν, ἔπεται, ὅτι δὲν στερεῖται τῆς ἱκανότητος τοῦ διαχειρίζεσθαι
τὴν περιουσίαν τῶν ἀνηλίκων αὐτοῦ τέκνων, ἐξασκῶν τὴν πατρικὴν
ἐξουσίαν ἐπ' αὐτῶν. Α. Π. 28 τοῦ 81.

50. Ἐάν τις τῶν ἀνωτέρω λόγων ὑπάρξῃ μετὰ τὴν ἔναρξιν
τῆς ἐπιτροπείας, ὁ ἐπιτροπὸς παύεται αὐτῆς. Ὡσαύτως παύον-
ται καὶ οἱ κατὰ τὴν διαχείρισιν ἀνεπιτήδευοι ἢ σφετεριστὰ ἀνα-
φανέντες. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 444 — Ν. 3 § 48 π. de susp. tut.
(26. 40). 4 πελ. Π. αὐτόθι. § 5 Εἰσηγ. de susp. tut. (4. 26).
3 § 5, 42 καὶ 47 π. αὐτόθι. (26. 40) Ν. 47 § 4 π. de susp.
tut. (26. 2).

51. Ἡ παῦσις τοῦ ἐπιτρόπου κατὰ μὲν τὰς περιπτώσεις δ'.

γ'. ἐ. καὶ ἡ. τοῦ ἄρθρου 49 ἐπέρχεται αὐτοδικαίως, κατὰ πα-
 σας δὲ τὰς λοιπὰς ἀπαγγέλλεται παρὰ τοῦ δικαστηρίου, ἐπὶ τῇ
 αἰτήσῃ τοῦ παρεπιτρόπου, ἢ συγγενῶν τοῦ ἀνηλίκου μέχρι τε-
 τάρτου βαθμοῦ, περιλαμβανομένου καὶ αὐτοῦ, ἢ τοῦ εισαγγε-
 λέως, προηγηθείσης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.
 Κατὰ τὴν περὶ παύσεως δικαστικὴν συζήτησιν, κλητεῖται ὁ
 ἐπίτροπος, προσέτι καὶ ὁ παρεπίτροπος, ἂν δὲν ὑπέβαλε τὴν
 περὶ παύσεως αἴτησιν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 447 ἐ.).

52. Οἱ προκαλέσαντες τὴν συγκάλεσιν τοῦ συγγενικοῦ συμ-
 βουλίου συγγενεῖς δύνανται νὰ παρεμβῶσιν εἰς τὴν περὶ παύσεως
 δίκην. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 449).

ΤΜΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ

Περὶ ἀνατροφῆς ἀνηλίκων.

53. Ἡ ἐπιμέλεια τῆς ἀνατροφῆς τοῦ ὑπὸ ἐπιτροπείαν ἀνηλί-
 κου ἀνήκει αὐτοδικαίως εἰς τὴν μητέρα, ἐκτός ἂν ὑπάρχῃται
 αὕτη εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἐδαφίων β'. ἡ. θ'. καὶ ι. τοῦ ἄρ-
 θρου 49, ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τοῦ ἐδαφ. ζ'. τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου,
 εἰάν τὰς ἐν αὐτῷ δίκας ἔχῃ αὐτὴ ἢ ὁ μήτηρ, ἢ ὁ σύζυγος αὐτῆς,
 ἢ τέλος κατὰ τὸ ἄρθρον 50 ἐπαύθη τῆς τοῦ τέκνου ἐπιτροπείας
 ὡς σφετεριστῆς τῆς περιουσίας αὐτοῦ.—Τὴν ἐπιμέλειαν ταύτην
 διατηρεῖ ἢ ὁ μήτηρ καὶ ἂν ἔλθῃ εἰς νέον γάμον, ἐκτός ἂν τὸ συγ-
 γενικόν συμβούλιον τὴν ἀναθέσῃ εἰς ἄλλον.

54. Ἄν ὁ ἐπιτηνέσκων γονεὺς δὲν ὤρισε διὰ τελευταίας αὐτοῦ
 βουλήσεως παρὰ τίνι θέλει ἀνατρέφεσθαι τὸ ἀνήλικον αὐτοῦ τέ-
 κνον, τὸ συγγενικόν συμβούλιον ὀρίζει τὸ πρὸς ἀνατροφὴν τοῦ
 ἀνηλίκου καταλληλότερον πρόσωπον. Τοῦ δικαιώματος τοῦ διο-
 ρίζειν τὸν ἀνατροφέα στερεῖται ἢ ὁ μήτηρ, καθ' ὅς περιπτώσεις
 δὲν δύναται αὕτη κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον νὰ ᾖ ἀνα-
 τροφεύς.

55. Ἐάν τὸ παρὰ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ὀρισθὲν πρό-
 σωπον ᾖναι ἐκ τῶν ἀνιόντων τοῦ ἀνηλίκου, τὸ περὶ τούτου βού-
 λευμα δὲν χρῆζει δικαστικῆς ἐπικυρώσεως.

56. Ὁ ἀναδεξάμενος τὴν ἀνατροφὴν τοῦ ἀνηλίκου δύναται,
 ἕνεκα σπουδαίων λόγων, νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸν κατὰ τὸν τόπον

τῆς διαμονῆς αὐτοῦ εἰρηνοδίκην αἵτησιν, ἵνα ἐπιβάλλῃ οὗτος εἰς τὸν ἀνῆλικον περιορισμὸν μέχρι τριάκοντα τὰ πολὺ ἡμερῶν, ὀρίζομένου ῥητῶς καὶ τοῦ τόπου τοῦ περιορισμοῦ. — Ὁ εἰρηνοδίκης, πρὶν ἢ ἐκδώσῃ τὴν περὶ τούτου διάταξιν, ἀκροᾶται τοὺς πλησιεστέρους συγγενεῖς τοῦ ἀνελίκου ἢ ἄλλα ἀρμόδια πρόσωπα.

57. Ὁ ἐπίτροπος καὶ ὁ παρεπίτροπος, ἂν δὲν ἀνετέθῃ εἰς αὐτοὺς καὶ ἡ ἀνατροφή τοῦ ἀνελίκου, καὶ οἱ μέχρι τετάρτου βαθμοῦ πλησιέστεροι συγγενεῖς αὐτοῦ, ὀφείλουσι νὰ ἐπιτηρῶσι τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθόντων τοῦ ἀνατροφέως, ἀναφερόμενοι εἰς τὸ συγγενικὸν συμβούλιον, ἢ, κατὰ τὰς περιστάσεις, καὶ εἰς τὸ δικαστήριον.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΚΑΤὸν ΠΡΩΤὸν

Περὶ τῆς ἐκπροσωπήσεως τοῦ ἀνελίκου καὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

58. Ὁ ἐπίτροπος παρίστησι τὸν ἀνῆλικον κατὰ πᾶσαν νομικὴν πρᾶξιν, ἀφορῶσαν τὴν προσωπικὴν κατάστασιν, ἢ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, διοικῶν δὲ τὴν περιουσίαν ὡς ἐπιμελῆς οἰκογενειάρχης, εἶναι ὑπεύθυνος ἔνεκα πάσης ἐκ βραθυμίας ἐπενεχθείσης εἰς τὸν ἀνῆλικον ζημίας· ἀπαλλάττεται δὲ τῆς ἐξ ἐλάσσονος βραθυμίας εὐθύνης, ἐὰν ἀποδείξῃ ὅτι κατέβαλεν εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἀνελίκου ὅταν συνήθως εἰς τὰς ἰδίας καταβάλλει ἐπιμέλειαν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 450. — Ν. 12 ἐ. π. de dest. tut. (26. 2). § 4 Εἰσηγ. qui test. tut. dar. poss. (1. 14). Ν. 1 § 2, Ν. 12 § 3 καὶ Ν. 30 π. (26. 7) καὶ Ν. τελ. κ. de ad. ministr. et peric. tut. (5. 38). Ν. 40 καὶ 33 π. de adm. et peric. tut. (26. 7). 7, § 2, Ν. 9 § 1, Ν. 12 § 2, Ν. 32 § 6 ἐ. Ν. 45 καὶ 46 § τελ. π. αὐτόθι).

Ν. Ὁ πατήρ, ἐνασκῶν τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς ἀνελίκου θυγατρὸς, ἐξομοιοῦται τῷ ἐπιτρόπῳ τοῦ ἀνελίκου καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν ἢ τὴν διὰ τοῦ γάμου χειραφεσίαν αὐτῆς ὀφείλει ἕως τῆς λογοδοσίας νὰ ἐξακολουθῇ τὴν ἐγκρεμῇ δίκην ὑπὸ τὴν προτέραν αὐτοῦ ιδιότητα, ἐκτός ἐὰν γένηται περὶ τῆς τοιαύτης μεταβολῆς τῆς καταστάσεως τοῦ ἀνελίκου δηλοποιήσις εἴτε ὑπ' αὐτῆς ἢ τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν ἀντίδικον, εἴτε ὑπ' αὐτοῦ πρὸς ἐκείνην καταστάσαν ἐνῆλικον ἢ χειραφετηθεῖσαν, ὅποτε, ἐπερχομένης βιαίας διακοπῆς, καθίσταται ἀναγκαία ἡ τῆς δίκης ἐπανάληψις. Α. Π. 8 τοῦ 82.

59. Ὁ ἐπίτροπος ὀφείλει ὡς τάχιστα νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν τυχόν ἐπιτεθειμένων σφραγίδων, καὶ τὴν σύνταξιν δικαστικῆς ἀπογραφῆς τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου ἐπὶ παρουσίας τοῦ παρπετρόπου. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 454. — Ν. 7 ἐν ἀρχ. Πανδ. de admin. tut. (26. 7): κτλ.).

60. Ὁ συντάττων τὴν ἀπογραφὴν ὀφείλει, ἐπὶ χρηματικῇ ποινῇ 50 — 500 δραχμῶν, νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἐπίτροπον, ἐὰν ἔχῃ ἀπαιτήσιν τινα κατὰ τοῦ ἀνηλίκου, καὶ ἀναφέρῃ ἐν τῇ ἐκθέσει τὴν τε ἐρώτησιν καὶ τὴν ἀπάντησιν. Ὁ ἐπίτροπος, εἰ καὶ μὴ ἐρωτηθεῖς, ἐὰν ἀποσιωπήσῃ κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἀπογραφῆς τὴν ὑπάρχουσαν καὶ γνωστὴν εἰς αὐτὸν ἀπαιτήσιν κατὰ τοῦ ἐπιτροπευομένου, ἀπόλλυσιν αὐτήν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 454. — Νεαρά 72 κ. 4).

Ν. Ἡ τοῦ ἀρθροῦ 60 § 2 τοῦ περὶ ἐπιτρ. νόμου διατάξεις δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὴν χήραν, νόμιμον ἐπίτροπον τῶν ἀνηλίκων αὐτῆς τέκνων, ἥτις κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἀπογραφῆς ἀπεσιώπησε τὴν ἐκ τῆς προικὸς καὶ προγαμιαίας δωρεᾶς ἀπαιτήσιν αὐτῆς, διότι ὁ περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου ἐξαφανίσεως ἢ περὶ ἀπυκρύψεως τῆς περὶ ἐξοφλήσεως τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ ἀποδείξεως φόβος, ὃν ὁ νομοθέτης διὰ τῆς προκειμένης διατάξεως ἠθέλησε νὰ προλάβῃ, δὲν δύναται ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ νὰ ὑπάρχῃ, τοῦ ἐκ τῆς προικὸς καὶ τῆς προγαμιαίας δωρεᾶς χρέους γινομένου ἀπαιτητοῦ ἐν ᾗ στιγμῇ ἀνοίγεται ἡ κληρονομία τοῦ συζύγου, δηλονότι ἐν τῇ στιγμῇ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπιτροπείας. Α. Π. 369 τοῦ 78.

61. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἀπογραφῆς, ὁ ἐπίτροπος πωλεῖ, παρόντος τοῦ παρπετρόπου, τὰ κινητὰ τοῦ ἀνηλίκου, ὧσων τὴν διατήρησιν δὲν ἐπέτρεψε τὸ συγγενικὸν συμβούλιον, κατὰ τὰς ἐν ταῖς ἀρθροῖς 894 — 906 τῆς πολιτικῆς δικονομίας ὠρισμένας διατυπώσεις, ἐνώπιον εἰρηνοδίκου, ἢ συμβολαιογράφου, διοριζομένου ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου ἐν τῇ κατὰ τὸ ἀρθρον 893 τῆς πολιτικῆς δικονομίας συντασσομένη κοινοποιήσει, ἥτις περιέχει περιγραφὴν τῶν πωληθησομένων καὶ ἐκτίμησιν αὐτῶν, γινομένην ἐπιμελείᾳ τοῦ ἐπιτρόπου. — Ἐὰν ἡ ἀξία τῶν ἐκποιητέων κινητῶν κατὰ τὴν ἐν τῇ ἀπογραφῇ διατίμησιν αὐτῶν δὲν ὑπερβαίνει τὰς πεντακοσίας δραχμάς, τὸ συγγενικὸν συμβούλιον δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐκποίησιν καὶ ἄνευ τῶν εἰρημένων

διατυπώσεων. — Ἐάν μεταξύ τῶν κινήτων ὑπάρχωσι μετοχαὶ ἑταιριῶν, ἢ δημόσια χρεώγραφα, ἢ ἄλλα τοιαύτης φύσεως ὁμολογα, ἢ ἐκποιήσεις αὐτῶν γίνεται μόνον δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπιτροπεύσης αὐτήν, μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου· τὸ δικαστήριον διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὀρίζει καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκποιήσεως. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 452—Ν. 22 ἐ. § τελ. Κ. de adm. int. (5. 37). Ν. τελ. Κ. quando decreto onus non est. (5. 72). Ν. 7 § 4 π. de admin et per. (26. 7). Ν. 56, π. αὐτόθι. Ν. 3 de peric. int. (5. 38).

Ν. Τὸ ἀρθρον 61 τοῦ περὶ ἐπιτρ. νόμου δὲν ἀφορᾷ εἰς τὰς βραχυπροθέσμους ἀπαιτήσεις, ὅταν τὰς ἐκ γραμματίων ἢ συναλλαγματικῶν πηραζούσας, ὥς δύναται ὁ ἐπίτροπος νὰ ἐκχωρήσῃ ἄλλῳ, ὡςάκις ἄλλως ἢ ἐκχώρησις δὲν προσκρούει εἰς ἐτέραν ἀπαγόρευσιν. Α. Π. 283 τοῦ 66.—Οὐδαμῶς ὁ νόμος ἀπαιτεῖ τὴν πρόκλησιν γνωμοδότησεως συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἵνα ἐκχωρήσῃ ὁ ἐπίτροπος ἰδιωτικὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἀνηλίκου λόγῳ πωλήσεως, ἧτις ἐφ' ὅσον λαμβάνεται ἀντὶ τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως τὸ εἰς τὴν αὐτὴν ἀναδίδει ποσὴν ἐξομοιοῦται πρὸς εἰσπραξιν τοῦ τῷ ἀνηλίκῳ ὀφειλομένου, ἣν δύναται αὐτὸς καὶ μόνος (ὁ ἐπίτροπος) νὰ ἐνεργήσῃ· τὸ δὲ ἀρθ. 61 τοῦ περὶ ἐπιτρ. νόμου ἀπαιτεῖ προτέραν γνωμοδότησιν τοῦ συγγεν. συμβουλίου ἐπὶ μόνον ἐκχωρήσεων μετοχῶν ἑταιρικῶν ἢ δημοσίων χρεωγρῶν καὶ τῶν τοιαύτης φύσεως ὁμολόγων, οὐχὶ δὲ ἐπὶ χρηματικῆς ἀπαιτήσεως ἰδιωτικῆς, ἐξ οὗ διὰ τοῦ ἐξ ἀντιθέτου (a contrario) ἐπιχειρήματος συνάγεται, ὅτι ἐπὶ τοιούτων δὲν προαπαιτεῖται δικαστικὴ ἰδέα. Α. Π. 17 τοῦ 81.

62. Ἐνόςφ ἡ μήτηρ ἀπολαμβάνει δυνάμει τοῦ νόμου τὴν ἐπικαρπίαν τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου, ἐάν προκρίνῃ νὰ διατηρήσῃ τὰ κινήτὰ διὰ νὰ τὰ παραδώσῃ αὐτοῦσια, δὲν ὑποχρεοῦται νὰ πωλήσῃ αὐτά. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ μήτηρ προκαλεῖ ἰδίαις αὐτῆς δαπάναις ἀκριβῆ αὐτῶν ἐκτίμησιν ὑπὸ πραγματογνομόνων ὁριοζομένων ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου. Ἐάν δὲ τὰ κινήτὰ ταῦτα δὲν ἀποδοθῶσιν αὐτοῦσια, καταβάλλεται ἡ ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἐκτιμῇσι ἀξία αὐτῶν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 453).

63. Κατὰ τὴν ἐναρξιν πάσης ἐπιτροπείας, ἐξαιρουμένης τῆς ἐπιτροπείας τῆς μητρὸς, τῆς ἐχούσης τὴν ἐπικαρπίαν τῆς πε-

ριουσίας τοῦ ἀνηλίκου, τὸ συγγενικὸν συμβούλιον κανονίζει ἀναλόγως τῇ περιουσίᾳ τοῦ ἀνηλίκου, τὸ ποσὸν τῆς ἀναγκαίης ἐτησίας δαπάνης, πρὸς τε συντήρησιν καὶ ἀνατροφὴν αὐτοῦ, καὶ πρὸς διαχειρίσιν τῆς περιουσίας του. Ἡ αὐτὴ πράξις ὀρίζει ῥητῶς, ἐὰν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἐπίτροπον νὰ παράσχη ἀμοιβὴν καὶ πόσῃν εἰς βοήθῃαν, ὃν τυχὸν προσλαμβάνει. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 454. Παρὰ 'Ρ, ὁ πραιτωρ ὥριζε τὴν δαπάνην).

64. Ἀφαιρουμένης τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὀριζομένης δαπάνης, τὸ συγγενικὸν συμβούλιον προσδιορίζει τὴν ποσότητα ἀφ' ἧς ὁ ἐπίτροπος ὀφείλει νὰ καταστήσῃ παραγωγὰ τὰ εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνηλίκου ἀνήκοντα χρήματα. — Ἐὰν δὲ ὁ ἐπίτροπος δὲν πράξῃ τοῦτο τὸ πολὺ ἐντὸς ἑξ μηνῶν, ἀφ' ἧς παρέλαβεν αὐτά, ὀφείλει τόκους ἕνεκα τῆς εἰρημένης ποσότητος. Ἀλλ' ὅταν τὸ ποσόν, ὅπερ πρέπει νὰ καταστῇ παραγωγόν, ὑπερβαίῃ τὰς δισχιλίας δραχμάς, ὀφείλει, μετὰ πρυηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, νὰ προκαλέσῃ δικαστικὴν ἀπόφασιν προσδιορίζουσαν τὸ τε πρόσωπον, εἰς ὃ θέλουσι δοθῇ τὰ χρήματα, καὶ τὰς ἀπαιτούμενας ἀσφαλείας. Ἡ γνωμοδότησις αὕτη καὶ ἡ ἀπόφασις δὲν ἀπαιτοῦνται, ὅταν τὰ χρήματα ταῦτα πρόκηται νὰ κατατεθῶσι παρὰ τῇ Ἑθνικῇ τραπεζῇ ἢ τινι ταμειωτηρίῳ ἀνεγνωρισμένῳ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 455).

65. Ἄν ὁ ἐπίτροπος δὲν προκαλέσῃ τὸν παρὰ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου προσδιορισμὸν τῆς ποσότητος, ἀφ' ἧς ὀφείλει νὰ καταστήσῃ παραγωγὰ τὰ εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνηλίκου ἀνήκοντα χρήματα, καταβάλλει μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας τόκον πάσης παρ' αὐτῷ ὑπαρχούσης ποσότητος. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 456).

66. Ἐπίτροπος, μὴδ' αὐτῆς τῆς μητρὸς ἐξαιρουμένης, δὲν δύναται νὰ δανεισθῇ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀνηλίκου, οὐδὲ νὰ ἐκποιήσῃ τὴν κυριότητα τῶν ἀκινήτων αὐτοῦ, ἢ νὰ παραχωρήσῃ ἀπόλυτα ἐπ' αὐτῶν δικαιώματα, οὐδὲ νὰ μεταβιβάσῃ εἰς ἄλλους τοιαῦτα ἐπὶ ἀλλοτρίων κτημάτων δικαιώματα, ἀνήκοντα εἰς τὸν ἀνήλικον, ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐκδιδομένης ἐπὶ τῇ γνωμοδότησει τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. Τὴν ἄδειαν ταύτην χορηγεῖ

τὸ δικαστήριον μόνον ἐπὶ ἀφύκτῳ ἀνάγκῃ ἢ προφανεὶ ὠφελείᾳ, κατὰ τὴν πρώτην δὲ περίπτωσιν, ἀφοῦ διὰ συνοπτικοῦ λογαριασμοῦ, πρόσαχθέντος παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου, ἀποδείχθῃ, ὅτι τὰ χρήματα, τὰ κινήτα, καὶ αἱ πρόσοδοι τοῦ ἀνηλίκου δὲν ἐπαρκοῦσιν εἰς τὰ ἔξοδα. Κατὰ πᾶσαν ὅμως περίπτωσιν τὰ συγγενικὸν συμβούλιον ὀρίζει τὰ κατὰ προτίμησιν ἐκποιήτέα ἢ ὑποθηκαυτέα καὶ τοὺς κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ ὠφελίμους ὁρους. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 457 — Ν. 22 Κ. de admin. tut. (5. 37). Ν. 36. Β. (38. 9). Ν. 1 § 2, Ν. 7 § προτελ. Πανδ. de reb. eorum qui sub. tut. (27. 9). Ν. 1 καὶ 7 Β. (38. 9).

Ν. Κατὰ τὸν νόμον 3 κώδ. (5. 74). Βασ. (10. 4) 66 εἴτε ἀνήθου εἴτε ἀφήλικος πρᾶγμα ἐξεποιήθη, ἐπὶ πέντε δὲ ἐνιαυτοὺς συνάπτοὺς μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν, μὴ μέμψεται ἢ αὐτὸς ἢ ὁ κληρονόμος αὐτοῦ, ἢ ἐκποιήσις ἰσχύει. Ἐκ τῆς γενικῆς δὲ ταύτης ἐκφράσεως τοῦ νόμου ἐξάγεται, α) ὅτι ἡ πενταετής αὕτη παραγραφὴ χωρεῖ οὐ μόνον ὅτε αὐτὸς ὁ ἀνήλικος ἐξεποίησε τὸ πρᾶγμα αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅτε ὁ ἐπίτροπος αὐτοῦ ἐξεποίησε τοῦτο, β) ὅτι ἡ παραγραφὴ αὕτη χωρεῖ οὐ μόνον κατὰ τῶν ἐρήθων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ἀνήθων, ἀρχομένη εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐνηλικίωστος αὐτῶν καὶ μὴ παρατεταμένη ἢ ἀναστελλομένη ὑπὲρ τῶν ἀποδημούντων διὰ δημόσιον πρᾶγμα ἢ ἐνεκα στρατείας. Α. Π. 239 τοῦ 79, 1 τοῦ 82. Ὅθεν ἐάν ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἐνάγοντος ἐπώλησε τὸ κτῆμα οὐχὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητα ἐπιτρόπου, οὔτε πενταετὴς παραγραφὴ χωρεῖ, οὔτε ἀποκατάστασις. Α. Π. 1 τοῦ 82.

67. Ἡ πώλησις γίνεται διὰ πλειστηριασμοῦ, παρόντος τοῦ παρεπιτρόπου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 1077 τῆς πολ. δικονομίας. Ἀλλὰ τὸ δικαστήριον δύναται νὰ συγχωρήσῃ καὶ τὴν ἄνευ πλειστηριασμοῦ πώλησιν, ἐάν ἔνεκεν τῆς μικρᾶς ἀξίας τοῦ ἀκινήτου, ἢ ἄλλων σπουδαίων λόγων, πεισθῇ, ὅτι συμφέρει τοῦτο εἰς τὸν ἀνήλικον.

68. Τὰ περὶ ἐκποιήσεως τῶν ἀκινήτων τῶν ἀνηλίκων ἐν τῷ ἄρθρῳ 66 ὠρισμένα δὲν ἐφαρμόζονται, ἐάν ὁ πλειστηριασμός γίνεται ἀναγκαστικῶς, ἢ διατάσσεται διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, κατ' αἰτήσιν ἐτέρου συγχυρίου.

69. Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται οὔτε ἐπὶ ἐκουσίας, οὔτε ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως νάγοράσῃ ἀκίνητα τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν αὐτοῦ ἀνηλίκου, ἐκτός ἐάν ἢ ἐξ ἀδαιρέτου συγχυρίου

τοῦ πωλουμένου κτήματος. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 450. — Ν. 34 Π. de contrah. empt. (48. 4). 5 § 2 ε. Π. de auct. t. (26. 8). 5 Κ. de contrah. empt. (4. 38) καὶ Νεαρά 72 κ.)

70. Ὁ ἐπίτροπος δύναται νὰ ἐκμισθώσῃ ἐκ τῶν ἀκινήτων ἀνηλίκου, τὰ μὲν ἀστυκά, τὸ πολὺ ἐπὶ τριετίαν, τὰ δὲ ἀγροτικὰ τὸ πολὺ ἐπὶ ἑξαετίαν, ἄνευ δικαστικῆς ἀδείας. Ἐπὶ μακροτέρῳ ὅμως ἐκμισθώσεως, ἀπαιτεῖται ἄδεια τοῦ δικαστηρίου, προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. Τὸ αὐτὸ ἀπαιτεῖται, καὶ ὅταν πρόκηται νὰ ἐκμισθωθῶσιν εἰς τὸν ἐπίτροπον διὰ τοῦ παρσιτρόπου τὰ εἰρημένα ἀκίνητα. — Κατ' οὐδεμὶ ὅμως περίπτωσιν δύναται, ἄνευ γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀδείας τοῦ δικαστηρίου, νὰ συνομολογηθῇ γὰρ νος ἐκμισθώσεως ὑπερβαίνων τὸν τῆς ἐνηλικιότητος.

71. Οἱ ὅρισμοι τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιμόρτου καλλιέργειας τῶν ἀγροτικῶν κτημάτων.

72. Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται ν' ἀποκτήσῃ δι' ἐκχωρήσεως ἀπαιτήσεις κατὰ τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν αὐτοῦ διατελοῦντος ἢ διατελέσαντος, προϋπαρχούσας τῆς ἐνηλικιότητος. — Ἡ παρὰ τὰς ἀπαιτήσεις ἀπαγορεύσεως ταύτης συνεπάγεται τὴν ἀπόσβεσιν τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως.

73. Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται ἄνευ προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀδείας τοῦ δικαστηρίου νὰ δεχθῇ ἢ ἀποποιηθῇ κληρονομίαν περιελθοῦσαν εἰς τὸν ἀνηλίκον, ἢ δὲ ἀποδοχῇ γίνεται ἐπ' ὠφελείᾳ ἀπογραφῆς. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 464. Ἀντίκεινται Ῥωμ. Νόμοι).

Ν. Κατὰ τὴν Α. Π. 283 τοῦ 84 τὸ εὐεργέτημα τῆς ἀποχῆς τῶν ἀνηλίκων κληρονόμων δὲν κατήργησε τὴν ἀρχήν, ὅτι οἱ ὑπεξούσιοι κληρονομούμενοι κατιόντες γίνονται αὐτοδικαίως, δηλονότι ἄνευ δηλώσεως τῆς ἀποδοχῆς τῆς κληρονομίας. Χρῶμενοι δὲ τούτῳ δὲν παύουσιν ὄντες κληρονόμοι, γενόμενοι ἤδη τοιοῦτοι κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἐκδοχῆς τῆς κληρονομίας, δὲν ὑπόκεινται ὅμως εἰς τὰ ἐκ τῆς κληρονομίας χρέη καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ τοιοῦτου ἔως δικαιώματος δὲν δύνανται ποιήσωνται χρεῖαν ἅμα ἀναμειγνύμενοι εἰς τὴν κληρονομίαν, ἢ δὲ ἀμειγρῶς δὲν δύναται μὲν νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπείσχευσις εἰς τὴν κληρονομίαν θεωρητέα ὅμως ὡς ἐνάσκησις τοῦ ἅμα τῇ ἀποδοχῇ κτηθέντος κληρονομικοῦ δικαιώματος. Ἐκ τούτου πρόδηλον εἶναι, ὅτι τὸ ἄρθρον

πραγματευόμενον περὶ ἀποδοχῆς τῆς κληρονομίας δὲν ἀφορᾷ εἰς τοὺς ἀναγκάσιους κληρονόμους, ἀλλ' εἰς τοὺς ἐκούσιους (ὅποτε ἀπαιτεῖται δηλώσις ἀποδοχῆς), ὑποχρεαῖ ὅμως τὸν ἐπίτροπον γενικῶς, προκειμένου περὶ ἀποποιήσεως τῆς κληρονομίας, νὰ λάβῃ πρότερον τὴν γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀδείαν τοῦ δικαστηρίου. Α. Π. 283 τοῦ 84. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 104 τοῦ 78 προκειμένου περὶ ἀνηλίκων διατελούντων ὑπὸ ἐπίτροπιάν κατὰ τὸ ἄρθρον 73 τοῦ νόμου περὶ ἐπιτρ., τροποποιήσαντος ἐν πολλοῖς τὰς διατάξεις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Νόμου, ἡ ἀποδοχὴ τῆς κληρονομίας μόνον ῥητῶς δύναται νὰ γίνῃ, καὶ τοῦτο ἐπ' ὠφελείᾳ ἀπογραφῆς καὶ μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀδείαν τοῦ δικαστηρίου. Α. Π. 104 τοῦ 78.

74. Τὴν πρὸς τὸν ἀνήλικον δωρεὰν ἢ κληροδοσίαν, ἐὰν συνεπάγεται ὑποχρεώσεις, ὁ ἐπίτροπος αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ δεχθῇ ἄνευ γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀδείας τοῦ δικαστηρίου· οὐδεμίαν δὲ δωρεὰν ἢ κληροδοσίαν δύναται ν' ἀποποιηθῇ ἄνευ τῆς ἀδείας ταύτης. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 463).

75. Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται, ἐκτὸς ἐὰν ἐπικηται κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς, νὰ κινήσῃ πραγματικὴν ἀγωγὴν περὶ ἀκινήτου, ἢ προσωπικὴν περὶ ποσοῦ ὑπερβαίνοντος τὰς 500 δραχμὰς, ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, μετὰ προηγουμένην ἐγγραφὴν γνωμοδότησιν δικηγόρου, ἐπὶ τούτῳ ὀρίζομένου ὑπὸ τοῦ παρὰ πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως. Δὲν δύναται δὲ νὰ παραιτηθῇ τῆς περὶ τοιούτων ἀγωγῶν δίκης ἄνευ τῆς εἰρημένης ἀδείας. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 464. ἀπάδουσι Ῥωμ. Νόμοι).

Ν. Τὸ ἄρθρον 75 τοῦ περὶ ἐπιτρ. νόμου ἀφορᾷ εἰς παραίτησιν ἀπὸ δίκης καὶ τοῦ δικαιώματος ἐν γένει, οὐχὶ δὲ παραίτησιν ἀπὸ δικηγόρου. Α. Π. 174 τοῦ 77.—Ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ ἄρθρου 75 τοῦ περὶ ἐπιτρ. νόμου προδήλως συνάγεται, ὅτι ὁ νομοθέτης δὲν ἠθέλησε νὰ καταλίπῃ ἀπροσδιόριστον τὴν τάξιν, καθ' ἣν δέον νὰ ἐκπληρῶνται οἱ δύο ὑπ' αὐτοῦ ἀπαιτούμενοι ὄροι, ἡ γνωμοδότησις δικηγόρου καὶ ἡ ἀδεία συγγενικοῦ συμβουλίου, ἀλλ' ἠξίωσε νὰ χρηρηγῇται ἡ ἀδεία τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου μετὰ τὴν γνωμοδότησιν τοῦ ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ ὀρισθέντος δικηγόρου· σκοπὸς δὲ τοῦ νομοθέτου ἦν νὰ φωτίζονται τὰ μέλη τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ἃ ἐνδέχεται νὰ σπερῶνται ἀτομικῶς τῶν ἀναγκαιουσῶν εἰδικῶν γνώσεων. Α. Π. 407 τοῦ 64.—Ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 75 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου ἀδεία τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ γνωμοδότησις τοῦ δικηγόρου πρὸς ἐγερσιν πραγματικῆς

περὶ ἀκινήτων ἢ προσωπικῆς περὶ ποσοῦ ἀνωτέρου τῶν 500 δρ. ἀγωγῆς ἐτέθη μὲν ἐν τῷ νόμῳ, ὅπως μὴ ὁ ἐπίτροπος ἐπιχειρῇ δικας ματαίας, ἐξ ὧν δύναται νὰ ζημιωθῇ ὁ ἀνήλικος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀντίδικος τοῦ ἀνηλίκου συμφέρον ἔχει νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἑλλειψὶν τῶν ἐν αὐτῷ διατυπώσεων, προβάλλων ἕνεκα ταύτης ἑνστασιν ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς, δὲν δύναται δὲ νὰ ἀντιταγῇ, ὅτι αὕτη εἶναι ἑνστασις ἐκ δικαιοματος τρίτου, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ περὶ ἐπιτρ. νόμου πᾶσα νομικὴ πράξις ἀπαιτοῦσα πρὸς τῇ συναινέσει τοῦ ἐπιτρόπου καὶ ὠρισμένης ὑπὸ τοῦ νόμου διατυπώσεις, ἐν αἷς καὶ αἱ τοῦ ἁρθροῦ 75, εἶναι ἄκυρος ὅσῃς δὲν ἐτηρήθησαν αἱ διατυπώσεις, ἐξ οὗ προκύπτει ὅτι ὁ ἀνήλικος δύναται νὰ προσβάλῃ πᾶσαν ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου ἐπιχειρηθεῖσαν δίκην ὡς ἄκυρον καὶ νὰ ματαιώσῃ τὸ ἐκ ταύτης προκύψαν ὑπὲρ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ καὶ καθ' αὐτοῦ ἀποτέλεσμα, οὕτω δὲ ἀναλαμβάνει ὁ τρίτος μάταιον ἀγῶνα, ὃν συμφέρον ἔχει νὰ προλάβῃ, προτείνων τὸ τῆς ἀγωγῆς ἀπαραδέκτον ἕνεκεν ἐλλείψεως τῶν μνησθεισῶν διατυπώσεων. Α. Π. 46 τοῦ 78.—Κατὰ τὸ παρ' ἡμῖν ἰσχύον δίκαιον τῶν Ῥωμαίων καὶ Βυζαντινῶν ὁ πατὴρ διαχειρίζει τὴν περιουσίαν τῶν ἀνηλίκων καὶ μὴ χειραφέτων τέκνων αὐτοῦ καὶ ἐκπροσωπεῖ αὐτὰ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων δυνάμει τῆς πατρικῆς ἐξουσίας. ἔτι καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς αὐτῶν· ὅθεν ἐπεται, ὅτι αὐτὸς δὲν εἶναι ἐπίτροπος τούτων, ὑποκείμενος εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νεωτέρου περὶ ἐπιτρ. νόμου, τὰς ἀφορώσας εἰς τοὺς ἐπιτρόπους τῶν ἀνηλίκων. Α. Π. ποιν. 197 τοῦ 73.—Κατεπεΐγουσα δίκη δύναται νὰ εἰσαχθῇ καὶ ἄνευ προηγουμένης ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου· ἢ δ' ἐκτίμησις τῶν ἀπαρτιζόντων τὸ κατεπεΐγον πραγματικῶν περιστατικῶν, ἀνήκουσα εἰς τὴν κυριαρχικὴν ἐξουσίαν τοῦ δικαστ. τῆς οὐσίας, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 371 τοῦ 65, 39 τοῦ 69.

76. Ἐπίσης ἄδεια τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ἀπαιτεῖται, ἵνα προκαλέσῃ ὁ ἐπίτροπος διανομὴν περιουσίας κοινῆς μεταξὺ τοῦ ἀνηλίκου καὶ ἄλλων.—Ἡ διανομὴ γίνεται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἁρθροῖς 4088—1099 τῆς Πολιτικῆς δικονομίας ὠρισμένα.

N. Ἐν τῷ ἁρθρῳ 76 τοῦ περὶ ἐπιτρ. νόμου, καθ' ὃ ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται νὰ προκαλέσῃ διανομὴν κοινῆς μεταξὺ ἀνηλίκων καὶ ἄλλων περιουσίας, ἄνευ ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, δὲν ἀναφέρεται ἢ ἐν τῷ ἁρθρῳ 75 ἐξαίρεσις τοῦ ἐπικεμένου ὡς ἐκ τῆς ἀναβολῆς κινδύνου· τοῦτο δὲ διότι προφανῶς ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τῆς διανομῆς οὔτε ἀφορμὴ κινδύνου εἶναι δυνατόν νάναφανῇ. Α. Π. 3 τοῦ 77.

77. Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται νὰ συμβιδάξῃται ἐν ὀνόματι

τοῦ ἀνηλίκου, οὐδὲ νὰ συναινῇ εἰς ἀγωγὴν, ἢ εἰς ἀπόφασιν, ἄνευ ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, καὶ μετὰ προηγουμένην ἔγγραφον γνώμοδότησιν δικηγόρου. Ἄλλ' ὁ συμβιβασμός, ὅταν τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφοράς ὑπερβαίνει τὰς 500 δραχμάς, δὲν ἰσχύει, πρὶν ἢ ἐπικυρωθῇ παρὰ τοῦ δικαστηρίου. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 467).

78. Πᾶσα πράξις ἐνεργουμένη ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνηλίκου κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὠρισμένα ἰσχύει ὡς πράξις ἐνηλίκου.

79. Ὁ ἐπίτροπος ἀναλαμβάνει τὰ τῆς ἐπιτροπείας, τῆς μὲν δοτῆς, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπιδιοθῇ εἰς αὐτόν ἢ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ ἀπόφασις, πάσης δ' ἄλλης, ἀφ' ἧς λάβῃ γνώσιν, ὅτι ἐκλήθῃ εἰς αὐτήν. Τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης δὲν ἀπαλλάσσεται ὁ ἐπίτροπος, ἐὰν προτείνῃ λόγον ἀπαλλαγῆς. Ἐὰν ὁμῶς ἐπιμένῃ ἀρνούμενος νὰναλάβῃ τὰ τῆς ἐπιτροπείας διαρκούσης τῆς περὶ ἀπαλλαγῆς δίκης, ἡ ἀρμοδία ἀρχὴ διορίζει προσωρινόν ἐπίτροπον, κατὰ τὸ ἄρθρον 649 τῆς πολ. δικονομίας. — Ἐὰν ἡ τῆς ἀπαλλαγῆς αἴτησις γενῇ δεκτὴ, ὁ ἀπαλλαγείς οὐδόλως εὐθύνεται διὰ τὴν ἀποχὴν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς διοχειρίσεως. Ἐὰν δὲ ἀπορρίψθῃ, ἐνέχεται καὶ διὰ τὴν τοῦ προσωρινοῦ ἐπιτρόπου διοίκησιν.

ΤΜΗΜΑ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ

Περὶ λογοδοσίας τοῦ ἐπιτρόπου.

80. Πᾶς ἐπίτροπος ὀφείλει λόγον τῆς ὅλης αὐτοῦ διοικήσεως μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς· τὰ δὲ πρὸς τοῦτο ἐξοδα βαρύνουσι μὲν τὸν ἐπιτροπευθέντα, προκαταβάλλονται δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 469.—§ τελ. Εἰσηγ. de atiliani. tut. (4. 20). 5. Ν. 4 § 3 Πανθ. de tut. et rat. distrah. (27. 3). 1, K. ubi de rat. tam pub. quampriv. (3. 24). Ν. 44. B. (7. 5). Νεαρά 72 κ. τελει.).

81. Πᾶς ἐπίτροπος ὑποχρεοῦται πρὸς τούτους, καὶ διαρκούσης τῆς ἐπιτροπείας, νὰ διδῇ ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς τὸ συγγενικόν συμβούλιον, παρόντος τοῦ παρεπιτρόπου, λόγον τῆς ἐνιαυσίας διαχειρίσεως· ἄλλως ὁ παρεπίτροπος ὀφείλει νὰ προκαλῇ αὐτήν διὰ τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδίκου. Τὰ τῆς λογοδοσίας ταύτης ἔγγραφα

γράφονται ἐπὶ ἀσήμεου χάρτου. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 470. Ἀπάρδεε Ῥωμ. δίκαιον).

82. Ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἐπιτρόπου εἶναι ἄμισθος, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον δύναται κατὰ τὰς περιστάσεις, τῇ αἰτήσῃ αὐτοῦ, νὰ ὀρίσῃ ἀμοιβὴν ἀναλόγως τοῦ ὀρφανοῦ καὶ τῶν εἰς τὴν διοίκησιν αὐτῆς καταβαλλομένων κόπων.

83. Πᾶσα νομικὴ πράξις μεταξὺ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ τοῦ ἀνηλίκου, γενομένου ἐνηλίκου, ὑποχρεοῦσα τοῦτον ὡπωςδῆποτε, ἢ ἐλαττοῦσα τὰς πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένας ἐγγυήσεις, λογίζεται ἄκυρος, ἂν δὲν ἀποδεικνύεται ἐγγράφως, ὅτι δέκα τοῦλάχιστον πρὸ τῆς πράξεως ταύτης ἡμέρας ἐγένετο ἔγγραφος λεπτομερὲς λογοδοσία τῆς ὅλης διαχειρίσεως, καὶ παράδοσις τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 472.— Ν. tutores Π. de auct. tut. (26. 7). καὶ Κ. qui pet. tut. (26. 6)).

Ν. Ὅριζοντος τοῦ ἀρθρου 83 τοῦ περὶ ἐπιτρ. νόμου, ὅτι πᾶσα νομικὴ πράξις μεταξὺ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ τοῦ ἀνηλίκου, ὑποχρεοῦσα τοῦτον ὡπωςδῆποτε ἢ ἐλαττοῦσα τὰς πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένας ἐγγυήσεις, λογίζεται ἄκυρος, ἂν δὲν ἀποδεικνύεται ἐγγράφως, ὅτι δέκα τοῦλάχιστον πρὸ τῆς πράξεως ταύτης ἡμέρας ἐγένετο ἔγγραφος λεπτομερὲς λογοδοσία τῆς ὅλης διαχειρίσεως καὶ παράδοσις τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων, ἔπεται προδήλως, ὅτι ἡ διὰ τὸ κύρος πάσης πράξεως μεταξὺ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ τοῦ ἀνηλίκου, γενομένου ἐνηλίκου, διαγραφομένη ὑπὸ τοῦ 83 ἀρθρου διατύπωσις ἀπαιτεῖται νὰ τηρηθῇ καὶ κατὰ τὴν πρὸς τὸν συναινέσει τοῦ κηδεμόνος ἐνεργοῦντα χειράφετον ἀνήλικον διδομένην ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ λογοδοσίαν, ἅτε καὶ κατὰ τὴν περίπτωσηιν ταύτην τοῦ αὐτοῦ ὑφισταμένου λόγου, ὅστις ὑπηγόρευσε τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου τούτου πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν συμφερόντων τοῦ ἀπείρου καὶ τὴν ταχεῖαν ἀνάληψιν τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ ἐπιζητούντος ὀρφανοῦ, ἐνηλίκου γενομένου· τοὔτεστι καὶ ἐνταῦθα διδεται ὁ λογαριασμός ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου πρὸς τὸν χειράφετον ἀνήλικον καὶ ἐπομένως ἀπ' εὐθείας συναλλάσσεται ὁ χειράφετος μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου, ὅρ' οὗ τὴν ἐξουσίαν τέως διετέλει, οὐδαμῶς δὲ διὰ τῆς ἀπλῆς συναινέσεως τοῦ κηδεμόνος εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ χειρατέτου ἔγκρισιν τοῦ πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου διδομένου λογαριασμοῦ ἀποσποδῶνται οἱ αἰνῶνοι, οὓς ἔχων ὑπ' ὄψει ὁ νομοθέτης ἐθέσπισε τὴν τοῦ 83 ἀρθρου διάταξιν. Α. Π. 158 τοῦ 78 καὶ 34 τοῦ 79. Διαφωνεῖ ἡ Α. Π. 367 τοῦ

78, καθ' ἣν ὁ χειράφετος ἀνήλικος, ἐνεργῶν συναινέσει τοῦ κηδεμόνος, ἐπιχειρεῖ πράξιν ἔχουσαν τὸ κῦρος πράξεως τελεσθείσης ὑπὸ τοῦ ἐνηλίκου· ὅθεν καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν συναινέσει τοῦ κηδεμόνος λογοδοσία λογίζεται δεδομένη εἰς ἐνηλικίον· ἐντεῦθεν δ' ἐπεται, ὅτι ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 83 διατύπωσις ἐφαρμόζεται καὶ ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ αὐτοῦ νόμου.

84. Ἀφ' ἧς ἡμέρας παραιωθῇ ἡ λογοδοσία, τὸ πρὸς τὸν ἐπιτροπευθέντα παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου ὀφειλόμενον ποσὸν φέρεי τόκον. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 474 — Ν. 8 § προτ. καὶ τελ. 28 § 4, Ν. 46 § 3 n. de admin. et per. tut. (26. 7). 24 n. de appell. et rel. (49. 1). 2, κ. de usur. pup. (5. 56). Ν. 2^ο v. (38. 17)).

85. Πᾶσα ἀγωγή κατὰ τοῦ ἐπιτρόπου, ἐκ τῆς διοικήσεως τῆς ἐπιτροπείας προκύπτουσα, παραγράφεται μετὰ παρέλευσιν δέκα ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐνηλικιότητος, ἢ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνηλίκου. — Ἡ παραγραφή αὕτη δὲν ἐκτείνεται εἰς τὸ ἐκ τοῦ θοθέντος λογαριασμοῦ τῆς διαχειρίσεως ἐκκαθαρισθὲν ὑπόλοιπον. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 475. Κατὰ Ρ. Δ. ἡ παραγραφή ἐπέρχεται μετὰ τριακονταετίαν).

86. Ἡ ἐπιτροπεία εἶναι ὑπηρεσία προσωπική, εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ ἐπιτρόπου μὴ μεταβαίνουσα· διατελοῦσιν ὅμως οὗτοι ὑπεύθυνοι ἔνεκα τῆς διαχειρίσεως τοῦ παρ' αὐτῶν κληρονομηθέντος· ἐνήλικοι δὲ ὄντες, ὀφείλουσι νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν διαχείρισιν αὐτὴν, μέχρις οὗ ἕτερος ἐπίτροπος ἀναλάβῃ αὐτήν.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τῆς ἐπιτροπείας τῶν φυσικῶν τέκνων.

87. Περὶ τῆς ἐπιτροπείας φυσικῶν τέκνων ἀναγνωρισθέντων, ἰσχύουσιν ἀναλόγως αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 10, 11, καὶ 13 ἕως 18.

88. Εἰς ἀνήλικον φυσικὸν τέκνον μὴ ἀναγνωρισμένον, ἡ ἀναγνωρισθὲν μὲν, μὴ ἔχον δὲ ἐπίτροπον κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, διορίζει ἐπίτροπον τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν.

89. Κατὰ πᾶσαν ἐπιτροπείαν φυσικῶν τέκνων διορίζεται παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν παρεπίτροπος, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα διαγράφονται ἐν τῷ 5^ῳ τμήματι τοῦ παρόντος Κεφαλαίου.

τροπείας διατάξεις, ἐκτός τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 17 καὶ 18 ὡρισμένων.— Ἀνήλικος δὲ γυνή, ὀρφανή πατρός, διατελεῖ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ συζύγου.

103. Ὁ τῆς ἐπιτροπείας λογαριασμός δίδεται πρὸς τὸν χειράφετον· ἀλλ' ἵνα ἐγκρίνη ὁ χειράφετος τὸν λογαριασμόν τοῦ ἐπιτρόπου ἀπαιτεῖται ἡ συναίνεσις τοῦ κηδεμόνος. Ἐάν δὲ οὗτος ἦτον ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου, τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον διορίζει, προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, εἰδικὸν κηδεμόνα, ἵνα ἐφορεύσῃ κατὰ τὴν λογοδοσίαν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 480—Ν. 7 κ. qui pet. tut. vel curat. (5. 31).

104. Ὁ χειράφετος δύναται νὰ ἐκμισθόνῃ τὰ μὲν ἀστυκὰ αὐτοῦ ἀκίνητα ἐπὶ τριετίαν τὸ πολὺ, τὰ δὲ ἀγροτικά, ἐπὶ ἐξαετίαν τὸ πολὺ, ἢ νὰ διδῇ αὐτὰ εἰς ἐπίμωτον καλλιέργειαν κατὰ τὰ ἄρθρον 74, καὶ νὰ εἰσπράττει ἐπὶ ἐξαφλήσει τὰ εἰσοδήματα τῆς περιουσίας αὐτοῦ κινητῆς καὶ ἀκινήτου. Ὡσαύτως δύναται νὰ ἐπιχειρῇ ὡς διαχειριστῆς πᾶσαν πράξιν πρὸς συντήρησιν ἢ βελτίωσιν αὐτῆς· αἱ δὲ διὰ τῶν πράξεων τούτων συμφωνηθεῖσαι ὑποχρεώσεις περιστέλλονται, ἂν ᾧσιν ὑπέρμετροι, κατ' αἴτησιν αὐτοῦ ἢ τῶν ἀνιόντων, ἢ, ἐν ἑλλείψει αὐτῶν, τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου· ἀλλ' ὁ μετὰ τοῦ χειραφέτου συναλλαχθεὶς ἔχει τότε τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν διάλυσιν τῆς συμβάσεως, ἐπανερχόμενων τῶν πραγμάτων εἰς τὴν πρό τῆς συμβάσεως κατάστασιν, ἂν τοῦτο ᾖ ἐφικτόν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 481.—Ν. 1 ε. κ. de his qui ven. aetat. impert. (2. 44).

105. Ὁ χειράφετος δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ ἐπὶ δικαστηρίου, οὔτε ὡς ἐνάγων, οὔτε ὡς ἐναγόμενος, ἐπὶ διαφορῶν μὴ ἀναγομένων εἰς πράξεις τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας του, οὔτε νὰ δεχθῇ χρηματικά κεφάλαια ὀφειλόμενα αὐτῷ, ἄνευ τῆς συναίνεσεως τοῦ κηδεμόνος αὐτοῦ, ὅστις φροντίζει περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ χειραφέτου ἀσφαλοῦς καὶ ἐπωφελοῦς διαθέσεως τῶν ληφθέντων χρημάτων.— Ἡ αὕτη συναίνεσις ἀπαιτεῖται καὶ διὰ τὴν χρῆσιν τῶν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων αὐτοῦ μεινάντων χρημάτων. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 482).

Ν. Ἐκ τῆς διατ. τοῦ ἀρθρου 105 προκύπτει, ὅτι ὁ κηδεμὼν τοῦ χειραφέτου δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου διὰ

δικαιώματα τοῦ χειραφέτου, ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ὡς ἀκτὴς προκειμένου περὶ διαφορᾶς μὴ ἀναγομένης εἰς πράξεις τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τοῦ χειραφέτου προσαπαιτεῖται πρὸς ἔγερσιν ἀγωγῆς ἢ τοῦ κηδεμόνος συναίνεσις. Α. Π. 237 τοῦ 76. — Τοῦ γάμου συνεπαγομένου αὐτοδικαίως τὴν χειραφesia κατὰ τὸ ἄρθρον 98, τοῦ χειραφέτου δὲ διατελοῦντος κατὰ τὰ ἄρθρα 9, 102 καὶ 105 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ κηδεμόνος, οὗ ἀπαιτεῖται ἡ συναίνεσις διὰ τὴν ἐπὶ δικαστηρίου παράστασιν, κηδεμόνος δὲ τῆς ὁραφῆς πατὴρ ἀνηλίκου γυναικὸς ὄντος τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἐπεταί, ὅτι οὔτε ὡς ἐναγομένη ἐπὶ διαφορᾶν μὴ ἀναγομένων εἰς πράξεις τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας αὐτῆς νὰ παραστῇ ἐπὶ δικαστηρίου ἀνηλίκος γυνὴ δύναται ἄνευ τῆς συναίνεσεως τοῦ συζύγου αὐτῆς. Α. Π. 104 τοῦ 78. Ἄλλ' ἀπαιτουμένης ἀπλῶς τῆς συναίνεσεως τοῦ κηδεμόνος, ἐπεταί, ὅτι δὲν δύναται νὰ κινηθῇ ἡ ἀγωγή ἐν ὀνόματι τοῦ κηδεμόνος. Α. Π. 66 τοῦ 68.

106. Ὁ χειράφετος δὲν δύναται νὰ δανεισθῇ οὔτε νὰ ἐκποιήσῃ μετοχὰς ἐταιριῶν, δημόσια χρεώγραφα, ἢ ἄλλα τοιαύτης φύσεως ὁμολογα, ἢ τὰ ἀκίνητα αὐτοῦ, ἢ νὰ παραχωρήσῃ ἀπόλυτα ἐπ' αὐτῶν δικαιώματα, οὔτε νὰ μεταδιβάσῃ τοιαῦτα εἰς ἄλλους ἐπ' ἄλλοτρίων κτημάτων δικαιώματα αὐτοῦ, ἄνευ τῆς συναίνεσεως τοῦ κηδεμόνος, καὶ τῶν διατυπώσεων, ὅσας ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἐπὶ μὴ χειραφέτου ἀνηλίκου. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 484. — Ν. 3 κ. de his qui ven. aetat. impert. (2. 44). Ν. 3 β. (10. 21).

107. Ἐκτὸς τῆς ἐκ γάμου χειραφesίας, πᾶς ἄλλος χειράφετος, οὔτινος αἱ ὑποχρεώσεις περισταλῶσι, δύναται νὰ στερηθῇ τῆς χειραφesίας διὰ πράξεως τοῦ πατρός, ἢ τῆς μητρός, ἢ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 99 καὶ 100 διαγεγραμμένας διατυπώσεις. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 485).

108. Ἀμα ἡ χειραφesia ἀνακληθῇ, ὁ ἀνήλικος ὑποβάλλεται αὐθις ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρός ἢ ἐπιτρόπου, παρατεινομένην μέχρι τῆς ἐνηλικότητος αὐτοῦ, ἐξαιρουμένης μόνης τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 98 περιπτώσεως. — Ἡ τῆς χειραφesίας ἀνάκλησις σημειοῦται εἰς τὸ περιθώριον τῆς περὶ χειραφesίας πράξεως. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 486).

Ν. (Ἰδε καὶ ἄρθρον 114).

109. Χειράφετος ἐμπορίαν μετερχόμενος λογίζεται ἐνήλικος

ὡς πρὸς τὰς πράξεις, ὅσαι τὴν ἐμπορίαν ταύτην ἀφορῶσιν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 487—Ν. 4 κωδ. qui et advers quos (2. 44). Ν. 4 κ. de his qui ven aetat impet. (2. 44). Ν. 4. Β. (40. 27).

Ν. Τὸ ἄρθρον 109 τοῦ ἀστυκοῦ Νόμου προϋποτίθῃσι τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Ἐμπ. Ν. Ὅθεν ἵνα λογισθῶσιν ἰσχυραὶ αἱ ἐμπορικαὶ πράξεις τοῦ ἀνηλίκου χειραφέτου ἐμπόρου δέον ἀναγκάως νὰ λάβῃ τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν παρὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ Ἐμπ. Ν. ὠρισμένου προσώπου καὶ προσέτι τὸ ἔγγραφον τῆς ἀδείας νὰ καταστιγιωθῇ καὶ τοιχοκολληθῇ εἰς τὸ τῶν ἐμποροδικῶν δικαστήριον τοῦ τόπου τῆς κατοικίας αὐτοῦ. Ὅθεν συναλλαγματικὴ ἀνηλίκου μὴ συμμορφωθέντος τῷ ἄρθρῳ τούτῳ δὲν ἰσχύει ὡς τοιαύτη. Α. Π. 57 τοῦ 77. (Ὅρα καὶ ἄρθρον 2 Ἐμπ. Ν.).

110. Αἱ παρὰ τοῦ χειραφέτου συναινέσει τοῦ κηδεμόνος, κατὰ τὰνωτέρω ὠρισμένα, ἐνεργοῦμεναι πράξεις ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἰσχὺν ὡσανεὶ ἐγένοντο παρ' ἐνηλίκων.

111. Καθ' ἃς περιπτώσεις ἀπαιτεῖται ἡ συναινέσις τοῦ κηδεμόνος, ἐὰν οὗτος ἀποποιῇται αὐτήν, ὁ ἀνήλικος ἀναφέρεται εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, ὅπερ δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπιχειρήσιν τῆς πράξεως.

112. Φυσικὸν τέκνον, συμπληρώσαν τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, δύναται νὰ χειραφετηθῇ παρὰ τοῦ ἀναγνωρίσαντος αὐτὸ πατρός, ἢ, ἐν ἐλλείψει αὐτοῦ, παρὰ τῆς ἀναγνωρίσασης αὐτοῦ μητρός.—Ἡ χειραφεσία αὐτοῦ τελεῖται κατὰ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 99 διατύπωσιν.

113. Τὸ ὑπὸ ἐπιτροπείαν φυσικὸν τέκνον, συμπληρώσαν τὸ δέκατον ὀγδοὺν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, δύναται νὰ χειραφετήσῃ ὁ ἐπίτροπος ἀδελφ. τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ ἐνηλικιότητος.

114. Ὁ συμπληρώσας τὸ 21 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ εἶναι ἐνήλικος καὶ ἔχει τὴν πρὸς πᾶσαν πράξιν τοῦ ἀστυκοῦ δικαίον ἰκανότητα, ἐξαιρουμένων τῶν περὶ γάμου καὶ υἱοθεσίας ὠρισμένων. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 488. Οἱ Ῥωμ. νόμοι ὁρίζουσι τὴν ἐνηλικιότητα εἰς 25 ἔτη πλήρη).

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 114, 108 καὶ 137 τοῦ περὶ Ἐπιτρ. νόμου συνάγεται προδήλως, ὅτι διὰ τῆς ἐνηλικιότητος, ἥτοι τῆς τοῦ 21 ἔτους τῆς ἡλικίας πληρώσεως, λύεται ἡ πατρικὴ ἐξουσία, καταργηθεισῶν τῶν περὶ τοῦ ἐναντίου διατάξεων τοῦ ρωμαϊκοῦ νόμου. Α. Π. 226 τοῦ 75.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ ἀπαγορεύσεως, καὶ δικαστικοῦ ἀντιλήπτορος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ ἀπαγορεύσεως.

115. Ἐνεκα παραφροσύνης, ἢ μανίας, καὶ ἂν ὑπάρχωσι διαλείμματα ἐχεφρασύνης, καὶ ἔνεκα βλακείας, δύνανται νὰ ζητήσωσι παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν τὴν ἀπαγόρευσιν οἱ συγγενεῖς, ὁ σύζυγος τοῦ νοσοῦντος, ὁ ἐπίτροπος ἢ ὁ κηδεμὼν αὐτοῦ, ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ὁ εἰσαγγελεὺς. Πολ. 658. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 489. 490. 491. — § 3 καὶ 4 Εἰσηγ. curat, (1. 23). Ν. 4 § 1 π. (27. 40). Ν. 4 Β. (38. 40). Ν. 4 καὶ 6 Κ. de curat. furios. (5. 70) καὶ 3 § 1 π. de tutelis (26. 4).

116. Ἡ περὶ ἀπαγορεύσεως αἴτησις γίνεται δι' ἀναφορᾶς, περιεχούσης τὰ περιστατικά, ἐξ ὧν προκύπτει ἡ μανία, ἡ παραφροσύνη, ἢ ἡ βλακεία, καὶ τὰ πρὸς ἀπόδειξιν μέσα. Πολ. 659. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 492).

117. Εἰς τὴν ἀναφορὰν ἐπισυνάπτεται γνωμοδότησις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀπαγορεύσεως. — Τὸ συγγενικὸν συμβούλιον συντίθεται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 30 — 33 ὁρισμένα. — Ὁ σύζυγος τοῦ ἀπαγορευτέου καὶ ὁ αἰτῶν τὴν ἀπαγόρευσιν δύνανται νὰ παρασταθῶσιν ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου διὰ νὰ δώσωσι τὰς περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀπαγορευταίου ἀναγκαίας πληροφορίας, δὲν παρευρίσκονται ὅμως κατὰ τὴν διάσκεψιν καὶ τὴν κατάρτισιν τῆς γνωμοδοτήσεως. Πολ. 660. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 493. 495).

118. Κατὰ τὴν πρώτην ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίᾳσιν, διατάσσεται ἡ ἐξέτασις τοῦ ἀπαγορευτέου, χρείας δὲ καλούσης, καὶ τῶν προβεβλημένων μαρτύρων, καὶ συγχρόνως προσδιορίζεται ὁ

χρόνος καὶ ὁ τόπος τῆς ἐξετάσεως, ἥτις γίνεται ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ αἰτοῦντος, τοῦ ἀπαγορευτέου, καὶ τοῦ εἰσαγγελέως, εἴτε ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, εἴτε καὶ κατ' οἶκον ὑπὸ εἰσηγητοῦ, ἐὰν ὁ ἀπαγορευτέος δὲν δύναται νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δικαστήριον. Ἡ δὲ δημοσίευσίς τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως ἀποφάσεως γίνεται ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει. Πολ. 664. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 496—Ν. 6 π. de cur. fur. (27. 40). Ν. 14 π. de off. praes. (1. 48). Ν. 47 β. (6. 1). § 3 Εἰσηγ. de cur. (1. 23).

119. Ἐὰν οἱ διάδικοι δὲν ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν ἐξέτασιν, ἀρκεῖ ὅτι προσεκλήθησαν· ἀλλ' ὁ εἰσαγγελεὺς πρέπει νὰ παρευρίσκηται πάντοτε. Πολ. 662, 663. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 496).

120. Τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν ἔχει τὸ δικαίωμα, κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως διαδικασίας, νὰ διορίσῃ πρὸς συντήρησιν τῆς περιουσίας τοῦ ἀπαγορευτέου προσωρινὸν διαχειριστήν, ὅστις φροντίζει συνάμα καὶ περὶ αὐτοῦ. Πολ. 664. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 497).

Ν. Κατὰ τὸν περὶ ἐπιτρ. νόμον (ἄρθρον 120) ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν διακαίεται νὰ διορίσῃ ἐπίτροπον τοῦ ἀπαγορευτέου, ἀλλὰ τὸ δικαστ. τῶν πρωτοδικῶν διορίζει προσωρινὸν διαχειριστήν τῆς οὐσίας αὐτοῦ· ὅθεν δὲν ἐφαρμόζονται ἐξ ἀναλογίας αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθρου 22 καὶ ἐπὶ ἀπαγορεύσεως. Α. Π. 198 τοῦ 81.—Ἐκ τῆς συμπαραβολῆς τοῦ ἀρθρου 120 πρὸς τὸ 123, ὁ πάλιν παραπέμπει εἰς τὸ 22, παραπέμπον καὶ τοῦτο εἰς τὸ 649 τῆς Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι διαρκούσης μὲν τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως διαδικασίας μόνον τὸ δικαστ. τῶν πρωτοδικῶν κατὰ πᾶσαν στάσιν αὐτῆς δύναται νὰ διορίσῃ πρὸς συντήρησιν τῆς περιουσίας τοῦ ἀπαγορευτέου προσωρινὸν διαχειριστήν, φροντίζοντα ἅμα καὶ περὶ αὐτοῦ· τελεσιδικίου δὲ καταστάσεως τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως ἀποφάσεως, διορίζεται ἐπίτροπος καὶ παρεπίτροπος, καὶ ἐὰν ὁ ἥδη διορισθεὶς ἐπίτροπος καὶ παρεπίτροπος ἢ ὁ νόμιμος ἀπηλλάγησαν, παρητήθησαν ἢ ἐπαύθησαν τῆς ἐπιτροπείας ἢ καὶ ἀπέθανον, διορίζονται ἄλλοι, πρὶν δὲ τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν ἐν κατεπειγούσαις περιπτώσεσι διορίζεται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδίκου καὶ εἰσαγγελέως προσωρινὸς ἐπίτροπος, εἴτε καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἀλλὰ τότε οὗτοι ὀφείλουσι νὰ φροντίσωσι περὶ διορισμοῦ ὀριστικοῦ ἐπιτρόπου καὶ παρεπιτρόπου. Α. Π. 198 τοῦ 81.

121. Ἐὰν ἡ πνευματικὴ νόσος δὲν ᾔναι ἐντελῶς ἀποδεδειγ-

μένη, τὸ δικαστήριον δύναται, ἀπορρίπτειν τὴν περὶ ἀπαγορεύσεως αἴτησιν, νὰ διορίσῃ διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τῶν ἔχοντι διαφορουμένας τὰς φρένας ἀντιλήπτορα, ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ ὁποίου δὲν δύναται αὐτός, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς πράξεως, νὰ διεξάγῃ δίκην ὡς ἐνάγων ἢ ἐναγόμενος, νὰ συμβιβάζεται, νὰ ἐπιχειρῇ ἀπαλλοτριώσεις, νὰ δανείζηται, καὶ νὰ δέχεται κεφάλαια ἐπὶ ἐξοφλήσει. — Τὸν διορισμὸν ἀντιλήπτορος δύνανται νὰ προκαλέσωσι καὶ οἱ συγγενεῖς, ὅσῳκις δὲν κρίνωσιν ἀναγκαίαν τὴν ἀπαγόρευσιν. Τὰ ἔξοδα τῆς δίκης δὲν καταλογίζονται εἰς βάρος τῶν συγγενῶν, καὶ ἂν οὗτοι μὲν ἐπροκάλεσαν τὴν ἀπαγόρευσιν, τὸ δὲ δικαστήριον διώρισεν ἀντιλήπτορα. Πολ. 665. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 499).

122. Ἡ περὶ ἀπαγορεύσεως ἡ διορισμοῦ ἀντιλήπτορος ἀπόφασις τοιχοκολλᾶται, ἐπιμελεῖα τοῦ ἐπισπεύδοντος, ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, ἀφ' ἧς καταστῇ τελεσίδικος, ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου διαμένει ὁ ἀπαγορευθεὶς, ἢ ὁ εἰς ὃν ἐδόθη ἀντιλήπτωρ, καὶ εἰς τὰ συμβολαιογραφεῖα τῆς περιφερείας τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, δημοσιεύεται δὲ καὶ ἐν τῷ διὰ δικαστικὰς κοινοποιήσεις παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ὠρισμένῳ δημοσίῳ φύλλῳ. Πολ. 667. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 501).

123. Τελεσιδίκου καταστάσεως τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως ἀποφάσεως, διορίζεται ἐπίτροπος καὶ παρεπίτροπος κατὰ τὸ ἄρθρ. 22.

124. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως ἢ περὶ διορισμοῦ ἀντιλήπτορος ἀποφάσεως ἄρχονται ἀπὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ δημοσιεύσεως αὐτῆς, καὶ πρὶν ἢ καταστῇ τελεσίδικος· μετὰ δὲ τὴν δημοσίευσιν ταύτην, πᾶσα πράξις γενομένη ὑπὸ τοῦ ἀπαγορευμένου, ἢ ὑπὸ τοῦ ἔχοντος ἀντιλήπτορα, ἄνευ τῆς συναινέσεως τούτου, εἶναι ἄκυρος. Πολ. 668. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 502).

Ν. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποφάσεως περὶ ἀπαγορεύσεως ἢ περὶ διορισμοῦ ἀντιλήπτορος ἄρχονται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς καὶ πρὶν ἢ καταστῇ τελεσίδικος, δὲν ἀπαντεῖται δὲ ὡς πρὸς τὴν ἰσχὺν αὐτῆς ἀπέναντι τρίτων νὰ ἐπέλθῃ ἡ τοιχοκόλλησις καὶ δημοσίευσις διὰ τῆς ἐφημερίδος. Α. Π. 2 τοῦ 88.

125. Αἱ πρό τῆς ἀπαγορεύσεως γινόμεναι πράξεις δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἄκυροι, ἐάν, ὅτε ἐγένοντο, ἡ αἰτία τῆς ἀπαγορεύσεως ὑπῆρχεν ὁμολογουμένως γνωστή. — Τὸ αὐτὸ ἰσχύει, καὶ ὅταν ὁ μετὰ τοῦ ἀπηγορευμένου συναλλαχθεὶς ἐγίνωσκε τὴν αἰτίαν τῆς ἀπαγορεύσεως. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 503).

126. Ἀποδιώσαντός τινος, αἱ παρ' αὐτοῦ γινόμεναι ἀμφοτεροῦς πράξεις τότε μόνον δύνανται νὰ προσδληθῶσιν ὑπὸ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ λόγῳ φρενοβλαθείας, ὅταν ἡ ἀπαγόρευσις ἀπηγγέλθη ἢ προεκλήθη πρό τῆς ἀποδιώσεως αὐτοῦ, ἢ ὅταν ὁ ἀποδιώσας ἐπεχείρησε τὰς πράξεις θεραπευόμενος ἐν φρενοκομείῳ. Ἐάν δὲ ἡ ἀπόδειξις τῆς φρενοβλαθείας προκύπτῃ ἐξ αὐτῆς τῆς προσδαλλομένης πράξεως, συγχωρεῖται πάντοτε ἡ προσβολὴ αὐτῇ. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 504. Διαφωνεῖ Ῥωμ. Δ.).

127. Ὁ ἀνὴρ εἶναι νόμιμος ἐπίτροπος τῆς ἀπαγορευθείσης συζύγου του. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 506. ἀντίκειται Ῥ. Δ.).

128. Ἡ γυνὴ δύνата νὰ διορισθῇ ἐπίτροπος τοῦ ἀπαγορευθέντος συζύγου αὐτῆς. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 507. ἀντίκειται Ῥ. Δ.).

129. Οὐδεὶς πλὴν συζύγων, ἀνιόντων καὶ κατιόντων, ὑποχρεῖται νὰ ᾔναι ὑπὲρ τὰ δέκα ἔτη ἐπίτροπος ἀπηγορευμένου μετὰ δὲ τὴν λῆξιν τοῦ χρόνου τούτου, δύνата ὁ ἐπίτροπος νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπαλλαγὴν του. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 508).

130. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσι τὰ περὶ ἐπιτροπείας τῶν ἀνηλίκων ὥρισμένα. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 509).

131. Τῶν εισοδημάτων τοῦ ἀπηγορευμένου γίνεται κορίως χρῆσις πρὸς παραμυθίαν καὶ ταχεῖαν αὐτοῦ θεραπείαν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 510. — Ν. 7 ἐν ἀρχ. Π. de curat. furios. (27. 10). Ν. 7 Β. (38. 10). Ν. 22 § 8 Π. solut. matrimon. (24. 3)).

132. Ἐάν πρόκηται νὰ προικισθῇ τέκνον ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ἀπηγορευμένου γονέως αὐτοῦ, ἡ προῖξ προσδιορίζεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, καὶ ἀκουσθέντος τοῦ εἰσαγγελέως. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 511).

133. Ἡ ἀπαγόρευσις, ἅμα ἐκλείψωσι τὰ προκαλέσαντα αὐτὴν αἰτία, αἰρεται παρὰ τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 115—120 διαδικασίαν· ὁ δὲ ἀπηγορευμένος ἀσκει τὰ

ἀστυκὰ αὐτοῦ δικαιώματα μετὰ τὴν περὶ ἄρσεως ἀπόφασιν.
(Γαλλ. ἀστ. Ν. 512 — Ν. 4 § 4 de cur. furios. (27. 40).
Ν. 4 B. (38. 40). Ν. 6 Κ. αὐτόθι. (5. 70).

134. Οἱ ὅρισμοὶ τῶν ἄρθρων 122, 123, 127, 128, 129, 130,
καὶ 132 ἰσχύουσι καὶ ἐπὶ τῆς νομίμου ἀπαγορεύσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ δικαστικοῦ ἀντιλήπτωρος ἀσώτου.

135. Εἰς τὸν ἄσωτον διορίζεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀντι-
λήπτωρ, ἄνευ τῆς συναινέσεως δὲ αὐτοῦ δὲν δύναται ὁ ἄσωτος
νὰ παρίσταται ἐπὶ δικαστηρίου, νὰ συμδιβάξηται, νὰ δανείζη-
ται, νὰ δέχεται κεφάλαια, νὰ διδῇ ἐξόφλησιν, καὶ νὰ ἐπιχειρῇ
ἀπαλλοτριώσεις. Πολ. 671. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 513 — Κατὰ 'Ρ.
Δ. διορίζεται κηδεμὼν).

136. Ὁ περιορισμὸς οὗτος προκαλεῖται παρὰ τῶν ἐχόντων
δικαίωμα νὰ αἰτήσωσι τὴν ἀπαγόρευσιν. — Ἡ περὶ τούτου αἴ-
τησις συζητεῖται καὶ δικάζεται ὡς καὶ ἐπὶ ἀπαγορεύσεως· ἡ δὲ
ἄρσις τοῦ περιορισμοῦ γίνεται κατὰ τὰς αὐτὰς διατυπώσεις.
Πολ. 671 (Γαλλ. ἀστ. Ν. 514).

137. Πάντες οἱ ὅρισμοὶ τοῦ τε ῥωμαϊκοῦ καὶ βυζαντινοῦ νό-
μου, καὶ τῶν ἐθίμων, οἱ εἰς τὸ ἀντικείμενον τῶν παρόντων νό-
μων ἀναγόμενοι, καταργοῦνται. Ὡσαύτως καταργεῖται καὶ πᾶσα
διάταξις τῶν νεωτέρων νόμων ἀντιθίνουσα εἰς τὸν παρόντα. —
Ἡ τοῦ παρόντος νόμου ἰσχὺς ἄρχεται τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς ὀη-
μοσιεύσεως αὐτοῦ.

Ν. Ἡ ἐν Ἀρμενοπούλῳ διάταξις τῆς Νεαρᾶς 22 καὶ 94 κεφ. 2
καθ' ἣν ἡ ἐπιτροπεύουσα τῶν ἰδίων τέκνων μήτηρ, ἐλθοῦσα εἰς δεύτε-
ρον γάμον πρὸ τοῦ διορισμοῦ ἐπιτρόπου καὶ τῆς εἰς αὐτὸν παραδόσεως
τῆς περιουσίας μετὰ λογοδοσίας, στερεῖται τῆς ἱκανότητος τοῦ κληρο-
νομῆσαι τὰ ἐαυτῆς ἀνῆθα τέκνα, κατηργήθη ὑπὸ τοῦ νέου νόμου περὶ
ἐπιτροπείας, ὅτε συνεχομένη τῇ περὶ ἐπιτροπείας θεσμῷ, ὃν ἐρρύθμι-
σεν ἤδη ὁ νέος οὗτος νόμος, καθ' οὗ τὸ ἄρθρον 137 καταργοῦνται πάν-
τες οἱ εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιτροπείας ἀναγόμενοι προγενέστεροι
νόμοι. Α. Π. 29 τοῦ 78.

3. Δ. 18 Σεπτεμ. 1836. Περί καταργήσεως τοῦ προνομίου τῆς ἀντιχρήσεως.

1. Τὸ ἐκ τῆς ἀντιχρήσεως προνόμιον καταργεῖται· καὶ αὕτη, ἀφαιρουμένη τῆς τάξεως τῶν προνομίων, θέλει θεωρεῖσθαι τοῦ λοιποῦ ὡς ἀπλοῦν συνάλλαγμα, μὴ παρέχον εἰς τὸν ἐπὶ ἀντιχρήσει δανεῖζοντα κἀνὲν προνόμιον καὶ κἀμμίαν προτίμησιν ἐπὶ τοῦ προϊόντος τοῦ ὑπὸ ἀντίχρησιν κτήματος.

4. Νεώτεροι τινὲς Νόμοι περὶ Γάμου.

Δηλ. τῆς ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν Β. γραμμ. τῆς 29 Ἰαν. 1834 περὶ τῶν ἄνευ ἀδείας νυμφευομένων στρατιωτικῶν.

Ἡ Α. Β. Μ. διέταξε τὴν 7]19 Ἰανουαρίου 1834, (1) ὥστε ὁ στρατιωτικός, ὅστις νυμφεύεται ἄνευ τῆς ἀδείας τῶν ἀνωτέρων του, νὰ παιδεύεται, ἂν ᾗναι στρατιώτης, μὲ τριῶν μηνῶν φυλακὴν, ἂν ὑπαξιωματικός, μὲ καταβιβασμὸν ἀπὸ τὸν βαθμὸν του διὰ πάντοτε, ἂν δὲ ἀξιωματικός, λαμβάνει τὴν ἄφεσιν του, ὁ δὲ γάμος νὰ θεωρῆται ὡς ἄκυρος.

Ν. Τοῦ μνημονευομένου ἐν τῇ δηλώσει Β. Δ. μὴ δημοσιευθέντος, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἄκυρος ὁ κατὰ παράβασιν αὐτοῦ τελεσθεὶς γάμος· τὸ δὲ ἀπὸ 16 Σεπτ. 1852 Β. Δ. περὶ τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τοῦ στρατοῦ διαλαμβάνει μὲν, ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ συνέλθῃ εἰς γάμον ἄνευ εἰδικῆς περὶ τούτου ἀδείας, ἀλλ' οὔτε κηρύσσει ἄκυρον τὸν ἄνευ ἀδείας τελεσθέντα γάμον τοῦ ἀξιωματικοῦ, οὔτε κἀν στερεῖ τὸν τελέσαντα τὸν γάμον τῶν δυνάμει τῶν κειμένων νόμων κητημένων αὐτοῦ δικαιωμάτων· ἀλλὰ καὶ ἂν διέτασσε ταῦτα, ἐκδοθὲν μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Συντάγματος, δὲν ἐδόνατο νὰ ἰσχύῃ. Α. Π. 231 τοῦ 65.

(1) Σημειωτέον, ὅτι τὸ μνημονευόμενον ἐν τῇ δηλώσει τῆς γραμματείας Β. Διάταγμα οὐδέποτε ἐδημοσιεύθη· ἐπομένως οὐδαμῶς ἰσχύει ἡ ἀπειλουμένη συνέπεια τῆς ἀκυρώσεως τοῦ ἄνευ ἀδείας τῶν ἀνωτέρων τελεσθέντος γάμου.

Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Βασιλείου τῆς 2 Ἀπρ.
1835 περὶ τῶν χωρὶς ἐπίσκοπικῆς ἀδείας
τελουμένων γάμων.

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ.

Πρὸς τοὺς κατὰ τὴν ἐπικράτειαν σεβασμιωτάτους μητροπολίτας
καὶ ἐπισκόπους.

Διὰ τῆς ἀπὸ 31 Μαρτίου 1834 καὶ ὑπ' ἀριθμὸν 805, 432 ἐγκυκλίου ἐπιστολῆς προλαβοῦσα ἡ Σύνοδος διέταξε τὰ κατὰ τὸν γάμον, κανονίσασα τὸν τρόπον τῆς παρὰ τῶν ἐπισκόπων διδομένης περὶ τούτου ἀδείας, καὶ τῆς παρὰ τῶν ἐν ταῖς ἐνοριακαῖς ἐκκλησίαις πρεσβυτέρων ἐκτελέσεως αὐτῆς. — Ἀλλ' ἐπειδὴ πολλοὶ πρεσβύτεροι παρεκτρεπόμενοι, καὶ μὴ θέλοντες νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὰ διατεταγμένα, εὐλογοῦσι γάμους χωρὶς ἐπίσκοπικῆς ἀδείας. — ἐπειδὴ τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὸν σκοπὸν τῆς Συνόδου, προσπαθοῦσης νὰ εἰσάξῃ τὴν εὐταξίαν εἰς τὸν κληρὸν, καὶ νὰ προάξῃ αὐτὸν ἐπὶ τὸ βέλτιον. — Θέλουσα δὲ νὰ περιορίσῃ τοὺς τοιοῦτους πρεσβυτέρους εἰς τὰ καθήκοντά των, καὶ νὰ προλάβῃ εἰς τὰ μέλλον τὰ ἐκ τῆς παραβάσεως αὐτῶν ἐνδεχόμενα κακά. — κατ' ἔγκρισιν τῆς κυδερνήσεως τῆς Α. Μ.

Διατάσσει·

1. Πᾶς πρεσβύτερος, εὐλογῶν γάμον χωρὶς ἐγγράφου ἀδείας τοῦ κατὰ τόπον ἐπισκόπου, ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, καθαιρεῖται.
2. Πᾶς γάμος, γινόμενος παρὰ τοιαύτην ἄδειαν, εἶναι ἄκυρος.
3. Ἐὰν δὲ τις τῶν πρεσβυτέρων ἀναγκασθῇ ποτε διὰ βίας νὰ εὐλογήσῃ γάμον παρ' ἄδειαν ἐπίσκοπικὴν, αὐτὸς μὲν ὀφείλει ν' ἀναγγέλλῃ τοῦτο ἀμέσως πρὸς τὸν ἐπίσκοπον ἢ τὸν ἐπίτροπον αὐτοῦ, διὰ νὰ ποφεύγῃ οὕτω τὴν ποινὴν, ἡ δὲ τοιοῦτος γάμος λογίζεται ἄκυρος. — Ταῦτα διατάττουσα ἡ Σύνοδος προσκαλεῖ ἕκαστον ὁμῶν νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν διαταγὴν ταύτην πρὸς πάντας τοὺς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του πρεσβυτέρους, καθὼς καὶ πρὸς πάντας τοὺς χριστιανούς, πρὸς γνῶσιν ἐκάστου, εἰς ἀποφυγὴν πάσης καὶ ὁποιασδήποτε προφάσεως.

Ν. Ἡ περὶ γάμου τῆς 2 Ἀπρ. 1835 ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἔχει ἰσχὺν νόμου, διότι οὐ μόνον ἀφορᾷ εἰς θέμα ὑπαγόμενον εἰς τὰ

τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καθήκοντα, ἀλλὰ καὶ προηγήθη αὐτῆς ἡ κυβερνητικὴ ἐγκρίσις, καὶ ἐδημοσιεύθη διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς κυβερνήσεως· οὐδαμῶς δ' ἦν ἀναγκαῖον νὰ δημοσιευθῇ καὶ Διάταγμα ἐγκριτικόν τῆς ἐγκυκλίου, ἅτε μὴ ἀπαιτοῦντος τοῦτο τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, οὐ δύναμει ἡ ἐγκύκλιος αὕτη ἔχει ἰσχύον νόμου. Ἀποφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 5492 τοῦ 49. Α. Π. 242 τοῦ 49, 216 τοῦ 83. Δὲν ἀπαιτεῖται ὁμως ἀπαραιτήτως ἄδεια ἐπισκοπικὴ πρὸς τέλεσιν ἐγκύρου γάμου μεταξὺ Ἑλλήνων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, διότι ἡ ἀπὸ 2 Ἀπριλίου 1835 ἐγκύκλιος ἀφορᾷ εἰς τὸν ἐξωτερικὸν τύπον τοῦ γάμου καὶ οὐχὶ τὸν ἐσωτερικόν. Ὅθεν ἂν ἐν τῇ πατριαρχικῇ δικαιοδοσίᾳ εἴθισται νὰ τελεῖται μεταξὺ Ἑλλήνων γάμος ἀνευ ἐπισκοπικῆς ἀδείας, ἀκυρότης δὲν ὑπάρχει. Ἀπόφ. Ἐφ.τ. Ἀθηνῶν 31002 τοῦ 69, βεβαιούντος μάλιστα τοῦ Παιτριάρχου ὅτι ἐνίοτε διὰ λόγους ὠρισμένους ἡ τῆς ἐπισκοπικῆς ἀδείας ἑλλειψίς δὲν ἐπιφέρει ἀκύρωσιν τοῦ γάμου. Α. Π. 36 τοῦ 71.

Ν. Χ΄ς. 15 Ὀκτωβρίου 1861. Περὶ μικτῶν γάμων. (1)

1. Ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς χριστιανούς τοῦ Ἀνατολικοῦ δόγματος νὰ συνάπτωσι γάμους μετὰ χριστιανῶν ἄλλου δόγματος, τηροῦντες τὰ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὀριζόμενα.

2. Πᾶσα προγενεστέρα περὶ μικτῶν γάμων διάταξις καταργεῖται.

3. Οἱ μέχρι σήμερον συναφθέντες μικτοὶ γάμοι λογίζονται ἔγκυροι.

5. Ψήφισμα 11 Φεβρουαρίου 1830. Περὶ διαθηκῶν.

1. Ἡ διαθήκη εἶναι ἢ δημοσία, ἢ μυστικὴ, ἢ ἰδιογράφος, ἢ προφορικὴ

2. Ἐκάστη ἀπὸ αὐτὰς ἔχει ἰδίους τύπους, τῶν ὁποίων ἡ ἀθέτησις ἀκυρόνει τὴν διαθήκην.

3. Ἡ δημοσία διαθήκη εἶναι ἐκείνη, τὴν ὁποίαν καταχωρεῖ ὁ μνήμων εἰς τὸ βιβλίον του, (2) δεχόμενος τὴν τελευταίαν θέ-

(1) Διὰ τοῦ νόμου τούτου κατηργήθη ὁ προεκδεδομένος Ν. ΧΟΖ' τῆς 10 Αὐγ. 1861 περὶ τῶν μικτῶν γάμων.

(2) Διὰ τοῦ ἀρθρου 213 Ὁργ. ὠρίσθη, ὅτι τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 2 καὶ 24 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος βιβλία δὲν θέλουσι τηρεῖσθαι ἐφεξῆς.

λῃσιν τοῦ διαθέτου, παρόντων τριῶν μαρτύρων, ἢ τεσσάρων, ἂν ὁ διαθέτης δὲν ἤξεύρῃ νὰ γράψῃ. (Προσεγγίζουσι πως αἱ διατάξεις τοῦ Γαλλ. ἀστ. Ν. ἀρθρ. 971 καὶ 972. Τὰ παρὰ Ῥωμαίοις ὅλως διάφορα).

Ν. Τὸ ἀρθρον 3 τοῦ περὶ Διαθ. ψηφίσματος ὁρίζειν εἰς τρεῖς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπὶ τῆς συντάξεως τῆς δημοσίας διαθήκης προσληπτέων μαρτύρων, δὲν ἀπαγγέλλει ἀκυρότητα αὐτῆς ἐν ᾗ περιπτώσῃ ἤθελε προσληφθῇ ἀνώτερος αὐτῶν ἀριθμὸς παρὰ τὸν ἐν αὐτῷ ὀριζόμενον· ὅθεν δὲν δύναται νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος ἐπὶ τοιούτῳ λόγῳ ἡ διαθήκη· ἐκ τούτου ὅσον πλείονές εἰσιν οἱ μαρτυροῦντες ἐνὸρκως περὶ αὐτῆς, τοσούτο μάλλον ἀσφαλίζεται ἡ τελευταία βούλησις τοῦ διαθέτου· διὰ τοῦ ὅρισμοῦ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ εἰς τρεῖς ὁ νομοθέτης ἐσκόπει, φαίνεται, νὰ ὁρίσῃ μόνον τὸν ἐλάχιστον ἀριθμὸν τῶν προσληπτέων μαρτύρων ἀνευ τοῦ σκοποῦ τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς προσλήψεως πλείονων. Α. Π. 187 τοῦ 55, 178 τοῦ 66.—Κατὰ τὸ ἀρθρον 3 συνδυαζόμενον πρὸς τὸ ἀρθρον 8 τοῦ περὶ Διαθ. ψηφίσματος ὡς τύπος ἀναγκαστός, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τεταγμένος, διαγράφεται οἱ μὲν μάρτυρες νάκούσωσιν ὅσα εἶπεν ὁ διαθέτης, ὁ δὲ συμβολαιογράφος νάναφέρῃ ἐν τῇ διαθήκῃ τὰ ἐξηθέντα ὑπὸ τοῦ διαθέτου, ὑπὲρ ἀναντιρρήτως ἐμφαίνει, ὅτι ἡ διαθήκη δεόν νὰ γράφηται κατ' ὑπαγόρευσιν τοῦ διαθέτου. Τοιούτων δὲ τι δὲν ὑπάρχει ὁπότε ὁ συμβολαιογράφος ἔχει ἤδη γεγραμμένας κατὰ σχέδιον ὁδὲν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ διαθέτου τὰς διατάξεις τῆς τελευταίας αὐτοῦ βουλήσεως καὶ παρὰ τούτου φέρεται ἐτοιμῇ ἡ διαθήκη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διαθέτου καὶ ὑπογράφεται ὑπὸ τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ διαθέτου· ὅλως δ' ἀδιάφορον, ἐάν παραλειφθέντος τοῦ τύπου τούτου (ἥτοι τῆς κατ' ὑπαγόρευσιν τοῦ διαθέτου ἐνώπιον τῶν μαρτύρων γραφῆς τῶν διατάξεων τοῦ διαθέτου) ἐξεπληρώθησαν ἅπαντες οἱ λοιποὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τεταγμένοι τύποι καὶ ἂν, ἀναγνωσθείσης τῆς διαθήκης ἐνώπιον τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ διαθέτου, ὡς ὁ νόμος διατάσσει, ὁ διαθέτης προφορικῶς ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου καὶ τῶν μαρτύρων ἐπαναλάβῃ τὰς ἐν τῇ διαθήκῃ διατάξεις. Α. Π. 316 τοῦ 73.—Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρ. 3, 13 καὶ 18 τοῦ περὶ Διαθ. ψηφίσματος προκύπτει, ὅτι ὁ νόμος ἀξιοῖ ὁ συμβολαιογράφος καὶ οἱ μάρτυρες νὰ νοῶσιν ἀπ' εὐθείας τὸν διαθέτην καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἀμέσως νάντιλαμβάνωνται τὴν δήλωσιν τῆς τελευταίας αὐτοῦ βουλήσεως, ὅπερ συντελεῖ εἰς τὴν ἀσφάλειαν τῆς καταθέσεως τῆς τελευταίας αὐτοῦ θελήσεως· ἐκ τούτου συναγεται, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ διὰ διερμηνείας δήλωσις τῆς τελευταίας θελήσεως τοῦ ἀγνοοῦντος τὴν ἑλληνικὴν διαθήκην, ἀλλ' ἀπαιτεῖται ὁ, τε συμβολαιογράφος καὶ οἱ μάρτυρες νὰ γινώσκωσι τοῦ διαθέτου τὴν γλῶσσαν. Α. Π. 79 τοῦ 60.

4. Ὁ μνημίων χρεωστέϊ νὰ σημειώσῃ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς πράξεως τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦ ὁποίου προσκαλεῖται νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν διαθέτην, καὶ νὰναφέρῃ εἰς αὐτόν τὴν οἰκίαν καὶ ἐνορίαν τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων.

Ν. Οἰκίαν νοεῖ τὸ 4 ἄρθρον τοῦ ψηφ. περὶ Διαθηκῶν οὐχὶ τὸ αἶμα, ἀλλὰ τὴν κατοικίαν, δηλονότι τὸν τόπον τῆς μονίμου αὐτῶν διαμονῆς, δηλονότι τὴν πόλιν ἢ τὴν κοινότητα, ἔνθα διαμένουσιν, ἢ δὲ ἑλλειψις τῆς σημειώσεως τοῦ οἰκήματος αὐτῶν δὲν φέρει ἀκυρότητα. Α. Π. 151 καὶ 176 τοῦ 47. Ἐπ' ἀναγκῆς ἐπίσης νὰ σημειοῦται ἐν τῇ διαθήκῃ τὸ πρόσωπον, δι' οὗ προσεκληθῇ ὁ συμβολαιογράφος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἡ κατοικία αὐτοῦ. Α. Π. 126 καὶ 204 τοῦ 47. — Ἡ ἐσφαλμένη σημείωσις τῆς κατοικίας καὶ ἐνορίας τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων δὲν βλάπτει, ὡσάκις οὐδεμία ἐντεῦθεν γεννᾶται ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων, κατὰ τὴν Α. Π. 171 τοῦ 63. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 231 τοῦ 51 καὶ μία καὶ μόνον ἐνορία ἐὰν ὑπάρχῃ ἐν τῷ τόπῳ συντάσσεται ἡ διαθήκη δεόν νὰ μνημονεύηται, ἅτε τῆς μνείας ταύτης χρησιμευούσης πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς ταυτότητος, ὅστις ἀναγκαστὸν πάντοτε νὰ ὑπάρχῃ.

5. Ὁ μνημίων χρεωστέϊ νὰ γνωρίξῃ τὸν διαθέτην καὶ τοὺς μάρτυρας, καὶ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὁ διαθέτης ἔχῃ σφας τὰς φρένας του· ὀρκώνει τοὺς μάρτυρας νὰ φυλάξωσι μυστικὸν μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου ὅ,τι ἀκούσωσιν, ἀναφέρει τὸ ὅλον εἰς τὴν διαθήκην, καὶ καταχωρεῖ ὅσα εἰπῇ ὁ διαθέτης, χωρὶς νὰ κάμῃ κάμμιαν παρατήρησιν.

Ν. Ἡ διαθήκη ἐστὶν ἄκυρος διὰ τὴν παράλειψιν τῆς μνείας τοῦ συντάξαντος αὐτὴν συμβολαιογράφου· τὸν λόγον δὲ τοῦτον δύναται νὰ προτείνῃ ὁ ἐνάγων καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίαν, ὡσάκις μνημονεύσας ῥητῶς διὰ τῆς ἀγωγῆς, ὅτι ἡ διαθήκη περιέχει παραβάσεις τοῦ περὶ διαθηκῶν νόμου, ὧν τινες ἐξέθηκε, ἐπεφυλάχαντο νὰ ἐκθέσῃ διὰ τῶν προτάσεων καὶ ἄλλους ἀκυρότητος λόγους, μὴ μεταβαλλομένης ἐκ τούτου τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς. Α. Π. 256 τοῦ 52. — Τῆς τηρήσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένου τύπου ἐν δημοσίῳ ἐγγράφῳ ἀποδεικτικῆς ὕψης ἐξ αὐτοῦ τοῦ δημοσίου ἐγγράφου, ἐπεται, ὅτι τοῦ νόμου ἀπαιτοῦντος ὡς ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀκριβείας τῶν διαθηκῶν το νὰ ᾤσιν οἱ τε μάρτυρες καὶ ὁ διαθέτης γνωστοὶ τῷ συμβολαιογράφῳ, ἄκυρος ἡ διαθήκη, ἐξ ἧς δὲν προκύπτει ὅτι ὁ συμβολαιογράφος ἐγένωσκε τὸν διαθέτην καὶ τοὺς μάρτυρας. Α. Π. 149 τοῦ 65. — Ὁ συμβολαιογράφος δὲν ὑποχρεοῦται νὰναφέρῃ πόθεν ἐπέισθη, ὅτι ὁ διαθέτης ἔχει

σώας τὰς φρένας αὐτοῦ, οὐδὲ νὰ χρησθῇται ὠρισμένη τινὶ ἐκφράσει εἰς δῆλωσιν τούτου. Α. Π. 126 καὶ 204 τοῦ 47, 149 τοῦ 60, 112 τοῦ 61. — Μὴ ὀρίζοντος τοῦ ἄρθρου 5 τύπον ὅρκου τῶν μαρτύρων, ἔπεται, ὅτι οἱ οὐδεὶς ποτε ὅρκος κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν θρησκείας εἶναι ἔγκυρος. ("Ὅθεν καὶ ὅρκος ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τῆς Θεομήτορος). Α. Π. 168 τοῦ 61. — Μὴ ὀρίζοντος δὲ, ὅτι, δέον νὰ καταχωρίζηται ὁ ὅρκος ἐν τῇ διαθήκῃ, ἔπεται, ὅτι ἀποκρῶσα εἶναι ἀπλὴ μνεία τοῦ ὅρκου. Α. Π. 64 τοῦ 62. — Ἀπαιτεῖται πάντως νὰ ὀρκισθῶσιν οἱ μάρτυρες, ὅτι τηρήσουσι μυστικὸν τὸ ἀνακοινωθῆσόμενον αὐτοῖς, ἀλλ' ἡ ἔλλειψις τῆς λέξεως μυστικὸν δύναται νὰ ἀναπληρωθῇ ἐξ ἄλλων φράσεων τῆς διαθήκης. Α. Π. 64 τοῦ 62· δέον δὲ ἡ ὀρκίσις νὰ ἀναφέρηται ἐν αὐτῇ τῇ διαθήκῃ· ἰδιαιτέρα δὲ πρᾶξις ὀρκωμοσίας δὲν ἀναπληροῖ τὴν ἔλλειψιν ταύτην, ἅτε μὴ ἀποτελοῦσα ἐν σύνολον μετ' αὐτῆς. Ἀπόφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 1110 τοῦ 39. — Δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ἐν τῇ διαθήκῃ μνεία, ὅτι οἱ μάρτυρες προσεκληθήσαν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς συντάξεως τῆς διαθήκης. Α. Π. 126 τοῦ 47. — ("Ἴδε καὶ νομολογίαν παραρτηματος ψηφ. Διαθηκῶν).

6. Ὅταν ὁ διαθέτης τελειώσῃ τὰς διατάξεις του, ὁ μνημίων τὸν ἐρωτᾷ ἂν ἔχῃ ἄλλο τι νὰ προσθέσῃ, καὶ ἂν ἀποκριθῇ ὅτι δὲν ἔχει, τὸν ἐνθυμίζει νὰ φήσῃ ἐλεημοσύνην εἰς φιланθρωπικὰ καταστήματα, καὶ ἔπειτα προσκαλεῖ αὐτὸν καὶ τοὺς μάρτυρας νὰ ἀκούσωσι τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διαθήκης, ἡ ὁποία ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν διαθέτην, τοὺς μάρτυρας, καὶ τὸν μνημόνα.

Ν. Τῆς διαθήκης μὴ ἀναφερούσης, ὅτι ὁ διαθέτης καὶ οἱ μάρτυρες προσεκληθήσαν νὰ ἀκούσωσι τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς, βεβαιοῦντος ὅμως τοῦ συμβολαιογράφου, ὅτι ἡ διαθήκη ἀνεγνώσθη εὐκαινῶς καὶ μεγαλοφώνως εἰς ἐπήκοον τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων, πληροῦται ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου, διότι ἐκ τῶν ἐκφράσεων τούτων συνάγεται, ὅτι προσεκλήθη ἡ προσοχὴ τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Α. Π. 176 καὶ 177 τοῦ 49, 341 τοῦ 52, 187 τοῦ 56, 138 τοῦ 57, 112 τοῦ 61. Ἀλλ' ἐὰν ὁ συμβολαιογράφος ἀναφέρῃ μὲν, ὅτι οἱ μάρτυρες παρῆλθον τὴν διαθήκην, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὅτι ἀνέγνωσαν αὐτήν, ἡ διαθήκη εἶναι ἄκυρος. Α. Π. 8 καὶ 47 τοῦ 48. Οὐχ ἥττον ἡ παράλειψις τῆς μνείας τῆς ἀναγνώσεως τῆς δημοσίας διαθήκης καὶ πρὸς τὸν διαθέτην ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα αὐτῆς, ἅτε τοῦ τύπου τούτου διατασσόμενου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως αὐτῆς. Α. Π. 81 τοῦ 75. — Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 8 ἀπαγγέλλοντος ἀκυρότητα διὰ πᾶσαν παράλειψιν τῶν πρὸ τοῦ ἄρθρου τούτου διατεταγμένων, ἡ παράλειψις τῆς περὶ ἐνδεχομένης προσθήκης μνείας καὶ τῆς ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων ἐρωτήσεως ἐπι-

φέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς διαθήκης. Α. Π. 284 τοῦ 53. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 176 τοῦ 49 ὁσάκις ἐκ τῆς διαθήκης συνάγεται, ὅτι ὁ διαθέτης κατέλιπεν ἐλεημοσύνας καὶ κληροδοτήματα εἰς φιλανθρωπικὰ καταστήματα, εἰκάζεται, ὅτι ἐγένετο αὐτῷ ἡ νόμιμος περὶ τούτου συμβολαιογραφικὴ υπόμνησις, ὅθεν, καὶ μὴ ἀναφερομένης ταύτης ἐν τῇ διαθήκῃ, δὲν ἀκυροῦται αὕτη. — Ἐν τῇ διατάξει τοῦ ἀρθροῦ 213 τοῦ Ὁργ. Δικ. δι' οὗ μετεββλυμίσθησαν διάφοροι διατάξεις τοῦ περὶ Διαθηκῶν ψηφίσματος οὐδαμῶς μνημονεύεται ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 6 αὐτοῦ. Ὅθεν ἐπεται, ὅτι τὸ ἀρθρον τοῦτο ἰσχύει καὶ τανῦν ὁλοσχερῶς, καὶ πάντα αὐτοῦ τὰ ἐπακολουθήματα. Α. Π. 81 τοῦ 75. — Ἡ μὴ προσβληθεῖσα ὡς πλαστὴ ὑπογραφή τοῦ διαθέτου δὲν εἶναι ἀκυρος ἂν ἐνεκεν ἀσθενείας ἐχειραγωγῆθῃ ἐν τῷ ὑπογράφειν ὑπὸ ἄλλου. Α. Π. 112 τοῦ 61. — Μάρτυρες μὴ εἰδότες γράφειν εἰσὶν ἀπαράδεκτοι, συνωδὰ πρὸς τὸ 179 ἀρθρον τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ. ἀλλ' οὐδόλως ἐπιτρέπεται νὰ ἐρωτηθῇ ἀνωμοτὶ ὁ προσληφθεὶς μάρτυς, ἂν γινώσκῃ γράμματα, ὁρῶντος τοῦ δικαστηρίου νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τῶν νομίμων δικονομικῶν μέσων ἀποδείξεως. Α. Π. 77 τοῦ 63. — Ἡ ἐν τῇ διαθήκῃ βεβαιώσεις τοῦ συμβολαιογράφου ὅτι οἱ μάρτυρες ἂν ἐγνώσαν τὴν διαθήκην δὲν ἐπιδέχεται ἀνταπόδειξιν, διότι τοῦ βεβαιουμένου περιστατικοῦ (τῆς ἀναγνώσεως) ἡδύνατο νάντιληφθῇ ἰδίαις αἰσθησεσιν ὁ συμβολαιογράφος. ὅθεν ἡ βεβαίωσις αὕτη ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν ἕως οὗ ἀποδειχθῇ πλαστὴ ἡ περιέχουσα αὐτὴν διαθήκη. Α. Π. 339 τοῦ 63, 379 τοῦ 64, 435 τοῦ 66, 18 τοῦ 67, 163 τοῦ 68. Ἐπίσης δὲν ἐπιδέχεται ἀνταπόδειξιν, πλὴν τῆς διὰ τοῦ ὄρκου, ἡ ἐν τῇ διαθήκῃ βεβαιώσεις, ὅτι οἱ μάρτυρες παρέστησαν διαρκῶς κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς διαθήκης. Α. Π. 355 τοῦ 65.

7. Οἱ μάρτυρες, πρὶν ὑπογράψωσι τὴν διαθήκην, εἶναι ὑπόχρεοι νὰ τὴν παρατηρήσωσι καὶ νὰ τὴν ἀναγνώσωσιν.

N. Ἰδε ἀρθρ. 6.

8. Ἐὰν εἰς δημοσίαν διαθήκην παραμειληθῇ κἀνείς τῶν ἀνωτέρω τύπων, ἐκτὸς τῆς ἀκυρώσεως αὐτῆς, ὁ μνῆμων καθυποβάλλεται εἰς τὰς ζημίας καὶ τὰ διάφορα, ἂν συμβοῦν, καὶ ἐξόνεται.

N. Ἡ τήρησις τοῦ ἀρθροῦ 185 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ. ἀπαιτεῖται οὐχ ἥττον καὶ ἐπὶ τῶν δημοσίων διαθηκῶν συνωδὰ πρὸς τὸ ἀρθρον 213 τοῦ αὐτοῦ Ὁργ. Α. Π. 203 τοῦ 62. Ὅθεν δέον νὰ γίνηται μνεῖα καὶ ἂν ὁ διαθέτης ᾖναι ἀγράμματος. Α. Π. 203 τοῦ 62. Ἐπομένως δὲν ἀπαιτεῖται συνωδὰ πρὸς τὸ 185 ἀρθρον ὁλόκληρος ἡ ὑπογραφή τοῦ συμβολαιογράφου ἐφ' ἐκάστης σελίδος, ἀλλ' ἀρκεῖ ἡ μονογράφησις αὐτοῦ. Α. Π. 163 τοῦ 68.

9. (Ἡκυρώθη). (1)

10. (Ἡκυρώθη). (2)

11. (Ἡκυρώθη). (3)

12. (Ἡκυρώθη) (4)

13. Ὁ μνήμων χρεωστέτ νά προσέχη εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς θελήσεως τοῦ διαθέτου, γράφων τοὺς ἰδίους λόγους του, χωρὶς νά μεταβάλλῃ τὰς ἐννοίας του. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 972).

14. Ἄν, ἀφοῦ γραφῇ καὶ κλεισθῇ ἡ διαθήκη, ὁ διαθέτης θελήσῃ νά κάμῃ κάμμίαν προσθήκην, γίνεται μνεία τοῦτου, καὶ πρὶν τῆς ἀναχωρήσεως τῶν μαρτύρων καταχωρεῖται ἀμέσως ἡ προσθήκη, ἡ ὁποία ὑπογράφεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τῆς διαθήκης· οἱ δὲ μάρτυρες καὶ ὁ διαθέτης ἐπαναλαμβάνουν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὅλου.

15. Ἐάν ὁ διαθέτης δὲν ὀνηθῇ νά ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐκφράσιν τῆς τελευταίας θελήσεως ἢ ἀποθάνῃ, τὸ καταχωρηθὲν μέρος ὡς μὴδὲν λογίζεται· ἐάν ὅμως συνερχόμενος θελήσῃ νά ἐξακολουθήσῃ τὴν διακοπεῖσαν διαθήκην, ἡ παρουσία τῶν αὐτῶν μαρτύρων εἶναι ἀναγκαία, ἀλλέως ἡ διαθήκη εἶναι ἄκυρος.

16. Ὁ μνήμων δὲν ἡμπορεῖ νά λάβῃ λεγάτον, οὔτε νά γένῃ ἐπίτροπος τῶν ὄρφανῶν, ἢ ἐκτελεστής τῆς διαθήκης.

17. Ἄν ὁ διαθέτης, ἄτεκνος ὢν, ἀφῇσιν εἰς τὴν γυναικὰ του τὴν ἐπικαρπλίαν τῆς περιουσίας του, ὁ μνήμων χρεωστέτ νά τὸν ἐρωτήσῃ, ἂν ἡ γυνή, ὑπανδρευομένη ἐκ δευτέρου, θέλῃ ἀπολαμβάνει τὴν ἐπικαρπίαν.

18. Εἰς τὸ μέρος, ὅπου ὁ μνήμων γράφει τὴν διαθήκην, δὲν πρέπει νά παρευρίσκωνται εἰμὴ ὁ διαθέτης καὶ οἱ μάρτυρες· ἐάν δὲ παρευρεθῶσι καὶ ἄλλοι, ἡ διαθήκη εἶναι ἄκυρος, καὶ ὁ μνήμων ἐξόνεται.

Ν. Τοῦ ἀρθροῦ 18 καλεῖοντες, ὅτι δέον νά παρευρίσκωνται μόνον ὁ διαθέτης καὶ οἱ μάρτυρες, ἔπεται, ὅτι ἡ διαθήκη εἶναι ἄκυρος, ἂν ἀπο-

(1—4) Τὰ ἀρθρα 9—12 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος ἡκυρώθησαν ὁλοσχερῶς, διὰ τοῦ ἀρθροῦ 213 τοῦ Ὁργ. Δικ. (ὑπὲρ ἰδῆ ἐν Α'. τόμῳ Δικαστικῶν Νόμων).

δειχθῇ, ὅτι ὑπῆρχον πραγματικῶς καὶ ἄλλοι πλὴν αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἄκυρος, ἂν δὲν γίνηται μνεία ἐν τῇ διαθήκῃ, ὅτι κατὰ τὴν σύνταξιν αὐτῆς δὲν ἦσαν ἄλλοι πλὴν τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων. Α. Π. 204 τοῦ 47.—Τὸν λόγον, ὅτι δέχθεν ἐκτός τοῦ συμβολαιογράφου καὶ τῶν μαρτύρων παρευρέθησαν καὶ ἄλλοι κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς διαθήκης, δὲν δύναται νὰ προτείνῃ τις ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν. Α. Π. 287 τοῦ 54.

19. Ἄν ὁ διαθέτης ἦναι κωφός, ἀναγινώσκει ὁ ἴδιος τὴν διαθήκην, καὶ ἂν, κωφός ὢν, δὲν ἤξέωρῃ νὰ ὑπογράψῃ, τότε ἡ διαθήκη ὑπογράφεται ἀπὸ διπλοῦν ἀριθμὸν μαρτύρων· ὁ αὐτός ἀριθμὸς ἀπαιτεῖται καὶ ὅταν ὁ διαθέτης ἦναι τυφλός.

Ν. Τὸ ἄρθρον 19 ὀρίζον, ὅτι ἡ διαθήκη ὑπογράφεται ὑπὸ διπλοῦ ἀριθμοῦ μαρτύρων, ἂν ὁ διαθέτης, κωφός ὢν, ἀγνοῇ γράμματα, ἐννοεῖ διπλάσιον τὸν ἀριθμὸν τῶν τριῶν μαρτύρων, οἵτινες ἀπαιτοῦνται καὶ διὰ τὸν γινώσκοντα ἀνάγνωσιν κωφόν καὶ οὐχὶ τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ τῶν τεσσάρων μαρτύρων διὰ τὸν ἀγνοοῦντα γραφὴν διαθέτην, κατὰ τὸ 13 ἄρθρον τοῦ νόμου, διότι τοῦτο ἀφορᾷ εἰς μίαν καὶ εἰδικὴν περίπτωση καὶ δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ 19 ἄρθρον. Α. Π. 26 τοῦ 53.

20. Μυστικὴ διαθήκη εἶναι ἡ γραφομένη καὶ ὑπογραφομένη ἀπὸ τὸν διαθέτην, ἡ γραφομένη παρ' ἄλλου καὶ ὑπογραφομένη ἀπὸ τὸν γράψαντα καὶ τὸν διαθέτην, ὁμολογουμένη ἐνώπιον τοῦ μνήμονος, ὅστις καταγράφει τὴν ὁμολογίαν, καὶ παραδιδομένη εἰς τὸν χαρτοφύλακα τῆς ἐπαρχίας. (1) (Γαλλ. ἀστ. Ν. 976).

21. Ἡ μυστικὴ διαθήκη πρέπει νὰ φέρῃ τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα, τὸ ἔτος, τὸν τόπον, καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ διαθέτου, ἡ τοῦ γράψαντος, ἂν ἦναι ἄλλος, εἰς ἐκάστην σελίδα.

Ν. Τὰ ἄρθρα 21 καὶ 29 τοῦ περὶ Διαθηκῶν ψηφίσματος καὶ 181 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστ. δὲν ἀπαιτοῦσι νὰ σημειοῦται ἐν τῇ ἐγγράφῃ τῆς μυστικῆς διαθήκης ἡ κατοικία τοῦ διαθέτου, ἀλλὰ μόνον ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐγγράφη αὕτη· ἀνάγκη δὲ τῆς μνείας τῆς κατοικίας τοῦ διαθέτου ὑπάρχει κατὰ τὸ ἄρθρ. 181 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ. ἐν τῇ ἐκθέσει μόνον τῆς ἐμπα-

(1) Κατηργήθησαν διὰ τοῦ ἀρθροῦ 213 Ὁργ. αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 20 καὶ 30 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος, καθ' ὅσον διατάσσεται δι' αὐτῶν ἡ ἐν τοῖς κατ' ἐπαρχίαν ἀρχείοις φύλαξις τῶν μυστικῶν διαθηκῶν, διαταχθείσης ἐφεξῆς τῆς φυλάξεως αὐτῶν παρ' αὐτοῖς τοῖς συμβολαιογράφοις.

νίσεως τῆς διαθήκης, ὡς συμβολαιογραφικῶ ἐγγράφῳ. Α. Π. 154 τοῦ 81. — Κατὰ τὴν ὁρθὴν τοῦ 21 ἄρθρου ἔννοϊαν μόνον ἡ ὑπογραφή τοῦ διαθέτου δέον νὰ τίθεται: ἐν ἐκάστῃ σελίδι τῆς διαθήκης, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἡμέρα, ὁ μὴν κτλ. ὅπερ ἄλλως δὲν θὰ εἶχε καὶ νόμιμόν τινα ἢ ἔλλογον σημασίαν. Α. Π. 82 τοῦ 77.

22. Ὁ μνήμων, ὅστις ἔγραψε τὴν μυστικὴν διαθήκην, δὲν ἔμπορεῖ νὰ δεχθῇ τὴν ὁμολογίαν.

23. Ὅταν ὁ διαθέτης παρουσιάσῃ εἰς τὸν μνήμονα τὴν διαθήκην του, οὗτος χρεωστεῖ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ᾖναι εἰς τὰς φρένας του, καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἔμπροσθεν τριῶν μαρτύρων, ἂν ἡ διαθήκη ἐγράφη καὶ ὑπεγράφη ἀπὸ αὐτόν.

Ν. Τὸ ἄρθρον 23 ὁρίζει ὅτι ὁ μνήμων ὀφείλει βεβαιωθῆναι ἂν ὑγιαίνει τὰς φρένας ὁ διαθέτης καὶ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτόν ἐνώπιον τριῶν μαρτύρων ἂν ἡ διαθήκη ἐγράφη ὑπ' αὐτοῦ, δὲν ἀπαιτεῖ νὰ σχηματίσῃ ὁ συμβολαιογράφος ἐνώπιον τῶν μαρτύρων τὴν πεποιθήσιν αὐτοῦ περὶ τῆς ἐχεφροσύνης τοῦ διαθέτου καὶ νὰ ποιηθῇται μνείαν τούτου ἐν τῇ ἐκθέσει, διότι προκειμένου περὶ ἐνδιαθέτου καὶ ὑποκειμενικῆς παντάπασιν ἐνεργείας τοῦ μνήμονος, ἡ παρουσία τῶν μαρτύρων καὶ ἡ μνεία τῆς παρὰ τούτων λήψεως τῆς ἀντιλήψεως τῆς ἐχεφροσύνης, ἤθελεν εἶναι πάντῃ ἀσχοπος, μόνον δὲ τὴν ἐρώτησιν περὶ τοῦ ὅτι ἡ διαθήκη ἐγράφη ὑπὸ τοῦ διαθέτου ὀφείλει νὰ πευθῇ αὐτῶ ἐνώπιον τῶν μαρτύρων. Α. Π. 154 τοῦ 81.

24. Ἄν ὁ διαθέτης ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ διαθήκη ἐγράφη καὶ ὑπεγράφη ἀπὸ τὸν ἴδιον, ὁ μνήμων σημειώνει εἰς τὸ βιβλίον τῶν διαθηκῶν (1) τὴν ἐμφάνισιν τοῦ διαθέτου, τὴν ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν, καὶ τὴν θέλησίν του τὸ νὰ παρακατατεθῇ ἡ διαθήκη του· ἂν δὲν ᾖναι ἐσφραγισμένη, ἀμέσως σφραγίζεται ἀπὸ τὸν διαθέτην, ὁ δὲ μνήμων ἐπιγράφει ὀπισθεν αὐτῆς τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα, τὸ ἔτος, καὶ τὸν τόπον, τὸ ὄνομα καὶ παρόνομα τοῦ διαθέτου, τὸν ἀριθμὸν τοῦ βιβλίου καὶ τοῦ φύλλου, ὅπου ἐσημειώθη ἡ ἐμφάνισις, καὶ ἡ ἐπιγραφή αὕτη ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν διαθέτην, τοὺς μάρτυρας, καὶ τὸν μνήμονα.

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ περὶ Διαθ. ψηφίσματος προκύπτει, ὅτι

(1) Ὅρα σημειώσιν ὑπὸ ἄρθρον 3 παρόντος νόμου.

μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐν αὐτῇ διαγραφομένων διατυπώσεων ἡ διαθήκη, ἂν ἔν ᾗ ἦναι ἐσφραγισμένη, σφραγίζεται ὑπὸ τοῦ διαθέτου, ἀλλ' ἵνα κλεισθῇ καὶ σφραγισθῇ ἡ διαθήκη, εἶναι βεβαίως ἐπ' ἀνάγκης νὰ περιβληθῇ καὶ περικλεισθῇ ἐντὸς χάρτου καὶ φακέλλου, περικαλύπτοντος καὶ σφραγίζοντος αὐτήν· ἄλλως ἢ σφράγισις, ἣν ἀπαιτεῖ ὁ νόμος, εἰς οὐδὲν ἤθελεν ὠφελεῖν· ἐπὶ τῆς οὕτω δὲ περικεκλεισμένης καὶ ἐσφραγισμένης διαθήκης δεόν νὰ ἐπιγράφηται ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου ἡ τῆς ἐμφανίσεως πρᾶξις· τοιαύτη δὲ προφανῶς, ἐρμηνευομένη λογικῶς, εἶναι καὶ ἡ τοῦ νόμου ἐννοία λέγοντος, ὅτι ὀπίσθεν αὐτῆς ἐπιγράφει ὁ μνημῶν τὸ τῆς ἐμφανίσεως πρακτικόν. Α. Π. 82 τοῦ 77.

25. Ὁ μνημῶν χρεωστέτ νὰ ὑπενθυμίσῃ εἰς τὸν διαθέτην, ὅτι ἂν ἡ διαθήκη ἔν ᾗ ἦναι γεγραμμένη καὶ ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν ἴδιον κατὰ τὴν ὁμολογίαν του, εἶναι ἄκυρος· ἡ ἐρώτησις αὕτη καταχωρεῖται εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς ἐμφανίσεως.

Ν. Τὸ ἄρθρον 25 ἀπαιτεῖ νὰ ὑπομνήσῃ ὁ συμβ. τὸν διαθέτην τὰ ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ διαταχθέντα μόνον ὅτε οὗτος ὡμολόγησεν, ὅτι ἡ διαθήκη εἶναι γεγραμμένη ὑπ' αὐτοῦ· ἀλλ' ὅτε οὗτος ἐδήλωσεν ὅτι ἡ μυστικὴ διαθήκη, ὑπ' ἄλλου γεγραμμένη, εἶναι μόνον ὑπογεγραμμένη ὑπ' αὐτοῦ, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ νόμου. Α. Π. 531 τοῦ 52.

26. (Ἑκυρώθη). (1)

27. Ἄν ὁ διαθέτης φανερώσῃ, ὅτι ἡ μυστικὴ διαθήκη, τὴν ὁποῖαν ἐμφανίζει, οὕσα γεγραμμένη ἀπὸ ἄλλον, μόνον ὑπεγράφη ἀπὸ αὐτόν, ὁ μνημῶν, διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς καλῆς πίστεως τοῦ γράψαντος τὴν διαθήκην, ἀφοῦ ἀπομακρύνῃ τοὺς μάρτυρας ὥστε μόνον νὰ βλέπωσι καὶ νὰ μὴν ἀκούωσιν, ἀνοίγει τὴν διαθήκην, ἀναγινώσκει τὸ περιεχόμενον, τὴν ἐγγχειρίζει εἰς τὸν διαθέτην, προσκαλεῖ τοὺς μάρτυρας νὰ πλησιάσωσι, καί, παρόντων αὐτῶν, ἐρωτᾷ τὸν διαθέτην, ἂν τὸ περιεχόμενον εἰς τὸ ἐγγράφον, τὸ ὅποσον ἀνέγνωσεν ἐνώπιόν του, ᾗναι ἡ τελευταία καὶ ἀληθὴς θέλησίς του· ἂν αὐτὸς ἀποκριθῇ καταφατικῶς, ὁ μνημῶν δέχεται τὴν διαθήκην, ἡ ὁποία σφραγίζεται τότε ἀπὸ τὸν διαθέτην, καὶ γίνεται μνηεὶα τοῦ ὅλου εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς ἐμφανίσεως, ἡ ὁποία ὑπογράφεται ὡς ἀνωτέρω.

(1) Τὸ ἄρθρον 26 ἑκυρώθη ὁλοσχερῶς διὰ τοῦ 213 ἄρθρου. Ὁργ. Δικ.

Ν. Τὸ ἄρθρον 27 δὲν διατάσσει νάναφέρνηται ἐν τῇ ἐκθέσει, ὅτι ἐπὶ τοῦ φύλλου, ἐν ᾧ ἐνεκλείσθη ἡ διαθήκη, ὑπέγραψεν ὁ διαθέτης, οἱ μάρτυρες καὶ ὁ συμβολαιογράφος. Α. Π. 531 τοῦ 52.—Δὲν ἀποτελεῖ διατύπωσιν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τηρητέαν τὸ ὅτι ἡ μυστικὴ διαθήκη πρέπει νά ᾖ κατεκλεισμένη καὶ ἐσφραγισμένη πρὸ τῆς εἰς τὸν συμβολαιογράφον παραδόσεώς της. Ἐάν δὲ τὸ ἄρθρον 27 ἀναφέρῃ, ὅτι ὁ συμβολαιογράφος, λαμβάνων τὴν διαθήκην ἵν' ἀναγνώσῃ τὸ περιεχόμενον, ἀνοίγει αὐτήν, προφανῶς ὑποτίθῃσι τὴν συνθησετέραν περίπτωσιν, καὶ ἣν δηλαδὴ τὸ περιέχον τὴν διαθήκην ἐγγράφον δὲν παραδίδεται τῷ συμβολαιογράφῳ ἀνοικτόν, ἀλλ' ἐπυγμένον, τοῦτο ὅμως δὲν ἀποτελεῖ βεβαίως διατύπωσιν τῆς ἐμφανίσεως τῆς διαθήκης. Α. Π. 82 τοῦ 77.—Τὸ περὶ Διαθ. φήγισμα κανόνισαν εἰδικῶς τοὺς τύπους, καὶ οὗς συντακτέα καὶ ἡ μυστικὴ διαθήκη, προνοήσαν δέ, ἐν ᾗ περιπίπτει ἡ διαθήκη ἐγρᾶφῃ ὑπὸ ἄλλου, νά ἀσφαλίζεται ὅσον ἔνεστιν ἡ γνησιότης τῆς θελήσεως τοῦ διαθέτου ἀπὸ πάσης ἐνδεχόμενης νοθεύσεως ὑπὸ τοῦ γράφοντος αὐτήν διὰ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 27 διαγραφομένων διατυπώσεων, δι' ὧν ὁ κίνδυνος οὗτος ἐξαφανίζεται, ὑποχρεωμένου τοῦ συμβολαιογράφου νά ἀναγνώσῃ τὴν διαθήκην καὶ δι' ἐκθέσεως πιστοποιήσῃ τὴν τοῦ διαθέτου ἀπάντησιν, προδήλως καθήρησε τὰς τοῦ Λιβονιανοῦ δογματικὰς διατάξεις. Α. Π. 274 τοῦ 75.

28. Ὁ κωφός, ὁ τυφλός, καὶ βουβός, καὶ ὁ μὴ ἡξέυρων νά γράψῃ, δὲν ἐμποροῦν νά κάμουν μυστικὴν διαθήκην.

29. Ἐκάστη ἀθέτησις τῶν ἀνωτέρω τύπων ἀκυρόνει τὴν μυστικὴν διαθήκην· ὁ δὲ μνήμων καθυποβάλλεται εἰς τὰς ζημίας καὶ τὰ διάφρακα, ἂν συμβοῦν, καὶ καταδικάζεται εἰς ἀργίαν, ἥ ἐξόνεται κατὰ τὸ βᾶρος τοῦ πταίσματος.

Ν. Καὶ παρὰ συμβολαιογράφῳ κατατεθειμένη ἂν εὑρεθῇ ἡ ἰδιόγραφος διαθήκη, λογίζεται ὡς εὑρεθείσα εἰς χεῖρας τρίτου· ὅθεν παρ' ἡμῶν δὲν εἶναι δεκτόν, ὅτι ἡ μυστικὴ διαθήκη ἰδίᾳ χειρὶ γεγραμμένη ἰσχύει ὡς ἰδιόγραφος, ἂν ἡ πρᾶξις τῆς καταθέσεως ἀκυρωθῇ λόγῳ τυπικῶν ἐλλείψεων. Α. Π. 110 τοῦ 56.

30. Διὰ πᾶσαν ὑστερωτέραν ἀλλοίωσιν εἰς τὸ ἀντίγραφον τῆς πράξεως τῆς ἐμφανίσεως, ἢ εἰς τὴν ὑπογραφὴν τῆς μυστικῆς διαθήκης, ἢ εἰς τὴν ἀποστολὴν πρὸς τὸν χαρταφύλακα, (1) ἡ διαθήκη δὲν ἀκυροῦται, ἀλλ' ὁ μνήμων ἐξόνεται καὶ καθυποβάλλ-

(1) Ὅρα σημείωσιν ὑπὸ ἄρθρον 20 παρόντος νόμου.

λεται εις τὰς ζημίας καὶ τὰ διάφορα, ἂν συμβοῦν, μὴ ἐξαιρουμένων τῶν ἐγκληματικῶν ποινῶν.

31. Ἰδιόγραφος διαθήκη εἶναι ἡ γραφομένη καὶ ὑπογραφομένη ἰδιοχείρως ἀπὸ τὸν διαθέτην, καὶ εὐρισκομένη μεταξὺ τῶν χαρτίων τοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του, καὶ ὅχι εἰς χεῖρας ἄλλου· ἡ διαθήκη αὕτη πρέπει νὰ φέρῃ τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα, τὸ ἔτος, καὶ τὸν τόπον. (Παραμφερεῖς αἱ διατ. Γαλλ. ἀστ. Ν. ἀρθ. 970).

Ν. Ἰδιόγραφος διαθήκη μὴ ἀναφέρουσα τὸν τόπον τῆς συντάξεως αὐτῆς θεωρεῖται ἄκυρος. Α. Π. 321 τοῦ 64.—Ὅριζοντος τοῦ ψηφίσματος περὶ Διαθ. ὅτι διὰ τὸ κύρος τῆς ἰδιογράφου διαθήκης ἀπαιτεῖται τὸ νὰ εὐρεθῇ ἐν τοῖς ἐγγράφοις τοῦ διαθέτου, ἔπεται, ὅτι δὲν ἔχει κύρος, εὐρεθεῖσα ἐν κιθωτίῳ, μὴ περιλαμβάνοντι ἔγγραφα, ἐκτὸς ἂν ἀποδειχθῇ, ὅτι δὲν ἀφῆκε πωρῶς ἄλλα ἔγγραφα. Α. Π. 60 τοῦ 78· ἔτι δὲ μάλλον δὲν ἔχει κύρος, εὐρεθεῖσα εἰς χεῖρας τρίτου. Α. Π. 157 τοῦ 52· ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχει, συνταχθεῖσης τῆς διαθήκης ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἔνθα δὲν ἰσχύει τοιαύτη διάταξις. Α. Π. 129 τοῦ 54.—Ἐκ τοῦ 31 ἄρθρου προκύπτει, ὅτι μὴ εὐρεθεῖσα ἡ ἰδιόγραφος διαθήκη ἐν τοῖς ἐγγράφοις τοῦ διαθέτου ἐστὶν ἄκυρος· ἀλλὰ καὶ ἡ ἄκυρος διαθήκη δύναται νὰ περιελάβῃ δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις, ἀποδεκτὴ παρὰ τοῦ ἐγκαταστάσαντος κληρονόμου γενομένη, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ἀποδεξάμενος αὐτὴν ἠγνῶει τὰς αὐτῆς ἀκυρότητας. Α. Π. 243 τοῦ 81.—Τὸ ἄρθρον 31 δὲν ἀπαγορεύει τὴν ὑπὸ τρίτων ὡς μαρτύρων προσυπογραφὴν τῆς διαθήκης ἢ τὴν ὑπὸ τοῦ διαθέτου πρὸς τοὺς κληρονόμους ἢ ἄλλους ἀνακοίνωσιν αὐτῆς, οὐδ' ἀπαιτεῖ νὰ εὐρεθῇ αὕτη ἐν τοῖς ἐγγράφοις τοῦ διαθέτου ἐσφραγισμένη. Α. Π. 230 τοῦ 66.—Καὶ μετὰ πολὺν χρόνον, ἀλλὰ πρὸ τριακονταετίας, εὐρεθεῖσα ἡ ἰδιόγραφος διαθήκη ἔχει τὴν αὐτὴν ἰσχύν. Α. Π. 63 τοῦ 51.

32. Ἡ ἰδιόγραφος διαθήκη, διὰ νὰ λάβῃ τὸ κύρος τῆς, πρέπει νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ νάνοιχθῇ ἐνώπιον τριῶν μαρτύρων, οἱ ὅποιοι νάναγνωρίσωσι τὸν χαρακτῆρα τοῦ διαθέτου.

33. Τὸ δικαστήριον, ἀφοῦ ἀκούσῃ τοὺς μάρτυρας, καταγράφει τὰς ὁμολογίας των, καὶ κατὰ συνέπειαν αὐτῶν ἀποφασίζει τὴν διαθήκην κυρίαν ἢ μὴ.

34. Ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἐκκαλεῖται ἐνώπιον τοῦ ἐκκλήτου.

35. Προφορικὴ διαθήκη εἶναι ἡ διαταττομένη εἰς τὰ λοιθία, ὅτε ὁ διαθέτης οὔτε νὰ γράψῃ δύναται, οὔτε καιρὸν ἔχει νὰ

προσκαλέσῃ μνήμωσιν, γαφομένη εὐθύς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διαθέ-
του, καὶ ὑπογραφομένη ἀπὸ ὅλων τούτων παρευρεθέντων μάρτυρας.

36. Μόνον ὅταν πέσῃ τις ἔξαφνα εἰς ἀβρῶστίαν θανατηφόρου,
ἢ μπορεῖ νὰ κάμῃ προφορικὴν διαθήκην· δὲν συγχωρεῖται δὲ ἂν
ὁ διαθέτης ὑπερέβῃ τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ ἂν
ἔχῃ ἀνιόντας ἢ κατιόντας, καὶ τότε δὲν διαθέτει, εἰμὴ τὸ τέταρ-
τον μέρος τῆς περιουσίας του.

37. Ὁ διαθέτης, παρόντων πάντε μαρτύρων, προσφέρει τὴν
τελευταίαν θέλησίν του, καὶ παρακαλεῖ τοὺς μάρτυρας νὰ τὴν
δεχθῶσιν ἐγγράφως, καὶ νὰ μαρτυρήσωσι περὶ αὐτῆς, χωρὶς νὰ
μακρυνθῇ ἀπὸ τὸν τόπον κάνεις τῶν μαρτύρων, πρέπει ἀμέσως
νὰ γράφεται καὶ νὰ ὑπογράφεται ἀπὸ ὅλους· ἀμέσως δὲ μετὰ
τὸν θάνατον τὴν παραδίδουν εἰς τὸ δικαστήριον· παραδίδοντές
την ὀρεῖλουν νὰ ἀπαιτήσωσιν ἀντίγραφον ἐπικυρωμένον ἀπὸ τὴν
ἐξουσίαν, ἥτις τὴν παραλαμβάνει. Οἱ μάρτυρες ἐντὸς 24 ὥρων
μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου νὰ παρουσιάσωσι τὴν παρ' αὐ-
τῶν γραφεῖσαν τελευταίαν θέλησιν τοῦ διαθέτου εἰς τὸ δικα-
στήριον.

38. Τὸ δικαστήριον καλεῖ προσωπικῶς τὸτον τοὺς ἔχοντας
δικαίωμα ἀδιαθέτως, ὅσον καὶ τοὺς καλουμένους ἀπὸ τὴν δια-
θήκην εἰς κληρονομίαν, ἢ εἰς λεγάτον, ἂν αὐτοὶ εὐρίσκωνται
εἰς τὸ τμήμα τῆς δικαιοδοσίας του, καὶ ἂν αὐτὸ γνωρίζῃ τὸ
τμήμα, τὸ ὅποτον κατοικοῦν, κοινοποιεῖ εἰς αὐτοὺς τὴν ζήτη-
σιν· οἱ δὲ ἄγνωστοι συγγενεῖς εἰδοποιοῦνται διὰ τριῶν προγραμ-
μάτων ἐχόντων ἕκαστον μίαν προθεσμίαν, προσδιοριζομένην
κατὰ τὰς περιστάσεις, καὶ τὰ ὅποια δημοσιεύονται διὰ τῆς ἐφη-
μερίδος.

39. Τὸ δικαστήριον χρεωστεῖ, ἐκτὸς τῶν πάντε μαρτύρων, νὰ
προσκαλέσῃ τὴν μαρτυρίαν τῶν ιατρῶν, οἱ ὅποιοι ἐπασκέψθησαν
τὸν διαθέτην, τῶν συγκαταίκων αὐτοῦ, καὶ, ἂν ᾖναι χρεῖα, καὶ
τῶν γειτόνων του, διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ
πράγματος, καὶ ἂν ἐφυλάχθησαν οἱ ἀπαιτούμενοι ἀπὸ τὸν νό-
μον κανόνες.

40. Οἱ ἔχοντες δικαίωμα ἐμποροῦν νὰ παρῶσι τὰ μέσα
τῆς ἐναντιώσεώς των ἐντὸς 15 ἡμερῶν μετὰ τὴν προθεσμίαν τοῦ
τελευταίου προγράμματος.

41. Τὸ δικαστήριον, ἂν ὁ θεωρήσῃ τὰ μέσα τῆς πρώτης ζητήσεως, καὶ ὅλας τὰς ἐπιφερομένας ἐναντιότητες, ἂν ὑπάρχουν, ἀποφασίζει περὶ τοῦ κύρους τῆς διαθήκης.

42. Ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἐκκαλεῖται.

Κανόνες ἰδιαιτέροι περὶ τοῦ τύπου τῶν διαθηκῶν.

43. Αἱ διαθήκαι τῶν στρατιωτικῶν, καὶ τῶν προσκολλημένων εἰς τὰ στρατεύματα, δύνανται νὰ γίνωνται εἰς ὅποιονδήποτε τόπον ἐνώπιον ἑνὸς ταγματάρχου, ἢ λοχαγοῦ, παρόντων δύο μαρτύρων, ἢ ἐνώπιον δύο φροντιστῶν, ἢ καὶ ἑνὸς μόνον, παρόντων δύο μαρτύρων.

44. Ἐάν ὁ διαθέτης ᾔναι ἀσθενὴς ἢ πληγωμένος, δύνανται προσέτι νὰ γίνωνται ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς ὑγείας ἀρχηγοῦ, παρόντος καὶ τοῦ στρατιωτικοῦ ἀρχηγοῦ, καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς ἀστυνομίας τοῦ νοσοκομείου. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 982).

45. Τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα ἰσχύουν μόνον ὑπὲρ τῶν εὕρισκομένων εἰς ἐκστρατεῖαν, ἢ ἐστρατοπεδευμένων, ἢ φρουρούωντων ἐκτὸς τοῦ Κράτους, ἢ αἰχμαλώτων ὄντων εἰς τοὺς ἐχθρούς· δὲν δύνανται δὲ νὰ ὠφεληθῶσιν ἀπ' αὐτὰ οἱ ἐστρατοπεδευμένοι ἢ φρουρούοντες ἐντὸς τοῦ Κράτους, ἔξω μόνον ἂν εὕρισκωνται εἰς φρουρίον πολιορκημένοι, ἢ εἰς ἀκρόπολιν, ἢ εἰς ἄλλον τόπον, τοῦ ὁποίου αἱ πύλαι εἶναι κλεισμέναι, καὶ ἡ κοινωνία ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου διακεκομμένη. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 983).

46. Ἡ γενομένη κατὰ τὸν προεχθεθέντα τύπον διαθήκη μένει ἄκυρος μετὰ 6 μῆνας, ἂν ὁ διαθέτης ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν τόπον, ὅπου δύνανται νὰ κάμῃ διαθήκην κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 984).

47. Αἱ συμπίπτουσαι διαθήκαι εἰς τόπον ὅπου πᾶσα κοινωνία εἶναι διακεκομμένη ἐξ αἰτίας τῆς πανώλους ἢ ἄλλης μεταδοτικῆς νόσου, δύνανται νὰ γίνωνται ἐνώπιον ἑνὸς διοικητικοῦ ἀξιωματικοῦ, παρόντων δύο μαρτύρων. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 985).

48. Ὁ κανὼν οὗτος ἰσχύει καὶ ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἀπὸ ταιαύταις νόσους, καὶ ὑπὲρ τῶν εὕρισκομένων εἰς μαμιασμένους τόπους, ἂν καὶ μὴ πασχόντων. (1) (Γαλλ. ἀστ. Ν. 986. — Ν. 8 κ. de testament. (6. 23).

(1) Κατὰ τὸ ἀρθρ. 36 τοῦ Ὑγειονομικοῦ Νόμου τῆς 25 Νοεμβρίου

49. Αἱ διαληφθεῖσαι διαθήκαι εἰς τὰ προηγούμενα δύο ἄρθρα μένουσιν ἄκυροι μετὰ 6 μῆνας, ἀφ' οὗ ἐπαναληφθῇ ἡ κοινωνία τοῦ τόπου, ὅπου εὐρίσκεται ὁ διαθέσας, ἢ μετὰ 6 μῆνας, ἀφ' οὗ οὗτος μεταβῇ εἰς τόπον ἐλευθέρας κοινωνίας. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 987).

50. Αἱ εἰς διάπλουν συμπέπτουσαι διαθήκαι δύνανται νὰ γίνωνται εἰς μὲν τὰ δημόσια πολεμικά πλοῖα τοῦ Κράτους, ἐνώπιον τοῦ πλοιάρχου, ἢ, εἰς ἀπουσίαν αὐτοῦ, ἐνώπιον τοῦ ὑποπλοιάρχου, παρευρισκομένου πάντοτε καὶ τοῦ φροντιστοῦ ἀξιωματικοῦ, ἢ τοῦ ἐκπληροῦντος τὰ ἔργα αὐτοῦ, εἰς δὲ τὰ ἐμπορικά πλοῖα δύνανται νὰ γίνωνται ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τοῦ πλοίου ἢ αὐτινος ἀντ' αὐτοῦ, πάντοτε παρευρισκομένου τοῦ πλοιάρχου, ἰδιοκτῆτου, ἢ κυρίου, καί, εἰς ἀπουσίαν τούτων, παρευρισκομένων τῶν οὔτινες ἀντ' αὐτῶν καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις αἱ διαθήκαι αὗται πρέπει νὰ γίνωνται, παρόντων δύο μαρτύρων. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 988).

51. Εἰς μὲν τὰ πλοῖα τοῦ Κράτους, ἡ διαθήκη τοῦ πλοιάρχου, ἢ τοῦ διοικοῦντος ἀξιωματικοῦ, εἰς δὲ τὰ ἐμπορικά ἢ τοῦ πλοιάρχου, τοῦ ἰδιοκτῆτου ἢ κυρίου, ἢ ἡ τοῦ γραμματέως δύνανται νὰ γίνωνται ἐνώπιον τῶν διαδεχομένων αὐτοὺς κατὰ τάξιν τῆς ὑπηρεσίας ὡς πρὸς τὸ ἐπίλοιπον, κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 989).

52. Καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις, γίνονται δύο πρωτότυπα τῶν διαθηκῶν, περὶ ὧν ὁ λόγος εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 990).

53. Ἐάν τὸ πλοῖον ἀράξῃ εἰς ξένον λιμένα, ὅπου εὐρίσκεται πρῶξενος τῆς Ἑλλάδος, εἶναι ὑπόχρεοι οἱ ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἔγεινεν ἡ διαθήκη νὰ παρακαταθέσουν τὸ ἐν τῶν πρωτοτύπων κλεισμένον καὶ ἐσφραγισμένον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πρῶξενου, ὅστις θέλει τὸ διευθύνει πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν ναυτικῶν καὶ οὗτος θέλει τὸ παρακαταθέσει εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου τοῦ

1845 ὁ ὑγειονόμος δύναται καὶ ὀφείλει, προσκαλούμενος, νὰ συντάττῃ τὰς διαθήκας τῶν ἐν τῇ λοιμοκαθαρτηρίῳ συνωδῶ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ περὶ διαθηκῶν νόμου.

τόπου, ὅπου ὁ διαθέσας ἔχει τὴν κατοικίαν του. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 991).

54. Ἀφ' οὗ τὸ πλοῖον ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἴτε εἰς τὸν ἐθνικὸν ναύσταθμον, εἴτε εἰς ὁποιοὺνδήποτε ἄλλον, τὰ οὗσα τῆς διαθήκης πρωτότυπα κλεισμένα καὶ ἐσφραγισμένα, ἢ τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν, ἐὰν τὸ ἄλλο ἤθελε παρακατατεθῇ ἐπὶ τοῦ διάπλου. κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, παραδίδονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐπὶ τῶν ναυτικῶν γραμματείας, καὶ ὁ ἐπὶ τῶν νευτικῶν γραμματεὺς διατάττει τὴν παρακαταθήκην αὐτῶν κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 992).

55. Εἰς τὸ ναυτολόγιον τοῦ πλοίου, ἀντικρὺ τοῦ ὀνόματος τοῦ διαθέσαντος, σημειοῦται ἡ γενομένη τῶν πρωτοτύπων τῆς διαθήκης παράδοσις εἴτε εἰς χεῖρας ἐμπορικοῦ προξένου, εἴτε εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐπὶ τῶν ναυτικῶν γραμματείας. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 993).

56. Ἡ διαθήκη δὲν θεωρεῖται ὡς γενομένη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἂν ἤθελε γενῇ κατὰ τὸν διάπλου, ἂν, καθ' ὃν χρόνον ἔγεινεν, ἤθελεν εἶναι ἀραγμένον τὸ πλοῖον εἰς ξένον τόπον, ἢ εἰς τόπον τοῦ Κράτους, ὅπου ἤθελεν ὑπάρχει δημόσιος ἀξιωματικός· εἰς τοιαύτην περίπτωσιν εἶναι ἄκυρος ἡ διαθήκη, ἂν δὲν ἐκτεθῇ κατὰ τοὺς προσδιωρισμένους τύπους τοῦ Κράτους, ἢ κατὰ τοὺς ἐν χρήσει τύπους τοῦ τόπου, ὅπου ἔγεινε. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 994).

57. Αἱ προρρήθεῖσαι διατάξεις εἶναι κοιναὶ καὶ διὰ τὴν διαθήκην ἀπλῶν ἐπιβατῶν μὴ συγκαροτούντων μέρος τοῦ πληρώματος. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 995).

58. Ἡ ἐπὶ τῆς θαλάσσης γενομένη διαθήκη κατὰ τὸν διαληφθέντα τύπον εἰς τὸ ἄρθρον 21 δὲν ἔχει κύρος, εἰμὴ μόνον ὅταν ὁ διαθέσας ἀποθάνῃ εἰς τὴν θάλασσαν· δὲν ἔχει κύρος ὡσαύτως μετὰ 21 ἡμέραν ἀφ' οὗ ὁ διαθέσας ἀποθῇ εἰς τόπον, ὅπου ἤθελε δυνηθῇ νὰ κάμῃ ἐκ νέου τὴν διαθήκην κατὰ τοὺς ἐν χρήσει τύπους. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 996).

59. Ἡ εἰς τὴν θάλασσαν γενομένη διαθήκη δὲν δύναται νὰ περιέχῃ οὐδεμίαν διάταξιν ὑπὲρ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ πλοίου.— Τὸ περὶ ἐξαιρέσεως τῶν μαρτύρων ἄρθρον εἶναι κοινὸν καὶ διὰ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ πλοίου. Ἐὰν ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ ᾖναι

συγγενεῖς, τότε ἡ διαθήκη γίνεται ἐνώπιον διπλάσιου ἀριθμοῦ μαρτύρων. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 997).

60. Αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος διαθήκαι εἰς τὰ προηγουμένα ἄρθρα ὑπογράφονται ἀπὸ τὸν διαθέσαντα καὶ ἀπὸ τοὺς ἐνώπιον τῶν ὁποίων γίνονται. Ἐὰν ὁ διαθέσα· δημοποιήσῃ ὅτι δὲν ἠξέουρει ἢ δὲν δύναται νὰ ὑπογράψῃ, γίνεται μνεῖα τῆς δημοποιήσεως τοῦ ταύτης, ὡς καὶ τῆς αἰτίας· ἥτις τὸν ἐμποδίζει νὰ ὑπογράψῃ. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία δύο μαρτύρων, ἡ διαθήκη ὑπογράφεται τοῦλάχιστον παρ' ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, καὶ γίνεται μνεῖα τῆς αἰτίας, δι' ἣν ὁ ἄλλος δὲν ὑπέγραψεν (Γαλλ. ἀστ. Ν. 998).

61. Ὁ Ἕλλην, εἰς ξένον Κράτος εὖρεθείς, δύναται νὰ διαθήσῃ δι' ἰδιογράφου διαθήκης ἢ ἐπὶ μνημόνων, κατὰ τοὺς περὶ μνημονείας ἐν γρήσει τύπους τοῦ τόπου, ὅπου ἡ πράξις ἐγένεεν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 999).

62. Αἱ εἰς ξένον Κράτος γινόμεναι διαθήκαι δὲν δύνανται νὰ στέλλωνται πρὸς ἐκτέλεσιν ὅταν ἀφορώσιν ὑπάρχοντα κείμενα ἐντὸς τοῦ Κράτους, εἰμὴ μόνον ἀφοῦ καταγράφωσιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τόπου τῆς κατοικίας· τοῦ διαθέσαντος, ἂν οὗτος ἔχη τινὰ κατοικίαν, ἢ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τόπου τῆς τελευταίας γνωστῆς αὐτοῦ κατοικίας ἐντὸς τοῦ Κράτους. Ὅταν δὲ ἡ διαθήκη περιέχῃ διατάξεις ἀφορώσας ἀκίνητα κείμενα ἐντὸς τοῦ Κράτους, ἡ διαθήκη πρέπει νὰ καταγράφεται καὶ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τόπου, ὅπου εὕρισκονται τὰ ἀκίνητα ταῦτα. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 1000).

63. Οἱ τύποι, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπόκεινται αἱ διάφοροι διαθήκαι, μὴ διατηρούμενοι, τὰς ἀποτελοῦν ἀκύρους. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 1001).

Περὶ ἀρτήμα.

Δὲν εἶναι δεκτοὶ ὡς μάρτυρες εἰς καμμίαν διαθήκην οἱ κληρονόμοι, οἱ λεγατάριοι, οἱ ἐξ αἵματος καὶ ἐξ ἀγχιστείας συγγενεῖς αὐτῶν ἕως τοῦ βαθμοῦ τοῦ κωλύοντος τὸν γάμον, οἱ συγγενεῖς τοῦ ἰδίου βαθμοῦ εἴτε τοῦ διαθέτου, εἴτε τοῦ μνημόνου, ὅστις δέχεται τὴν διαθήκην, ὁ πνευματικὸς τοῦ διαθέτου, καὶ ὁ ἱερεὺς τῆς ἐνορίας τοῦ, οἱ καταδικαζόμενοι δι' ἐγκλήματα

προερχόμενα ἐκ πλεονεξίας, οἱ ἐπίσκοποι, παρὰ χαρακται, πλαστογράφοι, ψευδομάρτυρες, κλέπται, μαστροποί, καὶ συκοφάνται. — Οἱ μὴ ἐπαγγελλόμενοι τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν δὲν δύνανται νὰ ᾔναι μάρτυρες τῆς τελευταίας θελήσεως τοῦ χριστιανοῦ. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 975).

Ν. Ὁ νόμος οὐδαμῶς ἀπαιτεῖ νὰ ἐκλέγῃ ὁ διαθέτης τοὺς μάρτυρας, Α. Π. 112 τοῦ 61. — Ἐπίσης οὕτε ὁ περὶ διαθ. νόμος, οὔτε ὁ Ὁργ. τῶν Δικαστ. ἀπαιτεῖ νὰναφερῇται ἐν τῇ διαθήκῃ, ὅτι οἱ προσληθόντες μάρτυρες δὲν εἶναι συγγενεῖς καὶ ὅτι δὲν ἐξαιροῦνται ὑπὸ τοῦ νόμου. ὡς ἂν λόγος ἀκυρότητος ὑπάρχει μόνον ὡς ἂν τις τῶν μαρτύρων ἤθελεν ἀποδειχθῇ, ὅτι ἔχει πράγματι συγγένειαν τοιαύτην, ἢ ἄλλο κώλυμα, ὃν ἐνεκα δὲν ἐδύνατο κατὰ τὸν νόμον νὰ προσληθῇ ὡς μάρτυς εἰς τὴν διαθήκην. Α. Π. 204 τοῦ 47, 176 τοῦ 49, 112 τοῦ 61. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 80 τοῦ 59 ὁρισθέντων ἀκριβῶς τῶν τῶν διαθηκῶν τύπων διὰ τοῦ περὶ Διαθ. ψηφίσματος, τροποποιηθέντων δὲ διὰ τοῦ παραρτήματος τῶν περὶ μαρτύρων διατάξεων τοῦ Ῥωμ. νόμου καὶ ἀπαγορευθείσης τῆς προσλήψεως ἐν ταῖς διαθήκαις ὡς μαρτύρων τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων ἀνευ ὅμως ῥητοῦ ὁρισμοῦ περὶ τοῦ ἀκύρου τῆς κατὰ παράβασιν τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης καταρτισθείσης διαθήκης, ἔπεται, ὅτι ἡ ἀπαγορευτικὴ αὕτη διάταξις ὅσον νὰ ἐρμηνευθῇ συνωδᾷ τοῖς κανόσι τοῦ δικαίου, μὴ ἐπεκτεινόμενη πέραν τοῦ διὰ τῆς ἀπαγορεύσεως σκοπούμενου ὅρου. ὅθεν δὲν εἶναι ἀκύρος ἡ διαθήκη, ἥς μετέσχε πρόσωπον μὴ ἐπιτρεπόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου, εἰμὴ μόνον καθ' ὅσον οὐδεὶς μάρτυς δύναται νὰ ᾔ ἐν ἰδίῳ πράγματι μάρτυς. Α. Π. 80 τοῦ 59. — Κατὰ τὴν Α. Π. 19 τοῦ 45 καὶ κατ' ἄλλας νεωτάτας ἀποφάσεις τῆς ἀπαγορευούσης τὸν γάμον μεταξὺ συγγενῶν ἐξδόμου βαθμοῦ διατ. 43 (4. 6) Ἀρμ. πατριαρχικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς οὔσης καὶ μὴ ἰσχυούσης ἐπομένως, δύναται νὰ συμπράξῃ εἰς διαθήκην ὡς μάρτυς πρόσωπον, πρὸς ὃ ἔχει συγγένειαν ὁ διαθέτης ἢ οἱ κληρονόμοι ἐξ αἵματος ἐξδόμου βαθμοῦ. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 339 τοῦ 63 δὲν δύναται, ἂν τῆς διατάξεως μὴ οὔσης ἀπλῶς πατριαρχικῆς ἀλλὰ κυρωθείσης διὰ τοῦ ἐν τῇ αὐτῇ ἐξαβίβλῳ ἀναφερομένου βασιλικοῦ προστάγματος καὶ ἰσχυούσης ἐπομένως. Ἀλλὰ τῆς ἐξ ἀγγιστείας συγγενείας ἐκτοῦ βαθμοῦ μὴ κωλυούσης τὴν σύναψιν γάμου κατὰ τὴν διατ. Βασιλ. (28, 5), ἐγκυρος προδήλως ἐστὶν ἡ διαθήκη, καθ' ἣν προσεκληθῇ μάρτυς ἀγγιστεὺς ἐκτοῦ βαθμοῦ. Α. Π. 112 τοῦ 61, 263 τοῦ 70. — Ὁ λόγος, ὅτι ὁ προσληθὴς μάρτυς εἶναι συγγενὴς τοῦ διαθέτου εἰς βαθμὸν κωλύοντα τὸν γάμον ἐστὶν ἀπαράδεκτος προτείνόμενος κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου. Α. Π. 263 τοῦ 70. — Ἡ προσλήψις ἐν διαθήκῃ μάρτυρος συγγενοῦς τοῦ κληροδόχου εἰς βαθμὸν

ἐξαίρεσέως δὲν καθιστήσιν ἄκυρον τὴν διαθήκην, ἀλλὰ τὸ κληροδότημα. Α. Π. 80 τοῦ 59, 263 τοῦ 70. Δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς ἐν δημοσίᾳ διαθήκῃ ἄλλοδαπός, θεωρούμενος κοινῶς ὡς πολίτης Ἑλλήν, διότι κατὰ τὴν ἐν τοῖς Ν. § 7 Εἰσηγ. (2, 10) καὶ 1 κωδ. (6, 23) παραδεδεγμένην ἀρχὴν ἡ κοινὴ συνείδησις τῶν πολιτῶν περὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ μάρτυρος καλύπτει πᾶσαν τυχόν περὶ τὴν ἱκανότητα ταύτην ἑλλειψιν αὐτοῦ. Α. Π. 325 τοῦ 64.

6. Ν. 21 Ἰουνίου 1837. Περὶ διακρίσεως κτημάτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

1. Κτῆμα ὀνομάζεται πᾶν ὃ, τι εἴμφορεῖ νὰ ᾖ ἀντικείμενον ἰδιοκτησίας δημοσίου, ἢ ἰδιωτικῆς.

2. Τὰ κτήματα εἶναι—ἐνσώματα ἢ ἀσώματα,—ἀντικαταστατὰ ἢ ἀναντικατάστατα, κινητὰ ἢ ἀκίνητα. (Συνάδουσι Ῥωμ. νόμοι).

3. Ἐνσώματων εἶναι πᾶν κτῆμα τοῦ ὁποίου διὰ τῶν αἰσθητηρίων ἀντιλαμβανόμεθα, τὰ δὲ κτήματα τὰ μὴ ὑποπίπτοντα τῇ αἰσθήσει εἰνε ἀσώματα. (Ν. 4 § 1 n. de rerum divis. (1. 8), τίτλ. Εἰσηγ. de reb. corp. et incorp. (2. 2)).

4. Ἀντικαταστατὰ κτήματα εἶναι, ὅσα δύνανται νὰ ἀποδοθῶσι δι' ἄλλων κτημάτων τῆς αὐτῆς ποσότητος καὶ ποιότητος· ἐκτείνῃ δὲ, τῶν ὁποίων ἡ ἀπόδοσις δὲν δύνανται νὰ γενῇ δι' ἄλλων, ἀλλ' ἀποδίδονται αὐτὰ ταῦτα, καλοῦνται ἀναντικατάστατα.

5. Τὰ κτήματα, τὰ ἄνευ βλάβης τῆς οὐσίας αὐτῶν δυνάμενα νὰ μεταφερθῶσιν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, λέγονται κινητὰ· τὰ δὲ τῆς ἐναντίας ἰδιότητος, ἀκίνητα. (Ν. 79 § 1 n. de leg (3. 32.) Ν. 2 n. de supp. leg. (33. 10). Ν. 60 n. de adque rer. dom. (44. 4). Ν. 1. § 6 καὶ 7 n. de vi et vi armet. (43. 16). Ν. 20 προτελ. n. quod vi aut clam (43. 24) Ν. 13 § τελ. Ν. 14. ε. n. de act. empt. et vend. (49. 1). Ν. 242 § τελ. πανδ. de verb. sig. (50. 16). Ν. 233 B. (2. 2)).

6. Κτήματα φύσει κινητὰ λογίζονται ἀκίνητα, ὅταν, ἥτοι δυνάμει τοῦ νόμου, ἢ τῇ προθέσει τοῦ ἰδιοκτήμονος, ἀποτελοῦν παρακολούθημα ἀκινήτου τινός. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 517 Ν. 1 n. de cond. (13. 3). Ν. 7 B. (24. 8). Ν. 13 § τελ. καὶ Ν. 46

(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Γ'.)

24

καὶ 17 §. 7 π. de act. empt. (19. 1). N. 242. π. de verb. sig. (50. 16). N. 233. B. (2. 2). Νεαρά 7 ἐν προοιμίῳ κτλ.).

7. Παρακολούθημα λέγεται πᾶν τὸ μετὰ κινήτου ἢ ἀκινήτου κτήματος εἰς διαρκῆ σύνδεσμον τεθειμένον· εἶναι δὲ ὄχι μόνον τὸ προσαύξημα κτήματός τινος, ἐφ' ὅσον δὲν χωρισθῇ ἀπὸ τοῦτου, ἀλλὰ καὶ τὰ παραρτήματα, ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν εἶναι δυνατόν νά γενῇ χρήσις τοῦ κυρίου κτήματος, ἢ τὰ ὅποια ὁ νόμος ἢ ὁ ἰδιοκτήτης ἐπροσδιώρισεν εἰς διαρκῆ ὑπηρεσίαν τοῦ κυρίου κτήματος.

N. Τὰ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ εἰσαχθέντα ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἔπιπλα δὲν ἀποτελοῦσι παρακολούθημα ἢ παραρτήμα τοῦ ἀκινήτου, ἅτε μὴ χρησιμεύοντα κατὰ προσδιορισμὸν τοῦ ἰδιοκτήτου εἰς διαρκῆ ὑπηρεσίαν τοῦ ἀκινήτου. Ὅθεν ἡ αὐτογνώμων κατάληψις αὐτῶν ὡς κινήτων εἰς τὴν κατοχὴν τινος ἀποτελεῖ τὸ τῆς κλοπῆς ἀδίκημα. A. II. 78 τοῦ 82.

8. Τοιαῦτα παρακολουθήματα ἀκινήτου κτήματος εἶναι ἰδίως τὰ ἑξῆς: — 1. πᾶν ὅ,τι εἶναι συμπεπηγμένον μετ' αὐτοῦ διὰ γύψου, ἀσβέστου, ἢ ἄμμοκονίας, καὶ δὲν δύναται ν' ἀποχωρισθῇ, χωρὶς νά πάθῃ αὐτὸ συντριβὴν ἢ χειροτέρευσιν, ἢ χωρὶς νά διαρραγῇ ἢ νά χειροτερεύσῃ τὸ μέρος τοῦ κτήματος, μεθ' οὗ εἶναι συμπεπηγμένον, οἷον καθρέπται καὶ εἰκόνες, ὅταν τὸ περίζωμά των ἀποτελῇ ἓν σῶμα μετὸν τοίχον· — 2. τὰ φυτὰ, τὰ δένδρα, τὰ ὀπωρικά, οἱ δημητριακοὶ καρποὶ, καὶ ὅσα ἡ γῆ παράγει χρήσιμα πράγματα, ἐν ὅσῳ δὲν ἐκκοπῶσιν ἀπ' αὐτῆς· — 3. ὁ σίτος, ἡ ξυλική, ἡ φορβή, καὶ πᾶν ἄλλο προϊόν, καὶ συνειλεγμένον ἂν ἦ, ἡ κόπρος, τὰ ζῶα, καὶ τὰ ἐργαλεῖα καὶ σκεύη, οἷον, ληνοὶ, λέδητες, ἄμβυκες, πίθοι, κάδδοι, σχοινία, ἄλυσσοι, πυροσβεστήρες, τὰ εἰς κτῆμα ἢ ἐργοστάσιόν τι ἀνήκοντα, καθ' ὅσον ὅλα ταῦτα εἶναι ἀναγκαῖα, καὶ ἐξειδικασμένως προσδιωρισμένα εἰς τὴν τακτικὴν καλλιέργειαν τοῦ κτήματος, ἢ τὴν τακτικὴν χρῆσιν τοῦ ἐργοστασίου· — 4. αἱ κυφέλαι τῶν μελισσῶν, αἱ περιστερὰι τῶν περιστερῶνων, καθ' ὅσον εἶναι προσδιωρισμέναι εἰς κτῆμά τι, ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ ἐν λίμναις ἰχθῦς. (Γαλλ. ἀστ. N. 525 § 1 N. 13 ε. π. de act. empt. et vend. (19. 1). N. 12 § 25 καὶ N. 24 π. de inst. vel. inst. (33. 7. — Γαλλ. ἀστ. N. 520. N. 13 § 10. π. (19. 1).

καὶ 13 καὶ 16 K. de act. empt. et vend. (4. 49). N. 44 P. de rei vind (6. 1). N. 43. B. (15. 1). κτλ.—Γαλλ. ἀστ. N. 522 εἰ. (Κατὰ 'Ρ. Δ. τὰ εἰς τὴν καλλιέργειαν ἐπιτήδεια ζῶα καὶ γεωργικὰ ἐργαλεῖα εἰσιν αἰετοτε κινητά).—Γαλλ. ἀστ. N. 524. (Κατὰ 'Ρ. Δ. τὰ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 4 ἐδ. μνημονευόμενά εἰσι κινητά).

9. Ἡ οἰκοδομικὴ ὕλη, ἡ ἐκ τῆς κατεδαφίσσεως κτιρίου τινὸς προερχομένη, θεωρεῖται ἀκίνητος, ἐν ὅσῳ εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ κατεδαφισθέντος κτιρίου· ἡ δὲ πρὸς κατασκευὴν ἢ ἐπισκευὴν κτιρίου τινὸς προσαχθεῖσα εἶναι κινήτη, ἐν ὅσῳ ὁ ἐργάτης δὲν τὴν μεταχειρισθῇ εἰς οἰκοδομήν. (Γαλλ. ἀστ. N. 532.—N. 17 § 15 καὶ 18 § 1 P. de act. empt. (19. 4). N. 17 καὶ 18 B. (19. 8). κτλ.).

10. Ἐπιπλα καλοῦνται ἐκεῖνα μόνον τὰ κινητά, ὅσα συντελνουν εἰς χρῆσιν καὶ καλλωπισμὸν τῶν οἰκημάτων, οἷον, τάπητες, κλῖναι, καθήκλαι, καθρέπται, κρεμαστά ὥρολόγια, τράπεζαι, εἰκόνες, ἰχνογραφήματα, ἀγάλματα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα· ἀλλ' ὅχι καὶ αἱ τῶν τριῶν τελευταίων ἀντικειμένων συλλογαί, αἵτινες δύνανται νὰ εὐρίσκωνται εἰς ἀποθήκας ἢ καὶ ἰδιαιτέρους θαλάμους. (Γαλλ. ἀστ. N. 533).

11. Ἡ πώλησις ἢ δώρησις οἰκίας μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ περιλαμβάνει ὅλα τὰ κινητὰ πράγματα, οὐχὶ ὅμως καὶ τὰ μετρητὰ χρήματα, οὐδὲ τὰς ὁμολογίας καὶ ἄλλα δίκαια, τὰ περὶ τῶν ὁποίων ἔγγραφα ἐμποροῦν νὰ ᾖναι κατατεθειμένα εἰς τὴν οἰκίαν. (Γαλλ. ἀστ. N. 536.—N. 44 § 6, 44, 64 καὶ 78 § 1, 86 καὶ 92 § 1 P. de legal. (3. 32)).

12. Ὅλα τὰ δίκαια θεωροῦνται ὡς κτήματα κινητά, ἐξαιρουμένων τῶν ἐπὶ τινος ἀκινήτου δουλειῶν, καὶ τῶν πρὸς διεκδικησιν ἀκινήτου τινὸς ἀγωγῶν, ἅτινα θεωροῦνται ὡς ἀκίνητα. (Γαλλ. ἀστ. N. 526. 529. Συγχάδουσι κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ 'Ρωμαϊκαὶ διατάξεις).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν κτημάτων, θεωρουμένων ὡς πρὸς τοὺς κυρίους αὐτῶν.

13. Τὰ κτήματα εἶναι ἤτοι δημόσια, ἢ ἰδιωτικά. (Γαλλ.

ἀστ. N. 537.—N. 42 K. mandati (4. 35). N. 74 B. (14. 1). N. 14 K. de SS. LL. (1. 2). Νεαρά 7 ἐν προοίμῳ).

14. Δημόσια κτήματα εἶναι, ὅσα ἀνήκουν εἰς τὴν ἐπικράτειαν.

15. Αἱ ὁδοὶ καὶ ἀγροὶ, αἱ διατηρούμεναι μετ' ἐξοδα τοῦ δημοσίου ταμείου, οἱ δυνάμενοι νὰ κατασταθῶσι πλευστοὶ ποταμοὶ μετὰ τὰς ὄχθας των, αἱ αἰγιαλοὶ, οἱ λιμένες, οἱ ὅρμοι, καὶ γένει ὅλα τὰ μέρη τῆς ἐπικρατείας, ὅσα δὲν δύνανται νὰ γένωσιν ἰδιοκτησίᾳ ἰδιωτικῇ, θεωροῦνται ὡς κτήματα δημόσια. Ὅχθαι καὶ αἰγιαλοὶ εἶναι ἡ περιστοιχοῦσα τὴν θάλασσαν ἢ τοὺς ποταμοὺς γῆ, καθ' ὅσον μέρος βρέγεται ἀπὸ τὰς μεγίστας πλημμύραις ἀναβάσεις τῶν ὑδάτων, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀπὸ τὰς ἐκτάκτους πλημμύρας. (Γαλλ. ἀστ. N. 538. N. 4 ἐ. π. de loc. et itin. (43. 7). N. 2 § 24 ἐ. π. ne quid in loco publ. (43. 8). N. 1 καὶ 2 B. (58. 8). κτλ.).

16. Ὅλα τὰ παρ' ἰδιωτῶν ἢ κοινοτήτων μὴ δεσποζόμενα, δηλαδή ὅλα τὰ ἀδέσποτα, καὶ τὰ τῶν ἀκλήρων ἀποθανόντων κτήματα, ἢ τὰ ἐγκαταλελειμμένα ὑπὸ τῶν κληρονόμων κτήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχουν ἄλλων ἀποδεδειγμένοι ἀπαρτήσεις, ἀνήκουν εἰς τὸ δημόσιον. (Γαλλ. ἀστ. N. 539.—N. 1 ἐν ἀρχ. N. τελευτ. K. de success. ed. (38. 9) καὶ N. 1 καὶ 4 K. de bon. vac. (10. 10).

17. Αἱ πόλεις, τὰ τεῖχη, αἱ τάφοι, καὶ αἱ ἐπάλξεις, καὶ γένει τὰ ὀχυρώματα τῶν φρουρίων ἢ ἄλλων πολεμικῶν χωρίων ἀποτελοῦν μέρος τῆς δημοσίου κτήσεως. (Γαλλ. ἀστ. N. 540.—§ 2 καὶ 10 Εἰσηγ. de rer. div. (2. 4). Θεοφ. αὐτόθι 8 § 2 καὶ 9 § 4 Πανδ. αὐτόθι (1. 8). N. 1 π. de cloac. (43. 23). N. 1 B. (48. 22). κτλ.).

18. Ἐπίσης τὰ γήπεδα, τὰ ὀχυρώματα, καὶ αἱ ἐπάλξεις τῶν χωρίων, τὰ ὅποια δὲν εἶναι πλέον χωρία πολεμικά, ἀνήκουν τὸ δημόσιον, ἐὰν ἐγκόρως δὲν ἀπηλλοτριώθησαν, ἢ δὲν ἔγινον ἰδιοκτησίᾳ ἰδιωτικῇ διὰ παραγράφης. (Γαλλ. ἀστ. N. 541.—N. 2 π. ne quid in loco publ. (43. 8). N. 2. B. (55. 8). ὁ μοναδ. N. π. de via publ. (43. 10). N. 4. Κωδ. de praescript. 30 vel 40 ann. (7. 39).

19. Ἰδιωτικὰ κτήματα εἶναι τὰ ἀνήκοντα εἰς ἓν ἢ καὶ πλεονεξία κατὰ μέρος ἄτομα, ἢ εἰς κοινότητά τινα.

20. Κτήματα κοινότητος εἶναι τ' ἀνήκοντα εἰς τὸ σύνολον ἀνθρώπων, ἀπατελούντων ἐν ἰδανικὸν πρόσωπον, καὶ οὐχὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰ άτομα, ἐξ ὧν σύγκειται τὸ ἰδανικὸν πρόσωπον. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 542).

21. Αἱ περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἀποκτῆται, διατηρεῖται, καὶ μεταδίδεται ἐγκύριως ἡ ἰδιοκτησία τῶν κτημάτων, ἐν τῷ πολιτικῷ νόμῳ περιεχόμεναι διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰ δημόσια κτήματα, καθ' ὅσον εἰδικοί νόμοι δὲν διατάττουσιν ἄλλως περὶ τῆς διοικήσεως τῶν κτημάτων τούτων.

22. Δίκαια ἐγκείμενα εἰς τὸ κτῆμα εἶναι τὰ τῆς διακατοχῆς, τῆς ἰδιοκτησίας, τῆς κληρονομίας, τῶν δουλειῶν, τῆς ὑποθήκης, καὶ τοῦ ἐνεχύρου. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 543. Ν. 24 κ. mand. (4. 35). Ν. 83 β. (14. 1). Ν. τελ. κ. de reb. alien (4. 50). § 3. Εἰσηγ. de servit. (2. 3). βασιλεῖου αὐτοῦ).

7. Ν. 1 Δεκεμβρίου 1836. Περὶ ἐνεχύρων.

1. Τὸ ἐνέχυρον εἶναι δικαίωμα, τὸ ὅποτον ὁ πιστωτὴς πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαιτήσεώς του ἀποκτᾷ ἐπὶ ξένου ἐπιδεκτικοῦ ἐκποιήσεως κινητοῦ πράγματος, διδομένου πρὸς αὐτὸν παρὰ τοῦ ὀφειλέτου, ἢ ὑπὲρ αὐτοῦ παρὰ τρίτου τιός, καὶ τὸ ὅποτον δίδει εἰς τὸν πιστωτὴν τὴν δύναμιν νὰ πληρόνεται ἐκ τοῦ πράγματος τούτου προνομιακῶς, προτιμώμενος τῶν ἄλλων πιστωτῶν κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας. Πολ. 940 ε. 936. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2071 ε. 2279 καὶ 2280). Παρὰ Ῥωμαίοις τὸ ἐνέχυρον ἐν γένει περιλαμβάνει ἐν ἑαυτῷ καὶ τὴν ὑποθήκην· ἀλλ' εἰδικώτερον ἢ ὑποθήκη εἶναι πραιτόριον σύμφωνον, δι' οὗ συνιστᾶται πραγματικὸν δικαίωμα ἐπὶ πράγματος πρὸς ἀσφάλειαν δανείου, μὴ μεταβιβαζομένης τῆς κατοχῆς αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἐν τῷ ἐνεχύρῳ παραδίδεται τὸ πρᾶγμα τῷ δανειστῇ. Ν. 17 § 2 Πανδ. de pactis. Ν. 9 § 2 Π. de pignor. κτλ.

2. Τὸ ἕνεκα ποσότητος ἀνωτέρας τῶν πεντήκοντα δρ. δοθέν ἐνέχυρον λογίζεται ὡς μὴ ὄν, ἐνόσω δὲν ὑπάρχει ἐγγράφον, ἔχον βεβαίαν χρονολογίαν (ἄρθρ. 413 καὶ 414 τῆς πολιτικῆς δικονομίας), καὶ διαλαμβάνον τὴν ὀφειλομένην ποσότητα, καὶ

τὴν περιγραφὴν τῶν ἐνεχυριασθέντων πραγμάτων. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2074). Παρὰ ῥ. ἀρκεῖ ἡ παράδοσις τοῦ πράγματος).

Ν. Τὸ ὑπερβαῖνον τὴν ἀξίαν τῶν 50 δρ. ἐνέχυρον δέον νάποδεικνύηται μόνον δι' ἐγγράφου, δι' ὅρκου ἢ διὰ δικαστικῆς ὁμολογίας συνοδῶς πρὸς τὸ ἄρθρον 300 τῆς Πολ. Δικον. Α. Π. 88 τοῦ 54. Ἀλλὰ μὴ ἐφαρμοζομένων τῶν διατάξεων τοῦ περὶ ἐνεχ. νόμου εἰς τὰ ἐμπορικὰ συναλλάγματα, ἐπεται ὅτι εἰς αὐτὰ ἐφαρμόζονται οἱ τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ὁρίσμοι· ὅθεν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου καὶ ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις. Α. Π. 63 τοῦ 45.

Β. Τὸ ἐν τῇ πρώτῃ ἄρθρῳ διαληφθὲν προνόμιον δὲν δύναται νὰ κατασταθῇ ἐπὶ μεταδοτικῶν πιστώσεων κινητῶν πραγμάτων, εἰμὴ δι' ἐγγράφου ἰδιωτικοῦ, ἔχοντος βεβαίαν χρονολογίαν, ἢ δημοσίου, κοινοποιουμένου εἰς τὸν ὀφειλέτην τῆς εἰς ἐνέχυρον δοθείσης πιστώσεως. (1) Πολ. 926, 964 ἐ. Ε. 449 ἐ. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2075. Παρὰ ῥ. ἐνεχυριάζονται κινητὰ τε καὶ ἀκίνητα).

(1) Διὰ τοῦ Ν. Υ'ΟΖ' τῆς 28 Ἰουλίου 1873 περὶ συστάσεως Τραπεζῆς τῆς κτηματικῆς πίστεως καὶ τοῦ Ν. ΩΚΘ' τῆς 18 Ἀπρ. 1880 περὶ κυρώσεως συμβάσεως μετὰ τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος πρὸς σύστασιν Τραπεζῆς ἐν Ἑπτανήσῳ ὠρίσθη ἡ ἐπομένη διαδικασία ὡς πρὸς τὰ εἰς ἐνέχυρον διδόμενα τῇ κτηματικῇ Τραπεζῇ καὶ ὡς πρὸς τὰ ἐν Ἑπτανήσῳ ἐνέχυρα παρὰ τῇ Πιστωτικῇ Τραπεζῇ. »Τὰ εἰς ἐνέχυρον διδόμενα τῇ Τραπεζῇ, εἴτε χρυσός, εἴτε ἀργυρὸς, εἴτε μετοχαὶ καὶ ὁμολογίαι, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο ἀσώματον πρᾶγμα, λαμβάνονται παρ' αὐτῆς ἀνευ ἐτέρας διατυπώσεως, ἢ διὰ μόνης τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν εἰς τὰ βιβλία τῆς Τραπεζῆς καὶ τῆς ἐκδόσεως ἀπλῆς ἀποδείξεως πρὸς τὸν ἐνεχυριάζοντα, (ἡ ἀπόδειξις αὕτη φέρει κατὰ τὸν Ν. ΩΚΘ' (ἀφορῶντα εἰς τὴν Πιστωτικὴν) κινητὸν χαρτόσημον ἡμῶν τοῖς χιλίοις ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τοῦ δανείου, μὴ ὑποκειμένου τούτου εἰς ὅδον ἕτερον τέλος χαρτοσήμου). Δύνανται δὲ νὰ ἐκποιηθῶσι τῶν εἰρημένων Τραπεζῶν τὰ ἐνέχυρα, ἅμα τὸ χρέος καταστῇ ἀπαιτητὸν, (ἀλλὰ κατὰ τὸν Ν. ΩΚΘ' τὰ μὲν χρεώγραφα καὶ μετοχαὶ ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ διὰ μεσιτῶν, ἢ, ὅπου δὲν ὑπάρχει τοιοῦτο, διὰ συμβολαιογράφου, τὰ δὲ λοιπὰ εἶδη μόνον διὰ συμβολαιογράφου, μετὰ παρέλευσιν δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως δι' ἐφημερίδος, ἂν τοιαύτη ἐκδόται τακτικῶς ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ καταστήματος ἢ ὑποκαταστήματος τῆς Τραπεζῆς ἢ, ἐν ἑλλείψει ταιαύτης, ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως πρὸς τὴν

δημοτικὴν ἀρχήν), χωρὶς νὰ ᾔναι ἡ μία ἢ ἄλλη Τραπεζα ὑπόχρεως εἰς τὴν τήρησιν τοῦ ἀπὸ 1 Δεκ. 1836 περὶ ἐνεχύρου νόμου, οὐδὲ εἰς τὰς περὶ συστάσεως καὶ ἐκποιήσεως τῶν ἐνεχύρων διατάξεις τῶν ἀστυνομικῶν τῆς Ἑπτανήσου νόμων, οὐδὲ εἰς τὰς διατάξεις ἐτέρου τινὸς νόμου ἐναντίου εἰς τὴν διάταξιν τοῦ προκειμένου αὐτοῦ. Ἡ διὰ συμβολαιογράφου ἐκποιήσις ἐνεργεῖται διὰ δημοπρασίας διεξαγχομένης ἐνώπιον αὐτοῦ, αἰτῆσαι τῆς Τραπεζῆς, ἐπὶ τῇ προειδοποιήσει τοῦ ὀφειλέτου πρὸ ὅκτω ἡμερῶν καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐτέρας διατυπώσεως. Ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ ἐνεχύρου πληρῶνεται ἡ ἀπαιτήσις τῆς Τραπεζῆς, προτιμωμένη παντὸς ἄλλου προνομίου καὶ παντὸς πραγματικοῦ δικαιώματος· ἡ δικαιοδοσία δὲ αὕτη κατὰ τὸν Ν. ΩΚΘ' δύναται νὰ χορηγηθῇ καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην τῶν ἐν Ἑλλάδι Τραπεζῶν διὰ Β. Διατ., ἐκδόσθαι τῇ προτάσει τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου (ἀρθ. 3). — Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τοῦ δικ. τούτου ἐχορηγήθη ἡ εἰρημένη διαδικασία ὡς πρὸς τὰ ἐνέχυρα τῇ μὲν Γενικῇ Πιστωτικῇ Τραπεζῇ καὶ τῇ Τραπεζῇ τῆς Βιομηχανικῆς πίστεως διὰ τοῦ ἀπὸ 6 Μαΐου 1880 Β. Διατάγματος, τοῖς δὲ ἐν Ἀθῆναις καὶ ἐν Πάτραις ὑποκαταστήμασι τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς διὰ τοῦ ἀπὸ 7 Μαΐου 1880 Β. Διατ. — Διὰ δὲ τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ Ν. ΔΟΓ' 12 Μαρτίου 1883 περὶ μεταβιβάσεως διατάξεων τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου ὥρισθη ὅτι καὶ τὰ εἰς ἐνέχυρον διδόμενα ἐμπορεύματα εἰς Τραπεζας, ὧν τὰ καταστατικά ἐνεκρίθησαν διὰ Β. Δ., λαμβάνονται παρ' αὐτῶν ἀνευ ἐτέρων διατυπώσεων ἢ διὰ μόνης τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν εἰς τὰ βιβλία τῶν Τραπεζῶν καὶ τῆς ἐκδόσεως ἀπλῆς ἀποδείξεως φεροῦσης κινήτων χαρτόσημον λεπτῶν 50 τοῖς γιλλίοις ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τοῦ δανείου, μὴ υποκειμένου τούτου εἰς οὐδὲν ἕτερον τέλος χαρτοσήμου· παράγονται δὲ τὰ δικαιώματα ἐνεχύρου, καὶ ὅσον ἡ κατὰ τὴν τῶν ἐμπορευμάτων περιῆλθεν εἰς τὰς Τραπεζας ἡ διατελεῖ ὑπάρχουσα παρ' αὐταῖς ἢ παρὰ τρίτῳ τινί, κοινῇ γνώμῃ τῶν συναλλαττομένων ἐκλεγομένων, μὴ ἀπαιτουμένης ἄλλης τινὸς διατυπώσεως· ἡ ἐκποίησις δὲ τῶν ἐνεχυρισθέντων τούτων ἐμπορευμάτων ἐνεργεῖται ὑπὸ συμβολαιογράφου διὰ δημοπρασίας διεξαγχομένης ἐνώπιον αὐτοῦ, αἰτῆσαι τῆς ἐνδιαφερομένης Τραπεζῆς, ἐπὶ τῇ προειδοποιήσει τοῦ ὀφειλέτου πρὸ ὅκτω ἡμερῶν καὶ ἀνευ ἐτέρας διατυπώσεως· ἐν δὲ τῇ πωλήσει τοῦ ἐνεχύρου πληρῶνεται ἡ ἀπαιτήσις τῆς Τραπεζῆς, προτιμωμένη παντὸς ἄλλου προνομίου καὶ παντὸς πραγματικοῦ δικαιώματος. — Κατὰ δὲ τὸ ἀρθρον 22 τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος

ἀλλὰ μόνον πιστοποιήσιν τοῦ σκοποῦ τῆς δόσεως τοῦ κινητοῦ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ συνταχθῇ εἰς διπλοῦν κατὰ τὸ ἄρθρον 409 τῆς πολ.τ. δικ. Α. Π. 523 τοῦ 52.

4. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν προνόμιον δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ ἐνεχύρου, ἂν τὸ ἐνέχυρον αὐτὸ δὲν ἐτίθῃ καὶ διατελῇ ὑπάρχον εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ πιστωτοῦ, ἢ τρίτου τινός, κοινῇ γνώμῃ τῶν συναλλαττομένων ἐκλεγομένου. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2076).

5. Ὁ πιστωτὴς δὲν δύναται, μὴ πληρωθεὶς, νὰ διαθέσῃ τὸ ἐνέχυρον· δύναται ὅμως νὰ προκαλέσῃ δικαστικὴν διαταγὴν, ἐπιτρέπουσαν νὰ μείνῃ παρ' αὐτῷ τὸ ἐνέχυρον ἀντὶ πληρωμῆς, μέχρι τῆς εἰς αὐτὸν ὀφειλομένης ποσότητος, κατ' ἐκτίμησιν γενομένην δι' ἐμπειροτεχνῶν, ἢ, μὴ συγκατανεύοντος εἰς τοῦτο τοῦ ὀφειλέτου, νὰ πωληθῇ διὰ πλειστηριασμοῦ. — Πᾶς ἐν τῇ συναλλάγματι ὄρος, ἐπιτρέπων εἰς τὸν πιστωτὴν νὰ εἰδιοποιηθῇ τὸ ἐνέχυρον, ἢ νὰ τὸ διαθέσῃ χωρὶς τῶν ἀνωτέρω διατυπώσεων, εἶναι ἄκυρος. (Τὸ ἄρθ. Γαλλ. ἀστ. Ν. 2078 διαφέρει καθ' ὅτι ὁ πιστωτὴς δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν κατακύρωσιν τοῦ ἐνεχύρου καὶ ἄνευ τῆς συναίνεσεως τοῦ ὀφειλέτου. Ἀντίκεινται διατ. ῥ. Δ.).

Ν. Τὸ ἄρθρον 5 τοῦ περὶ ἐνεχ. νόμου ἐννοεῖ διὰ τῆς τελευταίας αὐτοῦ διατάξεως μόνον τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἐδόθη τὸ ἐνέχυρον τῷ δανειστῇ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν καθ' ἣν ὑπάρχει τοῦτο εἰς χεῖρας τοῦ δανειστοῦ διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐκτελεστοῦ ἐγγράφου, ὅποτε ἔχων ὑπὲρ ἑαυτοῦ ὁ δανειστὴς τὸ κοινὸν δικαίον, ὃ χορηγεῖ παντὶ δανειστῇ τὸ δικαίωμα, ὅταν φέρῃ ἐκτελεστον δικαιογραφόν, νὰ κατάρχῃ καὶ πωλῇ κατὰ τοὺς περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως τύπους τὰ κινητὰ καὶ τὰκίνητα τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ, δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τὴν πώλησιν τοῦ ἐνεχύρου ἄνευ τινὸς δικαστικῆς διαταγῆς, ὡς σαφέ-

τῆς 22 Ἰουνίου 1843 « Ἐὰν ὁ ἐπὶ ἐνεχύρῳ ὀφειλέτης δὲν πληρώσῃ ἐμπροθέσμῳ τοὺς τόκους, ἢ τὸ κεφάλαιον καὶ τοὺς τόκους, τὰ κατατεθέντα ἐνέχυρα ἐκτίθενται εἰς δημοπρασίαν παρὰ τῆς Τραπεζῆς ἄνευ δικαστικῆς μεσολαβήσεως, φυλαττομένων ὅμως κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν περὶ ἐκποιήσεως κινητῶν κτημάτων ὑπαρχουσῶν διατάξεων τῆς πολιτικῆς δικονομίας. Τὸ περίσσευμα μετὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων καὶ τῶν ὀφειλομένων εἰς τὴν Τράπεζαν τῶν ὑπερημερίας ἀποδίδεται εἰς τὸν ὀφειλέτην. »

στερον εξάγεται καὶ ἐκ τοῦ ἀρθρου 954 τῆς πολιτ. δικον. ταῦτα διατάσσοντος ἐν παρομοίᾳ περιπτώσει. Α. Π. 26 τοῦ 47, 86 τοῦ 50. — Ἐπὶ ἐνεχύρου ἐκποιηθέντος ἐναντίον βητῆς ἀπαγορεύσεως ἀρμύζει κατὰ τοῦ ἐνεχυροῦχου δανειστοῦ ἢ τῶν κλοπιμαίων ἀπαιτήσεις (*condictio furtiva*), διότι, ὡς ἐκφράζεται ὁ νόμος 4 Πανθ. (13. 7), ὅταν συμφωνηθῇ νὰ μὴ ἐκποιήσῃ τὸ ἐνέχυρον ὁ ἐνεχυροῦχος δανειστὴς καὶ ὁμῶς παρὰ τὴν συμφωνίαν ἐκποιήσῃ αὐτό, ἐνέχεται ἐπὶ κλοπῇ αὐτοῦ, ὀφείλει ἐπομένως τὴν ἀποτίμησιν ὅσας πλείονας ἦν ὑπεδῆπρε τοῦ πράγμα ἦται τὴν κατὰ τὸ μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς ἀπὸ τῆς κλοπῆς χρονικὸν διάστημα μείζονα ἀξίαν τοῦ κλαπέντος· ὁ νόμος δὲ οὗτος δὲν κατηργήθη διὰ τοῦ νεωτέρου περὶ ἐνεχύρου νόμου, ἅτε οὐδεμίαν περιλαμβάνοντος διατάξιν καταργοῦσαν αὐτόν. Δύναται δὲ μόνον νὰ θεωρηθῇ κατηργημένη ἡ διατάξις, καὶ ἢν τότε μόνον δὲν ἐνέχεται τῇ τῶν κλοπιμαίων ἀπαιτήσει ὁ παρὰ τὰ συμπερασθημένα ἐκποιήσας τὸ ἐνέχυρον δανειστὴς, ὅταν προσηγηθῶσι τρεῖς διαμαρτυρίαι περὶ πληρωμῆς πρὸς τὸν ὀφειλέτην καὶ ὁμῶς οὗτος δὲν πληρώσῃ, διότι ἡ διατάξις αὕτη εἶναι ἐντελῶς διαδικαστικὴ. Α. Π. 269 τοῦ 72. Ὄφειλει δὲ προδήλως τὸ τίμημα, ὅπερ τὸ ἐνέχυρον εἶχε κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκποιήσεως ἢ τῆς καταδίκης, καὶ τὴν νόμιμον ἀποζημίωσιν. Α. Π. 150 τοῦ 71. — Ἐκ τῆς συστάσεως ἰδίας ἐπὶ τοῦ δανείου σχέσεως, καὶ ἢν ὁ δανειστὴς ἀπεδῆξαιτο ἐντολὴν τοῦ ὀφειλέτου περὶ πώλησεως τοῦ δοθέντος αὐτῷ ἐνεχύρου, ἵνα οὗτος πληρωθῇ διὰ τοῦ ἀντικείμενου αὐτοῦ, δὲν ἔπεται κατὰ νόμον τινὰ ἢ τοῦ ὀφειλέτου τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐνοχλῆς ἀπαλλαγὴ διὰ τοῦτο καὶ μόνον ὅτι ὁ δανειστὴς ἀνήγγειλεν αὐτῷ ὡς γενομένην τὴν πώλησιν, ὡς αὕτη δὲν συνέβη. Α. Π. 134 τοῦ 67.

6. Ὅταν τὸ ἐκπλειττηρίασμα δὲν ἐξαρκῇ πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ ὀλικοῦ χρέους, ὁ πιστωτὴς ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτῇ τὸ ἐλλειπὸν ἐκ τῆς λοιπῆς τοῦ ὀφειλέτου περιουσίας διὰ προσωπικῆς ἀγωγῆς.

7. Ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ διδόντος τὸ ἐνέχυρον, ὁ πιστωτὴς δὲν δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτοῦ· ὁ παραβαίνων τὴν διατάξιν ταύτην πιστωτὴς καταδικάζεται, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ὀφειλέτου, νὰ παραδώσῃ τὸ δοθὲν εἰς αὐτὸν ἐνέχυρον εἰς τρίτον, ἐκλεγόμενον παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2079. Ν. 33 § 1 καὶ 37 Π. de pignor. Ν. 6 Π. de nan. Ν. 12 ἐν ἀρχῇ Π. de distr. pign.).

8. Ὁ πιστωτής εἶναι, κατὰ τὰς ἐν γένει περί συναλλαγμάτων ἢ συμφωνητικῶν ὑποχρεώσεων διατάξεις, ὑπεύθυνος, ἕνεκα τῆς δι' ἀμέλειαν τοῦ συμβάσῃ τυχόν ἀπωλείας ἢ βλάβης τοῦ ἐνεχύρου. Ἀπ' ἐναντίας ὁ ὀφειλέτης εἶναι ὑπόχρεως πρὸς τὸν πιστωτὴν περί τε τῶν ἐπωφελῶν καὶ τῶν πρὸς συντήρησιν τοῦ ἐνεχύρου ἀναγκαίων ἐξόδων. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2080. Συνάδει κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ Ρ. Δ.).

9. Ἄν πρόκηται περί τοκοφόρου τινὸς πιστώσεως εἰς ἐνέχυρον δοθείσης, ὁ πιστωτής καταλογίζει τοὺς ἀπὸ τῆς πιστώσεως ταύτης τόκους εἰς τοὺς πρὸς αὐτὸν ὀφειλομένους τυχόν.— Ἐάν ὅμως τὸ χρέος, πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ ὁποίου ἐνεχυριάσθῃ ἡ πιστωσις, δὲν φέρῃ τόκους, ὁ καταλογισμὸς γίνεται ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τοῦ χρέους. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2081. — Ν. 5 § 2 π. de solut. Ν. 4, 2 καὶ 3 Κωδ. de pign., Ν. 44 Κωδ. de usuris.

10. Ὁ ὀφειλέτης, ἐν ὅσῳ ὁ κατέχων τὸ ἐνέχυρον δὲν καταχρᾶται αὐτοῦ, δὲν δύναται νάπαιτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν, πρὶν ἢ ὀλοσχερῶς ἐξοφλήσῃ, κατὰ τε τὸ κεφάλαιον, τοὺς τόκους, καὶ τὰ ἐξόδα, τὸ χρέος, τὸ διὰ τοῦ ἐνεχύρου ἀσφαλισθέν, καθὼς καὶ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 8 ὠρισμένα ἐξόδα. Ἄν παρὰ τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου πρὸς τὸν αὐτὸν πιστωτὴν συνωμολογήθῃ μετὰ τὴν δι' ἐνεχύρου συναλλαγὴν ἄλλο χρέος, τὸ ὅποιον κατέστη ἀπαιτητὸν πρὸ τῆς πληρωμῆς τοῦ πρώτου, ὁ πιστωτής δύναται νά ἐνεργήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἐπισχέσεως ἐπὶ τοῦ ἐνεχύρου ἕνεκα τῆς, λόγῳ τοῦ δευτέρου χρέους, ἀπαιτήσεώς του. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2082. Συνάδει κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ Ρ. Δ. καθιεροῦν τὴν ἐξ ἐνεχύρου πρωτότυπον ἀγωγὴν κατὰ τοῦ δανειστοῦ).

Ν. Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 10 καὶ τῶν νόμων Πανθ. 8, ἐν ἀρχῇ βιβλ. 13 τίτλ. 7 καὶ Κωδ. μον. βιβλ. 8 τίτλ. 27, ὁ δανειστὴς δὲν δύναται νά υποχρεωθῇ εἰς ἀπόδοσιν τοῦ ἐνεχύρου, πρὶν ἢ ὁ ὀφειλέτης ἐξοφλήσῃ πρὸς αὐτὸν τὸ ὀφειλόμενον. Α. Π. 103 τοῦ 52· ἡ δὲ διὰ λόγων γινομένη προσφορά τοῦ ὀφειλομένου δὲν εἶναι ἀληθὴς ἐξοφλήσις τοῦ χρέους, ὁ δὲ ὀφειλέτης κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ περί ἐνεχύρου νόμου δὲν δύναται νάπαιτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἐνεχύρου πρὶν ἢ ὀλοσχερῶς ἐξοφλήσῃ κατὰ τε τὸ κεφάλαιον, τοὺς τόκους καὶ τὰς δαπάνας τὸ διὰ τοῦ ἐνεχύρου ἀσφαλισθέν χρέος. Α. Π. 425 τοῦ 52. Οὕτως δικαιοὶ τὸν ὀφειλέτην νά ζητήσῃ δικαστικῶς τὴν ἐκποίησην τοῦ ἐνεχύρου ἢ κατάχρησις αὐτοῦ. Α. Π. 425 τοῦ 52.

11. Τὸ ἐνέχυρον εἶναι ἀδιαίρετον, καὶ τοι διαιρετοῦ ὄντος τοῦ χρέους μεταξύ τῶν κληρονόμων τοῦ ὀφειλέτου ἢ τοῦ πιστωτοῦ· ὁ τοῦ ὀφειλέτου κληρονόμος, ὁ πληρώσας τὸ ἐπιβάλλον τοῦ χρέους, δὲν δύναται νά πατήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἐπιβάλλοντος ἐκ τοῦ ἐνεχύρου, ἐνόσω τὸ χρέος δὲν ἐξοφληθῇ ὁλοσχερῶς. Δύναται δέ, ὅταν ὁ συγκληρονόμος δὲν πληρώσῃ ἐν καιρῷ τὸ ἐπιβάλλον εἰς αὐτὸν μέρος, νά αἰτήσῃ τὸν πλειστηριασμὸν τοῦ ἐνεχύρου· καὶ πάλιν, ὁ τοῦ πιστωτοῦ κληρονόμος, ὁ τὸ ἐπιβάλλον τοῦ χρέους λαθὼν, δὲν δύναται νά παραδώσῃ τὸ ἐνέχυρον μὲ βλάβην τῶν μὴ πω πληρωθέντων συγκληρονόμων του. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2083. — Ν. 8 § 2 καὶ 11 § 4 π. de pign. act. Ν. 65 π. de evict. Ν. 1 καὶ 2 Κωδ. de luit pig.).

12. Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὰ ἐμπορικὰ συναλλάγματα, εἰς τὰ ἐπ' ἐνεχύρῳ δανειστήρια, τὰ δι' ἀδείας τῆς ἀρχῆς καθεστηκότα, οὐδ' εἰς τὰς τραπέζας, ὅσαι θέλουν λάβει ἐν τῇ καταστατικῇ αὐτῶν ἐγγράφῳ τὴν ἀδειαν νά δανείζωσιν ἐπ' ἐνεχύρῳ, περὶ τῶν ὁποίων ἰσχύουν οἱ περὶ τούτων ἰδιαιτέρως γενομένοι νόμοι καὶ κανονισμοί. Ε. 93 καὶ 95. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2084).

8. Νόμοι περὶ ὑποθηκῶν.

Ν. 11 Αὐγούστου 1836. Περί τῶν ὑποθηκῶν. (1)

Γενικαὶ διατάξεις.

1. Ἡ ὑποθήκη εἶναι δικαίωμα πραγματικὸν ἐπὶ ἀλλοτρίων ἀκινήτων κτημάτων, πρὸς ἐξασφάλισιν ἀπαιτήσεως, ἀποκτώμενον δι' ἐγγραφῆς εἰς τὸ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ διὰ τοῦ παρόντος νόμου προσδιοριζόμενον βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν. Πολ. 1029. Ν. Ὑπ. 26 ἐ. 34 ἐ. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2114).

2. Μόνα ἐπιδεκτικὰ ὑποθήκης εἶναι· — 1) τὰ ὑποκείμενα εἰς ἐκποίηση ἀκίνητα κτήματα ὁμοῦ μὲ τὰ παρακολουθήματα αὐ-

(1) Διὰ τοῦ νόμου τούτου ἠκυρώθησαν ὁ Ν. 23 Ἀπριλίου 1835 περὶ σημειώσεως ὑποθηκῶν, ὁ Ν. 20 Μαρτίου 1836 περὶ προσωρινῆς σημειώσεως τῶν ὑποθηκῶν καὶ ὁ Ν. 31 Ἰουλίου 1836 περὶ ὑποθηκῶν.

των, ὅσα λογίζονται παρὰ τοῦ νόμου ἀκίνητα. (1) — 2) ἡ ἐπικαρπία τῶν αὐτῶν κτημάτων καὶ παρακολουθημάτων, δι' ὅσον καιρὸν διαρκεῖ. Ν. διακρ. κτημάτων 7 καὶ 8. 12. Ν. Ὑπ. 26 ε. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2118. 2119).

3. Ὁ παρὼν νόμος δὲν φέρει καινοτομίαν εἰς τὰς διατάξεις τῶν περὶ τῶν πλοίων ναυτικῶν νόμων. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2120).

4. Ὑποθήκη δὲν ἀποκτᾶται εἰς κτῆμα τρίτου χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν του. — Ἐπὶ κτημάτων κοινοτήτων, ὅσων δῆμων, σωματείων, φιλανθρωπικῶν καταστημάτων, καὶ τούτοις ἐξομοιούμενων μοναστηρίων, ὑποθήκη δύναται νὰ ἀποκτηθῇ μόνον συναινέσει τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων τῆς κοινότητος, ἢ ὅπου τοιοῦτοι δὲν ὑπάρχουν, ὅλων τῶν μελῶν τῆς κοινότητος· ἀλλὰ τοῦτο, ὅταν πρόκηται περὶ ὑποθήκης ἀποκτωμένης δι' ἰδιωτικῆς θελήσεως.

Ν. Κατὰ τὸ 4 ἄρθρον τοῦ περὶ ὑποθ. νόμου ὑποθήκη δὲν ἀποκτᾶται ἐπὶ κτήματος τρίτου ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ κύριος καθίσταται καὶ ὁ κτώμενος τὴν νομὴν πράγματός τινος καὶ μόνῃ τῇ διανοίᾳ τοῦ κυρίου ἄνευ τῆς ἐπιχειρήσεως ἐξωτερικῆς πράξεως ἐμφανούσης τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐξουσίαν, ἐὰν ὁ τέως νομεύς, μεταβαλὼν τὴν διάνοιαν τοῦ κυρίου εἰς διάνοιαν κατόχου ἐν ἀλλοτρίῳ ὀνόματι, συνήνεσε νὰ κατέχῃ τοῦ λοιποῦ τὸ πρᾶγμα ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ συλλαβόντος τὴν διάνοιαν τοῦ κυρίου ὡς πρὸς τοῦτο, (Π. (41, 2) 18 Βασιλ. (50, 2) 17 — Πανδ. 6, 1) 77 — Β. (15, 1), ἐπεταί, ὅτι καταστάντος οὕτω τινὸς κυρίου τοῦ πράγματος, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως αὐτοῦ ὑπογραφή ὑποθήκης ἐπὶ τοῦ πράγματος αὐτοῦ πρὸς ἀσφάλειαν ἀπαιτήσεως κατὰ τοῦ πρώην κυρίου. Α. Π. 237 τοῦ 51. — Κατὰ τὴν Α. Π. 495 τοῦ 52 ὁ περὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν δῆμων νόμος τῆς 25 Ἰανουαρίου 1852 λέγει βητικῶς, ὅτι οἱ ἔχοντες κατὰ τινος δήμου ἀπαιτήσεις νομίμως ἀνεγνωρισμένας ὀφείλουσι πρὸ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ νὰ ἀπευθύνωσι τῷ ἀρμοδίῳ δημάρχῳ τὴν περὶ πληρωμῆς αἴτησιν αὐτῶν, ὁ δὲ δήμαρχος νὰ σημειώσῃ ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ἔτους τὰ παιτούμενα ποσά, ἀλλῶς οἱ πιστωταὶ τοῦ δήμου δικαιοῦνται νὰ προβαίνωσιν εἰς κατάσχεσιν ἐπὶ τοῦ πεμπτημορίου τῶν τακτικῶν ἢ ἐκτάκτων προσόδων τοῦ δημοτικοῦ προϋ-

(1) Αἱ ἐπὶ ἀκινήτου ὑποθήκαι δὲν ἐκτείνονται εἰς τὸ ἐν αὐτῷ μεταλλεῖον, καθότι κατὰ τὸ 8 ἄρθρ. τοῦ περὶ μεταλλείων νόμου ἡ παραχώρησις μεταγραφεῖσα παρέχει διηγεκὲς δικαίωμα κυριότητος.

πολογισμού τοῦ ἔτους ἐκείνου καὶ τῶν ἐπομένων. Ἐντεῦθεν ἔπεται, ὅτι ἀπέκλεισε πᾶσαν πρὸς τοῦτο ἄλλης περιουσίας τῶν δήμεν ἐκποίησιν, ἐκβαλλομένην ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν πιστωτῶν αὐτῶν καὶ ἐπομένως καὶ τὴν ὑποθήκευσιν τῶν ἀκινήτων αὐτῶν κτημάτων.—Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 97 τοῦ 54 τὸ ἀπὸ 1 Μαρτίου 1853 Διατ. διατάσσον τὴν ἀναστολὴν τῆς πληρωμῆς τῶν πρὸ τοῦ ἔτους τοῦτου καθυστερησάντων χρεῶν τοῦ Δημοσίου δὲν ἐπιφέρει ἀναγκαίως τὴν κατάργησιν τῶν κεκτημένων ἐπὶ ὠρισμένου κτήματος τοῦ Δημοσίου δικαιωμάτων ὑποθήκης, ἥτις ἐκτίθη δυνάμει νόμου ἢ συμφωνίας, καθότι ἡ ἀπαξ κτηθεῖσα διατηρεῖται ἕως τῆς ἀπασθέσεως τοῦ χρέους, δυνάμει δὲ τοῦ μνησθέντος διατάγματος τὰ καθυστεροῦντα χρεῖα τοῦ δημοσίου δὲν ἀπασθέσθησαν, ἀλλ' ἡ πληρωμὴ αὐτῶν ἀνεσταλῇ. Ὅθεν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐξάλειψις τῆς ἐπὶ ὠρισμένου κτήματος τοῦ δημοσίου ἐγγραφείσης ὑποθήκης. Α. Π. 97 τοῦ 54.

5. Ὅσοι δὲν ἔχουν ἐπὶ τῶν ἐπιδεκτικῶν ὑποθήκης κτημάτων εἰμὴ δικαίωμα περιωρισμένον, ἢ ὑποκείμενον εἰς διάλυσιν, δὲν δύνανται νὰ τὸ ὑποθηκέυσουν μὲ συμφωνίας ὑπερβαινούσας τὸν περιορισμὸν ἢ τὸν ὅρον τῆς διαλύσεως. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2125. — Ν. 3 § 4. Ν. 31 § 2. Ν. 13 π. de pig. et hyp. Ν. 2 κωδ. si pignus pignori dat. sit. Ν. 3 καὶ 8 ἐν ἀρχῇ π. quib. mod. pig. vel hypoth. solv. Ν. 4 § 3 π. de in diem addict. Ν. τελ. § 3 κ. comm. de legat. Ν. 54 π. de reg. jur).

Ν. Τοῦ μὲν ἄρθρου ὃ ὀρίζοντες, ὅτι οἱ ἔχοντες ἐπὶ τῶν ἐπιδεκτικῶν ὑποθήκης κτημάτων περιωρισμένον δικαίωμα δὲν δύνανται νὰ ὑποθηκέυσουν ἐπὶ συμφωνίας ὑπερβαινούσαις τὸν περιορισμὸν, τοῦ δὲ 15 ὅτι ὁ διομολογῶν ὑποθήκην δεόν νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἱκανότητα τῆς ἐκποιήσεως τοῦ κτήματος, ἐφ' οὗ χορηγεῖ τὴν ὑποθήκην, ἔπεται, ὅτι, ὑπάρχοντος περιορισμοῦ κωλύοντος τὴν ἐκποίησιν, πᾶσα διομολόγησις ὑποθήκης παρὰ τοῦ ὑπὸ τὸν περιορισμὸν τοῦτον κυρίου καὶ πᾶσα ἐπομένως κατὰ τοιοῦτου κυρίου ὑπὸ δανειστῶν αὐτοῦ ἐγγραφείσα ὑποθήκη ἢ προσημείωσις εἶναι ἀνίσχυρος ἐντελῶς. Α. Π. 184 τοῦ 64.

6. Ὅστις δώσῃ ἐν γνώσει ἀλλότριον κτῆμα εἰς ὑποθήκην, ἢ ὅστις, ὦν μετακλητὸς ἰδιοκτήτης, παραλείπη νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὸν ὑποθηκικὸν πιστωτὴν τὸν περιορισμὸν τοῦτον τῆς ἰδιοκτησίας του, ὑπόκειται εἰς τὰς ἀποζημιώσεις καὶ εἰς πολιτικὴν φυλάκισιν, φυλαττομένων καὶ τῶν ποινῶν, εἰς ὅσας δώσουν χώραν αἱ πράξεις του. Πολ. 999 § 3 καὶ 4. Π. Ν. 396 ε.

7. Ἄν ἀπὸ ἀμέλειαν ἢ δόλον τοῦ χρεώστου ἀφανισθῇ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, ἢ ἐλαττωθῇ ἡ ἀξία του, δύναται ὁ πιστωτὴς εἴτε νά παραιτήσῃ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ χρέους πρὸ τῆς προθεσμίας, εἴτε νά ζητήσῃ νά ἐμποδισθῇ ὁ χρεώστης διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ ἀπὸ τὰς ἐπιβλαβεῖς πράξεις του, εἴτε τέλος νά αἰτήσῃ ἐπὶ ἄλλων κτημάτων αὐτοῦ ὑποθήκην ἀνάλογον τῆς ἀφανισθείσης ἢ ἐλαττωθείσης ἀσφαλείας του.

8. Δύο ὅροι ἀπαιτοῦνται πρὸς ὑπαρξίν τῆς ὑποθήκης. — 1. τίτλος χορηγῶν δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς. — 2. ἐγγραφή τῆς ἀπαιτήσεως εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν.

9. Τὸ πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης δικαίωμα, τὸ ὅποτον χορηγεῖται ὁ τίτλος, ἐκτείνεται εἰς ὅλα τὰ κίνητα κτῆματα τοῦ χρεώστου, ἂν δὲν περιορίζεται εἰς ῥητὰ κτῆματα ἀπὸ τὸν νόμον, ἀπὸ δικαστικὴν ἀπόφασιν, ἢ ἀπὸ ἰδιωτικὴν θέλησιν. — Ἡ ἐγγραφή ὁμοῦ δὲν γίνεται, εἰμὴ δι' ὠρισμένην ποσότητα, καὶ ἐπὶ ὠρισμένων κτημάτων. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2122 Βαυαρ. Ν. ὑποθ. 11).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ τῶν τίτλων τῶν χορηγούντων δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης.

10. Οἱ τίτλοι, οἱ χορηγοῦντες δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης, εἶναι ὁ νόμος, δικαστικὴ ἀπόφασις, ἢ ἰδιωτικὴ θέλησις. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2116).

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ τοῦ νόμου.

11. Δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ἔχουν, δύναται τοῦ νόμου, μόνον οἱ ἐξῆς πιστωταί. — 1. ἡ ἐπικράτεια, ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν φορολογουμένων δι' ὁποιοσδήποτε καθυστερήσαντας φόρους. — 2. ἡ ἐπικράτεια, (1) τὰ θρησκευτικὰ καὶ φιλανθρω-

(1) Δυνάμει ἐιδικῶν νόμων ἔχει ἡ Ἐπικρ. νόμιμον τίτλον πρὸς ἐγγραφήν ὑποθήκης καὶ 1) ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τοῦ ἐνοικιαστοῦ τῶν ἐγκτητικῶν φόρων καὶ τοῦ ἐγγυητοῦ αὐτοῦ (ἄρθρ. 4 τοῦ Ν. 202' τοῦ 1855). (τὸ δικαίωμα δὲ τῆς ἐγγραφῆς ἐδόθη καὶ τοῖς ἐγγυηταῖς τῶν ἐνοικιαστῶν ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν πρωτοτύπων ὑφειλετῶν διὰ

πικὰ καταστήματα, καὶ οἱ δῆμοι, διὰ τὰς προκυπτούσας ἀπὸ τὴν διαχειρίσιν τῆς περιουσίας των ἀπαιτήσεις, ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τῶν διαχειριστῶν (1) ἢ τῶν ἐγγυητῶν αὐτῶν.— Ἀπαλλάττονται ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην οἱ διαχειρισταὶ καὶ οἱ ἐγγυηταὶ αὐτῶν, ἂν ἔδοσαν ἤδη ἄλλην ἀποχρῶσαν ἀσφάλειαν, μὲ συγκατάθεσιν τῆς ἐπικρατείας, τῶν δῆμων, ἢ τῶν εἰρημένων καταστημάτων, καὶ μὲ ἔγκρισιν τῆς ἐπιτροπῆς ἀρχῆς, ἂν ὑπάρχῃ.— 3. οἱ ἀνήλικες καὶ οἱ ὑπὸ κηδεμονίαν, ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τῶν ἐπιτρόπων, τῶν κηδεμόνων, ἢ τῶν ἐγγυητῶν αὐτῶν, διὰ τὰς προσερχομένας ἀπὸ τὴν διαχειρίσιν τῆς ἐπιτροπῆς ἢ τῆς κηδεμονίας ἀπαιτήσεις, κατὰ τὰς εἰδικωτέρας διατάξεις τῶν ἄρθρων 12 καὶ 13. (2) — 4. ἡ σύζυγος, ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τοῦ ἀνδρός, διὰ τὴν προτὶκα αὐτῆς, διὰ τὴν λοιπὴν περιουσίαν τῆς, ἂν τὸν παραχωρήσῃ τὴν διαχειρίσιν ταύτης, καὶ διὰ τὰς περὶ ἀποζημιώσεως ἀπαιτήσεις, ὅσαι προέλθουν ἀπὸ ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ἀναλάβῃ ὁμοῦ μὲ τὸν ἄνδρα τῆς, ἢ κατὰ παραγγελίαν αὐτοῦ.— 5. τὰ τέκνα, ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς αὐτῶν, διὰ τὴν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν δύνανται

τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ Ν. ΣΚΗ' τοῦ 1861. 2) ἐπὶ τῶν πλειστηριαζομένων ἐθνικῶν, ἐπισκοπικῶν καὶ εἰς διαλυομένας μονὰς ἀνηκόντων φθαρτῶν κτημάτων, ὡς καὶ τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν ἐθνικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν οἰκοπέδων, πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ τιμήματος αὐτῶν, οὗ τὰ ¹/₆ καταβάλλονται εἰς 10 ἐτησίας δόσεις. (ἄρθρ. 1 καὶ 3 τοῦ Ν. ΙΖ' τοῦ 1863 περὶ ἐκποιήσεως φθαρτῶν κτημάτων).

(1) Ὅρα περὶ διαχειριστῶν τῆς δημοσίας περιουσίας ὑπολόγων Διατ. περὶ Ἑλ. Συνεδρίου § 16. Ν. περὶ Δημοσίου λογιστικοῦ ἄρθρ. 42, 171 καὶ ε., 211 καὶ ε. Ὅρα καὶ ἄρθρ. 97 — 104 Δημ. Ν. ἐξ ὧν προκύπτει, ὅτι διαχειριστὴς εἶναι ὁ δημ. εἰσπράκτωρ, τοῦ δημάρχου ὄντος διατάκτου.

(2) Ἀλλὰ κατὰ τὸν μεταγ. τοῦ παρόντος νόμον τοῦ 1861 περὶ ἐπιτρ. οἱ μὲν ἀχειράζεται ἀνήλικος καὶ οἱ ἀπηγορευμένοι διατελοῦσιν ὑπὸ ἐπιτροπείαν, οἱ δὲ χειράζεται ὑπὸ κηδεμόνα καὶ οἱ ἄσωτοι ὑπὸ ἀντιλήπτορα. Ὅθεν, τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου παρέχοντος δικαίωμα πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης μόνον διὰ τὰς ἐκ τῆς διαχειρίσεως ἀπαιτήσεις, τῶν δὲ κηδεμόνων καὶ ἀντιληπτῶρων μὴ ἐχόντων διαχειρίσιν, δῆλον ὅτι μόνον κατὰ τοῦ ἐπιτρόπου ἐγγραπτέα τανῶν ὑποθήκη.

νάπαιτήσουν ὡς πατρικὴν ἢ μητρικὴν, ἢ ἄλλως ἀποκτηθῇ παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἀνελικίας των.—6. οἱ κληροδόχοι καὶ στυταὶ τῆς κληρονομίας, ἐπὶ τῶν κληρονομικῶν ἀκινήτων συγκληρονόμοι ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀκινήτων, διὰ τὰς ὁρισθεὶς τὸν μοιρασμὸν τῆς κληρονομίας πληρωμαί, καὶ διὰ τὴν κησιν τῶν κληρονομικῶν πραγμάτων.—7. οἱ ἀρχιτέκτονες ἐργολάβοι, καὶ οἱ ἐργάται, διὰ τὰς ἀπαιτήσεις, ὅσαι προέβη ἀπὸ τὴν οἰκοδόμησιν, ἀνοικοδόμησιν, ἢ ἐπισκευὴν κτιρίων οἱ χορηγήσαντες ὕλην δι' αὐτάς, ἐπὶ τῶν αὐτῶν κτιρίων.—8. δανεισταί, ἐπὶ τῶν ἐνοποθηκίων κτημάτων, διὰ τοὺς καθυστασαντας τόκους τῶν δανείων, καὶ διὰ τὰ ἐξῆδα, ὅσα προέβη ἀπὸ τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης καὶ ἀπὸ τὴν δίκην καὶ σύναξιν τῶν ὑποθηκίων χρεῶν. (1) Πολ. 940. (Γαλλ. ἀσ. 2102 ἐ. 2121. Βαυαρ. Ν. 12).

(1) Δικαίωμα πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἐκ τοῦ νόμου ἔχουσιν μεταλλεῖον καὶ 1) ὁ εὐρετὴς μεταλλεῖον πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ὕφους αὐτῶ ἀποζημιώσεως, ἐὰν μὴ παραχωρηθῇ αὐτῶ τὸ μεταλλεῖον 2) οἱ διὰ δημοσίου ἐγγράφου ἀποδεικνύοντες, ὅτι ἐχορήγησαν χρὸς εὐρεσιν αὐτοῦ ἢ ἐπιχείρησιν τῶν προπαρασκευαστικῶν μετὰ κατασκευὴν μηχανῶν ἢ ἄλλων κατασκευασμάτων ἢ μετάλλευον μεταλλεῖον (ἀρθρα 18 καὶ 21 τοῦ νόμου περὶ μεταλλείων). Ἰ. κατὰ τὸν περὶ τῶν ἐν Πάτραις οἰκοπέδων ὙΝΖ' τῆς 10 Ἀπρ. νόμον (ἀρθ. 14—18) τὰ τῆς κατω πόλεως Πατρῶν οἰκοπέδα, καὶ λατρεύμενα πρὸς τὰ τῆς ἀνω πόλεως, ἐὰν ὥς βεβαρημένα διὰ δουλείας περιέρχονται εἰς τὸ δημοσίον ἀπηλλαγμένα αὐτῶν, ἀλλὰ διδοται ἐκ τῶν δουλειῶν τούτων δικαίωμα πρὸς ἀποζημιώσεως, ἀποζημιώσεως δι' ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἐπὶ τοῦ εἰς ἀνταλλαγὴν τοῦ δουλείου ἀκινήτου κτήματος δοθέντος ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐτέρου ἐν τῇ κατω πόλει γηπέδου· οἱ ἀξιόυντες δὲ τοιαύτην ἀποζημίωσιν ἕνεκα δουλείας ἐγγεγραμμένης ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν μεταγραφῶν, ὀφείλουσι νάναγξιν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ ἔτους τῷ ὑποθηκοφύλακι, ὀρίζοντες καὶ ὁ ποσόν, οὗτος δὲ κρατεῖ βιβλίον, ἐνθα καταχωρίζει σημεῖον ἀπαιτήσεων τούτων· ἅμα δὲ τῇ μεταγραφῇ τοῦ λόγῳ ἀποζημιώσεως ἀνταλλαγῆς παρὰ τοῦ Δημοσίου ὁριστικῶς χορηγηθέντος γηπέδου ὑποθηκοφύλαξ ὀφείλει νὰ ἐγγράψῃ εἰς βάρος αὐτοῦ ἀντὶ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ ἀνω πόλει γηπέδου ὑποθηκίων νῆαν ὑποθήκης ἀσφάλειαν τῆς ἕνεκα τῶν δουλειῶν αὐτῶν ἀποζημιώσεως, ἐὰν τὴν ὁρισμένην, ἢ προσημείωσιν, ἐὰν ὅπωςδὴποτε ἀμφισβητηται, μετὰ μῆνας ἀπὸ τῆς μεταγρ. τὰ μὴ ἐγγραφέντα δικαίωματα μετατρέψῃ εἰς ἀπλὰς ἐνοχικὰς ἀπαιτήσεις.

14. Π ὡς τοκοφόρος ἐγγεγραμμένη ἀπαίτησις χορηγεῖ δικαίωμα τοῦ δανειστῆ νὰ καταταχθῇ καὶ διὰ τοὺς τόκους. Μόνον δὲ διὰ τοὺς εἰς ὑπερμερίαν τόκους ἀπαιτεῖται νέα ἐγγραφή ὑποθήκης. Α. Π. 214 τοῦ 77.—Κατὰ τὸ ἄρθρον 11 ἐδ. 4 καὶ ἄρθρον 61 ἐδ. 4 ἡ μὲν σύζυγος διακαιοῦται εἰς κτῆσιν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τοῦ ἀνδρός διὰ τὴν προικὰ αὐτῆς, ὁ δὲ ἀνὴρ ὀφείλει νὰ αἰτήσῃ τὴν ἐγγραφὴν τῆς τοιαύτης ὑποθήκης καὶ δύναται πᾶς συγγενὴς τῆς γυναίκος νὰ αἰτήσῃ αὐτήν. Λαθόντος δὲ τοῦ νομοθέτου τοιαύτην πρόνοιαν πρὸς κτῆσιν ὑποθήκης ὑπὲρ τῆς προικός, οὐ ἔνεκα δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ εὐλόγως, ὅτι κατέλιπεν ὕστερον ἀπροστάτευτον τὴν αὐτὴν ὑποθήκην, κτηθεῖσαν ἤδη ἀπαγορευομένης δὲ ῥητῶς καὶ τῆς πρὸ τοῦ γάμου συμφωνίας περὶ μὴ ἐγγραφῆς ὑποθήκης, ἔπεται κατὰ μείζονα λόγον, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ παραίτησις τῆς κτηθείσης ὑποθήκης μετὰ τὸν γάμον, ὅτε ὁ σύζυγος δύναται νὰ ἐξασκῇ ἐπιρροὴν ἐπιβλαβὴ ἐπὶ τῆς θελήσεως τῆς συζύγου. Α. Π. 140 τοῦ 85, 58 τοῦ 86 (τῆς ὁλομελείας). Ἀλλὰ (κατὰ τὴν Α. Π. 49 τοῦ 85 καὶ τὴν γνώμην τῆς μειονοφηρίας τῆς Α. Π. 140 τοῦ 85) τοῦ περὶ ὑποθ. νόμου ἀποφαινομένου μὲν ἄκυρον τὴν μεταξὺ συζύγων συμφωνίαν περὶ μὴ ἐγγραφῆς ὑποθήκης πρὸς ἀσφάλειαν τῆς προικός, ἀλλὰ μὴ καταργοῦντος πᾶσαν τοῦ 'Ρ. Ν. διάταξιν, περὶ ἧς αὐτὸς δὲν διέλαθεν, ἐπομένως οὐδὲ τὴν διάταξιν, καθ' ἣν ἡ ἐνθήλικος γυνὴ δύναται νὰ παραιτηθῇ τὴν ἐπὶ ὠρισμένων κτημάτων τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐγγραφεῖσαν ὑποθήκην ἢ συναινέσῃ εἰς τὴν ἐξάλειψιν αὐτῆς (Κωδ. (4. 29) 21 Βασ. (26. 7), μὴ δυναμένης δὲ νὰ ἐπεκταθῇ τῆς διατ. τοῦ 61 ἄρθρ. ἐδ. 4 εἰς τὴν ἀπαγορεύσιν καὶ τῆς παραίτησεως τῆς συζύγου ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἐπὶ εἰδικῷ πράγματι, ἔπεται, ὅτι δύναται ἡ σύζυγος νὰ παραιτηθῇ τὴν ἐγγραφεῖσαν ἤδη ὑπὲρ αὐτῆς ὑποθήκην. — Δυνάμει τοῦ προικοσυμφώνου ἡ γυνὴ δύναται νὰ ἐγγράφῃ ὑποθήκην ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ συζύγου. Ἐὰν δὲ ὥσιν ἀδιαιρέτα, ἀνήκοντα ἐν μέρει ἄλλω ἢ ἄλλοις, ἡ ἐγγραφή περιορίζεται ἐπὶ τῆς ἰδανικῆς μερίδος τοῦ συζύγου. Ἀποφ. Ἐφ. Ἀθην. 18341 τοῦ 60. — Οὕτε οἱ περὶ παραχωρήσεως γηπέδων εἰς τοὺς Χίους νόμοι χορηγοῦσι τῷ δημοσίῳ δικαίωμα ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἐπὶ τῶν παραχωρηθέντων κτημάτων, οὔτε ὁ περὶ ἐκποιήσεως ἔθνικων κτημάτων νόμος, ὅστις μόνον ὀρίζει, ὅτι τὸ δημόσιον διατηρεῖ ἐπὶ τοῦ ἐκποιηθέντος κτήματος καὶ μετὰ τὴν παράδοσιν αὐτοῦ τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος ἄχρι τῆς ἐντελοῦς πληρωμῆς τοῦ τιμήματος, διατάττει νὰ ἐγγράφηται ἡ πρὸς τὸ δικαίωμα τῆς ὑποθ. ἀσυμβίβαστος ἐπιφύλαξις εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν. Α. Π. 190 τοῦ 48.

12. Ὁ ἐπίτροπος, ἢ ὁ κηδεμών, ἀναλαμβάνων τὰ ἔργα τῆς ἐπιτροπείας ἢ κηδεμονίας, ὑποχρεοῦται νὰ προσφέρῃ ὑποθήκην μόνον διὰ τὰ εἰς αὐτὸν ἐμπιστευόμενα μέρη τῆς κινητῆς περιουσίας τοῦ ἀνήλικου ἢ τοῦ ἀπηγορευμένου. — Ἡ ὑποθήκη θέλει ἐγγράφῃσθαι διὰ ῥητὴν ποσότητα, προσδιοριστέαν ἀναλόγως τῆς ἀξίας τῶν εἰς αὐτὸν ἐμπιστευθέντων κινητῶν.

13. Ἄν ὁ ἐπίτροπος βραδύνη νὰ δώσῃ λόγον τῆς διαχειρίσεώς του, ἢ, δίδων λόγον, ἀποδειχθῇ ἀμελής, ὁ ἀντεπίτροπος, τὸ συγγενικὸν συμβούλιον, ἢ αἱ ἀρμόδιαι ἀρχαὶ ὀφείλουσιν νὰ παιτήσουν ἀπ' αὐτὸν ὑποθήκην ἀνάλογον μὲ τὰ ὑπολογιζόμενα ἐτήσια εισοδήματα τῆς περιουσίας τοῦ ἀνήλικου. — Ὅφειλει ὑποθήκην καὶ διὰ τὰς ἐλλείψεις, ὅσαι ἀνακαλυφθοῦν εἰς τοὺς ἐτήσιους λογαριασμούς, ἢ εἰς τὸν γενικὸν λογαριασμὸν τῆς ἐπιτροπικῆς διαχειρίσεώς του.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων.

14. Αἱ τελεσίδικαι ἀποφάσεις τῶν πολιτικῶν, τῶν ἐμπορικῶν, καὶ τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων παρέχουν δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης. — Τὸ αὐτὸ δικαίωμα παρέχουν αἱ τῆς αὐτῆς ἰσχύος ἀποφάσεις τῶν ἐγκληματικῶν δικαστηρίων διὰ τὰς πολιτικὰς ἀποδόσεις, καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν διαιτητῶν καὶ τῶν ξένων δικαστηρίων, ὅταν ᾗναι ἐκτελεστέαι. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2123).

Ν. Δυνάμει ἐκθέσεως ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως δὲν ἐγγράφεται ὑποθήκη. Ἀπ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 15715 τοῦ 58.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τῆς ἰδιωτικῆς θελήσεως.

15. Ὁ χρεώστης, ἢ, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 4 ἄρθρου, ἄλλος τρίτος ὑπὲρ αὐτοῦ, δύναται διὰ διαθήκης ἢ συμφωνίας νὰ διομολογήσῃ ὑποθήκην. Ὁ διομολογῶν ὅμως αὐτὴν πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκποιῇ τὰ κτήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων δίδει τὴν ὑποθήκην. (4) (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2124 — Ν. 4 § 4 p. quae res pig. vel hypoth. Ν. τελ. κ. de reb. alien.

(1) Περὶ 4, 66, 106, 130, 132 καὶ 135 τοῦ περὶ ἐπιτρ.

Ν. μοναδ. Κ. si comm. res pig. dat. sit. Ν. 3 § τελ. Π. qui pot. in pig).

Ν. Ῥητῶς ὀρίζοντος τοῦ 959 ἄρθρου τῆς πολ. δικ. ὅτι ἀπὸ τῆς εἰς τὸν ὀφειλέτην κοινοποιήσεως τῆς κατασχέσεως στερεῖται τοῦ δικαιώμα-
 τῆς διαθ. τοῦ κατασχεθέντος, ἐπεταί, ὅτι εἶναι ἄκυρος αὐτοδικαιως
 πᾶσα ἔκτοτε ὑπ' αὐτοῦ παραχωρηθεῖσα ὑποθήκη· ἐκ τούτου δὲ προκύ-
 πτει, ὅτι δυνάμει τοῦ νόμου ἡ δικαστικῆς ἀποφάσεως δύνανται νὰ ἐγ-
 γραφῶσι καὶ μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς κατασχέσεως ὑποθήκαι· μέγροι
 τῆς κατατάξεως, διότι αὗται δὲν ἀπορρέουσιν ἀπὸ τῆς θελήσεως τοῦ
 ὀφειλέτου. Α. Π. 140 τοῦ 49. Καὶ διατάσσει μὲν ὁ νόμος (ἄρθρ. 960
 πολ.) τὴν ἐγγραφὴν τῆς κατασχέσεως εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν
 πρὸς ὁδηγίαν τῶν τρίτων, ἀλλ' οὐδόλως ὀρίζει ἄκυρότητα τῆς κατα-
 σχέσεως διὰ τὴν μὴ ἐγγραφὴν αὐτῆς, περι-ριζώμενος μόνον εἰς τὴν
 ἐπιβολὴν τῆς περὶ ἀποζημιώσεως εὐλόγησιν εἰς τοὺς ἐπιφορτισμένους τὴν
 φροντίδα τῆς ἐγγραφῆς ὑπαλλήλους. Α. Π. 241 τοῦ 51. Καὶ ὑποθήκη δὲ
 ἐγγραφεῖσα μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀκυρώσεως τὴν κατάσχεσιν ἀποφάσεως
 δὲν ἔρρωται, ὅτε ἡ ἀκυρώσις τὴν κατάσχεσιν ἀπόφασις ἀνῆρέθη, διότι
 διὰ τῆς ἀναίρεσεως ἐπανήλθον τὰ πράγματα εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν
 κατάστασιν, ὅθεν ἐματαιώθησαν καὶ τὰ ἐνεργηθέντα δυνάμει τῆς ἀναι-
 ρεθείσης ἀποφάσεως, ἐν οἷς καὶ ἡ τῆς ὑποθήκης ἐγγραφὴ. Α. Π. 241 τοῦ
 51.—Ἡ διομολόγησις δύναται νὰ γένηται αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπρο-
 σώπου, ὅστις ὅμως ὀφείλει νὰ ἔχῃ εἰδικὴν ἐντολήν. Α. Π. 169 τοῦ 57.
 —Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ δυνάμει ἐπισήμου συμβολαίου ἐγγραφεῖσα ὑποθήκη,
 εἰς ᾧ δὲν συνέπραξεν ὁ πιστωτής, ὅστις ὅμως ἀπεδέξατο αὐτὸ κατόπιν· ἡ
 ἀποδοχὴ δὲ δύναται νὰ προκύψῃ εἴτε ἐκ ῥητῶν πράξεων, εἴτε καὶ σιωπη-
 ρῶς, μὴ ἀπαίτουστος τοῦ νόμου νὰ δηλωθῇ ἡ ἀποδοχὴ δι' ἐπισήμου ἐγ-
 γραφῶν, οὐδ' ἔχουσιν ἐνταῦθα ἐπιρροὴν αἱ περὶ δωρεῶν ἐξαιρετικαὶ διατά-
 ξεις· ἡ δὲ παρὰ τοῦ πιστωτοῦ ἀποδοχὴ ἀνατρέχει ἀναγκαστικῶς εἰς τὴν ἐπο-
 χὴν τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης. Α. Π. 239 τοῦ 64.—Πρὸς εὐστασίαν
 ἐγκύρου ὑποθήκης ὑπὸ ἐπιτρόπου, δεῖον νὰ προηγηθῇ διάσκεψις τοῦ συγ-
 γενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀπόφασις δικαστικῇ· ἄλλως αὕτη δὲν ἰσχύει.

νόμου, καθ' ᾧ ὁ μὲν χειράφετος ἀνήλικος δὲν δύναται νὰ ὑποθηκεύσῃ,
 ἔστω καὶ συναινεῖντος τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου, ὁ δ' ἐπίτροπος
 ἀνευ δικαστ. ἀποφάσεως, οὐδ' ὁ χειράφετος ἢ ὁ ἀπηγορευμένος ἢ ὁ
 ὑπὸ ἀντιλήπτωρα ἀνευ τῆς συναιρέσεως αὐτοῦ. Σημειωτέον, ὅτι εἰς τὸν
 συμβολαιογράφον ἀπόκειται συνωδὰ πρὸς τὸ ἄρθρον 173 Ὁργ. ἡ ἐξε-
 τασίς τῆς τῶν συμβαλλομένων ἱκανότητος· ὅθεν δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν
 κρίσιν τοῦ ὑποθηκοφύλακος.

Α. Π. 175 τοῦ 75.—Ἐάν κατά τήν διατίμησιν τῆς προικὸς περιγραφῇ ἡ γυνή, δύναται μὲν αὕτη νὰ αἰτήσῃ παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἢ τήν δικαίαν διατίμησιν ἢ τήν ἐπιστροφὴν τοῦ προικῶντος (Ν. 12 § 1 Πανδ. 23, 3.^ε Ν. 5 Κωδ. 5. 12. Ν. 7 § 5 Πανδ. 24. 1). ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τῆς γυναικὸς τοῦτο εἶναι ἀπλῶς προσωπικὸν κατὰ τοῦ συζύγου καὶ μόνον, εἰ σώζεται ἔτι τὸ προικῶν ἐν τῇ περιουσίᾳ τοῦ ἀνδρὸς, δύναται καὶ διὰ πραγματικῆς ἀγωγῆς νὰ προστατευθῇ. (Ν. 30 Κωδ. 5. 72 καὶ σχολ. ὑπὸ τὸν Ν. 92 Βασίλ. 29. 1). Ὅθεν ἂν ὁ σύζυγος ἀπαλλοτριώσῃ τὸ διατετιμημένον ἀκίνητον ἢ ὑποθηκεύσῃ αὐτό, ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ ἐναρκήσῃ κατὰ τῶν τρίτων τὸ δικαίωμα αὐτῆς πρὸς ἀπόληψιν παρὰ τούτων ἢ τῆς δικαίας διατιμήσεως ἢ τοῦ πράγματος αὐτοῦ. Α. Π. 214 τοῦ 66.—Μοναχὸς δύναται νὰ κτήσῃται νέαν περιουσίαν καὶ μετὰ τὴν αἴρεσιν τοῦ μοναχικοῦ βίου ἐν τῇ Μονῇ καὶ ἐπομένως νὰ διαχειρίζῃ ταύτην, θαιεζόμενος καὶ πρὸς τοῦτο ὑποθηκεύων τὰ ἀκίνητα αὐτοῦ, συνωδᾷ πρὸς τὴν ἡγ. Νεκρὰν τοῦ Λέοντος, ἥτις ἰσχύει καὶ νῦν, ὡς μὴ καταργηθεῖσα. Α. Π. 246 τοῦ 65.—Τὰ μὴ ἐκτιμηθέντα ἐνεκὰ πωλήσεως προικῶν ἀκίνητα δὲν δύνανται κατὰ νόμον οὐδὲ νὰπαλλοτριωθῶσιν οὐδὲ νὰ ὑποθηκευθῶσιν. Α. Π. 139 τοῦ 51.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῆς ἐγγραφῆς τῶν ὑποθηκῶν.

16. Ἡ ὑποθήκη ἀποκτᾶται διὰ τακτικῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, καὶ μόνον ἀπὸ τότε λαμβάνει πᾶσα ἀπαίτησις τὰ ὑποθηκικά δικαιώματα, ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡναι ὁ τίτλος τῆς ὑποθήκης.

Ν. Ὁ τίτλος χορηγεῖ δικαιώματα πρὸς κτήσιν ὑποθήκης, ἀλλ' ἡ ὑποθήκη αὕτη ἀποκτᾶται διὰ τακτικῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, ἔκτοτε δὲ μόνον λαμβάνει ἡ ἀπαίτησις τὰ ὑποθηκικά δικαιώματα, οἷοςδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡναι ὁ τίτλος τῆς ὑποθήκης. Α. Π. 62 τοῦ 75.—Τοῦ τίτλου χορηγοῦντος μόνον δικαίωμα πρὸς κτήσιν ὑποθήκης, τῆς ὑποθήκης ἀποκτωμένης κατὰ τὸ ἄρθρον 16 τοῦ περὶ ὑποθ. νόμου διὰ τακτικῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, ἔκτοτε δὲ λαμβανούσης μόνον τῆς ἀπαιτήσεως τὰ ὑποθηκικά δικαιώματα, οἷοςδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡναι ὁ τίτλος τῆς ὑποθήκης, ἔπεται, ὅτι ἐφ' ὧσον τὸ δημόσιον πρὸ τοῦ παλίου νόμου τοῦ 1855 δὲν εἶχε νόμιμον τίτλον πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν ἐνοικιαστῶν τῶν δημοσίων προσόδων καὶ ἐγγυητῶν αὐτῶν διὰ τὰ καθυστεροῦντα τούτων, δὲν ἐδύνάτο ἡ πρότερον ἐγγραφεῖσα ὑποθήκη νὰ θεωρηθῇ ἰσχυρά. Α. Π. 62

τοῦ 75.—Ἀπαιτουμένης πρὸς ὑπαρξίν τελείας ὑποθήκης κατὰ τὰ ἄρθρα 10 καὶ 16 τοῦ περὶ ὑποθ. νόμου α') τίτλου β') ἰδίου κτήματος τοῦ ἐς ὑποθήκην διδόντος αὐτὸ καὶ γ') ἐγγραφῆς τακτικῆς εἰς τὸ τῶν ὑποθηκῶν βιβλίον, ἔκτοτε δὲ ἀρχομένων τῶν ὑποθηκικῶν δικαιωμάτων, καὶ ἢ ἐπιτρεπομένης τῆς κτήσεως ὑποθήκης ἐπὶ κτήματος τρίτου, ἐπεται, ὅτι ὅτε τις ἐνέγραψεν ὑποθήκην ἐπὶ ἀκινήτου ὡς ἀνήκοντος εἰς τὸν ὀφειλέτην αὐτοῦ Α, ἐν ᾧ μέρος αὐτοῦ ἀνήκεν εἰς ἕτερον, ἀκύρου ὄντος τοῦ τίτλου, οὗ δυνάμει ἐδόθη ἡ ὑποθήκη, ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, ἡ ἐγγραφεῖσα ὑποθήκη εἶναι ἄκυρος· ἂν δὲ μετὰ τὰς ἀκύρους ταύτας πράξεις ὁ Α κατέστη διὰ δωρεᾶς κύριος καὶ τοῦ λοιποῦ μέρους τοῦ ἀκινήτου τούτου, τούτο δὲν δύναται νὰ δώσῃ κύρος εἰς τὴν ὑποθήκην ταύτην. Α. Π. 98 τοῦ 45. (Καλλιγᾶς καὶ Παπαζήργόπουλος ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ ὑποθήκη ἰσχυροποιεῖται, ἐὰν κατόπιν καταστῇ ἰδιοκτητῆς ὁ καθ' οὗ ἐνέγραψεν).—Τῆς τοῦ ἐκδοχέως πρὸς τὸν ἐκχωρηθέντα ὀφειλέτην κοινουποιήσεως τῆς ἐκχωρήσεως, ἣτις φέρει τὸ ὄνομα τῆς παραγγελίας (denuntiatio) γινομένης κατὰ τὸ Ἑ. Δ. (Βασ. 26. 4) 37. Κώδ. (8. 17) 4) ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐκδοχέως ἢ πληρεξουσίου αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐκχωρηθέντα ὀφειλέτην ἢ τὸν πληρεξούσιον αὐτοῦ, ἐπεται, ὅτι ἡ ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ὑποθηκῶν ἐγγραφὴ τῆς ἐκχωρηθείσης ὑποθηκικῆς ἀπαιτήσεως δὲν δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἑλλειψιν τῆς παραγγελίας. Α. Π. 1 τοῦ 53.—Τοῦ νόμου (ἄρθ. 16 καὶ 20) ὀρίζοντος, ὅτι ἡ ὑποθήκη ἀποκτάται διὰ τακτικῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐγγραφῆς κανονίζει τὴν προτίμησιν, ἐπεται, ὅτι ὁ ἔχων δικαίωμα ἐγγραφῆς ὑποθήκης καὶ ἐγγράφας αὐτὴν νομίμως, δικαιούται νὰ αἰτήσῃ τὴν κατὰ προτίμησιν κατάταξιν τῆς ὑποθηκικῆς αὐτοῦ ἀπαιτήσεως εἰς τὸ ἐκπλειστηρίασμα τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 48 τοῦ αὐτοῦ νόμου· τὸ δὲ γεγονός, ὅτι ἕτερος ἔχων ἐγγεγραμμένην προσηγουμένως ὑποθήκην ἐξήλειψεν αὐτὴν κακῶς, σὺδαμὸς ἐπηρεάζει τὸ δικαίωμα τῆς προτιμήσεως τοῦ μετὰ τὴν ἐξάλειψιν ταύτην ἐγγράψαντος κατὰ τὸν νόμον ὑποθήκην εἰς τὸ αὐτὸ κτῆμα. Ὅθεν καὶ ἡ γυνὴ διαγράψασα τὴν ὑποθήκην αὐτῆς δὲν δύναται ἐφεξῆς νὰ καταταγῇ ὡς ἐνυπόθηκος δανείστρια. Α. Π. 268 τοῦ 55. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 180 τοῦ 70 ὁ ἰσχύων περὶ ὑποθηκῶν νόμος διατάσσει ἐν τῷ ἄρθρῳ αὐτοῦ 61, ὅτι ὀφείλουσι νὰ αἰτήσωσι τὴν ἐγγραφὴν τῆς γυναικὸς πρὸς ἀσφάλειαν τῆς προικὸς ὁ σύζυγος, οἱ συγγενεῖς κτλ. προσθέτων, ὅτι πᾶσα συμφωνία μεταξὺ τῶν συζύγων περὶ τῆς μὴ ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης ταύτης εἶναι ἄκυρος. Ἐκ τούτου ἐπεται, ὅτι ἀπαγορεύεται καὶ ἡ ἐξάλειψις τῆς ἐγγραφῆς, καθ' ὅσον ὁ σύζυγος δὲν ἔχει ἕτερα ἐλεύθερα κτήματα ἐπαρκούντα εἰς ἰκανοποίησιν τῆς γυναικὸς. (Ἴδε καὶ ἄρθ. 11).

17. Ἡ ἐγγράφη πάσης ἀπαιτήσεως πρέπει νὰ ᾖ δι' ὠρισμένην ποσότητα· ἂν ἡ ποσότης τῶν ἀπαιτήσεων ἢ τῶν δικαιωμάτων δὲν ᾖ ὠρισμένη, ὁ αἰτῶν τὴν ἐγγράφην ὀφείλει νὰ προσδιορίσῃ μίαν ῥητὴν ὡς ἔγγιστα κατ' ἐκτίμησιν· ἀλλ' ὁ χρεώστης δύναται νὰ αἰτήσῃ ἐλάττωσιν τῆς ποσότητος, ἂν ὁ πιστωτὴς τὴν ὑπερετίμησεν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2132. 2161).

18. Πᾶσα ὑποθήκη πηγάζουσα ἀπὸ τίτλον χορηγούμενον παρὰ τοῦ νόμου ἢ παρὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως πρέπει νὰ περιορίζεται εἰς κτήματα, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία νὰ ὑπερβαίῃ τὸ ποσὸν τῶν ἀπαιτήσεων μόνον καθ' ἓν τρίτον. Ἄν ὁ πιστωτὴς ἐγγράφῃ κτήματα ἀνωτέρας ἀξίας, ὁ χρεώστης δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἐλάττωσιν τοῦ ὑπερβάλλοντος ἀπὸ τὸ δικαστήριον, τὸ ὁποῖον ἀποφασίζει καθ' ὅσας ἔχει γνώσεις, ἢ λάβῃ πληροφορίας. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2156. 2161 ε.).

Ν. Ἡ ἀγωγή δι' ἧς ὁ χρεώστης ζητεῖ τὸν περιορισμὸν τοῦ ὑπερβάλλοντος, εἶναι τῆς συνήθους διαδικασίας. Α. Π. 54 τοῦ 60.

19. Ἡ ἐγγράφη τῆς ἀπαιτήσεως, τῆς προσερχομένης ἀπὸ διαθήκης ἢ συμφωνίας, δὲν συγχωρεῖται, εἰμὴ ὅταν τὸ ἐγγράφον, δι' οὗ ἐδόθη ἡ ὑποθήκη, ᾖ ἐπίσημον, καὶ περιγράψῃ διακριμένως τὸ εἶδος καὶ τὴν θέσιν ἐκάστου τῶν διδομένων εἰς ὑποθήκην ἀκινήτων.—Ἐπὶ μελλόντων κτημάτων δὲν δύναται κανεὶς νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2129. Ἰταλ. Ν. 1977).

20. Ἡ ἡμέρα τῆς ἐγγράφῃς κανονίζει τὴν προτίμησιν τῶν υποθηκῶν. — Ὅλαι αἱ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐγγεγραμμέναι ὑποθήκαι ἔχουν τὴν αὐτὴν τάξιν, ἐκτός ἂν ῥητὴ συμφωνία μεταξὺ τῶν πιστωτῶν ὠρίσῃ προτίμησιν τινος ἐξ αὐτῶν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2134. 2147).

21. Ἡ ἐγγράφη διακόπτει τὴν παραγραφὴν τῆς ἀπαιτήσεως ὑπὲρ ἐκείνου, διὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ὁποίου ἔγινεν. Ἀλλ' ἐν ἐξαιρηθῇ μὲ συγκατάθεσιν τῶν ἐχόντων συμφέρον, ἢ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἡ παραγραφὴ λογίζεται ὡς μὴ διακοπείσα.

22. Ἡ διὰ τῆς ἐγγράφῃς ἀποκτηθεῖσα ὑποθήκη συμπαράγεται μὲ τὴν ἀπαιτήσιν, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ὁποίας ἐδόθη.

Ν. Παραγραφείσης τῆς ἀπαιτήσεως, παραγράφεται καὶ ἡ πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτῆς ὑποθήκη. Τοῦτου ὁ ἕνεκα ἐκλειπούσης τῆς ἀναγκῆς

προϋποθέσεως, ὅτι δηλ. εἶναι ἐνυπόθηκος δανειστής ὁ ἐνάγων, δὲν ἔχει πλέον συμφέρον νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δια-
δικασίας. Α. Π. 186 τοῦ 75.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τῶν προσημειώσεων. (1)

23. Προσημειώσεις γίνεται.—1. ὅταν ἡ ἐγγράφῃ τῆς ὑποθή-
κης δὲν συγχωρῆται δι' ἑλλειψιν ἐννόμου τύπου τῶν δημοσίων
ἐγγράφων, δυνάμει τῶν ὁποίων γίνεται ἡ αἰτήσις τῆς ἐγγράφης·
—2. ὅταν ἡ ὑπάρξις ἐμπροθέσμου ἀπαιτήσεως ᾖναι βεβαιωμένη
δι' ἐγγράφων, καὶ ἐνταυτῷ ὑπάρχῃ ἐπίσημος ἀπόδειξις, ὅτι ὁ
πιστωτής ἐκίνησεν ἀγωγὴν διὰ τὴν ἐξόφλησιν τῆς· —3. ὅταν ἡ
ἀπαιτήσις ἐπεδικάσθῃ πρωτοκλήτως.

Ν. Τοῦ νόμου, ὅσας ἀπαιτεῖται ἀπλὴ βεβαίωσις, ἀρκουμέ-
νου εἰς ἀποδείξεις παρεχούτας πιθανότητα (πολ. δικ. ἀρθρ. 255), ἐπε-
ται, ὅτι τὸ ἀρθ. 23 ἐδ. 2 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου δὲν ἐννοεῖ ἐγγράφον,
ῤῥητῶς καὶ σαφῶς ἀποδεικνύον τὴν ὑπάρξιν τῆς ἀπαιτήσεως, ἀλλ' ἀπλῶς
πιθανολογοῦν αὐτήν. Ὅτι δὲ τοιαύτη εἶναι ὅντως ἡ ἐννοια τῆς λέξεως
βεβαιωμένη προκύπτει ἐκ περισσοῦ ἐκ τῆς παραβαλλομένης διαφο-
ρᾶς τῶν ἐν τῇ αὐτῇ παραγράφῳ ἐπομένων λέξεων ὡς πρὸς τὸ δικαιο-
λογητικὸν ἐγγράφον τῆς ἀγωγῆς, διότι ἐν ᾧ περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς
ἀπαιτήσεως ἀπαιτεῖ ἀπλῶς νὰ ᾖναι βεβαιωμένη δι' ἐγγράφου, περὶ
τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς (πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς τοιαύτης ἀπαιτήσεως)
ἀπαιτεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἐπίσημος ἀπόδειξις. Α. Π. 364 τοῦ 66.—Καὶ ἐπὶ
τῇ ὑποθέσει, ὅτι δυνάμει τῆς διαταγτοῦσης λογοδοσίαν ἀποφάσεως ἐπι-
τρέπεται ἐγγράφῃ προσημειώσεως πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ἐν αὐτῇ ἀπαι-
τήσεων, ἄσκοπος ἀποβαίνει ἡ ἐγγράφῃ αὐτῇ ἐάν ἡ ἀπόφασις ἀνετράπη
ἐνεκὸν ἀνακοπῆς. Α. Π. 373 τοῦ 74.

24. Ἡ προσημειώσεις δὲν φέρει τὰ ἐννομα ἀποτελέσματα τῆς
ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης, χορηγεῖ μόνον δικαίωμα προτιμήσεως
πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης. — Ἄν συμπληρωθῶσι τὰ απαιτούμενα

(1) Τὸ περὶ προσημειώσεων κεφάλαιον ἐλήρθη κυρίως ἐκ τοῦ αὐ-
στριακοῦ νόμου, ἡ δὲ διάτ. τοῦ ἐδαφ. 2 τοῦ 23 ἀρθρου προέκυψεν ἐκ τοῦ
συνδ. τοῦ αὐστρ. νόμου (ἀρθρ. 453 ἐν συνδ. πρὸς τὰ ἀρθρα 438 ἐ.)
πρὸς τὸ 2123 τοῦ Γαλλ. ἀστ. Ν. τροποποιηθὲν ὑπὸ τοῦ Ν. τῆς 3
Σεπτ. 1809.

17. Ἡ ἐγγραφή πάσης ἀπαιτήσεως πρέπει νὰ ᾖ δι' σμένην ποσότητα· ἂν ἡ ποσότης τῶν ἀπαιτήσεων ἢ τῶν δικμάτων δὲν ᾖ ὠρισμένη, ὁ αἰτῶν τὴν ἐγγραφήν ὀφείλει προσδιορίσῃ μίαν ῥητὴν ὡς ἐγγιστα κατ' ἐκτίμησιν· ὁ χρεώστης δύναται νὰ αἰτήσῃ ἐλάττωσιν τῆς ποσότητος, πιστωτῆς τὴν ὑπερετίμησιν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2132. 2161).

18. Ἡ ὡσα ὑποθήκη πηγάζουσα ἀπὸ τίτλον χορηγούμενον τοῦ νόμου ἢ παρὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως πρέπει νὰ περιορῇ εἰς κτήματα, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία νὰ ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν ἀπαιτήσεων μόνον καθ' ἓν τρίτον. Ἄν ὁ πιστωτῆς ἐγγράψῃ κτήματα ἀνωτέρας ἀξίας, ὁ χρεώστης δύναται νὰ αἰτήσῃ ἐλάττωσιν τοῦ ὑπερβάλλοντος ἀπὸ τὸ δικαστήριον, τὸ ὅν ἀποφασίζει καθ' ὅσας ἔχει γνώσεις, ἢ λάθῃ πληροφορίας. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2155. 2161 ε.).

Ν. Ἡ ἀγωγὴ δι' ἧς ὁ χρεώστης ζητεῖ τὸν περιορισμὸν τοῦ ἐλλόντος, εἶναι τῆς συνήθους διαδικασίας. Α. Π. 64 τοῦ 60.

19. Ἡ ἐγγραφή τῆς ἀπαιτήσεως, τῆς προερχομένης ἀπὸ θήκης ἢ συμφωνίας, δὲν συγχωρεῖται, εἰμὴ ὅταν τὸ ἔγγραφο δι' οὗ ἐδόθη ἡ ὑποθήκη, ᾖ ἐπίσημον, καὶ περιγράψῃ διακριμένως τὸ εἶδος καὶ τὴν θέσιν ἐκάστου τῶν διδομένων εἰς θήκην ἀκινήτων. — Ἐπὶ μελλόντων κτημάτων δὲν δύναται νὰ ἐγγραφῇ ὑποθήκη. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2129. Ἰταλ. Ν. 1973).

20. Ἡ ἡμέρα τῆς ἐγγραφῆς κανονίζει τὴν προτίμησιν ὑποθηκῶν. — Ὅλαι αἱ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐγγεγραμμέναι ὑποθήκαι ἔχουν τὴν αὐτὴν τάξιν, ἐκτός ἂν ῥητὴ συμφωνία ταξὶ τῶν πιστωτῶν ὠρίσῃ προτίμησιν τινος ἐξ αὐτῶν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2134. 2147).

21. Ἡ ἐγγραφή διακόπτει τὴν παραγραφὴν τῆς ἀπαιτήσεως ὑπὲρ ἐκείνου, διὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ὁποίου ἐγένεν. Ἄλλοι ἐξαλειφθῇ μὲ συγκατάθεσιν τῶν ἐχόντων συμφέρον, ἢ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἡ παραγραφὴ λογίζεται ὡς μὴ διακοπὴ.

22. Ἡ διὰ τῆς ἐγγραφῆς ἀποκτηθεῖσα ὑποθήκη συμπαραφύεται μὲ τὴν ἀπαιτήσιν, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ὁποίας ἐδόθη.

Ν. Παραγραφείσης τῆς ἀπαιτήσεως, παραγράφεται καὶ ἡ πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτῆς ὑποθήκη. Τοῦτου δι' ἕνεκα ἐκλείπεται τῆς ἀναγκῆς

προϋποθέσεως, ὅτι δηλ. εἶναι ἐνυποθήκους δανειστής ὁ ἐνάγων, δὲν ἔχει πλέον συμφέρον νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασίας. Α. Π. 186 τοῦ 75.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τῶν προσημειώσεων. (1)

23. Προσημειώσεις γίνεται.—1. ὅταν ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης δὲν συγχωρῇται δι' ἑλλειψιν ἐννόμου τύπου τῶν δημοσίων ἐγγράφων, δυνάμει τῶν ὑποκίων γίνεται ἡ αἰτήσις τῆς ἐγγραφῆς.—2. ὅταν ἡ ὑπαρξίς ἐμπροθέσμου ἀπαιτήσεως ᾗναι βεβαιωμένη δι' ἐγγράφων, καὶ ἐνταυτῇ ὑπάρχῃ ἐπίσημος ἀπόδειξις, ὅτι ὁ πιστωτὴς ἐκίνησεν ἀγωγὴν διὰ τὴν ἐξόφλησιν τῆς.—3. ὅταν ἡ ἀπαίτησις ἐπεδικάσθῃ πρωτοκλήτως.

Ν. Τοῦ νόμου, ὡς αἰς ἀπαιτεῖται ἀπλῇ βεβαίωσις, ἀρχουμένου εἰς ἀποδείξεις παρεχούσας πιθανότητα (πολ. δικ. ἀρθρ. 255), ἐπεται, ὅτι τὸ ἀρθρ. 23 ἐδ. 2 τοῦ περὶ ὑποθηκίων νόμου δὲν ἐννοεῖ ἐγγράφον, ῥητῶς καὶ σαφῶς ἀποδεικνὺν τὴν ὑπαρξιν τῆς ἀπαιτήσεως, ἀλλ' ἀπλῶς πιθανολογοῦν αὐτήν. Ὅτι δὲ τοιαύτη εἶναι ὄντως ἡ ἐννοια τῆς λέξεως βεβαιωμένη προκύπτει ἐκ περισσῶ ἐκ τῆς παραβαλλομένης διαφορᾶς τῶν ἐν τῇ αὐτῇ παραγράφῳ ἐπομένων λέξεων ὡς πρὸς τὸ δικαιολογητικὸν ἐγγράφον τῆς ἀγωγῆς, διότι ἐν ᾧ περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ἀπαιτήσεως ἀπαιτεῖ ἀπλῶς νὰ ᾗναι βεβαιωμένη δι' ἐγγράφου, περὶ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς (πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς τοιαύτης ἀπαιτήσεως) ἀπαιτεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἐπίσημος ἀπόδειξις. Α. Π. 364 τοῦ 66.—Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι δυνάμει τῆς διαταττούσης λαγοδοσίαν ἀποφάσεως ἐπιτρέπεται ἐγγραφὴ προσημειώσεως πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ἐν αὐτῇ ἀπαιτήσεων, ἄσκοπος ἀποβαίνει ἡ ἐγγραφὴ αὕτη ἐὰν ἡ ἀπόφασις ἀνετράπη ἐνεκὸν ἀνακοπῆς. Α. Π. 373 τοῦ 74.

24. Ἡ προσημειώσεις δὲν φέρει τὰ ἐννομα ἀποτελέσματα τῆς ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης, χορηγεῖ μόνον δικαίωμα προτιμήσεως πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης.—* Ἄν συμπληρωθῶσι τὰ πατατούμενα

(1) Τὸ περὶ προσημειώσεων κεφάλαιον ἐλήφθη κυρίως ἐκ τοῦ αὐστριακοῦ νόμου, ἡ δὲ διάτ. τοῦ ἐδαφ. 2 τοῦ 23 ἀρθρου προέκυψεν ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ αὐστρ. νόμου (ἀρθρ. 453 ἐν συνδ. πρὸς τὰ ἀρθρα 438 ἐ.) πρὸς τὸ 2123 τοῦ Γαλλ. ἀστ. Ν. τροποποιηθὲν ὑπὸ τοῦ Ν. τῆς 3 Σεπτ. 1809.

πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης, ἡ προσημείωσις τρέπεται εἰς ὑποθήκην, ἥτις λογίζεται ὡς νὰ ᾔτον ἐγγεγραμμένη ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς προσημειώσεως.

Ν. Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθ. 24 περὶ τροπῆς τῆς προσημειώσεως εἰς ὑποθήκην, συνδυαζομένης πρὸς τὰς τῶν ἀρθρων 23, 25, 28, ἐπεται ὅτι, ἂν ἐγγραφείσης προσημειώσεως δυνάμει τινὸς τῶν ἐν τῷ ἀρθρ. 23 μνημονευομένων λόγων γίνῃ μετατροπὴ αὐτῆς εἰς ὑποθήκην οὐχὶ λόγῳ συμπληρώσεως τῶν πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἀπαιτουμένων, ἀλλὰ δυνάμει ἰδιωτικῆς θελήσεως, ἡ τοιαύτη ὑποθήκη στηριζομένη ἐπὶ ἰδιωτικοῦ τίτλου λογίζεται ἐγγραφεῖσα οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς προσημειώσεως, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς αὐτῆς, καθ' ὅτι ἄλλως ἔθελον βλαφθῇ τὰ ἐν τῷ μεταξὺ κτηθέντα ἐνυπόθηκα δικαιώματα ὑπὸ τρίτου. Α. Π. 177 τοῦ 82. — Χορηγουμένης τῷ πιστωτῇ τριακονθήμερον προθεσμίας, ἀφ' ἧς κατέστη τελεσιδικὸς ἡ ἐπιδικάσασα τὴν ἀπαίτησιν ἀποφάσις, πρὸς τροπὴν τῆς προσημειώσεως εἰς ὑποθήκην, ἐπεται, ὅτι, εἰ πρόκειται περὶ ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν κατ' ἀντιμωλίαν ἐκδοθείσης, τὸ τριακονθήμερον ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς, εἰ δὲ περὶ ἀποφ. τῶν Ἐφετῶν ἐρήμην ἐκδοθείσης, ἄρχεται ἀπὸ τῆς παρόδου τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, εἰ δὲ περὶ ἀποφάσεως πρωτοδικῶν εἰς ἔφεσιν ὑποκείμενης, ἀπὸ τῆς παρόδου τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας. Α. Π. 268 τοῦ 58, 81 τοῦ 59, 304 τοῦ 74.

25. Ἡ προσημείωσις διακόπτει τὴν παραγραφὴν τῆς ἀπαιτήσεως ὑπὲρ τοῦ προσημειοῦντος. Ἀλλ' ἂν ἐξαλειφθῇ μὲ τὴν συγκατάθεσιν τῶν ἐχόντων συμφέρον, ἢ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἡ παραγραφὴ λογίζεται ὡς μὴ διακοπεῖσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ τῶν αποτελεσμάτων τῶν ὑποθηκῶν.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν ὑποθηκῶν.

26. Ἡ ὑποθήκη ἐκτείνεται εἰς ὁλόκληρον τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, εἰς ὅλα τὰ μέρη, τὰ παρακολουθήματα, καὶ τὴν προσαύξησιν αὐτοῦ. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2133).

Ν. Ὑπαρχούσης συνιδιοκτησίας, ἡ ὑπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν συνιδιοκτητῶν χορηγηθεῖσα ὑποθήκη ἰσχύει ὡς πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἰδανικοῦ μέρους τῆς ιδιοκτησίας του. Α. Π. 98 τοῦ 45, 288 τοῦ 53. — Συνωδᾷ πρὸς

τοὺς νόμους 21 Π. (13. 7) 29 § 2 αὐτόθι (20. 4) καὶ τὸ 26 ἄρθρον τοῦ περὶ ὑποθ. νόμου ἢ ἐπὶ τοῦ οἰκοπέδου ἐγγραφεῖσα ὑποθήκη περιλαμβάνει καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ οἰκοδομήν, καὶ μὴ γενομένης περὶ τούτου βήτης μνείας ἐν τῇ ἐγγραφῇ τῆς ὑποθήκης, διότι κατὰ τὰ 7, 8 καὶ 9 ἄρθρα τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου ἡ οἰκοδομή εἶναι παρακολούθημα, καὶ τὸ 80 ἄρθρον τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἀπαιτεῖ οὐχὶ τῶν παρακολουθημάτων τὴν περιγραφὴν, ἀλλὰ τοῦ κυρίου ἀντικειμένου τῆς ὑποθήκης, ὅπερ εἶναι τὸ οἰκόπεδον. (Κ. 27. Ἀρμεν. βίβλ. Β. τιτλ. Α. Ν. 7 § 10 Π. 41, 1 § 29. 30 Εἰσηγ. 2. 1). Α. Π. 173 τοῦ 59. Ἐπίσης ἡ ὑποθήκη ἐπεκτείνεται εἰς τὸ μετὰ τοῦ κυρίου κτήματος, διὰ τῆς διαχωρίσεως, ἐνωθὲν ἀκίνητον προσάρτημα, ὡσάκις ἐν καιρῷ τῆς ἐνώσεως δὲν ὑπῆρχον ἐπ' αὐτοῦ ἐγγεγραμμένοι ὑποθηकाί. Α. Π. 173 τοῦ 66. — Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 26 καὶ 27 τοῦ περὶ ὑποθ. Ν. συνάγεται, ὅτι κατὰ νόμον ὁ ἐνυπόθηκος δανειστὴς δὲν δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἐμπράγματον δικαίωμα ἐπὶ τῶν καρπῶν ἰδίως καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀκινήτου κτήματος, ἀλλ' ἐνασκέῃ τὸ πρόνομιον αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἡρητημένων καρπῶν ὡς κατὰ νομικὸν πλάσμα λογιζομένων ἐντεῦθεν ὡς ἀκινήτων μόνον ἐὰν κατὰσχῃ αὐτοὺς σὺν τῷ ἀκινήτῳ καὶ οὐχὶ κατ' ἰδίαν. Α. Π. 149 τοῦ 71. — Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ περὶ ὑποθ. νόμου καὶ ἰδίως ἐκ τῶν ἄρθρων 26 καὶ 30 ἐξάγεται, ὅτι ἡ ὑποθήκη ἐστὶν ἀδιαίρετος, ἐπεκτεινομένη ἐφ' ἀπασὼν τῶν ὑποθηκῶν κτήματος καὶ ἐκάστου μέρους αὐτοῦ. Ἐντεῦθεν προέρχεται, ὅτι, ὡντήσκοντος τοῦ ὀφειλέτου καὶ διανεμομένου μεταξὺ τῶν κληρονόμων τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, ἕκαστος αὐτῶν, καίπερ προσωπικῶς ὀφείλων τὸ εἰς τὴν ἰδίαν κληρονομικὴν μοῖραν ἐπιβάλλον, δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ περιορισμὸν τῆς ὑποθήκης, ἀλλὰ τὸ περιελθὼν αὐτῷ διὰ τῆς διανομῆς μέρος τοῦ κτήματος βαρεῖται διὰ τῆς ὅλης ἀπαιτήσεως καὶ μένει ὑπέγγυον ἄχρι τελείας ἐξοφλήσεως. Α. Π. 197 τοῦ 82.

27. Ἄν τὰ κινητὰ παρακολουθήματα ἐκποιηθῶσιν εἰς τρίτον, ὁ ὑποθηκικός πιστωτής δὲν ἔχει δικαίωμα ἀπαιτήσεως κατ' αὐτοῦ.

28. Ἄν ἐνωθῶσι μὲ τὸ κύριον κτῆμα ἀκίνητα προσάρτηματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐν καιρῷ τῆς ἐνώσεως εἶναι ἐγγεγραμμένοι ὑποθηκαί, ὁ ὑποθηκικός πιστωτής τοῦ κυρίου κτήματος δὲν ἀποκτᾷ δικαίωμα ἐπ' αὐτῶν.

Ν. Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ 28 ἄρθ. τοῦ περὶ ὑποθ. νόμου, ὁ τρίτος κάτοχος οὐδὲν ἄλλο δικαίωμα ἔχει ἢ νὰ παραχωρήσῃ τῷ καταδιώκοντι δανειστῇ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους ἢ νὰ καταβάλῃ αὐτῷ τὸ κεφάλαιον καὶ τοὺς τόκους τοῦ δανείου· πρὸς τοῦτο

δέ δικαιούται νάπαιτήσῃ, ἵνα κοινοποιηθῇ αὐτῷ ἡ ἐκτέλεσις, ὅπως νηθῇ νά ἐνασκήσῃ τὸ δικαίωμα αὐτοῦ. Α. Π. 83 τοῦ 81.

29. Ἡ ὑποθήκη ἀκολουθεῖ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα εἰς ὅποτε ἐξουσίαν καὶ ἂν μεταβῇ.

30. Ὁ ἀποκτήσας ὑποθήκην ἐπὶ οἰκοδομῇ τινος, καὶ καιρὸν ἦτον αὕτη ἡσφαλισμένη παρ' ἡμεδαπῶ ἢ ἄλλοδαπῶ πυρασφαλιστικῷ καταστήματι, εἰμπορεῖ νάπαιτήσῃ ἀμέσως πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτι τῆς προθεσμίας τὴν πληρωμὴν χρέους, ἂν ὁ κύριος παύσῃ τοῦ νά ἔχῃ ἐξησφαλισμένην τὴν κοδομὴν του.—Ἐπίσης εἰμπορεῖ ὁ ὑποθηκικός πιστωτής νὰ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ χρέους ἐκ τῆς ποσότητος, τὴν ὁποίαν τοῦ πυρασφαλιστικὸν κατάστημα ὀφείλει νάποδίδῃ εἰς τὸν ὑποθηκωχρεώστην, ἂν ἡ ποσότης αὕτη δὲν κατηναλώθῃ ἐντὸς ἔτους ἀνέγερσιν τῆς πυρποληθείσης οἰκοδομῆς· μέχρι δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης τοῦ ἐνός ἔτους δύναται νά ζητήσῃ ἐξαρκούντων ἐγγυήσιν.

31. Ἄν τὸ κεφάλαιον, διὰ τὸ ὅποτον ἐδόθη ἡ ὑποθήκη, ἐγγεγραμμένον ὡς φέρον τόκους, τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα ὅποιουδῆποτε ἐξουσίαν καὶ ἂν εὑρίσκεται, ἐνέχεται καὶ εἰς τοὺς δι' ὅλον τὸν καιρὸν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐκινήθη ἀγωγή ἐκείνην, καθ' ἣν ἤθελε πληρωθῇ τὸ χρέος, ἢ δοθῇ γραμμὴ πληρωτέον ἀπὸ τοῦ ἐκπλειστηρίασμα, ἢ κατασταθῇ ἀμετάκλητος ὁ τῆς κατατάξεως πίναξ, καὶ δι' ἑν ἔτος πρὸ τῆς ἀγωγῆς.

Ν. Ἐκ τοῦ 31 ἄρθρου προκύπτει, ὅτι ἀρκεῖ νά ᾖ ἐγγεγραμμένον ὡς φέρον τόκους τὸ κεφάλαιον δι' ὃ ἐδόθη ἡ ὑποθήκη καὶ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα εἰς οἵουδῆποτε ἐξουσίαν καὶ ἂν εὑρίσκῃται ἐνέχεται εἰς τοὺς δι' ὅλον τὸν καιρὸν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐκινήθη ἡ ἀγωγή ἕως τῆς ἡμέρας ἣν ἤθελε πληρωθῇ τὸ χρέος, δηλονότι ἀρκεῖ νά κινηθῇ μία ἀγωγή οὐχὶ διὰ τόκους μόνον ἢ διὰ τόκους μέλλοντας. Ἐξομοιοῦμεντες τὴν πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς ἀγωγῇ, (διότι, ὡς δι' αὐτῆς εἰσάγεται δίκη πρὸς ἀπόφασιν, εἰσάγεται καὶ δι' ἐκείνης ἡ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν δίκη), ἔπεται, ὅτι ἐνέχεται τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα εἰς τὴν πληρωμὴν δι' ὅλον τὸν καιρὸν, ἀφ' ἧς ἐκοινοποιήθη ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν. Α. Π. 174 τοῦ 59. (Σύμφωνοι Παπαρρόγ, Καλλιγᾶς. Διαφωνεῖ πάλδος, γράψας εἰδικὴν διατριβὴν).—Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθρου τοῦ περὶ ὑποθ. νόμου καὶ τῶν ἄρθρων 950—952 τῆς πολ. δικ.

γεται, ὅτι, ὅτε ἐνεγράφη ὑποθήκη περὶ τοῦ κεφαλαίου καὶ τῶν τόκων, οἱ τόκοι δὲν παύονται βαρύνοντες τὸν ὀφειλέτην, εἰμὴ ἀφ' οὗ καταστήτῃ τελεσιδίκος ὁ τῆς κατατάξεως πίναξ. Α. Π. 243 τοῦ 59. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 61 τοῦ 53 οἱ τόκοι, περὶ ὧν τὰ ἄρθρα 31 καὶ 32 τοῦ περὶ ὑποθ. νόμου, προτιμῶνται εἰς τὴν κατὰ τὴν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἐγχειρογράφων δανειστῶν.

32. Διὰ καθυστερήσεις τόκων, συμφωνημένων μὲν, ἀλλ' ἀρχαιότερων ἀπὸ τὸν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὠρισμένον χρόνον, διὰ τόκους προσερχομένους ἀπὸ ὑπερμερίαν ἐξοφλήσεως τοῦ ὑποθηκικοῦ χρέους, καὶ διὰ τὰ ἔξοδα τὰ προκύπτοντα ἀπὸ τὴν περὶ τοῦ αὐτοῦ χρέους δίκην καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, ὁ πιστωτής ἔχει δυνάμει τοῦ νόμου τίτλον πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ἐπὶ τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, ἐνόσω αὐτὸ εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρωτοτύπου χρεώστου, καὶ δύναται νὰ ποκτήσῃ διὰ χωριστῆς ἐγγραφῆς ἰδιαιτέραν ὑποθήκην, τῆς ὁποίας ἡ ἰσχὺς ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἐγγραφῆς ταύτης. — Ἄν τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα μεταβῇ εἰς τὴν ἐξουσίαν τρίτου κυρίου, ὁ πιστωτής δὲν δύναται πλέον νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην ἐπ' αὐτοῦ, διὰ τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ διαλαμβανομένους τόκους καὶ τὰ ἔξοδα.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ χρεώστου καὶ τοῦ πιστωτοῦ.

33. Ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης δὲν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν χρεώστην τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ δώσῃ πρὸς τρίτον νέαν ὑποθήκην ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος. — Κάμμία ἐναντία συμφωνία δὲν ἰσχύει πρὸς βλάβην τῶν παρὰ τοῦ νόμου καὶ δικαστικῆς ἀποφάσεως χορηγούμενων τίτλων. Διὰ δὲ τὰς ἐξ ἰδιωτικῆς θελήσεως προσερχόμενας ὑποθήκας, ἡ συμφωνία ἰσχύει μόνον ὅταν ἐγγραφῇ εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν.

34. Ὁ πιστωτής δύναται κατ' ἐκλογὴν νὰ κινήσῃ πρὸς ἐξοφλήσιν τοῦ χρέους τὴν προσωπικὴν ἢ τὴν πραγματικὴν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ χρεώστου. Ἡ χρῆσις τῆς προσωπικῆς ἀγωγῆς δὲν ἀποκλείει τὴν τῆς πραγματικῆς.

Ν. Κατὰ τὸ 34 ἄρθρον ἡ χρῆσις τῆς πραγματικῆς ἀγωγῆς δὲν ἀποκλείει τὴν προσωπικὴν ἀγωγὴν· ὅθεν αὕτη δύναται νὰ κινήθῃ κατὰ τοῦ

οφειλέτου, καίτοι κατασχεθέντος καὶ πλειστηριασθέντος τοῦ ὑπὸ ὑποθήκην κτήματος, ἐὰν ὁ ὑπερθεματιστὴς δὲν κατέβαλε τὸ ἐκπλειστηρίασμα. Α. Π. 60 τοῦ 76.

35. Διὰ τῆς πραγματικῆς ἀγωγῆς ὁ πιστωτὴς δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἐξόφλησιν ἀπὸ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα.

Ν. Τὸ ἄρθρον 954 τῆς Πολ. Δικ. χορηγεῖ τῷ δανειστῇ τὸ δικαίωμα τῆς διὰ πλειστηριασμοῦ ἐκποιήσεως τῆς ἀκινήτου αὐτοῦ περιουσίας δυνάμενον νὰ ἐπιλαμβάνηται οἰουδήποτε θέλει κατὰ πρῶτον ἀκινήτου πράγματος (ὑπὸ τὸν περιορισμὸν μόνον τῶν ῥητῶς ἐν τῷ ἄρθρῳ ἀναφερομένων ἐξαίρεσεων). Τὸ δὲ ἄρθρον 978 παρέχει μόνον τῷ οφειλέτῃ τὸ δικαίωμα τοῦ ὀρίζειν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ τὴν τάξιν τῆς πωλήσεως τῶν κατ' αὐτὴν πλειστηριασθησομένων, ὅπερ κατ' οὐδὲ βεβαίως ἐπηρεάζει τὸ δικαίωμα τοῦ δανειστοῦ τοῦ ὀρίζειν τὴν κατασχέαν καὶ ἐκποιητέαν περιουσίαν τοῦ οφειλέτου. Ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι καὶ ὁ ἔχων πολλὰ ἐνυπόθηκα κτῆματα δανειστὴς δύναται νὰ κατασχῇ καὶ ἐκθέσῃ εἰς πλειστηριασμὸν ὅλα καὶ ὅσα βούλεται, τοῦ οφειλέτου μόνον δικαιουμένου νὰ ὀρίσῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐὰν ᾖ παρών, τὴν τάξιν τῆς πλειστηριάσεως αὐτῶν. Α. Π. 25 τοῦ 63.

36. Οἱ πιστωταί, ὅσοι δὲν λάβουν ἀπὸ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα ὅλην ἢ ἐν μέρει τὴν πίστωσίν των, δύνανται καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις νὰ κινήσουν ἀγωγὴν κατ' ἐκείνων, ὅσοι ὑπόκεινται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις των προσωπικῶς, διὰ νὰ πληρωθῶσι τὰ καθυστερήσαντα κεφάλαια, τοὺς τόκους, καὶ τὰ ἐξόδα.

37. Ὁ πιστωτὴς δύναται νὰ παραχωρήσῃ εἰς ἄλλον ὅλην ἢ ἐν μέρει τὴν δι' ὑποθήκης ἐξησφαλισμένην ἀπαίτησίν του, ὅμοιον μὲ τὸ δικαίωμα τῆς ὑποθήκης.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τοῦ τρίτου κυρίου.

38. Ὁ τρίτος κύριος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἐξουσίαν μετέδωκεν τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, ὑποχρεοῦται νὰ τὸ παραχωρήσῃ εἰς τὸν πιστωτὴν πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους, ἂν δὲν προτιμᾷ νὰ πληρώσῃ διὰ τὴν πίστωσιν αὐτοῦ τὸ κεφάλαιον καὶ τοὺς τόκους τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 31 ὁρισμένου χρόνου. Πολ. 956 ἐ. (Γαλλ. 2167 ἐ.)

Ν. Κατὰ τὸ 956 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικ. ἡ κατάσχεσις γίνεται παρὰ

τῷ ὀφειλέτῃ, ἐπὶ δὲ ὑποθήκων δύναται νὰ γίνη καὶ παρὰ τρίτῳ διακατόχῳ τοῦ ἐνυποθήκου πράγματος ἐξ οὗ προκύπτει, ὅτι ἐπὶ ἐνυποθήκων πραγμάτων μεταβιβασθέντων εἰς τρίτους, ἡ ἐκτέλεσις δύναται νὰ ἐνεργηθῇ παρὰ τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ ἢ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ ἢ κατὰ τοῦ τρίτου διακατόχου τοῦ πράγματος, οὐδαμῶς δ' ἐπιβάλλει ὁ νόμος τῷ δανειστῇ ἐπιδιώκοντι τὴν ἐκτέλεσιν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου νὰ ποιῇται τὴν καινοποιήσιν τῆς ἐνεργουμένης ἐκτελέσεως εἰς τὸν τρίτον διακατόχον ἢ ἄλλην τινὰ νὰ ἐπιχειρῇ πράξιν· τὰς διατάξεις δὲ ταύτας τῆς οἰκονομίας οὐδαμῶς ἐτροποποίησεν ὁ περὶ ὑποθήκων νόμος, δι' οὗ ἄλλο τι δὲν ὀρίζεται ὑπὲρ τοῦ τρίτου διακατόχου, εἰμὴ ὅτι οὗτος ὀφείλει νὰ παραχωρήσῃ τῷ δανειστῇ τὸ κτῆμα, ἂν δὲν προτιμᾷ νὰ πληρώσῃ τὴν ἀπαίτησιν αὐτοῦ μετὰ τῶν τόκων, κατὰ τὴν Α. Π. 351 τοῦ 64 (Ὁμοφωνεῖ Οἰκονομίδης). Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. 224 τοῦ 67 καὶ 167 τοῦ 70 τὸ ἄρθρον 956 τῆς Πολ. Δικ. ὁρῶντες ἐρμηνεύοντες ἐμφαίνει, ὅτι ὅτε ἐνυπόθηκον κτῆμα μεταβιβάσθῃ εἰς τὴν κυριότητα τρίτου, ἡ κατάσχεσις δέον νὰ γίνηται παρὰ τῷ κατέχοντι τὸ κτῆμα τρίτῳ, ὅστις τότε ἀπέναντι τῆς πραγματικῆς ταύτης ἀγωγῆς καθίσταται ἰδίως ὀφειλέτης· ἡ ἐξαιρετικὴ δὲ αὕτη διάταξις ὑπηγορεύθη ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ λάβῃ γνῶσιν τῆς κατασχέσεως ὁ τρίτος διακατόχος, ὅπως πληρώσῃ, ἂν προτιμᾷ, τὸ πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ ὑποίου ἐνηργήθῃ ἡ κατάσχεσις αὕτη ἐνυπόθηκον χρέος, καὶ οὕτω προλάβῃ τὴν ἐκποίησιν αὐτοῦ· ἄλλως ἢ πρὸς τὸν προσωπικῶς μόνον ὀφειλέτην κατάσχεσις ἐν τῇ ὑπόθεσι τῆς διὰ τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος αὐτοῦ ἐξοφλήσεως τοῦ χρέους καθίσταται παντάπασιν ἀσκόπος. (Ὁμοφωνοῦσι Παπαβρῆγγόπουλος καὶ Καλλιγᾶς).

39. Εἰς τὰς ἀπαιτήσεις, διὰ τὰς ὁποίας ἔγινε προσημειώσεις, ὁ τρίτος κύριος δὲν ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ἐξόφλησιν τοῦ χρέους, εἰμὴ ἂν αὕτη τραπή εἰς ὑποθήκην.

40. Αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ τρίτου κυρίου διὰ τὰς ὑποθήκας δὲν ἐκτείνονται περισσότερο τῆς ἀξίας τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, καὶ ἡ παραχώρησις τούτου τὸν ἀπαλλάττει ἀπὸ πάσαν ἀπαίτησιν τῶν πιστωτῶν, καθόσον δὲν εἶναι προσωπικῶς ὑπεύθυνος. (Γαλλ. ἀστ. 2172 ε.).

41. Ἄν δοθῇ ὑποθήκη πρὸς ἐξασφάλισιν ἐγγυήσεως, ὁ τρίτος κύριος τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος δύναται νὰ αἰτήσῃ νὰ ἐναχθῇ πρῶτον ὁ πρωτότυπος χρεώστης. — Ἐξαιρεῖται ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν ὁ ἐγγυητὴς εἶναι καὶ αὐτοφειλέτης. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2170 ε.).

42. Όταν ὁ τρίτος κύριος τοῦ ἐνυποθήκου κτημάτος ἐξοφλήσῃ τὸ ὑποθηκικὸν χρέος ἢ ἐξωσθῇ ἀπὸ τὴν κυριότητα τοῦ κτημάτος διὰ τῆς πραγματικῆς ἀγωγῆς, ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς προσφυγῆς κατὰ τοῦ χρεώστου, καὶ λαμβάνει πρὸς αὐτὸν τὰ δικαιώματα τοῦ ὑποθηκικοῦ πιστωτοῦ. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2178).

43. Ἄν ἀπὸ ἀμέλειαν ἢ ὁλὸν τοῦ τρίτου κυρίου ἐλαττωθῇ ἡ ἀξία τοῦ ἐνυποθήκου κτημάτος, δύναται ὁ πιστωτὴς νά παύσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ ὑποθηκικοῦ χρέους, ἂν δὲν προτιμᾷ νά αἰτήσῃ διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ νά ἐμποδισθῇ ὁ τρίτος κύριος ἀπὸ τὰς ἐπιβλαβεῖς πράξεις του· ὁ τρίτος κύριος ὑπόκειται πρὸς τούτοις εἰς ἀποζημίωσιν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2175).

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ τῆς τάξεως τῶν πιστωτῶν πρὸς ἀλλήλους.

44. Οἱ ὑποθηκικοὶ πιστωταὶ ἔχουν μεταξὺ τῶν τὴν προτίμησιν κατὰ τὴν χρονολογικὴν τάξιν τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης τῶν, ἐκτὸς τῶν ὅσα θέλουν διαταχθῇ δι' ἰδιαιτέρου νόμου ὡς πρὸς τὴν προτίμησιν τῶν ὑποθηκῶν, ὅσαι προσεκτήθησαν ἡδὴ πρὶν τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος νόμου. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2134).

Ν. Τὸ κύριος τῆς ὑποθήκης τοῦ καταταχθέντος θανέοντος ἐξετάζεται ἐν τῇ δίκῃ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως. Α. Π. 196 τοῦ 76.

45. Ἡ προτίμησις συμπεριλαμβάνει καὶ τοὺς τόκους τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 31 ὁρισμένου χρόνου.

46. Οἱ πιστωταὶ, ὅσων αἱ ἀπαιτήσεις εἶναι ἐγγεγραμμέναι τὴν αὐτὴν ἡμέραν, πληρόνονται κατ' ἀναλογίαν τῆς ποσότητος τῶν οἰκείων αὐτῶν ὑποθηκῶν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2147).

47. Ἡ κατάσχες καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκποίηση τῶν ἐνυποθηκῶν κτημάτων, καὶ ἡ πληρωμὴ τῶν ὑποθηκικῶν πιστωτῶν ἀπὸ τὸ προϊόν τῆς δημοπρασίας, ἐκτελοῦνται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας. (1) Πολ. 954 ε.

Ν. Εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἐνστάσις τοῦ ὄντος ἐνυποθήκου θανέοντος

(1) Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 24 τοῦ περὶ Ἑθν. Τραπεζῆς νόμου τῆς 11 Ἀπρ. 1859 (ὃν ἰδὲ ὑπὸ ἀρθρ. 854 Πολ.) ὤρίσθη ἰδίᾳ δικαιοδοσία πρὸς ἐκποίησιν τῶν εἰς τὴν Τράπεζαν ἐνυποθηκῶν ἀκινήτων.

ἐνταύτῳ καὶ ὀφειλέτου, ἢ ὑπ' αὐτοῦ ὡς ὀφειλέτου προτεινομένη περὶ ἀκυρότητος τῆς εἰς αὐτόν, ὡς ἐνυπόθηκον δανειστήν, γενομένης κοινοποιήσεως τοῦ τοιχοκαλλήτου γραμματίου, καθότι, ἂν ὁ ὀφειλέτης δύναται νὰ προτείνῃ τὰς εἰς τὸν ἐνυπόθηκον δανειστήν ἀνηκούσας ἐνστάσεις, ὡσάκις αὗται ζημιούσιν αὐτόν, ὅταν ὅμως αὐτὸς συνάπτῃ καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ δανειστοῦ, δὲν εὐρίσκεται πλέον ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, διότι ἐδύνατο ἐνεργῶν ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ δανειστοῦ νὰ προλάβῃ πᾶσαν τοιαύτην ζημίαν. Α. Π. 334 τοῦ 53.—Ὁ μὴ ἔχων ὡς πρὸς τὰ ἐκπλειστηριασθέντα ἀκίνητα τὴν τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ ἰδιότητα, καίτοι ἀναγγελλεῖς ὑπ' αὐτὴν, ἵνα καταταγῇ ἐπὶ τοῦ πλειστηριάσματος, στερεῖται τοῦ δικαιώματος νὰ καταταγῇ καὶ ἀμειψιότησιν τὸ κύρος καὶ τὴν προτεραιότητα τῶν ὑποθηκῶν τῶν ἄλλων ἀναγγελλθέντων δανειστών, Α. Π. 288 τοῦ 68.

48. Ἄν τὸ προϊόν τῆς δημοπρασίας τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος δὲν ἀρκῇ πρὸς ἐξόφλησιν ὅλων τῶν πιστωτῶν, καὶ κατασταθῇ ἀναγκαῖα ἡ κατάταξις, αἱ ὑποθηκικαὶ ἀπαιτήσεις λαμβάνουν τάξιν μετὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 940 καὶ 941 τῆς πολιτικῆς δικονομίας μνημονευόμενα προνόμια πρὸς ἀλλήλας δὲ ἀκολουθοῦν τὴν ἡμέραν τῆς ἐγγραφῆς τῶν, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 20 καὶ 46 τοῦ παρόντος νόμου. Ε. Ν. 560 ἐ.

49. Τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ διαλαμβανόμενα προνόμια δὲν χρήζουσιν ἐγγραφῆς εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν. Ἀκουροῦνται δὲ διὰ τοῦ παρόντος νόμου αἱ περὶ ἐγγεγραμμένων καὶ μὴ ἐγγεγραμμένων προνομίων ἐν τῷ ἄρθρῳ 991 ἀριθ. 3 καὶ 5 τῆς πολιτ. δικονομίας περιεχόμεναι διατάξεις· ἀκυροῦται πρὸς τοῦτοις καὶ ἡ περὶ τῶν μὴ ἐγγεγραμμένων ὑποθηκῶν διάταξις τοῦ § 6 τοῦ αὐτοῦ ἄρθ., ἀντὶ τῆς ὁποίας τίθεται, «Ὁ πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ὑπάρχων, ἀλλὰ μὴ ἐγγεγραμμένος τίτλος.» (1)

(1) Ἄλλ' ἴδε ἄρθρον 451 Ἑμπ. Ν. (τοῦ νέου περὶ πτωχεύσεων) τροποποίησαν τὰς διατ. τοῦ ἄρθρου 49 τοῦ Ν. ὑπ. καὶ 991 § 6 πολ. δικονομ. ἐπὶ πτωχεύσεων, ἅτε κατ' αὐτὸ τοῦ ἔχοντος ἔγκυρον ἀλλὰ μὴ ἐγγεγραμμένον τίτλον ἕως τῆς δημοσιεύσεως τῆς κηρυττούσης τὴν πτώχευσιν ἀποφάσεως μὴ προτιμώμενον τῶν ἀπλῶν ἐγχειρογράφων πιστωτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Περὶ τῆς ἀποσβέσεως τῶν ὑποθηκῶν.

50. Ἡ ὑποθήκη ἀποσβένεται, — 1. διὰ τῆς παρελεύσεως τῆς προθεσμίας. — 2. διὰ τοῦ ἀφανισμοῦ τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος. — 3. διὰ τῆς παραιτήσεως τοῦ πιστωτοῦ. — 4. διὰ τῆς ἐξοφλήσεως τοῦ χρέους. — 5. διὰ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος. — 6. διὰ τῆς παραγραφῆς. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2180).

Ν. Κατὰ μὲν τὸ ἐδάφιον 2 τοῦ 954 ἄρθρου τῆς πολ. δικον. οὐδεὶς ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής νὰ ἐπιλαμβάνηται πρῶτον τῶν ἐνυποθηκῶν κτημάτων, νὰ ἐπιβάλλῃ δὲ κατάσχαιν εἰς τὰ λοιπὰ ἀκίνητα, μόνον ὅσακις τὰ πρῶτα δὲν ἐφαρκούσιν εἰς τὴν πληρωμὴν αὐτοῦ, κατὰ δὲ τὸ 878 ἄρθρον αὐτῆς ὁ μὴ ἔχων ὑποθήκην δανειστής δικαιούται νὰ ἐπιβάλλῃ κατάσχαιν ἐπὶ πάσης τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου αὐτοῦ περιουσίας, ἀλλ' ἐκλείπει τῆς ὑποθήκης τὸ δικαίωμα οὐ μόνον ὅτε ὁ δανειστής δὲν ἔλαθε τοιαύτην ἀλλὰ καὶ ὅτε αὐτὸς παραιτεῖται τὴν ὑποθήκην ἐξομοιούμενος πρὸς τοὺς ἐγγειρογράφους δανειστάς, δύναται δὲ νὰ παραιτηθῇ, ἢτε τῆς μὲν ὑποθήκης χορηγουμένης ὑπὲρ τοῦ δανειστοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου περὶ τῶν ὑποθ., τῆς δὲ ἀποσβέσεως τῆς ὑποθήκης γινόμενης διὰ τῆς παραιτήσεως τοῦ πιστωτοῦ κατὰ τὸ ἐδ. 3 τοῦ 50 ἄρθρου τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἀδιαφόρως ἂν ὁ οὐφειλέτης συναινῇ ἢ μὴ εἰς τὴν παραίτησιν ταύτην. Α. Π. 121 τοῦ 69.

51. Ἡ ὑποθήκη ἐγγραφεῖσα μόνον δι' ὥρισμένην προθεσμίαν ἀποσβένεται διὰ τῆς παρελεύσεως αὐτῆς.

52. Ὁ ἀφανισμὸς τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος ἀποσβένει τὴν ὑποθήκην, ἀλλ' ἂν ἀποκατασταθῇ πάλιν τὸ κτῆμα, ἀνανεοῦται καὶ ἡ ὑποθήκη αὐτοδικαίως.

53. Ἡ ἀλλοίωσις τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, ἢ ἡ μεταβολὴ τοῦ σχήματος ἢ τοῦ εἶδους αὐτοῦ, δὲν βλάπτει τὸ δικαίωμα τῆς ὑποθήκης.

54. Ὁ πιστωτὴς δύναται νὰ παραιτήσῃ τὴν ἀποκτηθεῖσαν ὑποθήκην, ἀλλὰ μόνη ἡ παραίτησις αὕτη δὲν ἀφαιρεῖ τὸ δικαίωμα τῆς προσωπικῆς ἀγωγῆς.

55. Ἄν τὸ ὑποθηκικὸν χρέος ἐξοφληθῇ ὅλον, ἀποσβένεται καὶ ἡ ὑποθήκη· ἂν δὲ ἐξοφληθῇ ἐν μέρει μόνον, ἡ ὑποθήκη μένει διὰ τὸ ὑπόλοιπον.

Ν. Κατὰ τοὺς Ῥωμ. νόμους τοῦ δανειστοῦ, ἐκνικηθέντος τοῦ εἰς ἐξόφλησιν δοθέντος, ἀναξίῃ ἢ ἀπαιτήσις μετὰ τῶν παρεπομένων καὶ ἐπομένων τὰ δι' ὑποθήκης πρὸ τῆς παραχωρήσεως τοῦ ἐκνικηθέντος βεβαιωμένα κτήματα τοῦ ὀφειλῆτος ὑπόκεινται εἰς τὸ βᾶρος τῆς ὑποθήκης καὶ δύνανται νὰ ἐκποιηθῶσι πρὸς ἐξόφλησιν τῆς αὐτῆς ἀπαιτήσεως, διότι ὑποτίθεται ὅτι ὁ δανειστής ἐδέξατο τὸ ἐκνικηθὲν ἀντὶ καταβολῆς ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ἤθελε μένει διαρκῶς εἰς τὴν πλήρη κυριότητα τοῦ πρὸς ἐντέλῃ ἐξασφάλισιν αὐτοῦ. Α. Π. 15 τοῦ 70.

56. Ἄν τὸ ὑποθηκικὸν κτῆμα πωληθῇ διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ ἐπὶ δημοπρασίας, μεταβαίνει εἰς τὸν ἀγοραστήν ἐλεύθερον ὑποθήκης.

57. Ἡ παραγραφή τῆς ἀπαιτήσεως ἀποσβένει καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ὑποθήκης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Περὶ τοῦ τρόπου τῶν ἐγγράφων καὶ τῶν προσημειώσεων.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Τίνας δύνανται νὰ ἐγγράφουν ἢ νὰ προσημειώσουν.

58. Ἐκαστος δύνανται νὰ αἰτήσῃ εἰς τὸ γραφετόν τῶν ὑποθηκῶν ἐγγραφήν ὑποθήκης ἢ προσημειώσιν δι' ἑαυτὸν ἢ δι' ἄλλον.

59. Ὅταν πρόκηται ν' ἀποκτήσῃ τις ἢ νὰ διατηρήσῃ δικαίωμα δι' ἄλλον, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐμφανίζεται, ἀρκεῖ νὰ φέρῃ τοὺς τίτλους, δυνάμει τῶν ὁποίων αἰτεῖται ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης ἢ ἡ προσημείωσις. — Ἄν ὅμως μέλλῃ νὰ ὑποχρεώσῃ ἄλλον ἐπιτροπικῶς, ὀφείλει νὰ φέρῃ εἰδικὴν ἐντολὴν αὐτοῦ.

60. Οἱ ξένοι καὶ οἱ ἄγνωστοι ὀφείλουσι ν' ἀποδείξουν τὴν ταυτότητα τῶν. Ὅργ. 182.

61. Ἐχουν ἰδίως ἐξουσίαν νὰ αἰτῶσιν ἐγγραφήν ὑποθήκης ἢ προσημείωσιν δι' ἄλλον οἱ ἐξῆς: — 1. οἱ πιστωταὶ τοῦ χρεώστου, ὅστις ἔχει ἀπαιτήσιν χορηγοῦσαν εἰς αὐτόν δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης, ἂν ἀπὸ τὴν παράλειψιν τῆς ἐγγραφῆς τῆς δύνανται νὰ προέλθῃ βλάβη εἰς τὰς ἰδίας τῶν ἀπαιτήσεις (1) — 2. οἱ ἐγγυηταὶ τοῦ χρεώστου, ἂν ὁ πιστωτής, ἔχων

(1) Ὅρα καὶ ἄρθρ. 493 τοῦ ἐμπορ. νόμου, καὶ ὁ οἱ σύνδικαι τῆς
(ΔΙΚ. ΝΟΜ. ΤΟΜ. Γ'.)

Ν. Ὅριζοντες τοῦ άρθρου 61, ὅτι πᾶσα συμφωνία μεταξὺ τῶν συζύγων περὶ τῆς μὴ ἐγγραφῆς ὑποθήκης εἶναι ἄκυρος, ἔπεται, ὅτι ὁ νομοθέτης ἤθελε νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν προικίαν περιουσίαν τῆς συζύγου κατὰ πάσης ἐκ μέρους τοῦ συζύγου αὐτῆς πίεσεως. Ὅθεν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου ἀποβλέποντες, δεόν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι οὐδὲ νὰ παραιτηθῇ δύναται ἡ σύζυγος τὴν ἀπαξ ἐγγραφεῖσαν ὑποθήκην, ἐκτὸς ἂν, παραιτουμένη αὐτήν, ἐγγράψῃ, ἐπὶ ἐτέρου ἀκινήτου ὑποθήκην ἀσφαλίζουσαν τὴν προίκα. Α. Π. 130 τοῦ 70, 140 τοῦ 85, 58 τοῦ 86 (τῆς ὁλομέλειας). Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. 268 τοῦ 85, 49 τοῦ 85 ἡ παραιτήσις, οὐδόλως ἀπαγορευομένη, εἶνε ἔγκυρος. (Ἴδε καὶ ἄρθρ. 11).

62. Ἄν ὁ πιστωτὴς ἀρνήται νὰ παραδώσῃ ἢ νὰ καταθέσῃ εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ὑποθηκῶν τ' ἀπαιτούμενα εἰς ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης ἐγγράφα, τὰ τρίτα πρόσωπα, ὅσα ἀναφέρονται εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον, δύνανται νὰ τὸν ὑποχρεώσουν διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ νὰ ἐγγράψῃ ὁ ἴδιος τὴν ὑποθήκην, ἢ νὰ παραδώσῃ τὰ ἐγγράφα εἰς τὸν αἰτοῦντα, ἢ εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ὑποθηκῶν.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Πότε δὲν εἶναι δεκταὶ αἱ ἐγγράφαί καὶ αἱ προσημειώσεις.

63. Ὅταν ἡ περὶ ἐγγραφῆς ὑποθήκης αἴτησις δὲν φέρῃ ὅσα ἀπαιτοῦνται δι' αὐτήν, ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν ὀφείλει νὰ τὴν περιορίσῃ εἰς προσημειώσεις, ἂν ἔχῃ τοὺς ἀναγκαίους διὰ ταύτην ἄρτους.

64. Ὅταν διὰ δικαστικῆς πράξεως ἀπαγορευθῶν ἡ παραιτήρις ἐγγραφὴ τῶν ὑποθηκῶν καὶ αἱ προσημειώσεις ἐπὶ τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν, εἰς τὸν ὅποιον ἀνηγγέλθη ἐπισήμως ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη, κάμνει μνησίαν τοῦτου εἰς τὸ οἰκτεον φύλλον τοῦ βιβλίου του, καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ καταχωρίσῃ εἰς αὐτὸ κάμμιαν ἐξ αὐτῶν.

Ν. Τοῦ άρθρου 959 τῆς πολ. δικον. καὶ ἐπ. ὀριζόντων, ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς εἰς τὸν ὀφειλέτην γενομένης κοινοποιήσεως τῆς κατασχέσεως ἀκινήτου κτήματος· αὐτοῦ στέρεῖται οὗτος τοῦ δικαίωματος τῆς διαθέσεως αὐτοῦ, δι' ὃ εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος πᾶσα ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ὑπ' αὐτοῦ παραχωρηθεῖσα ὑποθήκη, ἔπεται, ὅτι δυνάμει τοῦ νόμου ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως δύνανται νὰ ἐγγραφῶσι καὶ μετὰ τὴν εἰρημένην κοινοποίησιν τῆς κατασχέσεως ὑποθήκαι μέχρι τῆς κατατάξεως, καθ' ὅτι αὗται δὲν ἀπορρέουσιν ἀπὸ τῆς θελήσεως τοῦ ὀφειλέτου.

Α. Π. 140 τοῦ 49. Εἰ καὶ διατάσσεται δὲ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 960 τῆς πολ. δικον. ἡ ἐγγραφὴ τῆς κατασχέσεως τοῦ ἀκινήτου εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν πρὸς ὀδῆγίαν τῶν τρίτων, οὐχ ἤττον μὴ διατασσομένης ταύτης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως (περιοριζομένου μόνον τοῦ νόμου εἰς τὴν περὶ ἀποζημιώσεως εὐθύνην, ἣν ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ἐπιφορτισμένους τὴν φροντίδα τῆς ἐγγραφῆς ὑπαλλήλους), ἐπεται ὅτι ὑποθήκη, μετὰ τὴν κατάσχεσιν καὶ τὴν περὶ αὐτῆς εἰδοποίησιν πρὸς τὸν ὀφειλέτην παραχωρηθεῖσα, εἶναι ἀνίσχυρος. Α. Π. 241 τοῦ 51. (Ἴδε καὶ ἄρθρ.).

65. Ὅταν τις δεχθῇ κληρονομίαν μὲ τὴν ἐξ ἀπογραφῆς ὠφέλειαν, δὲν δύναται πλέον νὰ ἐγγραφῇ ὑποθήκη ἢ προσημείωσις ἐπὶ τῶν κληρονομικῶν κτημάτων πρὸς βλάβην τῶν ὑπαρχόντων πιστωτῶν τῆς κληρονομίας.

Ν. Ἡ διάταξις τοῦ 65 ἄρθρου ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ ὑποθηκῶν ἐγγραφομένων ἐπὶ ἀποβληθείσης καὶ ἐκκειμένης κληρονομίας ἀνευ διακρίσεως μεταξὺ τίτλου κτηθέντος πρὸ τῆς ἀποβολῆς ἢ μετὰ τὴν ἀποβολὴν αὐτῆς, διότι μόνον τὸ ἐπόμενον ἄρθρον ὡς πρὸς τὴν περίπτωσιν τῆς τοῦ χρεώστου χρεωκοπίας ποιεῖται τοιαύτην διάκρισιν. Α. Π. 24 τοῦ 43.

66. Ἡ ἐγγραφὴ τῆς ὑποθήκης δὲν ἔχει ἰσχύν, ἂν ὁ τίτλος, δυνάμει τοῦ ὁποίου αἰτεῖται, ἀπεκτῆθῃ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δηλώσεως τῆς χρεωκοπίας τοῦ χρεώστου. Ἡ προσημείωσις δὲν ἔχει ὡσαύτως ἰσχύν, ὅταν στηρίζεται εἰς ὅσα ἐγγραφα μνημονεύει τὸ 23 ἄρθρον ἀρ. 1, ἂν ταῦτα ἀπεκτῆθησαν ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας. Πᾶσα προσημείωσις, στηριζομένη εἰς τοὺς ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ἀριθ. 2 καὶ 3 τίτλους, καθ' ὅποιον καιρὸν καὶ ἂν ἔλαβον ὑπαρξιν οὗτοι, εἶναι ἄκυρος, ἂν δὲν ἐγγραφῇ πρὸ τῆς προθεσμίας ταύτης. — Αἱ διατάξεις αὗται δὲν ἐφαρμόζονται ὅμως εἰς τὰς ὑποθήκας τὰς διδομένας παρ' ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος, πρὸς ἀσφάλειαν τῆς διαχειρίσεως τῆς ἐπιτροπείας ἢ τῆς κηδεμονίας. — Ἐάν δὲ ἀπαίτησίς τις προσημειωθῇ πρὸ τοῦ ἐν τοῖς ἄρθροις 64, 65, καὶ 66 § 1 καὶ 2 ὠρισμένου χρόνου, ἡ προσημείωσις δύναται, καὶ μετὰ τὴν κατάσχεσιν, ἢ τὴν γενομένην ἀπαγόρευσιν τῶν ἐγγραφῶν, νὰ μετατραπῇ εἰς πραγματικὴν ὑποθήκην. Ἐ. 449. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2146).

Ν. Κατὰ τὰ ἄρθρα 437 καὶ 441, 442 συνδυαζόμενα ἀλλήλοις, λυγίκεται ὡς πτωχεύσας ὁ ἔμπορος, ὅστις παύει τὰς πληρωμὰς αὐτοῦ.

δε, ἀφ' οὗ ἤρξατο οὗτος διατελὼν ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ, εἴτε ἀπὸ τῆς φυγῆς αὐτοῦ εἴτε ἀφ' ἧς κλεισθὴ τὰς ἀποθήκας ἢ ἀρνηθῇ τὴν ἐξόφλησιν ἐμπορικῆς ὑποχρεώσεως. Ἀλλὰ τὰ περιτὰ ταῦτα δὲν ἀρκοῦσι μόνον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐναρξέως τῆς πτωχεύσεως, διότι ὁ νόμος προσαπαιτεῖ καὶ τὴν παῦσιν τῶν πληρωμῶν, ἣν κυρίαν ἀπόδειξιν τῆς πτωχεύσεως ἢ τὴν περὶ ταύτης δηλοποιήσας πτωχεύσαντος. Ἐντεῦθεν δὲ προκύπτει προφανῶς, ὅτι πτωχεύονταί τις νὰ ᾔηται καὶ νὰ κηρυχθῇ καὶ μὴ τυχὼν δηλοποιήσας πρὸς ποσῶς τὴν πτώχευσιν αὐτοῦ εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον. Ὅθεν τὸ ἄρθρον τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου καθ' ὃ ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης τυχῇ, ἂν ὁ τίτλος, οὗ δυνάμει αἰτεῖται, ἐκτῆθῃ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν τῆς δηλώσεως τῆς χρεωκοπίας τοῦ χρεώστου, δὲν ἐννοεῖται δηλοποιήσιν, ἣν κατὰ τὰ ἄρθρα 438 καὶ 441 τοῦ ἐμπ. νόμου ὑφείλεται ποιήσασθαι ὁ πτωχεύσας, ἀλλὰ τὴν εἰς τὸ κοινὸν φανέρωσιν τῆς πτωχεύσεως τοῦ ἐμπόρου. ἤγουν αἱ 10 ἡμέραι ἀριθμοῦνται ἀπὸ τοῦ κατ' ὃν γνωστοποιεῖται δημοσίως ἡ πτώχευσις διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου 441 τοῦ Ἐμπ. Ν. διαγραφόμενων μέτρων. Α. Π. 302 τοῦ 60. τῆς πτωχεύσεως δυναμένης νὰ κηρυχθῇ καὶ ἄνευ δηλώσεως τοῦ πτωχεύσαντος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς φήμης, ἀρχομένης δὲ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, εἰς ἣν ἡ ἀπόφασις ὁρίζει τὴν ἐναρξιν αὐτῆς, (ἄρθ. 441 — 442 καὶ 456 τοῦ νόμου πτωχεύσεως νέου νόμου), ἐπεταί, ὅτι τὸ ἄρθρον 66 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, καθ' ὃ ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως δὲν εἴναι, ἂν ὁ τίτλος, ἐφ' οὗ στηρίζεται, ἐκτῆθῃ ἐντὸς τῶν δέκα ἡμερῶν τῆς δηλώσεως τῆς χρεωκοπίας τοῦ χρεώστου, δὲν ἐννοεῖται τὴν ἀπόφασιν κήρυξιν τῆς πτωχεύσεως, ἀλλὰ τὴν ἐναρξιν τῆς πτωχεύσεως ἣν ἡ ἀπόφασις ἐδήλωσε. Α. Π. 243 τοῦ 65. — (Ἴδε καὶ ἄρθ. 83).

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Πῶς γίνονται αἱ ἐγγράφαι καὶ αἱ προσημειώσεις.

7. Ὁ πιστωτής, ὅστις θέλει νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην, προσέρχεται ἐν τῇ ἀπὸ δικαστικῆν ἀπόφασιν, ἢ ἰδιωτικῆν θέλησιν, παρασπαστικῶς, ἢ δι' ἄλλου εἰς τὸν φύλακα τῶν ὑποθηκῶν, τὸν ὅστις, ἐκ τοῦ ὁποίου πηγάζει τὸ πρὸς ἀπόντησιν ὑποθήκης ὡμῶς του, ἢ ἐπίσημον ἀντίγραφον αὐτοῦ. (1) (Γαλλ. ἀστ. 2148).

Περὶ τοῦ ἐπισήμου ἀντιγράφου πρὸς Π. Π. 424.

N. Τὰ άρθρα 67 καὶ 70 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου δὲν καὶ ἢ τὸν τρόπον τῆς ἐγγραφῆς τῶν ὑποθηκῶν, ὑπὸ τίνος δηλ. οὐ αἰτηθῇ ἡ ἐγγραφή αὐτὴ κτλ. τίνι δὲ δίδεται τὸ δικαίωμα προσωπεύσεως τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου περὶ ὑποθήκης καὶ ἐκ τῆς ἐγγραφῆς αὐτῆς δικαίαις ὀρίζεται ἐκείνοις νόμοις, δηλ. τῷ νόμῳ τῆς 16 Μαΐου 1845 κτλ. Α' τοῦ 54.

68. Ὁ πιστωτὴς συνάπτει εἰς τὸν τίτλον δύο περιλήψεων ἢ μίαν δύναται νὰ γραφῇ ἐπὶ τοῦ ἀντιγράφου τοῦ τίτλου Α' περιλήψεις περιέχουν·—1. τὴν περιγραφὴν τοῦ ἐνὶ κτήματος, τοῦ εἴδους, καὶ τῆς θέσεώς του, καὶ τῶν λουθημάτων αὐτοῦ.—2. τὸ ὄνομα καὶ παρόνομα τοῦ πτωχοῦ τὴν διαμονήν, καὶ τὸ ἐπάγγελμά του, ἂν ἔχῃ.—3. τὸ καὶ παρόνομα τοῦ χρεώστου, τὴν διαμονήν, τὸ ἐπάγγελμα ἔχῃ, καὶ ἀτομικὴν καὶ εἰδικὴν χαρακτηρίσιν αὐτοῦ τῶς ὥστε νὰ διακρίνεται εὐκόλως ἀπὸ ἄλλους.—4. τὴν χρῆσιν καὶ τὸ εἶδος τοῦ τίτλου.—5. τὴν διαλαμβανομένην εἰς τὸν τίτλον ποσότητα τοῦ κεφαλαίου τῆς ἀπαιτήσεως, ἢ, ἂν καὶ ὡς αἰώματα ἀόριστα, τὴν ἐκτίμησιν αὐτῶν εἰς ὠρισμένην ποσότητα, τὸ ποσὸν τῶν τόκων, ἂν ἐσυμφωνήθησαν, καὶ τὸ καθ' ὃν τὰ κεφάλαια καὶ οἱ τόκοι εἶναι πληρωτέοι (ἀστ. N. 2129, 2148).

69. Ὅταν ἡ ἐγγραπτέα ὑποθήκη πηγάζῃ ἀπὸ τὸν αἰτῶν ὀφείλει νὰ συνάψῃ εἰς τὰς περιλήψεις καὶ τὰς ἐκτελεστικὰς—1. διὰ καθυστερήσαντας φόρους ἐπίσημον τῆς ἐκτελέσεως ἀρχῆς (1) ἀποδεικτικὸν τῆς ποσότητος καὶ τῶν καθυστερημάτων.—2. δι' ἀπαιτήσεις κατὰ τῶν ἐκτελεστικῶν τῆς περιουσίας τῆς ἐπικρατείας, τῶν εὐσεβῶν καὶ θρησκευτικῶν καταστημάτων καὶ τῶν δήμων, ἐπίσημον ἀποδεικτικὸν τῆς ἐπιτηδεύσεως τὴν περιουσίαν ταύτην ἢ ἄλλης ἀρμόδιας ἀρχῆς.—3. διὰ τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 11 § 3 καὶ 5 διαλαμβανόμεναι ἀπαιτήσεις, τὴν ἀπογραφὴν τῶν κινήτων ἢ ἀκινήτων,

(1) Εἰσπράττουσα ἀρχὴ εἶναι κατὰ τὸν νόμον ΣΠΔ' καὶ τὸν νόμον περὶ εἰσπράξεως ὁ ἀρμόδιος ταμίας ἢ ὁ εἰδικὸς ταμίας (ἐκ τῆς περὶ τελώνης), οὗ ὄργανα εἶναι οἱ εἰσπράκτορες.

λω: συνταχθέν περί τούτου ἔγγραφον, ἢ ἐπίσημον περίληψιν αὐτῶν. Ἐάν δὲ ζητηται ὑποθήκη ἕνεκεν ἐλλιποῦς λογοδοσίας, κατὰ τὸ ἄρθρον 13, μαρτυρικόν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ἢ τῆς εἰς ἣν πρέπει νὰ παραδίδεται ὁ λογαριασμός ἀρχῆς, προσδιορίζον τὸ ποσὸν τῆς ἀπαιτήσεως· (1) — 4. δι' ἀπαιτήσεις τῆς ὑπάνδρου γυναικὸς κατὰ τὸ 11 ἄρθρ. § 4, τὸ περί γάμου συμβόλαιον καὶ τὰ λοιπὰ ἔγγραφα, ὅσα διαλαμβάνουσι τὰς περὶ τῶν κτημάτων σχέσεις τῶν συζύγων, καθόσον αὗται ἀνάγονται εἰς τὴν ἐγγραφὴν τῶν ὑποθηκῶν· (2) — 5. δι' ἀπαιτήσεις τῶν κληροδόχων, ἢ τῶν ὑποθηκικῶν πιστωτῶν, τὴν διαθήκην, ἢ ἰδιωτικὸν ἰσχυρὸν ἢ ἐπίσημον ἔγγραφον τῆς ἐπὶ τῆς κληρονομίας ἀπαιτήσεως τῶν· διὰ δὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν συγκληρονόμων, τὰς περὶ διανομῆς τῆς κληρονομίας γενομένας ἐκθέσεις, (3) ἢ ἄλλα μαρτυρικά ἢ ἐπίσημον περίληψιν αὐτῶν. — 6. δι' ἀπαιτήσεις τῶν ἀρχιτεκτόνων, τῶν ἐργολάβων, τῶν ἐργατῶν, ἢ τῶν προμηθευσάντων ὕλην πρὸς οἰκοδόμησιν, ἀνοικοδόμησιν, ἢ ἐπισκευὴν κατὰ τὸ 11 ἄρθρ. ἀριθ. 7, ἰδιωτικὸν ἰσχυρὸν ἢ ἐπίσημον ἔγγραφον· (4) — 7. δι' ἀπαιτήσεις, ὅσαι, κατὰ τὸ 11 ἄρθρ. ἀριθ. 8, πηγάζουν ἀπὸ τὰ ἐξόδα τῆς δίκης, ἢ τῆς συνάξεως τῶν ὑποθηκικῶν χρεῶν, τὰς ἀποφάσεις, ἢ τὰ ἐπισήμως ἐκδοθέντα καὶ προσδιορίζοντα τὴν ποσότητα ἔγγραφα τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν. Δι' ἀπαιτήσεις δὲ καθυστερησάντων τόκων ὑποθηκικοῦ χρέους, ἰδιωτικὰ ἰσχυρὰ ἢ ἐπίσημα ἔγγραφα, ἢ ἐπίσημον περίληψιν αὐτῶν, ἀποδεικνύοντα τὴν τε ὑπαρξίν, καὶ τὸ ποσὸν τῶν ἀνωτέρω τόκων. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2148 συνάδει ἐν πολλοῖς).

70. Μία τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 68 διαλαμβανόμενων περιλήψεων πρέπει νὰ κοινοποιῆται εἰς τὸν χρεώστην παρὰ τοῦ πιστωτοῦ

(1) Συνδύασον πρὸς ἄρθρ. 81 ἀστ. Ν.

(2) Ὅρα καὶ ἄρθ. 42 τοῦ περὶ Χαρτ. Ν. τῆς 14 Αὐγούστου 1836.

(3) Πρβλ. ἄρθρον 1095 Πολ. περὶ τῶν δικαστικῶν ἐκθ. ἐπὶ τῆς δικαστικῆς διανομῆς. Ἐπὶ ἐξωδίκου διανομῆς αἱ ἐκθέσεις δεόν νὰ ᾖσι συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα, προκειμένου περὶ διανομῆς ἀκινήτων, κατ' ἄρθρ. 42 τοῦ περὶ Χαρτ. Ν.

(4) Πρβλ. ἄρθρ. 11 § 7 Ν. περὶ ὑποθ. 438 Πολ.

ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ. Ἡ κοινοποίησις αὕτη θέλει γίνεσθαι ἐντός ὀκτῶ τῶ πολὺ ἡμερῶν μετὰ τὴν ἐγγράφην, ἢ δὲ περὶ κοινοποιήσεως ἀποδείξεις πρέπει νὰ παραδίδεται ἐκάστοτε ἐν φύλακα τῶν ὑποθηκῶν· ἐὰν ὁ χρεώστης συνεργήσῃ προσκομίσας εἰς τὴν ἐγγράφην ἢ προσημείωσιν, ἢ κοινοποίησις δὲν ἀναγκαία. Ἄν ὁ πιστωτὴς παραλείψῃ τὴν κοινοποίησιν ἐντός τῆς ῥηθείσης προθεσμίας, ὑπόκειται εἰς ἑκατὸν μέγιστων δραχμῶν πρόστιμον.

71. Ἐπὶ τῶν κτημάτων προσώπου ἀποδιδάσκοντος, ἢ ἐν δύνανται νὰ γένῃ ὑπὸ τὴν ἀπλὴν χαρακτηρίσιν αὐτοῦ, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 68 ἄρθρ. ἀριθ. 3.—Δύνανται ὡσαύτως καὶ οἱ ἄλλοι ἄρρονομοι τοῦ πιστωτοῦ νὰ ἐγγράψουν ὑποθήκην ὑπὸ τὴν χαρακτηρίσιν αὐτοῦ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἀπὸ χωρὶς νὰ ὀνομασθοῦν οἱ ἴδιοι. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2149).

72. Ὁ αἰτῶν τὴν προσημείωσιν ὀφείλει νὰ συνάψῃ περὶ τῆς ἀπαιτήσεως τὰ δημόσια ἐγγράφα, τὴν ἐπίσημον ἀπόδειξιν ἀγωγῆς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἐγγράφων τῆς ἀπαιτήσεώς του, πρῶτόκλητον ἀπόφασιν, δυνάμει τῶν ὁποίων γίνεται ἡ μείωσις, ἢ ἐπίσημον ἀντίγραφον αὐτῶν.

73. Ἄν συμπέσῃ μεγάλη συρροή ἀπαιτήσεων ἐγγραπτῶν προσημειώσεων, καὶ ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν δὲν δυνήθῃ καταχωρίσῃ εἰς τὸ βιβλίον ὅσας τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὀφείλει νὰ κάμῃ ἐκθεσιν διὰ τὰς μὴ καταχωρισθείσας, σημειόνων κατὰ τὴν τάξιν τῆς παρουσιάσεώς των· ἡ ἐγγράφῃ δὲ αὐτὴν τὸ τῶν ὑποθηκῶν βιβλίον γίνεται καθ' ἡν τάξιν ἐνεγράφη τὴν ἐκθεσιν. (Τὸ Γαλλ. ἀστ. Ν. 2200 διαφέρει ὡς εἰς τὸ ὅτι τηρεῖται ἡ ἡμερομηνία τῆς δι' ἐκθέσεως πιστοποιήσεως ἐμφανίσεως).

74. Τὰ μέρη δύνανται νὰ αἰτήσων νὰ καταχωρηθῶν βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν διάφοροι σημειώσεις. — Αἱ σημειώσεις ἀκολουθοῦν τὰς ἐγγράφας ἢ προσημειώσεις, καὶ περιέχονται ἐν γινόμεναις ἐπ' αὐτῶν ἐξῆς τροπολογίας.—1. τὰς διορθώσεις παραδρομῶν καὶ λαθῶν, ὅσα εἰς τὴν σύνταξιν τῶν ἐγγράφων τῶν προσημειώσεων ἐγέναν ἀπὸ τὰ μέρη, τὰ ὅποια δύνανται αἰτήσων αὐτάς, ἢ ἀπὸ τῶν φύλακα τῶν ὑποθηκῶν, ὅσοι

κάμνει αὐτεπαγγέλτως.—2. τὴν ἀλλαγὴν τῆς πραγματικῆς δια-
μονῆς.—3. τὰς ἐλαττώσεις, ὅσαι ἀναφέρονται εἰς τὴν δι' ἐκτι-
μήσεως προσδιοριζομένην ποσότητα τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπο-
θήκης, ἢ εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν μέρους τῶν ἐνυποθήκων κτημάτων.
—4. πᾶσαν τροπολογητικὴν μεταβολὴν τῆς ὑποθήκης διὰ τὴν
προθεσμίαν τῆς ἐξοφλήσεώς της, τὸ ποσὸν τοῦ τόκου, τὴν διάρ-
κειαν τῆς ἐγγραφῆς, τὸν τρόπον τῆς ἀπολαύσεως, ἢ ἄλλον ὅρον
παρακολουθηματικόν.—Διὰ πᾶσαν σημείωσιν, περιεχομένην εἰς
τὸν 3 καὶ 4 ἀριθ. τοῦ παρόντος ἀρθρου, ὁ αἰτῶν ὀφείλει νὰ
καταθέσῃ εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ὑποθηκῶν ἐπίσημον ἀποδεικτικόν
τῆς συγκαταθέσεως τῶν μερῶν ἢ δικαστικὴν ἀπόφασιν. Τὰ λάθη,
ἢ τὰ ἐλλείμματα, τὰ ἐξ αἰτίας τῶν μερῶν προερχόμενα, δύναν-
ται νὰ διορθωθῶσι μόνον ἐπὶ τῇ βάσει τοιούτων ἐγγράφων, τὰ
ὅποια ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν πρώτην ἐγγραφήν. Ἐάν δὲ αἱ διορ-
θώσεις αὗται ἀφορῶσι λάθη ἐξ ἧς ἡ ὑποθήκη λογίζεται ἄκυρος,
αὕτη δὲν θεωρεῖται ἰσχυρά, εἰμὴ ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔγιναν αἱ
διορθώσεις.

75. Πᾶσα ἐγγραφὴ ὑποθήκης, προσημείωσις, ἢ σημείωσις εἰς
τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, καὶ πᾶν ἀντίγραφον ἢ περίληψις ἐκ
τοῦ αὐτοῦ βιβλίου, φέρουν τὴν χρονολογίαν καθ' ἣν ἔγιναν.

76. Τὰ ἐξοδα τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης εἶναι εἰς βάρος τοῦ
χρεώστου, (1) ἂν δὲν ὑπάρχῃ συμφωνία ἐναντία, ἀλλὰ προκα-
ταβάλλονται ἀπὸ τὸν αἰτοῦντα.—Τὰ ἐξοδα τῆς προσημειώσεως
προκαταβάλλονται ὡσαύτως ἀπὸ τὸν αἰτοῦντα, καὶ μόνον ἂν ἡ
προσημείωσις τραπῇ εἰς ὑποθήκην, ὑποχρεοῦται ὁ χρεώστης εἰς
τὴν ἀπόδοσιν αὐτῶν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2155).

(1) Τὸ Ὑπουργ. Οἶκον. διὰ τῆς ἐγκ. αὐτοῦ τῆς 6 Αὐγ. 1849 ἀπέ-
φηνετο, ὅτι τοῦ μὲν ἀρθρου 76 ἐπιβρίπτοντος εἰς τὸν χρεώστην τὰς
δαπάνας τῆς ἐγγραφῆς, τοῦ δὲ ἀρθρου 3 τοῦ Ν. τῆς 1 Ἰουλίου 1842
Β. Δ. περὶ ἀντιμισθίας τῶν ὑποθηκοφύλακων ἀπαλλοτρίωντος τὸ δημό-
σιον τῶν τελῶν, ἔπεται, ὅτι ἡ δαπάνη τῆς ἐγγραφῆς ἐπὶ κτη-
μάτων τῶν ἐνοικιαστῶν ἐπιβρίπτεται εἰς τοὺς ἐνοικιαστὰς, τοῦ δημο-
σίου ἀπαλλασσομένου· ἀλλ' οὐχ ἦντον εἰς τὰς ἐντύπους περίληψεις δεόν
νὰ περιλήπτηται ὁ ἀρμόδιος σφραγιστὸς χάρτης, οὐ τὸ τέλος εἰσπρακτέον
παρὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Περὶ τῆς ἐξαλείψεως καὶ ἐλαττώσεως τῶν ὑποθηκῶν καὶ τῶν
προσημειώσεων.

77. Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ὑποθηκῶν καὶ αἱ προσημειώσεις ἐξαλεί-
φονται ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν μετὰ τὴν συγκατάθεσιν τῶν
ἐχόντων συμφέρον καὶ ἱκανότητα πρὸς τοῦτο μερῶν, ἢ δι' ἀπο-
φάσεως τελεσιδικίου. — Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις, ὁ αἰτῶν
τὴν ἐξάλειψιν ὀφείλει νὰ καταθέσῃ εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ὑποθη-
κῶν τὸ ἀπόγραφον τοῦ φέροντος τὴν συγκατάθεσιν ἐπιστήμου
ἐγγράφου, ἢ τῆς ἀποφάσεως. Πολ. 996 ἐ. (Γαλλ. ἀστ. Ν.
2157, 2158).

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρῶν 160, 56, 66 καὶ 4 τοῦ ἀστ. νόμου
καὶ τοῦ ἀρθροῦ 77 τοῦ περὶ ὑποθ. νόμου προκύπτει, α) ὅτι ὁ συναινῶν
εἰς τὴν ἐξάλειψιν τῆς ὑποθήκης δεόν νὰ ἔχῃ καὶ ἱκανότητα πρὸς τοῦτο·
β) ὅτι ὁ ἐπιτρόπος δὲν δύναται ἀνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως νὰ συναι-
νέσῃ εἰς τὴν ἐξάλειψιν ὑποθήκης ἐγγεγραμμένης ὑπὲρ τοῦ ἐπιτροπευο-
μένου, πλην ἂν καταβληθῇ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου τὸ δάνειον, οὐ πρὶς
ἀσφάλειαν ἢν ἐγγεγραμμένη ἦ ὑποθήκη· γ) ὅτι ἐν τῇ συναινέσει μόνον
τοῦ ἐπιτρόπου (ἀνευ δικ. ἀποφάσεως ἢ τῆς ἐξοφλήσεως τοῦ χρέους) ἐξά-
λειψις ὑποθήκης εἶναι ἀπολύτως ἄκυρος, αὕτη δ' ἐξακολουθεῖ ὀφιστα-
μένη κατὰ πάντων τῶν κτησαμένων ὑποθήκην· οὐδαμῶς δ' ἐκ τούτου
παρabiάζεται ἡ ἀρχὴ τῆς δημοσιότητος τῶν ὑποθηκῶν, διότι σὺν τῇ
ἐξαλείψει πληροφορεῖται ὁ τρίτος καὶ τὸ ἄκυρον τῆς ἐξαλείψεως. Α. Π.
311 τοῦ 84.

78. Ὃταν δὲν δοθῇ ἡ συγκατάθεσις διὰ τὴν ἐξάλειψιν, ἡ αἴ-
τησις ταύτης φέρεται εἰς τὸ δικαστήριον, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν
περιφέρειαν ἔγινεν ἡ ἐγγραφὴ τῆς ὑποθήκης ἢ ἡ προσημείωσις,
ἂν δὲν ᾖ παρὲμπίπτουσα ἢ συναφής μετ' ἄλλην δίκην ἐκκερμη-
ἐνώπιον ἄλλου δικαστηρίου. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ὡς πρὸς τὰς
λοιπὰς κατὰ τοῦ ὑποθηκικοῦ πιστωτοῦ ἀγωγάς, ὅσαι πηγάζουν
ἐκ τῆς ἐγγραφῆς τῶν ὑποθηκῶν. Πολ. 996. (Γαλλ. ἀστ. Ν.
2159).

Ν. Ἐκ τοῦ 2 ἐδαφίου τοῦ 78 ἀρθροῦ δηλοῦται, ὅτι ἡ ἐξάλειψις τῆς
ὑποθήκης αἰτεῖται δι' ἀγωγῆς καὶ οὐχὶ δι' ἀναφορᾶς. Δὲν ἀντίκεινται
δ' εἰς τοῦτο τὰ ἀρθρα 50 § 5 καὶ 56 τοῦ αὐτοῦ περὶ ὑποθ. νόμου καὶ

τὸ 997 τῆς πολ. δικον., διότι τοῦτο μὲν ὀρίζει, ὅτι ἡ ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασία γίνεται ὅτε ὁ ὑπερθεματιστὴς ἐπλήρωσεν ὅλους τοὺς θανειστάς καὶ ἔλαβεν ἐξοφλητικὸν αὐτῶν, ἐκεῖνα δὲ δὲν κανονίζουσι διαδικασίαν τινα ἀλλ' ὀρίζουσιν ἀπλῶς τὰποτελέσματα τῆς αναγκαστικῆς ἐκποιήσεως τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος. Α. Π. 122 τοῦ 52.—Ὁ σύζυγος διακαιούται νὰ κινήσῃ τὴν περὶ ἐξαλείψεως τῆς βαρυνούσης τὸ προικῶν αὐτοῦ κτῆμα ὑποθήκης ἀγωγῆς διότι κατὰ τὴν διάταξιν 9 Ἀρμ. (δ. θ) τὰ ἐν προικί ἐκδοθέντα «οὐ δύναται ἡ γυνὴ διοικεῖν, ἐπεὶ τοῦ ἀνδρός ἐστὶν ἡ τούτων διαρκούντος τοῦ γάμου δεσποτεία.» Α. Π. 221 τοῦ 67.—Ἡ περὶ ἐξαλείψεως ὑποθήκης ἀγωγὴ εἶναι συνήθης ὡς ἀπορώσα εἰς δικαίωμα πραγματικόν, μηδαμῶς ὑπαγομένη εἰς τινα τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 532 καὶ 618 τῆς πολ. δικον. διαλαμβανόμενων ἐξαιρέσεων, καὶ οὐδὲν δυνάμενη νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς συντηρητικὸν μέτρον, διότι κατὰ τὸ ἀρθρον 1029 τῆς πολ. δικον. εἰς τὰ συντηρητικὰ μέτρα κατατάσσονται μόνον αἱ ὑπὸ τοῦ θανειστοῦ ἐν ὀνόματι τοῦ ὑφελέτου αὐτοῦ ἐνεργούμεναι ἐγγραφαὶ ὑποθηκῶν. Α. Π. 60 καὶ 188 τοῦ 54.

79. Ἡ ἐξάλειψις τῶν ὑποθηκῶν διατάσσεται ἀπὸ τὰ δικαστήρια:—1. ἂν ὑπάρχῃ νόμιμος αἰτία τῆς ἀποσβέσεως αὐτῶν —2. ἂν ἡ ἐγγραφή δὲν ἐστηρίζετο εἰς κανένα ἀπὸ τοὺς χορηγούντας δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης τίτλους:—3. ἂν ἡ ὑποθήκη ἀπεκτήθῃ δυνάμει τίτλου ἀτάκτου ἢ ἀπεσβεσμένου:—4. ἂν ἡ ἐγγραφή ᾖ ἤδη ἄκυρος δι' ἑλλειψιν τῶν οὐσιωδῶς ἀπαιτουμένων δι' αὐτήν. Πολ. 997. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2160).

Ν. Περιγράφων ὁ περὶ ὑποθ. νόμος (διὰ τῶν ἀρθρῶν 79 καὶ 80) τοὺς λόγους τῆς ἀκυρότητος, ἐπεταί, ὅτι αὐτοὺς μόνους θεωρεῖ οὐσιώδεις πρὸς ἀκύρωσιν τῆς ὑποθήκης καὶ ἀποκλείει πάντα ἄλλον μὴ περιεχόμενον ἐν αὐτοῖς· ἐν τοῖς λόγοις δὲ τούτοις δὲν κατατάσσεται καὶ ἡ ἑλλειψις τοῦ ἐπισήμου ἀποδεικτικοῦ τῆς ἐπιτηρύσεως τὴν περιουσίαν τῆς Ἐπικρατείας ἀρμοδίας ἀρχῆς, περὶ οὗ ἀναφέρει τὸ ἀρθρον 69 § 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὅταν τὸ δημόσιον αἰτήσῃ ἐγγράφην ὑποθήκης δι' ἀπαιτήσεις αὐτοῦ κατὰ τῶν διαχειριστῶν τῆς περιουσίας τῆς Ἐπικρατείας, κατατάσσεται ὁμως ἐν τοῖς λόγοις ἡ ἑλλειψις τίτλου ἐκ τῶν χορηγούντων δικαίωμα πρὸς ἐγγράφην καὶ κτῆσιν ὑποθήκης, τὸ δὲ δημόσιον ἔχει ὡς τίτλον τὸν νόμον πρὸς κτῆσιν ὑποθήκης κατὰ τὸ ἀρθρον 11 § 2 τοῦ νόμου, κατὰ τὴν Α. Π. 356 τοῦ 53. Ὡσαύτως κατὰ τὴν Α. Π. 154 τοῦ 55 ἡ μὴ ἐπισύναψις τοῦ τοιοῦτου ἀποδεικτικοῦ εἰς τὰς περιλήψεις δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐγγράφης, ἐάν ὁμως ὑπάρχῃ πραγματικῶς κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἐγγράφης, ἅτε μὴ κατατασσομένη ἐν τοῖς λό-

γοις, ἥς ἐνεκα διατάσσεται ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 72 καὶ 80 ἡ ἐξάλ-
 τῶν ὑποθηκῶν καὶ ἡ ἀκύρωσις τῶν ἐγγράφων.— Ἐπίσης δὲν καθ-
 σιν ἄκυρον τὴν γενομένην ἐγγραφὴν ἡ ἀνυπόγραφος αἵτησις πρὸς ἐ-
 φὴν ὑποθήκης, ἅτε μὴ διαλαμβανομένη ἐν ταῖς λόγοις τῶν ἀρθρῶν
 καὶ 80. Α. Π. 3 τοῦ 64.— Διατασσουμένης κατὰ τὸ ἀρθ. 79 τῆς ἐξ-
 φεως τῆς ὑποθήκης μόνον ἐάν ὑπάρχῃ αἰτία νόμιμος τῆς ἀποστο-
 αὐτῆς, ἐπεταί, ὅτι, ὅτε κτῆμά τι ἐνυπόθηκον εἶναι κατὰ μέρος
 προικῶν, θεόν ἢ ὑποθήκη νὰ ἐξαλειφθῇ μόνον ὡς πρὸς αὐτό. Α.
 139 τοῦ 51.

80. Ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης εἶναι ἄκυρος δι' ἐλλειψιν
 οὐσιωδῶς ἀπαιτουμένων.— 1. ὅταν εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθ-
 ῶν ἀναφέρεται ὁ πιστωτής, ἢ ἡ χαρακτηρίσις τοῦ χρεώ-
 εἶναι τόσον ἀτελής, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ διακριθῇ σαφ-
 πρόσωπον αὐτοῦ ἀπὸ ἄλλα πρόσωπα.— 2. ὅταν ἡ ἀπαί-
 ἐγγραφῇ χωρὶς προσδιορισμὸν τῆς ποσότητος.— 3. ὅταν τ-
 γραφῇ τῆς ὑποθήκης δὲν φέρῃ χρονολογίαν.— 4. ὅταν τὸ
 πόθηκον κτῆμα δὲν ᾔναι περιγεγραμμένον εἰς τὸ βιβλίον
 ὑποθηκῶν κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν θέσιν του, ἢ ᾔναι περιγεγ-
 μένον τόσον ἀόριστως, ὥστε δὲν ἡμπορεῖ νὰ γνωρισθῇ ἀπογ-
 τως, καὶ νὰ διακριθῇ ἀπὸ ἄλλα.

N. Τοῦ ἀρθρου 80 ὀρίζοντος, ὅτι ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης
 ἄκυρος διὰ περιγραφὴν ἀόριστον τοῦ κτήματος, τοῦ δὲ 12 ἀρθρου
 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου τῶν ὑποθηκῶν διατάγματος, ὅτι ἡ ἐγ-
 γίνεται ἐν ταῖς βιβλίοις τῶν ὑποθηκῶν, τοῦ δὲ ἀρθρου 13 αὐτοῦ
 μετὰ τὴν πρώτην ἐγγραφὴν δύναται νὰ παραλειφθῇ ἡ περιγρα-
 κτήματος καὶ ἡ χαρακτηρίσις τοῦ ὀφειλέτου ἐν ταῖς ἐπομέναις
 φαῖς, τοῦ δὲ ἀρθρου 20 ὀρίζοντος ἀπλῶς, ὅτι ἐξαλειφθεῖσιν ἅ-
 τῶν ὑποθηκῶν ὁ ὑποθηκοφύλαξ περὶ τοῦ τὴν σειρὰν τούτων καὶ ἀ-
 νέας σειρᾶς ἀριθμῶν διὰ τὰς εἰς τὸ μέλλον γενησομένας, ἐπεταί,
 νομοθέτης πρὸς ἀποφυγὴν περιττῶν ἐπαναλήψεων καὶ πρὸς εὐκολίαν
 ἐγγράφων ἠθέλησε νὰ γίνῃται ἅπαξ ἐν τῇ πρώτῃ ἐγγραφῇ ἡ περι-
 τοῦ κτήματος, δυναμένη νὰ παραλειφθῇ οὐ μόνον ἐν ταῖς μετ-
 γενομέναις, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς μετὰ τὴν ἐξάλειψιν αὐτῆς ἐν τῷ μέ-
 γενησομέναις, αἵτινες ἄρχονται τότε διὰ νέας σειρᾶς ἀριθμῶν,
 ἂν ἡ ἰσχὺς τῆς ὑποθήκης παύῃ καθ' ὅς ὁ νόμος ὥρισε περιστά-
 ὑπάρχουσα περιγραφὴ τοῦ ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἡ ὑποθήκη κτήματος δ-
 νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ἐν ταῖς μετὰ τὴν ἐξάλειψιν αὐτῆς γενησο-

νέαις ἐγγραφαῖς καὶ ἀναφερομέναις εἰς τὴν περιγραφὴν αὐτὴν τοῦ κτήματος. Α. Π. 241 καὶ 250 τοῦ 49.—Ἡ ἐν τῇ ἐγγραφῇ τῆς ὑποθήκης ἑλλειψίς μνείας τοῦ επαγγέλματος τοῦ ὀφειλέτου καὶ τοῦ δανειστοῦ, ὡς καὶ τοῦ δήμου ἐν ᾧ κεῖνται τὰ ἐνυπόθηκα κτήματα, δὲν ἐπάγει ἀκύρωτα, ὅσακις δὲν προκύπτει σύγχυσις περὶ τῶν προσώπων ἢ τῶν κτημάτων. Α. Π. 287 τοῦ 49. Ὡσαύτως κατὰ τὴν Α. Π. 173 τοῦ 66 ἡ παράλειψις τῆς μνείας τοῦ επαγγέλματος τοῦ χρεώστου δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐγγραφῆς, ὅσακις οὐδεμίαν σύγχυσις περὶ τῆς ταυτότητος αὐτοῦ ἐπέρχεται. Ἄλλ' εἶναι ἄκυρος ἡ ὑποθήκη, ὅτε δὲν περιγράφεται τὸ κτῆμα ἀποχρῶντως. Α. Π. 178 τοῦ 73. ὅτε δηλονότι ἐξ αὐτοῦ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν δὲν προκύπτει ἡ προσήκουσα τοῦ κτήματος περιγραφή, ἔστω καὶ ἂν βεβαιούται ἐξ ἄλλων ἐγγράφων ἡ ταυτότης τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος. Α. Π. 263 τοῦ 60, 91 τοῦ 61, 238 τοῦ 64.—Ὅριζαντος τοῦ νόμου, ὅτι, ἀναγνωρίσας τις τὸ κύρος πράξεώς τινος, στερεῖται πλέον δυνάμει τῆς συναινέσεως τοῦ δικαιώματος νὰ προσβάλῃ αὐτὴν ὡς ἄκυρον (Νομ. 16 § 1 Πανδ. βιβλ. 20 τίτλ. 1 de pignori-ribus* ἀρθρ. 485 καὶ 486 τῆς πολ. δικον.), ἐπεται, ὅτι ὁ ἐγκρίνας καὶ παραδεχθείς τὴν ἐγγραφεῖσαν ὑποθήκην ἢ προσημείωσιν ὡς καλῶς γενομένην καὶ αὐθορμήτως συναινέσας εἰς αὐτήν, δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ αὐτὴν ὡς ἄκυρον. Ἐπομένως προκειμένου περὶ τῶν συναλλαττομένων καὶ οὐχὶ περὶ τρίτου, τὸ δικαστήριον οὐδαμῶς δικαιούται νὰ ἐξετάσῃ ἐὰν ἡ προσημείωσις ἐγένετο κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις, διότι διὰ τῆς συναινέσεως ἐκαλύφθησαν αἱ τυχὸν τῆς προσημείωσης ὑπάρχουσαι ἀκυρότητες. Α. Π. 122 τοῦ 49. — Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἐννοίαν τοῦ ἐδ. 4 τοῦ ἀρθρ. 80 τοῦ νόμου περὶ ὑποθήκης μόνῃ ἢ ὡς πρὸς τὸ εἶδος τοῦ κτήματος πλημμελῆς σημείωσις εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν δὲν ἀρκεῖ νὰ καταστήσῃ ἄκυρον τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης, ἐὰν ἐξ αὐτῆς προκύπτῃ ἀποχρῶντως ἡ τοῦ κτήματος ταυτότης. Α. Π. 319 τοῦ 84.

81. Ἄν ἡ ὑποθήκη ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, λαμβάνουν τάξιν οἱ ἐπόμενοι πιστωταί, ἂν ὑπάρχουν, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐγγραφῆς των.

82. Ἄν ὁ προσημειώσας δὲν συμπληρώσῃ τὰς ἀναφερομένας εἰς τὸ 23 ἀρθρον ἀρ. 1 ἑλλειψεῖς ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν, ἢ δὲν ἀποδείξῃ αἰτίαν ἐννόμου κωλύσεως, ἡ προσημείωσις ἐξαλείφεται.

83. Ὅταν ἡ προσημείωσις ἐγίνετο κατὰ συνέπειαν ἀγωγῆς ἢ πρωτοκλήτου ἀποφάσεως, εἰ μὲν ἡ τελεσιδίκος ἀπόφασις ἀπορρίψει τὴν αἴτησιν τοῦ προσημειώσαντος, φέρει τὴν ἐξάλειψιν

τῆς προσημειώσεως, εἰ δὲ τοῦ ἐπιδικάσει αὐτήν, ὁ προσημειώσας ἔχει τριάκοντα ἡμέρας, προστιθεμένης τῆς διὰ τὴν ἀπόστασιν παρατάσεως τῆς προθεσμίας, διὰ νὰ τρέψῃ τὴν προσημείωσιν εἰς ὑποθήκην. Παρελθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης, ἡ προσημείωσις ἐξαλείφεται.

N. Ὁ δεῦτερος ἐνυπόθηκος δανειστὴς δύναται νὰ προτείνῃ τὸ ἀκύρον τῆς εἰς ὑποθήκην μετατροπῆς τῆς προσημειώσεως, ἥτις προηγείται τῆς ὑποθήκης αὐτοῦ, ἂν ἐκ συμπαιγνίας ἐγένετο αὕτη. Α. Π. 285 τοῦ 68. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκχώρησις τῆς ἐκ δανείου ἀπαιτήσεως περιλαμβάνει καὶ τὰ παρεπόμενα πρὸς ἀσφάλειαν αὐτοῦ δικαιώματα (Θεμ. 6'. Βασιλ. 19. 4), οὖον καὶ ἡ ὑποθήκη, ὁ δὲ ἐκδοχεὺς δὲν δύναται νὰ ἐνασκήσῃ ἀπεριορίστως τὰς ἐκ τῆς ὑποθήκης ἀγωγὰς αὐτοῦ, ὡσάκις πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως δὲν τῷ ἐπιτρέπεται νὰ ἐνασκήσῃ κατὰ τῶν προηγουμένων ἐνυποθηκίων δανειστῶν καὶ τὴν τοῦ θόλου ἀγωγὴν, ἣν τυχὸν εἶχεν ὁ ἐκχωρητής, ἔπεται, ὅτι ἡ ἐκχώρησις τοιαύτης ἀπαιτήσεως περιλαμβάνει ἀναγκαίως καὶ τὴν ἐκχώρησιν τῆς τοῦ θόλου ἀγωγῆς καὶ ἄνευ τῆς περὶ τούτου ῥητῆς μνείας ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἐκχωρήσεως. Α. Π. 285 τοῦ 68.— Προκειμένου περὶ τροπῆς τῆς προσημειώσεως εἰς ὑποθήκην δύναμει τελεσιδικίου ἀποφάσεως, ἡ αὔξησης τῆς προθεσμίας συγχωρεῖται ἀναγκαίως καὶ ὅποτε ὁ προσημειώσας καὶ ὁ ὑποθηκοφύλαξ κατοικοῦσιν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐκτὸς τῆς ἑώρας τοῦ ἀπορριψάντος τὴν ἔφεσιν δικαστηρίου. Α. Π. 135 τοῦ 64.— Ἡ ἐνστάσις τῆς ἀκυρότητος τῆς προσημειώσεως διὰ τὴν μὴ ἔγκαιρον μετατροπὴν αὐτῆς εἰς ὑποθήκην εἶναι ἀπαράδεκτος, προτεινομένη τὸ πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἐφετών. Α. Π. 197 τοῦ 65.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

Περὶ τοῦ γραφείου τῶν ὑποθηκῶν.

84. Εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἢ καὶ εἰς ἄλλας πόλεις ἐκάστης ἐπαρχίας συσταίνεται γραφεῖον ὑποθηκῶν, (1) ὅπου μόνον δύνανται νὰ αἰτῶνται καὶ νὰ ἐνεργῶνται ἐγκύρως αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ὑποθηκῶν, καὶ αἱ προσημειώσεις ἐπὶ τῶν κτημάτων, ὅσα κεῖνται εἰς τὴν περιφέρειαν αὐτῆς. — Ἡ ὑπηρεσία τοῦ γραφείου τῶν ὑποθηκῶν ἀνατίθεται εἰς τοὺς εἰρηνοδίκας, ὁ δὲ ὁργανισμὸς αὐτοῦ θέλει κανονισθῇ δι' ἰδιαιτέρου διατάγματος. (2) (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2146).

(1-2) Δ. 14 Σεπτεμβρίου 1836 περὶ προσδιορισμοῦ τῶν γραφείων τῶν ὑποθηκῶν.

1. Συσταίνονται γραφεῖα ὑποθηκῶν εἰς πᾶσαν ἑδρὰν εἰρηνοδικείου.

85. Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν ὀφείλει· — 1. νὰ φυλάττῃ τὸ

περιφέρεια τῆς δικαιοδοσίας ἐκάστου ἐμπεριέχει τὴν τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδικείου δικαιοδοσίαν μὲ τὰς ἐν τῷ ἐπομένῳ ἄρθρῳ ἐξαίρεσεις.

2. Εἰς τὰ ἐξῆς εἰρηνοδικεῖα δὲν θέλουν συστηθῇ γραφεῖα ὑποθηκῶν, θέλουν δὲ ἀνατεθῇ ὡς πρὸς τὴν ἐγγραφὴν τῶν ὑποθηκῶν εἰς τὰ ἐξῆς εἰρηνοδικεῖα. — 1. τοῦ τῆς βορείου πλευρᾶς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ ἐν Πεκραιεῖ, εἰς τὸ κατὰ τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τοῦ Ἑρμοῦ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν συστηθσόμενον γραφεῖον ὑποθηκῶν. — 2. τοῦ τῆς Ἐλευσίνος εἰς τὸ τῶν Μεγάρων — 3. τοῦ τοῦ Γαυρίου εἰς τὸ τῆς Ἀνδρου. — 4. τοῦ τῆς Πανόρμου εἰς τὸ τῆς Τήνου. — 5. τοῦ τῆς Τραγαίας εἰς τὸ τῆς Νάξου. — 6. τοῦ τῆς Οἴας καὶ Ἀνάξης εἰς τὸ τῆς Θήρας. — 7. τοῦ τῆς Νωνάκριδος εἰς τῆς Κιναίθης. — 8. τοῦ τῆς Ἀρσανείας εἰς τὸ τῆς Λαμπίας. — 9. τοῦ τῶν Λιμνῶν εἰς τῆς Χαλκίδος. — 10. τοῦ τῆς Βιτινίτισης εἰς τὸ τοῦ Λαιδωρικίου. — 11. τοῦ τοῦ Ἀνατολικοῦ εἰς τὸ τοῦ Μεσσηλλογγίου. — 12. τοῦ τῆς Ἐπιδαύρου εἰς τὸ τῆς Ναυπλίας. — 13. τοῦ τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ Καλτεζοῦντος εἰς τὸ τῆς Τριπόλεως. — 14. τοῦ τῆς Ὑψιδντος καὶ Νυμφασίας εἰς τὸ τῆς Ψωφίδος. — 15. τοῦ τῆς Μικρομάντης καὶ Ἀμπελακίων εἰς τὸ τῆς Ἀνδρούσης. — 16. τοῦ τοῦ Κάμπου εἰς τὸ τοῦ Οἰτύλου.

Δ. 1 Ὀκτ. 1841. Περὶ τῶν ἐπὶ ὑποθήκῃ ἐγγραφῶν κτλ.

Ἐγκρίνομεν, αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ὑποθηκῶν καὶ αἱ προσημειώσεις ἐπὶ τῶν κτημάτων, ὅσα κεῖνται εἰς τοὺς δήμους τῆς περιφέρειας τοῦ εἰρηνοδικείου Ἀμαλιαπόλεως, νὰ ἐνεργῶνται καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ὡς ἄχρι τοῦδε, ἀπὸ τὸν υποθηκοφύλακα Λαμίας.

Δ. 13 Ἀπριλίου 1842. Περὶ τινων ἐγγραφῶν ὑποθηκῶν.

1. Θέλουν ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνεργῶνται καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ὡς ἄχρι τοῦδε, αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ὑποθηκῶν καὶ αἱ προσημειώσεις αἱ ἐπὶ τῶν κτημάτων, ὅσα κεῖνται εἰς τοὺς δήμους τῆς περιφέρειας. — 2. τοῦ εἰρηνοδικείου Εἰδυλλίας εἰς τὸ υποθηκοφυλακεῖον Μεγάρων. — 3. τοῦ εἰρηνοδικείου Καλλίτισης εἰς τὸ υποθηκοφυλακεῖον Θήρας. — 4. τοῦ εἰρηνοδικείου Κορθίου εἰς τὸ υποθηκοφυλακεῖον Ἀνδρου. — 5. τοῦ εἰρηνοδικείου Ἐλευσίνος (τῆς Πελοποννήσου) εἰς τὸ υποθηκοφυλακεῖον Ψωφίδος.

Δ. 18 Φεβρ. 1844. Περὶ συστάσεως γραφείου ὑποθηκῶν.

1. Εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀρσανείας, ὑπαγομένου μέχρι τοῦδε, ὡς πρὸς τὴν ἐγγραφὴν τῶν ὑποθηκῶν, εἰς τὸ τῆς Λαμπίας, συσταίνεται γραφεῖον ὑποθηκῶν.

βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, καὶ νὰ φροντίζη ὥστε, ἀπόντος

2. Ὁ εἰρηνοδίκης Λαμπίας θέλει ἀποδώσει εἰς τὸν τῆς Ἀ τὰ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ὑποθηκικῆ βιβλία καὶ λοιπὰ τῆς ὑπὸ ὑπηρεσίας ἐγγράφα, τὰ ἀφορῶντα τοὺς ἀπαρτίζοντας τὴν πε τοῦ εἰρηνοδικαίου Ἀρσανείας δῆμους.

N. 1 (13) Ἰουλίου 1842, περὶ ἀντιμισθίας τῶν ὑποθηκοφυλ

1. Ὁ ὑποθηκοφύλαξ θέλει λαμβάνει, — 1. διὰ πᾶσαν ἐγγρα θήκης μέχρι μὲν χιλίων δραχμῶν, δραχμὴν μίαν· ἀπὸ τῶν χ μὲχρι τῶν πεντακισχιλίων, ἀνὰ πᾶσαν πεντακοσίῳν δραχμῶ τητα, ἢ καὶ μέρος αὐτῆς οἷονδῆποτε δραχμὴν ἡμίσειαν. Δὲν ταὶ τις πλέον τῶν δραχμῶν πέντε διὰ τὰς ἐπέκεινα τῶν πεν λίων δραχμῶν ποσότητας. — 2. Διὰ πᾶσαν προσημείωσιν, καὶ διὰ τὴν ἐγγραφὴν ὑποθήκης τέλη. — 3. Διὰ πᾶσαν τροπὴ μειώσεως εἰς ὑποθήκην δραχμὴν μίαν. — Διὰ πᾶσαν καταχώρ γορεύσεως ἢ σημειώσεως, περὶ ὧν διαλαμβάνουσι τὰ ἄρθρα 61 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, δραχμὴν ἡμίσειαν. — 5. Διὰ πᾶσα φιν ὑποθήκης δραχμὴν μίαν. — Διὰ τὰ ἀντίγραφα, τὰς περιλ τ' ἀποδεικτικά, τὰ ὅποια κατὰ τὸν νόμον ὀφείλει νὰ διδῇ, τῆς ἀξίας τοῦ χαρτοσήμου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέλει γράφει. — Τῶ πρώτοις πέντε ἀριθμοῖς τοῦ παρόντος ἄρθρου διαλαμβανόμεν αὶ πληρωμαὶ θέλουν πιστοποιεῖσθαι διὰ διπλοτύπων ἀποδεικτικ φομένων ἐπὶ ἀσήμου χάρτου, καὶ ὑπογραφομένων εἰς μὲν τὸ παρὰ τοῦ πληρόντος, εἰς δὲ τὸ γραμματίον παρὰ τοῦ λαμ ("Ορα κατωτέρω).

2. Ἐν καὶ μόνον τέλος πληρύνεται, ὅταν διὰ τὴν αὐτὴν γίνωνται συγχρόνως παρὰ τῷ αὐτῷ ὑποθηκοφύλακι πράξεις λῶν κτημάτων ἀνηκόντων εἰς τὸν αὐτὸν ὀφειλέτην. — Δὲν π τι διὰ τὰς σημειώσεις, περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ δευτέρον ἐδά ἄρθρου 61 τοῦ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου B. διατ

4. Ἀπαλλάττεται τῆς προκαταβολῆς τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 ρόντος νόμου διαλαμβανομένων τελῶν τὸ δημόσιον, ἐπιφύλα εἰς τὸν ὑποθηκοφύλακα τοῦ δικαιώματος τῆς ἀγωγῆς κατὰ το του διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ τέλους, τὸ ὅποτον κηρύττεται εἰς ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου προέδρου τῶν πρωτοδικῶν κατὰ τὸν ἐν τῷ α τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ τύπον. Ἀπαλλάττονται δὲ ὅριστι τὸς τέλους ὅλκι αὶ ὑποθηκικαὶ πράξεις, ὅσαι κατὰ τὰ ἐδάφια τοῦ ἄρθρου 61 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἐνεργοῦνται ὑπὲρ τῆς γυναικός, ὑπὲρ τῶν ἀνηλίκων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπηγορευμένων.

τοῦ ἐννόμου· ἀναπληροῦντος αὐτόν, νὰ μὴ δύναται κανεὶς

4. Δύνανται νὰ διορίζονται εἰδικοὶ ὑποθηκοφύλακες παντοῦ ὅπου διὰ πληθὺν τῶν ἐργασιῶν οἱ εἰρηνοδίκαι ἀδυνατοῦν νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὴν διεξαγωγὴν καὶ ταύτης τῆς ὑπηρεσίας.

Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Ν. ΩΙΖ' τῆς 18 Ἀπριλίου 1880 περὶ χαρτ., ἐξοφλησεων, μεταγραφῶν, ὑποθηκῶν κτλ. πᾶσα ἐγγραφὴ ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως καὶ πᾶσα μεταγραφὴ υποβάλλεται εἰς τέλος δραχ. μιᾶς, πᾶσα δὲ μεταβολὴ προσημειώσεως εἰς ἐγγραφὴν καὶ πᾶσα διαγραφὴ ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως εἰς τέλος λεπτῶν 50 ἐπὶ κινητοῦ χαρτοσήμου ἐπιτιθεμένου ἐν αὐτῷ τῷ βιβλίῳ τῶν ὑποθηκῶν ἢ τῶν μεταγραφῶν παρὰ τὴν ὑφ' ἐκάστην ἐγγραφὴν ὑπογραφὴν τοῦ ὕψους τῶν ὑποθηκῶν ἢ τῶν μεταγραφῶν καὶ διαγραφομένου διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ. Δῆλον δὲ, ὅτι ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον αὐτοῦ ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων οὐδὲν ἔχει δικαίωμα ὁ ὑποθηκοφύλαξ. Σημειωτέον κρίνομεν προσέτι, ὅτι διὰ τῆς ἐγκ. αὐτοῦ τῆς 15 Μαΐου 1880 τὸ Γραμματεῖον τῶν Οἰκον. ἐρμηνεύον αὐτὸ εἶπε, ὅτι, προσφερομένων ποσῶν εἰς ὑποθήκην ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου διαφόρων κτημάτων, δι' αὐτὴν ἕκαστον ἀνοίγεται ἐν τοῖς βιβλίοις ἰδίᾳ μερὶς ὑπὲρ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ δανειστοῦ διὰ τὸ αὐτὸ δάνειον, ἐν τέλος πρέπει νὰ εἰσπράττεται καὶ τοιαύτας ἐγγραφάς, ἐπιτιθεμένου τοῦ ἀναλόγου χαρτοσήμου ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν μερίδων τούτων, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων νὰ γίνηται ἡ προσημειώσις καὶ παραπομπὴ εἰς τὸ μέρος, ἐνθα ἐπετέθη τὸ χαρτόσημον.

Ν. 21 Μαρτίου 1843. Περί ἀναπληρώσεως τῶν κωλυομένων εἰδικῶν ὑποθηκοφύλακων παρὰ τῶν ἀρμοδίων εἰρηνοδικῶν.

1. Τοὺς εἰδικοὺς ὑποθηκοφύλακας κωλυομένους, καὶ ὁσάκις κενοῦται ἡ θέσις τῶν, θέλουν ἀναπληροῦν οἱ κατὰ τὸ ἄρθρ. 84 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἀρμοδίοι εἰρηνοδίκαι. — Τὸν ἐν Ἀθῆναις εἰδικὸν ὑποθηκοφύλακα ἀναπληροῦν ὁ κατὰ τὴν βόρειον πλευρὰν τῆς Ἑρμαῖνης ὁδοῦ εἰρηνοδικῆς.

2. Ἐὰν ἡ ἀναπλήρωσις γίνηται λόγῳ ἀσθενείας, τὰ ὑποθηκικὰ δικαιώματα μοιράζονται ἐξ ἡμισείας μεταξὺ τοῦ ἀσθενοῦντος ὑποθηκοφύλακος καὶ τοῦ ἀναπληρωτοῦ. Κατὰ τὰς λοιπὰς κωλύσεις, τὰ δικαιώματα ἀνήκουν ὁλόκληρα εἰς τὸν ἀναπληρωτὴν.

Δ. 1 Ἰαν. 1865. Περί διαιρέσεως τοῦ ἐν Ἀθῆναις ὑποθηκοφύλακείου εἰς τὸ τῆς βορείου πλευρᾶς καὶ εἰς τὸ τῆς νοτίου πλευρᾶς.

Τὸ ἥδη ἐν Ἀθῆναις ὑποθηκοφύλακεῖον μετονομάζεται: « Ἰποθηκοφύλακεῖον Ἀθηνῶν τῆς νοτίου πλευρᾶς » καὶ περιορίζεται ἡ περιφέρεια αὐτοῦ εἰς τὴν τοῦ δήμου Ἀθηναίων.

νά τὸ ἀνοίξη, μηδὲ νά γενῇ κάμμία ἀλλαγὴ ἢ φθορὰ τῶν ἐν

Συσταίνεται ἐν Ἀθῆναις δευτέρον γραφεῖον ὑποθηκῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ὑποθηκοφυλακεῖον Ἀθηνῶν τῆς βορείου πλευρᾶς», εἰς ὃ θέλουσι ὑπάγεσθαι οἱ δῆμοι Φυλῆς, Ἀχαρνῶν, Κρωπίας, καὶ Λαυρίου. (1)

Ἀπὸ τῆς 10 Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1865 θέλει κάμει ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ τῷ ὑποθηκοφυλακεῖον τῆς βορείου πλευρᾶς, θέλουσι δὲ παραδοθῇ αὐτῷ καὶ τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν τῶν ἀνωτέρω τεσσάρων δῆμων.

— Σημειωτέον, ὅτι διὰ νόμων εἰδικῶν ὠρίσθη τὸ γενησόμενον ἐν τισὶ πόλεσιν, ἐνθα κατεστράφησαν τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν, ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις καὶ ἐν ταῖς Ἑπειρωτικαῖς καὶ Θεσσαλικάς ἐπαρχίαις. Οἱ νόμοι οὗτοι ἐπονται:

N. ΛΕ' 25 Φεβρουαρίου 1864. Περὶ ἐγγραφῆς ἐκ νέου τῶν ὑποθηκῶν ἢ προσημειώσεων, τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὰ καταστραφέντα βιβλία τῶν ὑποθηκοφυλάκων Μαραθῶνος, Κύμης, Ἐλευσίνος, καὶ Τρικάλων, εἰς τὰ νέα βιβλία τῶν ὑποθηκῶν τῶν αὐτῶν ὑποθηκοφυλάκων.

1. Ὅσοι ἔχουν ὑποθήκας ἢ προσημειώσεις ἐγγεγραμμένας εἰς τὰ καταστραφέντα βιβλία τῶν ὑποθηκοφυλάκων Μαραθῶνος, Κύμης, Ἐλευσίνος, καὶ Τρικάλων, δύνανται νὰ ἐγγράψωσιν αὐτάς ἐκ νέου (ἐν δὲν ἔπραξαν ἤδη τοῦτο πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος νόμου) μέχρι τοῦ προτεχοῦς Σεπτεμβρίου εἰς τὰ νέα βιβλία τῶν ὑποθηκῶν τῶν αὐτῶν ὑποθηκοφυλάκων.

2. Ὁ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον θέλων νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην ἢ προσημείωσιν ὀφείλει νὰ ἐπισυνάψῃ εἰς τὰς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συντασσομένας περιλήψεις τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 36 τοῦ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου διατάγματος βεβαίωσιν τοῦ ἀρμοδίου ὑποθηκοφυλάκος, ἢ ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ἐγγραφῶν ἢ τῶν ἐκθέσεων, ἐκδοθὲν πρὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τὰ μνησθέντα βιβλία κατεστράφησαν, καὶ ἀποδεικνύον ὑπὸ ποῖον ἀριθμὸν καὶ εἰς ποῖον τόμον τῶν βιβλίων τούτων ἦτον ἐγγεγραμμένη ἡ ὑποθήκη.

3. Αἱ πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας ἐγγραφησόμεναι ὑποθήκαι καὶ προσημειώσεις, καθὼς καὶ αἱ ἐκ νέου πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος νόμου ἐγγραφεῖσαι, διατηροῦν τὴν τάξιν καὶ τὰ δικαιώματα

(1) Τὸ διὰ Δ. 5 Ἀπρ. 1872 συσταθὲν εἰρηνοδικεῖον Λαυρίου, ἔδωκεν ἔχειν τὰ Ἐγγραπταρχαῖα καὶ περιλαμβάνον ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ αὐτοῦ τὴν ἰδίαν τότε εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον τῆς βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν ὑπαγόμενον ὁμώνυμον δῆμον. ἀποτελεῖ καὶ ἴδιον γραφεῖον ὑποθηκῶν.

αὐτῶ γεγραμμένων. — 2. νά καταχωρίξῃ εἰς τὸ βιβλίον τῶν

ματα προτεραιότητος, ἅτινα εἶχον κεκτημένα διὰ τῆς εἰς τὰ καταστραφέντα βιβλία ἐγγραφῆς.

4. Ὅσοι ἀξιούσιν, ὅτι εἶχον ὑποθήκας ἐγγεγραμμένας εἰς τὰ ἀπολεσθέντα βιβλία, χωρὶς νά φέρωσι τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 2 ἀπόδειξιν, ὀφείλουσι νά προκαλέσωσιν ἀπόφασιν τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ὅπερ, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὰς παρ' αὐτῶν προσαγομένους ἀποδείξεις περὶ τῆς υπάρξεως τῆς ὑποθήκης, θέλει ἐπιτρέψει, ἢ μὴ, τὴν ἐκ νέου ἐγγραφήν. Εἰς τὴν διαδικασίαν ἐφαρμοζόνται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 640 καὶ ἐπομένοις τῆς πολιτικῆς δικονομίας, προσκαλουμένων τῶν τυγλὺν ὑπαρχόντων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος ἐνυποθηκῶν πιστωτῶν. Δυνάμει δὲ τῆς τοιαύτης ἀγωγῆς, ἐπιτρέπεται νά γίνῃ ἐγγραφή προσημειώσεως, ἥτις ὅμως, ἵνα δυνθῇ νά φέρῃ τὰ ἐν τῷ τρίτῳ ἄρθρῳ μνημονευόμενα ἀποτελέσματα, πρέπει νά ἐγγραφῇ μέχρι τέλους τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου.

5. Τὰς νέας ἐγγραφὰς καὶ προσημειώσεις, περὶ ὧν ὁ παρὼν νόμος διαλαμβάνει, δύνανται νά ἐνεργήσουν καὶ τὰ ἀπὸ τὸ 61 ἄρθρον τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου μνημονευόμενα πρόσωπα.

6. Ὁ παρὼν νόμος θέλει ἀναγνωσθῇ ἐπ' ἐκκλησίας τρεῖς κατὰ συνέχειαν Κυριακάς, ἐν τῇ ἑδρᾷ τῶν εἰρηνοδικείων Μαραθῶνος, Κύμης, Ἐλευσίνος, καὶ Τρικάλων.

Ν. 06' 5 Ὀκτωβρίου 1864. Περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας τῆς πρὸς ἐγγραφήν τῶν ὑποθηκῶν ἢ προσημειώσεων εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκοφυλάκων Μαραθῶνος, Ἐλευσίνος, Κύμης, καὶ Τρικάλων μέχρι τέλους Δεκεμβρίου ε. ε.

Ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ψηφ. ΡΙΖ' [Ν. ΛΕ'] χορηγηθεῖσα προθεσμία πρὸς ἐγγραφήν ὑποθηκῶν ἢ προσημειώσεων εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκοφυλάκων Μαραθῶνος, Ἐλευσίνος, Κύμης, καὶ Τρικάλων παρατείνεται μέχρι τέλους Δεκεμβρίου ε. ε.

Ν. ΡΙΓ' 4 Δεκεμβρ. 1865. Περὶ ἀπαλλαγῆς ἀνανεώσεως ἐγγραφῶν τῶν δανείων.

1. Αἱ ἐγγραφαὶ αἱ τελεσθεῖσαι δυνάμει τοῦ πολιτικοῦ Κώδικος τῆς Ἑπτανήσου τοῦ 1841 ἔτους διατηροῦσι τὴν ἰσχὺν των ἄνευ ἀνάγκης ἀνανεώσεως ἐγγραφῆς.

2. Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν παλαιῶν δανείων αἱ ἐκκαθαρισθεῖσαι συνεπεῖχ τῆς 50 πρᾶξεως τοῦ 7ου κοινοβουλίου καὶ 4 τοῦ 8ου κοινοβουλίου τῆς Ἑπτανήσου διατηροῦσι τὴν ἰσχὺν των, ἄνευ ἀνάγκης ἀνανεώσεως ἐγγραφῆς.

υποθηκῶν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν, τὰς

3. Αἱ νόμιμοι ὑποθήκαι καὶ τὰ προνομιστῶγα δικαιώματα ἀπεκτιήθησαν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀρχαίας νομοθεσίας, καὶ κατὰ τάξεις αὐτῆς δὲν ὑπέκειντο εἰς ἐγγραφήν, διατηροῦσι τὴν ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ 8ου νόμου τοῦ 10ου κοινοῦ τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ 1ου νόμου τοῦ 12ου κοινοβουλίου.

4. Καταργεῖται πᾶσα διάταξις νόμου ἐναντία εἰς τὸν παρὰ Ν. ΡΝΒ'. 8 Ἰαν. 1866. Περὶ ἐγγραφῆς τῶν ἐν ταῖς Ἰον. ἀγράφων ὑποθηκῶν ἢ προνομίων καὶ τῶν γενικῶν ὑποθ.

1. Πᾶσα ἄγραφος ὑποθήκη ἢ προνόμιον, ἰσχύοντα κατὰ τὰς Ἰονίους Νήσους κειμένους νόμους, ὅπως διατηρήσωσι αὐτῶν ἀποτελέσματα, πρέπει νὰ ἐγγραφῶσι, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς 11 Αὐγούστου 1836 νόμου τοῦ Βασιλείου βεβλῖα ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τεθῇται εἰς ὁ νόμος οὗτος. — Ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης πρέπει νὰ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ εἰρημένου περὶ ὑποθηκῶν νόμου, καὶ τοὺς ἤδη κειμένους αὐτόθι νόμους ὑπάρχουσαι γενικαί ὑποθήκαι ἀπολαύοντες δικαίωμα ταιαύτης γενικῆς ὑποθήκης δύνανται φῶσι τὰ ὑποθηκικά αὐτῶν δικαιώματα ἐφ' ἀπάντων τῶν δικαιοτήκων τῶν βεβαρημένων κτημάτων, οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ ἀντικείμενη ἐπιφυλαττομένου εἰς τὸν ὀφειλέτην τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐπὶ τῆς ἐγγραφῆς, καθόσον τοῦτο ἐπιτρέπεται παρὰ τῶν μέχρη τῆς Ἰονίους Νήσους ἰσχυόντων νόμων. — Ἡ προβλεπόμενα τρέχει καθ' ὑπάνδρων γυναικῶν, ἀηλίκων, ἀπηγορευμένων τείων κλπ., ἐπιφυλαττομένης τῆς ἀνταγωγῆς κατὰ τῶν ἀντικειμένων.

2. Μετὰ παρέλευσιν τῆς προθεσμίας ταύτης αἱ εἰρημένα καὶ προνόμια ἀποτελοῦσι μόνον νόμιμον πρὸς ἐγγραφήν τίτλον.

3. Αἱ ἐντὸς τῆς προθεσμίας τοῦ παρόντος νόμου καὶ δυνάμει γενόμεναι ἐγγραφαὶ γενικῶν ὑποθηκῶν ἐνεργηθήσονται ἀνεξέλεγκται.

4. Ἡ πρατίμησις τῶν κατὰ τὸ ἀρθρον 1 τοῦ παρόντος νόμου φησομένων ὑποθηκῶν καὶ προνομίων θέλει ἀποφασίζεσθαι κατὰ τὸν νόμον τοῦ ἐκ τῆς 11 Αὐγούστου 1836 νόμου τοῦ Βασιλείου κατὰ τὸν ὅρον ὅτι ἂν χρόνον ἔλαβον αὐταὶ ὑπαρξιν.

Δ. 3. Φεβρουαρίου 1865. Περὶ εἰσαγωγῆς ἐν Ἑπτανήσῳ Ἀπριλίου τῶν ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχυόντων περὶ ὑποθηκῶν.

1. Ἀπὸ τῆς 1 Ἀπριλίου ε. ε. ἰσχύουσιν ἐν Ἑπτανήσῳ

τάς προσημειώσεις, καὶ τὰς σημειώσεις, ἔσαι εἶναι κατὰ τὸν

11 Αὐγούστου 1836 περὶ ὑποθηκῶν νόμος β'.) τὸ περὶ ἐκτελέσεως αὐτοῦ Βασιλικὸν διάταγμα τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1836· καὶ γ'.) οἱ νόμοι τῆς 1 Ἰουλίου 1842 περὶ ἀντιμισθίας τῶν ὑποθηκοφυλάκων, τῆς 24 Μαρτίου 1843 περὶ ἀναπληρώσεως αὐτῶν, καὶ τὸ ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου 1854 Βασιλικὸν διάταγμα περὶ τῆς καταβολῆς τοῦ ἀντιτίμου τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν.

2. Τὴν 31 Μαρτίου ε. ε. θέλουσι κλεισθῇ περὶ τὴν 6 Μ. Μ. ὥραν, διὰ πράξεως τῶν ὑποθηκοφυλάκων, τὰ ἥδη κατὰ τοὺς ἐν Ἑπτανήσῳ ἰσχύοντες νόμους κρατούμενα βιβλία ὑποθηκῶν, καὶ τὴν 1 Ἀπριλίου θέλουσι τεθῇ εἰς ἐνέργειαν τὰ διὰ τοῦ ἀπὸ 11 Αὐγούστου 1836 περὶ ὑποθηκῶν νόμου καὶ τοῦ μνησθέντος περὶ ἀγράφων ὑποθηκῶν νόμου ὁριζόμενα βιβλία.

3. Τὰ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου βιβλία τῶν ὑποθηκῶν θέλουσι παραδοθῇ τὴν 1 Ἀπριλίου εἰς τοὺς κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἥδη εἰσαγομένων νόμων ἀρμοδίους εἰρηνοδίκας ἢ εἰδικούς ὑποθηκοφύλακας.

4. Οἱ διὰ τοῦ παρόντος εἰσαγόμενοι νόμοι θέλουσι δημοσιευθῇ συγχρόνως μὲ τὸ παρὸν διάταγμα ἕνα τοῦλάχιστον μῆνα πρὸ τῆς ἰσχύος αὐτῶν.

Ν. ΡΞΗ'. 49 Ἰανουαρίου 1867. Περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας πρὸς ἀνανέωσιν τῶν ἀγράφων ἢ ἐγγεγραμμένων γενικῶν ὑποθηκῶν εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους κατὰ τὸν νόμον ΡΝΒ'.

"Ἀρθρον μοναδικόν. Ἡ διὰ τοῦ νόμου ΡΝΒ' χορηγηθεῖσα προθεσμία ἐνὸς ἔτους πρὸς ἐγγραφήν τῶν ἀγράφων ἢ ἐγγεγραμμένων γενικῶν ὑποθηκῶν εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους παρατείνεται ἐπὶ τρία ἔτη μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ἥδη ὁρισθέντος ἐνὸς ἔτους.

Ν. ΤΑΙ'. 47 Ὀκτ. 1869. Περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας πρὸς ἀνανέωσιν τῶν ἐγγεγραμμένων καὶ ἀγράφων ὑποθηκῶν κατὰ τὰς Ἰονίους Νήσους.

"Ἀρθρον μοναδικόν. Ἡ διὰ τοῦ Ν. ΡΞΗ', χορηγηθεῖσα προθεσμία πρὸς ἐγγραφήν τῶν ἐγγεγραμμένων ἢ ἀγράφων γενικῶν ὑποθηκῶν εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους, περὶ ἧς ἐπρονόησεν ὁ ΡΝΒ'. Νόμος, παρατείνεται ἐπὶ ἑτέρα τρία ἔτη ἀρχόμενα ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς διὰ τοῦ ΡΞΗ' νόμου ταχθείσης προθεσμίας.

Δ. 20 Ἰανουαρίου 1872. Περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας πρὸς ἐγγραφήν ἀγράφων ἢ ἐγγεγραμμένων γενικῶν ὑποθηκῶν εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους ἐπὶ πέντε εἰσέτι ἔτη.

νόμον δεκταὶ καὶ καταχωριστέαι.—3. νὰ φυλάττῃ ἐπιμελῶς τὰ κατὰ τὸν νόμον παραδιδόμενα εἰς αὐτὸν ἔγγραφα. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2200).

Ἡ διὰ τοῦ ΡΞΗ'. ἀπὸ 19 Ἰανουαρίου 1867 νόμου χορηγηθεῖσα προθεσμία πρὸς ἔγγραφὴν ἀγράφων ἢ ἐγγεγραμμένων γενικῶν ὑποθηκῶν εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους παρατείνεται ἐπὶ πέντε ἔτη μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου ὁρισθέντος χρονικοῦ διαστήματος.

Ἡ δημοσίευσίς καὶ ἐκτελεσίς τοῦ παρόντος διατάγματος, ὑποβληθρομένου εἰς νομοθετικὴν κύρωσιν κατὰ τὴν α'. σύνοδον τῆς προσεχοῦς βουλευτικῆς περιόδου, ἀνατίθεται εἰς τὸν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργόν.

Ν. ΑΝΒ' 9 Ἰουνίου 1882. Περὶ σημειώσεως ὑποθηκῶν ἐν τοῖς νομοῖς Ἀρτης, Λαρίσσης, καὶ Τρικάλων.

1. Οἱ κεκτημένοι δικαίωμα εἰς ἔγγραφὴν ὑποθήκης, δυνάμει τῆς νομοθεσίας, τῆς ἰσχύουσης ἐν τοῖς νομοῖς Ἀρτης, Λαρίσσης, καὶ Τρικάλων μέχρι δημοσιεύσεως τοῦ ΦΜ' νόμου τῆς 19 Μαρτίου 1882 (περὶ εἰσαγωγῆς τῆς Ἑλλ. νομοθ. εἰς τὰς ἄρτι προσαρτηθείσας ἐπαρχίας) ἐπὶ ἀκινήτων, κειμένων ἐν τοῖς εἰρημένοις νομοῖς, καὶ ἂν ἐνέγραψαν τὴν ὑπόθηκην αὐτῶν εἰς τὰ, κατὰ τὴν ἐν λόγῳ νομοθεσίαν, τηρούμενα ὑπὸ τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν βιβλία, οφείλουσι νὰ ἐνεργήσωσι τὴν ἔγγραφὴν ταύτην ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν ὑποθηκῶν, κατὰ τὸν ἀπὸ 11 Αὐγούστου 1836 νόμον περὶ ὑποθηκῶν, ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, ἐπισυνάπτοντες εἰς τὴν πρὸς ἔγγραφὴν αἴτησιν μετὰ τοῦ τίτλου καὶ κεκυρωμένην ἑλληνικὴν αὐτοῦ μετάφρασιν.

2. Ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης πρέπει νὰ ἐγγραφῶσι, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ αὐτοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου καὶ αἱ κατὰ τὴν αὐτὴν μέχρι δημοσιεύσεως τοῦ ΦΜ' εἰρημένου νόμου ἰσχύουσας νομοθεσίαν τυχόν ὑπάρχουσαι ὑποθήκαι γενικαὶ ἄγραφοι, ἢ προνόμια ἐπὶ ἀκινήτων, κειμένων ἐν τοῖς εἰρημένοις νομοῖς.

3. Ἡ προβλεπθεῖσα προθεσμία τρέχει καθ' ὑπάνδρων γυναικῶν, ἀνηλίκων, ἀπηγορευμένων, σωματείων κλπ. ἐπιφυλαττομένης τῆς ἀγωγῆς κατὰ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν.

4. Μετὰ παρέλευσιν τῆς προθεσμίας ταύτης αἱ εἰρημέναι ὑποθήκαι καὶ προνόμια ἀποτελοῦσι μόνον νόμιμον τίτλον εἰς ἔγγραφὴν ὑποθήκης.

5. Ἡ προτίμησις τῶν, κατὰ τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ παρόντος νόμου, ἐγγραφησομένων ὑποθηκῶν καὶ προνομίων θίλει ἀποφασίζεσθαι κατὰ τοὺς νόμους, τοὺς ἰσχύοντας καθ' ὃν χρόνον αὐταὶ ἔλαβον ὑπαρξιν.

86. Αἱ πράξεις τοῦ γραφείου τῶν ὑποθηκῶν, καθόσον δὲν ὑπερβαίνουν τὰ ὁρισμένα παρὰ τοῦ νόμου ὅρια, καὶ τὰ ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν ἀντίγραφα, ἔχουν ἰσχὺν ἐπισήμων ἐγγράφων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν.

87. Τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν θέλουν συντάσσεσθαι καὶ κρατεῖσθαι κατὰ τὸ περὶ τούτου γενικῶς ὁρισθησόμενον ὑπόδειγμα καὶ τὰς περὶ τούτου ἐκδοθησόμενας ὁδηγίας. (1) Θέλουν μὲν—

(1) Δ. 21 Σεπτεμβρ. 1836. Περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν.

1. Τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν θέλουν εἶσθαι στερεῶς δεδεμένα, καὶ θέλουν διεξάγεσθαι κατὰ τὰ ἐπισυναπτόμενα εἰς τὸ διάταγμα τοῦτο ὑποδείγματα. (1) — Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ὁμοιομόρφου, ἡ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεία θέλει διευθύνει ἐκάστοτε διὰ τῶν προέδρων τῶν πρωτοδικείων εἰς τὰ ἀρμόδια γραφεῖα τῶν ὑποθηκῶν τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν τῶν βιβλίων τούτων.

2. Δι' ἑκαστὸν δῆμον θέλει συντάττεσθαι ἰδιαιτερον βιβλίον ὑποθηκῶν.

3. Κάνεις τόμος δὲν πρέπει συνήθως νὰ περιέχῃ πλείονας τῶν τετρακοσίων σελίδων· ὅταν δὲ ὁ τόμος γεμίσῃ, λαμβάνεται ἕτερος, καὶ θέλει ἐξακολουθεῖσθαι ἐπ' αὐτοῦ ἡ συνέχεια τῶν ἀριθμῶν τοῦ προηγουμένου τόμου.

4. Εἰς τὸ πρῶτον φύλλον ἐκάστου τόμου τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν θέλει σημειοῦσθαι τὸ ὄνομα τοῦ δήμου καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ τόμου, εἰς δὲ τὴν τελευταίαν σελίδα θέλει σημειοῦσθαι ὀλογράφως ὁ ἀριθμὸς τῶν σελίδων παρὰ τοῦ ἀρμοδίου προέδρου.

5. Εἰς τὰ τελευταῖα φύλλα ἐκάστου τόμου θέλει συντάττεσθαι ἀλφαριθμητικὸς πίναξ τῶν ὀνομάτων ὅλων τῶν ὑποθηκικῶν ὑφειλετῶν, διαλαμβάνων τὸν ἀριθμὸν τοῦ φύλλου, εἰς ὃ ἐνεγράφησαν αἱ κατ' αὐτῶν ὑποθήκαι.

(1) Δυνάμει τοῦ ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου 1854 Β. Δ. ἑκαστὸς ὑποθηκοφυλαξ θέλει πληρῶναι τὴν ἀξίαν τῶν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ ἀναγκαιῶν βιβλίων.

γραφείσθαι καὶ υπογράφεσθαι πρὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτῶν πα

6. Ἐκαστον ἀκίνητον κτῆμα, καὶ ἐκάστη ἐπικαρπία, ὅταν γινώσκοντο ὑποθήκῃς ἢ προσημειώσεως, θέλει λαμβάνειν ἰδιαίτερον βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν τοῦ δήμου, ἐν τῇ περιφέρειᾳ τοῦ κτῆματος.

7. Οἱ φύλακες τῶν ὑποθηκῶν ὀφείλουν, ἐπὶ ἰδίᾳ αὐτῶν εὐδοκίᾳ, προσέχουσιν ὥστε νὰ μὴν ἐγγράφουν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον ὑποθήκῃς εἰς διάφορα φύλλα, καὶ νὰ μὴν ἐκλαμβάνουν κτῆμα, τὸ ὅπερ πρέπει νὰ ἔχῃ ἴδιον φύλλον, ἀντ' ἄλλου ἤδη ἐγγεγραμμένου.

8. Ὅλαί αἱ ἀφ' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος ὑποθήκαι θέλουν γραφεῖσθαι εἰς τὸ διὰ τὸ κτῆμα τοῦτο ἀνοιχθὲν φύλλον κατ' ἀριθμὸν. Πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν θέλει δι' ἕκαστον κτῆμα, ἔχον ἴδιον φύλλον, εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν κατατάσσας συνέχειαν σελίδας ἀγράφους, ὅσας κρίνει ἀναγκαῖας ἐνδεχομένας εἰς τὸ ἐξῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος ἐγγραφᾶς καὶ προσημειώσεις. Ἄν ὁ ἀφειδὲς τόπος γεμίσῃ, ἐξακολουθοῦνται αἱ ἐνδεχόμεναι εἰς ἄλλο κενὸν μέρος τοῦ αὐτοῦ ἢ ἄλλου ἐπομένου τόμου, ἢ ἐν ἄλλῳ τόμῳ, ὡς ἂν ὁρίζονται οἱ νόμοι. Ἄν ὁ τόμος γεμίσῃ, ἔρχονται ὁλόκληροι ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον τόμον, καὶ ἐξακολουθοῦνται ἐκεῖ, γενομένης καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις τῆς προσημεϊώσεως καὶ ἀποδομῆς εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ὅπου εὐρίσκονται αἱ λοιπαὶ ἐγγραφαί. Εἰς τὸν προσημεϊωμένον τῶν ἀγράφων σελίδων, οἱ φύλακες τῶν ὑποθηκῶν θέλουν λαμβάνειν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀξίαν τοῦ ὑποθηκευομένου κτήματος καὶ τὴν σημαντικότητά των συναλλαγμάτων, τὰ ὅποια συνήθως γίνονται τοπικὰς συνηθείας γίνονται, ὥστε νὰ μὴ μένουν εἰς μάρτυρας σελίδες ἀγράφοι, οὐδὲ πάλιν νὰ λείπη τόπος ἐγγραφῆς συνεχῶς γίνονται ἐκ τούτου συχναὶ μεταβάσεις ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλο φύλλον.

9. Ὅταν τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα ἐκτείνεται ἐπὶ τῶν ὁρίων διὰ τὴν ἑξῆς ἢ ἐγγραφὴ γίνεται εἰς τὸ βιβλίον τοῦ δήμου ἐκείνου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ μεγαλύτερον τοῦ κτήματος μέρος, εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ἄλλου δήμου γίνεται μόνον εἰς ἰδιαίτερον φύλλον σελίδας τῆς εἰς τὸ ἄλλο βιβλίον ἐνεργηθείσης ἐγγραφῆς, γενομένης ἀπὸ παραπομπῆς εἰς ἑκάτερα τὰ βιβλία. — Ἄν οἱ δῆμοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκει τὸ κτῆμα, ὑπάγωνται εἰς διαφόρους ὑποθηκοφύλακας, ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν ὀφείλει νὰ στείλῃ περὶ τούτου ὑποθηκοφύλακα, εἰς ὃν ὑπάγεται ὁ ἄλλος δῆμος, ἀντίγραφον ἐγγραφῆς, διὰ νὰ ἐνεργηθῶσιν αἱ κατὰ τὸν προηγούμενον παράγραφον παρὸντος ἀρθρου σημειώσεις.

ἀρμοδίου προέδρου τῶν πρωτοδικῶν. Δι' ἕκαστον δὲ νομίμως

10. Ὅταν διὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀπαιτήσιν γίνουσι ἐγγραφαὶ ἐπὶ πολλῶν κτημάτων τοῦ χρεώστου, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἔχει ἴδιον φύλλον εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, πρέπει νὰ γίνονται παραπομπαὶ ἀπὸ ἑκάστου αὐτῶν εἰς ὅλα τὰ ἄλλα κτήματα.

11. Ἐκάστη σελὶς τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν, ἀνω τῆς ὁποίας ὁ ὑποθηκοφύλαξ θέλει σημειοῖ τὸν ἀριθμὸν τοῦ εἰς ἕκαστον κτῆμα ἀριθμωμένου φύλλου, διαιρεῖται εἰς τέσσαρας στήλας· εἰς τὴν πρώτην σημειοῦται ὁ αὐξων ἀριθμὸς τῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτηματος ὑποθηκῶν εἰς τὴν δευτέραν, ἡ κυρία ἐγγραφή ἢ προσημείωσις· εἰς τὴν τρίτην, τὸ ποσὸν τῆς πιστώσεως δι' ἀραβικῶν ἀριθμῶν· καὶ εἰς τὴν τετάρτην, αἱ ἀπὸ φύλλου εἰς φύλλον ἢ ἀπὸ τόμου εἰς τόμον παραπομπαί, αἱ ἐξαλείψεις, καὶ αἱ σημειώσεις παντὸς εἶδους.

12. Ἡ εἰς τὴν δευτέραν στήλην ἐγγραφή, θέλει διαλαμβάνει τὸ περιεχόμενον τῶν περιλήψεων, τῶν παραδιδομένων παρὰ τῶν αἰτούντων τὴν ἐγγραφήν, καὶ θέλει γίνεσθαι κατὰ τὸν ἐπόμενον τρόπον· — 1. θέλει ἐγγράφεσθαι ἡ περιγραφή τοῦ ἐνυποθηκοῦ κτηματος· — 2. τὸ ὄνομα, παρόνομα κτλ. τοῦ ὀφειλέτου· — 3. τὸ ὄνομα, παρόνομα κτλ. τοῦ πιστωτοῦ· καὶ — 4. μετ' αὐτά, ἡ ἐκθεσις τῆς ὑποθήκης, εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ συνέχειαν σημειοῦται ἡ χρονολογία καὶ τὸ εἶδος τοῦ τίτλου, τὸ ποσὸν τῆς ἀπαιτήσεως, οἱ τόκοι, καὶ ἡ προθεσμία τῆς πληρωμῆς, κατὰ τὰ εἰς τὰς περιλήψεις διαλαμβανόμενα.

13. Γενομένης κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον τῆς πρώτης ἐγγραφῆς, δύναται εἰς τὰς λοιπὰς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτηματος ἐγγραφάς νὰ παραλείψη ἡ περιγραφή τοῦ κτηματος καὶ ἡ χαρακτηρίσις τοῦ χρεώστου, ὅταν ταῦτα, κατὰ τὴν παραδιδομένην περίληψιν, συμφωνοῦν μὲ τὰ ἐν τῇ πρώτῃ ἐγγραφῇ σημειωθέντα, καὶ νὰ ἀρχίσουν αἱ μετὰ ταῦτα ἐγγραφαὶ μὲ τὴν χαρακτηρίσιν τοῦ πιστωτοῦ· κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται αἱ ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ περὶ ἐγγραφῆς διατάξεις.

14. Διὰ νὰ μὴ μένωσι κενὰ διαστήματα, πρέπει πᾶν διάστημα νὰ γεμίζεται διὰ μιᾶς ὀριζοντίου γραμμῆς, κατὰ τὸν ἐν ταῖς ὑποδείγμασι διαγεγραμμένον τρόπον.

15. Αἱ προσημειώσεις γίνονται ἀπαραλλάκτως ὡς καὶ αἱ ἐγγραφαί, γραφομένης εἰς τὴν τετάρτην στήλην τῆς λέξεως «προσημειοῦται».

16. Εἰς τὰς ἐν τῇ τετάρτῃ στήλῃ ἐξαλείψεις θέλει ἀναφέρεσθαι μετὰ τῆς χρονολογίας αὐτοῦ τὸ συνάλλαγμα ἢ ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις, ἐφ' ὧν στηρίζονται, καὶ γίνεται σημείωσις τοῦ ἔτους, τοῦ μηνός, καὶ τῆς ἡμέ-

ὀργανισμένον ἔθνον θέλει κρατεσθαι ἰδιαιτερον ὑποθηκῶν βιβλίον μετ' ἀλφαθητικοῦ ὀνομαστικοῦ πίνακος.

ρας, κατὰ τὴν ὑποίαν γίνονται. — Ἡ ἐν μέρει ἐξάλειψις ἀπαιτήσεως τινος γίνεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, γραφομένης τῆς ἐξαλειπτέας ποσότητος καὶ ὀλογράφως καὶ δι' ἀραδικῶν ἀριθμῶν.

47. Ἐνεργηθείσης ἐγγραφῆς τινος, ὁ ὑποθηκοφύλαξ ὀφείλει νὰ σημειοῖ εἰς τὴν τετάρτην στήλην τὴν παραπομπὴν εἰς τὸν τόμον καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ βιβλίου τῶν ἐκθέσεων, εἰς ὃ ἔγινεν ἡ περὶ τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθέσεως ἐκθεσις. — Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θέλει γίνεσθαι καὶ πᾶσα ἄλλη παραπομπὴ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν· αἱ λοιπαὶ σημειώσεις θέλουν γίνεσθαι ἢ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, χωρὶς κενὰ διαστήματα.

18. Ἐκάστη ἐγγραφὴ ὑποθήκης θέλει διαχωρίζεσθαι ἀπὸ τὴν ἐπομένην κατὰ τὴν σύνταξιν ταύτης διὰ μιᾶς ὀριζοντίου γραμμῆς, συρομένης κάτωθεν τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ὑποθηκοφύλακος, καὶ ἐκτεινομένης δι' ὅλου τοῦ πλάτους τοῦ φύλλου.

19. Ὅταν διὰ δικαστικῆς πράξεως ἀπαγορευθοῦν αἱ περαιτέρω ἐγγραφαὶ ὑποθηκῶν ἐπὶ τινος κτήματος, ὁ δὲ ὑποθηκοφύλαξ λάβῃ γνῶσιν αὐτῶν δι' ἐπισήμου ἀπογράφου αὐτῆς, ὀφείλει οὗτος, ἀφ' οὗ διὰ δύο παραλλήλων γραμμῶν, συρομένων ὀριζοντικῶς κάτωθεν τῶν γενομένων ἐγγραφῶν, περατώσῃ ταύτας, νὰ σημειοῖ εἰς τὴν δευτέραν στήλην κάτωθεν τῶν γραμμῶν τούτων τὴν γενομένην ἀπαγόρευσιν, ἀναφέρων τὴν χρονολογίαν τῆς προσαχθείσης δικαστικῆς ἀποφάσεως.

20. Ὅταν αἱ ἐπὶ τινος κτήματος ἐγγεγραμμέναι ὑποθήκαι ἐξαλειφῶσιν ὅλαι, ὁ ὑποθηκοφύλαξ περατόνει τὴν σειρὰν τούτων κατὰ τὸν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον βηθέντα τρόπον, καὶ ἀρχίζει νέαν σειρὰν ἀριθμῶν διὰ τὰς εἰς τὸ μέλλον γενησομένας.

21. Ἐκάστη ἐγγραφὴ εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν γίνεται ἁμέσως μετὰ τὴν παράδοσιν τῶν περιλήψεων, καὶ ἀφοῦ γίνηῃ περὶ αὐτῆς ἐκθεσις εἰς τὸ ἐπὶ τούτου βιβλίον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ πληροφοροῦνται ἁμέσως ὁ αἰτῶν, ὅτι ἔγινεν ἡ ἐγγραφή. — Ἐξαίρεσις τῆς διατάξεως ταύτης δύναται νὰ γενῇ μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀρθρ. 73 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου.

22. Πᾶσα ἐγγραφή, προσημείωσις, ἐξάλειψις, καθὼς καὶ πᾶσα ἄλλη παντὸς εἵδους σημείωσις, ἐξαιρουμένων τῶν ἀπὸ τόμου εἰς τόμον, ἢ ἀπὸ φύλλου εἰς φύλλον παραπομπῶν, πρέπει νὰ φέρῃ ἐπὶ τέλους τὸ ἔτος, τὸν μῆνα, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς συντάξεως αὐτῆς, προσέτι θετὴν ὑπογραφήν καὶ τὴν σφραγίδά τοῦ ὑποθηκοφύλακος. — Ἐωσοῦ κατα-

88. Ὅλαι αἱ ποσότητες, ὅσαι ἀναφέρονται εἰς τὸ βιβλίον

σκευασθῶσιν ἰδιαίτεραι τῶν ὑποθηκοφυλάκων σφραγίδες, θέλει ἐπιτίθεσθαι ἢ τοῦ εἰρηνοδικοῦ σφραγίς.

23. Ὅλαι αἱ ποσότητες πρέπει νὰ γράζωνται καὶ ὀλογράφως, καὶ δι' ἀραβικῶν ἀριθμῶν ἢ χρονολογία πάσης ἐγγράφης, καὶ παντός εἶδους σημειώσεως, καθὼς καὶ ἡ τῶν ἐγγράφων, εἰς τὰ ὅποια ἀναφέρονται, θέλουν ἐκτίθεσθαι ὀλογράφως. Συγκοπᾷ παντός εἶδους εἰς τὴν γραφὴν κυρίων ὀνομάτων, καθὼς καὶ ἄλλων λέξεων, ἐξαιρουμένων τῶν παραπομπῶν, περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ 17 ἄρθρον τοῦ παρόντος διατάγματος, ἀπαγορεύονται εἰς τὸν φύλακα τῶν ὑποθηκῶν.

24. Πᾶν ὅ,τι κατὰ τὸν περὶ ὑποθηκῶν νόμον δὲν δύναται νὰ ᾖναι ἀντικείμενον ὑποθήκης, δὲν δύναται οὐδὲ νὰ καταχωρισθῇ εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν.

25. Οἱ φύλακες τῶν ὑποθηκῶν οφείλουν νὰ γράφουν εὐαναγνώστως καὶ καθαρῶς, καὶ νὰ φυλάττουν ἐπιμελῶς τὴν εἰς τὰ ἐπισυνημμένα ὑποδείγματα ὑπάρχουσαν τάξιν, ἰδίως δὲ νὰ προσέχουν εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 63, 64, 75, 85, 89, 90, 96, 98, καὶ 99 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν περιλήψεων καὶ αἰτήσεων.

26. Ὁ αἰτῶν ἐγγράφην ὑποθήκης οφείλει, κατὰ τὸ ἄρθρον 68 τοῦ περὶ τῶν ὑποθηκῶν νόμου, νὰ παραδῶσθαι εἰς τὸν φύλακα τῶν ὑποθηκῶν δύο περιλήψεις διαλαμβάνουσας τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 68 προσόντα. — Αἱ περιλήψεις αὗται θέλουν συντάττεσθαι κατὰ τὸν τύπον τῶν ἐπισυναπτομένων υποδειγμάτων.

27. Ὁ πιστωτὴς οφείλει, σημειῶν εἴτε τὰ τυχόν ὑπάρχοντα φυσικὰ ὄρια, δηλ. ρύακας, διώρυγας, λόφους κτλ., εἴτε τὸ περιεχόμενον τῶν τετραγωνικῶν πηχέων, εἴτε ὅποιαδήποτε γνωρίσματα, ἐξ ὧν τὸ κτῆμα δύναται νὰ διακριθῇ ἀπ' ἄλλα, νὰ περιγράψῃ αὐτό, ὅσον δύναται, ἀκριδῶς, καὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ δύναται ἐν περιπτώσει δικαστικῆς κατασχέσεως νὰ γίνῃ ἀμφισβήτησις περὶ τῶν ὁρίων καὶ τῆς ἐκτάσεως αὐτοῦ.

28. Οἱ συμβολαιογράφοι, προσκαλούμενοι νὰ συντάξουν συναλλάγματα, ἢ διαθήκας, δι' ὧν παρὰχωρεῖται τίτλος πρὸς ἐγγράφην ὑποθήκης, οφείλουν νὰ ἐλκύουν τὴν προσοχὴν τῶν συμβαλλομένων εἰς τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὁρισθέντα.

τῶν ὑποθηκῶν, ἐκθέτονται καὶ ὀλογράφως, καὶ διὰ χαρα

29. Ὅτι τὸ ἄρθρον 23 ὁρίζει ὡς πρὸς τὰ βιβλία τῶν ὑπὸ ἐφαρμοζέται ἐπίσης καὶ εἰς τὰς περιλήψεις· ἐκτὸς τούτου, αὐτὰ νὰ ὑπογράφονται παρὰ τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἐγγραφήν.

30. Τὸ περιεχόμενον τῶν περιλήψεων πρέπει νὰ συμφωνῇ ἐγγραφα, τὰ ὅποια συντείνουν πρὸς δικαιολόγησιν αὐτῶν. — τοῦτου ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν ὀφείλει νὰ παρὰβάλλῃ ταῦτα πρὸς τὰς ἐγγραφάς, καὶ, ὡς εὐρὴ διαφοράν μεταξὺ αὐτῶν περὶ τινος πράγματος, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, εἶναι ὁ δὲ ἀπαιτούμενον διὰ νὰ ἔχῃ κύρος ἡ ἐγγραφή ἢ ἡ προσημειωσὰς τὸ δικαίωμα νάρνηται τὴν ἐγγραφήν.

31. Ἡ περίληψις πρέπει ὅχι μόνον νὰ διαλαμβάνῃ, ἀν τὸ ἀπαιτούμενον εἰς αὐτὴν ἐγγραφὴν ᾗναι ἰδιωτικὸν ἢ ἐπίσημον, ἀλλὰ καὶ περιγράφῃ τὸ εἶδος αὐτοῦ, ἀν δηλ. ᾗναι δανειστικὸν ἐγγραφον, σύμφωνον κτλ.

32. Αἱ εἰς ἕκαστον βιβλίον ὑποθηκῶν ἀναγόμεναι περιλήψεις πρέπει φυλάττεσθαι εἰς ἰδιαίτερον φάκελλον κατ' αὐξοῦντα ἀριθμόν.

33. Τὰ εἰς τὰς περιλήψεις ἐπισυναπτόμενα δικαιολογητικὰ θέλουν ἀποδίδεσθαι εἰς τὸν προσάγοντα αὐτά, ἀν ᾗναι δημόσια· ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν λάβῃ γνώσιν αὐτῶν· ἀν τὰ ἐγγραφα ταῦτα ἰδιωτικά, θέλουν φυλάττεσθαι εἰς τὸν φάκελλον τῶν περιλήψεων, παραρτήματα αὐτῶν.

34. Ἐφ' ἑκάστης περιλήψεως, ἅμα παραλαμβανόμενης, θέλει σημειοῦσθαι ἰδιαίτερος ἀριθμός· ὁ δὲ ἀριθμός οὗτος θέλει εἶσθαι ὁ αὐτὸς τοῦ τελευταίου ἀριθμοῦ τοῦ φακέλλου τῶν περιλήψεων. Τὰ δικαιολογητικὰ ἐγγραφα, τὰ ὅποια, προσαρτῶμενα εἰς τὰς οἰκείας περιλήψεις, φυλάττονται ἐπίσης εἰς τὸν φάκελλον αὐτῶν, δὲν λαμβάνουν ἰδίον ἀριθμόν, ἀλλὰ σημειοῦται μόνον ἐπὶ τῆς περιλήψεως ὁ ἀριθμὸς τοῦ φακέλλου, καὶ ἡ χρονολογία τῶν εἰς αὐτὴν ἀνηκόντων ἐγγραφῶν.

35. Πᾶσα αἴτησις ἀφορῶσα γενομένην ἤδη ἐγγραφὴν ἢ προσημειωσὰς, προσαρτᾶται μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ ἐγγραφῶν, ἀν κατὰ τὸ ἄρθρον 23 ἀπεδοθήσαν, εἰς τὴν περίληψιν, εἰς ᾗν ἀναφέρονται. — Ἐάν ἡ αἴτησις ἔγινε προσωρικῶς, προσαρτῶνται εἰς τὴν ἀνήκουσαν περίληψιν καὶ πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς προσαχθέντα ἐγγραφα.

36. Μετὰ πᾶσαν ἐγγραφήν, ἢ μία τῶν περιλήψεων παρακατὰ εἰς τὸν οἰκείον φάκελλον παραρτημάτων, ἢ δὲ ἄλλη παραδίδοται τὸν αἰτήσαντα τὴν ἐγγραφήν. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν βεβαιοῖ ὅτι ἐνεγράφη ὑποθήκη.

ἀριθμητικῶν. Πρὸς τούτοις ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν εἶναι ὑπό-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ βιβλίων τῶν ἐκθέσεων.

37. Δι' ὅλας τὰς πράξεις τὰς γινομένας εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ὑποθηκῶν, θέλει κρατεῖσθαι βιβλίον ἐκθέσεων, συντασσόμενον κατὰ χρονολογικὴν τάξιν καὶ κατ' αὖξοντα ἀριθμόν. Δι' ἕκαστον δὲ βιβλίον ὑποθηκῶν θέλει ὑπάρχει ἴδιον ἀντίστοιχον βιβλίον ἐκθέσεων.

38. Ἐκαστον τῶν βιβλίων τούτων λαμβάνει εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τὴν ἐξῆς ἐπιγραφήν. « Βιβλίον ἐκθέσεων ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν τοῦ δήμου (ἐνταῦθα τίθεται τὸ ὄνομα τοῦ οἰκείου δήμου). θέλει δὲ ἀριθμεῖσθαι καὶ μονογραφεῖσθαι ὡς καὶ τὰ τῶν ὑποθηκῶν βιβλία.

39. Εἰς ἑκάστην τῶν εἰς τὰ βιβλία ταῦτα καταχωριζομένων ἐκθέσεων θέλει σημειοῦσθαι τὸ ὄνομα καὶ παρόνομα τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἐγγράφην, ἐξάλειψιν, ἢ ἄλλην ὁποιανδήποτε σημείωσιν· ἡ χρονολογία τῶν ἐγγράφων, τὰ ὑποτὰ οὗτος ἐπαρουσίασεν· ὁ ἐπὶ τῶν περιλήψεων σημειωθείς ἀριθμός, ὡσάκις ἡ ἔκθεσις γίνεται κατὰ συνέπειαν περιλήψεων· ποῖα ἐγγραφα ἀπεδόθησαν εἰς τὸν αἰτοῦντα, καὶ ποῖα μένουσι προσηρτημένα εἰς τὴν περίληψιν, καὶ τέλος ὁ ἀριθμός τοῦ φύλλου τοῦ οἰκείου τόμου τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν, καὶ εἰς ὃν ἔγινεν ἡ ἐγγραφή.

40. Ἡ ἔκθεσις θέλει ἀναγινώσκεσθαι εἰς τοὺς παρισταμένους, καὶ θέλει υπογράφεσθαι παρ' αὐτῶν καὶ τοῦ υποθηκοφύλακος, ἐπιτιθεμένης εἰς τὸ τέλος τῆς σφραγίδος τῆς ὑπηρεσίας.

41. Αἱ ἐκθέσεις θέλουσιν συντάττεσθαι κατὰ τὰ ἐπισυνημμένα ἐνταῦθα ὑποδείγματα· εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῶν ἐγγραφῶν θέλει ἀφίνεσθαι ἐν τρίτον τῆς σελίδος κενόν, χωριζόμενον διὰ δύο καθέτων παραλλήλων γραμμῶν, χάριν τῶν εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν παραπομπῶν καὶ ἄλλων ἐνδεχομένων σημειώσεων. Αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθρου 89 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, καὶ τοῦ ἀρθρου 23 τοῦ παρόντος διατάγματος, ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰ βιβλία τῶν ἐκθέσεων.

42. Ὅταν αἰτησῇ τις ἐπιφέρει ἐγγραφήν ἢ προσημειώσιν εἰς βιβλία ὑποθηκῶν, ἀναγόμενα εἰς διαφόρους δήμους, ἡ περὶ αὐτῆς ἔκθεσις θέλει γίνεσθαι εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἐκθέσεων, τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, εἰς ὃ θέλει γενῆ ἡ κυρία ἐγγραφή· εἰς δὲ τὰ βιβλία τῶν ἐκθέσεων τ' ἀντιστοιχοῦντα εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν, εἰς ἃ θέλει γίνεσθαι ἀπλὴ μνεῖα τῆς ἀλλαχού γενομένης ἐγγραφῆς, θέλει γίνεσθαι

χρεως νά υπογράφη ιδιοχείρως όλες τās έγγραφές, τās προση-

μέ ιδιαίτερον αὔξοντα ἀριθμὸν ἀπλῆ παραπομπῇ εἰς ἐκεῖνο τὸ βιβλίον τῶν ἐκθέσεων, ἐν ᾧ ἔγινεν ἡ περὶ τῆς κυρίας ἐγγραφῆς ἔκθεσις· ὡς π. χ. Ἰδε πρωτόκολλον τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων τόμ. 1 σελ. 12.

43. Ὅταν γίνῃ αἴτησις ἐγγραφῆς ἢ προσημειώσεως, τὴν ὁποίαν ὁ ὑποθηκοφύλαξ κρίνει ἀπορρίπτειν, κατὰ τὰ ἐν τῷ περὶ ὑποθηκῶν νόμῳ διαταχθέντα, γίνεται ἐν τῷ προσηκόντι βιβλίῳ ἔκθεσις κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, καὶ σημειοῦνται ἐν αὐτῇ αἱ αἰτίαι τῆς ἀπορρίψεως· αἱ περιλήψεις καὶ τὰ ἔγγραφα πρέπει τότε νά ἐπιστρέφονται εἰς τὸν αἰτήσαντα τὴν ἐγγραφὴν, ἂν οὗτος δὲν αἰτῇ νά μείνουν παρακατατεθειμένα εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ὑποθηκῶν.

44. Ὁ ὑποθηκοφύλαξ δύναται τότε μόνον νά κρατήσῃ ἔκθεσιν ξεχωριστὴν, κατὰ τὸ ἀρθρον 73 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, εἰς μεμονωμένα φύλλα, ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν γενομένων περὶ ἐγγραφῆς αἰτήσεων ᾖ τοσόνδε μέγας, ὥστε δὲν μένει καιρὸς διὰ νά γίνῃ τακτικὴ ἔκθεσις εἰς τὸ ἐπὶ τούτου βιβλίον. — Εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν εἰδικὴν ἔκθεσιν δὲν πρέπει νά περιλαμβάνονται εἰμὴ αἰτήσεις ἀναγόμεναι εἰς τὸ αὐτὸ βιβλίον ὑποθηκῶν· ἐὰν δὲ αἱ γεόμεναι αἰτήσεις ἀναφέρονται εἰς διάφορα βιβλία ὑποθηκῶν, συντάσσεται διὰ τὰς εἰς ἕκαστον βιβλίον ἀναγομένας αἰτήσεις ἰδιαιτέρα εἰδικὴ ἔκθεσις.

45. Ἐκάστη τῶν εἰς τὰς εἰδικὰς ταύτας ἐκθέσεις γινομένων σημειώσεων πρέπει νά περιέχῃ τὸ ὄνομα τοῦ αἰτούντος, καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς περιλήψεως, καὶ νά υπογράφεται παρὰ τοῦ αἰτούντος· ὁ δὲ ὑποθηκοφύλαξ υπογράφει ἐφάπαξ τὰς εἰς τὴν αὐτὴν ἔκθεσιν περιεχομένας σημειώσεις, κατὰ τὸ τέλος αὐτῆς.

46. Ἡ εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἐκθέσεων καὶ τὸ τῶν ὑποθηκῶν τακτικὴ καταχώρισις γίνεται κατὰ πρώτην εὐκαιρίαν, αἱ δὲ εἰδικαὶ ἔκθεσις πρέπει νά παρακατατίθενται εἰς τὸν οἰκεῖον φάκελλον τῶν περιλήψεων ὑπὸ ἰδιαιτέραν δεσμίδα, καὶ ὑπὸ ἴδιον αὔξοντα ἀριθμὸν.

Εἰσαγωγικαὶ διατάξεις.

47. Οἱ εἰρηνοδίκαι, οἱ μὴ διορισθέντες ὑποθηκοφύλακες, θέλουν κλείσει τὴν 30 τοῦ παρόντος μηνός, ἔκτη ὥρα μετὰ μεσημβρίαν, τὰ βιβλία τῶν προσωρινῶν σημειώσεων, καὶ θέλουν τὰ στείλει ἁμέσως διὰ τοῦ ταχυδρομείου, ἢ δι' ἄλλου ἀσφαλοῦς μέσου (λαμβάνοντες ἀπόδειξιν παραλαβῆς παρακατατιθεμένην εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ εἰρηνοδικείου) εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ὑποθηκῶν, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται τὸ

μειώσεις, καὶ τὰ σθέσματα, καὶ νὰ συνάπτῃ εἰς ἰδιαιτέρους

εἰρηνοδικεῖον. (Ἰδὲ Δ. 14 Σεπτ. 1836 περὶ προσδιορισμοῦ τῶν γραφείων τῶν ὑποθηκῶν).

48. Τὰ βιβλία ταῦτα περαίνονται κατὰ τὸν ἐξῆς τύπον, περιεπτόμενον ἀμέσως μετὰ τὴν τελευταίαν ἐγγραφὴν. — « Ἐπεράνθη.

« Τὴν τριακοστὴν Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔτους, ἔκτῃ ὥρᾳ μετὰ μεσημβρίαν.»

(Τ. Σ.)

Ὁ εἰρηνοδίκης.

Ἐὰν δὲν ἔγινε κάμμία προσωρινὴ σημείωσις, τὸ βιβλίον περαίνεται ὡς ἀκολουθῶς, γραφομένων εἰς τὴν πρώτην σελίδα τῶν ἐξῆς:

« Εἰς βεβαίωσιν ὅτι δὲν ἐνεγράφη εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο κάμμία προσωρινὴ σημείωσις ὑποθηκῶν.

« Τὴν τριακοστὴν Σεπτ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔτους, ἔκτῃ ὥρᾳ μετὰ μεσημβρίαν.»

(Τ. Σ.)

Ὁ εἰρηνοδίκης Ν. Ν.

49. Οἱ ὑποθηκοφύλακες, ὅσάκις ἐγγράψωσιν ὑποθήκας, σημειωθεῖσας ἤδη εἰς τὸ βιβλίον τῶν προσωρινῶν σημειώσεων, ὀφείλουσι νὰ σημειώσιν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων προσόντων πάσης ἐγγραφῆς, καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς σημειώσεως αὐτῶν εἰς τὰ τῶν προσωρινῶν σημειώσεων βιβλία.

50. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς φύλακας τῶν ὑποθηκῶν νὰ ἐπεμβαίνουν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν τίτλων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑποκείμενων ἔγινεν ἡ προσωρινὴ σημείωσις, καὶ αἰτεῖται ἤδη ἡ ἐγγραφὴ. Θέλουν ὅμως ἐξηγεῖ εἰς τοὺς αἰτοῦντας, τοὺς ἐν τῷ νόμῳ τῶν ὑποθηκῶν διαγεγραμμένους τύπους, καὶ θέλουν ὁδηγεῖ αὐτοὺς εἰς τὴν συμπλήρωσιν ἐσφαλμένων τυχὸν περιλήψεων.

Ἄρθρον μοναδικόν.

51. Ὅταν περὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀπὸ 11 (23) Αὐγούστου τ. ε. περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ἡ τοῦ παρόντος διατάγματος, ἀπαντῶνται προσκόμματα, οἱ ὑποθηκοφύλακες ὀφείλουσι νὰ αναφέρονται εἰς τὸν ἀρμόδιον παρὰ πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖα, αἰτοῦντες τὴν λύσιν αὐτῶν. οὗτος δὲ θέλει ἀναφέρεσθαι, ἐν περιπτώσει ἀμφιβολίας, εἰς τὸν παρ' ἐφέταις εἰσαγγελεῖα, ὅστις ἐπίσης ἀποτείνεται, χρεῖας καλούσης, εἰς τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεῖαν.

Ὑποδείγματα περιλήψεων.

Περίληψις.

Ἐπὶ τῆς οἰκίας ὑπ' ἀριθμὸν δωδέκατον, κειμένης κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ

τόμους τὰς περιλήψεις καὶ τὰλλα ἔγγραφα, τὰ πρὸς ἔγγραφὴν ἀπαιτούμενα.

Ἐρμουῦ ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν, μὲ τὸν προσκείμενον κῆπον, κατὰ τοῦ ἰδιοκτήτου Κ. Ν. Ν. φαρμακοπώλου, κατοικοῦντος εἰς Ἀθήνας, ὑπὲρ τοῦ πιστωτοῦ Κ. Α. Φ. ἐμπόρου, κατοικοῦντος εἰς Ἀθήνας, ζητεῖται νὰ ἐγγραφῇ ὑποθήκη εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, δυνάμει τοῦ ἐπισυναπτομένου δανειστικοῦ συμβολαίου, γενομένου τὴν πρώτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Κ. Γ. Δ. πρὸς ἀσφάλειαν ἀπαιτήσεως δραχμῶν τεσσάρων χιλιάδων ἤτοι 4,000, πληρωτέων τὴν πρώτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔτους, καὶ φερουσῶν τόκους ὀκτὼ τοῖς ἑκατόν, πληρωτέους εἰς τὸ τέλος παντός ἔτους κατὰ τὴν πρώτην Ὀκτωβρίου.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν τετάρτην Ὀκτωβρ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους. Α. Φ. ἔμπορος.

(Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν προσθέτει μετὰ τὴν γενομένην ἔγγραφὴν τὴν ἐξῆς σημείωσιν, καὶ ἐπιστρέφει τὴν περίληψιν εἰς τὸν αἰτήσαντα τὴν ἔγγραφὴν).

Ἐνεγράφη εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων τόμος 1. ἀρ. 1.

Τὴν τετάρτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους.

(Τ. Σ.)

Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν Ν. Ν.

Περίληψις.

Ἐπὶ τοῦ κήπου κειμένου κατὰ τὸ ἀριστερόν μέρος τῆς ὁδοῦ τῆς Ἐλευσίνος, ἔχοντος ὄρια πρὸς ἀνατολὰς τὸν Κηφισόν, πρὸς μεσημέριαν τὴν ὁδὸν τοῦ Πειραιῶς, πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς ἄρκτον περιέχον λιθόκτιστον, κατὰ τοῦ ἰδιοκτήτου Κυρ. Α. Ν. γεωργοῦ, κατοικοῦντος εἰς τὰ Πατήσια, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀνῆλικος Ι. Δ. υἱοῦ τοῦ ἀποβιώσαντος Γ. Α. ἐμπόρου, κατοικοῦντος εἰς Ἀθήνας, καὶ εὐρισκομένου ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ μνησθέντος Α. Ν. ζητεῖται νὰ ἐγγραφῇ ὑποθήκη εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηνῶν, δυνάμει 1) τῆς ἀπὸ τρίτης Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους διαθήκης, δι' ἧς διωρίσθη ἐπίτροπος ὁ Α. Ν. (ἡ δυνάμει τῆς ἀπὸ πρώτης Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου

89. Εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν τὰ σδέσματα γίνονται ἀν-

ἔτους ἀποφάσεως τοῦ προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, δι' ἧς ὡς ἀνωτέρω). 2) δυνάμει τῆς ἀπὸ πρώτης Ὀκτωβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους ἀπογραφῆς τῶν κινητῶν τοῦ ἀνήλικος, τῶν ἐγγχειρισθέντων εἰς τὸν ἐπίτροπον, καὶ ἐκτιμηθέντων εἰς ἀξίαν τριακοσίων δραχμῶν, πρὸς ἀσφάλειαν ταύτης τῆς περιουσίας τοῦ ἀνήλικος Ι. Α.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν τρίτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους.

Ὁ ἀντεπίτροπος Σ. Φ.

Ὑπόδειγμα βιβλίου ἐκθέσεων.

Ἀριθμὸς 1.

Ὑπόδειγμα ἀφορῶν πρώτην ἐγγραφὴν ὑποθήκης, στηριζομένην εἰς τίτλον ἰδιωτικῆς θελήσεως.

Τὴν τετάρτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους ἐνεφανίσθη ὁ Κ. Α. Γ. καὶ παρέδωκε τὰς ὑπ' ἀριθ. 2 περιλήψεις, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχει ἐπισυνημμένον τὸ ἀπὸ πρώτης Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐπίσημον δανειστικὸν συμβόλαιον (ἢ εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχουν ἐπισυνημμένα τὰ ἀκόλουθα συμβόλαια, ἢ ἀποδεικτικὰ ἔγγραφα). Ἐπειδὴ ἡ εἰς τὰς περιλήψεις διαλαμβανομένη οἰκία δὲν ἔλαβε μέχρι τοῦδε ἴδιον φύλλον εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, ἠννοήθη νέον φύλλον ὑπ' ἀριθ. 1. τόμ. 1. καὶ ἐνηργήθη ἡ ἐγγραφὴ ὑπ' αὐξοντα ἀριθ. 1. Ἡ ἐτέρα τῶν περιλήψεων μὲ τὸ ἐπισυναφθὲν συμβόλαιον ἐπεστράφη εἰς τὸν αἰτήσαντα τὴν ἐγγραφὴν.

Ἴδε βιβλίον
ὑποθηκ.
τόμ. 1.
ἀρ. 1.

(Τ. Σ.)

Ὑπογραφή τοῦ αἰτήσαντος.

Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν Ν. Ν.

Ἀριθμὸς 2.

Ὑπόδειγμα ἀφορῶν ὁμοίαν δευτέραν ἐγγραφὴν εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος.

Τὴν πέμπτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ κτλ. (τὰ ἀκόλουθα μέχρι «ἡ ἀποδεικτικὰ ἔγγραφα», ὡς ἀνωτέρω) ἐπειδὴ ἡ εἰς τὰς περιλήψεις διαλαμβανομένη οἰκία ἔλαβεν

Ἴδε βιβλίον
ὑποθηκ.
25

(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Γ'.)

τικρὺ τῶν ἀρμοδίων ἐγγραφῶν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ μέρους, ἐπομένως

ἦδη ἴδιον φύλλον εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν ὑπ' ἀριθ. 1. τόμ. 1.
τόμ. 1, ἔγινε διὰ τὴν παρούσαν ἀπαίτησιν ἐγγραφὴ ὑπ' αὐ- ἀρ. 1.
ξοντα ἀριθμὸν 2 ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου. (Ἡ ἐτέρα τῶν πε-
ριλήψεων κτλ. ὡς ἀνωτέρω), ἥ, καθ' ἣν περιπτώσιν τὰ
ἀποδεικτικά ἐγγραφα δὲν ἐπιστρέφονται, ἀλλάσσει ἡ τελευ-
ταία φράσις ὡς ἐφεξῆς·

Ἡ ἐτέρα τῶν περιλήψεων ἐπεστράφη εἰς τὸν αἰτήσαντα
τὴν ἐγγραφήν, τὰ δὲ ἀπό.... (ἡμερομηνία) ἐγγραφα παρα-
κατετέθησαν εἰς τοὺς φακέλλους τῶν περιλήψεων.

Ὑπογραφή τοῦ αἰτήσαντος.

(Τ. Σ.)

Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν Ν. Ν.

Ἀριθμὸς 3.

Ὑπόδειγμα ἀφορῶν προσημείωσιν γενομένην δυνάμει ἀποφάσεως
ἐφέσιμου ἢ ὑποκειμένης εἰς ἀνακοπὴν.

Τὴν δεκάτην πέμπτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ κτλ. Ἰδε βι-
ἐμφανισθεὶς ὁ Κ. Δ. Μ. παρέδωκε τὰς ὑπ' ἀριθ.... περι- βλίον
λήψεις, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχει ἐπισυνημμένη ἡ ἀπὸ ὑποθηκ.
πέμπτης Ὀκτωβρίου ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθῆναις πρωτοδι- τόμ. 1-
κῶν· ἐπειδὴ ἡ ἐκεῖ ἀναφερομένη οἰκία ἔλαβεν ἥδη ἴδιον ἀρ. 1.
φύλλον εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν ὑπ' ἀριθ. 1. ἔγινεν
ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου ἐγγραφὴ ὑπ' αὐξοντα ἀριθ. 3, θεω-
ρουμένη ὡς προσημείωσις, διότι ἡ ἀνωτέρω μνημονευθεῖσα
ἀπόφασις εἶναι ἐφέσιμος.

Σημ. Ἄν ἡ ἀπόφασις, μὴ οὖσα ἐφέσιμος, ὑπόκειται εἰς
ἀνακοπὴν, σημειοῦνται ἀντὶ τῶν λέξεων εἶναι ἐφέσιμος,
αἱ λέξεις ὑπόκειται εἰς ἀνακοπὴν.

Τὰ λοιπὰ ὡς εἰς τὸ ἀνωτέρω ὑπόδειγμα.

Ὑπογραφή τοῦ αἰτήσαντος.

(Τ. Σ.)

Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν Ν. Ν.

Ἀριθμὸς 4.

Ὑπόδειγμα ἀφορῶν τὴν μεταβολὴν προσημείωσεως εἰς ἐγγραφήν.
Τὴν δεκάτην ἑκτὴν Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακο- Ἰδε βι-

ἀπαγορεύονται τὰ εἰς τὸ σῶμα τῆς ἐγγραφῆς ξέσματα, μεσό-

σιστοῦ τριακοστοῦ ἐβδόμου ἔτους ἐμφανισθεὶς ὁ Κ. Δ. Μ. παρέδωκε τὴν ἀπὸ δεκάτην τετάρτην Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐγγράφον αἴτησιν, δι' ἧς αἰτεῖται τὴν μεταβολὴν τῆς ἐν τόμ. 1. φύλλῳ 1. αὖξοντι ἀριθ. 3. προσημειώσεως εἰς ἐγγραφήν, ἐπισυνάπτων τὴν ἀπὸ δεκάτης Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους τελεσίδικον ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθῆναις ἐφετῶν, ἐπικυροῦσαν τὴν ἀπόφασιν, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐνηργήθη ἡ προσημείωσις· εὐρεθείσης τακτικῆς τῆς αἰτήσεως, μετεβλήθη ἡ προσημείωσις εἰς ἐγγραφήν.

βλίων
ὑποθηκ.
τόμ. 1.
ἀρ. 1.

Σημ. Ἐάν ἡ αἴτησις γένῃ προφορικῶς, ἡ ἔκθεσις γίνεται ὡς ἐφεξῆς.

Τὴν κτλ. ἐμφανισθεὶς ὁ Κ. Δ. Μ. ἠτήσατο προφορικῶς τὴν μεταβολὴν τῆς ἐν τόμ. 1. φύλλῳ 1. αὖξοντι ἀριθ. 3. προσημειώσεως εἰς ἐγγραφήν, παραδιδούς τὴν ἀπὸ κλπ. ὡς ἀνωτέρω.

Ὑπογραφή τοῦ αἰτήσαντος.

(Τ. Σ.)

Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν Ν. Ν.

Ἀριθμὸς 5.

Ὑπόδειγμα ἀφορῶν ἐγγραφῆν σθηριζομένην εἰς τίτλον χορηγούμενον παρὰ τοῦ νόμου.

Τὴν εἰκοστήν Ὀκτωβρίου κλπ. ἐμφανισθεὶς ὁ Κ. Δ. Κ. ἀντεπίτροπος τοῦ ἀνθλικοῦ Ι. Α. παρέδωκε τὰς ὑπ' ἀριθ... περιλήψεις, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχουν ἐπισυνημμένα 1) ἡ ἀπὸ τρίτης Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ κλπ. διαθήκη τοῦ ἀποβιώσαντος ἐμπόρου Κ. Γ. Α. δι' ἧς διωρίσθη ἐπίτροπος τοῦ ἀνθλικοῦ Ι. Α. ὁ Κ. Α. Ν. γεωργός· 2) ἡ ἀπὸ πρώτης Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀπογραφή τῶν κινητῶν τοῦ ἀνθλικοῦ· ἐπειδὴ ὁ εἰς τὰς περιλήψεις ἀναφερόμενος κῆπος δὲν ἔλαβεν ἴδιον φύλλον εἰς τὸ βιβλ. τῶν ὑποθηκῶν ἡνοιχθὴ νέον φύλλον ὑπ' ἀριθ. 3. τόμ. 4 καὶ ἔγινεν ἡ ἐγγραφή ὑπ' αὖξοντα ἀριθ. 1.

Ἴδε βι-
βλίων
ὑποθηκ.
τόμ. 1.
ἀρ. 3.

Σημ. Περὶ τῆς ἀποδόσεως ἢ μὴ ἀποδόσεως τῶν ἐπισυνημμένων εἰς τὰς περιλήψεις ἐγγράφων πρέπει νὰ γίνεται πάντοτε σημείωσις ὡς εἰς τὰ ἀνωτέρω ὑποδείγματα.

Ὑπογραφή τοῦ αἰτούντος.

(Τ. Σ.)

Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν Ν. Ν.

στιχα, καθὼς αἱ παρεγγραφαί, καὶ αἱ παρενθέσεις καὶ αἱ τῶν φύλλων τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν. (Γ' αλλ. ἀστ. Ν

Ἀριθμὸς 6.

Ὑπόδειγμα ἀφορῶν τὴν ἑναρξιν νέας σειρᾶς ἐγγραφῶν ἐπὶ κτήματος ἤδη ἐγγεγραμμένου (ἄρθ. 20 τοῦ ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου 1836 διατάγματος).

Τὴν ὁγδόην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ κτλ. ἔτους ἐνεφανίσθη ὁ Κ. Δ. Μ. καὶ παρέδωκε τὰς ὑπ' ἀριθ. 10 περιλήψεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐπεσύναψε τὸ ἀπὸ πρώτης Ὀκτωβρίου τρέχοντος ἔτους ἐπίσημον συμβόλαιον· ἐπειδὴ ὁ εἰς τὰς περιλήψεις διαλαμβανόμενος κῆπος ἔλαβε μὲν ἤδη ἴδιον φύλλον εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν ὑπ' ἀριθ. 3 τόμ. 1, αἱ ἐκεῖ ὅμως ὑποθῆκαι ἐξηλείφθησαν ὅλαι, ἔγινεν ἀρχὴ νέων ἐγγραφῶν, καὶ ἐνεγράφη ἡ παρῶσα ἀπαίτησις ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ ὑπ' αὐξοντα ἀριθ. 1.

Ἀριθμὸς 7.

Ὑπόδειγμα ἀφορῶν τὴν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως διαταγὰ ἀπαγόρευσιν περαιτέρω ἐγγραφῶν.

Σήμερον τὴν 11 Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἐβδόμου ἔτους ἐμφανισθεὶς ὁ Κ. Δ. Μ. παρέδωκεν ἀπόγραφον τῆς ἀπὸ πρώτης Νοεμβρίου τρέχοντος ἔτους ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, δι' ἧς ἀπαγορεύεται πᾶσα περαιτέρω ἐγγραφὴ ὑποθηκῶν ἐπὶ τῆς ἐν φύλλῳ 1 τόμ. 1 ἐγγεγραμμένης οἰκίας· κατὰ συνέπειαν τούτου ἔγινεν ἡ προσήκουσα σημείωσις ἐν τῷ εἰρημένῳ φύλλῳ.

(Τ. Σ.)

Ὑπογραφή τοῦ
Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν

Ἀριθμὸς 8.

Ὑπόδειγμα παραπομπῆς εἰς ἄλλο βιβλίον ἐκθέσεων ὅπου ἔγινεν ἡ κυρία ἐγγραφή (ἄρθρ. 10 τοῦ ἀπὸ 21 Σεπτεμβρ. 1836 διατάγματος).

Ἴδε βιβλίον ἐκθέσεων τοῦ δήμου ἀριθ. τὴν κτλ. (χρονολογία) τόμος 1.

Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν. Ν. Ν.
(Τ. Σ.)

ТМНМА ДЕУТЕРОН

Περὶ τῆς δημοσιότητος τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν.

90. Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν ἀνοίγει τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν πρὸς ὅλους, ὅσοι θέλουν νὰ τὰ συμβουλευθῶν, ἀλλὰ μὲ

ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ ΒΙΒΛΙΟΥ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

Αὐξων ἀριθ.	Ἀριθμὸς I.	Ποσὸν	
	Ἐγγραφαὶ καὶ προσημειώσεις. Ὑπόδειγμα ἀφορῶν πρώτην ἐγγραφὴν ὑποθήκης στηριζομένην εἰς τίτλον ιδιωτικῆς θελήσεως. Ἐπὶ τῆς οἰκίας ὑπ' ἀριθμὸν δω-δέκατον κειμένης κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν μὲ τὸν προσκειμένον κῆπον. . . . Κατὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου Κ. Ν. Ν. φαρμακοπώλου, κατοικοῦντος εἰς Ἀθῆνας, Ὑπὲρ τοῦ πιστωτοῦ Κ. Α. Μ. ἐμπορίου, κατοικοῦντος εἰς Ἀθῆνας. Ἐγγράφεται ὑποθήκη δυνάμει τοῦ ἐπισυναπτομένου δανειστικοῦ συμβολαίου, γενομένου τὴν πρώτην Ὀκτωβρ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Κ. Γ. Δ. πρὸς ἀσφάλειαν ἀπαιτήσεως τεσσαρῶν χιλ. δραχ. πληρωτέων τὴν πρώ-την Ὀκτωβρ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ ἔτους, καὶ φερουσῶν τόκους ὀκτὼ τοῖς ἑκατόν, πληρωτέους εἰς τὸ τέλος παντὸς ἔ-τους κατὰ τὴν πρώτην Ὀκτωβρίου. Συνετάχθη ἐν Ἀθῆναις τὴν τε-τάρτην Ὀκτωβρ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους. (Τ. Σ.) Ὁ φύλαξ τῶν υποθ. Ν. Ν.	4000	Ἐξαλείψεις καὶ ἄλλαι σημειώσεις. Βιβλίον ἐκθ. τόμ. 1. ἀριθ. 1. κατὰ συναίνεσιν τῶν μερῶν δηλω-θεῖσαν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Κ. Ν. Ν. τὴν (χρονολο-γίαν τοῦ συμβο-λαίου) ἐξηλείφθη ἐν μέρει ἡ ἀπέ-ναντι ὑποθήκη, ἐ-λαττωθείσης τῆς ἀπαιτήσεως κατὰ δραχμ. δισχιλίας ἤτοι 2,000. Συνετάχθη τὴν. . . κτλ. Ὁ φύλαξ τῶν υποθ. Ν. Ν. (Τ. Σ.) Βιβλ. ἐκθ. 1. τόμ. 1. ἀρ. 9.

τὰς ἀναγκαίας διὰ τὴν καλὴν διατήρησιν των προφυλάξεις, καὶ χωρὶς μετατόπισιν αὐτῶν.

91. Ἐκαστος τῶν συμβουλευομένων τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν δύναται νὰ λάβῃ ὁ ἴδιος ὅποιασδήποτε σημειώσεις νομίζει ἀναγκαίας.

2.	Ὑπόδειγμα ἀφορῶν ὁμοίαν δευτέραν ἐγγραφὴν εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος. Ὑπὲρ τοῦ πιστωτοῦ Κ. Β. Β. ἐμπορίου, κατοικοῦντος εἰς Ναύπλιον, Ἐγγράφεται ὑποθήκη δυνάμει τῆς ἀπὸ τρίτης Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους τελεσιδικίου ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις ἐφετῶν πρὸς ἀσφάλειαν ἀπαιτήσεως δραχ. πέντε χιλιάδων. . . . Σημ. Ὅταν ἡ ἀπόφασις προσδιορίζῃ τὰς ἐποχὰς τῶν πληρωμῶν, σημειοῦνται ὡς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 1. ὑποδείγματι Συνετάχθη τὴν πέμπτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους (Τ. Σ.) Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθ. Ν. Ν.	5000	Βιβλίον ἐκθέσεων τόμ. 1. ἀριθ. 2.
3.	Ὑπόδειγμα ἀφορῶν προσημειώσιν γενομένην δυνάμει ἀποφάσεως ἐφεσίμου ἢ ὑποκειμένης εἰς ἀνακοπήν. Ὑπὲρ τοῦ πιστωτοῦ Δ. Μ. ξενολόγου, κατοικοῦντος εἰς Ἐλευσίνα, Ἐγγράφεται ὑποθήκη δυνάμει τῆς ἀπὸ πέμπτης Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις πρωτοδικῶν πρὸς ἀσφάλειαν ἀπαιτήσεως χιλίων δραχμῶν. . . . Συνετάχθη τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ Ὀκτωβρίου κλπ.	1000	Βιβλ. ἐκθ. τόμ. 1. ἀριθ. 3. Προσημειοῦται. Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθ. Ν. Ν. Ἡ προσημείωσις μετεβλήθη εἰς ἐγγραφὴν τὴν δεκάτην ἔκτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλ. ὀκτακ. τριακοστ. ἐβδόμου ἔτους . . Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθ. Ν. Ν. (Τ. Σ.) Βιβλ. ἐκθέσεων τόμ. 1. ἀριθ. 4.

92. Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν ὀφείλει νὰ δίδῃ εἰς τοὺς αἰτοῦν-
τας ἀντίγραφα πιστὰ ἢ περιλήψεις ἀκριβεῖς τῶν περιεχομένων
εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν ἐγγραφῶν καὶ προσημειώσεων.
(Γαλλ. ἀστ. Ν. 2196).

93. Τὰ ἀντίγραφα τῶν ἐγγραφῶν καὶ τῶν προσημειώσεων
πρέπει νὰ περιέχουν καὶ ὅλας τὰς σημειώσεις αὐτῶν.

94. Ὅσαι ἐγγραφαὶ καὶ προσημειώσεις εἶναι ἐξαλειμμέναι
δὲν ἐμδαίνουν συνήθως εἰς τὰ ἀντίγραφα, ἢ τὰς περιλήψεις,
ἐκτὸς ἐὰν τὰ μέρη ζητήσουν ῥητῶς νὰ συμπαραληφθῶσι καὶ
αὐταί.

95. Ὅταν ἐπὶ κτημάτων ὠρισμένων παρὰ τοῦ αἰτοῦντος δὲν
ὑπάρχῃ ἐγγραφή, ἢ προσημειώσεις, ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν δίδει
εἰς αὐτὸν ἀποδεικτικὸν τῆς μὴ ὑπάρξεως αὐτῶν.

96. Ὅλα τὰ ἀντίγραφα, αἱ περιλήψεις, καὶ τὰ ἀποδεικτικά
τοῦ φύλακος τῶν ὑποθηκῶν φέρουν τὴν ὑπογραφήν αὐτοῦ καὶ
τὴν σφραγίδα τοῦ γραφείου τῶν ὑποθηκῶν.

97. Αἱ κοινοποιήσεις τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν, τὰ ἀντί-
γραφα, αἱ περιλήψεις, καὶ τὰ ἀποδεικτικά τοῦ φύλακος αὐτῶν,

Ἀξὺν ἀριθ.	Ἀριθμὸς 2.		
	Ἐγγραφαὶ καὶ προσημειώσεις.	Ποσὸν	Ἐξαλείψεις καὶ ἄλλαι σημειώσεις.
	Ὑπόδειγμα ἀφορῶν τὴν διὰ δικασ- τικῆς ἀποφάσεως διαταχθεῖσαν ἀπαγόρευσιν περαιτέρω ἐγγραφῆς. Δυνάμει τῆς ἀπὸ πρώτης Νοεμ- βρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἐβδόμου ἔτους ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, τῆς ὁποίας προσέχθη ἀπόγραφον, ἀπηγορεύθη πᾶσα περαιτέρω ἐγγραφή. Τὴν δεκάτην τοῦ κτλ. ἔτους. Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν. (Τ. Σ.) Ν. Ν.		Βιβλίον ἐκθέσεων τόμ. 1. ἀριθ. 7.

πληρόνονται ἀπὸ τοὺς αἰτοῦντας κατὰ τὴν ἐν τῇ περὶ 'χαρτο-

Αὐξων ἀριθ.	Ἀριθμὸς 3.	
	Ἐγγραφαι καὶ προσημειώσεις.	Ποσὸν
	Ὑπόδειγμα ἀφορῶν ἐγγραφὴν στηριζομένην εἰς τίτλον χορηγούμενον παρὰ τοῦ νόμου. Ἐπὶ κήπου κειμένου κατὰ τὸ ἀριστερόν μέρος τῆς ὁδοῦ τῆς Ἑλευσίνος ἔχοντος ὄρια πρὸς ἀνατολὰς τὸν Κηφισόν, πρὸς μεσημβρίαν τὴν ὁδὸν τοῦ Πειραιῶς, πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς ἄρκτον περιβολὸν λιθόκτιστον. Κατὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου κυρίου Α. Ν. γεωργοῦ, κατοικοῦντος εἰς τὰ Πατήσια Ὑπὲρ τοῦ ἀνήλικος Ι. Α. υἱοῦ τοῦ ἀποβιώσαντος ἐμπόρου Γ. Α. κατοικοῦντος εἰς Ἀθήνας, καὶ εὐρισκομένου ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ μνησθέντος κυρίου Α. Ν. Ἐγγράφεται ὑποθήκη δυνάμει 1) τῆς ἀπὸ τρίτης Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους διαθήκης, δι' ἧς διωρίσθη ἐπίτροπος ὁ Κ. Α. Κ. (ἡ δυνάμει τῆς ἀπὸ 1 Ὀκτ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους ἀποφάσεως τοῦ προέδρου τῶν ἐν Ἀθῆναις πρωτοδικῶν, δι' ἧς κτλ. ὡς ἀνωτέρω). 2) δυνάμει τῆς ἀπὸ πρώτης Ὀκτωβρ. τοῦ ἰδίου ἔτους ἀπογραφῆς τῶν κινητῶν τοῦ ἀνήλικος, τῶν ἐγγχειρισθέντων εἰς τὸν ἐπίτροπον, καὶ ἐκτιμηθέντων εἰς ἀξίαν τριακοσίων δραχμῶν πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ποσότητος ταύτης Συνετάχθη τὴν... Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν. (Τ. Σ.) Ν. Ν.	Βιβλ. ἐκθέσεων τόμ. 1. ἀριθ. 5. Ἐξαλείφθη συναινέσει τοῦ πιστωτοῦ ἀνήλικος γενομένου, δηλωθεῖσθαι τὴν κτλ. (χρονολογία) ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφ. Ἀθηνῶν Γ. Ν. Ν. τὴν πρώτην κτλ. Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν Ν. Ν.

σήμου νόμῳ περιεχομένην διατίμησιν. Ν. περί χαρτ. ἄρθρ. 24 § 13.

1.	Ὑπόδειγμα ἀφορῶν τὴν ἑναρξιν νέας σειρᾶς ἐγγραφῶν ἐπὶ κτήματος ἤδη ἐγγραμμένου (ἀρ. 29 τοῦ ἀπὸ 21 Σεπτεμβρ. 1836 διατάγματος). Ὑπὲρ τοῦ πιστωτοῦ κυρίου Δ. Μ. κτλ. Ἐγγράφεται ὑποθήκη κτλ. (κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον). Συνετάχθη τὴν κτλ. Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν. (Τ. Σ.) Ν. Ν.	Βιβλ. ἐκθέσεων τόμ. 1. ἀριθ. 6.
2.	Ὑπόδειγμα παραπομπῆς εἰς ἄλλο βιβλ. ὑποθηκῶν ὅπου ἔγινεν ἡ κυρία ἐγγραφή. Ἐλαιῶν κείμενος κτλ. (περιγραφή τῆς θέσεως) καὶ ἀποτελῶν μέρος τοῦ κτήματος. . . . (περιγραφή τοῦ κτήματος) τὸ ὅποσον ὡς κείμενον κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ δήμου. . . . ἐνεγράφη εἰς τὸ βιβλίον τοῦ εἰρημένου δήμου. τὴν Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν. (Σ. Σ.) Ν. Ν.	Βιβλ. ἐκθέσεων τόμ. 1. ἀριθ. 8. Βιβλ. ὑποθηκ. τοῦ δήμου. τόμος 1. ἀριθμὸς

Σημειωτέον, ὅτι ἐκ τοῦ ἄρθρ. 87 καὶ τοῦ Δ. 21 Σεπτεμβρίου 1836 προκύπτει, ὅτι ὁ ἡμέτερος νομοθέτης ἡσπάσατο τὸ σύστημα τῶν πλειστων γερμανικῶν νομοθεσιῶν, ἀποβλέψας εἰς τὴν ταυτότητα τοῦ κτήματος, ἐφ' οὗ ἐγγράφονται αἱ ὑποθήκαι· ἄλλως ἐν Γαλλίᾳ (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2150, 2201, 2284), ὅπου αἱ ὑποθήκαι ἐγγράφονται, συντασσομένου περὶ τῶν ἐγγραφῶν συνεχοῦς ἡμερολογίου ἀνευ κενοῦ διαστήματος εἰς τρόπον ὥστε ἐπὶ παντοίων κτημάτων κατὰ παντοίων ἰδιοκτητῶν ὑπὸ παντοίων πιστωτῶν κατὰ σειρὰν ἐγγράφονται αἱ ὑποθήκαι.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τῆς εὐθύνης τοῦ φύλακος τῶν ὑποθηκῶν.

98. Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν εἶναι ὑπεύθυνος (1)

(1) Δ. τῆς 16 Μαΐου 1875 περὶ προσόντων καὶ ἐγγυοδο-
τῶν ὑποθηκοφυλάκων.

1. (Τὸ περὶ προσόντων 1 ἄρθρον τοῦ Δ. ἀντικατέστη δι-
ἄρθρου τοῦ Ν. ΧΞΓ' τῆς 31 Δεκ. 1877 περὶ προσόντων τῶν
κῶν ὑπαλλήλων, ὃν ἰδὲ ἐν Α' τόμῳ Δικαστ. Ν. σελ. 14 δι-
τὸ ἄρθρ. 11 Ὅργ.).

2. Οἱ διοριζόμενοι ὑποθηκοφύλακες ὑπόκεινται εἰς δόσιν ἐγ-
προηγούμενην πάντοτε τῆς ἐνάρξεως τῆς ὑπηρεσίας. Εἰς τὴν αὐ-
χρέωσιν ὑπόκεινται καὶ οἱ ἐκπληροῦντες χρέη ὑποθηκοφύλακος εἰς

3. Ἡ ἐγγύησις αὕτη εἰδικῶς καὶ ἀποκλειστικῶς προσδιορί-
τὴν εὐθύνην τοῦ ὑποθηκοφύλακος, τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 98 τοῦ π-
θηκῶν νόμου, καὶ διαρκεῖ ἐν ὅσῳ καὶ ἡ ὑπηρεσία καὶ δέκα
τὴν λῆξιν αὐτῆς. Δίδεται δὲ παρ' αὐτοῦ τοῦ διοριζομένου ἢ δι-
τοῦ, ἀλλὰ μόνον 1) διὰ μετρητῶν ἢ ἐθνικῶν γραμματίων 2) δι-
ἀκινήτων κτημάτων.

4. Τὸ ποσὸν τῆς ἐγγυήσεως ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικ-
Υπουργοῦ α') ἐν μὲν τοῖς εἰρηνοδικείοις Α' τάξεως, οὐχὶ κ-
τῶν 10,000 δραχμῶν ἐπὶ ἀκινήτων καὶ 8,000 ἐπὶ μετρητῶν καὶ
ἐξαιρετικῶς δὲ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ διὰ τὸ τῆς νοτίου πλευρᾶς
τοῦλάχιστον ἢ 25,000 δραχμῶν κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάκρισιν
δὲ τοῖς εἰρηνοδικείοις Β' τάξεως, οὐχὶ κατώτερον τῶν 8,000
6,000 δρ. κατὰ τὴν αὐτὴν διάκρισιν γ) ἐν τοῖς εἰρηνοδικείοις
ξεως οὐχὶ κατώτερον τῶν 5,000 ἢ 3,000 κατὰ τὴν αὐτὴν δ-
(Τὸ περὶ εἰρηνοδικείων δ' τάξεως παραλείπεται, ἅτε μὴ ὑπο-
τανῶν εἰρηνοδικείων δ' τάξεως).

5. Ἡ εἰς χρήματα ἢ τίτλους ἰσαξίους ἐγγύησις κατατίθεται
πλησιέστερον τῇ ἑδρᾷ τοῦ ὑποθηκοφυλακείου δημοσίαν ταμείαν
δὲ τῆς καταθέσεως συντάσσεται ἔκθεσις ὑπὸ τοῦ ταμείου συνυ-
μένη καὶ ὑπὸ τοῦ κατατεθειμένου τὴν ἐγγύησιν καὶ δίδεται
ἀνήκουσα ἀπόδειξις. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν ἐπὶ τῆς ἐγγυήσε-
τῆς τὰ ἄρθρα 4 καὶ 5 τοῦ ἀπὸ 24 Αὐγ. 1836 Β. Δ. περὶ ἐγ-
τῶν ὑπαλλήλων. (Τὸ Δ. τοῦτο ἰδὲ ὑπὸ ἄρθρον 29 Ὅργ.).

6. Ἐπὶ ἐγγυήσεως δι' ἀκινήτων συντάσσεται ἐνώπιον συμβολ-

ζημίας τῶν μερῶν, — 1. ἂν χωρὶς ἔννομον αἰτίαν ἀπερρίψεν, ἢ ἀνέβαλε τὴν καταχώρισιν τῆς ἐγγραφῆς ἢ τῆς προσημειώσεως· — 2. ἂν παρὰ τὸν νόμον δὲν κατεχώρισεν εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν τὴν αἰτηθεῖσαν πράξιν. — 3. ἂν δὲν συνέταξεν ἀκριβῶς καὶ κατὰ τοὺς τύπους ὅλα, ὅσα ἐπροτάθησαν εἰς αὐτόν καὶ ἦτο καταχωριστέα· — 4. ἂν τὰ ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν ἀντίγραφα, ἢ αἱ περιλήψεις δὲν ἦναι σύμφωνοι μὲ τὰ περιεχόμενα εἰς τοῦτο τὸ βιβλίον, ἢ τὰ ἀποδεικτικὰ ἀντιβαίνουν εἰς τὴν ἀλήθειαν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2197 ἐ.).

99. Ἐξαιρουμένης τῆς εὐθύνης τῶν ἀποζημιώσεων, ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν ὑπόκειται καὶ εἰς πειθαρχικὰς ποινάς, αἵτινες δύνανται νὰ λάθουν χώραν κατ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἄτακτον κράτησιν τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2202 ἐ.).

100. Ὁ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεὺς ὀφείλει κατ' ἔτος, καὶ προσέτι ὡσάντις πληροφορηθῇ, ὅτι τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν κρατοῦνται ἀτάκτως, νὰ τὰ ἐπισκεπτεται ὁ ἴδιος, ἢ διὰ τοῦ ἀντεισαγγελέως, καί, ἂν εὕρῃ αἰτίαν, νὰ κάμῃ τὴν πειθαρχικὴν καταδίωξιν.

σου ἔκθεσις, εἰς ἣν συνάπτονται οἱ τίτλοι τῆς ἰδιοκτησίας, πιστοποιητικὸν τοῦ ὑποθηκοφύλακος, ἐμφαῖνον τὴν ἀπὸ παντὸς βάρους ἐλευθερίαν τοῦ κτήματος, καὶ πρωτόκολλον ἐκτιμήσεως τῶν εἰς ὑποθήκην παρεχομένων ἀκινήτων συντασσόμενον ὑπὸ δύο ἐκτιμητῶν, ὧν τὸν ἕτερον διορίζει ὁ προσφέρων τὴν ἐγγύησιν, τὸν δὲ ἄλλον ὁ παρὰ πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεὺς ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐνδιαφερομένου. Ἐν περιπτώσει δὲ διχογνωμίας, ὁ πρόεδρος τοῦ ἀρμοδίου Πρωτοδικείου διορίζει τρίτον ἐκτιμητὴν, οὗ ἡ γνώμη προστιθεμένη εἰς τὴν τοῦ ἑτέρου τῶν διχογνωμούντων ἐκτιμητῶν κρατεῖ.

7. Ὁ πρόεδρος τοῦ Πρωτοδικείου, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐνδιαφερομένου, ἀποφαίνεται ἀνευ ἀναβολῆς διὰ πράξεως μὴ ὑποκειμένης εἰς ἐνδίκον τινα προσβολὴν περὶ τῶν ἐπὶ τοῦ κτήματος δικαιωμάτων τοῦ οἰδόντος τὴν ὑποθήκην, ἐξελέγγων τοὺς προηγουμένους τίτλους.

8. Οἱ ἤδη διωρισμένοι ὑποθηκοφύλακες ἀπολύονται τῆς θέσεως αὐτῶν ἂν ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτοὺς κοινοποιήσεως νομίμου πρὸς ἀκλήσεως δὲν συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς διατάξεις τῶν προηγουμένων. Ἡ ἀνωτέρω πρόσκλησις θέλει γίνεαι ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργοῦ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Διατάγματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ

Ἀκροτελεύτιοι ὅρισμοί.

101. Ὁ παρὼν νόμος ἐμβαίνει εἰς ἐνέργειαν τὴν 1 Ὀκτωβρίου 1836, καὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀκυροῦνται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντες περὶ ὑποθηκῶν ὅρισμοί, ἐξαιρουμένων τῶν ὅσα θέλουν διαταχθῇ ἐν τῷ ἐκδοθησομένῳ εἰσαγωγικῷ νόμῳ (1) ὡς πρὸς τὰς ὑπαρχούσας ἤδη ὑποθήκας.

(1) Δ. 21 Σεπτεμβρίου 1836 περὶ κλείσεως τῶν μέχρι τοῦδε προσωρινῶν βιβλίων σημειώσεως ὑποθηκῶν, καὶ περὶ τῶν βληθησομένων εἰς ἐνέργειαν νέων.

1. Τὰ δυνάμει τοῦ ἀπὸ 23 Ἀπρ. (5 Μαΐου) 1835 Ἡμ. Δ. ἀνοιχθέντα βιβλία τῶν προσωρινῶν σημειώσεων τῶν ὑποθηκῶν. θέλουν κλεισθῇ τὴν 30 Σεπτ. τ. ε. τὴν δὲ 1 Ὀκτ. θέλουν ἔμβῃ εἰς ἐνέργειαν τὰ διὰ τοῦ ἀπὸ 11 (23) Αὐγ. 1836 περὶ ὑποθ. νόμου ὀριζόμενα βιβλία.

2. Ὅσοι μέχρι τέλους Σεπτ. τ. ε. ἐσημείωσαν τὰς ὑποθήκας αὐτῶν εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ ὑπάρχοντα ἤδη βιβλία τῶν σημειώσεων, οφείλουν νὰ ἐνεργήσουν τὴν ἐγγραφὴν αὐτῶν εἰς τὰ ἀνοιχθησόμενα βιβλία τῶν ὑποθηκῶν μέχρι τέλους Μαρτίου 1837. Αἱ οὕτως ἐγγραφεῖσαι ὑποθήκαι θέλουν ἔχει τὰ δικαιώματα τῆς προτιμήσεως, τὰ ὅποια εἶχον κατὰ τοὺς νόμους, τοὺς ἰσχύοντας εἰς τὸν τόπον καὶ χρόνον, καθ' ὃν αὗται ἔλαβον ὑπαρξιν· αἱ δὲ μὴ ἐγγραφεῖσαι ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας θέλουν θεωρεῖσθαι ὡς ἀπλοῦς τίτλος πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης.

3. Θέλουν θεωρεῖσθαι ὡσαύτως ὡς ἀπλοῦς τίτλος πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης ὅλαι αἱ ὑποθήκαι, ὅσαι, προερχόμεναι ἀπὸ ιδιωτικὴν θέλησιν ἢ δικαστικὴν ἀπόφασιν, δὲν ἐσημειώθησαν εἰς τὰ βιβλία τῶν προσωρινῶν σημειώσεων.

4. Οἱ ἀπολαύσαντες μέχρι τέλους Σεπτ. τ. ε. ὑποθήκην δυνάμει τοῦ νόμου οφείλουν εἴτε αὐτοί, εἴτε οἱ κατὰ τὸ ἀρθρ. 61 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἔχοντες τὴν ἐξουσίαν νὰ αἰτήσωσιν ἀντ' αὐτῶν ἐγγραφὴν, νὰ ἐνεργήσουν τὴν ἐγγραφὴν τῶν ὑποθηκῶν τούτων εἰς τὸ ἀρμόδιον βιβλίον μέχρι τέλους Μαρτίου 1837. Αἱ ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης εἶχον φεῖσαι ὑποθήκαι ἔχουν τὰ δικαιώματα τῆς προτιμήσεως, τὰ ὅποια καθ' ὃν κατὰ τοὺς νόμους, τοὺς ἰσχύοντας εἰς τὸν τόπον καὶ χρόνον, ἔλαβον ὑπαρξιν· αἱ δὲ μὴ ἐγγραφεῖσαι κατὰ τὴν ἀνωτέρω προθεσμίαν θέλουν θεωρεῖσθαι ὡς ἀπλοῦς τίτλος πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης.

Ν. Ἐκ τοῦ τελ. ἀρθρου τοῦ περὶ Ὑποθ. Νόμου σαφῶς προκύπτει,

— "Ὅσοι, ὄντες κατὰ τὸ ἀρθρ. 61 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ὑποχρεωμένοι νὰ ἐνεργήσουν τὴν ἐγγραφὴν τῶν ἀνηκουσῶν εἰς ἀνήλικαις, εἰς ἀπηγορευμένους, καὶ ὑπάνδρους γυναῖκας ὑποθηκῶν, δὲν ἐνεργήσουν πρὸς βλάβην τούτων τὴν ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας ἐγγραφὴν τῶν δυνάμει τοῦ νόμου ἀποκτημένων ὑποθηκῶν εἰς τὰ ἀνήκοντα βιβλία θέλουν ὑπόκεισθαι εἰς τὰ ἐν τῷ προμνησθέντι ἀρθρῳ 61 ὀριζόμενα.

5. Ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν παρέμεινε κατὰ τὰ προηγούμενα ἀρθρα 2, 3, καὶ 4, εἰμὴ ἀπλῶς πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης τίτλος, στεροῦνται πᾶν ὑποθηκικὸν δικαίωμα, καὶ πᾶσαν προτίμησιν, ἣν εἶχον πρότερον· δύνανται δὲ διὰ τῆς ἐγγραφῆς νὰ ἀνακτησῶσιν αὐθις ὑποθηκικὰ δικαιώματα καὶ προτίμησιν, ἀλλὰ ταῦτα δὲν θέλουν ἀρχεσθαι, εἰμὴ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐγγραφῆς, κατὰ τὰς ἰδιαίτερας διατάξεις τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου.

6. "Ὅστις τῶν ἐχόντων ἀρχαίας ὑποθήκας θέλει νὰ ἐγγραφῇ αὐτάς εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν, ὀφείλει ὁμοῦ μὲ τὰς περιλήψεις, τὰς ἐν τῷ ἀρθρῳ 68 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου διαλαμβανόμενας, νὰ παραδίδῃ εἰς τὸν φύλακα τῶν ὑποθηκῶν καὶ τὸ ἔγγραφον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ἡ ὑποθήκη του, ὅταν αὕτη προέρχεται ἀπὸ ἰδιωτικῆν θέλησιν, ἢ δικαστικὴν ἀπόφασιν. "Ἄν ἡ ὑποθήκη πηγάζῃ ἀπὸ τὸν νόμον, ὁ αἰτῶν τὴν ἐγγραφὴν πρέπει νὰ ἐπισυνάπῃ εἰς τὰς περιλήψεις, ἢ τὰς ἀποδείξεις, περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ ἀρθρον 69 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ περιεχομένας διακρίσεις, ἢ πᾶν ἄλλο ἰδιωτικὸν ἰσχυρὸν ἢ ἐπίσημον ἔγγραφον, ἐμφαῖνον τὴν περίπτωσιν τῆς ἐκ τοῦ νόμου ὑποθήκης.

7. Ἡ ἐγγραφὴ τῶν ἀρχαίων ὑποθηκῶν θέλει γίνεσθαι δι' ὠρισμένην ποσότητα, ἐπὶ ὠρισμένων καὶ διακεκριμένων περιγεγραμμένων κτημάτων, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου. Αἱ ἐξ ἰδιωτικῆς θελήσεως προερχόμεναι γενικαὶ ὑποθήκαι θέλουν μὲν ἐγγράφεσθαι ἐφ' ὅλων τῶν κτημάτων τοῦ χρεώστου, ὅταν ὁ πιστωτὴς τὴν αἰτήσῃ, ἀλλ' ἡ ἐγγραφὴ τούτων, καθὼς καὶ ὅλων τῶν ἀρχαίων ὑποθηκῶν, θέλει γίνεσθαι πάντοτε ἰδίως ἐφ' ἐκάστου αὐθυπάρχοντος κτήματος, καὶ κατὰ τὸν τρόπον, ὅστις θέλει ὀρισθῇ εἰς ἰδιαίτερον διάταγμα.

8. Ἡ ἐγγραφὴ γενικῶν ἀρχαίων ὑποθηκῶν στηριζομένων εἰς διάταξιν τοῦ νόμου ἢ εἰς δικαστικὴν ἀπόφασιν πρέπει νὰ περιορίζηται εἰς κτήματα, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία νὰ ὑπερβαίῃ τὸ ποσὸν τῶν ἀπαιτήσεων μόνον καθ' ἓν τρίτον, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 18 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου.

ὅτι ὁ νομοθέτης κατήργησεν ἐν γένει πᾶσαν περὶ ὑποθηκῶν διάταξιν μὴ περιεχομένην ἐν τῷ προκειμένῳ νόμῳ, εἰς ὃν καὶ μόνον ἐπομένους ἀφῆκε τὴν ῥύθμισιν τῶν περὶ ὑποθήκης ζητημάτων. Α. Π. 140 τοῦ 85.

9. Ν. Τγ' τῆς 29 Ὀκτ. 1856 (δημοσιευθεὶς τὴν 6 Νοεμβρ. 1856)
περὶ μεταγραφῆς τῆς κυριότητος τῶν ἀκινήτων καὶ τῶν
ἄλλων ἐπ' αὐτῶν πραγματικῶν δικαιωμάτων. (1)

1. Μεταγράφονται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ὑποθηκῶν, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου κεῖνται τὰ ἀκίνητα.—α'. αἱ μεταξὺ ζώντων

(1) Ἐν τῇ καταρτίσει τοῦ ν. τούτου ἠκολούθησεν ὁ νομοθέτης τὸν περὶ μεταγραφῆς Γαλλ. Ν. τῆς 23 Μαΐου 1855. — Διὰ δὲ τοῦ Δ. 1 Μαρτίου 1866 ἔλαβεν αὐτός ἰσχὺν καὶ ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις ἀπὸ τῆς 15 Ἀπριλίου 1866.

Δ. τῆς 31 Ὀκτ. 1856 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου.

1. Πρὸς ἐκτέλεισιν τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου, οἱ ὑποθηκοφύλακες κρατοῦσι δι' ἕκαστον δῆμον δύο βιβλία κατὰ τὰ ἐπισυνημμένα ὑποδείγματα, ἧτοι α'. ἐν βιβλίον τῶν μεταγραφῶν καὶ β'. ἐν εὐρετηρίῳ τῶν μεταγραφῶν.

2. Ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν μεταγραφῶν μεταγράφονται κατὰ σειράν, κατ' αὐξοῦντα ἀριθμὸν, καὶ κατὰ τὴν τάξιν τῆς προσαγωγῆς τῶν ἀπασαί αἱ εἰς μεταγραφὴν ὑποκείμεναι πράξεις.—Τὰ περιέχοντα τὰς μεταγραφτέας πράξεις συμβόλαια ἀντιγράφονται ὁλοσχερῶς· ἐὰν ὅμως ἐν καὶ τὸ αὐτὸ συμβόλαιον περιλαμβάνῃ διαφόρους συνομολογίας, παραλείπεται τὸ μὴ ἀφορῶν τὴν μεταγραφτέαν πρᾶξιν μέρος.—Εἰς τὸ τέλος τῆς μεταγραφῆς τῆς πράξεως ὁ ὑποθηκοφύλαξ σημειοῖ.—α'. μετεγράφη ἐν ἔτει μηνὶ καὶ ἡμέρᾳ. . . (ὀλογράφως) καὶ ὑπογράφει αὐτὴν· ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθροῦ 6 τοῦ νόμου σημειοῖ· «Ἡ ἀνωτέρω πρᾶξις λογίζεται μεταγεγραμμένη τὴν. . . (ὀλογράφως) κατὰ τὴν ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν καὶ ὑπ' ἀριθμὸν. . . ἔκθεσιν».—Ἐν ἰδιαιτέρᾳ στήλῃ τοῦ βιβλίου τῶν μεταγραφῶν γίνεται παραπομπὴ εἰς τὸν σχετικὸν τόμον καὶ τὴν σχετικὴν μερίδα τοῦ εὐρετηρίου τῶν μεταγραφῶν. Ἀφίνεται προσέτι ἀνάλογον περιθώριον πρὸς μνημόνευσιν τῶν ἀποφάσεων κατὰ τὸ 3 ἄρθρον τοῦ νόμου.

3. Ἄμα μεταγραφείσης ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν μεταγραφῶν πράξεώς τινος, παραχωρεῖται εἰς ἕκαστον τῶν κατὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην ἐνεχομένων ἰδιαιτέρα μερίς ἐν τῷ εὐρετηρίῳ τῶν μεταγραφῶν.—Δὲ μερίδες

πράξεις, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν προικοσυμφώνων, αἱ ἀντι-

αὔται, αἵτινες ἐγγράφονται κατ' αὖξοντα ἀριθμόν, φέρουσιν ἐπιγραφὴν, «Μερίς τοῦ δεῖνα», καὶ εἰσι διηρημένοι εἰς τέσσαρας στήλας, ὧν ἡ μὲν πρώτη περιέχει τὴν παραπομπὴν εἰς τὸν οἰκεῖον τόμον καὶ ἀριθμόν τοῦ βιβλίου τῶν μεταγραφῶν, ἡ δὲ δευτέρα τὴν ἡμερομηνίαν τῆς μεταγραφῆς, ἢ τῆς ἐν τῷ περιθωρίῳ αὐτῆς σημειώσεως, ἡ τρίτη τὸ εἶδος τῆς μεταγεγραμμένης πράξεως ἢ σημειώσεως, καὶ ἡ τετάρτη τὴν ἐν τῇ πράξει ἐνδιαλαμβανομένην χρηματικὴν ἀξίαν ἢ τὸ τίμημα.—Πᾶσα μεταγενεστέρα πρᾶξις ἀφορῶσα πρόσωπον, ἔχον ἥδη ἰδίαν μερίδα ἐν τῷ εὐρετηρίῳ, μνημονεύεται ἐν τῇ αὐτῇ μερίδι. — Εἰς τὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ εὐρετηρίου ὑπάρχει ἀλφαθητικὸς πίναξ τῶν ὀνομάτων ὧν τῶν ἐχόντων μερίδα προσώπων μετὰ παραπομπῆς εἰς τὸν ἀριθμὸν τῆς μερίδος ἐκάστου. Τὰ ὀνόματα γράφονται εἰς τὸν πίνακα τοῦτον, ἅμα παρὰ χωρηθῆ εἰς αὐτὰ μερίς ἐν τῷ εὐρετηρίῳ.

4. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων βιβλίων, ὁ ὑποθηκοφύλαξ ἔχει καὶ ἕτερον βιβλίον διὰ τὰς ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ 6 ἀρθρου τοῦ νόμου συντασσομένης ἐκθέσεις· τοῦτο δὲ θέλει χρησιμεύει δι' ἅπαντας τοὺς εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ αὐτοῦ ὑποθηκοφύλακος ὑπαγομένους δήμους. Αἱ δὲ ἐκθέσεις γράφονται ἐν τῷ εἰρημένῳ βιβλίῳ κατὰ σειρὰν καὶ κατ' αὖξοντα ἀριθμόν, χρονολογούμεναι καὶ ὑπογραφόμεναι παρὰ τοῦ ὑποθηκοφύλακος.

5. Ἄπαντα τὰ ἀνωτέρω βιβλία χορηγοῦνται εἰς τοὺς ὑποθηκοφύλακας παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης· εἰσὶ δὲ δεδεμένα καὶ μονογραφημένα ὡς τὰ τῶν ὑποθηκῶν. Εἰς τὸ πρῶτον φύλλον ἐκάστου τόμου σημειοῦται τὸ εἶδος τοῦ βιβλίου, ὁ ἀριθμὸς τοῦ τόμου, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δήμου.

6. Ὁ αἰτῶν τὴν μεταγραφὴν πράξεως ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ ὑποθηκοφύλακος ἀπόδειξιν βεβαιοῦσαν τὴν ἡμέραν τῆς ἐγγείσεώς της.

7. Ἐνεργηθείσης τῆς μεταγραφῆς, ὁ ὑποθηκοφύλαξ ἐπιστρέφει τὸ μεταγραφὴν ἔγγραφον, σημειῶν ἐπ' αὐτοῦ καὶ βεβαιῶν διὰ τῆς ὑπογραφῆς του ὅτι μετεγράφη τὴν δεῖνα ἡμέραν, ὑπὸ τὸν δεῖνα αὖξοντα ἀριθμόν, ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν δεῖνα βιβλίου τῶν μεταγραφῶν τοῦ δεῖνος δήμου.

8. Περὶ τῆς δημοσιότητος καὶ τῆς φυλάξεως τῶν εἰρημένων βιβλίων, περὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν τε ἀντιγράφων καὶ τῶν περιλήψεων, καὶ περὶ τῆς εὐθύνης, τῆς πειθαρχίας, καὶ τῆς ἐπιτηρήσεως τῶν κρατούντων τὰ βιβλία ταῦτα, ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου.

κείμενον ἔχουσαι, — 1. μεταδίδασιν κυριότητος ἀκινήτων τεύσεως, ἢ ἐπιφανείας· — 2. σύστασιν οἰαζομένης δουλείας· — 3. παραίτησιν τοιούτων δικαιωμάτων· — 6'. αἱ πάντες κατακυρώσεις τῶν προειρημένων δικαιωμάτων, καὶ αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις περὶ διανομῆς αὐτῶν ἐκθέσεις. (1)

N. Ὅτε μετεγγραφή ἢ ἐκθεσις τῆς κατακυρώσεως εἰς τὸ πρῶτον γραφὸν βιβλίον σύμφωνα τῷ περὶ μεταγραφῆς νόμῳ, ἀδιάφορον μορφῇ ἢ οὐ ἢ πιστοποιήσῃ τοῦ φύλακος τῶν μεταγραφῶν τὴν ἀπόδειξιν τῆς μεταγραφῆς καὶ τῆς περιλήψεως. A. Π. 351 — Διὰ τῆς λήξεως κατακύρωσις ἐμφαίνεται πᾶσα πράξις τῆς διασφάξης, ἀπονέμουσά τι κυριότητα ἀκινήτου· ὅθεν καὶ ἀποκυρτώνται τὴν ἰδιοκτησίαν τεμαχίων εἰς τὸν γείτονα διοικητικὰ πράξεις. A. Π. 172 τοῦ 72. — Καὶ ἐπὶ τῆς λόγῳ δημοσίας ἐκποιήσεως ἀναγκασία ἢ μεταγραφῇ, διότι διατάσσεται γενικῶς δι' αὐτῆς γνωρίζεται ὁ χρόνος τῆς παύσεως τῆς κυριότητος τοῦ καὶ τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ πρὸς ὑποθήκευσιν. A. Π. 172 τοῦ 72.

2. Οἱ συντάττοντες τὰς ἐν τῇ προηγουμένῃ ἀρθρῷ ἀρμόζοντες πράξεις δημόσιοι ὑπάλληλοι ὀφείλουσι νὰ ἐνθυμίζωσι τοὺς συμβαλλομένους τὴν περὶ μεταγραφῆς κατὰ τὸν νόμον ὑποχρέωσιν αὐτῶν, καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς περιλήψεως αὐτῆς, καὶ νὰ μνημονεύωσιν ἐν τῇ πράξει τὴν ἐκποίησην τῆς εἰρημένης δικτάξεως, ἐπὶ χρηματικῇ ποινῇ πεντήκοντα δρακμίων δραχμῶν, ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ ὁριζίου, ἐπιμελεῖα τοῦ εἰσαγγελέως ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως.

3. Πᾶσα ἀπόφασις, δι' ἧς πράξις μεταγεγραμμένη κηρύσσεται ἀκυρὸς, διαλελυμένη, ἢ διερρήγμένη, διατάττει νὰ γίνεταί τι μνημεῖον ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς μεταγεγραμμένης πράξεως μηνός, ἀφ' ἧς κατασταθῇ τελεσίδικος. — Ὁ δικηγόρος τοῦ δίκου, ὑπὲρ οὗ ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξεδόθη, καὶ, μὴ ὑπάρχοντος δικηγόρου, ὁ διάδικος αὐτὸς ὀφείλει, ἐπὶ χρηματικῇ ποινῇ πεντήκοντα μέχρι διακοσίων δραχμῶν, νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς ἐκποιήσεως τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, ἐγχειρίζων σημείωσιν περὶ

(1) Πρὸς τὴν ὁρίζουσαν τὸ ἀρθρ. 20 τοῦ N. τῆς 22 Αὐγ. 1861 ἐπιβάλλουσιν τὴν ἀνάγκην τῆς μεταγραφῆς πρὸς μεταδίδασιν τῆς κυριότητος μεταλλείου.

ὑπογεγραμμένην παρ' αὐτοῦ εἰς τὸν ὑποθηκοφύλακα, ὅστις δίδει αὐτῷ ἀπόδειξιν παραλαβῆς. — Ἡ ποινὴ αὕτη ἐπιβάλλεται κατὰ τὸ προηγουμένον ἄρθρον.

4. Μόνη ἡ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ παρόντος νόμου γενομένη μεταγραφὴ ἐπάγεται κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ 1 ἁρθρου τὴν μεταβίβασιν τῆς κυριότητος τῶν ἀκινήτων, καὶ τὴν μεταβίβασιν ἢ σύστασιν τῶν λοιπῶν ἐπ' αὐτῶν πραγματικῶν δικαιωμάτων, μὴ προσπαπειτουμένης ἐπὶ τούτῳ παραδόσεως.

N. Ἡ μεταγραφὴ ἀντικατέστησε τὴν παράδοσιν Α. Π. 58 τοῦ 67 καὶ πάντα ἄλλον μεταβιβάστικόν τῆς κυριότητος τῶν ἀκινήτων τρόπον. Α. Π. 278 τοῦ 68. Ὅθεν ἡ μεταγραφὴ μεταβιδάζει καὶ ἄνυσ παραδόσεως τοῦ πράγματος τὴν ἐπ' αὐτοῦ δεσποτείαν τοῦ πωλητοῦ εἰς τὸν ἀγοραστήν· οὐ ἐνεκα δύναται ὁ μὲν πωλητὴς νὰ δεσπόζῃ αὐτοῦ, καίτοι μὴ κατέχων τὸ πωλούμενον, ἀλλ' ἀποξηνωθεὶς τῆς δεσποτείας διὰ τῆς μεταγραφῆς δὲν δύναται νὰ μεταβιδάσῃ αὐτὴν ἄλλω, ὁ δὲ ἀγοραστὴς νὰ διεκδικήσῃ αὐτὸ κατὰ παντὸς κατόχου ἀγοράσαντος τὸ κτῆμα ἢ μεταγράψαντος αὐτὸ μετὰ τὴν πώλησιν καὶ τὴν μεταγραφὴν. Α. Π. 114 τοῦ 65. Ἐπομένως ὁ ἀγοραστὴς μεταγράφας δικαιούται καὶ μὴ λαβὼν τὴν κατοχὴν τοῦ πωληθέντος κτήματος νὰ παρεμβῇ εἰς τὴν ἀφορῶσαν εἰς αὐτὸ δίκην. Α. Π. 58 τοῦ 67. Ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ σταρῇ καθ' ἐπιστὴν ἡ μεταγραφὴ τὸν διακάτοχον τῆς νομῆς καὶ τὸν δεσπότην τῆς δεσποτείας, ἂν ὁ πωλήσας δὲν ἦτα κάτοχος ἢ κύριος τοῦ πωληθέντος καὶ μεταγραφέντος. Α. Π. 229 τοῦ 65. Ὅθεν ἡ μεταγραφὴ τοῦ ἀγοραστοῦ, ἀγοράσαντος παρὰ μὴ κυρίου, οὐδὲν προστίθῃσιν αὐτῷ δικαίωμα· ἡ ἀπόφασις μάλιστα ἡ ἐκδοθεῖσα κατὰ τὴν περὶ διεκδικήσεως δίκην κατὰ τοῦ ἐναγομένου ἐκτελεῖται καὶ κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος, ὡς εἰδικοῦ διαδόχου τοῦ καταδικασθέντος, ἐκτὸς ἂν οὗτος ἀποδείξῃ συμπαιγνίαν μεταξὺ τῶν διαδίκων πρὸς ἰδίαν βλάβην ὡς τρίτος βλαπτόμενος ἐξ αὐτῆς καὶ δικαιούμενος νάνακόςφῃ τὴν ἐπὶ ζημίᾳ αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν παρέμβασιν (ἐκτὸς πάλιν ἂν προσεκληθῇ εἰς παρέμβασιν). Α. Π. 15 τοῦ 64. Ἀλλ' ὅσῳκις ὁ παραχωρῶν δικαίωμα κυριότητος ἔχει αὐτό, ἡ μεταγραφὴ ἀρκεῖ πρὸς κτήσιν τῆς κυριότητος καὶ ἐπομένως τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς, οὐδαμῶς ἀναγκαιοῦσης τῆς παραδόσεως τοῦ ἀκινήτου. Α. Π. 278 τοῦ 68. Ἀλλ' ἡ μεταγραφὴ μεταβιδάζει τὴν κυριότητα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν κατοχὴν, ἥς πρὸς κτήσιν ἀπαιτεῖται παρὰ τοῦ εἰς ὃν μεταβιδάζεται τὸ ἀκίνητον πρᾶξις ὑλικῇ· ὅθεν ἡ μεταγραφὴ δὲν ἀποδεικνύει τὴν νομὴν. Α. Π. 104 τοῦ 77. — Ὡς ἐπὶ πάσῃ συμβάσεως ὑπὸ ἀναῤῥητικὴν αἴρεσιν ἢ ἐκδασεῖς

τῆς αἰρέσεως ἀνατρέχει εἰς τὸν χρόνον τῆς συμβάσεως οὕτως ὥστε ἡ μέχρις ἐκδόσεως τῆς αἰρέσεως προβληματικὴ νομικὴ σχέσις βεβαία γίνεται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς συστάσεως αὐτῆς, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς συνομολογήσεως προικὸς μετὰ μεταγραφῆς τῶν εἰς προῖκα διδομένων ἀκινήτων πρὸ τῆς τοῦ γάμου τελέσεως καθίστησι τὴν ἕως τότε ἐπὶ τῶν ἀκινήτων ἀδεσβαίαν κυριότητα βεβαίαν, ἐξ οὗ ἀπορρέει, ὅτι τὰ ἀκίνητα ταῦτα δὲν δύνανται νὰ ἐπιδαρυνθῶσιν ἐν τῷ μεταξὺ τῆς μεταγραφῆς καὶ τελέσεως τοῦ γάμου χρόνῳ διὰ πράξεως τοῦ προικοδότου· τῆς μεταγραφῆς δὲ οὕσης τῆς ἀναγκαίας διατυπώσεως πρὸς μεταδίδασιν τῆς κυριότητος ἀκινήτων, ἡ περὶ παραδόσεως ἐν συμβολαίῳ τινὶ ρήτρα (ἥτις ὅτι τὰ ἀκίνητα παραδοθήσονται καθ' ὠρισμένην ἐποχὴν) ἄσχετός ἐστι πρὸς τὴν τῆς κυριότητος μεταδίδασιν ἀκινήτων, ἐπομένως θεωρητέα ὡς ἀναφερομένη εἰς τὴν ἀπλὴν μεταδίδασιν τῆς διακατοχῆς ἢ τῆς χρήσεως, ὧν ἄνευ δύνатаи οὐχ ἦττον νὰ ὑπάρξῃ κυριότης. Α. Π. 169 τοῦ 76.

5. Τὰ βιβλία τῶν μεταγραφῶν εἰσι δημόσια, ὁ δὲ φύλαξ αὐτῶν ὀφείλει νὰ δίδῃ πρὸς τὸν αἰτοῦντα ἀντίγραφα ἢ περιλήψεις ἀκριβεῖς τῶν περιεχομένων, ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ εὐθύνῃ.

6. Ἐὰν συμπέσῃ σὺρρότῃ πολλῶν μεταγραφῶν, ὁ δὲ φύλαξ τοῦ βιβλίου τῶν μεταγραφῶν δὲν δυνήθῃ ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας νὰ τὰς μεταγράψῃ ὅλας, συντάσσει ἐν ἰδιαιτέρῳ βιβλίῳ ἐκθεσιν διὰ τὰς μὴ καταχωρισθείσας, σημειόνων αὐτάς κατὰ τὴν τάξιν τῆς προσαγωγῆς των.—Ἡ καταχώρισις αὐτῶν εἰς τὸ βιβλίον τῶν μεταγραφῶν γίνεται, καθ' ἣν τάξιν ἐνεγράφησαν εἰς τὴν ἐκθεσιν, ὁ δὲ φύλαξ, πρὶν μεταγράψῃ αὐτάς, δὲν δύναται νὰ προβῇ εἰς ἄλλας μεταγραφάς. Αἱ τοιαῦται μεταγραφαὶ λογίζονται ὡς γεγόμεναι ἀπὸ τῆς συντάξεως τῆς εἰρημένης ἐκθέσεως.

7. Μεταξὺ πολλῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν γενομένων μεταγραφῶν περὶ δικαιωμάτων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκινήτου, προτιμάται ἡ στηριζομένη εἰς τίτλον ἀρχαιότερον.

8. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος νόμου ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης Ἰανουαρίου 1857.

9. Τὰ ἄρθρα 1 καὶ 4 δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὰς πράξεις τὰς προγενεστέρας τῆς πρώτης Ἰανουαρίου 1857, ἡ δὲ ἰσχὺς καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν κρίνονται κατὰ τοὺς νόμους, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ὁποίων ἐγένοντο. Αἱ μετὰ τὴν πρώτην ὁμῶς Ἰανουαρίου 1857 ἀποφάσεις, δι' ὧν ἀποβαίνουσι διαλελυμένοι, ἄκυροι,

ἢ διεῖρρηγμέναι αἱ ἀνωτέρω πράξεις, ἐγγράφονται ἐν περιλήψει, φυλαττομένων κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν διατάξεων τοῦ 3 ἄρθρου τοῦ παρόντος νόμου.

10. Αἱ περὶ προτιμήσεως διατάξεις, αἱ περιεχόμεναι εἰς τὸ βιβλ. Γ'. Τίτλ. 3 τῆς Ἑξαβίβλου τοῦ Ἀρμενοπούλου, καὶ τὰ περὶ ταύτης ἔθιμα καταργοῦνται. Τὰ δὲ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου ἀποκτηθέντα δικαιώματα προτιμήσεως παραγράφονται, ἂν ἡ ἀγωγή δὲν κινήθῃ ἐντός ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου. Ἡ ἀγωγή ὅμως αὕτη δὲν παραβιάπτει τὰ μετὰ τοὺς ἑξ μῆνας ἀποκτώμενα ἐπὶ τοῦ κτήματος πραγματικὰ δικαιώματα, ἂν αὕτη δὲν προσημειωθῇ ἐν τοῖς βιβλίοις μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς μεταγραφῆς αὐτῶν.

N. Κτῆμα ἐπιδικασθὲν εἰς τина λόγῳ ἀγωγῆς περὶ προτιμήσεως δύνανται νὰ κατασχεθῇ ὑπὸ ἐνυποθήκου δανειστοῦ, καίτοι ἐγγράψαντος τὴν ὑπόθηκην ἄνευ τῆς μεταγραφῆς τῆς παραδεχομένης τὴν περὶ προτιμήσεως ἀγωγὴν ἀποφάσεως. Α. Π. 114 τοῦ 71.

11. Διὰ πᾶσαν μεταγραφὴν πληροῦνται εἰς τὸν φύλλακα τοῦ βιβλίου τῶν μεταγραφῶν δύο δραχμαί, ἐὰν τὸ πρὸς μεταγραφὴν προσαγόμενον ἔγγραφον δὲν ὑπερβαίνει τὸ ἓν φύλλον, διὰ πᾶν δὲ ἐπόμενον φύλλον, καὶ διὰ πᾶσαν ἐγγραφὴν ἀποφάσεως ἢ προσημειώσεως εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 3, 9, καὶ 11 πληροῦνται δραχμὴ μία· διὰ δὲ τὰ ἀντίγραφα καὶ τὰς περιλήψεις ὁ φύλαξ τοῦ βιβλίου τῶν μεταγραφῶν λαμβάνει τὸ ἡμισυ τῆς ἀξίας τοῦ χαρτοσήμου, ἐφ' οὗ ἐγράφησαν ταῦτα. (1)

12. Καταργοῦνται προσέτι, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου. — 1. τὸ δικαίωμα τῶν γυναικῶν, τῶν ἀνηλίκων, καὶ τῶν στρατιωτῶν πρὸς διεκδίκησιν τῶν διὰ προικῶν χρημάτων, χρημάτων τῶν ἀνηλίκων, ἢ τῶν στρατιωτικῶν, τοῦ συζύγου, τῶν ἐπιτρόπων, ἢ τῶν κηδεμόνων, τῶν διαχειριστῶν ἐν ἰδίῳ αὐτῶν ὀνόματι ἀποκτηθέντων πραγμάτων. — 2. τὸ δικαίωμα τῆς γυναικὸς πρὸς διεκδίκησιν τῶν διατετιμημένων πραγμάτων τῆς προικὸς. — 3. τὸ δικαίωμα τῶν συζύγων πρὸς

(1) Ὅρα σημείωσιν ἡμετέραν ἀμέσως κατωτέρω τοῦ Β. Δ. περὶ ἀντιμισθίας τῶν ὑποθηκοφυλάκων σελ. 369 ὑποσ.

διεκδίκησιν τῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια ὁ εἰς ἀπέκτησεν ἐκ τῶν δωρηθέντων αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἐτέρου.—4. τὸ κατὰ τὸν 940 ἀριθ. 7 τῆς πολιτικῆς δικονομίας προνόμιον τοῦ δικαστοῦ ἐπὶ τῶν ἀκινήτων κτημάτων διὰ τὰς ἀπαιτήσεις ἐμμέσων μεταγενεστέρων τῆς ἐπὶ τῶν μεταγεγραμμένων κτημάτων φθῆς ὑποθήκης.

N. Τὸ ἄρθρον 12 τοῦ περὶ μεταγρ. νόμου ὑποτίθησιν ἀκίνητα τετιμημένα, περὶ ὧν συνεφωνήθη νὰ λογίζηται προικῶν τὸ διὰ τὴν τιμῆσεως ὀρισθὲν τίμημα, τὰ δὲ ἀκίνητα νὰ καταστῶσι περιουσία συζύγου· ὅθεν ὡσάκις ἡ διατίμησις δὲν ἐγένετο πρὸς τοιοῦτον ἀπαλλοτριώσεως, ἀλλ' ἐπὶ προσδιορισμῷ τοῦ τέλους τοῦ χαρτοῦ ἢ διατάξις τοῦ ἄρθρου 12 δὲν ἐφαρμόζεται. A. Π. 210 τοῦ 65.

40. N. XΛ'. 27 'Ιουνίου 1877. Περὶ ὑπερμερίας δημοσίου καὶ παραγραφῆς τῶν κατ' αὐτοῦ ἀγωγῶν.

1. Ὁ νόμιμος ἐξ ὑπερμερίας τόκος πάσης τοῦ δικαστοῦ ὀφειλῆς ὀρίζεται εἰς 8 %₀, πλὴν ἐὰν ἄλλως ὠρίσθῃ διὰ τῶν σεων ἢ εἰδικῶν νόμων, ἢ ὑπάρχῃ ἤδη περὶ τούτου τελεσθεῖς δικαστικὴ ἀπόφασις.—Ὁ εἰρημένος τόκος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δόσεως τῆς ἀγωγῆς. Τόκος δὲ ἐπὶ τόκου καὶ παντὸς ἐκκαθαρισμένου καρποῦ πληρόνεται μόνον ἀπὸ τῆς μετατελεσιδικίαν ἐπιταγῆς, μὴ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν γενεστέρων ἐπιταγῶν, πλὴν ἐὰν τὸ δημόσιον καθυστέρημα πληρωμὴν ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον χρῆσιν.

N. Ἐκ τοῦ 1 ἄρθρου τοῦ N. XΛ' τοῦ 77 προκύπτει, ὅτι τὴν ἔναρξιν καὶ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ τόκου ὁ νόμος οὗτος ὀπισθενεργὸν ἰσχύει. A. Π. 287 τοῦ 83 (πλειονοψ.). Ἀλλὰ καὶ A. Π. 287 τοῦ 83 (μειονοψ.). ὁ νόμος οὗτος δὲν ἔχει ἀνάγκη ἰσχύει δυνάμει τοῦ 2 ἄρθρου τοῦ ἀστ. N.

2. Αἱ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν καὶ τῶν στρατιωτικῶν ἐν γένει προσωπικαὶ ἀγωγαὶ κατὰ τοῦ δημοσίου ἀπολύσεως, καθυστερήσεως μισθῶν καὶ ἄλλων ἀποδογῶν, ραβδάσεως τῶν περὶ προδικασμοῦ ἢ καταστάσεως τῶν ἀδικημάτων τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης νόμων, γράφονται, τῶν μὲν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν μετὰ τῶν δὲ λοιπῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν μετὰ τῶν

ἀφ' ἧς κατὰ πρῶτον ἐγεννήθη τὸ πρὸς ἀγωγὴν δικαίωμα, πλὴν ἐάν ἡ ἀπαίτησις ἀνεγνωρίσθῃ παρὰ τοῦ δημοσίου, ὁπότε παραγράφονται μετὰ πενταετίαν ἀπὸ τῆς ἀναγνωρίσεως, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 69 καὶ 70 τοῦ περὶ δημοσίου λογιστικοῦ νόμου. Τὰ αὐτὰ ἰσχύουσιν ἐπὶ ἀγωγῶν προερχομένων ἐκ τῶν περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας νόμων.

Ν. Προκειμένου περὶ συντάξεως κτηθείσης πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ΧΛ' νόμου, δι' οὗ ἡ κατὰ τὰ ἀρθρα 69 καὶ 70 τοῦ λογ. Ν. παραγραφή ἀρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης γεννήσεως τοῦ πρὸς ἀγωγὴν δικαίωματος ὡς πρὸς τὴν κυρίαν ἀπαίτησιν, ἰσχύει ἡ ἀποσβεστικὴ τριακονταετὴς παραγραφή, τοῦ ἀρθρ. 69 τοῦ λογ. Ν. μὴ ἔχοντος τὴν ἔννοιαν ὅτι παραγράφεται καὶ τὸ δικαίωμα, ἐξ οὗ πηγάζουσιν αἱ περιοδικαὶ χορηγίαι. Α. Π. 206 τοῦ 85. — Ἡ διάταξις τοῦ 2 ἀρθρου τοῦ Ν. ΧΛ' δὲν ἔχει ἀναδρομικὴν δύναμιν· ἐπομένως ἐπὶ τῶν κατὰ τοῦ δημοσίου ἀγωγῶν ἐπὶ παραβάσει τοῦ ν. περὶ προδικασμῶν τῶν ἀξιωματικῶν ἐφαρμόζεται τὸ ἀρθρον 69 τοῦ λογιστ. Νόμου Α. Π. 206 τοῦ 85, 74 τοῦ 86.

3. Ἡ διετής παραγραφή τῶν προϋπαρχουσῶν ἤδη ἀπαιτήσεων ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, πλὴν ἐάν κατὰ τοὺς περὶ παραγραφῶν κειμένους νόμους δὲν ὑπολείπεται διετία πρὸς ἐνάσκησιν τῆς ἀγωγῆς. Ἡ δὲ κατὰ τὰ ἀρθρα 69 καὶ 70 τοῦ περὶ δημοσίου λογιστικοῦ νόμου παραγραφή ἀρχεται, ἀφ' ἧς τὸ πρῶτον ἐγεννήθη τὸ πρὸς ἀγωγὴν δικαίωμα. (1)

11. Ν. 73Ε' τῆς 22 Μαΐου 1882. Περὶ τόκου ὑπερῆμερίας.

1. Ὁ νόμιμος καὶ ὁ τῆς ὑπερῆμερίας τόκος ὁρίζεται εἰς ὀκτώ μὲν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐτησίως ἐπὶ παντός πολιτικοῦ χρέους, εἰς ἑννέα δὲ ἐπὶ ἐμπορικῶν.

2. Ἐπὶ ὀφειλῆς χρηματικοῦ ποσοῦ, ἡ ἀποζημίωσις διὰ τὴν μὴ ἔγκαιρον αὐτῆς ἐκτέλεσιν συνίσταται εἰς τὸν νόμιμον τόκον, πλὴν τῶν ἐν τῇ ἐμπορικῇ νόμῳ καὶ ἐν τοῖς περὶ ἐγγυήσεως καὶ ἐταιρίας ὠρισμένων. — Ὁ τόκος οὗτος ὀφείλεται ἀπὸ τῆς ὑπερῆμερίας τοῦ ὀφειλέτου, μὴ ὑποχρεουμένου τοῦ πιστωτοῦ νά ποδεῖξῃ ζημίαν.

(1) Ἴδε 3 ἀρθ. τοῦ ἀμέσως κατωτέρω δημοσιευομένου νόμου 73Ε'.

3. Τόκος ἐπὶ τόκων ἢ ἄλλων προσόδων, οἷον διηνεκῶν ἢ προσκαίρων, ὀφείλεται 1) ἐὰν συμφέρον ἢ 2) ἐὰν ζητηθῇ δι' ἀγωγῆς· κατ' ἀμφοτέρας δέ σεις ταύτας μόνον ἐπὶ τῶν καθυστερουμένων τοι κληρον τοῦλάχιστον ἔτος ἢ ἐπὶ μίαν χρήσιν ὡς σιον. — Ἡ περὶ πληρωμῆς τοιοῦτου τόκου συμφέρον γίνηται, ἡ δὲ ἀγωγή νὰ ἐπιδίδεται μετὰ τὴν λ τέρω ἔτους ἢ τῆς χρήσεως. — Τὸ ἐδάφιον 2 τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΧΛ' νόμου περὶ ὑπερήμερίας τοῦ δη σον τροποποιεῖται διὰ τοῦ παρόντος, καταργεῖτ μισυτηρίων ἢ ἄλλων τοιοῦτων ἰδρυμάτων ἰσχύου καταστατικῶν αὐτῶν ὁρισθέντα. — Ἐν τῇ ἐμπορ κου ῥυθμίζεται κατὰ τὰ εἰθισμένα.

4. Ὁ παρὼν νόμος δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὰς :

12. Ν. ΓΝΕ'. 14 Μαΐου 1882. Περὶ ἀπο τῆς ἐκχωρήσεως τοῦ μισθοῦ τῶν πολι ὑπαλλήλων κλ.

Ἄρθρον μόνον. Ἀπαγορεύονται αἱ ἐκχωρήσε καὶ οἰασδήποτε ἄλλης ἀποδοχῆς τῶν πολιτικῶν ὡ στρατιωτικῶν παντός βαθμοῦ, καὶ τῶν δημοσίων.

(1) Ἀκολουθῶς ἐξεδόθη ὁ Ν. ΑΡΜΑ' τῆς 19 Μ ἀπαγορεύσεως τῆς κατασχέσεως τῶν μισθῶν ἢ οἰαςδὲ δοχῆς τῶν ὑπαλλήλων κτλ. ὃν ἰδὲ ἐν πρώτῳ τόμῳ ὑπὸ τὸ ἄρθρον 885 Πολ. — Ἐξεδόθη ὡσαύτως ὁ Ν. Μαρτίου 1884 περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς ἐκχωρήσεως τῶν παρὰ τοῦ δημοσίου, τῶν δήμων, τῶν κοινοτή τῆς ὁδοποιΐας καὶ τῶν λιμενικῶν ἐπιτροπῶν ὀφειλομ θους, προμηθευτὰς ὑλικοῦ καὶ ἐργάτας, ὃν ἰδὲ ἐπὶ 885 Πολ.

Παραθετέον ἐνταῦθα καὶ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Ν. Χ 1877 περὶ συγχωνεύσεως τοῦ ταμείου τῶν συντάξεω ὑπαλλήλων μετὰ τοῦ δημοσίου ταμείου, ἔχον ὡς ἐξ

«Αἱ ἐκχωρήσεις καὶ αἱ δικαστικαὶ κατασχέσεις τῶ γορεύονται».

43. Ν. ΑΣΜΑ' τῆς 26 'Ιουλίου 1885. Περὶ τῶν πληρωτέων τῶ κομιστῇ ἀνωνύμων χρεωγράφων.

1. Ὁ καλῇ τῇ πίστει κάτοχος ἀνωνύμων δημοσίων χρεωγράφων ἢ μὴ ὀνομαστικῶν μετοχῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν ἢ ὁμοογιῶν τραπεζῶν καὶ τοκομεριδίων αὐτῶν, λογίζεται κύριος αὐτῶν, μὴ ἐπιτρεπομένης ἀνταποδείξεως. — Ἡ κυριότης τῶν τίτλων τούτων μεταβιβάζεται δι' ἀπλῆς παραδόσεως.

2. Ἡ διεκδίκησις τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένων τίτλων ἐπιτρέπεται μόνον ἐν περιπτώσει ἀπωλείας καὶ ἀφαιρέσεως διὰ ληστείας ἢ κλοπῆς κατὰ μόνου τοῦ εὐρόντος ἢ ἀφαιρέσαντος ἢ κατ' ἐκείνου, ὅστις ἐν γνώσει τῶν προεκτεθέντων ἐλαττωμάτων ἔλαβεν αὐτά.

3. Οἱ τόκοι καὶ τὰ μερίσματα ἀνωνύμων χρεωγράφων, κατ' ἔτος ἢ κατὰ βραχυτέρας περιόδους πληρωτέων, παραγράφονται μετὰ πενταετίαν, ἀφ' ἧς κατέστησαν ἀπαιτητά.

4. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου δὲν ἰσχύουσιν ἐπὶ τῶν τραπεζικῶν γραμματίων· ἐπὶ δὲ τῶν χρεωγράφων τῶν ἐθνικῶν δανείων ἐφαρμόζονται, καθ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τοὺς περὶ τῶν δανείων τούτων εἰδικοὺς νόμους.

ΠΙΝΑΞ

Τῶν ἐν τῷ Δευτέρῳ τεύχει περιεχ

Διάταγμα τῆς 23 Φεβρουαρίου 1835 περὶ τοῦ π
νόμου.

Ἀστυκὸς Ἑλληνικὸς Νόμος

περὶ τῆς δημοσιεύσεως, τῶν ἀποτελεσμάτων,
ἐφαρμογῆς τῶν νόμων ἐν γένει.

(Ν. ΓΜΓ' τῆς 1 Μαΐου 1882 περὶ ἀντικαταστά
1 ἄρθρου τοῦ Ἀστυκοῦ Νόμου ὑποσ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ προσώπων.

ΤΜΗΜΑ Α'. Περὶ ἀπολαύσεως, ἀποβολῆς καὶ ἀν
τῶν ἀστυκῶν δικαιωμάτων.

ΚΕΦΑΛ. Α'. Περὶ ἀπολαύσεως τῶν ἀστυκῶν δικα
(Ν. ΠΙ' τῆς 19 Φεβρ. 1881 περὶ συ
σεως τοῦ ἄρθ. 15 τοῦ ἀστ. νόμου.

(Ν. ΑΡΚΘ' τῆς 31 Δεκ. 1883 περὶ ὀρ
τῶν ἐξαιρετικῶς κτωμένων τὴν ἐ
ἰθαγένειαν καὶ ἀποδημούντων. ὑποσ.

ΚΕΦΑΛ. Β'. Περὶ ἀποβολῆς καὶ ἀνακτῆσεως τῶ
κῶν δικαιωμάτων.

ΤΜΗΜΑ Β'. Περὶ τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων

ΚΕΦΑΛ. Α'. Γενικαὶ διατάξεις

(Δ. τῆς 31 Ὀκτ. 1856 πρὸς ἐκτέλεσιν
ληξιαρχικῶν πράξεων νόμου. ὑποσ.

(Ν. ΥἱΔ' τῆς 4 Δεκ. 1858 περὶ ὀρκοδό
ληξιάρχων κτλ. ὑποσ.

(Ν. ΣΞΔ' 13 Ἰουλίου 1868 περὶ τῶν
σῶν τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν ληξ

πράξεων. ὑποσ.	254
ΚΕΦΑΛ. Β'. Περὶ τῶν εἰς τὰς γεννήσεις ἀναγομένων λη- ξιαρχικῶν πράξεων.	260
ΚΕΦΑΛ. Γ'. Περὶ τῶν εἰς τοὺς γάμους ἀναγομένων λη- ξιαρχικῶν πράξεων.	263
ΚΕΦΑΛ. Δ'. Περὶ τῶν εἰς τὰς ἀποθιώσεις ἀναγομένων ληξιαρχικῶν πράξεων.	264
ΚΕΦΑΛ. Ε'. Περὶ τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων, τῶν ἀνα- γομένων εἰς τὴν προσθήκην ἢ μεταβολὴν ὀνόματος, εἰς τὰς ἀναγνωρίσεις νόθων τέ- κνων, τὰς υἱοθεσίας καὶ τὰ διαζύγια. . .	266
ΤΜΗΜΑ Γ'. Περὶ κατοικίας	267
Ν. ΧΠΘ' τῆς 17 Αὐγ. 1861 περὶ ἀνηλίκων κτλ.	
ΚΕΦΑΛ. Α'. Περὶ ἀνηλικιότητος	268
ΚΕΦΑΛ. Β'. Περὶ ἐπιτροπείας	270
ΤΜΗΜΑ Α'. Περὶ ἐπιτροπείας ἐν γένει.	270
ΤΜΗΜΑ Β'. Περὶ ἐπιτροπείας τῆς μητρός.	270
ΤΜΗΜΑ Γ'. Περὶ τοῦ διὰ τελευταίας βουλήσεως διοριζο- μένου ἐπιτρόπου	272
ΤΜΗΜΑ Δ'. Περὶ τῆς ἐπιτροπείας τῶν ἀνιόντων	273
ΤΜΗΜΑ Ε'. Περὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διοριζομένου ἐπιτρόπου.	273
ΤΜΗΜΑ Ϛ'. Περὶ τοῦ παρεπιτρόπου	274
ΤΜΗΜΑ ζ'. Περὶ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.	275
ΤΜΗΜΑ η'. Περὶ τῶν λόγων τῆς ἀπαλλαγῆς καὶ τῆς παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας.	276
ΤΜΗΜΑ θ'. Περὶ τῆς πρὸς τὸ ἐπιτροπεύειν ἀνικανότη- τος καὶ περὶ τῶν λόγων τῆς παύσεως τῶν ἐπιτρόπων	278
ΤΜΗΜΑ ι'. Περὶ ἀνατροφῆς ἀνηλίκων.	280
ΤΜΗΜΑ ΙΑ'. Περὶ τῆς ἐκπροσωπήσεως τοῦ ἀνηλίκου καὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ. . .	281
ΤΜΗΜΑ ΙΒ'. Περὶ λογοδοσίας τοῦ ἐπιτρόπου	289
ΤΜΗΜΑ ΙΓ'. Περὶ τῆς ἐπιτροπείας τῶν φυσικῶν τέκνων.	291
ΚΕΦΑΛ. Γ'. Περὶ χειραφεσίας καὶ κηδεμονίας	293

ΤΜΗΜΑ Β'. Περὶ ἐνηλικιότητος	296
ΤΜΗΜΑ Γ'. Περὶ ἀπαγορεύσεως καὶ δικαστικοῦ ἀντι- λήπτορος.	297
ΚΕΦΑΛ. Α'. Περὶ ἀπαγορεύσεως.	297
ΚΕΦΑΛ. Β'. Περὶ δικαστικοῦ ἀντιλήπτορος ἀσώτου. . .	304
Δ. 48 Σεπτ. 1836 περὶ καταργήσεως τοῦ προ- νομίου τῆς ἀντιχρήσεως.	302
Δηλοποιήσεις τῆς ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν γραμ- ματείας περὶ τῶν ἄνευ ἀδείας νυμφευομένων στρατιωτικῶν.	302
Ἐγκ. τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ τῶν χωρὶς ἐπι- σκοπικῆς ἀδείας τελουμένων γάμων. . . .	303
Ν. Χζζ' 15 Ὀκτ. 1864 περὶ μικτῶν γάμων. . . .	304
Ψήφισμα 44 Φεβρ. 1830 περὶ διαθηκῶν. . . .	304
Ν. τῆς 24 Ἰουνίου 1837 περὶ διαιρέσεως κτη- μάτων.	321
Ν. τῆς 4 Δεκ. 1836 περὶ ἐνεχύρων.	325
(Περὶ ἐνεχύρων χορηγουμένων ταῖς Τραπεζαίαις ὑποσ.	326
Νόμος 44 Αὐγ. 1836 περὶ τῶν ὑποθηκῶν. . .	331
Γενικαὶ διατάξεις.	334
ΚΕΦΑΛ. Α'. Περὶ τῶν τίτλων τῶν χορηγούντων δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης.	334
ΤΜΗΜΑ Α'. Περὶ τοῦ νόμου.	335
(Δικαίωμα τῆς ἐπικρατείας πρὸς ἐγγραφὴν ὑπο- θήκης δυνάμει ἐιδικῶν νόμων. ὑποσ. . . .	335
(Δικαίωμα πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἐπὶ μεταλ- λείου.	336
ΤΜΗΜΑ Β'. Περὶ τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων. . . .	338
ΤΜΗΜΑ Γ'. Περὶ τῆς ἰδιωτικῆς θελήσεως.	338
ΚΕΦΑΛ. Β'. Περὶ τῆς ἐγγραφῆς τῶν ὑποθηκῶν. . . .	340
ΚΕΦΑΛ. Γ'. Περὶ τῶν προσημειώσεων.	343
ΚΕΦΑΛ. Δ'. Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ὑποθηκῶν. .	344
ΤΜΗΜΑ Α'. Περὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν ὑποθηκῶν. . . .	344

ΤΜΗΜΑ Β'. Περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ χρεώστου καὶ τοῦ πιστωτοῦ.	347
ΤΜΗΜΑ Γ'. Περὶ τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τοῦ τρίτου κυρίου.	348
ΤΜΗΜΑ Δ'. Περὶ τῆς τάξεως τῶν πιστωτῶν πρὸς ἀλλήλους.	350
ΚΕΦΑΛ. Ε'. Περὶ τῆς ἀποσβέσεως τῶν ὑποθηκῶν. . . .	352
ΚΕΦΑΛ. ΣΤ'. Περὶ τοῦ τρόπου τῶν ὑποχρεώσεων καὶ τῶν προσημειώσεων.	353
ΤΜΗΜΑ Α'. Τίνες δύνανται νὰ ἐγγράψουν ἢ νὰ προσημειώσουν.	353
ΤΜΗΜΑ Β'. Πότε δὲν εἶναι δεκταὶ αἱ ἐγγραφαὶ καὶ αἱ προσημειώσεις.	355
ΤΜΗΜΑ Γ'. Πῶς γίνονται αἱ ἐγγραφαὶ καὶ αἱ προσημειώσεις.	357
ΚΕΦΑΛ. Ζ'. Περὶ τῆς ἐξαλείψεως καὶ ἐλαττώσεως τῶν ὑποθηκῶν καὶ τῶν προσημειώσεων.	362
ΚΕΦΑΛ. Η'. Περὶ τοῦ γραφείου τῶν ὑποθηκῶν.	366
(Διατ. 14 Σεπτ. 1836 περὶ προσδιορισμοῦ τῶν γραφείων τῶν ὑποθηκῶν. ὑποσ.	366
(Δ. 1 Ὀκτ. 1841 περὶ τῶν ἐπὶ ὑποθήκῃ ἐγγραφῶν. ὑποσ.	367
(Δ. 13 Αὐγ. 1842 περὶ τινων ἐγγραφῶν ὑποθηκῶν. ὑποσ.	367
(Δ. 18 Φεβρ. 1844 περὶ συστάσεως γραφείου ὑποθηκῶν. ὑποσ.	367
(Δ. 1 Ἰουλίου 1842 περὶ ἀντιμισθίας τῶν ὑποθηκοφυλάκων. ὑποσ.	369
(Ν. 24 Μαρτίου 1843 περὶ ἀναπληρώσεως τῶν κωλυομένων εἰδικῶν ὑποθηκοφυλάκων παρὰ τῶν ἀρμοδίων εἰρηνοδικῶν. ὑποσ.	369
(Ν. ΔΕ' τῆς 25 Φεβρ. 1864 περὶ ἐγγραφῆς ἐκ νέου τῶν ὑποθηκῶν ἢ προσημειώσεων τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὰ καταστραφέντα βι-	

βλῖα τῶν ὑποθηκοφυλάκων Μαραθῶνος κτλ. ὑποσ.	370
(N. ΟΘ' 5 'Οκτ. 1864 περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθ. ἢ προση- μειώσεων εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκοφυλά- κων Μαραθῶνος, 'Ελευσῖνος κτλ. ὑποσ. . .	374
(N. ΡΙΓ' 4 Δεκ. 1865 περὶ ἀπαλλαγῆς ἀνανεώ- σεως ἐγγραφῶν τῶν δανείων. ὑποσ.	374
(N. ΡΝΒ' 8 'Ιαν. 1866 περὶ ἐγγραφῆς τῶν ἐν ταῖς 'Ιονίοις Νήσοις ἀγράφων ὑποθηκῶν ἢ προνομίων καὶ τῶν γενικῶν ὑποθηκῶν. ὑποσ.	372
(N. ΡΕΗ' 19 'Ιαν. 1867 περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας πρὸς ἀνανέωσιν τῶν ἀγράφων ἢ ἐγγεγραμμένων ὑποθηκῶν εἰς τὰς 'Ιονίους Νήσους κατὰ τὸν νόμον ΡΝΒ'. ὑποσ. . . .	373
('Ωσαύτως N. ΤΔΓ' 17 'Οκτ. 1869 περὶ παρα- τάσεως τῆς προθεσμίας πρὸς ἀνανέωσιν τῶν ἀγράφων ἢ ἐγγεγραμμένων ὑποθηκῶν κατὰ τὰς 'Ιονίους Νήσους. ὑποσ.	373
Διατ. 20 'Ιαν. 1872 περὶ παρατάσεως τῆς προ- θεσμίας πρὸς ἐγγραφὴν ἀγράφων ἢ ἐγγε- γραμμένων γενικῶν ὑποθηκῶν εἰς τὰς 'Ιο- νίους Νήσους ἐπὶ πέντε εἰσέτι ἔτη. ὑποσ. .	373
(N. ΑΝΒ' 9 'Ιαν. 1882 περὶ σημειώσεως ὑπο- θηκῶν ἐν τοῖς νομοῖς Ἀρτης, Λαρίσσης καὶ Τρικάλων. ὑποσ.	374
ΚΕΦΑΛ. Θ'.	375
ΤΜΗΜΑ Α'. Περὶ τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν.	375
(Διατ. 21 Σεπτ. 1836 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου. ὑποσ.	375
ΤΜΗΜΑ Β'. Περὶ τῆς δημοσιότητος τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν.	389
ΤΜΗΜΑ Γ'. Περὶ τῆς εὐθύνης τοῦ φύλακος τῶν ὑποθηκῶν. (Δ. τῆς 16 Μαΐου 1875 περὶ προσόντων καὶ ἐγ-	394

γυοδοσίας τῶν ὑποθηκοφυλάκων. ὑποσ. . .	394
ΚΕΦΑΛ. I'.	396
(Δ. τῆς 24 Σεπτ. 1836 περὶ κλείσεως τῶν μέχρι τοῦδε προσωρινῶν βιβλίων σημειώσεως ὑπο- θηκῶν κτλ. ὑποσ.	396
N. ΤΖ' τῆς 29 Ὀκτ. 1856 περὶ μεταγραφῆς. .	398
(Δ. 34 Ὀκτ. 1856 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου. ὑποσ.	398
N. ΧΔ' 27 Ἰουνίου 1877 περὶ ὑπερμερίας τοῦ δημοσίου καὶ παραγραφῆς τῶν κατ' αὐτοῦ ἀγωγῶν. ὑποσ.	404
N. ΨΞΕ' 23 Μαΐου 1882 περὶ τόκου ὑπερ- μερίας. ὑποσ.	405
N. ΨΝΕ' 14 Μαΐου 1882 περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς ἐκχωρήσεως τοῦ μισθοῦ τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων κτλ. σελ.	406
N. ΑΣΜΔ' 26 Ἰουλίου 1885 περὶ τῶν πληρω- τέων τῇ κομιστῇ ἀνωνύμων χρεωγράφων . .	407

133

406

407

408

409

410

411

412

413

414

415

416

417

418

419

420

421

422

423

424

425

426

427

428

429

430

431

432

433

434

435

436

437

438

439

440

ΟΙ ΠΕΡΙ ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΥ ΝΟΜΟΙ

1. Νόμος τῆς 14]26 Αὐγούστου 1836.

Περὶ καταργήσεως ὅλων τῶν διατιμήσεων καὶ εἰσαγωγῆς τοῦ φόρου τοῦ χαρτοσήμου. (1)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικοὶ ὅρισμοί.

1. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τοῦ παρόντος νόμου κα-

(1) **ΟΔΗΓΙΑΙ** γενικαὶ τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1836. Περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου τοῦ χαρτοσήμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ προσαρμογῆς τοῦ χαρτοσήμου.

1. Τὸ γενικὸν ταμεῖον τοῦ Βασιλείου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ γενικὴ ἀποθήκη τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, θέλει φροντίσει νὰ παραλαμβάνῃ τακτικὰ ἀπὸ τὸ Β. νομισματοκοπεῖον τὸν ἐκτυπονόμενον σφραγιστὸν χάρτην, καὶ θέλει ἐφοδιάζει μὲ τοῦτον τὰ διάφορα διοικητικὰ ταμεῖα ἀναλόγως μὲ τὴν ἀνάγκην, ἐκάστου.

2. Τὸ Β. νομισματοκοπεῖον θέλει παραδίδει τὸν σφραγιστὸν χάρτην ἐτοιμασμένον ἀνὰ 100 φύλλα ἢ δέκα δεκάδας, καὶ περιτυλιγμένον σταυροειδῶς μὲ λωρίδας κυανοῦ χάρτου· ἐπὶ δὲ τοῦ περιτυλίγματος τούτου τίθεται ἡ σφραγὶς τοῦ καταστήματος.

3. Αἱ ἀπὸ τὸ Γεν. ταμεῖον πρὸς τὰ διοικητικὰ ἀποστολαὶ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου γίνονται διὰ τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας, ἥτις θέλει ζητεῖ τὴν ἀδειαν, ὡσάκις τὸ συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας τὸ ἀπαιτεῖ, νὰ

ταργούνται ὅλαι αἱ δικαστικαί, συμβολαιογραφικαί, διοικητικαί

ἐξαποστείλῃ ἐκτάκτους ἐφίππους ταχυδρόμους. Τὰ ἔξοδα τῶν ἐκτάκτων τούτων ταχυδρόμων θέλει πληρῶναι ἢ ἐπὶ τῶν οἰκον. γραμματεία ἀπὸ τὰς πιστώσεις τοῦ χαρτοσήμου.

4. Αἱ ἀποστολαὶ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου εἰς τὰ διοικητικὰ ταμεῖα γίνονται πάντοτε ἀπὸ τὸ Γ. ταμεῖον· εἰς ἐκτάκτους ὅμως περιστάσεις τὸ Γ. ταμεῖον ἔχει τὴν ἀδειαν νὰ διατάττῃ αὐτεπαγγέλτως τὴν ἀπὸ τὸ ἐν εἰς ἄλλο διοικητικὸν ταμεῖον ἀποστολὴν τοιοῦτου σφραγιστοῦ χάρτου.

5. Αἱ ἀποστολαὶ αὗται θέλουν συντροφεύεσθαι πάντοτε μὲ ἀπόδειξιν ἀποστολῆς, κατὰ τὸν εἰς τὸ ἄρθρον 21 ἀναφερόμενον ἰδιαίτερον τύπον. Τὰ διοικητικὰ ταμεῖα εὐθὺς μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου θέλουν διευθύνει πρὸς τὸ Γ. ταμεῖον τὴν ἀπαιτουμένην ἀπόδειξιν παραλαβῆς, κατὰ τὸν ἀναφερόμενον ὁμοίως εἰς τὸ ἄρθρ. 22 ἰδιαίτερον τύπον.

6—15. (Δὲν καταχωρίζονται ὡς ἄχρηστα ἔνεκα τῆς ἐκδόσεως νεωτέρων νόμων καὶ Δ. ἀκυρωσάντων αὐτά).

16. Ἡ προσθήκη τοῦ ἀρμοδίου λευκοῦ σφραγιστοῦ χάρτου εἰς τὰς παρὰ τοῦ Ν. ὠρισμένας περιστάσεις ἐνεργεῖται διὰ τῆς συρράφης τοῦ κοινοῦ σφραγιστοῦ χάρτου εἰς τὰ ἔγγραφα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰ ἄρθρα 10, 13, 36, 43, 53, τοῦ περὶ σφραγιστοῦ χάρτου νόμου. (1) Ἡ προσθήκη αὕτη τοῦ λευκοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ἐνεργεῖται πάντοτε παρὰ τῶν διοικ. ταμιῶν, οἱ ὅποιοι χρεωστοῦν, ὡς αἱς τοὺς παρουσιάζεται τοιοῦτον ἔγγραφον, νὰ ἐξετάζουσι ἀκριδῶς, — α) εἰς ποῖον εἶδος καὶ εἰς ποίαν κλάσιν χαρτοσήμου ὑπάγεται· — β) ἂν πρέπη νὰ πληρωθῇ πρόστιμον διὰ τὴν προσθήκην τοῦ λευκοῦ σφραγιστοῦ χάρτου. Εἰς τὴν ἐξέτασιν ταύτην χρεωστοῦν πρὸ πάντων νὰ προσέχουν οἱ διοικητικοὶ ταμίαι, διὰ νὰ μὴ ἀδικῇται τὸ δημόσιον εἰς περιστάσιν, καθ' ἣν τὸ ἐξεταζόμενον ἔγγραφον ὑπάγεται εἰς τὸ χαρτόσημον ἀξίας, χωρὶς νὰ καταφάνηται εἰς αὐτὸ πραγματικῶς ἡ ἀξία του· εἰς τοιαύτην περίστασιν, ἂν ὁ ἔχων εἰς τοῦτο συμφέρον δὲν συμφωνῇ εἰς τὴν παρὰ τοῦ ταμίου γενομένην ἐκτίμησιν, τότε ὁ ταμίης ἐνεργεῖ αὐτὴν διὰ δύο ἐκτιμητῶν, οἱ ὅποιοι ὀρκίζονται ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου. Ἐὰν δὲ αὐτοὶ διχογνω-

(1) Διὰ τοῦ Ν. 718Α' τῆς 30 Ἰουλίου 1878 ἄρθρον I καὶ Β. Α. περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου τούτου ὠρίσθησαν αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ χρῆσις τοῦ κοινοῦ χαρτοσήμου εἰς ἔγγραφα ὑποκαίμενα κατὰ νόμον εἰς χαρτόσημον, ὡς καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐφαρμογῆς.

καὶ τῶν ὑποθηκῶν διατιμήσεις, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα δικαιώματα,

μήτουν, τότε ὡς βάσις ἐκτιμήσεως λαμβάνεται ὁ μέσος ὅρος τῶν δύο τούτων ἐκτιμήσεων, καὶ ἐπ' αὐτοῦ προσδιορίζεται ἡ τιμὴ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου.

17. Ἐπειδὴ δὲ ἡ συβράφι τοῦ λευκοῦ σφραγιστοῦ χάρτου θεωρεῖται ὡς ἄκυρος, ὅταν δὲν λάβῃ τὴν ἐπίσημον τοῦ ταμίου ἐπικύρωσιν, διὰ τοῦτο οἱ ἀρμόδιοι διοικητικοὶ ταμίαι, ὡσάκις τοὺς παρουσιασθῇ ἔγγραφον, διὰ νὰ ἐπισυνάψουν τὸν λευκὸν σφραγιστὸν χάρτην, χρεωστοῦν εἰς μὲν τὸ ἔγγραφον νὰ σημειώσουν «Προστίθεται τὸ νόμιμον χαρτόσημον ἐκ δραχμῶν

Ἐν τῇ Ὁ ἐπαρχιακὸς ταμίης».

Εἰς δὲ τὸν σφραγιστὸν χάρτην «ἀνήκει εἰς τὸ ἰδιωτικὸν ἔγγραφον τοῦ Ν. Ν. γενόμενον τὴν . . . διὰ τὴν δεῖνα ὑπόθεσιν τοῦ ὁποίου ἐπληρώθη τὸ χαρτόσημον ἐκ δραχμῶν

Ἐν τῇ Ὁ ἐπαρχιακὸς ταμίης».

Ἄν δὲ πρέπη νὰ πληρωθῇ καὶ πρόστιμον, κατὰ τὸ ἄρθρον 45 τοῦ νόμου, τότε μετὰ τὰς λέξεις «ἐπληρώθη τὸ χαρτόσημον ἐκ δραχμῶν . . » θέλει προστεθῇ, «ἐπληρώθη εἰσέτι διὰ τὴν παράβασιν τοῦ δεῖνα ἄρθρου τοῦ περὶ Χ. Ν. καὶ πρόστιμον ἐκ δρα. . . κατὰ τὸ ἄρθρ. 43 τοῦ Ν., τὸ ὅλον δραχμαί,

Ἐν τῇ Ὁ ἐπαρχιακὸς ταμίης».

Μετὰ τὴν σημείωσιν ταύτην συνάπτει ὁ ταμίης διὰ ῥαφῆς τὸν σφραγιστὸν λευκὸν χάρτην μετὰ τὸ ἔγγραφον, καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς κλωστῆς τοῦ ῥαφίσματος ἐπιθέτων τὴν σφραγίδα τῆς ὑπηρεσίας παραδίδει τὸ ἔγγραφον εἰς ὃν τινα ἀνήκει. Διὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ σφραγιστοῦ χαρτίου δὲν δίδεται ἀμμία προμήθεια.

18. Ὅταν ὁ λευκὸς σφραγιστὸς χάρτης πρέπη νὰ προστεθῇ εἰς βιβλία τῆς ὑπηρεσίας ἢ κατὰστιχα τῶν διαφορῶν ἐπιτηδευμάτων, τὰ ὅποια ὑπόκεινται κατὰ τὸν Ν. εἰς τὸ χαρτόσημον, καὶ τὰ ὅποια εὐρέθησαν ἡνωγμένα ἥδη, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐμβαίνει ὁ Ν. εἰς ἐνέργειαν, τότε ἡ πρόσθεσις τοῦ σφραγιστοῦ λευκοῦ χάρτου ἐνεργεῖται ὡς ἀκολουθεῖς. Ὁ διοικητικὸς ταμίης, ἀφοῦ καταμετρήσῃ τὰ κατὰ τὸν νόμον εἰς ἐπισφράγισιν ὑποκείμενα φύλλα, καὶ ἀναλογίσῃ τὸ ποσὸν τοῦ χαρτοσήμου, τότε πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ὄγκου εἰς τὸν ὁποῖον ἤθελον ὑποπέσει τὰ βιβλία διὰ τῆς προσθέσεως πολλῶν φύλλων τοῦ ἀρμοδίου χαρτοσήμου τῆς τάξεως, λαμβάνει τὸ ὀλίγον ποσὸν τοῦ χαρτοσήμου, καὶ κατὰ τοῦτο προσθέτει πρόσθετον χάρτην ἐκ τῶν ἀνωτέρω τάξεων, δηλ. τῆς δραχ-

(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Γ')

27

τὰ ὅποια ἐλαμβάνοντο μέχρι τοῦδε διὰ καταχωρίσεις, ἐγγρα-

1, 2, 3, 5 καὶ 10 μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὑπολογισθέντος χαρτοσήμου· π. χ. ἐὰν εἰς ἓν βιβλίον πρέπη νὰ προστεθοῦν 30 φύλλα χαρτοσήμου τῶν λεπ. 50, τότε ἀντ' αὐτῶν ὁ διοικ. ταμίας ὑπολογίζων τὸ τέλος τῶν 30 φύλλων εἰς δραχ. 15 προσθέτει ἓν φύλλον σφραγιστοῦ λευκοῦ χάρτου δρ. 10, καὶ ἓν ἄλλο δρ. 5. καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον συμπληρῶναι τὸ νομομισμένον χαρτόσημον τῶν δραχ. 15. Τὴν περίστασιν ὁμως ταύτην πρέπει νὰ ἐξηγήσῃ σαφέστατα καὶ μὲ λεπτομέρειαν ὁ ταμίας εἰς τὴν ἐγγραφήν, τὴν ὁποίαν κατὰ τὸ προλαβὸν ἄρθρον χρεωστεῖ νὰ κάμῃ ἐπὶ τοῦ λευκοῦ σφραγιστοῦ χάρτου.

19. Εἰς τὰ τριπλότυπα γραμμάτια παραλαβῆς τῶν δημοσίων ταμείων, τὰ ὅποια κατὰ τὰ ἄρθρ. 29 § 2 τοῦ Ν. ὑπόκεινται εἰς τὸ χαρτόσημον, ἡμπορεῖ ἐπίσης νὰ προστεθῇ ὁ λευκὸς σφραγιστὸς χάρτης. Ἡ πρόσθεσις αὕτη πρέπει νὰ γείνῃ ἀπὸ τὸν ταμίαν τὸν ἐκδίδοντα τὸ γραμμάτιον, πρὶν ἐγχειρίσῃ αὐτό, καὶ ἀφοῦ ἐνεργήσῃ τοὺς εἰς τὸ ἄρθρ. 17 σημειωθέντας τύπους. Οἱ ἐπιθέτοντες τὸ «ἐξεωρήθη» ὑπάλληλοι εἰς τὰ γραμμάτια παραλαβῆς τότε μόνον ἡμποροῦν νὰ θεωρήσουν τὰ εἰς χαρτόσημον ὑποκείμενα γραμμάτια, ὅταν αὐτὰ συνοδεύωνται μὲ τὸν ἀρμόδιον λευκὸν σφραγιστὸν χάρτην, ἄλλως ὑπόκεινται αὐτοὶ εἰς τὴν παρά τοῦ νόμου διωρισμένην ποινὴν. (Ὅρα τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀπὸ 24 Αὐγ. 1836 Β. Δ. ὑπὸ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ παρόντος περὶ χαρτ. νόμου τῆς 14 Αὐγ. 1836).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ λογιστικοῦ τοῦ χαρτοσήμου.

20. Τὸ χαρτόσημον ἔχει ἰδιαιτέραν διαχείρισιν καὶ ἰδιαιτέρας περὶ ταύτης τύπους καὶ βιβλία, καθ' ὅσον ἀποδίδει τὴν ληψοδοσίαν τῶν διαφόρων εἰδῶν τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου.

21. Πᾶσα ἐξαγωγή σφραγιστοῦ χάρτου ἀπὸ τὸ νομισματοκοπεῖον καὶ πᾶσα εἰσαγωγή καὶ ἐξαγωγή τοιούτου ἀπὸ ἓν δημόσιον ταμεῖον θέλει γίνεσθαι πάντοτε, ὡς καὶ ἡ περὶ χρημάτων διάταξις, δι' ἀποδείξεως παραδόσεως καὶ παραλαβῆς κατὰ τοὺς ἐπισυναπτομένους ὑπὸ στοιχ. Α' καὶ Β' τύπους.

22. Αἱ ἀποδείξεις τῆς παραδόσεως στοιχ. Α'. θέλουσιν εἶσθαι εἰς φύλλα, αἱ δὲ τῆς παραλαβῆς στοιχ. Β'. θέλουσιν ἐκκόπτεσθαι ἀπὸ διπλότυπα βιβλία.

23. Ὅλα τὰ δημόσια ταμεῖα θέλουσιν εἶσθαι ἐφωδιασμένα μὲ παρόμοια ἔντυπα.

φάτ, επικυρώσεις έγγραφων καὶ πράξεων πρὸς ὄφελος τοῦ δημο-

24. Τὰ διπλότυπα βιβλία πρέπει νὰ ἦναι ἡριθμημένα καὶ μονογραφημένα εἰς μὲν τὴν πρωτεύουσαν ἀπὸ τὸν παρὰ τῇ γραμμ. τῶν οἰκονομικῶν εἰσηγητῆν τοῦ χαρτοσήμου, εἰς δὲ τὰ διοικ. ταμεῖα ἀπὸ τοὺς ἀρμοδίους διοικητάς· ὅπισθεν δὲ τοῦ πρώτου φύλλου εἰς τὸ στέλεχος τῆς πρώτης ἀποδείξεως, ἀφοῦ σημειωθῇ τὸ «ἐθεωρήθη» καὶ τὸ ἀριθμητικὸν ποσὸν τῶν εἰς ἐκεῖνο τὸ βιβλίον διαλαμβανομένων ἀποδείξεων θέλει τεθῇ ἡ ἡμερομηνία καὶ θέλει ὑπογραφῇ ἀρμοδίως

25. Ἡ εἰς τὰ ταμεῖα διανομὴ τῶν διπλοτύπων τούτων βιβλίων καὶ τῶν ἀποδείξεων παραδόσεως, καθὼς ἐπίσης καὶ τῶν περὶ διαχειρίσεως βιβλίων τοῦ χαρτοσήμου, ἀνατίθεται εἰς τὸ γενικὸν ταμεῖον.

26. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποστολὴν ἢ παραδόσιν σφραγιστοῦ χάρτου ἀπὸ ἐν δημόσιον ταμεῖον εἰς ἄλλο θέλει γίνεσθαι ἀπόδειξις παραδόσεως (στοιχ. Α'), ἣτις ὑπογραφομένη ἀπὸ τὸν λαμβάνοντα θέλει μένει εἰς τὸ ἀποστέλλον ἢ παραδίδον ταμεῖον· τοῦτο δὲ θέλει κάμει ἀπόδειξιν παραλαβῆς (στοιχ. Β'), καὶ ὑπογράφον αὐτὴν θέλει παραδίδει ἢ ἀποστέλλει πρὸς ὃν παρεδόθη ἢ ἐστάλη ὁ σφραγιστὸς χάρτης, τουτέστι θέλει γίνεσθαι ἡ χρῆσις τούτων ὅπως καὶ διὰ τὰ μετρητὰ ἢ τῶν γραμματίων παραδόσεως καὶ ἀποστολῆς.

Κ Ε Φ Α Δ Α Ι Ο Ν Γ'.

Περὶ ἐγγραφῶν τοῦ χαρτοσήμου καὶ τοῦ βιβλίου τῆς
ληψοδοσίας του.

27. Μόλονότι ὁ σφραγιστὸς χάρτης, ἐν ὧν δὲν πραγματευθῇ, δὲν θεωρεῖται ὡς μετρητὰ εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα, οὔτε εἰς χεῖρας τῶν ἔχουσιν δικαίωμα πιστώσεως ἀρχῶν, μόλοντο οἱ διαχειρίζοντες αὐτὸν ὑπάλληλοι θεωροῦνται ὑπεύθυνοι, καὶ κατὰ συνέπειαν, χρεῶσται εἰς τὸ δημόσιον τοῦ ἀντιτίμου τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ὁ ὁποῖος τοῖς παρεδόθη, ἐπομένως εἶναι ὑπόχρεοι, ὡσάκις τοῖς ζητεῖται λογαριασμός, ἢ νὰ παραδίδωσιν εἰς μετρητὰ τὴν ὅλην ἀξίαν τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ἢ νὰ δικαιολογῶσι τὸ ἐλλεῖπον μέρος μὲ τὸν ὑπάρχοντα παρ' αὐτοῖς ἀδιαπραγμάτευτον σφραγιστὸν χάρτην.

28. Τὸ Β. κατάστημα τοῦ νομισματοκοπέιου, τὸ Γ. ταμεῖον, καὶ τὰ διοικ. ταμεῖα τοῦ Κράτους θέλουν εἶσθαι ἐφωδιασμένα μὲ ἰδιαιτερον τῆς διαχειρίσεως τοῦ χαρτοσήμου βιβλίον (ἢ βιβλία ἀποθήκης χαρτοσήμου), ὡς ὁ τύπος Γ. Τὸ βιβλίον τοῦτο συμφώνως μὲ τὴν διαίρεσιν τοῦ χαρτοσήμου θέλει ἔχει τέσσαρας γενικὰς μερίδας· α') χαρτόσημον

αίου ταμείου, ἢ διαφόρων ὑπαλλήλων καὶ δημοσίων ὑπηρετῶν

ἀξίας· β') χαρτόσημον ἀξίας δικαστηρίων· γ') χαρτόσημον τάξεως δ') χαρτόσημον τάξεως δικαστηρίων. Ἀπὸ τὰς μερίδας ταύτας αἱ πρῶται θέλουν ἔχει ἐκάστη τὰς 30 ὑποδιαίρέσεις τοῦ χαρτοσήμου ἀξίας, αἱ δὲ δύο τελευταῖαι τὰς 7 ὑποδιαίρέσεις τοῦ χαρτοσήμου τάξεως. (Σημειωτέον, ὅτι ᾠξήθησαν ἀκολουθῶς αἱ κλάσεις τοῦ χαρτοσήμου διὰ μεταγενεστέρων νόμων). Ὅθεν διὰ μὲν τὴν παραλαβὴν τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου τὸ ἀρμοδίον ταμεῖον συμφώνως μὲ τὴν ἀποδείξιν τῆς παραλαβῆς θέλει κάμει τὰς ἀναγκαίας ἐγγραφὰς εἰς τὸ βιβλίον τοῦ χαρτοσήμου, καὶ θέλει καταχωρήσει τὰς διαφόρους τῶν φύλλων ποσότητας εἰς τὸ μέρος εἰσαγωγῆς ὑπὸ τὴν ἀρμοδίαν αὐτῶν στήλην, τὸ δὲ ποσὸν τοῦ ὀλικοῦ ἀντίτιμου εἰς τὴν ἔξω στήλην, τὴν προσδιορισμένην δι' αὐτὴν εἰς τὴν ἀποστολὴν, παράδοσιν, ἢ τὴν κατὰ δεκαήμερον πώλησιν τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, θέλει ὡσαύτως διὰ τῶν αὐτῶν τύπων ἐγγράφει τὴν ἀποσταλείσας καὶ πωληθείσας ποσότητας εἰς τὸ μέρος τοῦ βιβλίου τοῦ (Ἐξαγωγῆς) κατὰ τὰ διάφορα τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου εἴδη καὶ κλάσεις.

29. Τόσον τὸ Γ' ταμεῖον διὰ τὰ διοικητικὰ ταμεῖα, καθὼς καὶ ταῦτα διὰ τοὺς ἔχοντας δικαίωμα πιστώσεως, θέλουν ἔχει ἐν βοηθητικὸν βιβλίον, διηρημένον κατὰ μερίδας, εἰς τὸ ὅποιον θέλουν καταγράφεαι ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸν ἀποστελλόμενον ἢ παραδιδόμενον σφραγιστὸν χάρτην, ἀφ' ἐτέρου δὲ τὰ ἐξ ἐνὸς ἐκάστου διδόμενα μετρητὰ ἢ τὰς ἀποδοχὰς διὰ τὰ φαίνεται πάντοτε τὸ ποσόν, διὰ τὸ ὅποιον θεωρεῖται χρεώστης ἢ κάθε ἀρχή.

30. Ἐκαστος ταμίας θέλει κρατήσῃ εἰς τὸ βοηθητικὸν τοῦτο βιβλίον μίαν γενικὴν μερίδα τῆς εἰς μετρητὰ ἀξίας τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου κατὰ πιστοχρέωσιν· εἰς τὴν μερίδα ταύτην θέλει καταχωρεῖ εἰς μὲν τὴν χρέωσιν τὸ ἀντίτιμον τοῦ ὁποίου λαμβάνει σφραγιστοῦ χάρτου, εἰς δὲ τὴν πίστωσιν τὰ ὅποια πραγματικῶς εὐόναξεν ἀπὸ τὴν πώλησιν τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου μετρητὰ, καὶ τὰ ὅποια κατεχώρισεν εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ταμείου του. Εἰς πίστωσιν ἐπίσης θέλει καταχωρεῖ καὶ ὅλας τὰς ἀποδοχὰς καὶ παραχωρήσεις τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου, κατὰ τὰ διδόμενα ἀπὸ τοὺς δικαίωμα εἰς αὐτὰ ἔχοντας ἀποδεικτικά, καὶ δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 12, 36, 37, καὶ 48 τοῦ Ν.

31. Ἐκαστος ταμίας διὰ πᾶσαν πώλησιν μὴ ὑπερβαίνουσαν τὰς 50, δὲν θέλει τὴν καταχωρεῖ ἀμέσως εἰς τὰ βιβλία του, ἀλλὰ θέλει

ἔχει μίαν πρόχειρον σημείωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ φαίνηται τὸ εἶδος καὶ ἡ τιμὴ τοῦ ὁποίου ἐπώλησε λιανικῶς σφραγιστοῦ χάρτου. Πᾶσαν δὲ ἐσπέραν θέλει καταχωρεῖ τὸν πωληθέντα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν χάρτην κατὰ τὸ εἶδος εἰς τὰ τοῦ χαρτοσήμου βιβλία διὰ τακτικῆς ἰδίας του ἀποδείξεως παραδόσεως καὶ παραλαβῆς.

32. Ἐκαστος ταμίας θέλει καταχωρεῖ εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ταμείου του, εἰς πίστωσιν τῆς μερίδος, χαρτόσημον, τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως αὐτοῦ προκύπτον ποσὸν μετρητῶν, ὅταν δηλ. αὐτὰ πραγματικῶς ἐμδούν εἰς τὸ ταμεῖόν του, ἢ ὅταν καταδηλωθῇ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς πωλήσεως.

33. Εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν θέλει ἐνεργεῖ ὁ ταμίας τὰς ἐγγραφάς του κατὰ τοὺς τύπους τοῦ λογιστικοῦ, δηλ. διὰ γραμματίων παραδόσεως καὶ παραλαβῆς, εἰς τὰ ὅποια θέλει ἐπισυνάπτει ἀντίγραφον τῆς διὰ τὴν διαχείρισιν τοῦ χαρτοσήμου διαταχθείσης ἀποδείξεως παραδόσεως, ἐκ τῆς ὁποίας θέλει φανερόνεσθαι τὸ εἶδος καὶ τὸ ποσὸν τοῦ πωληθέντος σφραγιστοῦ χάρτου καὶ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

34. Ἐκαστος ταμίας θέλει εἰσάγει εἰς τὸ ταμεῖόν του πᾶσαν δεκάτην ἡμέραν τὸ ἀπὸ τὰς κατὰ τὸ δεκάτημερον λιανικὰς παρ' αὐτοῦ γενομένας πωλήσεις προκύπτον ποσόν, καὶ θέλει κάμει αὐτὸς εἰς ἐαυτὸν γραμμάτιον παραδόσεως καὶ παραλαβῆς, ἐνεργῶν τὰς τακτικὰς ἐγγραφάς εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ταμείου του.

35. Διὰ τὰς παραχωρήσεις τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ἐπὶ πιστώσει τότε θέλουν γίνεαι αἱ ἐγγραφαὶ εἰς τὸ ταμεῖον, ὅταν ἡ διαχειριζομένη αὐτὰς ἀρχὴ δώσῃ λόγον τῆς διαπραγματεύσεως τοῦ ὅλου ἢ μέρους τῆς δοθείσης εἰς αὐτὴν πιστώσεως· εἰς τοιαύτην περίστασιν ἀφοῦ γεμίσῃ ὁ ταμίας τὸ γραμμάτιον παραδόσεως καὶ παραλαβῆς τοῦ ταμείου του μὲ τὸ ὀλικὸν ἀντίτιμον τοῦ διαπραγματευθέντος σφραγιστοῦ χάρτου, θέλει ἐγγράφῃ αὐτό, ὡς εἴρηται, εἰς χρέος τοῦ ταμείου καὶ πίστωσιν τοῦ εἰσοδήματος τοῦ χαρτοσήμου· καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ δικαίωμα, τὸ ὅποιον ἀνήκει κατὰ τὸν νόμον εἰς τὴν διαχειρισθεῖσαν ἀρχήν, αὕτη θέλει δίδει διὰ τὸ ποσὸν τοῦτο ἐγγράφον ἀπόδειξιν, εἰς τὴν ὁποίαν θέλει ἐξηγεῖται τὸ ποσόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλογίσθη τὸ δικαίωμα, τὸ γραμμάτιον παραδόσεως, δι' οὗ ἐνεγράφη εἰς τὸ ταμεῖον ἡ περὶ τῆς λόγος εἰσπραξίς, καὶ τὸ πληροῦνμενον δικαίωμα. Δυνάμει τῆς ἀποδείξεως ταύτης ὁ ἀρμόδιος ταμίας καταχωρεῖ εἰς πίστιν τοῦ ταμείου του καὶ χρέωσιν τῶν ἐξόδων τοῦ χαρτοσήμου τὸ ποσὸν τοῦτο.

36. Κατηργήθη διὰ τοῦ ἀρθρου 4 τοῦ Δ. 15 Ἀπριλίου 1843.

37. Όλας τὰς λοιπὰς εἰσπράξεις τὰς ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ὁρισμέναις διὰ τῶν ἀρθρῶν 8, 9, καὶ 43 ὁ ταμίης θέλει ἀμέσως τὰς ἐγγράφει εἰς τὰ βιβλία τοῦ διὰ γραμματίων παραδόσεως καὶ παραλαβῆς εἰς πίστωσιν τῆς μερίδος τοῦ χαρτοσήμου, ὡς γίνεται καὶ διὰ τὰ λοιπὰ εἰσοδήματα.

38. Διὰ τὰ εἰσπραττόμενα τέλη ἀπὸ τὴν εἰδικὴν ἐπισφράγισιν, τὰ διοικητικὰ ταμεῖα ἐκδίδουν τακτικὰ γραμμάτια παραλαβῆς ἐπὶ τῶν παραδιδόμενων ἀπὸ τοῦς πληρωτὰς γραμματίων παραδόσεως, ὅθεν εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ γραμματίου παραλαβῆς τὸ ἀρμόδιον διοικητικὸν ταμεῖον χρεώνει τὸ ταμεῖόν του καὶ πιστώνει τὴν μερίδα τοῦ χαρτοσήμου.

39. Διὰ τὰς εἰς τὰ ἀρθρα 36 καὶ 37 τοῦ περὶ Χ. Ν. τὰ διοικητικὰ ταμεῖα ἐνεργοῦν ἀπαραλλάκτως τὰς αὐτὰς ἐγγραφάς, τὰς ὁποίας ἐπιβάλλουν αἱ παροῦσαι ὁδηγίαι διὰ τὰ ἀντίτιμα, ἢ τὰ διδόμενα εἰς τοὺς δικαστικούς ὑπαλλήλους καὶ τοὺς ἐμπορευομένους τὸν σφραγιστὸν χάρτην ἀποδεικτικά, διότι αἱ παραχωρήσεις καὶ αἱ ἐπιστροφαὶ αὐταὶ ἐνεργοῦνται πάντοτε δι' ἀποδεικτικῶν, τὰ ὁποῖα παραδίδει εἰς τὸ ταμεῖον διὰ μὲν τὰς παραχωρήσεις τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, διὰ δὲ τὰς ἐπιστροφάς ὁ ἔχων εἰς τοῦτο δικαίωμα.

40. Ἡ εἰσπράξις τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου διὰ τὰς ἀναφερομένας εἰς τὸ ἀρθρ. 36 περιστάσεις, τὴν ὁποίαν ὁ διοικητικὸς ταμίης χρεωστῇ νὰ ἐνεργῇ πάντοτε, ὅταν διατάσσεται παρ' ἐνὸς δικαστηρίου, γίνεται διὰ λογαριασμὸν τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου. Ἐπομένως τὰ ταμεῖα τὰ ὁποῖα θέλουν ἔχει ἕνα ἰδιαίτερον λογαριασμὸν δοσοληψίας, ὡς προεῖπεν, μὲ τοὺς δικαστικούς καὶ διοικ. ὑπαλλήλους, χρεωστοῦν ὡσάκις ἐν δικαστήριον τοὺς κάμνει μίαν τοιαύτην πρόσκλησιν, νὰ εἰσπράττουν τὰ σημειούμενα τέλη καὶ νὰ περνοῦν εἰς πίστιν του, χωρὶς νὰ καταβάλλωσι ταῦτα εἰς τὸ ταμεῖόν των. Κατὰ μῆνα δὲ θέλουν θεωρεῖ τὸν τοιοῦτον λογαριασμὸν μετὰ τοῦ δικαστηρίου ἐκείνου, καὶ θέλουν πράττει διὰ τὰς ἐγγραφάς τόσον τῆς εἰσπράξεως, ὅσον καὶ τῶν χορηγημάτων δικαιωμάτων κατὰ τὰς προεκτεθείσας βάσεις.

41. Τὰ διοικ. ταμεῖα χρεωστοῦν εἰς τὰ γραμμάτια παραδόσεως νὰ ἐξηγοῦν πάντοτε τὰ εἶδη τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, τουτέστι ποῦν ποσὸν ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ χαρτοσήμου ἀξίας, ποῦν εἰς ἐκεῖν τῆς τάξεως, καὶ ποῦν εἰς πρόστιμον κτλ. δι' εὐκολίαν τῶν κατὰ λεπτομέρειαν ἐγγραφῶν τοῦ Γ. ταμεῖου. Εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ ἔτους θέλουν ἐξαποστέλλει πρὸς τὸ Γ. ταμεῖον γενικὴν ἐκθεσιν, εἰς τὴν ὁποίαν θέλουν ἐμφαίνεσθαι καθαρὰ τὰ εἶδη τοῦ πωληθέντος σφραγιστοῦ χάρτου, καὶ τὸ ποσὸν τοῦ ἐξ ἐκάστου εἴδους συναθρόντος χαρτοσήμου· εἰς αὐτὴν πρέπει νὰ συμπεριλαμβάνωνται διακεκριμένως τὰ τέλη τῆς εἰδικῆς ἐπισφράγισεως, τὰ πρόστιμα κτλ.

Ἐγκύκλιος τῆς 25 Σεπτεμβρίου 1836.

Διασαφήσεις εἰς τὸν περὶ X. Ν. τῆς 14 Αὐγούστου 1836.

1. Ὅλαι αἱ ἀπὸ τὰς διαφόρους ἀρχὰς τοῦ Βασιλείου πρὸς τὰς ἀνωτέρας αὐτῶν διευθυνόμεναι ἀναφοραὶ καὶ πληροφορίαι, αἱ κοινοποιήσεις μιᾶς ἀρχῆς πρὸς ἄλλην, αἱ διαταγαὶ μιᾶς ἀρχῆς πρὸς τὰς ὑποδεστέρας αὐτῆς, πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἡ καὶ πρὸς ἰδιώτας, καθὼς καὶ αἱ ἀπαντήσεις αἱ διδόμεναι ἀπὸ τὰς ἀρχὰς ἐπὶ ἀναφορῶν ἰδιώτου, δὲν ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον. Ἐπίσης δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸ χαρτόσημον ὅλαι αἱ πράξεις καὶ τὰ ἔγγραφα τὰ ἀφορῶντα τὴν δημόσιον ὑπηρεσίαν. Εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπάγονται καὶ τὰ ἀπὸ τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς ἐκδιδόμενα τοιαύτης φύσεως ἔγγραφα.

2. Δὲν ὑπόκεινται ὁμοίως εἰς τὸ χαρτόσημον αἱ γινόμεναι ἀπὸ τὰς διαφόρους ἀρχὰς τοῦ Βασιλείου ἐπικυρώσεις ἐπάνω εἰς ἔγγραφα, τὰ ὅποια ἐξεδόθησαν ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου, ἢ εἰς τὰ ὅποια προσετέθη ἤδη ὁ λευκὸς σφραγιστὸς χάρτης, ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ εἶδος τοῦ ἐγγράφου, ἀρκεῖ μόνον νὰ γίνηται ἡ ἐπικύρωσις ἐπάνω εἰς τὸ ἴδιον ἔγγραφο.

3. Ὅλαι αἱ ἀναφοραὶ τῶν ἰδιωτῶν, συντεχνιῶν, σωματείων, ἰδιωτικῶν καὶ δημοτικῶν καταστημάτων πρὸς τὰς διοικητικὰς, οἰκ. ἢ δημοτικὰς ἀρχὰς τοῦ Βασιλείου ὑπάγονται εἰς χαρτόσημον τάξεως α'. κλάσεως ἥτοι λεπτῶν 25, ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ᾖ τὴν αἰτία τῆς ἀναφορᾶς ἢ τὸ σχῆμα αὐτῆς. Ἐκαστον δὲ ἐπισυναπτόμενον εἰς τὰς ἀναφορὰς ἔγγραφοι, εἰ μὲν ᾖ ἀνεπικύρωτον ἀπὸ κάμειαν ἀρχὴν, ὑπόκειται εἰς χαρτόσημον τάξεως, β'. κλάσεως ἥτοι λεπτ. 50, εἰ δὲ ᾖ ἐπικυρωμένον, ὑπόκειται εἰς χαρτόσημον γ'. κλάσεως ἢ μιᾶς δραχμῆς.

4. Ὅλα τὰ πιστοποιητικά, ἀντίγραφα, καὶ ἀποσπάσματα, τὰ ὅποια κατ' αἴτησιν τῶν ἰδιωτῶν ἐκδίδει ὅποιονδήποτε ἀρχὴ ἐπικυρωμένα, ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον τάξεως γ'. κλάσεως ἢ μιᾶς δραχμῆς. Ἐξαιροῦνται τῆς διατάξεως ταύτης ὅλα τὰ ἔγγραφα τῆς ταυτότητος τῶν ἀπομάχων, τὰ ὅποια ἐκδίδουν αἱ δημοτικαὶ ἀρχαί, καὶ τὰ ὅποια δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸ χαρτόσημον ὡς χρησιμεύοντα μόνον διὰ τὸν λογιστικὸν ἔλεγχον. Τὰ πιστοποιητικά καὶ μαρτυρικά τὰ ἐκδιδόμενα ἀπὸ ἰδιώτας μὲ τὴν ἰδιωτικὴν μόνον ὑπογραφήν ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον τάξεως δ'. κλάσεως ἢ λεπτῶν 50.

5. Τὰ παρὰ τῶν ἰδιωτῶν διδόμενα ἔγγραφα ἐγγυήσεων δι' ὅποιονδήποτε ὑπόθεσιν, ὅταν μὲν ἐνδιαλαμβάνουν χρηματικὴν ποσότητα, ὑπό-

κείνται εἰς τὸ ἀνάλογον χαρτόσημον ἁξίας, ἄλλως ὑπόκειται εἰς χαρτόσημον τάξεως γ'. κλάσεως ἢ μιᾶς βραχυμῆς.

6. Αἱ πρὸς τὸ δημόσιον διδόμεναι ὁμολογίαι δι' ὑποινδῆποτε χρεὺς ὑπόκειται ἀνεξαίρετως εἰς τὸ ἀνάλογον χαρτόσημον ἁξίας. Εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν οἱ ἐφωδιασμένοι μὲ ἐντύπους ὁμολογίας οἰκονομικοὶ ὑπάλληλοι ἢμποροῦν νὰ μεταχειρισθῶν αὐτάς ἐπισυνάπτοντες τὸν ἀρμόδιον σφραγιστὸν χάρτην τῆς ἁξίας· τὸ χαρτόσημον τῶν ὁμολογιῶν αὐτῶν πληρόνει ὁ ὑποχρεούμενος νὰ δώσῃ τὴν ὁμολογίαν ἰδιώτης.

7. Τὰ ἐνοικιαστήρια καὶ τὰ συμφωνητικὰ τὰ μεταξὺ κυβερνήσεως καὶ ἰδιωτῶν ὑπόκειται εἰς χαρτόσημον τάξεως γ'. κλάσεως ἢ μιᾶς βραχυμῆς, ὅταν κατὰ συνέπειαν τῶν ἐνοικιαστηρίων ἢ τῶν συμφωνητικῶν τούτων ἐξέδωκεν ὁ ἰδιώτης ὁμολογίας ἐπὶ χαρτοσήμου ἁξίας· ἐν δὲ αἱ ὁμολογίαι δὲν ἐξεδόθησαν, ὑπόκειται καὶ αὐτὰ εἰς τὸ ἀνάλογον χαρτόσημον ἁξίας.

8. Αἱ εἰς τὸ ἄρθρον 25 § 3 τοῦ νόμου ἀναφερόμεναι πράξεις καὶ πρακτικὰ τῶν διοικητῶν κτλ. ἀναφέρονται μόνον εἰς γινόμενα ἔγγραφα διὰ πειθαρχικὰς ἐξετάσεις κατὰ τῶν ὑπαλλήλων αὐτῶν ἢ τῶν ὑποδυστέρων αὐτῶν ἀρχῶν.

9. Ἡ πληρωμὴ τοῦ Χ. ἐπὶ τῶν διπλωμάτων τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ὑπαλλήλων καὶ τῶν ἀξιοματικῶν τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης θέλει ἐνεργηθῇ ἀπὸ ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Βασιλείου διὰ τῆς προσθέσεως τοῦ λευκοῦ σφραγιστοῦ χάρτου εἰς τὰ διπλώματα ἐκάστου ὑπαλλήλου ἢ ἀξιοματικοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 13 τοῦ Ν. (Κατ' ἐγκύκλιον μεταγενέστερον προσαρτᾶται τὸ χαρτόσημον εἰς τὴν ὁρκοδοσίαν).

10. Ὅλα τὰ ἐξοφλητικά, τὰ ὅποια δίδουν οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν μηνιαίων μισθῶν των ἢ ἀπολαδῶν, ὑπόκειται εἰς χαρτόσημον. Ἐπομένως κάθε ὑπάλληλος χρεωστεῖ νὰ δώσῃ χωριστὰ τὸ ἀποδεικτικὸν τοῦ μηνιαίου μισθοῦ του ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου σφραγιστοῦ χάρτου ἁξίας.

11. Προλαμβάνομεν νὰ κοινοποιήσωμεν κατ' ἐπανάληψιν ὅτι ὁ σφραγιστὸς χάρτης ὁ φέρων τὴν μελανὴν σφραγίδα εἶναι προσδιορισμένος διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἰδιωτῶν, καὶ ὅτι κάνεις ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μεταχειρισθῇ εἰς ἔγγραφα ἢ εἰς ἀναφοράς τοῦ τὸν σφραγιστὸν χάρτην τὸν φέροντα τὴν ἐρυθρὰν σφραγίδα, ὅστις προσδιδασθῇ ἐξαιρετικῶς μόνον διὰ τὰ ἐκδιδόμενα ἔγγραφα ἀπὸ τοὺς δικαστικοὺς ὑπαλλήλους καὶ τοὺς συμβολαιογράφους· ἄλλως ὁ παραδότης θέλει ὑποπέσει εἰς τὰς παρὰ τοῦ νόμου ὀρισθείσας ποινάς. (Ἄλλα τὰ τοῦ χρώματος τοῦ χαρτοσήμου ὀρίσθησαν ἄλλως διὰ μεταγεν. νόμων καὶ βασι. διαταγμάτων).

2. Ἀντὶ τῶν δικαιωμάτων τούτων εἰσάγεται εἰς γενικὸς φόρος ὑπὸ τὸ ὄνομα χαρτόσημον. (1)

3. Τὸ χαρτόσημον εἰσπράττεται, ἢ γραφομένων ἀπ' εὐθείας τῶν ἐγγράφων πρακτικῶν καὶ συμφωνιῶν, περὶ τῶν ὁποίων ὁ παρὼν νόμος διαλαμβάνει, ἐπὶ τοῦ νομίμου σφραγιστοῦ χάρτου, ἢ εἰς τὰς παρὰ τοῦ νόμου σημειωθείσας περιστάσεις, προσθετομένου τοῦ ἀρμοδίου λευκοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ἐπὶ τούτων μετὰ

Ἐγκύκλιος τῆς 31 Μαΐου 1837.

Διασαφήσεις εἰς τὸν περὶ Χ. Ν. τῆς 14 Αὐγούστου 1836.

1. Ὅλα τὰ πωλητήρια, παραχωρητήρια, καὶ ἔγγραφα προικοκτησίας θέλουν υποβληθῇ ἀνεξαιρέτως εἰς χαρτόσημον τάξεως, γ' κλάσεως, μιᾶς δραχμῆς (ἄρθρ. 24 § 13 τοῦ περὶ Χ. Ν.).

2. Ὅλαι αἱ ὁμολογίαι αἱ ἐκδιδόμεναι δι' ἀγορὰν ἐθνικῶν κτημάτων, καθὼς καὶ αἱ προικοδοτικαὶ ὁμολογίαι ὑπόκεινται χωρὶς ἐξαιρέσεων εἰς τὸ ἀνάλογον χαρτόσημον ἀξίας (ἄρθρ. 29, § 1 τοῦ περὶ Χ. Ν.).

3. Τὰ ἀποδεικτικὰ πληρωμῆς ἢ τριπλότυπα γραμμάτια τῶν ταμείων, τὰ ἐκδιδόμενα εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῶν ὁμολογιῶν ἢ τῶν δόσεων, ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον τάξεως α' κλάσεως ἢ λεπτ. 25 (ἄρθρ. 22 § 5 τοῦ νόμου). (Τὸ α' τάξεως χαρτόσημον εἶναι τανῦν πεντηκοντάλεπτον).

4. Τὸ χαρτόσημον τῶν ἐγγράφων τούτων πληρῶνει ὁ ἀγοραστής, διὰ τοῦτο ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ταμίαις νὰ ἐκδώσουν τὸ ἀπαιτούμενον γραμμάτιον παραλαβῆς ἢ νὰ παραδώσουν εἰς τοὺς ἀγοραστὰς τὰ πωλητήρια, ἢ τὰ ἔγγραφα τῆς προικοκτησίας, πρὸ τῆς πληρωμῆς τοῦ τέλους τοῦ χαρτοσήμου (ἄρθρ. 38 τοῦ Ν.). Τὸ ἄρθρ. 3 τῆς παρούσης ἐγκυκλίου δὲν ἠμπορεῖ νὰ προσαρμοσθῇ εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῶν ὁμολογιῶν, αἱ ὁποῖαι υπογραφεῖσαι διευθύνθησαν εἰς τὰ διάφορα ταμεία πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς παρούσης, διότι αἱ ὁμολογίαι αὗται δὲν ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ Χ. ἀξίας, καὶ εἰς τοιαύτην περίστασιν οἱ ἀρμοδιοὶ ταμίαι θέλουν ἐπισυνάπτει εἰς τὸ γραμμάτιον παραλαβῆς τὸ ἀνάλογον χαρτόσημον ἀξίας, τὸ ὅποιον χρεωστοῦν νὰ πληρώσουν ἀμέσως οἱ παραδίδοντες τὰ χρήματα (ἄρθρ. 29 § 7 τοῦ νόμου). Οἱ οἰκονομικοὶ ἐπιτροποὶ καὶ οἱ διοικητικοὶ ταμίαι ἐπιφορτίζονται μὲ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης ἐγκυκλίου μας καὶ μὲ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς.

(1) Περὶ τῶν εἰδῶν καὶ τῆς χρήσεως χαρτοσήμου βλέπε ἄρθρ. 10 παρόντος Νόμου καὶ τὰ ὑπ' αὐτὸ Βασιλικά Διατάγματα.

ταῦτα, (1) ἡ σφραγιζομένων καὶ ἐκείνων, ὡς καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ ἀντικείμενα ὅσα ὑπόκεινται νομίμως εἰς τὸ χαρτόσημον.

4. Ἐπὶ τοῦ νομίμου δικαιώματος χαρτοσήμου δὲν γίνεται κάμμία ἄφεςις, καὶ τὰ διεφθαρμένα σφραγιστὰ φύλλα δὲν δύνανται οὔτε νὰ μετασφραγισθῶσιν, οὔτε νὰ ἀνταλλαχθῶσι, καὶ ἂν ἤθελον εἶσθαι διόλου ἀμεταχειρίστα. Ὅταν ἐνὸς σφραγιστοῦ φύλλου ἔγγεινεν ἅπαξ χρήσις εἰς σχέδιον, περίληψιν, ἔκθεσιν, ἀντιγραφὴν, ἢ εἰς ὅποιονδήποτε ἄλλον σκοπόν, τὸ φύλλον τοῦτο δὲν δύναται πλέον νὰ χρησιμεύσῃ εἰς κανένα ἄλλον σκοπόν, οὔτε ἂν ἤθελε γίνεαι μόνον ἀρχὴ νὰ γραφῇ ἐπ' αὐτοῦ.

N. Ἡ γνωστοποίησις τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων, ἡ ἐπὶ τοῦ ἀντιγράφου τῆς ἀποφάσεως, εἶναι ἄκυρος, οὗ ἕνεκα διατάσσεται ἡ ἐπανάληψις τῆς γνωστοποιήσεως κατ' αἵτησιν τοῦ διαδίκου. Ἀποφ. Ἐφ. Ἀθ. 4109 τοῦ 46 καὶ 15190 τοῦ 57.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς διαίρεσews αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς ἐιδικῆς ἐπισφραγίσεως.

5. Ὁ σφραγιστὸς χάρτης, τοῦ ὁποῖου ἡ προμήθεια γίνεται διὰ λογαριασμὸν τῆς Κυβερνήσεως, δὲν θέλει πληρόνεσθαι χωριστὰ ἀπὸ τὸ χαρτόσημον. Τὸ φύλλον ἀνοικτὸν θέλει ἔχει μῆκος μὲν 0,288 μέτρου, (2) πλάτος δὲ 0,406 μέτρου.

(1) Ὅρα ὑπὸ τὸ ἄρθρον 54 τὸ B. Δ. τῆς 23 Ὀκτωβρίου 1836 «περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ἄρθρου 54 τοῦ περὶ Χαρτοσήμου N. τῆς 14 Αὐγ. 1836», ἐν ᾗ ὀρίζονται αἱ περιστάσεις καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν γίνεται ἡ προσθήκη τοῦ ἀρμυδίου σφραγιστοῦ χάρτου. Ὅρα ὡσαύτως καὶ B. Δ. τῆς 30 Αὐγ. 1873 «περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ὑπὸ στοιχεῖον ὙΠΔ' νόμου» ἄρθρον 8, ἐν ᾗ ὀρίζονται αἱ περιστάσεις, καθ' ἃς ἐπιτρέπεται τοῖς ἐπαρχιακοῖς ταμίαις ἢ ἐπίθεσις κινητοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ ἐγγράφων, νομοθεθέντος διὰ τοῦ εἰρημένου ὙΠΔ' Νόμου.

(2) Ἀπὸ Ἰουλίου 1877 αἱ διαστάσεις τοῦ Χαρτοσήμου εἰς ἀκέραιον φύλλον ὠρίσθησαν μήκους μὲν 0,300 μέτρου, πλάτους δὲ 0,406 μέτρου (δηλονότι τοῦ αὐτοῦ) διὰ τοῦ B. Δ. τῆς 24 Ἰουνίου 1877, ὃ 18ῆ ὑπὸ τὸν N. ΧΙΔ' τῆς 10 Ἰουνίου 1877.

6. Εἰς τὴν ὕλην τοῦ χαρτίου θέλει ἐντυπωθῇ ἐν τῇ κατασκευῇ ὑδάτινον (filigrane) παριστάνον τὰ εἰς τὸ Ἡμέτερον ἀργυροῦν νόμισμα ἐγκεχαραγμένον παράσημον τοῦ Κράτους, καὶ ἔχον κύκλωθεν μὲ μεγάλα γράμματα τὰς λέξεις « Βασιλείον τῆς Ἑλλάδος ». (1) Κατ' ἀρχάς δὲ καὶ μέχρις οὗ ἡ ἐπὶ τοῦ σφραγιστηρίου ἀρχὴ προμηθεύσῃ τὸν χάρτην μὲ τὸ ἐντετυπωμένον ὑδάτινον σημεῖον, ἡμπορεῖ νὰ ἐκδοθῇ σφραγιστὸς χάρτης καὶ ἄνευ τοῦ σημείου τούτου. Ἡ προθεσμία, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ διορισμὸς οὗτος παύει, καὶ εἰσάγεται ἀποκλειστικῶς ἡ χρῆσις τοῦ χάρτου μὲ τὸ ὑδάτινον σημεῖον, θέλει κοινοποιηθῇ ἐν καιρῷ, καὶ δημοσιευθῇ δι' ἐκεῖνα δὲ τὰ ἔγγραφα, περὶ τῶν ὁποίων διατάχῃ ἢ θέλει διαταχθῇ ὠρισμένον τι σχῆμα, καθὼς διαδατήρια, ἄδειαι ὀπλοφορίας, ἀφέσεις ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν κτλ. δύναται νὰ γενῇ χρῆσις χάρτου καὶ χωρὶς τὸ ῥηθὲν ὑδάτινον σημεῖον. (2)

7. Πρὸς εὐκολίαν τοῦ ἐμπορίου θέλουν προσδιορισθῇ καὶ θέλουν πωλεῖσθαι διὰ συναλλαγματικὰς, καὶ ἄλλα ἐμπορικὰ ἔγγραφα διάφορα σχήματα χάρτου, ἀνάλογα μὲ τὴν ἀνάγκην τῆς χρήσεως, καὶ φέροντα ὅλα τὸ ῥηθὲν ὑδάτινον σημεῖον. (3)

8. Εἰς ἰδιώτας, οἵτινες ἐπιθυμοῦν νὰ κάμωσι χρῆσιν εἰς τὰ ἔγγραφα αὐτῶν περγαμηνοῦ καὶ χάρτου χωρὶς ὑδατίνου σημείου, ἢ μὲ ἄλλα ὑδάτινα σημεῖα εἰς τὰ κατὰστικὰ των, εἶναι συγχωρημένον τοῦτο, ἀλλ' ὅμως ταῦτα θέλουν υποβάλλεσθαι εἰς τὴν σφράγισιν, πρὶν μεταχειρισθῶσι, παρὰ τῇ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου Νομισματοκοπείου καὶ Σφραγιστηρίου ἀρχῇ, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ παρόντος νόμου (4) οἱ παρὰ τούτῃ φυλαχθῆσόμενοι τύποι θέλουν προσδιορισθῇ διὰ τῶν περὶ ἐκτελέσεως ὁδηγιῶν.

(1) Ἴδε καὶ ἀρθρ. 1 τοῦ Ν. ΧΙΔ' τῆς 10 Ἰουνίου 1877.

(2) Ἴδε καὶ ἀρθρ. 5 τοῦ Β. Δ. τῆς 23 Ὀκτ. 1836 ὑπὸ τὸ ἀρθρον 54 παρόντος Νόμου.

(3) Ὅρα ἀρθρα 3 καὶ 4 τοῦ Β. Δ. τῆς 27 Νοεμβρίου 1836 περὶ χαρτοσήμου τῶν φορτωτικῶν ἐγγράφων καὶ ἀρθρα 3 καὶ 4 τοῦ Β. Δ. τῆς 27 Δεκ. 1836 περὶ τελῶν χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων καὶ ἀρθρ. 2 τοῦ ΩΙΓ' Ν. τοῦ 1880 περὶ δεκαλέπτου χαρτοσήμου.

(4) Ὅρα τὴν ὑπὸ τὸ ἀρθρον 7 σημείωσιν.

9. Τὰ παιγνιόχαρτα, (1) τὰ χρονολόγια (καλανδάρια) καὶ τὰ περιέχοντα χρονολόγια χαρτοφυλάκια, ὑπόκεινται εἰς ἰδιαιτέραν σφάγισιν· αὕτη δὲ θέλει γίνεσθαι ὄχι μόνον παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Νομισματοκοπείῳ, δηλαδὴ Σφραγιστηρίῳ, ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ καὶ εἰς τινὰς ἄλλας πόλεις τοῦ Βασιλείου διὰ τῶν ἀρχῶν ἐκείνων, αἱ ὅποται διαρίζονται ἐπὶ τούτῳ δι' ἰδιαιτέρων διαταγμάτων.

10. Εἰς ὅλα τὰ ἔγγραφα, τὰ ὅποτα κατὰ τὸν παρόντα νόμον, δὲν πρέπει νὰ γράφωνται ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου, ὅταν παρουσιάζωνται ἐνώπιον δικαστηρίων, ἢ ἄλλων δημοσίων ἀρχῶν, θέλει προστιθεσθαι ὁ ἀρμόδιος λευκὸς σφραγιστὸς χάρτης μετὰ ταῦτα (2)· τὸ αὐτὸ θέλει γίνεσθαι καὶ δι' ὅλα τὰ ἔγγραφα, τὰ ὅποτα ἐναντίον τῶν ἀρισμῶν τοῦ παρόντος νόμου δὲν ἐγράφησαν εἰς σφραγιστὸν χάρτην, καὶ ἐπομένως ὑπάγονται εἰς τὸ χαρτόσημον, ἐπιβαλλομένης ἔνεκα τούτου καὶ τῆς ποινῆς τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, κατὰ τὸ ἄρθρον 43· προσέτι δὲ καὶ δι' ἐκεῖνα τὰ ἔγγραφα, τὰ ὅποτα ὑπόκεινται μὲν κατὰ τὸν νόμον εἰς τὸ χαρτόσημον, ἔγειναν δὲ ἐκτὸς τῆς ἐπικρατείας, καὶ ἐφέρθησαν ἐντὸς αὐτῆς. (3) Εἰς δὲ τὰ ἔγγραφα, τὰ ὅποτα θέλουν πληρῶσει

(1) Τὸ μονοπώλιον τῶν παιγνιοχάρτων ἔχει τανῦν ἡ Κυβέρνησις δυνάμει τοῦ Ν. ΑΡΞΖ' τῆς 22 Μαρτίου 1884.

(2) Διὰ τοῦ Ν. ΥΠΔ' τῆς 30 Ἰουλίου 1873 περὶ τροποποιήσεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου ἄρθρου 1 ἐπετράπη ἡ κατασκευὴ κινητοῦ χαρτοσήμου, ὠρίσθησαν δὲ τὰ ἔγγραφα ἐφ' ὧν ἐπιτρέπεται χρῆσις αὐτοῦ διὰ τοῦ 4 ἄρθρου τοῦ Β. Δ. τῆς 30 Αὐγούστου 1873 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου τούτου.

(3) Ἐν ἔτει 1860 ἐξεδόθη ὁ Ν. ΧΑ' τῆς 3 Μαΐου 1860 περὶ προξενικῶν τελῶν, καθ' ὃν ἐφ' ὅλων τῶν πράξεων, τὰς ὁποίας αἱ προξενικαὶ ἀρχαὶ καὶ οἱ ὑπάλληλοι αὐτῶν, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν προξενικῶν πρακτόρων, ἐπιχειροῦσιν ἢ ἐκτελοῦσιν, εἴτε ὡς ληξιαρχοί, εἴτε ὡς συμβολαιογράφοι, ἢ κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶν διοικητικῶν αὐτῶν καθήκοντων ἢ κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς πολιτικῆς αὐτῶν δικαιοδοσίας, καταβάλλεται προξενικὸν τέλος, ὀριζόμενον ἐν τῷ νόμῳ. Ἀλλὰ τὸν νόμον τοῦτον καταργηθέντα ἀντικατέστησε τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιγρ. «προξενικὴ διατίμησις» μέρος τρίτον (ἄρθ. 221—254) τοῦ Ν. ΧΝς' τῆς 22 Δεκ. 1877 περὶ ὀργανισμοῦ τῶν προξενικῶν ἀρχῶν, δικαιοδοσίας αὐτῶν κτλ. (ὃν ἰδὲ ἐν τῷ Παραρτ. τῶν Δικαστ. νόμων), καθ' ὃν ὁμοίως

ποινήν χαρτοσήμου, θέλει προστίθεσθαι πάντοτε ὁ λευκὸς σφρα-

επίσης δι' ἀπάσας τὰς πράξεις, ἅς οἱ προξενικοὶ ὑπάλληλοι ἐπιχειροῦσιν ἢ ἐκτελοῦσι, πληρόνεται προξενικὸν τέλος, ἴσον πρὸς τὸ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ πληροῦμένον τέλος σημάνσεως, πλεον ἑνὸς δεκάτου, ὡσάκισ τὸ τέλος εἶναι τῆς ἀξίας, πρὸς τὸ διπλάσιον δὲ πλεον ἑνὸς δεκάτου τοῦ διπλασίου, ὡσάκισ τὸ τέλος εἶναι τῆς τάξεως· εἰσπράττονται δὲ τὰ παρ' αὐτῶν ἐκκαθαριζόμενα τέλη δι' ἐπιθέσεως ἐνσήμου (κινητοῦ χαρτοσήμου) ἀξίας ἴσης πρὸς τὸ εἰσπρακτέον τέλος· τὰ δὲ κατὰ τὸ σχῆμα, τὴν διαιρέσειν τῶν κλάσεων, τὸν ἔλεγχον, τὸν τρόπον τῆς διαγραφῆς καὶ πάντα ἐν γένει τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸ ἔνσημον ὠρίσθησαν διὰ τοῦ Δ. 16 Σεπτ. 1882, ἔχοντος ὡς ἔπεται:

Δ. 16 Σεπτεμβρίου 1882. Περὶ ἐνσήμου (κινητοῦ χαρτοσήμου)
τῶν τελῶν τῶν προξενικῶν πράξεων.

1. Τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 253 τοῦ ΧΝς' νόμου τοῦ 1877 ὀριζόμενον ἔνσημον (κινητὸν χαρτόσημον) πρὸς βεβαιώσιν τῶν παρὰ τῶν προξενικῶν ἀρχῶν ἀπὸ τῆς 1 Ὀκτωβρίου ε. ε. ἐκκαθαριζόμενων τελῶν ἐπὶ διοικητικῶν, δικαστικῶν καὶ ναυτιλιακῶν πράξεων καὶ τῶν τελῶν τῶν ἐνασχολήσεων ἢ ἄλλων δικαιωμάτων, ὅσα ἐπιβάλλονται δυνάμει τῶν κειμένων νόμων, κανονίζεται ὡς ἑξῆς·

Α'. Περὶ διακριτικῶν σημείων.

2. Τὸ ἔνσημον (κινητὸν χαρτόσημον) διαιρεῖται εἰς τριάκοντα πέντε κλάσεις ἧτοι· α' κλάσις λεπτῶν ἑνός, — β' κλάσις λεπ. δύο, — γ' κλάσις λεπ. τριῶν, — δ' κλάσις λεπ. τεσσάρων, — ε' κλάσις λεπ. πέντε, — ς' κλάσις λεπ. ἕξ, — ζ' κλ. λεπ. ἑπτὰ, — η' κλ. λεπ. ὀκτώ, — θ' κλ. λεπ. ἑννέα, — ι' κλ. λεπ. δέκα, — ια' κλ. λεπ. εἴκοσι, — ιβ' κλ. λεπ. τριάκοντα, — ιγ' κλ. λεπ. τεσσαράκοντα, — ιδ' κλ. λεπ. πενήκοντα, — ιε' κλ. λεπ. ἑξήκοντα, — ις' κλ. λεπ. ἑβδομήκοντα, — ιζ' κλ. λεπ. ὀγδοήκοντα, — ιη' κλ. λεπ. ἐνενήκοντα, — ιθ. κλ. δραχμῆς μιᾶς, — κ' κλ. δραχ. δύο, — κα' κλ. δραχ. τριῶν, — κβ' κλ. δραχ. τεσσάρων, — κγ' κλ. δραχ. πέντε, — κδ' κλ. δραχ. ἕξ, — κε' κλ. δραχ. ἑπτὰ, — κς' κλ. δραχ. ὀκτώ, — κζ' κλ. δραχ. ἑννέα, — κη' κλ. δραχ. δέκα, — κθ' κλ. δραχ. εἴκοσι, — λ' κλ. δραχ. τριάκοντα, — λα' κλ. δραχ. τεσσαράκοντα, — λβ' κλ. δραχ. πενήκοντα, — λγ' κλ. δραχ. ἑξήκοντα, — λδ' κλ. δραχ. ἑβδομήκοντα, — λε' κλ. δραχ. ὀγδοήκοντα.

γιστός χάρτης ὅχι μόνον διὰ τὸ πασὸν τοῦ χαρτοσήμου, ἀλλὰ

3. Τὸ σχῆμα τοῦ ἐνσήμου ὅλων τῶν κλάσεων ὀρίζεται εἰς τετρά-
πλευρον ὀρθογώνιον ὅμοιον πρὸς τὸ ἐν χρήσει κινήτον χαρτόσημον κατὰ
τὸ μέγεθος καὶ τὸ εἶδος τοῦ χάρτου, ἥτοι πλάτους 0,021 καὶ μήκους
0,031 μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ἐπ' αὐτοῦ εἰς γύρον ὠσειδῇ ἔσονται ἐκτε-
τυπωμέναι αἱ λέξεις « χαρτόσημον ἐλληνικὸν προξενικῆς ὑπηρεσίας »,
ἐντὸς δὲ τοῦ γύρου καὶ ἐντὸς ἀκτίνων τὸ στέμμα, ὑπ' αὐτὸ δὲ τὸ τέλος
τοῦ χαρτοσήμου εἰς λεπτά ἢ δραχμὰς ὀλογράφως καὶ ἀριθμητικῶς.

4. Τὸ χρῶμα τοῦ ἐνσήμου πρὸς χρῆσιν τῶν μὲν ἐμπίσθων γεν. προ-
ξενείων, προξενείων καὶ ὑποπροξενείων ὀρίζεται κυανοῦν, τῶν δ' ἐπι-
σθων γεν. προξενείων, προξενείων καὶ ὑποπροξενείων πράσινον καὶ τῶν
προξενικῶν πρακτορείων ἐρυθρόν.

Β'. Περὶ ἐκτυπώσεως καὶ διαχειρίσεως.

5. Τὸ ἔνσημον (κινήτον χαρτόσημον) ἐκτυπῶνται ἐν τῷ ἐθνικῷ σφρα-
γιστηρίῳ ὑπὸ τὰς αὐτάς διατυπώσεις καὶ ὑπὸ ἑλεγχον, ὅστις τηρεῖται
κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ἐν γένει. Δύναται δὲ νὰ
τυπῶται καὶ εἰς ἐθνικὰ σφραγιστήρια εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, κατ' ἀπό-
φασιν τοῦ ἐπὶ τῶν οικονομικῶν ὑπουργοῦ.

6. Τὰ περὶ διαχειρίσεως τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου διατεταγμένα ἰσχύουσι
καὶ εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ ἐνσήμου τῆς προξενικῆς ὑπηρεσίας διὰ τὴν
τὸ ἐθνικὸν σφραγιστήριον, τὸ κεντρικὸν ταμεῖον, τὰ ταμεῖα τῶν γενικῶν
προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας καὶ τὰς προξενικὰς
ἀρχάς.

Γ'. Περὶ ἐπιθέσεως τοῦ ἐνσήμου.

7. Τὸ ἔνσημον προσκολλῶσιν αἱ προξενικαὶ ἀρχαὶ καὶ οἱ προξε-
νικοὶ πράκτορες ἐφ' ὅλων τῶν παρ' αὐτῶν τελουμένων πράξεων καὶ
ἐφ' ὅλων τῶν ἐγγράφων, ὅσα αὐταὶ ἐκδίδουσιν ἢ ἰδιῶται ἐγγειρι-
ζουσιν αὐτοῖς καὶ ἅτινα κατὰ τοὺς ἐν ἰσχύϊ νόμους υπόκεινται εἰς τέλος.
—Εἰς τὰ γενικὰ προξενεῖα Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας τὸ
ἔνσημον προσκολλῶσιν οἱ ἀρμόδιοι ταμεῖαι.

8. Ἐκαστον φύλλον ἐγγράφου διοικητικῶν καὶ δικαστικῶν πράξεων,
ὑποκειμένου εἰς τέλος χαρτοσήμου, θέλει ἔχει τὰς ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 1 τοῦ
ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1877 Β. Διατάγματος περὶ σχήματος, τῶν δια-
στάσεων κλπ. τοῦ χαρτοσήμου ὁρισθείσας διαστάσεις, ἥτοι μήκος 0,300

καὶ διὰ τὸ πασὸν τῆς ποινῆς ἀναλόγως τοῦ ἄρθρου 43. Ἡ

μέτρου καὶ πλάτος 0,406 μέτρου, καὶ δὲν δύναται νὰ περιέχῃ πλέον τῶν τριάκοντα στίχων εἰς ἐκάστην τῶν τεσσάρων σελίδων. — Ἐὰν τὸ φύλλον ὑπερβαίῃ τὰς ἀνωτέρω διαστάσεις ἢ στίχους, ἦναι δὲ μικρότερον τοῦ διπλάσιου, ὑποβάλλεται εἰς διπλάσιον τέλος, ἐὰν δὲ ὑπερβαίῃ τὸ διπλάσιον μέγεθος, ὑποβάλλεται εἰς τριπλάσιον μέγεθος καὶ οὕτω καθεξῆς.

9. Τὸ ἔνσημον ἐπιτίθεται ὑπὸ τῶν προξενικῶν ἀρχῶν καὶ προξενικῶν πρακτόρων ἅρα τῇ καταρτίσει τῆς πράξεως ἢ τῇ ἐκδόσει καὶ τῇ ἐγγεῖ-
ρίσει αὐτοῖς ὑπὸ ἰδιώτου τοῦ ἐγγράφου. Ὅσακις δὲ ἡ προξενικὴ ἀρχὴ ἢ ὁ πράκτωρ ἐνεργεῖ ἐξ ἐπαγγέλματος, τὸ ἔνσημον δύναται νὰ ἐπιτεθῇ καὶ βραδύτερον, ἂν αἱ ἐπιχειρηθεῖσαι πράξεις ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρ-
τουσημοῦ, ἀφοῦ προσέλθωσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι καὶ ἐκκαθαρισθῇ ἡ πε-
ριουσία. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὰ καθυστερούμενα τέλη δύνανται νὰ εἰσπραχθῶσι διὰ πίνακος, κηρυττομένου ἐκτελεστοῦ ὑπὸ τῆς προξενικῆς ἀρχῆς ἢ τοῦ προξενικοῦ πράκτορος. — Τὰ ἐγγράφα, ἅτινα ἐκδίδουσιν ἢ παραλαμβάνουσιν αἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Ἀλεξανδρείᾳ προξενικαὶ ἀρχαί, παραπέμπονται αὐθημερόν εἰς τοὺς ἀρμοδίους ταμίας διὰ νὰ ἐπι-
τεθῇ τὸ ἀνάλογον ἔνσημον.

10. Τὸ ἔνσημον ἐπιτίθεται, κολλώμενον ἐν τῇ κεφαλίδι τοῦ φύλλου τῆς φορολογητέας πράξεως ἢ τοῦ ἐγγράφου ἀριστερόθεν καὶ ἐν θέσει ὅσον οἶόν τε καταφανεῖ. — Ὅσακις αἱ προξενικαὶ ἀρχαὶ καὶ οἱ προξενικοὶ πράκτορες ἐκδίδουσιν ἢ ἐπιθεωροῦσι διαβατήρια, κατὰ τὸ ἄρθρ. 228 τοῦ νόμου, ὀφείλουσι νὰ σημειῶσιν ἐπὶ τῶν διαβατηρίων εἰς τὸ μέρος, ὅπου ὀρίζεται ἡ ἐπίθεσις τοῦ ἐνόημου, τὰς λέξεις «ἐγένετο δωρεάν» ἢ τὰς λέξεις «ἐκδίδεται δωρεάν, τοῦ κομιστοῦ ὄντος ἀπόρου», ἐὰν πρόκηται περὶ ἀπόρου, καὶ νὰ υπογράψωσι τὴν σημείωσιν ταύτην. — Αἱ ἄμισθοι προξενικαὶ ἀρχαὶ καὶ οἱ προξενικοὶ πράκτορες, ὅσακις θέλουσι νὰ μὴ ἐκκαθαρίσωσι καὶ εἰσπράξωσι τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα τέλη διὰ τὰς ὑπ' αὐτῶν τελουμένας πράξεις, δύνανται νὰ μὴ κάμωσι χρῆσιν ἐνόημου, ὀφείλουσιν ὅμως νὰ σημειῶσιν ἐπὶ τοῦ μέρους τοῦ ἐγγράφου, ὅπου ἔπρεπε νὰ τεθῇ τὸ ἔνσημον, τὰς λέξεις «ὅθεν εἰσπραχθῇ τέλος», καὶ νὰ υπογράψωσι τὴν σημείωσιν ταύτην.

Δ'. Περὶ διαγραφῆς.

11. Ἄμα τῇ ἐπιθέσει, τὸ ἔνσημον διαγράφεται ὑπὸ τῆς προξενικῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ προξενικοῦ πράκτορος δι' ἐκτυπώσεως τῆς ἐγχρωμάτου

πρόσθεσις αὕτη τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου θέλει γίνεσθαι κατὰ τὰς ἐν εἰς τὸ ἄρθρον 13 ὠρισμένον τρόπον.

αὐτῶν σφραγίδος, καταλαμβάνουσιν κατὰ τὸ ἥμισυ περίπου τὸ ἔνσημον καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ τὸν χάρτην, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπετέθη τὸ ἔνσημον.

Ε'. Περὶ προμηθείας.

12. Τὸ ἔνσημον (κινητὸν χαρτόσημον) ἀποστέλλεται ὑπὸ τοῦ κατὰ τὸν τριχοῦ ταμείου εἰς ἀπάσας τὰς ἐμίσθους καὶ ἀμίσθους προξενικὰς ἀρχὰς καὶ εἰς τὰ προξενικὰ πρακτορεῖα ἐπὶ τῇ βάσει αἰτήσεως αὐτῶν ἀποστελλομένης διὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν. — Τὸ διὰ τὰ γενικὰ προξενεῖα Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας ἀναγκαιοῦν ἔνσημον ἀποστέλλεται εἰς τὰ ταμεῖα τῶν προξενικῶν τούτων γραφείων ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν ἀρμοδίων ταμιῶν. — Ἐν ἀνάγκῃ ἀποστέλλεται καὶ ἔνσημον καὶ ἄνευ αἰτήσεως τῶν προξενικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ταμιῶν τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας.

13. Ἡ μέτρησις τοῦ ἀποστελλομένου ἐνσήμου καὶ ἡ ἐναπόθεσις αὐτοῦ ἐν κιβωτίοις, δοχείοις ἢ φακέλλοις ἐνεργεῖται ἐπὶ παρουσίᾳ ἀντιπροσώπου τοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν. — Αἱ προξενικαὶ ἀρχαὶ καὶ τὰ ταμεῖα τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας, παραλαμβάνουσι τὸ ἔνσημον, ὀφείλουσι νὰ ἐκδώσωσιν ἐντὸς 24 ὥρῶν καὶ ἀποστείλωσιν ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὸ κεντρικὸν ταμεῖον διὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, διπλότυπον ἀπόδειξιν παραλαβῆς τοῦ ἐνσήμου. — Ἡ ἀποσφράγισις τῶν δοχείων, κιβωτίων κλπ. καὶ ἡ μέτρησις τοῦ ἀποσταλέντος ἐνσήμου ἐν μὲν τοῖς ταμείοις τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας γίνεται ὑπὸ τῶν ταμιῶν ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τῶν γενικῶν προξένων, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς προξενικοῖς γραφείοις ὑπὸ τῶν προϊσταμένων αὐτῶν ἐπὶ παρουσίᾳ δύο ἐκ τῶν ἐγκρίτων Ἑλλήνων, τῶν διαμενόντων ἐν τῇ ἐδρᾷ αὐτῶν.

14. Αἱ προξενικαὶ ἀρχαὶ ὀφείλουσι νὰ προμηθεύωνται ἐγκαίρως ἀνάλογον ἔνσημον ὅλων τῶν κλάσεων, ἵνα μήποτε προκύψῃ ἕλλειψις αὐτοῦ. — Ἡ ἕλλειψις αὕτη χαρακτηρίζεται ὡς ἀμέλεια, συνεπαγομένη πειθαρχικὴν ποινὴν 20 — 200 δραχμῶν.

Σ'. Περὶ ἐλέγχου.

15. Οἱ ταμίαι τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας, ἐκάστη προξενικὴ ἀρχὴ καὶ ἕκαστος προξενικός πρακτορεῖον ἐκτὸς τῶν ὠρισμένων βιβλίων τῆς ὑπηρεσίας, ἥτοι τοῦ τῶν διαβατηρίων

11. Ὁ σφραγιστὴς χάρτης κατασκευάζεται μόνον εἰς τὸ νομι-

ρίων, τοῦ τῶν δικιμονῶν, τῶν δικαστικῶν συμβολαιογραφικῶν καὶ λοι-
πῶν εὐρετηρίων, τῶν πρωτοκόλλων τῶν εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων
ἐπισήμων ἐγγράφων καὶ ἄλλων βιβλίων, οφείλουσι νὰ κρατῶσι βιβλίον,
ἐν ᾧ ὑπὸ αὖξοντα ἀριθμὸν καταχωρίζουσι σύντομον ἀλλὰ σαφεῖ περίλη-
ψιν, δεικνύουσιν τὸ εἶδος τῆς φορολογητέας πράξεως καὶ ἐν γένει πα-
ρὰ τὸ ἐγγράφου ὑποκειμένου εἰς τέλος, καὶ ἐφ' οὗ ἐπομένως ἐπετίθη ἐν-
σημον. Εἰς χωριστὰς δὲ στήλας σημειοῦται τὸ ἐκ τῆς ἀξίας τοῦ ἐνόη-
μου ἀνήκον εἰς τὸ δημόσιον ἢ εἰς τὴν ἀμισθον προξενικὴν ἀρχήν ἢ προ-
ξενικὸν πράκτορα, τὸ πρωρισαμένον εἰς ἀγαθοεργούς σκοποὺς τέλος καὶ
τὸ ὅλον. Αἱ δωρεὰν κατὰ τὰς ἰσχυροῦσας διατάξεις συντασσόμεναι πρά-
ξεις ἢ τὰ δωρεὰν ἐκδιδόμενα ἔγγραφα καταχωρίζονται ἐν τῷ βιβλίῳ
τούτῳ εἰς χωριστὴν στήλην κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν· αἱ δὲ ἐξ ἐπαγ-
γέλματος ἐπιχειροῦμεναι, ὅπου βραδύτερον ἤθελεν ἐσπραχθῇ τὸ
ἀνήκον τέλος.

16. Τὸ βιβλίον τοῦτο, μονογραφημένον καὶ ἡριθμημένον παρὰ τινος
τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τοῦ
ὑπουργοῦ διοριζομένου, ἀποστέλλεται εἰς τὰ ταμεῖα τῶν γενικῶν προ-
ξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας καὶ εἰς ἀπάσας τὰς
προξενικὰς ἀρχάς. — Λάθος ἐκ παραδρομῆς εἴτε περὶ τὸν χαρακτη-
ρισμὸν τῆς φορολογητέας πράξεως ἢ τοῦ ἐγγράφου, εἴτε περὶ τὸν ὑπολο-
γισμὸν τοῦ τέλους, εἴτε ἐξ ἄλλης οἷας δὴποτε αἰτίας, διορθοῦται οὐχὶ
διὰ ἔνσηματος ἢ ἀπαλείψεως, ἀλλὰ μόνον δι' ἐνυπυγράφου σημειώσεως
ἐν τῇ ἐπὶ τούτῳ τηρουμένῳ περιθωρίῳ καὶ διὰ προσθέσεως ἢ ἀφαιρέσεως
ἐν τῇ οἰκείᾳ στήλῃ κάτωθι τῆς σελίδος.

17. Τὸ βιβλίον τοῦ ἐλέγχου κλείει διὰ πράξεως αὐτῆς ἢ προξενικῇ
ἀρχῇ καὶ ὁ προξενικὸς πράκτωρ εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους. — Οἱ ταμίαι
τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας καὶ αἱ
ἐμμισθοὶ προξενικαὶ ἀρχαὶ ἀποστέλλουσιν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰανουα-
ρίου τοῦ ἐπομένου ἔτους πρὸς τὸ παρὰ τῷ ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν
γενικῶν λογιστήριον, ὅπου μετὰ τὴν δέουσαν προκαταρκτικὴν ἔρευναν
διαβιβάζει αὐτὸ εἰς τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον, ἵνα χρησιμεύῃ ὡς στοι-
χεῖον ἐλέγχου τῶν ἐξ ἐνόημου (κινήτου χαρτοσήμου) εἰσπράξεων καὶ
τῶν εἰς τὸ δημόσιον ἀφειλομένων τελῶν. — Καὶ ἡ ἀμισθος προξενικὴ
ἀρχὴ καὶ ὁ προξενικὸς πράκτωρ κλείουσι τὸ βιβλίον τοῦ ἐλέγχου εἰς τὸ
τέλος ἐκάστου ἔτους καὶ ἀποστέλλουσιν αὐτὸ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν
Ἐξωτερικῶν, ἂν παρ' αὐτοῦ ἤθελε ζητηθῇ.

18. Οἱ ταμίαι τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας καὶ ἐκάστη προξενικῇ ἀρχῇ τηροῦσι βιβλίον ἀποθήκης. ἤτοι εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς τοῦ ἐνσήμου· ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ καταγράφονται κατὰ κλάσιν τὰ τε ἀποστελλόμενα ὑπὸ τοῦ κεντρικοῦ ταμείου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διπλοτύπων ἀποδείξεων, καὶ τὰ καταναλισκόμενα ἔνσημα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ βιβλίου τοῦ ἐλέγχου, τὰ ὅποια οἱ ταμίαι τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας καὶ ἡ προξενικῇ ἀρχῇ ὑφείλουσι νὰ βεβαιῶσι δι' ἐκδόσεως γραμματίων εἰσπράξεως κατὰ δεκαήμερον. Τὸ στέλεχος τῶν γραμματίων τούτων χρησιμεύει διὰ τὰς προξενικὰς ἀρχὰς καὶ ὡς βιβλίον ταμείου. — Τὰ γραμμάτια εἰσπράξεως ἀποκόπτουσιν αἱ μὲν προξενικαὶ ἀρχαὶ ἐκ διπλοτύπου, οἱ δὲ ταμίαι τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Ἀλεξανδρείᾳ γενικῶν προξενείων ἐκ τριπλοτύπου βιβλίου, ἐκ τοῦ ὅποιου ὅμοια γραμμάτια ἀποκόπτουσιν καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλην εἴσπραξιν χρηματικῶν ποσῶν. — Τὰ ἐκκοπτόμενα γραμμάτια παραλαβῆς τῶν ταμείων τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας θεωροῦνται ἐντὸς 24 ὥρων ὑπὸ τῆς προξενικῆς ἀρχῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 145 τοῦ ΣΙΒ' νόμου τοῦ 1852. — Τὰ βιβλία τῆς ἀποθήκης τοῦ ἐνσήμου τῶν γραμματίων εἰσπράξεως καὶ ἅπαντα τὰ βιβλία, ἅτινα ὑφείλουσι νὰ κρατῶσιν οἱ ταμίαι τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας, ἀριθμοῦνται καὶ μνηνογραφοῦνται, κατὰ τὰ ἄρθρα 146 καὶ 195 τοῦ ΣΙΒ' νόμου τοῦ 1852 (περὶ δημοσίου λογιστικοῦ).

19. Αἱ ἔμμισθοι προξενικαὶ ἀρχαὶ ὑποβάλλουσι κατὰ μῆνα διὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν εἰς τὸ γενικὸν λογιστήριον εἰς διπλὸν κατάστασιν τῶν εἰσπράξεων τιν ἐκ πωλήσεως ἐνσήμου (κινήτου χάρτοςήμου) ἀποστέλλουσαι συνάμα καὶ τὰ εἰσπραχθέντα χρήματα εἰς τὸ κεντρικὸν ταμεῖον. — Οἱ ταμίαι τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας βεβαιοῦσι καὶ δι' ἀποδεικτικοῦ παραλαβῆς εἰσπρακτέων κατὰ μῆνα τὸ ἀντίτιμον τοῦ καταναλισκομένου ἐνσήμου. — Αἱ προξενικαὶ ἀρχαὶ καὶ οἱ ταμίαι τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας ὑποβάλλουσι διὰ τοῦ γενικοῦ λογιστηρίου ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου τοὺς λογαριασμοὺς τῆς διαχειρίσεώς των.

20. Πρᾶξις ἢ ἔγγραφον, μὴ φέρον τὸ νενομισμένον ἔνσημον ἢ ἔλασσαν αὐτοῦ, εἶναι ἀπαράδεκτον, προσαγόμενον εἰς οἰανδήποτε ἀρχήν· τὸ ἀπαράδεκτον σημειοῖ ἐνυπογράφως ἐπ' αὐτοῦ ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἢ ὁ προϊστάμενος τοῦ γραφείου. Γίνεται δὲ δεκτὸν, ἀφοῦ κολληθῇ τὸ νενομισμένον ἔνσημον ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ταμίου τῶν γεν. προξενείων

Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας καὶ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίου προξενικῆς ἀρχῆς.

Ζ'. Παραβάσεις καὶ ποιναί.

21. Ἡ παρὰ τῆς προξενικῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ προξενικοῦ πράκτορος καὶ τῶν ταμιῶν τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας ἐπίθεσις ἐνσήμου μείζονος τοῦ κεκανονισμένου τέλους συνεπάγεται ἐπιτίμησιν καὶ τὴν ἐξ ἰδίων ἐπιστροφὴν τῆς καταβληθείσης ἐπὶ πλέον ἀξίας τοῦ ἐνσήμου· ἐν ὑποτροπῇ δὲ καὶ πειθαρχικὴν, ἐπὶ ἀμελείᾳ, ποινὴν προστίμου ἔσου πρὸς τὸ διπλάσιον τῆς ἐπὶ πλέον εἰσπραχθείσης ἀξίας ἐνσήμου. — Ἐκτὸς τῶν ποινῶν τούτων ἡ ἀμισθος προξενικὴ ἀρχὴ καὶ ὁ προξενικὸς πράκτωρ δύνανται νὰ καταδικωθῶσιν ἐπὶ καταπίεσει, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου.

22. Αἱ ἔμμισθοι προξενικαὶ ἀρχαὶ καὶ οἱ ταμίαι τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας, ἐπιθέτοντες ἔνσημον ἀξίας ἐλάσσονος τοῦ νενομισμένου τέλους ἢ δεχόμενοι ἔγγραφα, ἐκδιδομένα παρ' ἐτέρας ἐμμίσθου ἀρχῆς, ἐφ' ὧν δὲν ἐπετέθη τὸ ἀνήκον τέλος, υποβάλλονται εἰς τὴν ἀπότισιν τοῦ ἀπλοῦ τέλους καὶ εἰς τὰς ποινὰς τοῦ πενταπλασίου τοῦ ἐλλείποντος τέλους, σύμφωνα μὲ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου. — Αἱ ἄμισθοι προξενικαὶ ἀρχαί, ὅσας τις παρουσιάζονται αὐταῖς ἔγγραφα, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ ἀρμοδίιοι ἔμμισθοι προξενικαὶ ἀρχαὶ δὲν ἔθεσαν τὸ νόμιμον ἔνσημον, ὀφείλουσι νὰ καταγγέλλωσι τὴν παράλειψιν ταύτην εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν, διὰ νὰ προκαλῆται ἀρμοδίως ἡ ἐπιβολὴ τῆς νομίμου ποινῆς.

23. Αἱ ὀριζόμεναι ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 22 καὶ 23 τοῦ διατάγματος τοῦτου ποιναὶ ἐπιβάλλονται ταῖς προξενικαῖς ἀρχαῖς καὶ τοῖς ταμίαις τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας ὑπὸ τῆς ἀμείσως προϊσταμένης ἀρχῆς. Ὁ οὕτω τιμωρούμενος ὑπάλληλος δύνανται νὰ ἐφεσιβάλλῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ προϊσταμένου τοῦ ἐντὸς τριᾶκοντα ἡμερῶν, ἐπεκτεινομένης τῆς προθεσμίας ταύτης, ἀναλόγως τῆς ἐξ Ἀθηνῶν ἀποστάσεως τοῦ τόπου τῆς διανομῆς τοῦ τιμωρηθέντος, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας, ἐνώπιον τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν. — Ἐπὶ τῆς ἐφέσεως ταύτης ἀποφαίνονται οἱ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ ΔΚΑ' τῆς 22 Ἰουνίου 1882 νόμου (περὶ νομικῶν συμβούλων) ἀναφερόμενοι σύμβουλοι.

24. Τὰ ἐπιβαλλόμενα πρόστιμα εἰσπράττονται πρὸς ὄφελος τοῦ δημοσίου ταμείου, ἐνῷ μὲν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπιβαλλούσης ταῦτα ἀρχῆς, ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας προξενικῆς ἀρχῆς.

σματοκοπεῖται, καὶ πωλεῖται παρὰ τοῦ γενικοῦ καὶ τῶν ἐπαρχιακῶν ταμείων. (1)

12. Ἡ γενικὴ ἀποθήκη τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου εἶναι τὸ γενικὸν ταμεῖον· (2) τόσον δὲ τοῦτο, ὅσον καὶ τὰ ἐπαρχιακὰ ταμεῖα φροντίζουσι τὴν πώλησιν αὐτοῦ, εἰς τὰ ὅποια παρ' ἐκείνου πέμπεται. Καθεὶς δύναται νὰ ἐμπορευῇται τὸν σφραγιστὸν χάρτην, λαμβάνων προμηθείας κέρδος 10 τοῖς ἑκατόν, ὅταν ἡ παρ' αὐτοῦ γενομένη ἀγορά, ὑπερβαίνουσα τὰς πενήντα δραχμὰς πληρῶνται εἰς τὸ ταμεῖον μὲ μετρητὰ. (3) Διὰ τὸ κέρδος

(1) Δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 11 τοῦ Ν. ΧΙΔ' τῆς 10 Ἰουνίου 1877 ἐπετράπη ἐπὶ τῇ νομίμῃ προμηθείᾳ ἐνὸς ἐπὶ τοῖς ἑκατόν διὰ τοῦ Β. Δ. τῆς 24 Ἰουνίου 1877 (ἀρθρον 3) ἡ λιανικὴ πώλησις τοῦ χαρτοσήμου καὶ εἰς τοὺς γραμματεῖς καὶ γραφεῖς ταμείων, τελῶνας, ὑποτελώνας, σταθμάρχας, ὑπελεγκτὰς καὶ ὑπογραμματεῖς τελωνείων, εἰρηνοδίκας καὶ συμβολαιογράφους καὶ τοὺς δημοτικούς εἰσπράκτορας· ἡ δὲ ἀξία τοῦ χαρτοσήμου, ὅπερ δύνανται οὗτοι νὰγοράζωσιν ἐκάστοτε, δὲν δύναται νὰ ᾖ ἐλάσσων τῶν δραχμῶν 50.

(2) Τὴν ἀποθήκην τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου διευθύνει τανῦν ὁ δευτερός κεντρικὸς ὑποταμίης.

(3) Ἡ διάταξις αὕτη κατηργήθη διὰ τοῦ 4 ἀρθ. τοῦ κατωτέρω νόμου: Ν. τῆς 15 Ἀπριλίου 1843 περὶ πωλήσεως σφραγιστοῦ χάρτου.

1. Ἡ πώλησις τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου θέλει γίνεσθαι εἰς τὸ ἐξῆς ὅχι μόνον ἀπὸ τὸ Κεντρικὸν ταμεῖον καὶ ἀπὸ τὰ διοικητικὰ καὶ ἐπιτροπικὰ ταμεῖα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς τελῶνας, ὑποτελώνας, σταθμάρχας, εἰρηνοδίκας, συμβολαιογράφους, δημοτικούς εἰσπράκτορας, καί, κατὰ τὴν ἀνάγκην, εἰδικοὺς παρέδρους. (Ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ Β. Δ. τῆς 24 Ἰουνίου 1877 ἐπετράπη ἡ λιανικὴ πώλησις καὶ εἰς τοὺς γραμματεῖς καὶ γραφεῖς τῶν ταμείων, τοῦναντίον δ' ἀφηρέθη τὸ τῆς πωλήσεως δικαίωμα ἀπὸ τῶν εἰδικῶν παρέδρων).

2. (Κατηργήθη διὰ τοῦ ἀρθροῦ 11 τοῦ ΧΙΔ' νόμου).

3. Οἱ τελῶναι καὶ λοιποὶ ἐν τῷ πρώτῳ ἀρθρῳ ἀναφερόμενοι, ἐκτὸς τῶν ἐκπληροῦντων χρεὴ ταμιῶν, θέλουσι λαμβάνει λόγῳ προμηθείας οὐα τοῖς ἑκατόν ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ παρ αὐτῶν πωλουμένου σφραγιστοῦ χάρτου. (Ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ Δ. τῆς 24 Ἰουνίου 1877 ὤρισθη, ὅτι, πλὴν τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου τοῦ χρησιμεύοντος εἰς τὰ δικαστήρια, τοὺς συμβολαιογράφους καὶ δικαστικούς κλητῆρας, ὅλον τὸ λοιπὸν χαρτοσήμον γενικὸν (κυανῆς σφραγίδος) καὶ τὸ κινητὸν ἐπιτρέπεται νὰ πωλῇται λιανικῶς ἐπὶ ἀπολαύσει τῆς προμηθείας 1 τοῖς ἑκατόν).

τοῦτο τῆς προμηθείας αἱ ἀγορασταὶ διδούσιν ἐξωφλητικόν· ὁ δὲ ἀγορασθεὶς χάρτης χρησιμεύει ὡς ἀποδεικτικόν τῆς παρ' αὐτῶν πληρωθείσης ποσότητος εἰς τὰ ταμεῖα. Ἐξαιρουνται τῆς ἐπὶ προμηθείᾳ ἀγορᾶς τὰ διαβατήρια τὰ διὰ τοὺς κατοίκους τοῦ Βασιλείου, ἀπὸ τὰ δικαιώματα τῆς σημάνσεως τῶν ὁποίων πενήντα τοῖς ἑκατὸν παρεχωρήθησαν ἤδη παρ' ἡμῶν εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰ ὅποια ἀπ' εὐθείας τὰ δημαρχεῖα θέλουν λαμβάνει ἀπὸ τὰ ἀνήκοντα ταμεῖα. (1) Προσέτι καὶ ὁ σφραγιστός χάρτης ὁ ἐξοδευόμενος ὑπὸ τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν συμβολαιο-

4. Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγ. 1836 περὶ χαρτ. Νόμου χορηγουμένη προμήθεια δέκα τοῖς ἑκατὸν εἰς πάντα ἐμπορευόμενον σφραγιστὸν χάρτην παύει εἰς τὸ ἐξῆς.

(1) Β. Δ. τῆς 28 Μαρτίου 1835 περὶ τῶν ἐσωτερικῶν τοῦ Κράτους διαβατηρίων.

12. Τὰ ἀπὸ τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς διδόμενα διαβατήρια πρέπει νὰ ἀναγίνονται τοῦλάχιστον ἀπαξ τοῦ ἔτους, ὁ δ' αἰτῶν δὲν ἔχει νὰ πληρώσῃ κανένα δασμόν, ἐκτὸς μόνον τὰ δι' ἕκαστον διαβατήριον σημαντικὰ δικαιώματα. Τὸ δὲ ποσὸν τῶν σημαντικῶν τούτων δικαιωμάτων θέλει προσδιορισθῇ δι' ἰδιαιτέρου Διατ. καὶ τὰ μὲν ἡμίση αὐτῶν πρέπει νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ δήμου, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου τὰς ἀρχὰς ἐκδίδονται τὰ διαβατήρια, ἀφοῦ ὅμως ἐκπεσῶσι τὰ τυπωτικὰ ἔξοδα τῶν διαβατηρίων, αἱ δὲ διατεταγμέναι ἐπιθεωρήσεις θέλουσι γίνεσθαι πάντοτε δωρεάν.

Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκον. τῆς 8 Μαΐου 1881.

Τὸ δικαίωμα τῆς ὑπὲρ τῶν δήμων ἀπολαβῆς 50 % καθιερώθη κατὰ πρῶτον διὰ τοῦ ἀρθροῦ 12 τοῦ ἀπὸ 28 Μαρτίου 1835 Β. Δ. καὶ κατόπιν ἐπανελήφθη διὰ τοῦ ἀρθροῦ 12 τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου τοῦ 1836· ὁ δὲ Νόμος ΧΙΔ' τοῦ 1877 καὶ τὸ Διατ. τῆς 24 Ἰουνίου 1877 οὐδὲν σχετικὸν πρὸς τὸ προμηθεῖν δημοτικὸν δικαίωμα περιέχουσιν, ἀλλὰ πραγματεύονται μόνον περὶ τῆς ἐπὶ προμηθείᾳ λιανικῆς πώλησεως χαρτοσήμου καὶ εἰς τίνας τῶν ὑπαλλήλων ἐπιτρέπεται αὕτη. Ἐπομένως τὸ ἄρθρον 12 τοῦ εἰρημένου Β. Δ. τοῦ 1835 καὶ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ Ν. τοῦ 1836, καθ' ὅσον ἀφορῶσιν εἰς τὸ ἐπὶ τῶν διαβατηρίων δημοτικὸν δικαίωμα, διατελοῦσιν ἐν πληρεστάτῃ ἰσχύϊ.

γράφων εἰς τὰς πράξεις τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἀφίεται ἔν τῶσον εἰς τὰ ἑκατὸν κατὰ συνέπειαν διατάξεως. (1)

13. Τὰ ἔγγραφα καὶ πρακτικά, ὅσα ἔχουσι χρεῖαν τῆς ἐπισυνάψεως λευκοῦ χάρτου, καθυποβάλλονται διὰ τοῦτο πρὸ τῆς χορήγείας τῶν εἰς τὸ γενικόν, ἢ εἰς τὰ ἐπαρχιακὰ ταμεῖα. (2)
Οἱ ταμίαι δέχονται τὴν πληρωμὴν τῆς ἀξίας τοῦ προσθέτου τοῦτου χάρτου καὶ τὸ πρόστιμον ὁμοῦ, ὅταν ὁ νόμος ᾔθελε τὸ διατάττει. Πλὴν ὁ πρόσθετος λευκὸς χάρτης θεωρεῖται ὡς μὴ γενόμενος, ὅταν δὲν λάβῃ ἐπισήμως τὴν ἐπικύρωσιν ἀπὸ τῶν ταμῶν, τῶσον ἐπὶ ἑκάστου προσθέτου φύλλου, ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν ἀνήκοντος ἔγγραφου, κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον. Ἐπὶ τοῦ ἔγγραφου ἐπιτίθεται ἡ νενομισμένη ἐπισήμανσις: πωσότητος. . . . Ν. . . . τῆ. . . . Τ. Σ. Ν. Ν. ταμίαις. Ὁ σφραγιστὴς χάρτης πρέπει νὰ συναρθῇ διὰ τῆς ῥαφῆς μετὰ τὸ ἔγγραφον καὶ νὰ σφραγισθῇ ἐπὶ τῆς κλωστῆς τοῦ ῥαψίματος μετὰ τὴν σφραγιδα τῆς ὑπηρεσίας. Ἐπὶ τοῦ σφραγιστοῦ φύλλου. Ἀνήκει εἰς τὸ ἔγγραφον κτλ. (ἐπὶ τούτου πρέπει νὰ σημειωθῇ ἀκριβῶς ἡ ἡμερομηνία· ὅταν

(1) Σύμφωνα πρὸς τὸ 235 ἄρθρον τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστ. καθ' ὃ τὰ μέλη τῶν εἰρηνοδικείων, οἱ συμβολαιογράφοι καὶ οἱ κλητῆρες δὲν λαμβάνουσι προσδιωρισμένον μισθόν, ἀλλ' ἀπολαμβάνουσι μόνον τὰ τέλη καὶ δικαιώματά των· ἀλλὰ διὰ τοῦ Ν. ΡΙΖ' τῆς 29 Ἰανουαρίου 1849 οἱ εἰρηνοδίκαι καὶ οἱ εἰρηνοδικιακοὶ γραμματεῖς ὑπῆχθησαν εἰς τακτικὴν μισθοδοσίαν ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου, ἔκτοτε ἐπομένως δὲν ἰσχύει ὡς πρὸς αὐτοὺς ἡ διάταξις αὕτη. Τὸ δὲ καταλειπόμενον εἰς τοὺς συμβολαιογράφους πᾶσιν ἐκ τοῦ καταναλισκομένου χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν συντασσόμενων ὑπ' αὐτῶν πράξεων ὠρίσθη τελευταῖον διὰ τοῦ 7 ἄρθρου τοῦ Ν. ΧΙΔ' τῆς 10 Ἰουνίου 1877 «περὶ τροποποιήσεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου» μνημονευομένου καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Α' τόμῳ Δικαστ. Νόμων ὑπὸ ἀρθ. 236 Ὁργ. Δικ.

(2) Ὅρα τὰ κάτωθεν τῶν ἀρθρῶν 53 καὶ 54 καταχωριζόμενα Β. Δ. τῆς 6 Νοεμβρ. 1836 περὶ τῆς μὴ συναποστολῆς τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου εἰς τὰ ἑκτός τῆς Ἐπικρατείας στελλόμενα ἔγγραφα καὶ τῆς 23 Ὀκτ. 1836 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ἀρθρου 54 τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου. Ὅρα καὶ 8 ἀρθρ. Β. Δ. τῆς 30 Αὐγ. 1873 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΥΠΔ' Νόμου, ὀρίζον τὰς περιστάσεις καθ' αἷς ἐπιτρέπεται τοῖς ἐπαρχιακοῖς ταμίαις ἢ ἐπίθεσις κινητοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ ἔγγραφου.

δὲ ἵνα νὰ πληρωθῇ καὶ πρόστιμον, πρέπει νὰ σημειωθῇ ὡσαύτως μερικώτερον, ἀναφερομένης ἐνταύτῃ καὶ τῆς ῥήσεως τοῦ νόμου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου στηρίζεται). Διὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ σφραγιστοῦ λευκοῦ φύλλου δὲν διδεται καμμία προμήθεια.

14. Τὸ ἐπὶ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου τέλος διαιρεῖται εἰς δύο κατηγορίας, εἰς χαρτόσημον τάξεως, καὶ εἰς χαρτόσημον ἀξίας (1)

15. Ἐκαστος σφραγιστὸς χάρτης φέρει εἰς τὴν ἀριστεράν τοῦ φύλλου γωνίαν δύο σφραγίδας ἰσομεγεθεῖς, τὴν μίαν μέλαιναν ἢ ἐρυθράν, (2) τὴν ἄλλην ἀχρώματον, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐκφράζει τὸ χαρτόσημον, ἡ δὲ δευτέρα χρησιμεύει ὡς ἐλεγχος. (3) Ἀμφότεραι αἱ σφραγίδες αὗται δὲν πρέπει ποσῶς νὰ σκεπάζωνται ἀπὸ γράμματα, ἢ ἄλλως πως νὰ παραμορφώνωνται ὅταν θοελε γεῖναι χρῆσις τοῦ σφραγιστοῦ φύλλου.

16. Τὸ ἄνω ἡμικύκλιον τῆς χρωματισμένης σφραγίδος ἐμφαίνει τὴν κατηγορίαν τοῦ τέλους διὰ τῶν λέξεων χαρτόσημον τάξεως ἢ ἀξίας· εἰς δὲ τὸ μέσον τοῦ κύκλου εἶναι τὸ ποσὸν σημειωμένον τοῦ τέλους εἰς ἀριθμοὺς π. χ. 10, 3, 1, 25· καὶ εἰς τὸ κάτω ἡμικύκλιον ἡ λέξις δραχμαὶ ἢ λεπτά. (4) Τὸ χαρτόσημον τῆς ἀξίας περιέχει πρὸς τοῦτοις εἰς τὸ ἄνω ἡμικύκλιον καὶ τὰς ποσότητας ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸ τέλος ἀναλογίζεται, οἷον 41—100, 101—200, 201—300 κτλ. (5)

(1) Εἴτα προσετέθη καὶ φόρος δέκα τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου διὰ τοῦ Ν. ΧΚ' τῆς 21 Ἰουνίου 1877 περὶ προσθήκης φορολογίας 10 % ἐπὶ τῶν εἰς τὰ τελωνεῖα εἰσπραττομένων εἰσαγωγικῶν τελῶν καὶ τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου· ἀλλ' ὁ νόμος οὗτος κατηργήθη ἀκολούθως.

(2) Ἐτροποποιήθη ἡ διάταξις αὕτη διὰ τοῦ ἀρθρου 2 τοῦ Β. Διατ. τῆς 24 Ἰουνίου 1877, ὅπερ ἰδὲ ὑπὸ τὸ ἀρθρον 12 τοῦ ΧΙΔ' νόμου τῆς 10 Ἰουνίου 1877 περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου περὶ χαρτῶν.

(3) Ἀλλ' ἰδὲ καὶ ἀρθρον 3 τοῦ Β. Δ. τῆς 24 Ἰουνίου 1877.

(4) Ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἀρθρου 2 τοῦ Ν. τῆς 14 Μαΐου 1843 περὶ κτεθλοποιίας τοῦ ἐνσήμου χάρτου.

(5) Ἀλλ' ἰδὲ καὶ ἀρθρον 2 τοῦ Νόμου ΧΙΔ' τοῦ 1877 περὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ χαρτ. νόμων, δι' οὗ τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου τῆς ἀξίας ὁρίζεται εἰς 30 κλάσεις, τὸ δὲ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων εἰς 18 κατὰ τὸν προσηρητημένον τῷ νόμῳ τούτῳ πίνακα· πρὸς δὲ καὶ ἀρθρον 1 τοῦ Ν.

17. Ἡ εἰς ἔλεγχον χρησιμεύουσα ἀχρώματος σφραγίς παριστάνει εἰς ἀμφοτέρα τὰ εἶδη τῆς ἐπισφραγίσεως τὴν παράσημον τοῦ Κράτους, καλῶς εἶναι ἐγκεχαραγμένον ἐπὶ τῶν ἀργυρῶν νομισμάτων μὲ τὴν ἐπιγραφὴν εἰς τὸν γύρον Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. (1)

18. Διὰ τὴν εἰδικὴν ἐπισφράγισιν τῶν παιγνιοχάρτων, χρονολογίων, χαρτοφυλακίων περιεχόντων χρονολόγια, ὑπάρχοντες σφραγιστῆρες μικροτέρου μεγέθους, ἀλλὰ κατὰ τὰ ἄλλα ὅμοιοι μὲ τοὺς τῆς τάξεως· καὶ εἰς μὲν τὰ παιγνιοχάρτα ἡ σφραγίς τίθεται εἰς τὸν ἄσον τῆς κούπας· (2) εἰς δὲ τὰ χρονολόγια καὶ χαρτοφυλάκια εἰς τὴν ἄνω ἀριστερὰν γωνίαν τῆς σελίδος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Προσδιορισμός τῶν τιμῶν, καὶ περὶ ὑπολογισμοῦ τοῦ χαρτοσήμου τῆς ἀξίας, πρὸς δὲ καὶ περὶ τῶν τοῦ χαρτοσήμου ὑποχρεώσεων.

19. Εἰς σφραγιδοῦς 12 λεπτῶν ὑποβάλλονται τὰ ἐντὸς τοῦ Κράτους γινόμενα χρονολόγια καὶ χαρτοφυλάκια χρονολογικά. Ὅταν δὲ αὐτὰ ἔρχωνται ἔξωθεν, ὑπόκεινται εἰς ἐπισφράγισμα 25 λεπτῶν. Τὸ χαρτόσημον τῶν παιγνιοχαρτίων τῆς κατωτέρας ποιότητος εἶναι 25 λεπτῶν, τῶν δὲ τῆς καλλιτέρας 50, χωρὶς παρατήρησιν τοῦ τόπου τῆς κατασκευῆς των. (3) Τὰ τοιχοκολλητὰ χρονολόγια ὑπόκεινται ὁμοίως εἰς τὴν ἐπισφράγισιν 12 λεπτῶν, χωρὶς παρατήρησιν τοῦ τόπου τῆς ἐκδόσεώς των.

20. Τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου τῆς τάξεως διαιρεῖται εἰς ἑπτὰ κλάσεις, μὲ τὰς ἀκολουθοῦσας προσδιωρισμένας τιμὰς δι' ἕκαστον ὁλόκληρον φύλλον.

ἈΣΕΖ' τοῦ 1885, δι' οὗ τὸ μὲν τῆς ἀξίας τέλος ἐπιβάλλεται κατὰ πίνακα, περιλαμβάνοντα 39 κλάσεις, τὸ δὲ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων διαβαθμίζεται κατὰ 23 κλάσεις.

(1) Ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ Νόμου τῆς 14 Μαΐου 1843 περὶ κισθηλοποιίας τοῦ ἐνσήμου χάρτου.

(2) Ὅρα τὰ ὑπὸ τὸ ἀρθρον 9 σημειούμενα.

(3) Ὅρα τὰ ὑπὸ τὸ ἀρθρον 9 σημειούμενα.

Κλάσεις	1	Δραχ.	— 25	Κλάσεις	5	Δραχ.	3 —
"	2	"	— 50	"	6	"	5 —
"	3	"	— 1 —	"	7	"	10 —
"	4	"	— 2 —	"			

21. Τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου τῆς ἀξίας εἶναι τριάκοντα κλάσεων (1) ὡς ἐξῆς.

Κλάσεις	1	Ἀπὸ δραχ.	11	ἕως δραχ.	100	Δραχ.	— 25
"	2	"	101	"	200	"	— 50
"	3	"	201	"	300	"	— 75
"	4	"	301	"	400	"	1 —
"	5	"	401	"	500	"	1 25
"	6	"	501	"	600	"	1 50
"	7	"	601	"	700	"	1 75
"	8	"	701	"	800	"	2 —
"	9	"	801	"	900	"	2 25
"	10	"	901	"	1000	"	2 50
"	11	"	1001	"	1200	"	3 —
"	12	"	1201	"	1400	"	3 50
"	13	"	1401	"	1600	"	4 —
"	14	"	1601	"	1800	"	4 50
"	15	"	1801	"	2000	"	5 —
"	16	"	2001	"	2200	"	5 50
"	17	"	2201	"	2400	"	6 —
"	18	"	2401	"	2600	"	6 50
"	19	"	2601	"	2800	"	7 —
"	20	"	2801	"	3000	"	7 50
"	21	"	3001	"	4000	"	10 —
"	22	"	4001	"	5000	"	12 50
"	23	"	5001	"	6000	"	15 —
"	24	"	6001	"	7000	"	17 50
"	25	"	7001	"	8000	"	20 —
"	26	"	8001	"	9000	"	22 50
"	27	"	9001	"	10000	"	25 —
"	28	"	11001	"	15000	"	37 50
"	29	"	15001	"	20000	"	50 —
"	30	"	20001	" καὶ ἐπέκεινα	"	60 —	

(1) Τὸ τέλος τῆς ἀξίας ἐπιβάλλεται τανῶν κατὰ τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ Ν. ΑΣΕΖ' τοῦ 1885 πίνακα.

Αἱ μικρότεραι ποσότητες τῶν 14 δραχ. δὲν ὑπόκεινται τέλος, καθὼς καὶ αἱ ὑπερβαίνουσαι τὰς 20004 δραχ. δέονται εἰς τέλος ἀνώτερον τῶν 60 δραχμῶν. (1)

22. Εἰς χαρτόσημον τάξεως, πρώτης κλάσεως, ἡτοιμασμένων, (2) ὑπόκεινται τὰ ἀκόλουθα ἔγγραφα.—α'. "Ολαὶ ἀναφοραὶ ἰδιωτῶν, συντεχνιῶν, σωματοείων, ἰδιωτικῶν καὶ δημοτικῶν καταστημάτων, αἱ ὁποῖαι δίδονται εἰς ἀρχὴν τινα τοῦ Βασιλείου ἐκτὸς τῶν δικαστικῶν, ἢ καὶ πρὸς δημόσιόν τι κατά τοιοῦτον ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ σχῆμα καὶ ὁ τρόπος τῆς ἀναφορᾶς τῆς ἀναφορᾶς· ἐξαιροῦνται τοῦ φόρου τούτου, αἱ ἀναφοραὶ τοῦ ἐκτελέσεως καὶ κατ' ἐπανάληψιν διδόμεναι ἀναφοραὶ εἰς μίαν αὐτὴν ἀρχὴν περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, ὅταν ὁ λαμβάνων περὶ διορισμοῦ, προβιβάσμου καὶ ἐγκαταστάσεως δημοσίων ὑπηρεσιῶν, καὶ ὅταν ἀφ' οὗτοῦ ἐδόθη ἡ προλαβήσῃ αἰτήσεις παρηλθόντων ἡμέραι δεκατέσσαρες, χωρὶς νὰ δοθῇ αἰτήσεις, καὶ ὅταν ἡ νέα αἰτήσις δὲν περιέχῃ περισσοτέρους ἐξ ἐκείνων, διαλαμβάνοντας τὸ ὄνομα, τὸ ἐπίθετον καὶ τὴν τοικίαν τοῦ ἀναφερομένου, τὴν χρονολογίαν καὶ περίληψιν προλαβούσης ἀναφορᾶς καὶ τῆς ὑπομνήσεως, εἴτα καὶ τὴν ἀναλαμβάνουμένην παράκλησιν περὶ ἀπαντήσεως. (3) — β'.

(1) Ἰδὲ ἄρθρ. 2 τοῦ Ν. ΥΠΔ' ἐν συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 3 ΧΙΔ' τοῦ 1877 καὶ ἄρθρα 1—3 τοῦ Ν. ΑΣΕΖ' τοῦ 1885.

(2) Τὰ κατὰ τὰς §§ 1, 4, 5 καὶ 6 τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ Αὐγ. 1836 Νόμου περὶ χαρτοσήμου ἔγγραφα ὑπόκεινται τοῦ τελος λεπτῶν 50, κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Ν. ΧΙΔ' τῆς 10 1877. Μὴ συμπεριλαμβανομένης δὲ ἐν ταῖς ὀριζομέναις ὑπὸ τοῦ τούτου περιπτώσεσι καὶ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ἀπὸ 20 'Οκτ. 1836 Βασ. Διατ. περὶ ἐκδόσεως ἀδείας λαχείου καὶ περὶ φορολογίας αὐτῶν σημάτων τῶν γραμματίων τῶν λαχείων, ἐπεταί, ὅτι αὐταὶ αὐτὴ ἐξακολουθεῖ γινομένη δι' εἰκοσιπενταλέπτου χαρτοσήμου ἰσχύοντος καὶ νῦν τοῦ ἄρθρου τούτου. Ἐχει δὲ τὸ ἄρθρον τὴν αὐτὴν ἐξῆς :

6. Εἰς ὅλας τὰς ἐκκυβεύσεις τὰς ὑπερβαίνουσας τὰς 200 ὑπόκειται ἕκαστος λαχνὸς εἰς χαρτόσημον 25 λεπτῶν.

(3) Ἐγκύκλιος τῆς 26 Σεπτεμβρίου 1836.

4. "Ολαὶ αἱ ἀπὸ τὰς διαφόρους ἀρχὰς τοῦ Βασιλείου πρὸς τὸν βασιλέα αὐτῶν διευθυνόμεναι ἀναφοραὶ καὶ πληροφορίες, αἱ κοινὸν

τά κατάστιχα σφραγιζόμενα ἀνὰ ἓν ἀκέραιον φύλλον, ἐκ τεσσά-

μιᾶς ἀρχῆς πρὸς ἄλλην, αἱ διαταγαὶ μιᾶς ἀρχῆς πρὸς τὰς ὑποδεστέρας αὐτῆς, πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἡ καὶ πρὸς ἰδιώτας, καθὼς καὶ αἱ ἀπαντήσεις αἱ διδόμεναι ἀπὸ τὰς ἀρχὰς ἐπὶ ἀναφορῶν ἰδιώτου, δὲν ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον. Ἐπίσης δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸ χαρτόσημον ὅλαι αἱ πράξεις καὶ τὰ ἔγγραφα τὰ ἀφορῶντα τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν. Εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπάγονται καὶ τὰ ἀπὸ τὰ δημοτικὰς ἀρχὰς ἐκδιδόμενα τοιαύτης φύσεως ἔγγραφα.

2. Δὲν ὑπόκεινται ὁμοίως εἰς τὸ χαρτόσημον αἱ γινόμεναι ἀπὸ τὰς διαφόρους ἀρχὰς τοῦ Βασιλείου ἐπικυρώσεις ἐπάνω εἰς ἔγγραφα τὰ ὅποια ἐξεδόθησαν ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου, ἢ εἰς τὰ ὅποια προσετέθη ἤδη ὁ λευκὸς σφραγιστὸς χάρτης, ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ εἶδος τοῦ ἐγγράφου, ἀρκεῖ μόνον νὰ γίνηται ἡ ἐπικύρωσις ἐπάνω εἰς τὸ ἴδιον ἔγγραφο.

3. Ὅλαι αἱ ἀναφοραὶ τῶν ἰδιωτῶν, συντεχνῶν, σωματοείων, ἰδιωτικῶν καὶ δημοτικῶν καταστημάτων πρὸς τὰς διοικητικὰς, οἰκονομικὰς ἢ δημοτικὰς ἀρχὰς τοῦ Βασιλείου, ὑπάγονται εἰς χαρτόσημον τάξεως α'. κλάσεως, ἥτοι λεπτῶν 25, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ᾖ τὴν αἰτίαν τῆς ἀναφορᾶς ἢ τὸ σχῆμα αὐτῆς. Ἐκαστον δὲ ἐπισυναπτόμενον εἰς τὰς ἀναφορὰς ἔγγραφο, ἐὰν μὲν ᾖ ἀνεπικύρωτον ἀπὸ καμμίαν ἀρχήν, ὑπόκειται εἰς χαρτόσημον τάξεως β' κλάσεως, ἥτοι λεπτ. 50, ἐὰν δὲ ᾖ ἐπικυρωμένον, ὑπόκειται εἰς χαρτόσημον τάξεως γ' κλάσεως ἢ μιᾶς δραχμῆς.

4. Ὅλα τὰ πιστοποιητικά, ἀντίγραφα καὶ ἀποσπάσματα, τὰ ὅποια κατ' αἴτησιν τῶν ἰδιωτῶν ἐκδίδει ὅποιαδήποτε ἀρχὴ ἐπικυρωμένα, ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον τάξεως γ' κλάσεως ἢ μιᾶς δραχμῆς. Ἐξαιρουμένης τῆς διατάξεως ταύτης α') ὅλα τὰ ἔγγραφα τῆς ταυτότητος τῶν ἀπομάχων, τὰ ὅποια ἐκδίδουν αἱ δημοτικαὶ ἀρχαί, καὶ τὰ ὅποια δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸ χαρτόσημον ὡς χρησιμεύοντα μόνον διὰ τὸν λογιστικὸν ἔλεγχον. β') Τὰ πιστοποιητικά καὶ μαρτυρικά τὰ ἐκδιδόμενα ἀπὸ ἰδιώτας μὲ τὴν ἰδιωτικὴν μόνον ὑπογραφήν ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον τάξεως β' κλάσεως ἢ λεπτῶν 50.

5. Τὰ παρὰ τῶν ἰδιωτῶν διδόμενα ἔγγραφα ἐγγυήσεων δι' ὅποιανδήποτε ὑπόθεσιν, ὅταν μὲν ἐνδιαλαμβάνουν χρηματικὴν ποσότητα, ὑπόκεινται εἰς τὸ ἀνάλογον χαρτόσημον ἂξιαι, ἄλλως ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον τάξεως γ' κλάσεως ἢ μιᾶς δραχμῆς.

6. Αἱ πρὸς τὸν δημοσίον διδόμεναι ὁμολογίαι δι' οἰονδήποτε χρέος

ρων σελίδων, ὅσα δύνανται ποτὲ νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὰ δι-

υπόκεινται ἀνεξαίρετως εἰς τὸ ἀνάλογον χαρτόσημον ἀξίας. Εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν οἱ ἐφωδιασμένοι μὲ ἐντύπους ὁμολογίας οἰκονομικοὶ ὑπάλληλοι ἢμποροῦν νὰ μεταχειρισθοῦν αὐτάς, ἐπισυνάπτοντας τὸν ἀρμόδιον σφραγιστὸν χάρτην τῆς ἀξίας· τὸ χαρτόσημον τῶν ὁμολογιῶν αὐτῶν πληθρόναι ὁ ὑποχρεούμενος νὰ δώσῃ τὴν ὁμολογίαν ἰδιώτης.

7. Τὰ ἐνοικιαστήρια καὶ τὰ συμφωνητικὰ τὰ μεταξὺ Κυβερνήσεως καὶ ἰδιωτῶν υπόκεινται εἰς χαρτόσημον τάξεως γ' κλάσεως ἢ μιᾶς δραχμῆς, ὅταν κατὰ συνέπειαν τῶν ἐνοικιαστηρίων ἢ τῶν συμφωνητικῶν τούτων ἐξέδωκεν ὁ ἰδιώτης ὁμολογίας ἐπὶ χαρτοσήμου ἀξίας· ἂν δὲ αἱ ὁμολογίαι δὲν ἐξεδόθησαν, υπόκεινται καὶ αὐτὰ εἰς τὸ ἀνάλογον χαρτόσημον ἀξίας.

8. Αἱ εἰς τὸ ἄρθρον 25 § 3 τοῦ νόμου ἀναφερόμεναι πράξεις καὶ πρακτικὰ τῶν διοικητῶν κτλ. ἀναφέρονται μόνον εἰς γεγόμενα ἔγγραφα διὰ πειθαρχικὰς ἐξετάσεις κατὰ τῶν ὑπαλλήλων αὐτῶν ἢ τῶν ὑποδαστέρων αὐτῶν ἀρχῶν.

9. Ἡ πληρωμὴ τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν διπλωμάτων τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ὑπαλλήλων καὶ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης θέλει ἐνεργηθῇ ἀπὸ ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Βασιλείου διὰ τῆς προσθέσεως τοῦ λευκοῦ σφραγιστοῦ χάρτου εἰς τὰ διπλώματα ἐκάστου ὑπαλλήλου ἢ ἀξιωματικοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ Νόμου.

10. Ὅλα τὰ ἐξοφλητικά, τὰ ὅποια δίδουν οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν μηνιαίων μισθῶν τιν ἢ ἀπολαδῶν, υπόκεινται εἰς χαρτόσημον. Ἐπομένως κάθε ὑπάλληλος χρεωστεῖ νὰ δώσῃ χωριστὰ τὸ ἀποδεικτικὸν τοῦ μηνιαίου μισθοῦ του ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου σφραγιστοῦ χάρτου ἀξίας.

Ἐγκ. τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκον. τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1839.

Ἰνα γνωρίσητε ἂν πρέπη τις νὰ μεταχειρισθῇ ἄσημον ἢ ἔσημον χάρτην εἰς τὰς ἀναφοράς καὶ τὰ λοιπὰ παρ' αὐτοῦ εἰς τὰς διαφόρους ἀρχὰς παρουσιαζόμενα ἔγγραφα, δὲν ἔχετε ποσῶς νὰ παρατηρήσητε ἂν ὁ γράφων ἦναι ἢ ὄχι ὑπάλληλος, ἂν θέτῃ ἢ ὄχι ἀριθμὸν καὶ σφραγίδα ὑπηρεσίας ἢ ἰδιαιτέρον, ἀλλ' ἂν τὸ ἔγγραφον αὐτοῦ ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἢ ἰδιαιτέρον συμφέρον τοῦ γράφαντος. «Ὁ Νόμος πορολογεῖ τὸ συμφέρον» εἶναι ἡ γενικὴ ἀρχή, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ νόμος οὗτος στηρίζεται καὶ τὴν ὁποίαν ὅταν ἔχητε ὑπ' ὄψιν, δὲν θέλετε σφαλῆτε.

καστήρια ὡς μέσα ἀποδείξεως, καὶ τὰ ὅποια ὑποχρεοῦνται νὰ κρατῶσιν ὑπὸ τοῦ νόμου, ἢ κατὰ μερικὴν συμφωνίαν οἱ ξενο-

ποιε. Κατὰ τὴν ἀρχὴν ταύτην ὁ ὑπάλληλος ὁ ζητῶν προβιθασμόν, μετὰθεσιν, παραιτήσιν, ἀδειαν ἀπουσίας, ὁ παρουσιάζων ἀποδείξεις πληρωμῆς ἢ τὰ ἔγγραφα τῆς διαχειρίσεως τοῦ πρὸς ἔλεγχιν, ὁ ἐν εἴδει ἀπολογίας ἐξαιτούμενος τὴν ἀπαλλαγὴν προστίμων κτλ. ὑπάγεται φυσικῶς εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ χαρτοσήμου. Ἐξ ἐναντίας ἰδιώτης ἐπιφορτισθεὶς δημόσιόν τι χρέος καὶ ἀναφερόμενος καὶ πληροφορῶν περὶ πραγμάτων τὰ ὅποια δὲν ἀφορῶσι καθόλου αὐτόν ἀλλὰ τὴν ὑπηρεσίαν (ἐκτός ἂν ἦναι λόγος περὶ ἀπαιτήσεως ἀντιμισθίας ταυτόχρονης ἢ ἀμοιβῆς) δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ῥηθεῖσαν φορολογίαν. Ἀκολουθῶς πρέπει ἐπίσης νὰ ἔχῃτε ὑπ' ὄψιν, ὅτι δὲν εἶναι μόνον οἱ ἰδιῶται ὑπὸ τὴν στενὴν τῆς λέξεως ταύτης σημασίαν οἱ εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ χαρτοσήμου ὑποκείμενοι. Σωματεῖα ὁποιαδήποτε, καταστήματα δημοτικά, μοναστηριακὰ καὶ δημοτικὰ ἀρχαῖ, ὅταν πρὸς τὸ συμφέρον τῶν δῆμων καὶ τῶν μοναστηρίων ἀναφέρονται, ἐπίσης ὑπάγονται εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ χαρτοσήμου διὰ τὴν αὐτὴν προεκτεθεῖσαν ἀρχὴν. Μόνον τὸ δημόσιον ἐξαιρεῖται διὰ τὴν ἐκφραζομένην ἐν τῷ νόμῳ ἀρχὴν, ὅτι «τὸ δημόσιον δὲν φορολογεῖ τὸ δημόσιον», ἡ δὲ ἐξαίρεσις αὕτη εἶναι μοναδική καὶ ἔτι μᾶλλον ἐνισχύει τὴν γενικότητα τοῦ κανόνος. Εἶναι εὐκόλον ἄλλοθεν, εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίστασιν, νὰ διακρίνητε τὴν αἰτοῦσαν καὶ διεκδικουμένην ἀρχὴν ἀπὸ τὴν μεταβιβάζουσαν αἴτησιν καὶ ἐνεργοῦσαν ὑπηρεσίαν. Ὅταν ὁ Δήμαρχος δήμου τινὸς διεκδικῇ δικαίωμα τι τοῦ δήμου ἐκείνου ἀπ' εὐθείας, φορολογεῖται. Ὅταν ὁ αὐτὸς δῆμος διαβιβάζει αἴτησιν δημοτῶν ἢ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, δὲν φορολογεῖται, διότι τότε ἐνεργεῖ ἀπλῶς καθήκοντα ἀρχῆς· ἀλλὰ τότε ἡ φορολογία πίπτει εἰς τοὺς δημότας ἢ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, καὶ ὁ δήμαρχος δὲν δύναται νὰ δεχθῇ τὰ ἔγγραφα τῶν ἐπὶ ἀσήμου χάρτου.

Ἐγκ. τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκον. τῆς 17 Δεκ. 1880.

Τὰ ἔγγραφα τὰ εἰς τὰς δημοσίας τοῦ Κράτους ἀρχὰς ὑποβαλλόμενα παρὰ τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς καθὼς καὶ παρὰ παντὸς ἄλλου ὁμοίου καταστήματος, ἀφορῶντα δὲ ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς ἰδίας τῶν καταστημάτων τούτων ὑποθέσεις, πρέπει νὰ γράφωνται ἐπὶ τοῦ ἀρροδίου χαρτοσήμου τάξεως, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἐδ. 1 τοῦ ἀρθροῦ 22 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγ. 1836 Νόμου περὶ χαρτοσ. ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἐδ. 2 τοῦ ἀρθρ. 2 τοῦ ἀπὸ 10 Ἰουνίου 1877 ΧΙΔ' ὁμοίου Νόμου.

δόχοι, οἱ παντὸς εἵδους ἔμποροι, οἱ τραπεζίται, οἱ ἐπὶ τῶν συναλλαγματικῶν πράκτορες, οἱ ἐργοστασιάρχαι, οἱ τεχνῖται, οἱ ἀρχηγοὶ ἰδιωτικῶν ἔργων, οἱ μεσῖται, αἱ ἐμπορικαὶ ἐταιρίαι, οἱ διαχειρισταὶ καὶ ἐπιστάται ἰδιωτικῶν κτημάτων, οἱ ἐργολᾶοι δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἔργων, ὑπηρεσίῳ καὶ προμηθεύσει. Πρὸς τοῦτοις τὰ ὑπὸ τῶν δικηγόρων καὶ κλητῆρων κρατούμενα ταμιακὰ βιβλία καὶ τὰ εὐρετήρια τῶν συμβολαιογράφων, καὶ προσέτι τὰ ἐκ τούτων τῶν καταστίχων εἰς ἰδιωτικὴν χρῆσιν καὶ ὑπὸ ἰδιωτικὴν ὑπογραφὴν ἐκδιδόμενα ἀποσπάσματα καὶ ἀντίγραφα ὅταν ὅμως ταῦτα, δηλ. τὰ ἀποσπάσματα καὶ ἀντίγραφα, ἐπέχωσι χώραν συμβολαίων ἢ ἀποδεικτικῶν, τότε υποβάλλοντα εἰς χαρτόσημον ἀξίας. (1)—γ'. Τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 3 καὶ 4 τοῦ περὶ τύπου νόμου τῶν 11|23 Σεπτεμβρίου 1883 διαταττόμενα κατάστιχα καὶ κατάλογοι, τὰ περιέχοντα τευλάχιστον τέσσαρας σελίδας (2)—δ'. Τὰ κατὰ συνέχειαν ἐπισυναπτόμενα φύλλα τῶν ἐγγράφων ἐκείνων τὰ ὅποια ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον ἀξίας, (3) ἐξαιρουμένων τῶν εἰς χαρτόσημον τάξεως ὑποκειμένων ἐγγράφων, τῶν ὁποίων τὰ κατὰ συνέχειαν φύλλα υποβάλλονται εἰς τὸ αὐτὸ τέλος τῆς τάξεως, εἰς τὸ ὅποιον κατὰ τὸν νόμον υποβάλλεται αὐτὸ τὸ πρῶτον φύλλον. (4)—ε'. Τὰ εἰς χωριστὸν φύλλον διδο-

(1-2) Ὅρα ἄρθρον 3 τοῦ Ν. ΤΑΖ' τῆς 31 Ὀκτ. 1869, καὶ ὅτι τὰ κατάστιχα τὰ ἀναφερόμενα ἐν ταῖς §§ 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 22 καὶ ἐν τῇ § 3 τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ παρόντος νόμου ὑπόκεινται εἰς τὸ τέλος λεπτῶν 5 κατὰ πᾶν ἀκέραιον φύλλον ἐκ τεσσάρων σελίδων, ἐὰν ἕκαστον φύλλον δὲν ὑπερβαίνει τὸ διπλάσιον τοῦ μεγέθους χαρτοσήμου· ὑπερβαίνοντα δὲ τὰ φύλλα τὸ μέγεθος τοῦτο, ὑπόκεινται εἰς τέλος λεπτῶν δέκα ἕκαστον· καταβάλλεται δὲ τὸ τέλος εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον μετὰ τὴν ἀρίθμωσιν καὶ μονογράφωσιν ὅλου τοῦ καταστίχου γενομένην ἐν μὲν τῇ εἴρᾳ τοῦ πρωτοδικείου παρὰ τοῦ προέδρου αὐτοῦ ἀλλαχοῦ δὲ παρὰ τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδίκου.

(3) Ὅρα Β. Δ. τῆς 14 Σεπτ. 1873, δι' οὗ ἐπετράπη ἡ ἐπίθεσις κινητοῦ χαρτοσήμου, καὶ Β. Δ. τῆς 11 Ἰουλίου 1875, δι' οὗ κηρύσσονται ἀνεπίδεκτοι ἐπιθέσεως κινητοῦ χαρτοσήμου αἱ πράξεις τῶν ἐκουσίῳ καὶ ἀναγκαστικῶν πλειστηριασμῶν.

(4) Διὰ τοῦ 2 ἄρθρου τοῦ Ν. Σ' ὠρίσθη, ὅτι ἐπὶ δικῶν πενήτων

μενα αποδεικτικά πληρωμῆς ποσότητος ἐπέκεινα τῶν 10 δραχμῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐφθασε νὰ προπληρωθῇ τὸ χαρτόσημον τῆς ἀξίας. (1)—Ἡ ἐξόφλησις εἶναι ἀφορολόγητος, ὅταν γίνῃ ἐπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων ἐγγράφων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπεβλήθη τὸ τέλος τῆς ἀξίας. (2)—ς'. Τὰ διὰ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Κράτους διακατήρια, ὅταν χρησιμεύωσι δι' ἓν μόνον ταξείδιον, ἢ δίδονται διὰ τρεῖς μῆνας, καὶ ὄχι περισσότερον. (3)

τὰ κατὰ συνέχειαν πρόσθετα φύλλα τῶν ἀποφάσεων θέλουσι γράφεσθαι τῶν μὲν εἰρηνοδικειῶν εἰς χαρτόσημον δ' κλάσεως, τῶν δὲ ἀνωτέρων δικαστηρίων εἰς χαρτόσημον γ' κλάσεως.

(1) Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ Β. Δ. τῆς 30 Αὐγ. 1873 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΥΠΔ' Νόμου ἐπετρέπη ἡ ἐπίθεσις κινητοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἐγγράφων τούτων.

(2) Διζασφῆται τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου δι' ἐγκυκλίου τοῦ Υπουργ. τῶν Οἰκον. τῆς 31 Μαΐου 1857.

3. Τὰ ἀποδεικτικά πληρωμῆς ἢ τριπλότυπα γραμμάτια τῶν ταμείων, τὰ ἐκδιδομένα εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῶν ὁμολογιῶν ἢ τῶν ὁσέων, ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον α' κλάσεως ἢ λ. 25 (ἀρθ. 22 § 5 τοῦ Ν.).

4. Τὸ χαρτόσημον τῶν ἐγγράφων τούτων πληρῶνει ὁ ἀγοραστὴς, διὰ τοῦτο ἀπαγορεύεται τοῖς ταμίαις νὰ ἐκδώσουν τὸ ἀπαιτούμενον γραμμάτιον παραλαβῆς ἢ νὰ παραδώσουν τοῖς ἀγορασταῖς τὰ πωλητήρια ἢ τὰ ἔγγραφα τῆς προικοκτησίας πρὸ τῆς πληρωμῆς τοῦ τέλους τοῦ χαρτοσήμου (ἀρθ. 38 τοῦ Ν.). Τὸ ἀρθρον 3 τῆς παρούσης ἐγκυκλίου δὲν δύναται νὰ προσαρμολῇ εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῶν ὁμολογιῶν, αἱ ὁποῖαι ὑπογραφῆσαι διευθύνθησαν εἰς τὰ διάφορα ταμεῖα πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς παρούσης, διότι αἱ ὁμολογίαι αὗται δὲν ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ χαρτόσημον ἀξίας, καὶ εἰς τοιαύτην περίστασιν οἱ ἀρμόδιοι ταμίαι θέλουν ἐπισυνάπτει εἰς τὸ γραμμάτιον παραλαβῆς τὸ ἀνάλογον χαρτόσημον ἀξίας, τὸ ὅποῖον χρεωστοῦν νὰ πληρώσουν ἀμέσως οἱ παραδίδοντες τὰ χρήματα. (ἀρθ. 29 § 7 τοῦ νόμου).

(3) Ἰδὲ Δ. τῆς 28 Μαρτίου 1835 ἐν σελ. 437 ὑποσ.

Σημειωτέον προσέτι, ὅτι, ἐκδιδομένου φορτωτικοῦ ἐγγράφου εἰς πολλὰ ἀντίγραφα, τὸ νόμιμον χαρτόσημον καταβάλλεται οὕτως, ὥστε εἰς ἕκαστον καὶ ἐπέκεινα ἀντίγραφο φέρει ἕκαστον χαρτόσημον τάξεως 25 λεπτῶν, κατὰ Δ. 27 Νοεμβρίου 1836 περὶ χαρτοσήμου τῶν φορτωτικῶν ἐγγράφων, ὃ ἰδὲ ὑπὸ 11 παράγραφον ἀρθροῦ 24.

23. Εἰς χαρτόσημον τάξεως δευτέρας κλάσεως, ἦτοι 50 λεπτῶν, ὑπόκεινται τὰ ἐξῆς ἔγγραφα. (1)—α'. "Ολαί αἱ πράξεις, προσκλήσεις καὶ πρακτικὰ τῶν εἰρηνοδικῶν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἐπ' ἀναγορᾷ διαδικασίας καὶ τῆς ἀποπείρας πρὸς συμδιδασμόν, ἐκτὸς τῶν ἀποφάσεων. (2)—β'. Αἱ ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν διδόμεναι ἀφέσεις εἰς τοὺς στρατιώτας καὶ ὑπαξιωματικούς μέχρι τοῦ ἐπιλοχίου αὐτοῦ.—γ'. "Ολα τὰ κατὰστιχα, ὅσα κατὰ τὸν παρόντα νόμον ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον τάξεως 25 λεπτῶν, ὅταν, ὑποβαλλόμενα εἰς τὴν εἰδικὴν ἐπισφράγισιν, ἔχωσι σχῆμα μεγαλειότερον τοῦ σφραγιστοῦ χάρι-
του. (3)—δ'. "Ολα τὰ μὴ ἐπικυρωμένα ἀντίγραφα καὶ ἀποσπάσματα, ὅστις καὶ ἂν ᾔθελεν εἶσθαι ὁ ἐκδότης των, ἀρκεῖ μόνον νὰ χρησιμεύωσιν εἰς ἰδιωτικὰς ὑποθέσεις. (4)—ε'. "Ολα τὰ ἔγγραφα ὅσα μὴ ὑποκείμενα ἀπ' ἀρχῆς κατὰ τὸν νόμον εἰς ἐπισφράγισιν, πρόκειται ἤδη νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὰ δικαστήρια, ἢ εἰς ἄλλην δημόσιον ἀρχήν. (5)

(1) Εἰς χαρτόσημον τάξεως λεπτῶν πενήκοντα ὑποβάλλονται οὐνάμει τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Ν. ΧΙΔ' τῆς 10 'Ιουνίου 1877 καὶ αἱ διασαφήσεις καὶ αἰτήσεις ἀποταμιεύσεως, ἀναγνωρίσεως, ἀναλώσεως καὶ ἀποστολῆς ἐμπορευμάτων, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐνός τῶν ἀντιτύπων ἐκάστης.

(2) Ἄλλ' ὅρα ἄρθρον 4 τοῦ ΧΙΔ' Νόμου τῆς 10 'Ιουνίου 1877, καθ' ὃ οἱ ἐπὶ δικαστηρίου συμδιδασμοὶ ὑποβάλλονται εἰς χαρτόσημον ἀξίας, ὥστε ἐγίνοντο ἐνώπιον συμβολαιογράφου.

(3) Ὅρα ἄρθρον 3 τοῦ Ν. ΤΑΖ' τῆς 31 Ὀκτ. 1869, περὶ οὗ ἀναφέρονται τὰ δεόντα καὶ ἐν σημειώσει ὑπ' ἀριθ. (1-2) ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 2^{ον} παρόντος νόμου, σελ. 446.

(4) Ὅρα Ἐγκ. τῆς 25 Σεπτ. 1836 ἄρθρ. 3 καὶ 4 § 6' ὑπὸ τὸ ἄρθρον 22 παρόντος νόμου.

(5) Διὰ τοῦ Β. Δ. τῆς 18 Ἀπριλ. 1880 ἐν συνδ. πρὸς τὸ Δ. τῆς 30 Αὐγ. 1873 ἐπιτρέπεται ἡ διὰ κινητοῦ χαρτουσήμου σήμαναι αὐτῶν. Ἔπονται τὰ Διατ. ταῦτα:

Δ. τῆς 18 Ἀπρ. 1880 περὶ χαρτ. ἐξοφλήσεως ἐνταλμάτων
δι' ἐκτέλεσιν δημοσίων ἔργων κτλ.

1. Τὸ τέλος χαρτ. τάξεως, τὸ διὰ τοῦ ἐδ. ε' τοῦ ἄρθρ. 23 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγ. 1836 Ν. περὶ χαρτ. ἐπιβαλλόμενον ἐπὶ τῶν πιστοποιησεων

24. Εἰς χαρτόσημον τάξεως, τρίτης κλάσεως, ἦτοι μίσε δραχμῆς, ὑπόκεινται. (1)—α'. Ὅλαι αἱ ἀναφοραὶ ἀπαιτήσεων παρὰ ταῖς δικαστικαῖς ἀρχαῖς. (2)—β'. Αἱ πράξεις τῶν δικαστικῶν

τῶν παρὰ τῶν μηχανικῶν ἐκδιδόμενων πρὸς βεβαίωσιν ἐκτελέσεως δημοσίων ἔργων, ἐπιτρέπεται νὰ εἰσπραχθῇ καὶ δι' ἐπιθέσεως τοῦ ἀρμοδίου κινητοῦ χαρτοσήμου διαγραφομένου διὰ τῆς σφραγίδος τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἐκδιδούσης τὴν πιστοποίησιν ἀρχῆς, καθ' ὃν τρόπον κελεῖται ἡ τελευταία παράγραφος τοῦ ἀρθροῦ 5 τοῦ ἀπὸ 30 Ἀυγούστου 1873 ἡμ. Διατάγματος.

2. Τὸ τέλος τοῦ χαρτ. τῆς ἀξίας, εἰς ὃ ὑποβάλλονται οἱ ἐργολάβοι διὰ τὸ ἀντίτιμον τῶν παρ' αὐτῶν ἐκτελουμένων δημοσίων ἔργων, πληρῶνεται κατὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν τῆς πληρωμῆς χρηματικῶν ἐνταλμάτων.

(Σημειωτέον, ὅτι ἀπεφάνητο διὰ τῆς ἐγκ. τῆς 20 Ὀκτ. 1873 τὸ Ὑπουργεῖον, ὅτι, οὐδεμίαν περὶ χαρτ. εἰδικὴν διάταξιν περὶ ἐπιστολῶν περιεχόντων τῶν νόμων περὶ χαρτ., δεόν καὶ αὗται νὰ ἐξετάζωνται ὡς πρὸς τὴν ἐπιθ. τοῦ χαρτοσήμου δίκην ἰδιωτικῶν ἐγγράφων ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν· ὅθεν ὅποτε ἀποτελοῦσιν αὗται ἀποδείξεις ἐξοφλήσεως χρέους, καθ' οὗ τὴν συνομολόγησιν δὲν ἐπληρώθη τὸ νόμιμον τέλος χαρτοσήμου, τὸ τε τέλος τοῦτο ὡς καὶ τὸ πρόστιμον ἐπιβληθῇ· σονται ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς· ἂν δ' αὗται ἀφορῶσιν εἰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις ὑπόκεινται εἰς τὸ ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων ἐπιβαλλόμενον τέλος χαρτοσήμου.

(1) Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 5 τοῦ Ν. ΧΙΔ' τῆς 10 Ἰουλίου 1877 ὠρίσθη, ὅτι ὑποβάλλεται εἰς τέλος χαρτοσήμου ἡ ἐγγράφη τῶν ὑποθέσεων εἰς τὰ πινάκια τῶν δικαστηρίων· πρὸς τοῦτο δὲ θέλει ἐπιτίθεσθαι εἰς τὴν οἰκίαν στήλην τοῦ πινακίου κινητὸν χαρτόσημον, ἐπὶ μὲν ἐγγραφῶν εἰς τὰ Πρωτοδικεῖα δραχμῆς μιᾶς, ἐπὶ δὲ τῶν εἰς τὰ Ἐφετεῖα δραχμῶν δύο, παρὰ δὲ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ δραχμῶν τριῶν. Ἐπίσης διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀρθροῦ ὠρίσθη, ὅτι ὑποβάλλονται εἰς χαρτόσημον τάξεως δραχμῆς ἡς τὰ τελωνιακὰ δηλωτικὰ καὶ διαβατήρια καὶ αἱ εἰς τὰ τελωνεῖα ἰδόμεναι φορτωτικαί· ὡς πρὸς τὰ τελευταῖα δὲ ἐπιτρέπεται καὶ ἡ χρημ. κινητοῦ χαρτοσήμου κατὰ τὸ ἀρθρον 4 τοῦ Β. Διατ. τῆς 27 Ἰουνίου 1877 περὶ ἐντύπων τελωνιακῆς ὑπηρεσίας.

(2) Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 6 τοῦ Ν. ΥΠΔ' τῆς 30 Ἰουλίου 1873 ὠρίσθη, ὅτι πᾶσα κλήσις ἐνώπιον δικαστηρίου ἢ εἰσηγητοῦ μὴ συντασσομένη τοῦ ἀναλόγου χαρτοσήμου ἐπάγει κατὰ μὲν τοῦ υπογράφαντος αὐτοῦ δικηγόρου ποινὴν χρηματικὴν 25—100 δραχμῶν, κατὰ δὲ τοῦ ἐπι-

κλητῆρων. (1) — Ἀλλὰ δὲν ὑπόκεινται εἰς αὐτὴν τὴν ἐπισφράγι-
σιν τὰ πρωτόκολλα τῶν δικαστικῶν κλητῆρων, τὰ διὰ τὴν ἐπι-
δρῶσιν τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων, ἢ ἄλλου ὁποιοῦδήποτε ἐγγρά-
φου. — γ'. "Ὅλα τὰ ἀντίγραφα τῶν διαληφθέντων ἐγγράφων,
ὅποια οἱ κλητῆρες κοινοποιοῦσιν εἰς τοὺς διαδίκους, ἐξαιρουμέ-
νων ἐκεῖνων, ὅσα ἐκδιδόμενα ἀπὸ τὰ δικαστήρια καὶ εἰρηνοδικοῦ
καὶ δὲν ὑπόκεινται εἰς ἐπισφράγισιν. — δ'. Τὰ ἐπικυρωμένα ἐγ-
γραφα, ἀποσπάσματα καὶ ἀντίγραφα, τὰ ἀπὸ τοὺς συμβολαιο-
γράφους καὶ τὰ δικαστήρια ἐγχειριζόμενα πρὸς τοὺς διαδίκους
καὶ διὰ τὸ συμφέρον αὐτῶν, ἀφοῦ διὰ τὸ πρωτότυπον φθάσῃ
ἐπληρώθη ἤδη τὸ ἀνήκον τῆς τάξεως ἢ τῆς ἀξίας τοῦ χαρτοσή-
μου τέλος. — ε'. "Ὅλα τὰ ὑπὸ ἰδιωτικὴν ὑπογραφὴν ἐγγράφα,
τὰ ὅποια δύνανται νὰ παρουσιασθῶσιν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων
ὡς μέσα ἀποδείξεως, (2) μὴ ἐξαιρουμένων μηδ' αὐτῶν τῶν ὀλο-
γράφων διαθηκῶν· περιπλέον τὰ διπλόγραφα καὶ ἀντίγραφα τῶν
ὑποκειμένων εἰς χαρτόσημον ἀξίως ἐγγράφων. — ς'. Αἱ ἀποδεί-
ξεις τῶν συμβολαιογράφων καὶ τῶν δικαστηρίων διὰ τὰ παρα-
κατατιθέμενα εἰς αὐτοὺς ἐγγράφα. — ζ'. "Ὅλα τὰ πρακτικὰ καὶ
ἀποφάσεις τῶν διαιτητῶν, ὅταν οὗτοι παραλαμβάνωνται ἐκ τῶν
τῶν δικαστηρίων· ἄλλως ἐπιβάλλεται ἐκεῖνο τῆς τάξεως τὸ τέλος,
τὸ ὅποτον ὁ νόμος διατάττει διὰ τὰ πρακτικὰ καὶ ἀποφάσεις τοῦ
ἀρμοδίου δικαστηρίου. — η'. "Ὅλα τὰ δικαστικὰ ἐγγράφα καὶ
συζητήσεις τὰ παρὰ τῶν ἰδιωτῶν ἢ τῶν πληρεξουσίων καὶ συ-
νηγόρων των· πρὸς τοῦτοις αἱ κοινοποιήσεις δικηγόρων πρὸς

θόντος αὐτὴν δικαστ. κλητῆρος προσωρινὴν παῦσιν ἐνὸς μηνός, ἣν ἐπι-
βάλλει τὸ Πρωτοδικεῖον ἢ Ἐφετεῖον κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης.

(1) Ἐπιτρέπεται ἡ ἐπισύναψις σφραγιστοῦ χάρτου διὰ τοὺς κλητῆ-
ρας ὅταν τὸ ταμεῖον δὲν ἔχη τὸν προσήκοντα σφραγιστὸν χάρτην, κατὰ
τὸ ἀρθρον 1 τοῦ Δ. 23 Ὀκτωβρίου 1836, ὃ ἰδὲ ὑπὸ τὸ ἀρθρον 54 πα-
ρόντος νόμου.

(2) Ὅρα ἀρθρον 6 τοῦ ΡΙς' τῆς 18 Δεκεμβρίου 1865, καθ' ὃ πᾶν
ἀντέγραφον ἢ οἰονδήποτε ἐγγράφον, δι' οὗ ὁμολογεῖται τιμήματι,
παροχή ἢ ἀντιπαροχή, ἀνωτέρα τοῦ πρὸς μείωσιν τέλους ἐν τῷ συμβο-
λαίῳ εἰκονικῶς συμφωνηθέντος τιμήματος κτλ. εἶναι ἀπαράδεκτον ἐνώπιον
οἰαςδήποτε ἀρχῆς, ἐὰν μὴ συνοδεύηται ὑπὸ τῆς ἀποδείξεως τῆς
πληρωμῆς τοῦ εἰς τὸ ἀποκρυβέν ἀναλογούντος τέλους καὶ τοῦ προστίμου.

δικηγόρους, καὶ τὰ παρ' αὐτῶν διδόμενα ἀντίγραφα, αἱ γνωμοδοτήσεις καὶ τὰ ὑπομνήματα τῶν νομοδιδασκάλων, αἱ ἀναφοραὶ τῶν ἐκτιμητῶν, καὶ τελευταῖον τὰ ἰσοζύγια τῶν πιστώσεων καὶ χρεῶν. (1)—θ'. Τὰ διὰ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Κράτους διαδατήρια, τῶν ὁποίων ἡ διάρκεια ἐκτείνεται ἀπὸ 3 μηνῶν καὶ ἐπέκεινα μέχρις ἑνὸς ἔτους. — ι'. Αἱ ἄδειαι ὀπλοφορίας καὶ διαμονῆς διὰ τοὺς ξένους μέχρι τριῶν μηνῶν. — ια'. Τὰ παντὸς εἶδους φορτωτικά ἔγγραφα (2) καὶ τὰ συμφωνητικά δι' ἀγώγιον ἀμαξῶν ἢ ναυλον πλοίου. — ιβ'. Τὰ μαρτυρικά τῶν σχολείων καὶ δι-

(1) Ἐπιτρέπεται χρῆσις κινητοῦ χαρτοσήμου κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ Β. Δ. τῆς 30 Αὐγούστου 1873 καὶ ἐπὶ τῶν ἰσοζυγίων τῶν πιστώσεων καὶ χρεῶν, ὡσάκις δὲν βεβαιοῦται ἐπ' αὐτῶν ἡ ἐξόφλησις, τοιαῦτα δὲ θεωροῦνται οἱ μεταξὺ τῶν συναλλαττομένων κοινοποιούμενοι περιοδικῶς ἢ εἰς τεταγμένας προθεσμίας λογαριασμοὶ μετὰ ἢ ἀνευ τόκου ἀμοιβαίων πιστοχρεώσεων.

(2) Δ. τῆς 27 Νοεμβρίου 1886 περὶ χαρτοσήμου τῶν φορτωτικῶν ἔγγραφων.

1. Ὅταν φορτωτικὸν ἔγγραφον ἐκδίδεται εἰς πολλὰ ἀντίγραφα, τὸ νόμιμον χαρτόσημον θέλει ἐξαρκεῖ (Γρ. καταβάλλεσθαι) τοιαυτοτρόπως, ὥστε εἰς δύο ἀντίγραφα νὰ φέρῃ ἕκαστον χαρτ. τάξεως 50 λεπτῶν, εἰς δὲ τρία ἀντίγραφα τὸ μὲν πρῶτον νὰ φέρῃ χαρτ. 50 λεπτῶν τὰ δὲ λοιπὰ δύο ἕκαστον 25 λεπτῶν, εἰς δὲ τέσσαρα καὶ περιπλέον ἕκαστον νὰ φέρῃ τὸν ἐλάχιστον ὅρον τοῦ χαρτ. τάξεως 25 λεπτῶν. (Σημειωτέον, ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Ν. ΧΙΔ' ὠρίσθη, ὅτι αἱ εἰς τὰ ταμεῖα διδόμεναι φορτωτικαὶ ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον τάξεως δραχμῆς μιᾶς).

2. Εἰς τὰ ἐκδιδόμενα εἰς πολλὰ ἀντίγραφα φορτωτικά ἔγγραφα πρέπει διὰ τὸν ἔλεγχον καὶ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς νομίμου ποινῆς νὰ σημειώνηται ῥητῶς τὸ ποσὸν τῶν ἀντιγράφων, ἂν ᾖ τὸ πρῶτον ἢ τὸ δευτέρον.

3. Εἰς τοὺς ιδιώτας συγχωρεῖται κατὰ τὰ ἄρθρα 7 καὶ 8 τοῦ περὶ χαρτ. Ν. νὰ κάμωσι νὰ σφραγίζωνται τὰ σχέδια διὰ τὰ φορτωτικά ἔγγραφα ἀμέσως εἰς τὸ Σφραγιστήριον κατὰ τὸν κεκανονισμένον τρόπον.

4. Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ περὶ χαρτ. Νόμου θέλουσιν τυπωθῇ εἰς τὸ εἶδος μὲ ἐξοδα τοῦ Σφραγιστηρίου καὶ τὰ φορτωτικά ἔγγραφα εἰς γενικὸν τύπον τῆς ἐκφράσεως καὶ μὲ κενὰς θέσεις, πληρωθησομένας εἰς τὴν ἔκδοσιν, διγλώσσα εἰς τε τὸ ἑλληνικὸν καὶ τὸ ἰταλικόν· διὰ δὲ τὰ τυπωτικά θέλουσιν εἰσπράττεσθαι παρὰ τὸ ἀρμόδιον χαρτ. 1 δραχμῆς, 50 ἢ 25 λεπτῶν, καὶ πέντε λεπτὰ δι' ἕκαστον ἀντίτυπον.

Ἐγκύκλιος τῆς 1 Σεπτεμβρίου 1877.

Διὰ τοῦ τελευταίου περὶ χαρτ. Νόμου ΧΙΔ' τῆς 10 Ἰουνίου ε. αἱ φορτωτικαὶ ὑπεβλήθησαν εἰς τέλος χαρτ. Ἡ διάταξις αὕτη νὰ ληθῇ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν γραφομένης τῆς φορτωτικῆς ἐπὶ ἐνσήμων ἐν πῶν. Αἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συντασσόμεναι φορτωτικαὶ πρέπει νὰ χαρτοσημαίνωνται δι' ἐπιθέσεως κινητοῦ χαρτ. ὅταν προσάγωνται εἰς τὰ τελωνιακά, ἀρχάς. Ὅσακις δ' αἱ τελωνιακαὶ ἀρχαὶ ἐπιτρέπουσι παραλαβὴν τῶν ἐμπορευμάτων ἐπὶ τῇ βάσει ἀποδείξεως τοῦ οἰκείου πρακτορείου, ἡ ἀπόδειξις αὕτη τόπον ἐπέχουσα φορτωτικῆς, ὑπόκειται εἰς τὸ αὐτὸ τέλος κινητοῦ χαρτοσήμου.

Ἐγκύκλιος τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1877.

Κοινοποιούντες ὑμῖν παρὰ πόδας τὴν ὑπ' ἀριθ. 52590 ἀπὸ 14 τριμηνὸς ἐγκύκλιον διαταγὴν μας πρὸς ἀπάσας τὰς τελωνιακάς ἀρχάς, προσθέτομεν ὅτι πᾶσα περὶ φορτωτικῶν προηγουμένη τοῦ νόμου ΧΙΔ' διαταγὴ ἢ ἐγκύκλιος δὲν ἰσχύει ἐφεξῆς, καὶ ὅτι αἱ φορτωτικαὶ ἐν γένει ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσ. δραχμῆς μιᾶς τάξεως, συντασσόμενου τοιοῦτου χαρτ. τοῦ εἰς τὴν τελωνιακὴν ἀρχὴν παρουσιαζομένου ἀνὰ τὸν τύπον. Λαβόντες ἀφορμὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας κοινοποιοῦμεν ὑμῖν τὰ ἐκτελεστέα : Διὰ τὰ ἐξαγόμενα καὶ μεταφερόμενα ἐν γένει ἐμπορεύματα προϊόντα ὑποκείμενα ἢ μὴ εἰς ἐξαγωγικὸν τέλος ἢ ἔγγειον φόρον πληροφόρονον εἰς τὰ τελωνεῖα, οφείλετε νὰ ζητήτε πρὸ τῆς ἐκδόσεως ἀδείας ἀπόπλου ὅπως ὁ πλοίαρχος παρουσιάξῃ ὑμῖν τὰς εἰς χεῖρας τοῦ φορτωτικῆς διὰ νὰ παραβάλλητε τὸ περιεχόμενον αὐτῶν πρὸς ἐκείνων σχετικῶν διασαφήσεων. Αἱ φορτωτικαὶ αὗται κατὰ τὸ ἐδ. γ' τῆς ἀρθ. 5 τοῦ νόμου ΧΙΔ' δεόν νὰ ᾖναι συντεταγμέναι ἐπὶ ἐνσήμου φύλλου ἢ ἐπὶ φύλλου λαβόντος κατόπιν ἐν τῷ Ἐθν. Σφραγιστηρίῳ τὴν ἐννομισμένου χαρτ. σφραγίδα. Παρατηροῦμεν προσέτι, ὅτι πρὸς ἐνδοκίαν τῆς ναυτιλίας διετάχθη τὸ Ἐθν. Σφραγιστήριον οὐ μόνον τὰς φορτωτικὰς, ἀλλὰ καὶ τὰ δηλωτικὰ τὰ ὑπὸ ἐταιριῶν ἢ ἀτόμων πρὸς χρῆσιν τῆς ἐμπορίας αὐτῶν κατὰ ἴδιον τύπον ἢ εἰς ξένας γλώσσας συντεταγμένα νὰ δέχεται εἰς σφράγισιν, ὅπερ παραγγέλλονται αἱ τελωνιακαὶ ἀρχαὶ νὰ γνωστοποιήσωσι πρὸ πάντων εἰς τὰ πρακτορεῖα τῶν ἀτμοπλοικῶν ἐταιριῶν. Ἐπὶ τέλους ἀναγκαζόμεθα μαθόντες τὰ γενόμενα ἐν τῇ τελωνιακῇ περιφερείᾳ νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ περιλαμβάνωνται ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ διασαφήσει ἐμπορεύματα προορισμὸν ἔχοντα ἄλλα μὲν τοπικὴν κατανάλωσιν, ἄλλα δὲ ἀποταμιεύσει.

Ἐπομένως ὀφείλετε νὰ ζητῆτε τὴν κατάθεσιν ἰδίας διασαφήσεως διὰ τὰ ἀποταμιευθεσόμενα καὶ ἑτέρας διὰ τὰ πρὸς τελωνισμὸν φερόμενα.

Ἐγκ. τῆς 26 Ἀπριλίου 1878.

Ἀπαντῶντες εἰς τὴν ἐρώτησιν ὑμῶν, περὶ τοῦ ἂν ὑποβάλλωνται εἰς τέλος χαρτ. αἱ φορτωτικαὶ τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγομένων ἐμπορευμάτων καὶ ὅταν ἡ παραλαβὴ τῶν ἐμπορευμάτων ἐπιτρέπηται δυνάμει ἀποδείξεως τοῦ οἰκείου Πρακτορείου, τόπον τῆς φορτωτικῆς ἐπεχούσης καὶ ὑπαχθείσης εἰς τέλος χαρτ. κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 17866 ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου 1877 ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου, σὰς παρατηροῦμεν, ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἐπιβληθῇ διὰ τὸ αὐτὸ ἔγγραφον διπλοῦν τέλος καὶ ἐπομένως ἐν περιπτώσει παραδόσεως εἰς τὸ Τελωνεῖον τοιούτων φορτωτικῶν, ὅπερ ὁ πλοίαρχος τοῦ ἀτμοπλοίου δὲν ὑποχρεοῦται νὰ πράξῃ κατὰ τὴν 1 § τῆς ὑπ' ἀρ. 42700 π. ε. ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου, δὲν θέλουν αὐταὶ ἐπισημαίνεσθαι.

Ἐγκύκλιος τῆς 17 Ἰουνίου 1880.

Ὁ Νόμος ΧΙΔ' ἐν τέλος χαρτ. ἐνόησε νὰ ἐπιβάλλῃ ἐπὶ τῶν φορτωτικῶν ἐπομένους πᾶσα ἀπόδειξις ἢ ἄδεια πρακτορείου περὶ παραλαβῆς ἐμπορευμάτων ἐκ τοῦ Τελωνείου, ἐκδιδομένη ἐπὶ τῇ βᾶσει φορτωτικῆς, δι' ἣν ἐπληρώθη τὸ νόμιμον ἐκ μιᾶς δραχμῆς τέλος, ἀναμφιβόλως δὲν ὑπόκεινται εἰς ἄλλην σήμανσιν, καθόσον τοῦτο ἐὰν ἐπετρέπετο ἤθελεν εἶσθαι πληρωμὴ διπλοῦ φόρου δι' ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.

Ἐγκύκλιος τῆς 13 Αὐγούστου 1880.

Προκειμένου περὶ φορτώσεως ἐνὸς πλοίου ὑφ' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φορτωτοῦ καὶ διὰ τὸν αὐτὸν λιμένα ἐπιτρέπεται εἰς τοῦτον νὰ ἐκδώσῃ μίαν καὶ μόνην φορτωτικὴν, ὅταν ἀποπερατώσῃ τὴν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου, ἐννοεῖται, φόρτωσιν τοῦ ἐμπορευματοῦ του καὶ πληρώσῃ ἐν τέλος χαρτοσήμου· ἀδιάφορον δὲ ἐὰν μέχρι τέλους τῆς φορτώσεως ταύτης ἔτυχῃ νὰ ἐκδώσῃ διαφόρους διασαφήσεις. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει ὑμεῖς ὀφείλετε νὰ ποιῆτε ἐπὶ τῶν λοιπῶν διασαφήσεων τὴν προσήκουσαν παραπομπὴν εἰς ἐκείνην, ἐνθα προσηρτήθη ἡ φορτωτικὴ.

Ἐγκύκλιος τῆς 1 Ἀπριλίου 1881.

Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἀπὸ 10 Ἰουνίου 1877 ΧΙΔ' Νόμου, τὸ μέρος τῆς ὑπ' ἀριθ. 15439 ἀπὸ 28 Μαρτίου 1861 ἐγκυκλίου, τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν μὴ σήμανσιν τῶν εἰς τὰ Τελωνεῖα διδομένων φορτωτικῶν, δὲν ἰσ-

πλώματα τὰ ἐκδιδόμενα διὰ χρεῖαν ἰδιωτικὴν. (1) — γ'. Ὅλα τὰ παντὸς εἶδους ἀποδεικτικά πιστοποιήσεως, ἀντίγραφα καὶ ἀποσπάσματα ὅσα δημοσίᾳ τις ἀρχὴ κατὰ ζήτησιν καὶ διὰ συμφέρον ἰδιωτῶν ἐκδίδει ἐπισήμως ἐπικυρωμένα, χωρὶς ἐξαίρεσι τῶν περὶ βαπτίσεως, γάμου, καὶ θανάτου ἀποδείξεων. (2)

χρεὶ πλεόν, καθόσον διὰ τοῦ ἐδ. γ' τοῦ αῤ. 5 τοῦ εἰρημένου Νόμου πᾶσαι αἱ φορτωτικαὶ αὐταὶ ὑποβάλλονται εἰς χαρτ. δραχμῆς τάξεως.

Ἐγκύκλιος τῆς 3 Αὐγούστου 1881.

Λαβόντες ἀφορμὴν ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ἐν τῇ περιλήψει ἀναφερομένων ἀδειῶν τῶν διαφόρων Πρακτορείων, ὅταν αὐταὶ ἐκδίδονται πρὸς παραλαβὴν ἐμπορευμάτων, περὶ ὧν ἐξεδόθησαν πολλὰ φορτωτικά. Ὅταν λοιπὸν ὑπὸ τινος πρακτορείου ἐκδίδεται μία ἀδεια πρὸς ἐξόφλησιν πολλῶν ὁμοῦ φορτωτικῶν οφείλετε νὰ ἐπιθέτητε ἐπὶ τῇ ἀδειᾷ ταύτῃς κινήτὸν χαρτ. τῶσων δραχ. ὅσαι εἶναι αἱ εἰς τὴν ἀδεια ταύτην ἀναφερόμεναι φορτωτικά, καθ' ὅσον ἡ ἀδεια αὕτη ἀντικαθίστησιν ὅλας ταύτας τὰς φορτωτικάς, ἐφ' ἑκάστης τῶν ὑπολοίπων τῶ ἐδ. γ' τοῦ αῤ. 5 τοῦ ΧΙΔ' Νόμου τοῦ 1877 ἐπέβαλε τέλος χαρτ. τάξεως δραχμῆς μιᾶς.

Ἐπιτρέπεται κατὰ τὸ ἄρθρον 4 Β. Δ. 30 Αὐγ. 1873 γρήσις κινήτου χαρτοσήμου καὶ ἐπὶ τῶν παντὸς εἶδους φορτωτικῶν ἐγγράφων καὶ τῶν συμφωνητικῶν δι' ἀγῶγιον ἀμαξῶν ἢ ναυλὸν πλοίου. Ἀλλ' ἔδε καὶ ἄρθ. 1 τοῦ Ν. ΑΣΖ'.

(1) Διὰ τοῦ Ἑγγρ. Ὑπουργ. Οἰκον. τῆς 1 Δεκ. 1879 πρὸς τὸ τῶν Ἑσπ. ἐξεφράσθη ἡ γνώμη, ἥτις καὶ ἐπεκράτησεν, ὅτι τὰ τῆς Σχολῆς τῶν Τεχνῶν διπλώματα ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου δραχμῆς τάξεως συμφώνως πρὸς τὸ ἐδ. ιβ' τοῦ αῤ. 24 τοῦ ἀρχικοῦ περὶ Χαρτ. Νόμου, ἅτε μὴ ἐφαρμοζομένης τῆς διατάξεως τοῦ ἐδ. δ' τοῦ αῤ. 27 τοῦ νόμου, ὡς πάντῃ ξένης πρὸς ἀποδεικτικά σχολείων, καὶ ὅτι εἰς τὸ αὐτὸ τέλος συμφώνως πρὸς τὸ αὐτὸ ἄρθρον καὶ ἐδάφιον ὑπόκεινται καὶ τὰ χορηγούμενα τοῖς μαθηταῖς ἀποδεικτικά κατὰ τὸν προβιβασμὸν αὐτῶν ἀπὸ τάξεως εἰς τάξιν.

(2) Ἐγκύκλιος τῆς 31 Μαΐου 1837.

1. Ὅλα τὰ πωλητήρια, παραχωρητήρια καὶ ἔγγραφα προικοκτηρίαι θέλουν ὑποβληθῇ ἀνεξαίρετως εἰς χαρτοσημὸν τάξεως, γ' κλάσεως, μιᾶς δραχμῆς δυνάμει τοῦ αῤ. 24 § 13 τοῦ περὶ Χαρτ. νόμου.

Εἰδ. διαταγὴ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν τῆς 14 Ἰουνίου 1848.

Οὐχὶ μόνον τὰ πρωτότυπα ἀλλὰ καὶ τὰ ἀντίγραφα τῶν διοικητικῶν

25. Εἰς χαρτόσημον τάξεως, τετάρτης κλάσεως, ἤτοι 2 δραχμῶν ὑπόκεινται. — α'. Ὅλαι αἱ ἀποφάσεις τῶν εἰρηνοδικῶν, ὁποιασδήποτε φύσεως καὶ ἂν ᾦναι, καὶ ἂν αὐταὶ ἀκόμη ᾤθελον ἐκδοθῇ διαιτητικῶς. Ὅταν ὅμως ἡ ἀπόφασις ἐξεδῇ κατ' ἐπέκτασιν δικαιοδοσίας παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου, τότε ὑπόκειται εἰς τὸ χαρτόσημον τῶν ἀποφάσεων τοῦ καταλλήλου δικαστηρίου. — β'. Ὅλα τὰ πρακτικὰ τῶν πρωτοδικείων, ἐμποροδικείων, (1) τῶν ἐγκληματικῶν καὶ ἀνωτέρων δικαστηρίων, ὁποιασδήποτε ὑποθέσεως καὶ ἂν ᾦναι. — γ'. Ὅλα τὰ πρακτικὰ καὶ πράξεις τῶν διοικητῶν καὶ λοιπῶν δημοσίων ἀρχῶν, ἐξαίρουμένων τῶν ἀποφάσεων εἰς τὰ τῆς πειθαρχίας ἐναντίον τῶν ὑποτελούντων αὐτοῖς ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν. (2) — δ'. Ὅλα τὰ συνταττόμενα παρὰ τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν ὑποθηκῶν περὶ ἐγγραφῆς, μεταγραφῆς, καὶ διαγραφῆς ὑποθηκῶν ἐγγραφα, τὰ ἐκδιδόμενα εἰς τοὺς διαδίκους. — ε'. Αἱ ἄδειαι τῶν γάμων, καὶ ὅλαι ἐν γένει αἱ ἀποφάσεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν αἱ ἀναφερόμεναι πρὸς ἰδιώτας. (3)

περὶ πειθαρχίας ἀποφάσεων ὑπόκεινται εἰς τὸ κατάλληλον τέλος χαρτοσήμου. (Ὅθεν καταβάλλεται ἐν ὅλῳ τὸ τέλος τεσσάρων δραχμῶν, τριῶν διὰ τὸ πρωτότυπον καὶ μιᾶς διὰ τὸ ἀντίγραφον).

Ἐγκύκλιος τῆς 5 Ἰουνίου 1879.

Τὰ ἀντίγραφα τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου, ἔστω καὶ χρησιμεύοντα εἰς ὑποστήριξιν ἐναστάσεων περὶ ἐγγραφῆς ἐν τοῖς ἐκλογικοῖς καταλόγοις, διότι ὁ Ν. περὶ ἐκλ. βουλευτῶν απαλλάσσει τῶν τελῶν τοῦ χαρτ. τὰ τῆς διαδικασίας ἐγγραφα, ἀλλ' οὐχὶ τὰ ποδεικτικὰ μέσα.

Ὅρα ὑπὸ τὸ ἄρθρον 22 παρόντος νόμου ἄρθρον 7 ἐγκ. τῆς 25 Σεπτ. 1836, καθ' ὃ τὰ ἐνοικιαστήρια καὶ τὰ συμφωνητικὰ μεταξὺ δημοσίου καὶ ἰδιωτῶν ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον τάξεως γ' κλάσεως, ὅτε κατ' ἀκολουθίαν τούτων ἐξέδωκεν ὁ ἰδιώτης ὁμολογίας ἐπὶ χαρτοσ. ἀξίας.

(1) Ἀλλ' ὅρα ἄρθ. 4 τοῦ Ν. ΧΙΔ' τοῦ 1877, καθ' ὃ τὰ πρακτικὰ συντάσσονται ἐπὶ χαρτοσήμου ἀξίας, εἰ ἀφορῶσιν εἰς συμβιβασμόν.

(2) Ὅρα ὑπὸ τὸ ἄρθρον 22 παρόντος νόμου ἄρθρον 8 ἐγκ. τῆς 25 Σεπτεμβρίου 1836.

(3) Ὅρα καὶ ἄρθ. 5 Ν. ΧΙΔ' καθ' ὃ εἰς χαρτόσημον δρ. δύο ὑπόκειται καὶ ἡ ἐγγραφή τῶν ὑποθέσεων ἐν τοῖς πινακίοις τῶν Ἐφετειῶν.

26. Εἰς χαρτόσημον τάξεως πέμπτης κλάσεως, ἤτοι τριῶν δραχμῶν, ὑπόκειται τὰ ἀκόλουθα· — α'. Ὅλα τὰ ἔγγραφα τῶν συμβολαιογράφων, τὰ μὴ ὑποκείμενα εἰς τὸ τέλος τῆς ἀξίας, καὶ αὐταὶ αἱ παρ' αὐτῶν συνταττόμεναι διαθῆκαι. (1) — β'. Αἱ ἀποφάσεις τῶν πρωτοδικείων, αἱ ἀφορῶσαι τὰς ἀστυνομικὰς παραβάσεις, τὰ πταίσματα, καὶ τὰ λαθρεμπόρια. — γ'. Ὅλαι αἱ προδικαστικαὶ ἀποφάσεις τῶν ἐμποροδικείων καὶ πρωτοδικείων εἰς ὑποθέσεις πολιτικὰς. — δ'. Ὅλαι αἱ ἀποφάσεις τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν καὶ λοιπῶν δημόσιων ὑπαλλήλων εἰς πειθαρχικὰς ὑποθέσεις. (2) — ε'. Αἱ ἄδειαι ὀπλοφορίας καὶ ἄδεια διαμονῆς, αἱ ὑπὲρ τὴν διάρκειαν τριῶν μηνῶν μέχρι ἐνὸς ἔτους. (3)

27. Εἰς χαρτόσημον τάξεως, ἑκτῆς κλάσεως, ἤτοι πέντε δραχμῶν, ὑπόκειται· — α'. Τὰ ἐκτὸς τῆς ἐπικρατείας διαβατήρια. (4) — β'. Ὅλαι αἱ ὀριστικαὶ ἀποφάσεις τῶν ἐμποροδικείων

(1) Κατὰ τὴν ἐγκ. τῆς 23 Ὀκτ. 1880 Ὑπ. Οἶκον. αἱ ἐκθέσεις ἀπογραφῆς, μὴ ἀφορῶσαι εἰς σύμβασιν ἄλλ' εἰς τὴν διὰ τῆς ἀρχῆς ἐπισημον βεβαίωσιν τῆς καταστάσεως τῆς περιουσίας τοῦ θανόντος, ὅν ὑπόκειται εἰς τέλος χαρτ. ἀξίας, ἀφ' οὗ μάλιστα καὶ ἂν ἔχη σφῆσιν ἢ ἀπογραφὴ πρὸς ἀποδογὴν κληρονομίας, τὰ ἐπ' αὐτῆς ἐπιβαλλόμενα τέλη ἄλλως ἐκानονίσθησαν διὰ τῶν Ν. ΡΙΣ' καὶ ΩΠ'. Ὅθεν δεόν νὰ ἐπισημαίνεται διὰ χαρτ. τάξεως δραχμῶν τριῶν. Ὡσαύτως κατὰ τὴν ἀπὸ 10 Ὀκτ. 1881 διαταγὴν τοῦ Ὑπ. Οἶκ. εἰς χαρτ. τριῶν δραχμῶν ὑπόκειται καὶ αἱ πράξεις ἀπλῆς παρακαταθέσεως χρημάτων παρὰ συμβολαιογράφοις.

(2) Ὅρα καὶ εἰδ. διαταγὴν Ὑπ. Οἶκον. τῆς 14 Ἰουνίου 1848 κατ' ὄρθρου 24.

(3) Ὅρα καὶ ἀρθ. 5 Ν. ΧΙΔ' καὶ ὁ εἰς χαρτ. τριῶν δραχμῶν ὑπόκειται καὶ ἡ ἐγγρ. τῶν ὑποθέσεων ἐν τῷ πινακίῳ τοῦ Ἀρ. Πάγου.

(4) Δ. 27 Σεπτεμβρίου 1858.

1. Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1859, τὰ ἐξωτερικὰ διαβατήρια, ἅτινα ὑπεγράφοντο μέχρι τοῦδε ὑπὸ τοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ ἐπὶ τοῦ Β. Ἡμῶν Οἴκου καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργείου, κατ' ἐντολὴν τοῦ Ὑπουργοῦ τούτου, θέλουσιν ὑπογράφει τοῦ λοιποῦ οἱ ἀρμόδιοι Νομάρχαι ὑπὸ τὴν διατύπωσιν: «Κατ' ἐντολὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ Βα-

καὶ πρωτοδικείων εἰς ὑποθέσεις πολιτικὰς καὶ εἰς πλημμελήματα, χωρὶς παρατήρησιν τῆς ἀξίας των.—γ'. Ὅλαι αἱ προδι-

σικικοῦ Οἴκου καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργοῦ, ὁ Νομάρχης». Οἱ αὐτοὶ Νομάρχαι θέλουσιν ἐκδίδει αὐτὰ ὑπ' εὐθύνῃ των, δυνάμει των περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἰσχυόντων Β. Διαταγμάτων καὶ κανονισμῶν συμμορφούμενοι πάντοτε πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ Ἡμετ. ἐπὶ τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργοῦ.

2. Εἰς τοὺς Ἐπάρχους ὄλων ἐν γένει τῶν νήσων τοῦ Ἡμετ. Βασιλείου ἐπιτρέπεται νὰ ἐκδίδωσιν ὡσαύτως ὑπ' εὐθύνῃ των ἐξωτερ. διαβατήρια, ὑπὸ τὰς διατάγας καὶ ὁδηγίας τῶν προϊσταμένων αὐτῶν Νομαρχῶν. Τὰ ὑπὸ τῶν Ἐπάρχων ἐκδιδόμενα διαβατήρια θέλουσι φέρει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἀρμοδίου Νομαρχοῦ. Οἱ δὲ Νομάρχαι θέλουσι πέμπει ἐκάστοτε πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτοὺς Ἐπάρχους ποσὸν τι διαβατηρίων, φερόντων τὴν ὑπογραφὴν των, ἴδιον αὐξοῦντα ἀριθμὸν ὡς καὶ τὸν τύπον τῆς σφραγίδος τῆς Νομαρχίας, ὡς ἐγένετο μέχρι τοῦδε παρὰ τοῦ Ὑπουργείου πρὸς τοὺς Νομάρχας Ἐκαστον δὲ τοιοῦτο διαβατήριο, ἐκδιδόμενον ὑπὸ Ἐπάρχου τινός, θέλει φέρει, εἰς τὸν οἰκείον τύπον καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐκδόντος αὐτό. (Διὰ τοῦ Β. Δ. τῆς 31 Ἰουλίου 1861 ἐπετράπη καὶ τοῖς Ἐπάρχοις νὰ ἐκδίδωσιν ὑπ' ἰδίαν εὐθύνῃ ἐξωτ. διαβατήρια κατὰ τὰς ὁδηγίας τῶν προϊσταμένων Νομαρχῶν).

3. 4. (Παραλείπονται ὡς τανῦν ἀχρηστα).

5. Ὁ Ἡμ. ἐπὶ τοῦ Βασιλ. Οἴκου καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργός καὶ κατ' ἐντολὴν τούτου ὁ ὑπ' αὐτόν γενικός γραμματεὺς δύνανται νὰ ἐκδίδωσιν, ὡς καὶ μέχρι τοῦδε, διὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν ὑπογραφῶν ἐξωτερικά διαβατήρια εἰς ξένους διπλωματικούς πράκτορας, εἰς ὑπαλλήλους τῆς Αὐλῆς, εἰς τοὺς ἐν τῇ Ἡμετέρᾳ ὑπηρεσίᾳ διατελοῦντας διπλωματικούς καὶ προξενικούς ὑπαλλήλους καὶ εἰς ἄλλα διάστημα πρόσωπα.

Ἐγκύκλιος τῆς 28 Ἰουνίου 1859.

Ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐνεργεῖται μέχρι τοῦδε ἡ εἴσπραξις τῶν δικαιωμάτων ἐπιθεωρήσεως τῶν ἀλλοδαπῶν διαβατηρίων ἀπάδει οὐσιωδῶς πρὸς τὰς διακελεύσεις τῆς 6' § τοῦ 6 άρθρου τοῦ νόμου περὶ δημοσίου λογιστικοῦ, κατὰ τὰς ὁποίας ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ἡ εἴσπραξις δημοσίων χρημάτων, εἰὰν δὲν ἐκδίδωται δι' αὐτὴν ἀμέσως καὶ ἀπόδειξις κατὰ τοὺς κεκανονισμένους τύπους. Ἐπειδὴ δὲ τὰ τῆς προκειμένης διαχειρίσεως ὑπάρχουσι κεκανονισμένα ὑπὸ τῶν ἀρθ. 163—174 τοῦ μνησθέντος νόμου καὶ τὸ ἀρθ. 166 αὐτοῦ ἰδίως ὑποτυποῖ τὸ εἶδος τῶν ἀποδεί-

καστικά ἀποφάσεις τῶν ἐφετιῶν εἰς ὑποθέσεις πολιτικάς καὶ πειθαρχικάς.—δ'. Τὰ μαρτυρικά περὶ τῆς γενομένης ἐξετάσεως

ξίων, αἵτινες ἀναποδράτως πρέπει νὰ ἐκδίδονται κατὰ τὴν εἰσπράξιν τῶν τοιούτων δημοσίων δικαιοματίων. Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ νόμου ἔχομεν τὸ καθήκον διηγεοῦς μερίμνης, ἵνα ἡ βεβαίωσις καὶ ἡ εἰσπράξις τῶν ἐγγένει δημοσίων ἐσόδων συνάδῃ πληρέστατα τοῖς ὁρίσμοις τοῦ διέποντος τὸν τοῦ Κράτους λογιστικὸν Νόμον, καὶ νὰ παρέχονται ὡς πρὸς τὰ δύο ταῦτα ἐπὶ μᾶλλον σπουδαῖα ἀντικείμενα αἱ εὐρύτεραι ἐγγυήσεις περὶ τῆς ἀκριβείας, καὶ τῆς τοῦ ἐλέγχου ἀποτελεσματικότητος, ἐκρίνανμεν ἀναγκαῖον, ἐνισχυόμενοι ἐκ τῶν ὁρισμῶν τοῦ 42 ἀρθ. τοῦ προμνησθέντος Νόμου, νὰ προέλθωμεν εἰς τὸ ἐφεξῆς μέτρον.—§ 1. Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου τοῦ προσεγγίζοντος ἔτους 1860 ἐκάστη Διοικητικὴ ἀρχὴ διὰ τὰς ἐνεργουμένας ὑπ' αὐτῆς εἰσπράξεις δικαιοματίων ἐπιθεωρήσεως ἁλλοδαπῶν διαβατηρίων πρέπει ἀναποφεύκτως νὰ ἔχῃ ἐν χρήσει ἔντυπον βιβλίον διπλοτύπων ἀποδείξεων, καὶ δι' ἐκάστην τοιαύτην εἰσπράξιν νὰ ἐκδίδῃ ἀπ' αὐτοῦ χωριστὴν ἀπόδειξιν, ἥτις ἐκκοπτομένη ἀπὸ τοῦ στελέχους τῆς ἐγχειρίζεται ἀμέσως εἰς τὸν πληρωτὴν. Ἐνωαῖς περισσοτέρων τῆς μιᾶς εἰσπράξεων εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀπόδειξιν, εἶναι παράνομος καὶ ἀσυγχώρητος· ὡς τοιαύτη δ' ἐπάγεται τὴν ἐκ τῆς γ' § τοῦ 6 ἀρθ. τοῦ Νόμου περὶ δημοσίου λογιστικοῦ ἐπιβαλλομένην εὐθύνην. Τὴν αὐτὴν εὐθύνην ἐπάγεται καὶ πᾶσα διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἀποδείξεως τοῦ στελέχους αὐτῆς.—§ 2. Τὸ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ βιβλίον θέλει πέμπεσθαι παρὰ τοῦ Γεν. Λογιστηρίου ἡριθμημένον καὶ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον φύλλον μονογεγραμμένον ὑπ' αὐτοῦ· ἐκάστη δ' ἀπόδειξις ἐπὶ κεφαλῆς θέλει φέρει τὴν σφραγίδα τοῦ Γεν. Λογιστηρίου.—§ 3. Τὸ βιβλίον αὐτὸ θέλει διατελεῖ ἐν χρήσει καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους. Ἐὰν δ' ἐν τῇ μεταξὺ πληρωθῇ τοῦτο, ἡ Διοικητικὴ ἀρχὴ οφείλει νὰ αἰτήσῃται ἐγκαίρως παρὰ τοῦ Γεν. Λογιστηρίου νέον βιβλίον, μνημονεύουσα τὸν τελευταῖον ἀριθμὸν τοῦ προηγουμένου βιβλίου, οὗτινος τὴν συνέχειαν θέλει ἀποτελεῖ τὸ αἰτούμενον.—§ 4. Τὸ βιβλίον αὐτὸ θέλει κλείεσθαι τὴν 31 Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους, καὶ ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης πρέπει ἀφεύκτως νὰ παραπέμπηται πρὸς τὸ Ἐλγκ. Συνέδριον μετὰ τοῦ λογαριασμοῦ τῶν καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἐνεργηθειῶν εἰσπράξεων, καὶ τῶν ἀπέναντι αὐτῶν παραδοθέντων εἰς τὸ Ταμεῖον χρημάτων. Βιβλίου προωρισμένου διὰ τὸ ἐν ἔτος, δὲν συγχωρεῖται νὰ γίνῃ χρῆσις κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου μηνός, μετὰ τριπλῆς καταστάσεως. Τὸ ἀθροισμα τῆς

διὰ τὴν δημόσιον ὑπηρεσίαν, καὶ τὰ διπλώματα τῶν ἱατρῶν περὶ τῆς αὐτῶν ἱκανότητος.

καταστάσεως αὐτῆς πρέπει νὰ ᾔηται σύμφωνα πρὸς τὸ ἄθροισμα τῆς ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ἀποδεικτικῶν στήλης, ἣτις φέρει κεφαλίδαν «Ταμεῖον».

— § 6. Ὁ ταμίας ἐπὶ τῇ βράσει τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἐκδίδει τὸ ἀποδεικτ. εἰσπρακτέων κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ὑπ' ἀρ. 12558 ἀπὸ 19 Νοεμβρίου ε. ε. ἐγκυκλίου μας, καὶ συνάμα τὸ ἀπαιτούμενον γραμμάτιον ὑπὸ τὸ προσήκον κεφ. καὶ ἄθρο. τοῦ προϋπολογισμοῦ. — § 7. Ἡ ἐπιτετραμμένη τὴν εἴσπραξιν τῶν προκειμένων δικαιωμάτων Ἀρχὴ ὀφείλει νὰ ὑποβάλλῃ κατὰ μῆνα εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκον. Ὑπουργείον τὸν λογαριασμὸν τῆς διαχειρίσεώς της αὐτῆς, συνωδευμένον μὲ τὸ παράρτημα τοῦ ἀποδεικτ. εἰσπρακτέων. Ὁ λογαριασμὸς δὲ τὸν ὑποῖτον δι' ὅλον τὸ ἔτος ὀφείλει νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸ Ἐλεγκ. Συνέδριον κατὰ τὴν § 4 τῆς παρούσης δὲν εἶναι εἰμὴ ἀπλὴ ἀνακεφαλαιωσις τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὸ ὑπουργεῖον μηχανίων λογαριασμῶν. — § 8. Εἰς περιπτώσιν, καθ' ἣν ὁ Νομάρχης ἢ Ὑπαρχος μετατεθῇ, ἢ ὑπωσάποτε ἄλλως παύσῃ τῆς ὑπηρεσίας πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους, πρέπει ἀφεύκτως νὰ συνταχθῇ ὀπισθεν τοῦ στελέχους τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθέντος τελευταίου ἀποδεικτικοῦ πράξης, προσυπογραπτέα ὑπὸ τοῦ διαδόχου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του, πρὸς βεβαίωσιν, ὅτι μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ ἐποιήσατο χρῆσιν, νὰ παραδοθῶσι δὲ εἰς τὸ Ταμεῖον αἱ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἰσπράξεις καὶ νὰ συνταχθῶσιν οἱ λογαριασμοὶ τῆς διαχειρίσεώς της διὰ τε τὸ Ὑπουργεῖον καὶ διὰ τὸ Ἐλεγκ. Συνέδριον κατὰ τὴν προηγουμένην §. Ὁ διάδοχος ἢ ὁ νόμιμος ἀναπληρωτὴς παραλαμβάνει διὰ πρωτοκόλλου τὸ βιβλίον τῶν ἀποδεικτικῶν, ἐξακολουθῶν νὰ κάμνῃ χρῆσιν αὐτοῦ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, ὅτε καὶ οὗτος θέλει ἐνεργήσῃ τὰ ἐν ταῖς § 4 καὶ 7 ὁρισμένα. Οὐδέποτε ὅμως πρέπει νὰ ἀναμίξῃ τὴν ἰδίαν ἐαυτοῦ διαχείρισιν μετ' ἐκείνης τοῦ διαδόχου. Ἡ ἐν τῷ μεταξύ ὑπὸ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ διαχειρίσις δύναται νὰ συνενῶται μετ' ἐκείνης τοῦ διαδόχου· ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρέπει νὰ παραδοθῶσι διὰ πρωτοκόλλου ὁμοῦ μὲ τὸ βιβλίον καὶ τὰ εἰσπραχθέντα χρήματα, γινομένης ῥητῆς μνείας ἀπὸ τίνος μέχρι τίνος ἀριθμοῦ ὁ ἀναπληρωτὴς ἐξέδωκεν ἀποδείξεις, καὶ ποῖον ἀκριβῶς τὸ ἄθροισμα τῶν ἐν αὐταῖς ποσῶν. Ἐὰν ὅμως ἡ διαχείρισις τοῦ ἀναπληρωτοῦ διαρκέσῃ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, τότε κατ' ἀνάγκην πρέπει αὐτὸς νὰ θῶσιν ἐν ἰδίῳ ὀνόματι λόγον πρὸς τὸ Ἐλεγκ. Συνέδριον κατὰ τὴν § 7. — § 9. Τὰ ὑπὸ τῆς προηγουμένης § ἀπαιτούμενα πρωτόκολλα

28. Εἰς χαρτόσημον τάξεως, ἐβδόμης κλάσεως, ἦτοι 10 δραχμῶν, ὑπόκεινται.—α'. Αἱ ἀποφάσεις τῶν κακουργιοδικείων καὶ στρατιωτ. δικαστηρίων.—β'. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου.—γ'. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας εἰς ἀμφισβητούμενας διοικητικὰς ὑποθέσεις, ὅταν ἐκδίδωνται κατὰ τῶν ἰδιωτῶν.—δ'. Αἱ ὀριστικαὶ ἀποφάσεις τῶν ἐφετείων εἰς ὑποθέσεις πολιτικάς, χωρὶς διάκρισιν τῆς ἀξίας τοῦ πράγματος.—ε'. Τὰ ἐγγράφα τῆς ἰθαγενείας.—ς'. Τὰ περὶ κληρονομίας καὶ κληροδοσίας, ὅταν οἱ κληρονόμοι καὶ κληροδόχοι τόσον ἀνιόντες ὅσον καὶ κατιόντες συγγενεύωσι κατ' εὐθείαν, καὶ δὲν προτιμοῦν νὰ πληρώσουν τὸ τέλος τῆς ἀξίας. (1)—ζ'. Αἱ ἐξώδικοι διανομαὶ τῆς περιουσίας, ἐὰν τὰ μέρη δὲν προτιμοῦν νὰ πληρώσουν κάλλιον τὸ τέλος τῆς ἀξίας. (2)

29. Εἰς χαρτόσημον ἀξίας ὑπόκεινται (3) — α'. Ὅλα τὰ παντὸς εἶδους περὶ χρημάτων ἢ ἀξιῶν συμβόλαια τὰ μεταξὺ παραδόσεως συντάσσονται πάντοτε εἰς τριπλοῦν, καὶ τὸ μὲν υποβάλλεται ἀμέσως εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ὑπὸ τοῦ διαδόχου ἢ ἀναπληρωτοῦ, τὸ δὲ μένει παρὰ τῷ προκατῶν καὶ τὸ τρίτον παρὰ τῷ διαδόχῳ. Ἀμφοτεροὶ οὗτοι ὀφείλουσι νὰ συνοδεύσωσιν ὁ μὲν προκατόχος τοὺς τελευταίους, ὁ δὲ διάδοχος τοὺς πρώτους λογαριασμοὺς των πρὸς τὸ Ἐλεγκ. Συνέδριον.

(1) Ἀλλ' ὅρα Ν. ΡΙς' τῆς 18 Δεκ. 1865 ἀρθ. 3 ἐδ. α' καὶ ὅ τὰ ἐνώπιον τῶν συμβολαιογράφων συνταττόμενα συμβόλαια περὶ κληρονομιῶν, κληροδοσιῶν καὶ διανομῆς αὐτῶν, καὶ περὶ θωρεῶν ἔνεκα θανάτου, ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον τάξεως ε' κλάσεως, ἦτοι τριῶν δραχμῶν, Ν. ΩΙΔ' τῆς 13 Ἀπριλίου 1880 περὶ τροποποιήσεως τῶν ἀρθρῶν 3 καὶ 4 τοῦ νόμου ΡΙς' § γ' καὶ ἦν περιουσίαι περιορχόμεναι εἰς ἀνιόντας καὶ κατιόντας καὶ εἰς ἐθνωφελεῖς, φιλανθρωπικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένα ἀπαλλάσσονται τῆς πληρωμῆς τέλους χαρτοσήμου καὶ ἀρθρον 4 τοῦ Ν. ΑΞΞΖ' τοῦ 1885, καὶ ὁ καὶ ἐφ' ἐκάστης κληρονομικῆς μερίδος ἀνιόντων ἢ κατιόντων ἐπιδίδασκεται τέλος χαρτοσήμου ἀναλόγως τῆς περιουσίας.

(2) Ὅρα ἐδ. α' τοῦ 3 ἀρθρου τοῦ ΡΙς' νόμου τῆς 18 Δεκεμβρίου 1865, καὶ ὅ τὰ περὶ κληρονομιῶν, κληροδοσιῶν καὶ διανομῆς αὐτῶν καὶ περὶ θωρεῶν ἔνεκα θανάτου συμβόλαια ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον τάξεως ε' κλάσεως, ἦτοι 3 δραχμῶν.

(3) Προσετέθησαν διὰ τοῦ ἀρθρ. 3 τοῦ Ν. ΥΠΔ' καὶ αἱ πράξεις τῶν οἰοῦντοτε εἰδους ἀνωνύμων ἐταιριῶν περὶ αὐξήσεως τοῦ ἐταιρικοῦ ἀν-

ιδιωτῶν, ἢ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς κυβερνήσεως, (1) τῶν δῆμων, δημοσίων καταστημάτων, συντεχνιῶν καὶ σωματείων, γινόμενα εἴτε δι' ἰδιωτικῆς ὑπογραφῆς, εἴτε ἐπισήμως, καὶ ῥητῶς αἱ παντὸς εἴδους διὰ δημοπρασίας παραχωρήσεις. (2) Αἱ ἐπικυρώσεις

τῶν κεφαλαίου δι' ἐκδόσεως νέων μετοχῶν ἢ δι' ὁμολογιῶν, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Ν. ΧΙΔ' καὶ οἱ δικαστικοὶ συμβιβασμοί.

(1) Συμπεριλαμβάνονται καὶ αἱ πρὸς τὰ δημόσια ὁμολογίαι κατ' ἄρθρον 6 Ἐγκ. 309,93 τῆς 25 Σεπτ. 1836 καὶ Ἐγκ. τῆς 31 Μαΐου 1837, αἱ ὅδε ὑπὸ ἄρθρον 1 παρόντος νόμου.

(2) Κατὰ τὴν Ἐγκ. 17 Ἰουλίου 1875 Ὑπουργ. Οἰκον. αἱ μὲν ἐκθέσεις πλειστηριασμῶν δεόν νὰ συντάσσωνται ἐπὶ χαρτ. τάξεως ε' κλάσεως ἥτοι ὁρ. 3, (κατὰ τὸ ἄρθ. 26 § 1 τοῦ Ν. τῆς 14 Αὐγ. 36), αἱ δὲ χορηγούμεναι τῷ ὑπερθεματιστῇ περιλήψεις τῆς κατακυρώσεως ἐπὶ χαρτοσήμου ἀξίας κατὰ τὸ ἄρθ. 2941 τοῦ αὐτοῦ νόμου.

Ἐγγραφον τῆς 23 Μαρτίου 1878 Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων.— ἄ. 20 τοῦ Νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 ἔχοντος ὡς ἑξῆς· «Εἰς χαρτόσημον ἀξίας ὑπόκεινται ὅλα τὰ παντὸς εἴδους περὶ χρημάτων ἢ ἀξιῶν συμβόλαια, τὰ μεταξὺ ἰδιωτῶν, ἢ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς Κυβερνήσεως, τῶν δῆμων, δημοσίων καταστημάτων, συντεχνιῶν καὶ σωματείων γινόμενα εἴτε δι' ἰδιωτικῆς ὑπογραφῆς, εἴτε ἐπισήμως καὶ ῥητῶς αἱ παντὸς εἴδους διὰ δημοπρασίας παραχωρήσεις.» — β'. 22 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ἔχοντος «εἰς χαρτόσημον α' κλάσεως ἥτοι 25 λεπτῶν ὑπόκεινται τὰ ἀκόλουθα ἔγγραφα. . . . 5. τὰ εἰς χωριστὸν φύλλον διδόμενα ἀποδεικτικὰ πληρωμῆς ποσότητος ἐπέκεινα τῶν 10 δραχμῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔφθασε νὰ προπληρωθῇ τὸ χαρτόσημον τῆς ἀξίας.» — γ'. 4, I τοῦ ἀπὸ 30 Αὐγ. 1873 Β. Διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ΥΠΔ' τοῦ 1873 Νόμου περὶ χαρτοσήμου ἔχοντος «Αἱ ἀποδείξεις παραλαβῆς χρημάτων ἀπέναντι καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν συμφωνῶν περὶ μισθώσεως κτημάτων ἐν γένει, ἢ ἐργολαβιῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων καὶ τούτοις ὁμοίων, ἐὰν εἰς τὸ πρωτότυπον συμβόλαιον ἢ τὰ πρακτικὰ δημοπρασίας κατηναλώθῃ κατὰ τὸν Νόμον τὸ ἀνέλογον χαρτόσημον ἀξίας, καὶ τοῦτο μέχρι συμπληρώσεως τῆς συμπεφωνημένης ποσότητος. Διὰ πᾶσαν δὲ ποσότητα πέραν τῆς συμπεφωνημένης, ἢ ἐνεκα παρατάσεως τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως, ἐφ' ἧς ὑπελογίσθη τὸ τέλος τῆς ἀξίας, χωρὶς

τῶν ἐγγράφων ἐκείνων, τὰ ὅποια ἔγιναν ἀπόντων τῶν μερῶν. Τὰ πρωτόκολλα καὶ αἱ πράξεις ὅσα δὲν ἐδυνήθησαν νὰ τελειώσουν ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας καὶ εἰς τὴν αὐτὴν συνεδρίαν, ὅταν διαλαμβάνουν περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως γράφονται ἐπὶ τοῦ ἰδίου χαρτίου, χωρὶς νέαν ἄλλην πληρωμὴν, παρὰ τὸ τέλος τῆς ἀξίας. — β'. Τὰ παρὰ τῆς κυβερνήσεως διὰ δικαστικὰς παρακαταθῆκαί· καὶ δι' ἐγγύησιν ὑπηρεσίας· ἐκδιδόμενα ἀποδεικτικὰ εἴτε πιστοποιητικὰ τῶν διαφορῶν δημοσίων ταμείων. (1) — γ'. Τὰ ψήρισμα καὶ διπλώματα πάσης τάξεως πολιτικῶν καὶ στρατιωτι-

« νὰ συνταγῇ νέον ἔγγραφο, καταβάλλεται χαρτοσήμον ἀξίας. » προκύπτει, ὅτι, διότι τὰ Συμβολαία περὶ προμηθειῶν συντάσσονται ἀπ' ἀρχῆς ἐπὶ χαρτοσήμου ἀξίας, δὲν ἔπεται ὅτι εἰς αὐδεμίαν ὑπόκειται ἡ ἐξόφλησις τῶν συμβολαίων τούτων φορολογίαν, ὅταν πρὸς ἐξόφλησιν πληρῶνται ποσὸν ἀνώτερον ἐκείνου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατεβλήθη τὸ τέλος τῆς ἀξίας κατὰ τὴν συνομολόγησιν τοῦ Συμβολαίου, ἀλλ' ὅτι συμπληροῦται τὸ τέλος κατὰ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ Συμβολαίου. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον δὲν εὐρίσκομεν νόμιμον τὴν ἀξίωσιν τῶν ἐργολάβων τοῦ νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν πληρωμὴν τέλους χαρτοσήμου τάξεως ἐπὶ τοῦ πληρονομένου αὐτοῖς ποσοῦ, πέραν ἐκείνου ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατὰ τὴν συνομολόγησιν τοῦ Συμβολαίου κατεβλήθη. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τοῖς Συμβολαίοις ἀναφέρεται βῆτις τὸ καθ' ὑπολογισμὸν πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ τέλους ὁρισθὲν ποσὸν κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου τοῦ 1836, δεόν νὰ τηρῆται κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν πληρωμῶν ἀκριβὲς ἔλεγχος, εἰς τρόπον ὥστε ἅμα συμπληροῦνται τὸ ποσὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατεβλήθη τὸ τέλος, αἱ ἐπόμεναι ἀποδείξεις πληρωμῆς συντάσσονται ἐπὶ χαρτοσήμου ἀξίας. Ἐν ταῖς περιπτώσεσι καθ' ἃς αἱ πρὸς ἐξόφλησιν τῶν Συμβολαίων πληρωμαὶ δὲν φθάσωσι τὸ ποσὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατεβλήθη τὸ τέλος, οἱ ἐργολάβοι δὲν δικαιοῦνται νὰ ἀπαίτησωσι τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ περιπλέον καταβληθέντος τέλους, διότι τοιαύτη ἀπαίτησις ἀντίκειται εἰς τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836.

(1) Ἐπιτρέπεται ἡ χρῆσις κινητοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν τριπλοτύπων τῶν ταμείων ἢ τῶν γραμματίων παρακαταθηκῶν, ὡς αἱ ἡ ἐξόφλησις γίνεται ἐπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων τίτλων, κατὰ τὸ ἄρθρ. 8 τοῦ Δ. τῆς 30 Αὐγ. 1873.

κῶν ἀρχῶν, (1) τῶν ἀξίωματικῶν ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, τῶν συμβολαιογράφων, δικηγόρων καὶ κλητῆρων δικαστικῶν, ἐξαιρουμένων τῶν συντάξεων. Προσέτι τὰ περὶ χορηγίας καὶ ἐπικυρώσεως ἔγγραφα τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωμάτων καὶ προσπορισμῶν. Εἰς ὅλας ταύτας τὰς περιστάσεις τὸ τέλος τῆς ἀξίας θέλει ὑπολογισθῇ ἐπὶ τοῦ ἐτησίου μισθοῦ, ἢ ὅπου δὲν διδεται μισθὸς παρὰ τῆς κυβερνήσεως, ὑπολογίζεται κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον ἐτήσιον εισόδημα, τὸ ὅποτον πρέπει νὰ ἀναζήτηται ῥητῶς πάντοτε εἰς τὰ ψηφίσματα καὶ διπλώματα. Ὅλαι αἱ λοιπαὶ ἀπολαυαί, ὡς εἶναι ἡ ἄμισθος κατοικία, αἱ γαῖαι κτλ. θέλουν ἐμπεριέχεσθαι ὁμοίως εἰς τὸν ὑπολογισμόν τῆς ποσότητος ταύτης. Τὸ τέλος τῆς ἀξίας θέλει πληρωθῇ εἰς τὴν ἐκδασιν τοῦ ἔγγραφου τοῦ πιστοποιοῦντος τὴν ὁρκοδοσίαν ἢ τὴν ἐγχέρισιν τοῦ διπλώματος· εἰς τοὺς προδιθεασμοὺς τὸ τέλος πληρόνεται ἐπὶ τῆς αὐξήσεως μόνον τοῦ μισθοῦ, εἰς δὲ τὰς παραιτήσεις τὸ τέλος τοῦτο δὲν ἐπιστρέφεται — δ'. Ὅλα τὰ συμφωνητικὰ δι' ἰδιωτικὰς ὑπηρεσίας, ὑπολογιζομένου τοῦ τέλους εἰς ἐνὸς ἔτους ἀποδοχᾶς (μισθοῦ) ἐκτὸς ἂν ἡ συμφωνία γίνεται δι' ὀλιγώτερον καιρόν. — ε'. Ὅλα τὰ ἐξοφλητικὰ τῶν πάσης τάξεως πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ὑπαλλήλων, τῶν ἀξίωματικῶν ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, τῶν ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν, τῶν συμβολαιογράφων καὶ δικαστικῶν κλητῆρων, τὰ διὰ μισθοῦ καὶ ἀπολαβᾶς παντὸς εἶδους (2) προσέτι καὶ δι' ὅσα λαμβάνουν ἀπὸ τοῦ δια-

(1) Ὁ εἰς θέσιν ἐπάρχου μετατιθέμενος Γραμματεὺς Νομαρχίας, καίπερ ὁρμιζόμενος καὶ αὐθις κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Ὑπουργ. Ἐσωτ. οὐχ ἦτον δὲν φορολογεῖται ἐπὶ τούτῳ, ἅτε τῶν διὰ τὸν νέον ὄρκον συντασσόμενων πρωτοκόλλων γραφομένων ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, κατὰ τὴν εἰδ. διαταγὴν Ὑπ. Οἰκον. τῆς 9 Μαΐου 1856· κατὰ δὲ τὴν εἰδ. διαταγὴν τῆς 25 Μαΐου 1875 τὰ πρωτόκολλα τῆς ὁρκωμοσίας τῶν δημάρχων ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτ. ἀξίας κατὰ λόγον τῆς ἐνιαυσίου αὐτῶν μισθοδοσίας.

(2) Κατὰ τὴν ἐγκ. Ὑπουργ. Οἰκον. τῆς 12 Ἀπρ. 1880 δὲν συντάσσονται ἐπὶ χαρτοσήμου αἱ ἀποδείξεις διὰ τὰς μισθοδοσίας τῶν ὑπαξιωματικῶν, στρατιωτῶν καὶ ναυτῶν, ἅτε μὴ ὑπαγομένων εἰς τὰς διατ. τοῦ ἐδ. ε' τοῦ ἀρθρ. 29 τοῦ περὶ χαρτ. Ν. ἀλλ' αἱ διὰ τὰς μι-

φερομένους, όταν τὸ ποσὸν των ὑπερβαίνει τὰς ἑνδεκα δραχμὰς. — 5'. Οἱ λογαριασμοὶ καὶ αἱ ἀποδείξεις ιδιωτῶν, χωρὶς παρατήρησιν ποσῶς τοῦ προσώπου εἰς τὸ ὁποῖον δίδονται, ἀμα ἡ ὀλικὴ ποσότης ἤθελεν ὑπερβαίνει τὰς ἑνδεκα δραχμὰς. (1) Τὸ ὕδιον ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ἐργάτας, όταν τὰ ἐξοφλιζόμενα ἡμερομίσθια ὑπερβαίνουν τὴν ποσότητα τῶν δέκα δραχμῶν. (2) Οἱ

αποδοσίας τῶν ὑπολογιστῶν ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ καὶ ἐπομένως δεόν νὰ συντάσσωνται ἐπὶ τοῦ ἀρμοδίου χαρτοσήμου τῇ ἀξίας. Καὶ κατὰ τὴν ἐγκύκλιον τῆς 15 Μαΐου 1880 τῶν τελωνιδων, αἵτινες ἐξομοιοῦνται πολεμικοῖς πλοίοις δυνάμει τοῦ ἀρθ. 16 τοῦ ΨΟΓ' νόμου, ἐπεκτεινομένων καὶ μέχρι τῆς ἀτελείας τῶν μισθοδοτικῶν ἀποδείξεων τῶν ἐν αὐταῖς ὑπηρετούντων ὑπαξιωματικῶν καὶ ναυτῶν, ἡ πληρωμὴ τῶν μισθοδοσιῶν αὐτῶν ἐνεργητέα ἐπὶ τῇ βάσει ἀχαρτοσημάτων ἀποδείξεων· καὶ κατὰ τὸ ἔγγρ. τῆς 3 Ἰουλίου 1880 οἱ μηχανικοὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων ὑποβλητέοι εἰς τὰς διατάξεις τῶν νόμων περὶ χαρτ. ὡς δημόσιοι ὑπάλληλοι, διαφέροντες κατὰ πολὺ τῶν ὑπαξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν, οἵτινες ἐκπληροῦσιν ὑπηρεσίαν δυνάμει τοῦ περὶ στρατολογίας νόμου. Κατὰ δὲ τὴν ἐγκ. τῆς 3 Ἰουνίου 1854 τὰ κατὰ τὸ ἀρθρ. 158 τοῦ λογιστικοῦ νόμου συντασσόμενα ὑπὸ ἀγραμμάτων ληπτῶρων συμβόλαια περὶ ἐξοφλήσεων ἐνταλμάτων διὰ ποσὰ ἀνώτερα τῶν 50 ὀρ. δεόν νὰ συντάσσωνται ἐπὶ χαρτοσήμου ἀξίας ἀναλόγου πρὸς τὰς μερικὰς ἢ μηνιαίας ποσότητας, οὐχὶ δὲ τὴν ὀλικὴν ποσότητα τοῦ ἐξοφλουμένου ἐντάλλματος· ὅθεν προκειμένης τῆς ἐξοφλήσεως ἐκ ὀρ. 100 διὰ τετράμηνον μισθοδοσίαν, δεόν τὸ συμβόλαιον νὰ συνταχθῇ ἐπὶ χαρτοσήμου μιᾶς δραχμῆς, διότι αἱ τέσσαρες ποσότητες ὑπόκεινται εἰς τέλος ἐκάστη λεπτῶν 25. Κατὰ δὲ τὰς ἐγκ. τῆς 7 Σεπτ. 1861 καὶ τῆς 25 Μαΐου 1877 αἱ περὶ πληρωμῆς μισθῶν ἀποδείξεις τῶν ὑπαλλήλων διὰ τὰς ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 18 τοῦ Ν. ΧΝΒ' τοῦ 1861 περὶ συντάξεων προβλεπομένας κρατήσεις καὶ καταβολὰς υποβάλλονται εἰς τέλος χαρτοσήμου ἐπὶ τῆς ὅλης ὀνομαστικῆς ἀξίας, ἐκτὸς μόνης τῆς λόγῳ ἀπουσίας κρατήσεως, ὅτε τὸ τέλος λογίζεται ἐπὶ τοῦ πραγματικῶς πληρονομένου ποσοῦ.

(1) Κατὰ τὸν Ν. ΩΙς' τοῦ 1880 διὰ τοὺς ἐξοφλητικοὺς λογαριασμοὺς ἡ ἀποδείξεις καθιερώθη τὸ δεκάλεπτον γραμματόσημον.

(2) Συνωδὰ πρὸς τὸ ἐδ. τοῦτο, αἱ ἀποδείξεις πληρωμῆς ἡμερομισθίων εἰς ἐργάτας ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον ἀξίας, διδόμεναι διὰ ποσὸν ἀνωτέρων τῶν δέκα δραχμῶν. (Σύμφωνος καὶ ἐγκ. τῆς 15 Νοεμβρίου 1880 Ὑπουργείου Οἰκον.).

λογαριασμοὶ οὗτοι, καθὼς καὶ οἱ παντὸς εἶδους ὑπολογισμοί, δύνανται ἢ νὰ γραφῶσιν ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὸ ἀνήκον χαρτόσημον τῆς ἀξίας, ἢ τοῦτο νὰ ἐπιβληθῇ μετὰ ταῦτα διὰ τοῦ ἀναλόγου προσθέτου λευκοῦ χάρτου· καὶ εἰς τὰς δύο ταύτας περιστάσεις εἶναι συγχωρημένον νὰ προστεθῶσιν εἰς αὐτοὺς τὰ ἀποδεικτικά τῆς ἐξοφλήσεως τῶν ἐν αὐτοῖς διαλαμβανομένων ποσῶν ἢ τῆς ἀξίας, χωρὶς νὰ πληρώσουν διὰ τοῦτο τὸ τέλος ἐκ νέου. (1) — ζ'. Αἱ ἐνδείξεις παραλαβῆς διὰ πληρωμᾶς γινομένης εἰς δημόσια ταμεῖα, ὅταν ὑπερβαίνωσι τὴν ποσότητα τῶν 11 δραχμῶν, (2) καὶ ὅταν ἡ πληρωμὴ δὲν γίνεται διὰ τοῦ ἀμέσου ἢ ἐμμέσου φόρου, μῆτε προσέρχεται ἀπὸ τὴν διανομὴν τῶν φόρων εἰς τοὺς δήμους, τὰς ἐπαρχίας, ἢ τοὺς νομοὺς. (3) — η'. (4) Αἱ ἀποδείξεις συμμετοχῆς εἰς ἐμπορικὰς καὶ τραπεζιτικὰς ἐργολαβίας, καὶ τὰ γραμμάτια καὶ ἀποδεικτικά, ἐπὶ τῶν ὁποίων πληρόνουν

(1) Ἐπιτρέπεται ἡδὴ χρῆσις κινητοῦ χαρτος. κατὰ τὸ ἀρθρ. 4 Β. Δ. τῆς 30 Αὐγ. 1873.

(2) Τανὺν ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου καὶ αἱ διὰ πληρωμᾶς δεκαδράχμους.

(3) Τὰ καταβάλλόμενα ὑπὸ τῶν ὑλοτόμων δικαιώματα διὰ τὰς ἐνεργουμένας ὑπ' αὐτῶν φυτεύσεις ἐν τοῖς ἐθνικοῖς ἢ ἰδιοκτητοῖς θάσεσιν ὑπάρχοντα εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀμέσων φόρων· διὸ δὲν εἰσπράττεται παρὰ τῶν ὑλοτόμων τέλος χαρτοσήμου, ὅτε οὗτοι καταβάλλουσιν εἰς τὸν φόρον τῆς φυλείας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐκδιδομένων ὑπὸ τῶν βασιλικῶν ὑπαλλήλων ἀδειῶν. Ὅσακις ὁμοῦ δίδεται ὁμολογία, πρόδηλον, ὅτι δεῖν νὰ γράφηται ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου ἐναήμου χάρτου ἢ, ἂν ἐγένετο ἐπὶ ἐντύπου, νὰ προσαρτᾶται αὐτῇ τὸ χαρτόσημον ἐν καιρῷ τῆς ἐξοφλήσεως. (Ἐγκ. Ὑπ. Οἰκον. τῆς 26 Ἰουλίου 1857).

(4) Τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ἐδ. 8, 9 καὶ 10 ἐμπορικῶν ἐγγράφων ὁρίσθησαν διὰ τοῦ Δ. τῆς 27 Δεκ. 1836 διὰ μὲν τὰς συναλλαγματικὰς μέχρι 1000 δραχμῶν λεπτὰ 25, ἀπὸ 1001 εἰς 2000 λεπτ. 50, ἀπὸ 2001 εἰς 4000 δρ. 1, ἀπὸ 4001 εἰς 8000 δρ. 2, ἀπὸ 8001 εἰς 12,000 δρ. 3, ἀπὸ 12,000 εἰς 20,000 δρ. 5, ἀπὸ 20,001 καὶ περιπλέον δρ. 10. Ἀλλὰ τὸ τέλος τοῦτο μετεβῆναι διὰ τοῦ ἀρθρου 2 τοῦ Ν. ΡΙΣ', ὁ μετεβῆναι πάλιν διὰ τοῦ 2 ἀρθρου τοῦ Ν. ΤΑΖ', ἐπὶ τῶν δὲ τὸ ἀρθρον 2 τοῦ Ν. ΧΙΔ', ὅπερ ὥρισε τὸ τέλος τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων εἰς 18 κλάσεις κατὰ τὸν προσηρημένον τῶ νόμῳ τούτῳ πίνακα. Ἀλλ' ἐπὶ τῶν εἰς τὸ Ν. ΑΣΕΖ' καταργητῶν πάρας τὰς διατάξεις ταύτας καὶ ὁρίσας τὸ τέλος τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων εἰς 23 κλάσεις διὰ τοῦ 3 ἀρθρου αὐτοῦ.

ται τὰ κέρδη αὐτῶν. (1) Ἐλευθέρα παντὸς τέλους χαρτοσήμου εἶναι τὰ γραμμάτια τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν διὰ προνομίου συστηθεῖσαν Ἑθνικὴν Τράπεζαν ὡσαύτως καὶ τὰ ἀποδεικτικά καὶ ἐξοφλητικά, ἐπὶ τῶν ὁποίων πληρόνονται τὰ κέρδη τῆς. (2) — 0'. Αἱ ἀποδείξεις τῆς ἐξασφαλίσεως καὶ τῆς πληρωμῆς διὰ τὴν ἐξασφάλισιν, ὑπολογιζομένου τοῦ τέλους, ὅχι ἐπὶ τοῦ ἐξασφαλιζομένου ποσοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τῆς γινομένης διὰ τὴν ἐξασφάλισιν πληρωμῆς. (3) — 1'. Αἱ συναλλαγματικά, τὰ ἐντάλματα πληρωμῆς, αἱ ὁμολογίαι, καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ ἔγγραφα, τὰ περιέχοντα ὑποσχέσεις καὶ διαταγὰς πληρωμῶν δι' ὠρισμένας ποσότητας, καὶ κυκλοφοροῦντα εἰς τὸ Βασιλεῖον, συμπεριλαμβανομένων καὶ αὐτῶν τῶν εἰσερχομένων ἀπὸ ξένα Κράτη συναλλαγματικῶν, τῶν πληρωτέων ἀπὸ τοῦ κατοίκους τοῦ Βασιλείου. (4) Εἰς τὴν

(1) Κατὰ τὸ 13 ἄρθρον Δ. τῆς 30 Αὐγ. 1873 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ΥΠΔ' νόμου, ὅποταν συμβῇ ἔκδοσις νέων τίτλων ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ἀριθμοὺς μετοχῶν ἔνεκα μεταβιβάσεως ἢ δι' αἰονόηποτε ἄλλον λόγον. οἱ νέοι οὗτοι τίτλοι ὑπόκεινται εἰς τὸ νόμιμον τέλος. (Διὸ καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκον. ἐγνωμοδότησεν, ὅτι δεόν νὰ πληρωθῇ νέον τέλος χαρτοσήμου διὰ τὴν ἀντικατάστασιν ἢ ἀλλαγὴν τῶν ἐν κυκλοφορίᾳ μετοχῶν τοῦ Λαυρίου διὰ τῆς ἐιδικῆς διαταγῆς αὐτοῦ 14699 τῆς 3 Ἰουλίου 1880).

(2) Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα ὑπῆχθη εἰς τὰς περὶ χαρτοσήμου διατάξεις διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ΥΠΔ' νόμου.

(3) Ἐπιτρέπεται ἡ χρῆσις κινητοῦ χαρτοσήμου δυνάμει τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Δ. 30 Αὐγ. 1873.

(4) Τὰ τοῦ τέλους τῶν συναλλαγματικῶν συνεπληρώθησαν καὶ ἐν μέρει ἐτροποποιήθησαν διὰ τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ Δ. τῆς 27 Δεκ. 1836, τοῦ ἄρθ. 5 τοῦ Ν. ΡΙς', τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Ν. Σ', τοῦ ἄρθρου 6 ἐδ. ε' τοῦ Δ. 30 Αὐγ. 1873, τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Ν. ΧΙΔ', τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Ν. ΩΙς' καὶ τελευταῖον τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Ν. ΑΣΕΖ' τοῦ 1885. ὁρίζοντος ἐν γένει τὸ τέλος τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων.

Δ. τῆς 27 Δεκεμβρίου 1836. Περὶ τελῶν χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων.

1. Τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων τῶν ἀλαμβανομένων ἐν ἄρθρ. 29 ἐδ. 8, 9 καὶ 10 τοῦ περὶ χαρτ. νόμου θέλουν εἶσθαι εἰς τὸ ἐξῆς: Διὰ τὰς συναλλαγματικὰς τὰς μέχρι 1000 δρα-

τελευταίαν ταύτην περίστασιν ἡ σφραγίς πρέπει νά ἐπιτεθῇ εἰς

λεπ. 25, ἀπὸ 1001 ἕως 2000 λεπ. 50, ἀπὸ 2001 ἕως 4000 δρ. 1, ἀπὸ 4001 ἕως 8000 δρ. 2, ἀπὸ 8001 ἕως 12000 δρ. 3, ἀπὸ 12001 ἕως 20000 δρ. 5, ἀπὸ 20001 καὶ περιπλέον δρ. 10. (Ἀλλὰ διὰ τοῦ 3 ἄρθρου τοῦ Ν. ΑΣΞΖ' τὸ τέλος τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων ὠρίσθη εἰς 23 κλάσεις).

2. Ὅταν μία καὶ ἡ αὐτὴ συναλλαγματικὴ ἐκδοθῇ εἰς περισσότερα ἀντίτυπα, τότε ὑπόκειται ἕκαστον αὐτῶν εἰς τὸ δικαίωμα τοῦ χαρτοσήμου τὸ ἐν ἄρθ. 1 σημειούμενον.

3. Τὰ ἐμπορικὰ ταῦτα ἔγγραφα δύνανται νά γραφῶσιν ἐπὶ τοῦ ἀνηκόντος χαρτοσήμου τῆς τάξεως, πλὴν οἱ ἔμποροι ἔμποροῦν καὶ νά τυπώσουν ἐν τῷ σφραγιστηρίῳ τοὺς παρ' αὐτῶν εἰς χρῆσιν ὄντας τύπους, πρὸ τῆς μεταχειρίσεως αὐτῶν, καὶ τοῦτο κατὰ τὸν διαταχθέντα τρόπον καὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 7 καὶ 8 τοῦ περὶ χαρτ. νόμου, καὶ ἐξαιρέτως μὲ τὴν ἐνσήμανσιν τῶν ἐν τῷ ἄρ. 1 τοῦ παρόντος διατάγματος. (Ἐπιτρέπεται δὲ τανῦν καὶ ἡ ἐπίθεσις κινητοῦ χαρτοσήμου κατὰ τὰ ἄρθρα 4 καὶ 6 τοῦ Δ. τῆς 30 Αὐγ. 1873).

4. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ περὶ χαρτ. νόμου θέλει τυπωθῇ διὰ τὰς συναλλαγματικὰς χωριστὸν σχῆμα χαρτίου ἔχοντος μέγεθος τοῦ τρίτου μέρους τοῦ ἡμίσεως φύλλου τοῦ χαρτοσήμου, καὶ ποιότητα τὴν πλέον ἐκλεκτὴν, καὶ ἐρωδιασμένον ἐνταύτῳ μὲ τὸ χαρτόσημον τῆς τάξεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ παρόντος διατάγματος. Διὰ νά ἐυκολυνθῇ ἡ πρόσθεσις τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου εἰς συναλλαγματικὰς, εἰς τὰς ὁποίας κατὰ τὸν νόμον πρέπει νά ὑπάρχῃ, θέλουν τυπωθῇ καὶ ἰδιαιτέρως ἐνσημασμένα χαρτὰ σχήματος διαφορετικοῦ, ἔχοντα τὸ ἥμισυ τοῦ πλάτους καὶ μήκους τῶν προσδιορισθέντων συναλλαγματικῶν, καὶ ποιότητα λεπτοῦ χαρτίου τῆς πόστας, διὰ νά προσθέτωνται κατὰ τὸν διαταχθέντα τρόπον εἰς τὰς ἀνηκούσας συναλλαγματικὰς ἀπὸ τοὺς διοικητικοὺς ταμίαις διὰ τῆς σφραγιδῆς τῶν τῆς ἐπὶ χαρτίου μὲ ὅσας προσκολλώμενα. (Ἐπιτρέπεται τανῦν καὶ ἡ ἐπίθεσις κινητοῦ χαρτοσήμου).

Δ 3 Ἰουλίου 1882. Περὶ χρήσεως κινητοῦ χαρτοσήμου.

"Ἀρθρον μόνον. Χρῆσις κινητοῦ χαρτοσήμου ἐπιτρέπεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 29 § 10 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 ἀναφερομένων καὶ περιεχόντων ὑποσχέσεις ἀποδόσεως ἐντόκως ἢ ἀτόκως κατατεθειμένων χρημάτων ἐν τοῖς ταμείοις ἀνωνύμων ἐταιριῶν, ὧν τὰ καταστατικά εἰσὶν ἐγκριμένα διὰ Β. διατάγ-

τὸν πρόσθετον λευκὸν χάρτην πρὶν τῆς παρουσιάσεως εἰς ὑποδοχὴν. (Ἄρθρ. 10). Αἱ ὑποδοχαὶ καὶ αἱ ὑποδοχαὶ καὶ ὅλα τὰ μὴ κυκλοφοροῦντα ἔγγραφα, καθὼς διπλόγραφα καὶ ἀντιγράφα, δὲν ὑπόκεινται εἰς κανέν τέλος ὅταν τὰ πρωτότυπα αὐτῶν καὶ αἱ κυρίως ὁμολογίαι ἐσημάνθησαν· δὲν ὑπόκεινται εἰς κανέν τέλος ὁμοίως καὶ τὰ γραμμάτια τῆς διὰ προνομίου διορισθείσης Ἑθνικῆς Τραπεζίης. (1)—ια'. Ἀντικατέστη. (2)

30. Διὰ τὴν ὑπολογίζηται ὀρθῶς τὸ χαρτόσημον τῆς ἀξίας πρέπει τὰ ἔγγραφα νὰ διαλαμβάνωσι μὲ ἀκρίβειαν τὰς χρηματικὰς ποσότητας, καὶ τὴν ἀξίαν τῶν ἀναφερομένων πραγμάτων· οἱ δὲ συμβολαιογράφοι καὶ λοιποὶ ὑπάλληλοι χρεωστοῦν πάντοτε νὰ ἐπαγρυπνῶσι κατὰ τοῦτο, καὶ ἂν συγκρίνοντες τὰς δηλωθείσας τιμὰς μὲ τὴν ὑπάρχουσαν τιμὴν τῆς ἀξίας τῶν πραγμάτων εὗρωσιν ἐπιστητὴν διαφορὰν πρὸς βλάβην τοῦ ταμείου, τότε πρέπει νὰ διωρθώσωσιν αὐτάς, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νὰ λαμβάνωσι τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου. Ἄν οἱ ἔχοντες συμφέρον δὲ συμφωνήσωσι κατὰ τοῦτο, τότε ἡμποροῦν αὐτοὶ ἢ οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι νὰ καταφύγωσιν ἐντὸς 48 ὥρων εἰς τὴν ἐκτίμησιν διὰ εἰδημόνων, διοριζομένων τοῦ μὲν ἑνὸς ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ἔχόντων τὸ συμφέρον, τοῦ δὲ ἑτέρου ἀπὸ τὸ μέρος τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων· οἱ ἐκτιμηταὶ οὗτοι πρέπει νὰ ὀρκισθῶσι παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου, ἐπιφορτιζόμενοι παρ' αὐτοῦ μὲ τὴν ἐκτίμησιν, καὶ ὑποχρεούμενοι νὰ δώσουν εἰς τοὺς διαφερομένους τὴν ἔγγραφον γνώμην τῶν, τὴν ἐπιθεωρουμένην καὶ ἐπικυρουμένην ἀμισθί παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου· ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς τῆς γνωμοδοτήσεως, γίνε

ματος. — Ἡ διαγραφή τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἐγγράφων τούτων ἐνεργεῖται διὰ σφραγίδος, καὶ ὅν ἐκάνονισε τύπον τὸ ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1878 Β. Διάταγμα.

(1) Τὰ τραπεζικὰ γραμμάτια οὐχ ἦττον τῶν ἄλλων Τραπεζῶν (Ἑθνικῆς Τραπεζίης, Πιστωτικῆς) ἐξισώθησαν κατὰ τὴν ἀτέλειαν πρὸς τὴν Ἑθνικῆς. ("Ἰδε ἀρθρ. μοναδικὸν τοῦ Ν. ΩΚΕ' τοῦ 1880).

(2) Ἡ παράγραφος αὕτη περὶ τοῦ τέλους τῶν κληρονομιῶν καὶ κληροδοσιῶν ἀντικατέστη ἐξ ὀλοκλήρου διὰ τοῦ ἀρθρου 3 τοῦ Ν. Πίσ. τροποποιηθέντος ἀκολούθως διὰ τοῦ Ν. ΩΙΔ'. Ἀλλ' ἤδη ἐτροποποιήθησαν καὶ αἱ διατάξεις τῶν νόμων τούτων διὰ τοῦ Ν. ΑΣΕΖ' τοῦ 1885, ὃν ἴδε.

ται ἡ πρᾶξις εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐπισυναρθῇ καὶ τὸ πρωτότυπον αὐτὸ τῆς γνωμοδοτήσεως, ὡς ἀναγκαῖον παράρτημα. Ὅταν οἱ ἐκτιμηταὶ ἤθελον διαφωνήσαι εἰς τὴν ἐκτίμησιν, τότε λαμβάνεται βᾶσις εἰς τὸν καταλογισμὸν τοῦ χαρτοσήμου ὁ ἐξαγόμενος μέσος ὅρος ἀπὸ τὰς δύο ποσότητας, τὰ δὲ ἔξοδα τῆς ἐκτιμήσεως πληρῶνονται ἀπὸ τὸν πληρωτὴν τοῦ χαρτοσήμου.

31. Εἰς τὰς συμφωνίας τὰς ἀφορώσας ἀνταλλαγὴν τινα, τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου ἐπιβάλλεται εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ μείζονος κατὰ τὴν τιμὴν ἀνταλλαττομένου πράγματος. Εἰς τὰ δάνεια, ἐπὶ τῆς δανειζομένης ποσότητος, εἰς τὰ συμφωνηθέντα ἐνοίκια, ἐπὶ τοῦ προσδιορισθέντος ἐνοικίου πολλαπλασιαζομένου μὲ τὰ ἔτη, δι' ὅσα ἰσχύει ἡ συμφωνία τοῦ ἐνοικίου. Εἰς συνθήκας, αἱ ὅποια ἐσυμφωνήθησαν διὰ βίου, ἐπὶ τοῦ εἰκοσαπλοῦ τοῦ ἑτησίου ποσοῦ· ἐάν δὲ ἀπροσδιορίστως, ἐπὶ τοῦ δεκαπλοῦ τοῦ ἑτησίου ποσοῦ. Εἰς ἀφέσεις ἑτησίων προσόδων, ἐπὶ τῆς ποσότητος τοῦ κεφαλαίου· τοῦτου δὲ μὴ ὄντος προσδιορισμένου, ἐπὶ τοῦ δεκαπλοῦ ποσοῦ τοῦ εἰσοδήματος, ἐάν αὐταὶ ἐσυμφωνήθησαν δι' ἀπλῶς ἀπροσδιόριστον καιρὸν· ἐάν δὲ διὰ βίου, τότε τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου ἐπιβάλλεται ἐπὶ τοῦ εἰκοσαπλοῦ τῆς ποσότητος τοῦ εἰσοδήματος. (1) Εἰς τὰς μεταξὺ ζώντων δωρεάς, ἐπὶ τῆς παρὰ τῶν μερῶν ὁμολογουμένης ποσότητος· εἰς παραχωρήσεις ἐπικαρπίας, ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀξίας τοῦ πράγματος· ἂν ὅμως μετὰ ταῦτα μεταβῇ καὶ ἡ ιδιοκτησία αὐτὴ εἰς χεῖρας τοῦ ἐπικαρπωτοῦ, τότε τὸ τέλος λογίζεται καὶ ἐπὶ τῆς ὅλης ἀξίας. Εἰς διαπραγματεύσεις πωλήσεων τῶν πρὸς καιρὸν ἢ διὰ βίου συμφωνηθέντων εἰσοδημάτων ἐπὶ τῆς ῥητῆς τιμῆς, ἢ τοῦ διὰ πολλαπλασιασμοῦ μὲ τὰ μὴ παρελθόντα εἰσέτι ἀπὸ τὴν συμφωνίαν

(1) Κατὰ τὴν Ἑγκ. Ὑπ. Οἶκον. τῆς 3 Δεκ. 1868 διὰ μὲν τὸ κληροδότημα ἰσοβίου προσόδου προβλέπει τὸ ἄρθρον 31, καθ' ὃ τὸ μέγεθος τοῦ τοιοῦτου κληροδοτήματος εὐρίσκεται διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ 20 τῆς ἑτησίας προσόδου, ὅθεν τοιοῦτο ποσὸν δέον νὰ φαίηται ἐκ τῆς φορολογητέας κληρονομίας καὶ νὰ φορολογηθῇ δι' αὐτὸ ὁ κληροδόχος, ὡς πρὸς δὲ τὰ ἐδαφονόμια, ἔχουν τὴν ἀξίον πρόσδοον, πρέπει εἰς τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου στηριζόμενοι νὰ ποφαινώμεθα, ὅτι ἡ ἀξίος πρόσδοος εἶναι τόκος κεφαλαίου κανονιστέος κατὰ τὴν συνήθη πρόσδοον τῶν ἀκινήτων κτημάτων, ἔχουν τὸ πολὺ πρὸς 6 τοῖς 100.

ἐτη ἐξαγομένου ποσοῦ τῶν εἰσοδημάτων, ἢ, ὅταν δὲν ἀναφέρηται προσδιορισμὸς χρόνου, ἐπὶ τοῦ δεκαπλάσιου εἰσοδήματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς καταβολῆς τοῦ τέλους.

32. Ὅλα τὰ κατὰ τὸν νόμον εἰς τὴν ἐπισφράγισιν ὑποκείμενα ἔγγραφα πρέπει νὰ γράφωνται ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὸν ἀνάλογον σφραγιστὸν χάρτην. (1) Αἱ δημόσιαι ἀρχαὶ καὶ οἱ συμβολαιογράφοι εἶναι ὑπόχρεοι ἀπαράλλακτα μὲ τοὺς ἰδιώτας νὰ μεταχειρίζωνται αὐτὸν εἰς τὰ πρωτότυπα ἔγγραφα καὶ τὰς πράξεις των.

33. Οἱ συμβολαιογράφοι, τὰ δικαστήρια, καὶ ὅλαι αἱ δημόσιαι ἀρχαὶ ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ζητῶσιν ἀπὸ τοὺς διαδίκους τὴν προπληρωμὴν τοῦ νομίμου τέλους τοῦ χαρτοσήμου διὰ τὰ εἰς τὰς ὑποθέσεις των ἀναγκαῖα ἔγγραφα, καὶ πρὶν τούτου νὰ μὴ ἐνδῶσωσιν εἰς τὰς αἰτήσεις των (2) ἂν μετεχειρίσθησαν τὸν

(1) Διὰ τοῦ 3 ἄρθρου τοῦ Δ. τῆς 27 Νοεμβρίου 1836 ἐπιτρέπεται τοῖς πολίταις νὰ προκαλῶσι τὴν σφράγισιν τῶν σχεδίων τῶν φορτωτικῶν ἔγγράφων ἀμέσως ἐν τῷ σφραγιστηρίῳ· διὰ δὲ τῶν ἄρθρων 3 καὶ 4 τῶν Δ. τῆς 27 Δεκ. 1836 ἐπιτρέπεται τοῖς ἐμπόροις νὰ τυπώνωσιν ἐν τῷ σφραγιστηρίῳ τοὺς ἐν χρήσει παρ' αὐτοῖς τύπους κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν ἄρθρων 7 καὶ 8 τοῦ περὶ χαρτ. νόμου· διὰ δὲ τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ ΩΙς' Ν. ὠρίσθη, ὅτι πᾶς λογαριασμὸς ἢ ἀποδείξεις ἐκδιδόμενος ὑπὸ καταστήματος, εταιρίας ἢ ἐπιτηδευματίου υποβάλλεται εἰς τέλος χαρτοσήμου λεπτῶν δέκα, ὅπερ εἴτε εἰσπράττεται διὰ τῆς ἐπὶ χαρτοσήμου γραφῆς τῶν λογαριασμῶν ἢ ἀποδείξεων εἴτε διὰ τῆς ἐπ' αὐτῶν ἐπιθέσεως κινητοῦ χαρτοσήμου, διαγραφομένου ὑπὸ τοῦ ἐκδότη, καὶ ὃν τρόπον ὀρίζει τὸ Δ. τῆς 30 Αὐγ. 1873.

(2) Διὰ τοῦ 8 ἄρθρ. τοῦ Ν. ΧΙΔ' ὠρίσθη μάλιστα, ὅτι τὰ ἔγγραφα ταῦτά εἰσιν ἀπαράδεκτα ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων καὶ πάσης ἄλλης ἀρχῆς, ἐὰν δὲν ἔγραψαν ἐξ ὑπαρχῆς ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου χαρτοσήμου ἢ δὲν ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ νόμιμον πρόστιμον· ἀπαράδεκτα δὲ καὶ τὰ ἀντίγραφα, ἐὰν μὴ συνοδεύῃ ταῦτα βεβαιώσεις ἐπίσημοις, ὅτι τὰ πρωτότυπα ἔγραψαν ἐπὶ τοῦ ἀνήκοντος κατὰ νόμον χαρτοσήμου ἢ ὑπεβλήθησαν εἰς πρόστιμον.

σφραγιστὸν χάρτην εἰς λογαριασμὸν καὶ εἰς χρέος τῶν διαδίκων, δύνανται μὲν νὰ μεταχειρισθῶσι κατ' αὐτῶν ὅλα τὰ ἔννομα μέσα, ὅσα ὁ διοργανισμὸς τῶν δικαστηρίων καὶ ἡ πολιτικὴ δικονομία διαλαμβάνει περὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν· ποτὲ ὅμως δὲν δύνανται νὰ ζητήσωσιν ἀνταπόδοσιν καὶ ἄφεςιν αὐτῶν τινὰ ἀπὸ τὸ δημόσιον ταμεῖον. Ἀλλ' ἐὰν οἱ διάδικοι ἀρνοῦνται νὰ παρουσιασθῶσιν, ἢ πρόκειται νὰ ἐξετασθῶσι μακρονοὶ μάρτυρες κτλ. ὅπου οἱ διάδικοι δὲν ἐμφανίζονται, τότε γίνεται ἡ εἰσπραξις τῶν τελῶν τῆς ἐπισφραγίσεως διὰ τοῦ ταμίου τῆς διοικήσεως κατὰ συνέπειαν δηλοποιήσεως, τὴν ὅποیان πέμπει ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸν ταμίαν, ὅστις εἰσπράττει τὴν χρεωστούμενην ποσότητα· πλὴν αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς εἰσπράξεως ἐνεργεῖται μόνον ὅταν ὁ διάδικος δυστροπῇ εἰς τὸ νὰ πληρώσῃ, ἢ ὅταν ἡ δημοπρασία τῶν πραγμάτων τοῦ χρεώστου δὲν λάβῃ πέρας διὰ νὰ ἀφαιρεθῶσι τὰ τέλη ἀπὸ τὰ χρήματα τῆς τιμῆς.

Ν. Κατὰ τὴν διὰ τοῦ ἀρθροῦ 208 τῆς πολ. δικ. καθιερουμένην ἀρχὴν προκαταβάλλει τὰς δαπάνας διαρκούσης τῆς διαδικασίας ὁ προκαλὼν δικαστικὴν τινα πρᾶξιν· ὅθεν καὶ ὁ ἀναιρεσίῳν προκαλὼν τὴν συζήτησιν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὀφείλει νὰ προκαταβάλῃ τὴν ἀναγκαίαν διὰ τὰ τέλη τῆς σημάνσεως τῶν τε πρακτικῶν καὶ τῆς ἀποφάσεως δαπάνην· ἄλλως τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς αἰτήσεις αὐτοῦ κατὰ τὸ ἀρθρον 33 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, αὐτοῦ δὲ ἀρνούμενου δύναται ὁ ἀναιρεσίβλητος νὰ προκαλῇ τὴν ἐρήμην συζήτησιν τῆς δίκης προκαταβάλλων αὐτὸς τὴν ἀναγκαίαν διὰ τὴν ἐρήμην ταύτην δίκην δαπάνην. Α. Π. 393 τοῦ 66.

34. Ἡ πληρωμὴ τοῦ τέλους τοῦ χαρτοσήμου γίνεται ἀπὸ τὸν ἔχοντα ἄμεσον καὶ πρῶτον συμφέρον· μῆτε ὁ σφραγιστὸς χάρτης διδεται, μῆτε εἰδικὴ σφράγισις γίνεται, χωρὶς προπληρωμῆς εἰς μετρητά· οὐδὲ ποσῶς λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ ἰδιαιτέραι μεταξὺ ἰδιωτῶν περὶ τῆς αὐτῆς πληρωμῆς συμφωνίαι.

35. Εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου διὰ τὰ παρουσιαζόμενα εἰς τὸ δικαστήριον ἔγγραφα, ὡς καὶ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα, δύνανται νὰ ζητηθῶσιν ἐν καιρῷ ἀπὸ τὸν καταδικαζόμενον.

36. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐγκληματικὰς ὑποθέσεις ἐνώπιον

τῶν ἀρμυδίων δικαστηρίων, προσέτι καὶ τὰς πειθαρχικάς ἐξετάσεις διὰ τοῦ ὑπαλλήλου, τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου ἐπιβάλλονται μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως, ὅταν αὕτη ᾖ κατὰδικαστικὴ καὶ τελεσιδικία. Ὁ ὑπολογισμὸς γίνεται ἐπὶ τοῦ καταναλωθέντος· χάρτου ἐν τῇ διαστήματι τῶν γενομένων πράξεων· ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου σημειώνει τὰ τέλη ταῦτα εἰς ἰδιαιτέραν στήλην εἰς τὰ διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων διεκπεραιούμενα ἀποσπάσματα τῶν ἀποφάσεων, καὶ τὰ παραδίδει εἰς τὸν ἀνήκοντα ταμίαν τῆς διοικήσεως, καὶ εἰς τὸν οἰκονομικὸν ἐπίτροπον εἰς διπλόγραφον· (1) τὸ αὐτὸ ἐνεργεῖ καὶ

(1) Κατὰ τὴν Ἑγκ. 108 Ὑπουργείου Δικαιοσύνης τῆς 5 Ἰανουαρίου 1859 αἱ ὑπαγόμεναι εἰς φορολογίαν δικαστικαὶ πράξεις, ὡς ἀναφερόμεναι εἰς διατάξεις τοῦ περὶ χαρτοσήμου Ν., εἰσὶν αἱ ἑξῆς: 1) ἡ μήνυσις τοῦ παθόντος (ἄρθρ. 24 § α' τοῦ Ν. περὶ χαρτ.).—2) Αἱ ἐκθέσεις τῶν δικαστικῶν γραμματέων περὶ ἀνακοπῶν, ἐρέσεων καὶ ἀναιρέσεων (ἄρθρ. 25 § γ').—3) Αἱ ἐκθέσεις ἢ ἀναφοραὶ τῶν ἰατρῶν καὶ πραγματογνωμόνων (ἄρθρ. 24 § η').—4) Αἱ ἐκθέσεις, τὰς ὁποίας συντάσσουσιν οἱ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι διὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν κατηγορουμένων, μαρτύρων, τὰς κατασχέσεις, τὰς κατ' οἶκον ἐρεῦνας καὶ διὰ τὴν φύλαξιν, προσωρινὴν ἀπόλυσιν τῶν κατασχόμενων καὶ ἐκποίησιν αὐτῶν, ὡς τὰ ἄρθρα 34, 35 τῆς ποιν. διατιμῆσεως (ἄρθρ. 25 § γ').—5) Τὰ βουλευτάματα τῆς παραπομπῆς (ἄρθρ. 25 § γ').—6) Τὰ ἔγγραφα ἐπιδόσεων καὶ βεβαιώσεων τῶν κλητῶν (ἄρθρ. 24 § 6').—7) Τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων τῶν ποιν. δικαστηρίων (ἄρθρ. 25 § 6').—8) Αἱ ἀποφάσεις αὐτῶν (ἄρθρ. 25 § α', 26 § 6', 27 § 6', 28).—9) Τὰ κοινοποιούμενα ἀντίγραφα (ἄρθρ. 24 § ιγ'). Ἐκτός τῶν ἀνωτέρω πράξεων ἀφορωσάντων τὰς διαδικασίας τῶν ποινικῶν ὑποθέσεων, φρονούμεν ὅτι οὐδεμία ἄλλη ὑπάρχει· μόλα ταῦτα ἂν παρελείφθη τις ὑπαγομένη εἰς φορολογίαν τῶν χαρτ. θέλετε μᾶς ἀναφέρει περὶ τούτου διὰ τὰ περαιτέρω.

Κατὰ δὲ Ἑγκ. 4374 τῆς 21 Ἰουλίου 1859 Ὑπουργ. Δικαιοσύνης, προκειμένου περὶ ἐκκαθαρίσεως κλήσεων ἐνώπιον τοῦ Πταισματοδικείου, αὐταὶ πρέπει νὰ λογίζωνται εἰς χαρτ. 6' κλάσεως κατ' ἀναλογία τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 23 § α' τοῦ περὶ χαρτ. Ν., προκειμένου δὲ περὶ κλήσεων ἐνώπιον τῶν Πλημμελειοδικείων καὶ Κακουργιοδικείων, εἰς χαρτ. γ' κλάσεως (ἄρθρ. 24 § ι').

Κατὰ δὲ τὴν Ἑγκ. 6680 τῆς 28 Ἰουλίου 1859 τοῦ Ὑπουργείου

ἡ ἀνήκουσα διοικητικὴ ἀρχὴ διὰ τὰς πειθαρχικάς τῶν ὑπαλλή-

Δικαιοσύνης, ὡσάκεις ἐνεργεῖται διορισμὸς ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος ἐξ ἐπαγγέλματος, ἤτοι ἐπιμελεία τῶν συγγενῶν τῶν ἀνέκτων ἢ ἀνηλικίων, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρθρ. 646 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, τὰ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον γενόμενα ἔγγραφα πρέπει νὰ συντάσσωνται: μὲν ἀρχικῶς, ὡς ἄκρι τοῦδε, ἐπὶ ἀσήμου χάρτου, νὰ καταλογίζονται ὁμῶς μετὰ τὸν διορισμὸν τοῦ ἐπιτροποκηδεμόνος ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου γραμματέως εἰς ἔνσημον χάρτην εἰς βάρος τῆς ὀφθαικῆς περιουσίας, καθόσον ἡ τοιαύτη ἐνέργεια σκοπεῖ ἐν γένει τὴν προστασίαν μόνον τῶν συμφερόντων τῶν ὀφθαίων καὶ οὐχὶ τὴν ἐξάσκησιν ἰδίου συμφέροντος τῶν αἰτούντων συγγενῶν, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πάντα τὰ δικόγραφα πρέπει νὰ συντάσσωνται ἐξ ὑπαρχῆς ἐπὶ ἐνσήμου χάρτου. Τὰ εἰρημένα ἔγγραφα, ἅπερ δεῖον οἱ γραμματεῖς τῶν Πρωτοδικῶν νὰ ὑπολογίζωσιν εἰς ἔνσημον χάρτην, εἶναι τὰ ἀκόλουθα. — α') Ἡ πράξις τοῦ εἰρηνοδίκου, ἣτοι τὸ βούλευμα τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ὡς καὶ αἱ ἔγγραφοι προσκλήσεις τοῦ εἰρηνοδίκου πρὸς τοὺς κλητευσομένους συγγενεῖς πρέπει νὰ καταλογίζωνται εἰς χάρτην λεπτῶν 50, κατὰ τὸ ἀρθρ. 23 § α' τοῦ περὶ γαρτ. Νόμου. — β') Αἱ ἐκθέσεις τῶν κλητῆρων πρὸς ἐπίδοσιν τῶν κλήσεων τῶν εἰρηνοδικῶν καὶ τῶν ἀποφάσεων ἐν γένει κτλ. εἰς χαρτόσημον μιᾶς δραχμῆς, κατὰ τὸ ἀρθρ. 24 § β', πρὸς δὲ καὶ τὰ τυχόν δικαιώματα πορείας τῶν κλητῆρων. — γ') Ἡ πράξις τοῦ προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν εἰς χάρτην δραχμῶν τριῶν κατὰ τὸ ἀρθρὸν 26. — δ'), Ἡ ἐκθεσις τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ ὡς καὶ τὰ πρακτικὰ τῆς συζητήσεως καὶ δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως εἰς δραχ. δύο, κατὰ τὸ ἀρθρ. 25 § β'. — ε') Αἱ προδικαστικαὶ ἀποφάσεις τῶν Πρωτοδικῶν εἰς δραχ. τριῶν, κατὰ τὸ ἀρθρ. 26 § γ', αἱ δὲ ὀριστικαὶ εἰς δραχ. πέντε, κατὰ τὸ ἀρθρ. 27 § β'. — ς') Τὸ κοινοποιούμενον ἀντίγραφον τῆς ἀποφάσεως εἰς τὸν διορισθέντα ἐπιτροποκηδεμόνα εἰς δραχ. μιᾶς, κατὰ τὸ ἀρθρ. 24 § γ'.

Διὰ δὲ τῆς Ἑγκ. 10310 τῆς 30 Αὐγούστου 1864 τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἀνεκοινώθησαν εἰς τοὺς Ταμίας τοῦ Κράτους τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ καταλογισμοῦ τῶν τελῶν σημάτων ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1865: § 1. Ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐλευσομένου ἔτους, τὰ τέλη σημάτων ἐν γένει, ἐξ οἷσάδηποτε ἀρχῆς καὶ ἂν προέρχεται ἢ εἰς τὸ Ταμεῖον βεβαίωσις εἰς βάρος τῶν καταδικαζομένων, καὶ εἴτε ποινικάς, εἴτε πολιτικές ὑποθέσεις, εἴτε πειθαρχ. παραβάσεις ἀφορῶσι, θέλουν καταλογίζεσθαι ὑπὸ τὸ Κεφ. ΣΤ' ἀρ. 5 τοῦ προϋπολογισμοῦ, τοῦ ὁποῦ οὗτος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης θέλει φέρει « Δικαστικὰ ἔξοδα ἐν γένει »

λων αὐτῆς ἐξετάσεις. Τὰ διοικητικὰ ταμεῖα εἰσπράττουσι τὰ

καὶ ὑπὸ τὸν ὅποιον θέλουσι καταλογίζεσθαι καὶ τὰ ἀπολήψιμα ποινικὰ ἔξοδα. — § 2. Τὰ μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1864 καθυστεροῦντα ὑπολοιπα τοῦ Κεφ. Β. ἀρθ. 2 πάσης χρήσεως θέλουσι μεταφερθῇ εἰς τὸ Κεφ. ΣΤ' ἀρθ. 5, ἀλλὰ διὰ τὴν μεταφορὰν ταύτην δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ διαγραφῶσιν ἐκ τῆς θέσεως, ἣν κατέχουσιν εἰς τὰ βιβλία τῶν εἰσπρακτέων, ἀλλὰ μένοντα ὡς ἔχουσι, θέλουσιν ἐξακολουθεῖ νὰ καταλογίζωνται τοῦ λοιποῦ, ὡς νὰ ὑπῆγοντο ὑπὸ τὸ ἀρθ. τοῦτο, διορθουμένου μόνον τοῦ εἰς τὸ βιβλίον τῶν εἰσπρακτέων τίτλου. — § 3. Μεταβαλλομένου ὡς ἀνωτέρω τοῦ καταλογισμοῦ τῶν προκειμένων ἐσόδων, παύει κατὰ συνέπειαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ἡ κατανάλωσις σφραγιστοῦ χαρτοῦ καὶ ἡ ἐν τοῖς γραμματίοις παραδόσεως προσάρτησις αὐτοῦ καὶ οὐδεμίαν σχέσιν θέλουσιν ἔχει τὰ γραμμάτια ταῦτα μετὰ τὴν διαχείρισιν τοῦ ὕλικου τοῦ χαρτ. εἰς τὸ μέλλον. — § 4. Διὰ τὸν ἑλεγχον περὶ τῆς συγχρόνου καὶ ἀνελλιπούς βεβαιώσεως τῶν εἰσπρακτέων τελῶν σημάσεως καὶ ποινικῶν ἐξόδων, θέλουσι διαταχθῇ διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης οἱ γραμματεῖς τῶν δικαστηρίων, ὅπως ἐνεργῶσι τὴν βεβαίωσιν τῶν ἐξόδων ἀμφοτέρων τῶν κατηγοριῶν δι' ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ πίνακος, κατὰ τὸ ὑποτυπούμενον ὑπόδειγμα· ὁσάκις δὲ εἰς δικὴν τινὰ δὲν κατεβλήθησαν ἔξοδα πρὸς ἀπόληψιν κατὰ τὴν ποινικὴν διατίμησιν, ὁ ἀποστέλλων γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου ὀφείλει ἐν τέλει τοῦ πίνακος τῶν τελῶν σημάσεως νὰ βεβαιώσῃ τοῦτο ῥητῶς. — § 5. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ ἀρθ. 19 τοῦ περὶ ἐκκαθαρίσεως κλπ. Β. Δ. οἱ πίνακες τῶν ἀποληψίμων ἐξόδων πρέπει νὰ ἀποστέλλωνται εἰς τὰ Ταμεῖα διὰ τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν, ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῶν τοιούτων πινάκων, ὅσοι δηλαδὴ ἤθελον ἐμπεριλαμβάνει κατὰ τὸν νέον τύπον καὶ τοιαῦτα ἔξοδα, θέλει ἐξακολουθεῖ διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου, συμφώνως μετὰ τὰ ὑπὸ τοῦ μνησθέντος διατάγματος κανονισμένα. — § 6. Εἰς τὴν μετὰ τὴν βεβαίωσιν ἐνεργουμένην ἐγγραφὴν τῶν εἰσπρακτέων εἰς τὰ βιβλία, οὐδεμίαν διάκρισιν θέλει γίνεσθαι τοῦ ποσοῦ τῶν τελῶν σημάσεως ἀπὸ ἐκείνα τῶν ποινικῶν ἐξόδων, ἀλλὰ τὸ ἕκαστον καταδικασθέντα ἢ πολλοὺς ὁμοῦ ἐπιβαρύνον κατὰ τὸν πίνακα ποσὸν ἀμφοτέρων τῶν κατηγοριῶν θέλει ἐγγράφεσθαι δι' ἐνός κονδυλίου. Ἐκ τῶν ἐπιστελλομένων ἐξάγεται προδήλως, ὅτι ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1865 τὸ ἀρθ. 2 τοῦ Κεφ. Β'. οὐδὲ λεπτοῦ θέλει παρουσιάζει καθυστέρησιν, διότι εἰς αὐτὸ δὲν θέλουσι καταλογίζεσθαι ὡς εἰσπρακτέα καὶ εἰσπραχθέντα, εἰμὴ καθαρώς ἡ κατανάλωσις χαρτοσήμου.

τέλη ταῦτα ἀπαρλλάκτως ὡς καὶ τὰ δικαστικά ἐξοδα, κατὰ συνέπειαν ἀποφάσεως ἐχούσης νομικὸν κῦρος. Ἡ σημείωσις τῶν τελῶν χρησιμεύει μόνον εἰς ἀπόδειξιν τῆς ποσότητος τοῦ καταναλωθέντος σφραγιστοῦ χάρτου ὑπὸ τοῦ ἀνήκοντος δικαστηρίου ἢ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς. Εἰς ὅλας δὲ τὰς τοιαύτας περιπτώσεις πρόσθεσις σφραγιστοῦ χάρτου εἰς τὰς διαληφθεῖσας ἐξετάσεις δὲν χωρεῖ.

37. Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν δικάζεται τις ἔχων τὰ διαλαμβανόμενα εἰς τὸ 223 ἄρθρον τῆς πολιτικῆς δικονομίας δικαιώματα πτωχοῦ, ἡ δικάζεται τὸ δημόσιον, συγχωρεῖται νὰ μὴν ἐπιβληθῶσι τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου, καθ' ὅσον μέρος ἀφορᾷ τὸν πτωχόν ἢ τὸ δημόσιον, πρὶν τῆς ὁλικῆς ἀποπερατώσεως τῆς υποθέσεως. (1) Ἄν ὁ ἀντίδικος τοῦ πτωχοῦ ἢ τοῦ δημοσίου καταδικασθῇ, τότε ἡ πληρωμὴ τῶν τελῶν γίνεται παρ' αὐτοῦ δι' ὅλας τὰς πράξεις, μὲ τὸ μέρος σημειώσεως πεμπομένης, κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, ἀπὸ τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου εἰς τὸν ἀνήκοντα ταμίαν τῆς διοικήσεως, καὶ τοῦ διπλογράφου αὐτοῦ κοινοποιουμένου εἰς τὸν οἰκονομικὸν ἐπίτροπον χάριν ἐλέγχου. Ἄλλ' ἂν ἡ ἀπόφασις ἀποθῇ ἐναντία εἰς τὸ μέρος τοῦ πτωχοῦ ἢ τοῦ δημοσίου, τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου τότε μῆτε σημειοῦνται, μῆτε εἰσπράττονται.

38. Εἰς ὅσα συμφωνητικά τὸ δημόσιον εἶναι συμφωνοῦν μέρος, τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου πληρῶνεται μόνον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἐπὶ τῇ βάσει, ὅτι τὸ δημόσιον δὲν δύναται νὰ πληρῶνῃ πρὸς τὸ δημόσιον· ὅθεν καὶ δι' ὅλα τὰ ἐξοφλητικά, τὰς ἀποδείξεις, καὶ τοὺς εἰς σφράγισμα υποκειμένους λογαριασμούς, τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου πληρῶνονται ὡσαύτως ἀπὸ τὸν ἴδιον ἐκεῖνον.

(1) Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Ν. Σ' οἱ ἀπολαύοντες ἢ ἀπολαύσαντες τῶν δικαιωμάτων τῆς πενίας υποβάλλονται εἰς τὸ ἥμισυ τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου, τὰ δὲ κατὰ συνέχειαν πρόσθετα φύλλα τῶν ἀποφάσεων ἐν δίκαις πενήτων γράφονται τῶν μὲν εἰρηνοδικείων ἐπὶ χαρτοσήμου τάξεως β' κλάσεως, ἥτοι 50 λεπτῶν, τῶν δὲ ἀνωτέρων ἐπὶ χαρτοσήμου τάξεως γ' κλάσεως, ἥτοι μιᾷ δραχμῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Παραβάσεις, ποιναὶ καὶ ἔλεγχος. (1)

39. Τὰ δικαστήρια καὶ ὅλαι αἱ δημόσιαι ἀρχαί, δὲν δύναται νὰ δεχθῶσι κανενὸς εἰδους ἔγγραφον ἰδιωτικόν, ἀφ' ὅσα νόμος ὑποβάλλει εἰς τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου, καὶ τὸ ὅποιο ἀπ' ἀρχῆς γραφέν εἰς χάρτην ἀσφράγιστον, ἢ εἰς χάρτην κατωτέρας παρὰ τὴν ἀνήκουσαν τιμῆς δὲν ὑπεβλήθη ἀκολούθως εἰς τὸν πρόσθετον λευκὸν χάρτην, ἢ τοῦ ὁποίου αἱ σφραγίδες ἐσκεπάσθησαν ἀπὸ τὰ γράμματα, ἢ ἄλλως παρεμορφώθησαν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ διακρίνηται τὸ ποσὸν τῆς τιμῆς. Δὲν δύνανται ἐπὶ τοιούτων ἔγγραφων νὰ γράψωσι πρόσκλησιν, πρακτικὴν ἢ ἀπόφασιν τινὰ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως. Ἄν ὅμως αἱ σφραγίδες ἐσκεπάσθησαν μὲν, ἀλλ' ὅχι εἰς τρόπον νὰ μὴ διακρίνηται τὸ ποσὸν τῆς τιμῆς, τὸ ἔγγραφον εἶναι τότε μόνον δεκτὸν, ὅταν ἔχων συμφέρον πληρώσῃ ἀμέσως πρόστιμον ἴσον μὲ τὸ διπλάσιον τοῦ τέλους· ποτὲ ὅμως τὸ πρόστιμον τοῦτο δὲν δύναται νὰ ᾖ ὀλιγώτερον τῶν 5 δραχμῶν. (2)

(1) Αἱ ἐν ταῖς ἀρθροῖς περὶ παραβάσεων καὶ ποινῶν διατ. τοῦ Ν. περὶ χαρτ. ἐπιβάλλονται καὶ ὅποτε τὰ ὑποκείμενα εἰς χαρτόσημον ἔγγραφα, ἐφ' ὧν ἐπιτρέπεται χρῆσις κινητοῦ χαρτοσήμου, φέρουσιν ἔνσημον κατωτέρας τοῦ νομοσιμμένου ἀξίας ἢ φέρουσιν αὐτὸ οὐχὶ κατὰ τὸ ὀριζόμενον ἐν τῷ 5 ἀρθρῳ τοῦ Δ. τῆς 30 Αὐγ. 1873 ἢ ἔνσημον οὐκ ἐγένετο ἄλλοτε χρῆσις ἢ οὐδόλως ἐσημάνθησαν, δυνάμει τοῦ 6 ἀρθροῦ τοῦ Δ. τῆς 30 Αὐγ. 1873.

(2) Κατὰ τὸ 10 ἀρθρον τοῦ Ν. ΧΙΑ' καὶ ὁσάκις οἱ περὶ χαρτοσήμου νόμοι δὲν ὀρίζουσι βητικῶς περὶ τῆς ἐπιβλητέας ποινῆς, αὕτη ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ταμίου κατὰ τὰς γενικὰς περὶ παραβάσεως τοῦ Ν. περὶ χαρτος. διατάξεις. Κατὰ δὲ τὸν Ν. ΑΣΕΖ' (ἀρθ. 7) πᾶσα οἰκονομικὴ ἀρχὴ ἐπιβάλλει πρόστιμον ἴσον πρὸς τὸ τοῦ καθυστερηθέντος τέλους δι' ἀποφάσεως, ἐκκαλουμένης ἐνώπιον τῶν νομικῶν συμβούλων εἰς τὰς μὴ προσαγοῦσας πρὸς σήμανσιν τοὺς μετοχικοὺς αὐτῶν τίτλους ἐντὸς 15 μηνῶν ἢ μὴ καταβαλλούσας ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἰσολογισμοῦ αὐτῶν τὰ τέλη χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν μερισμάτων τῶν μετοχῶν τῶν ἀνωνύμων ἐταιρίας καὶ τὰς ἐταιρίας ἢ διευθύνσεις ἀτμοπλοίων καὶ σιδηροδρόμων τὰς μὴ καταβαλλούσας ἐν τῇ πρώτῃ δικαπενθημερίᾳ τοῦ μηνὸς τοῦς κατὰ τὸν προλαβόντα μῆνα εἰσπραχθέντα φόρους ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων ὑπὲρ τοῦ δημοσίου.

Ν. Κατὰ τὸ 32 ἄρθρον δὲν ἐπιτρέπεται τῷ δικαστηρίῳ νὰ λαμβάνη ὑπ' ὄψιν τὰς μὴ σεσημασμένας ἐπιστολάς. Α. Π. 283 τοῦ 81.— Τὸ ἐπὶ ἀσήμου χάρτου γραφὲν ἐπιδότηριον δὲν εἶναι ἄκυρον. Α. Π. 266 τοῦ 59 καὶ 93 τοῦ 60. Ἐπίσης καὶ ἐὰν αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων ἐγγράφονται ἐπὶ ἀπλοῦ χάρτου καὶ οὐχὶ ἐπὶ χαρτοσήμου, δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀκύρωσιν αὐτῶν, ὅτε τοῦ νόμου τιμωροῦντος τὰς τοιαύτας παραβάσεις διὰ προστίμου. Α. Π. 48 τοῦ 55.— Τὸ ἐπὶ ἀσήμου χάρτου γραφὲν ἀναιρετήριον δὲν ἀκυροῦται, ὅτε πρὸ τῆς συζητήσεως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλαθεν ὁ ἀναιρεσιῶν δικαίωμα πενίας. Α. Π. 37 καὶ 84 τοῦ 64, 154 τοῦ 65. Ἐν γένει δὲ κατὰ τὴν Α. Π. 198 τοῦ 48 μόνον τὰ ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἢ ἐνώπιον αὐτῶν γραφόμενα πρακτικά, ἀποφάσεις καὶ προσκλήσεις δέον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως νὰ γράφονται ἐπὶ τοῦ νομίμου σφραγιστοῦ χάρτου· τὰ δὲ ἐνώπιον αὐτῶν προσαγόμενα ἔγγραφα ὑπὸ ἄλλων, ἐὰν δὲν ἐγράφησαν ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου κατὰ τὴν ἀξίωσιν τοῦ νόμου, ὑποβάλλονται κατὰ τὰ ἄρθρα 39 καὶ 40 εἰς τὸν πρόσθετον λευκὸν χάρτην μετὰ τὴν καταβολὴν τοῦ ὀριζομένου προστίμου, ἀλλὰ δὲν ὑπὸκεινται εἰς τὴν ποινὴν τῆς ἀκυρώσεως. (Ἄλλ' ἴδε 8 ἄρθρον τοῦ Ν. ΧΙΔ'). Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 56 καὶ ἡ ἀναιρέσις αἰτήσις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, μὴ συνταχθεῖσα ἐπὶ χαρτοσήμου.— Καὶ αὕτη δὲ ἡ περὶ συντάξεως αἰτήσις, μὴ γραφεῖσα ἐπὶ τοῦ προσήκοντος ἐνσήμου χάρτου, δὲν καθίσταται ἀπαράδεκτος, ἀλλ' ἀναβάλλεται ἀπλῶς ἢ παραδοχὴ αὐτῆς. Α. Π. 210 τοῦ 66. (Ἄλλ' ἴδε 8 ἄρθρ. τοῦ Ν. ΧΙΔ').

40. Ἀναφοραὶ γραμμέναι εἰς χάρτην ἀσφράγιστον ἢ σφραγίσματος κατωτέρας τιμῆς ἀπὸ τὴν προσδιωρισμένην εἰς τὸν νόμον, ἢ τῶν ὁποίων αἱ σφραγίδες ἐσκεπάσθησαν, ἢ ἄλλως παρεμορφώθησαν, ἐπιστρέφονται ἄνευ ἀναβολῆς. Εἰς τοὺς μακρόθεν ἀναφερομένους ἀποστέλλονται δι' ἐξόδων αὐτῶν τῶν ἰδίων, ἀφοῦ γραφῶσιν ἐπ' αὐτῶν, χωρὶς κἀμμίαν ἐπιστημότητα, αἱ λέξεις, ὃ χάρτης ἀσφράγιστος, ἢ ἡ σφραγὶς παρεμορφώθη. (1)

41. Ἀπαγορεύεται ὁμοίως εἰς τὰ δικαστήρια νὰ ἀριθμῶσι καὶ νὰ μονογραφῶσι κατὰστιχα καὶ βιβλία μὴ φέροντα τὴν ἀνήκουσαν ἐπισφράγισιν. (2)

42. Τὰ προικοσύμφωνα, τὰ ἔγγραφα δωρήσεως μεταξὺ ζών-

(1) Ἰδε κατωτέρω ἄρθρ. 45.

(2) Ἰδε καὶ ἄρθρ. 3 τοῦ Ν. ΤΛΖ'.

των, καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ συμβόλαια ὅσα ἀφορῶσι μεταβολὴν τινὰ εἰς τὴν κατοχὴν πραγμάτων ἀκινήτων (ἐξαιρουμένων τῶν ἐθνικῶν κτημάτων), καὶ προσέτι ὅλα τὰ ἐγγράφα τὰ ἀφορῶντα τὰς ὑποθήκας, καὶ τὰς αὐτοθελεῖς ἐξωδίκους διαμοιράσεις περιουσίας, ἀπαγορεύεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως νὰ γίνωνται ἄλλως πως, εἰ μὴ ἐπισήμως καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου, φυλαττομένων ἐν τούταις τῶν ἀρθρῶν 32 καὶ 46.

N. Κατὰ τὴν Α. Π. 39 τοῦ 62, δηλωθείσης κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ 42 ἀρθροῦ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου τῆς θελήσεως τοῦ δωρεοδότητος περὶ τῆς γενομένης ὑπ' αὐτοῦ ἐνεκεν θανάτου δωρεᾶς ἀρκεῖ πρὸς τελειοποίησιν τῆς δωρεᾶς, καὶ ἐλλειπούσης τῆς παρὰ τοῦ δωρεοδόχου ῥητῆς ἀποδοχῆς αὐτῆς, ἢ ὑπὸ τοῦ δωρητοῦ πρὸ τοῦ θανάτου του παράδοσις ἢ ἡ παραχώρησις τοῦ ἀντικειμένου τῆς δωρεᾶς εἰς τὸν δωρεοδόχον, ὡς ἐμφαίνουσα τὴν σιωπηρὰν αὐτοῦ ἀποδοχὴν καὶ συναίνεσιν, ἣτις ταῦτιζεται τῇ ῥητῇ ἀποδοχῇ καὶ συναίνεσει, ἢ δὲ παράδοσις ἢ τὰ πραγματικὰ γεγονότα, δι' ὧν αὕτη τελεῖται, δύνανται κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ ποδισχθῶσι διὰ μαρτύρων, εἴαν κατὰ τὴν κρίσιν τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας δὲν εἶναι δυνατὴ ἢ δι' ἐγγράφων ἀπόδειξις. Α. Π. 39 τοῦ 62. Ὡσαύτως κατὰ τὴν Α. Π. 343 τοῦ 67 τοῦ Βυζαντιτικοῦ νόμου ὁρίζοντος ὅτι ἡ μὲν προαίρεσις τοῦ δωρῆσαι ἐκφραστέα, εἴαν ὑπερέχῃ τῶν πεντακοσίων χρυσῶν, δι' ἐγγράφου τοῦ δωρητοῦ, μὴ ὑπερέχουσα δέ, προφορικῶς ἐπὶ παρουσίᾳ τριῶν μαρτύρων, ἢ δὲ ἀποδοχῇ τῆς δωρεᾶς εἰς οὐδέναν ὑπόκειται τύπον, ἔπεται, ὅτι, ὅπως καταστῇ ἀμετάκλητος καὶ ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸν δωρητὴν ἡ δωρεά, ἀρκεῖ ἢ δι' οἰουδήποτε μέσου ἀπόδειξις, ὅτι ὁ δωρεοδόχος μετὰ τὴν νομίμως ἐκφρασθεῖσαν πρὸς αὐτόν, παρόντα ἢ καὶ ἀπόντα, προαίρεσιν τοῦ δωρητοῦ, δὲν ἀπεποιήθη τὴν προσενεχθεῖσαν αὐτῷ δωρεάν. Τὸ δὲ 42 ἀρθρον τοῦ περὶ χαρτ. νόμου μόνον τὴν ἐγγράφον δήλωσιν τῆς τοῦ δωρῆσαι προαιρέσεως τοῦ δωρητοῦ ὑπέβαλεν εἰς τὸν συμβολαιογραφικόν τύπον ἐπὶ πάσης δωρεᾶς, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀποδοχῆς τῆς δωρεᾶς, διότι ἐγγράφον δωρῆσεως προδήλως εἶναι τὸ ἐμφαίνον τὴν προαίρεσιν τοῦ δωρῆσαι καὶ οὐχὶ τὴν ἀποδοχὴν, ἂν δὲ καὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς δωρεᾶς ἐσκόπει ὁ νομοθέτης νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸν τύπον τῶν συμβολαιογραφικῶν πράξεων, ἤθελε κανονίσαι ἰδίως τὰ περὶ ἀποδοχῆς γενομένης παρ' ἀπόντος δωρεοδόχου, ὡς καὶ ἄλλαι νομοθεσίαι, καὶ διὰ τὴν ἀποδοχὴν συμβολαιογραφικὴν ῥητῶς ἀπαιτούσα πρᾶξιν. Κατὰ δὲ τὰς 387 τοῦ 62, 382 τοῦ 75 καὶ 30 τοῦ 76 καὶ τῆς ἐνεκα θανάτου δωρεᾶς ὄντος συναλλάγματος, οὐ πρὸς κατάρτισιν ἀνάγκη νὰ συν-

δράμη ἑκατέρου τῶν συναλλαττομένων μερῶν ἢ θιέλησις, ἤτοι εἰς ἐνὸς μὲν ἢ προσφορά παρὰ τοῦ δωρητοῦ, εἰς ἄλλου δὲ παρὰ τοῦ δωροδόχου ἢ ἀποδοχῆς, ἔπεται, ὅτι καὶ ἡ ἀποδοχὴ οὐχ ἥττον τῆς προσφορᾶς δεῖν διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου νὰ ἐκφρασθῇ, οὐχὶ δὲ σιωπηρῶς διὰ πράξεων δηλουσῶν δῆθεν αὐτήν. οἷα ἡ κατάληψις καὶ νομὴ τοῦ προσενεχθέντος ἀκινήτου· καὶ δύναται μὲν περὶ τῆς ἀποδοχῆς νὰ συνταχθῇ ἰδιαίτερον μεταγενέστερον ἐγγράφον, ἀλλὰ τοῦτο εἰς ὅσον εἴη ὁ δωρητής, διότι ἄλλως λείπει ἡ ἐπὶ συναλλάγματος ἀπαιτουμένη ἐπὶ θελήσειν τῶν μερῶν συνδρομή. — Ἦν τοῦ γράμματος καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς τοῦ 42 ἄρθρου διατάξεως καὶ ἐκ τοῦ συνδ. αὐτῆς πρὸς τὸ ἄρθρον 2 καὶ τὸ ἐδ. 3 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου συνάγεται προδήλως, ὅτι ἡ δι' αὐτῆς ἐπιβαλλομένη ὑποχρέωσις τῆς συναξέως συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου ἀφορᾷ οὐ μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς διὰ συμβολαίου μεταβιβάζεται ἡ πλήρης κυριότης ἀκινήτων κτημάτων. ἀλλὰ καὶ ὅτε πρόκειται νὰ γίνῃ δυνάμει συμφωνίας σύστασις πραγματικοῦ δικαιώματος ἐπὶ ἀκινήτων κτημάτων ἢ καὶ κατάρτησις αὐτῶν διὰ παραιτήσεως. Α. Π. 327 τοῦ 78. "Ὅθεν καὶ ὅτε μετατίθεται ἀπλῶς ἡ ἐπικαρπία. Ἀποφ. Ἐρ. Ἀθηνῶν 13015 τοῦ 55 ἢ ἡ ἐμφύτευσις. Α. Π. 221 τοῦ 54 ἢ ἡ ἐπιφάνεια Α. Π. 94 τοῦ 65. Ἐπειδὴ δὲ αὕτη ἡ νομικὴ πράξις κηρύσσεται ὑπὸ τοῦ ν. ἀπολύτως ἄκυρος, ἄλλως καταρτιζομένη, ἔπεται, ὅτι δὲν συγγραφῆται ἡ δι' ἄλλου μέσου ἀπόδειξις αὐτῆς, λ. χ. δι' ὄρκου. Α. Π. 168 καὶ 338 τοῦ 55, 161 καὶ 290 τοῦ 50, 221, 229, 338 τοῦ 52, 246 τοῦ 66.— Ἡ πρότασις, ὅτι ὁ πατὴρ διένειμεν ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ μεταξὺ τέκνων αὐτοῦ κτῆμα κοινὸν καὶ ἀδιαίρετον, ἕκαστον δὲ αὐτῶν ἔστερξεν εἰς τὴν διανομὴν ταύτην καὶ ἔλαβε τὸ μερίδιον αὐτοῦ, παρέχει ἰσχυρισμὸν ἐμφαίνοντα μεταβολὴν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ πράγματος. "Ὅθεν πρὸς ἀπόδειξιν αὐτοῦ δὲν ἐπιτρέπεται μαρτυρικὴ ἀπόδειξις κατὰ τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου. Α. Π. 289 τοῦ 57.— Ὁ ἀνακόπτων ἐνεργούμενον πλειστηριασμὸν ὡς τρίτος διεκδικῶν ἐπὶ τοῦ κτήματος δικαίωμα ἐμφυτεύσεως, ὀφείλει νὰ προσαγάγῃ ἀπόδειξιν κατηρτισμένην συμβολαιογραφικῶς, ἅτε τῆς μετ' ἀνακοπῆς συνεχομένης ἀγωγῆς αὐτοῦ οὔσης ἀναλόγου πρὸς τὴν περὶ διεκδικήσεως κυριότητος, τῆς δὲ ἐλλείψεως τοιοῦτου ἐγγράφου, ἥτις συνεπάγεται τὴν ἀκυρότητα τῆς συμβάσεως, μὴ ἀναπληρουμένης δι' ἄλλου μέσου. Α. Π. 221 τοῦ 54.— Τὸ ἄρθρον 42 δὲν κηρύττει ἄκυρα τὰ συμβόλαια, τὰ γενόμενα μὲν ἐνώπιον συμβολαιογράφου ἀλλὰ γραφέντα παρὰ πύδας ἄλλης πράξεως, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 32 καὶ 46 τοῦ περὶ χαρτοσήμου

νόμου. Ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. 12012 τοῦ 54.—Ἐγγράφον δωρεᾶς ἀκινήτου, καίμενου ἐν Ἑλλάδι, συνταχθέν ἐνώπιον πρέσβειος, δὲν πληροῖ τὴν διατάξιν τοῦ ἀρθρου 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, ἅτε τῶν πρέσβειων μὴ ἐκπληροῦντων συμβολαιογραφικὰ καθήκοντα. Α. Π. 388 τοῦ 74.—Ἰδιωτικὴ ἐπιστολὴ, δι' ἧς ἀπεκδύεται ὁ γράφων τὰ ἐπὶ ἀκινήτου αὐτοῦ δικαιώματα δὲν ἔχει κύρος κατὰ τὸ 42 ἀρθρον. Α. Π. 226 τοῦ 71. Πᾶν γεγονός, ὅπερ ἔχον ἀναφορὰν καὶ σχέσιν πρὸς τὴν σύμβασιν ἣτις εἶναι ἀντικείμενον τοῦ συμβολαίου, ἀναφέρεται διηγηματικῶς ἐν τῷ συμβολαίῳ. ἔχει ἰσχύον ἀποδεικτικὴν καὶ ὑποχρεωτικὴν ὡς πρὸς τὰ συμβαλλόμενα μέρη, κατὰ τὸ ἀρθρον 401 τῆς Πολ. Δικ. Ἀλλὰ τὸ συμβόλαιον τοῦτο δὲν δύναται νὰ πληρῶσθαι τὴν ἑλλειψιν τοῦ ἰδικου συμβολαίου, ὅπερ κατὰ τὸ ἀρθρον 42 τοῦ περὶ χαρτοσ. νόμου δεῖν νὰ συντάσσεται τελοῦμένης διανομῆς ἀκινήτων πραγμάτων. Α. Π. 362 τοῦ 65.—Ἐν τοῦ 42 ἀρθρου τοῦ περὶ χαρτοσ. Ν. συνάγεται, ὅτι ἀπαιτεῖται συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς εἰς τὴν κατοχὴν ἀκινήτου κτήματος συμβάσεως μεταβολῆς. Ἐπομένως καθίσταται, δι' ἑλλείψεως νομίμου ἀποδείξεως τοῦ δικαιώματος, ἀκυρόστατος ἡ ἀγωγή δι' ἧς ἐνέγων ζητεῖ χρηματικὸν ποσὸν ὡς τίμημα ἰδιωτικῆς ἀγοραπωλησίας διακατοχῆς ποιμνιστασίου τινός, καὶ στρεμμάτων τινῶν γῆς. Α. Π. 94 τοῦ 65, διότι δεῖν νὰ συντάσσεται ὑποχρεωτικῶς συμβόλαιον περὶ πάσης μεταβολῆς πραγματικοῦ δικαιώματος καὶ ἐπομένως καὶ τοῦ παρὰ χωρηθέντος πραγματικοῦ δικαιώματος τῆς ἐπιφανείας ἀκινήτου. Α. Π. 95 τοῦ 65.—Τὸ ἰδιωτικὸν ἔγγραφον εἶναι ἰσχυρὸν πρὸς μεταβιβάσιν τῷ δωρηθέντων κινητῶν. Α. Π. 241 τοῦ 52. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 2 τοῦ 60 ἡ γυνὴ δὲν δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὰ ὑπὸ τοῦ συμβίου αὐτῆς πρὸ τοῦ γάμου ἢ κατ' αὐτὸν δωρηθέντα κινητά, μὴ συνταχθέντος περὶ τῶν δωρεῶν τούτων συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. τοῦ 54 ὁρῶς παραδέχεται τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ὅτι μόνον ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου, ἐν ᾧ ἀναφέρεται ἡ προγεγονοῦσα δωρεὰ κινητῶν, ἰσχύει αὕτη.—Ὑπόσχεται τῆς δωρεᾶς ἀκινήτου ὡς αὕτη ἡ δωρεὰ δέον νὰ ποδαικινῇται δι' ἐπιστήμου ἐγγράφου. Α. Π. 279 τοῦ 58.—Ἡ ἐντολὴ, ἣν παρέχει τις τρίτῳ, ἵνα πωλῇσῃ ἢ δωρήσῃται ἐν ὀνόματι αὐτοῦ ἀκίνητον, ἢ ἡ ἰσοδυναμοῦσα τῇ ἐντολῇ ἔγκρισις πωλήσεως ἢ δωρήσεως δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ χορηγῇται διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου. Α. Π. 11 τοῦ 59. Ἐπίσης ἐντολὴ περὶ ἀγορᾶς ἀκινήτου διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἐντολέως, διότι προκειμένου περὶ σχέσεως ἀπλῆς μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων καὶ οὐχὶ ἀπέναντι τρίτων ἢ δοθεῖσα καὶ ἐκπληρωθεῖσα μεταξὺ αὐτῶν ἐντολὴ τοῦ νὰγορασθῶσι τὰ κτήματα διὰ λογαριασμὸν καὶ διὰ χρημάτων τοῦ ἐντολέως δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρ.

θρου 42, εκπληρωθεῖσα διὰ τοῦ συμβολαίου τῆς ἀγορᾶς. Α. Π. 165 τοῦ 68, 71 τοῦ 71. Ἐπίσης ἐντολὴ περὶ ἀγορᾶς ἀκινήτου διὰ κοινὸν λογαριασμόν. Α. Π. 356 τοῦ 66.—Ἐπιστολὴ ἰδιωτικὴ δὲν χρησιμεύει εἰς ἀποδείξιν τῆς συγχυριότητος ἀκινήτου κτήματος. Α. Π. ποιγ. 419 τοῦ 74.—Τῆς τοῦ ἄρθρου 42 ἀκυρότητος οὐσης ἀπολύτου, ἔπεται, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ τὸ ἄνυρον μεταβιβάστικόν ἐπιχειρήσας συμβόλαιον δύναται νὰ προτείνῃ τὴν ἐπὶ τοῦ ἀκώρως ἐκπονηθέντος πράγματος κυριότητα αὐτοῦ. Α. Π. 338 τοῦ 55.—Κατ' ἀρχὴν ἐπικρατοῦσαν παρὰ πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ἡ κτήσις ἐμπραγμάτων δικαιωμάτων ἐπὶ ἀκινήτου δέον νὰ διέπῃται ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς χώρας, ἔνθα κεῖται τὸ ἀκίνητον, ἐνεκα τοῦτου ἡ μεταβίβασις ἀκινήτων κτημάτων κειμένων ἐν Ἑλλάδι, καὶ ὅτε ἡ πράξις τῆς μεταβιβάσεως ἐγένετο ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ μεταξὺ ἀλλοδαπῶν, ὑπόκειται εἰς τοὺς ἐλληνικοὺς νόμους. Ὅθεν ἰδιωτικὸν ἔγγραφον συνταχθὲν ἐν ἀλλοδαπῇ περὶ ἀκινήτων ἐν Ἑλλάδι δὲν δύναται νὰ μεταβιβάσῃ τὴν κυριότητα αὐτοῦ. Α. Π. 338 τοῦ 74.—Ἡ ἐνοικίασις δύναται νὰ ποδειχθῇ καὶ δι' ἰδιωτικὸν ἔγγραφο, ὡς μὴ ἐπιφέρουσα μεταβολὴν εἰς τὴν νομὴν, ἥτις ἀπομένει εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν, ἀναλαμβάνοντα μόνον πρὸς τὸν μισθωτὴν τὴν προσωπικὴν υποχρέωσιν τοῦ διατερεῖν αὐτὸν ἐν τῇ χρήσει τῆς ἰδίας οἰκίας: ἀποφ. Ἐφετ. Ἀθηνῶν 45307 τοῦ 57. (Ἄλλ' ἴδε καὶ Ν. ΑΣΖ').—Τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ γαρτ. νόμου ἀφορᾷν εἰς τὰς δι' ἰδιωτικῆς βουλήσεως μεταβιβάσεις τῆς τῶν ἀκινήτων κυριότητος, δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὰς διὰ πράξεων τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν μεταβολὰς τῆς κυριότητος τῶν οἰκοπέδων. Α. Π. 274 τοῦ 52, 241 τοῦ 53. ἐπομένως καὶ εἰς τὰς περὶ σχεδίου τῶν πόλεων πράξεις τῆς ἀρχῆς. Α. Π. 241 τοῦ 53.—Εἰς συνάλλαγμα περὶ ἐκκοπῆς λίθου ἐκ λατομείου δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ γαρτ. νόμου, διότι δὲν πρόκειται περὶ μεταβολῆς τῆς κατοχῆς ἀκινήτου, ἀλλὰ περὶ πωλήσεως κινητοῦ. Α. Π. 197 τοῦ 51.—Πώλησις ἀκινήτου γινομένη μὲν συμβολαιογραφικῶς, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ τοῦ νομίμου ἐνσήμου χάρτου, δὲν εἶναι διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἄκυρος. Α. Π. 108 τοῦ 49.—Δὲν ἀντιβαίνει εἰς τὸ ἄρθρον 42 ἡ διὰ μαρτύρων ἀποδείξις τῆς εἰκονικότητος τοῦ πωλητηρίου, ὑπαρχούσης ἀρχῆς ἔγγραφου ἀποδείξεως. Α. Π. 127 τοῦ 73.—Ἀνταλλαγὴ καὶ ἀντικατάστασις προικίου ἀκινήτου δι' ἄλλων ἀκινήτων δύναται νὰ ποδειχθῇ μόνον διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἔγγραφου: δὲν ἀναπληροῦται δὲ τοῦτο διὰ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, ὅτι τὸ δικαστήριον ἐνέκρινεν ὡς συμφέρουσαν τῇ συζύγῳ τὴν συμφωνήσαν καὶ ἀποφασισθεῖσαν ὑπὸ τῶν συζύγων ἀντικατάστασιν. Α. Π. 183 τοῦ 65.—Τὸ ἄρθρον 183 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ. ἀπαιτεῖ τὴν ἐπί-

δείξιν τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου εἰς τὸν συμβολαιογράφον καὶ τὴν προσάρτησιν αὐτοῦ, ὅταν ὁ συμβαλλόμενος δηλώσῃ, ὅτι ἐνεργεῖ ὡς ἐντολοδόχος, ἀλλ' ἐκ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου προκύπτει, ὅτι ἡ ὑπὸ ἄλλου γενομένη ἀνευ ἐντολῆς ἐκποίησης εἶναι ἰσχυρά, ἅμπερ ἐπελθούσης τῆς ἐγκρίσεως, οὐδαμῶς δ' ἀντιβαίνει εἰς τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ χαρτ. νόμου ἢ ἐκποίησης αὐτῇ. Α. Π. 11 τοῦ 59.—Προκειμένου περὶ ὑπηρεσιῶν προσενεχθειῶν ὑπὸ τινος εἰς ἕτερον, περὶ ὧν πρόκειται νάποδειχθῇ, ἐὰν ὑπῆρχε κατὰ τὴν παροχὴν αὐτῶν σιωπηρὰ περὶ ἀμοιβῆς συμφωνία, διὰ τῆς παρὰ τοῦ ἐνὸς ἐπὶ σκοπῷ ἀμοιβῆς παροχῆς αὐτῶν καὶ παρὰ τοῦ ἑτέρου ἐπὶ σκοπῷ ἀμοιβῆς παραδοχῆς αὐτῶν, τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ χαρτ. νόμου οὐδαμῶς ἐφαρμόζεται. Α. Π. 200 τοῦ 84.—Τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ χαρτ. νόμου ἀπαιτεῖ νὰ γίνωνται συμβολαιογραφικῶς τὰ εἰς μεταβίβασιν ἐμπραγμάτων δικαίων ἐπὶ ἀκινήτων κτημάτων ἀφορῶντα συμβόλαια, ἀλλ' οἱ δυνάμει τοῦ Διατ. τῆς 24 Ἰουνίου 1843 κατέχοντες ἐν ὀνόματι τοῦ δημοσίου γαίης γεωργοί, μὴ ἔχοντες τὴν διανοίαν κυρίου κατοχῇ, δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ μεταβιβάσωσιν αὐτὰ διὰ δημοσίου ἐγγράφου. Α. Π. 221 τοῦ 77.

43. Τὰ ἔγγραφα, ὅσα ὁ παρὼν νόμος ὑποβάλλει εἰς τέλος χαρτοσήμου, καὶ εἰς τὸ ἄρθρον 10 δὲν ἐξαιροῦνται, τότε μόνον δύνανται νὰ δεχθῶσι τὸν πρόσθετον λευκὸν χάρτην (ἄρθρ. 13), ὅταν ἐκτὸς τῆς τιμῆς, πληρωθῇ ἀμέσως καὶ πρόστιμον ἴσον μὲ τὸ δεκαπλοῦν τῆς ἐλλειπούσης σφραγίδος, εἴτουν χαρτοσήμου. (1) Ὅταν τὸ ἔγγραφον φέρῃ σφραγίδα μικροτέρας τιμῆς, τότε μὲ τὸν πρόσθετον χάρτην πληρῶνεται μόνον τὸ περιπλέον, καὶ εἰς αὐτὸ ὑπολογιζόμενον εἰσπράττεται τὸ δεκαπλοῦν διὰ τὸ πρόστιμον· εἰς οὐδεμίαν ὁμῶς τῶν δύο περιστάσεων τὸ πρόστιμον δὲν δύναται νὰ ᾔναι ὀλιγώτερον τῶν πέντε δραχμῶν. Ἄν τὸ ἔγγραφον φέρῃ σφραγίδα παραμεμορφωμένην εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ διακρίνηται τὸ ποσὸν τῆς τιμῆς, τότε ἡ τιμὴ τοῦ ἐγγράφου ἐκείνου, θεωρεῖται ὡς ἡ μικροτέρα πασῶν, δηλαδὴ τῶν 25 λεπτῶν. (2)

(1) Τὸ πρόστιμον τοῦτο περιωρίσθη εἰς τὸ πενταπλοῦν τοῦ τέλους ἀπὸ τοῦ 1865 διὰ τοῦ Ν. ΡΙΣ'.

(2) Ἐγκ. τῆς 30 Δεκεμβρίου 1864 Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν. Περὶ καταλογισμοῦ τῶν τελῶν καὶ τῶν προστίμων ἐπὶ παραβάσει τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου.

α'. Ὅσακις λόγῳ παραβάσεως τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου,

44. Ἐάν τις ἐκθέσῃ εἰς τὴν ἀγοράν, πωλήσῃ, ἢ ἀγοράσῃ

βάλλεται τοῖς μετρητοῖς ἀμέσως τὸ τε ἀπλοῦν τέλος καὶ τὸ κατὰ νόμον πρόστιμον, ἢ πρόσθεσις τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου θέλει γίνεσθαι ἀμέσως καὶ ἐπομένως τὸ καταναλωθέν χαρτόσημον θέλει λογιζεσθαι εἰς τὴν λιανικὴν πώλησιν. — 6'. Ὅσας ἀρχὴ τις παραπέμπει εἰς τὸ Ταμεῖον ἔγγραφα συντεταγμένα παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ν. τοῦ χαρτοσήμου, ὃ δὲ παραβάτης εἴτε δυστροπεῖ εἰς τὴν καταβολὴν τῶν τελῶν, εἴτε δὲν εἶναι παρὼν διὰ τὴν ἀμεσον πληρωμὴν αὐτῶν, πρέπει νὰ ἐκδίδηται ἀπόφασις ἡτιτολογημένη, ἐν ᾗ ναναφέρονται λεπτομερῶς ἐν πρὸς ἐν τὰ ἔγγραφα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπεβλήθη πρόστιμον, καὶ ἥτις ἀπόφασις δέον νὰ κοινοποιῇται ἀνευ ἀναβολῆς καὶ ἐπὶ ἀποδείξει εἰς τὸν παραβάτην. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὁ Ταμίας ἐκδίδει ἀποδεικτικὸν εἰσπρακτικῶν, διὰ τε τὸ τέλος καὶ τὸ ἐπιβληθὲν πρόστιμον, καταλογίζων τὸ ἔσοδον ὑπὸ τὸ κεφάλαιον Β. ἀρθ. 3 « Διάσφρα δικαιώματα » καὶ πρᾶξι καὶ εἰς τὴν εἴσπραξιν κατὰ τοὺς κειμένους Ν. Συγχρόνως μὲ τὴν πρὸς τὸν παραβάτην κοινοποίησιν τῆς ἀποφάσεως, ὁ Ταμίας ὀφείλει νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ προστιμηθέντα ἔγγραφα πρὸς τὴν ἀποστείλασαν ταῦτα ἀρχήν, μετ' ἀντιγράφου τῆς ἀποφάσεώς του, ἀφ' οὗ ἐπὶ ἐκάστου ἔγγραφου καταχωρήσῃ τὴν ἐξῆς πρᾶξιν. « Διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ νομίμου τέλους ἐκ δραχ. . . . καὶ τοῦ δεκαπλοῦ πρόστιμου ἐκ δραχ. . . . ἐξεδόθη ἀπόφασις τοῦ Ταμείου τούτου ὑπ' ἀριθ. . . . ἐν . . . τῇ . . . ὁ ταμίας. »

Ἑγκ. τῆς 14 Ἰουνίου 1869 Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν πρὸς τοὺς Ταμίας τοῦ Κράτους.

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιβολῆς τοῦ πρόστιμου εἰς τὰς ἐπὶ συμβολαιογράφ. ἔγγραφοι ἀνακαλυπτομένας παραβάσεις τοῦ νόμου περὶ χαρτ.

Καὶ πρῶτον μὲν ἡ ὑπὸ τῶν συμβολαιογράφων ἢ ἄλλων ὑπαλλήλων γενομένη προσθήκη φύλλων χαρτοσήμου πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ νομίμου τέλους θεωρεῖται παράβασις τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου, διότι εἰς μόνους τοὺς ταμίας ὁ νόμος ἐπέτρεψε τοῦτο, κατὰ δεδομένας μόνον περιπτώσεις. Ἐπομένως, ὅπου τοιαῦται ἀναρμόδιαι ἐπισυνάψεις χαρτοσήμου ἀπαντηθῶσιν, ὁ Ταμίας ὀφείλει κατὰ τὸ ἀρθ. 43 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 νὰ ἐπιβάλῃ τὸ νόμιμον πρόστιμον. Δεύτερον, διὰ τοῦ ἀρθ. 8 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1865 τὸ πρόστιμον τὸ συνιστάμενον εἰς τὸ δεκαπλοῦν τοῦ νομίμου τέλους περιορίζεται εἰς τὸ πενταπλοῦν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἀρθρου τούτου δὲν τροποποιεῖ-

ται τὸ ἀρθ. 43 τοῦ νόμου τοῦ 1836, προσδιορίζον τὸν ἐλάχιστον ὅρον τοῦ προστίμου εἰς δραχ. 5, ὁ ὅρος οὗτος μένει ἀμετάβλητος, καὶ ἐπομένως ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει τὸ πρόστιμον δύναται νὰ ᾖ ἐλαττον τῶν δραχ. 5, ὥστε ἐπὶ ἐλλείψεως χαρτοσήμου λεπτῶν 25, μέχρι μιᾶς δραχμῆς τὸ πρόστιμον ἔσται δραχμῶν πέντε. Τρίτον, Ἐπειδὴ καθ' ἡν περίπτωσιν ἀνακαλυφθῶσιν ἐπὶ συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων παραβάσεις τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου δὲν εἶναι δυνατόν διὰ πολλοὺς λόγους, καὶ ὡς ἐκ τῶν διατυπώσεων τοῦ ἀρθ. 192 τοῦ Δικ. Ὁργ. νὰ ἀποσπασθῶσι ταῦτα ἐκ τῶν συμβολαιογραφείων καὶ προσέτι, ἐπειδὴ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὔτε τὸν διὰ τὸ ἀπλοῦν τέλος χάρτην οὔτε τὸν διὰ τὸ πρόστιμον δύνανται νὰ δεχθῶσι τὰ ἐγγράφα ταῦτα, σὰς παρατηροῦμεν, ὅτι εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς περὶ ἐπιβολῆς τοῦ προστίμου ἀποφάσεώς σας θέλουν ἔχει ὑπ' ὄψιν μόνον λεπτομερῆ σημείωσιν, ἣν δεόν νὰ κρατήσῃτε ἐλέγχοντες τὰ ἐγγράφα, ἐφ' ἐνὸς δὲ ἐκάστου τῶν κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου συνταχθέντων ἐγγράφων ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως καὶ τὴν χρέωσιν τοῦ παραβάτου ὑπαλλήλου εἰς τὰ βιβλία τοῦ ταμείου, ὑφείλετε νὰ συντάξῃτε ἐν τῷ κατωτέρῳ ὑποδείγματι πρᾶξιν. Τέταρτον, Πᾶσα ἀνακάλυψις παραβάσεων τοῦ νόμου περὶ χαρτ. δεόν νὰ γνωστοποιῇται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, ὑποβαλλομένου πίνακος τῶν ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων μετὰ τοῦ παραρτήματος τοῦ ἀποδεικτικού παραλαβῆς εἰσπρακτέων. « Ἐθεωρήθη καὶ ἐπεβλήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. . . σημερινῆς ἀποφάσεώς μας εἰς βᾶρος τοῦ (συμβολαιογράφου) Ν. Ν. α. ἡ ἀξία τοῦ ἐλλείποντος χαρτ. δραχ. . . . β'. πρόστιμον δραχ. . . . τὸ ὅλον δρ. . . . ἔτσι τὸ ὅλον (ὀλογράφως) δραχ. . . . ἐγένετο δὲ ἡ χρέωσις εἰς τὰ βιβλία τοῦ ταμείου καὶ ἐξεδόθη τὸ ὑπ' ἀριθ. . . . ἀποδεικτικὸν εἰσπρακτέων ἐπὶ τοῦ Κερ. Β. — 3. χρήσις. . . . ἐν . . . τῇ . . . ὁ Ταμίας ».

Ἐγκ. τῆς 1 Φεβρουαρίου 1880 Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν.

Ἐφαρμοστέος νόμος πρὸς ἐπισήμανσιν ἐγγράφων δὲν εἶναι ὁ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου ἐτελέσθη ἡ παράβασις, διότι διατάξεις νόμων, καταργηθεῖσαι διὰ μεταγενεστέρων, οὐδέποτε ἐφαρμόζονται, ἐκτὸς μόνον ὅτε νεώτεροι νόμοι ρητῶς τοῦτο κελεύουσιν. (Δὲν μοι φαίνεται ἀπολύτως ὀρθὴ ἡ γνώμη τῆς ἐγκυκλίου).

Ἐγκ. Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν τῆς 6 Ἰουνίου 1855.

6. Ὁ ταμίας ὑφείλει νὰ κρατῇ βιβλίον τῶν ἐπισημάνσεων ὑπὸ αὐτὸν ἀριθμὸν κατὰ τὸ συναπτόμενον σχέδιον. Τὸ βιβλίον τοῦτο πρέπει

παιγνιόχαρτα, (1) χρονολόγια ἢ χαρτοφυλάκια χρονολογικά, ἅλα ταῦτα τὰ ἀντικείμενα δημεύονται πρὸς χάριν τοῦ καταμηνουτοῦ, ὁ δὲ παραδότης, ἐκτὸς τῆς πληρωμῆς τοῦ τέλους, καταδικάζεται καὶ εἰς πρόστιμον ἴσον μὲ τὸ δεκαπλοῦν τοῦ τέλους αὐτοῦ πρὸς ὄφελος τοῦ δημοσίου ταμείου. Αἱ κατὰ τόπους δημοτικαὶ καὶ ἀστυνομικαὶ ἀρχαί, οἱ κατὰ διοικήσεις ταμίαι, οἱ εἰς τὸ σφραγιστήριον καὶ τὸ γενικὸν ταμεῖον διωρισμένοι ὑπάλληλοι, ἐπιφορτίζονται τὴν καταθεβαίωσιν τῆς παραβάσεως· ὅθεν ὀφείλουν νὰ καταστρώσουν ἐπὶ τούτου ἔκθεσιν, τὴν ὁποίαν ὁμοῦ μὲ τὰ κατασχεθέντα πράγματα, ὑποβάλλουν εἰς τὰ ἀνήκον εἰρηνοδικεῖον. Ἡ ἔκθεσις πρέπει νὰ ὑπογράφηται παρ' αὐτοῦ τοῦ πα-

νὰ φέρῃ τὴν μονογραφὴν καὶ ἀριθμῆσιν τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς. — 7. Διὰ τὴν εἰσπραξίν τοῦ τέλους ἐκάστου ἐπισημαινομένου ἐγγράφου πρέπει ἀπολύτως νὰ ἐκδίδηται γραμματίον παραλαβῆς ἐπὶ παρακαταθήκῃ καὶ ἐγγειρίζεται ἀφεύκτως πρὸς τὸν πληρωτὴν. Ὅστις τὸν ταμῖον ἐνεργήσῃ τοῦ λοιποῦ ἐπισήμανσιν ἄνευ ἐκδόσεως τακτικοῦ γραμματίου, θέλει ὀριστικῶς ἀπολύεσθαι τῆς υπηρεσίας, καὶ παραπέμπεσθαι εἰς ποινικὴν δίκην. — 8. Ἐφ' ἐκάστου ἐπισημαινομένου ἐγγράφου πρέπει νὰ σημειοῦνται α. ὁ αὖξων ἀριθμὸς τοῦ βιβλίου, ὑφ' ὃν ὑπάρχει κατατεταγμένον, καὶ β'. ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἐκδιδέντος γραμματίου. Ἐπίσης πρέπει νὰ μνημονεύηται καὶ εἰς τὸ γραμματίον ὁ ἀριθμὸς τοῦ βιβλίου. — 9. Ὁ ταμίας δὲν δύναται νὰ περιάψῃ σφραγιστὸν χάρτην εἰς ἐπισημανθὲν ἔγγραφο, ἂν ὁ παρουσιάζων αὐτὸ δὲν ἐγγείρῃ ταῦτοχρόνως καὶ τὸ γραμματίον ἐξωφλημένον, καὶ φέρον τὴν βεβαίωσιν τοῦ ἔχοντος τὸ συμφέρον, ὅτι εἰς τὸ ἔγγραφον προσηρτήθη ὁ σφραγιστὸς χάρτης. — 10. Ἄν τὸ ἐπισημανθὲν ἔγγραφον παρουσιασθῇ εἰς ἄλλον παρὰ τὸν ἐνεργήσαντα τὴν ἐπισήμανσιν ταμίαν, ἵνα προστεθῇ εἰς αὐτὸ ὁ σφραγιστὸς χάρτης, θέλουσιν ἐνεργεῖσθαι τὰ ἐν τῷ παραγράφῳ 4, μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι ὁ προσθέτων τὸν σφραγιστὸν χάρτην ταμίας θέλει πέμπει ἐξωφλημένον τὸ γραμματίον παρακαταθήκῃ πρὸς τὸν ἐκδόντα αὐτὸ ταμίαν, ὅστις θέλει ἐκδίδει ἁμέσως καὶ πέμπει πρὸς αὐτὸν χρηματικὸν γραμματίον διὰ τὸ ἀντίτιμον τοῦ προστεθέντος σφραγιστοῦ χάρτου. (Ἄλλ' ἴδε καὶ Δ. τῆς 29 Ἰανουαρίου 1886 περὶ σημάτων ἐξωφλητῶν ἐγγράφων κἀτωθεν τοῦ Ν. ΑΣΕΖ').

(1) Διὰ τοῦ Ν. ΑΡΕΖ' τῆς 22 Μαρτίου 1884 καθιερώθη τὸ μονοπώλιον τῶν παιγνιόχαρτων.

παράδātu, καὶ εἰς ἐναντίωσιν αὐτοῦ, παρὰ τοῦ δημάρχου ἢ παρὰ δύο ἀξιοπίστων μαρτύρων. Ὁ εἰρηνοδίκης ἀναθεωρεῖ εὐθὺς τὴν ἐκθεσιν ἀνεξόδως καὶ ἀποπέμπει αὐτὴν ὁμοῦ μετὰ δημευθέντα πράγματα εἰς τὸ ἀνήκον ταμεῖον τῆς διοικήσεως, τὸ ὅποιον παρὰ μὲν τοῦ παραδάτου εἰσπράττει τὸ ἀνήκον τέλος τοῦ χαρτοσήμου καὶ τὸ πρόστιμον, πέμπων ἀπόσπασμα αὐτῆς συμχρόνως εἰς τὸν οἰκονομικὸν ἐπίτροπον χάριν ἐξελέγξεως, τὰ δὲ δημευθέντα πράγματα παραδίδονται εἰς τὸν καταμηνυτὴν ἐπὶ ἀποδείξει, ἀφοῦ ἐπισφραγισθῶσιν. Ἡ ἐπισφράγισις καὶ παράδοσις αὕτη, ἥτις γίνεται χωρὶς κανὲν ἔξοδον τοῦ καταμηνυτοῦ, δὲν πρέπει ποσῶς νὰ βραδύνῃ ἐπὶ λόγῳ ὅτι δὲν ἐξετελέσθη ποτέ ἡ εἰσπραξις τοῦ τέλους καὶ τοῦ προστίμου ἐκ μέρους τοῦ παραδάτου.

45. Ἀνίσως δημοσία τις ἀρχὴ παρεδέχθη ἀπὸ ιδιώτην ὁποιονδήποτε ἔγγραφον, ἢ ἀναφορὰν ἀσφράγιστον, ἢ μὲ σφραγίδα κατωτέρως τιμῆς, ἢ παραμορφωμένην, τιμωρεῖται ὁ ὑπάλληλος ὅστις ἔκαμε χρῆσιν τοῦ ῥηθέντος ἐγγράφου ἢ τῆς ἀναφορᾶς μετὰ πρόστιμον δεκαπλοῦν τῆς ποσότητος τοῦ χαρτοσήμου, καὶ χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν ἀπὸ τὸν ιδιώτην παραδότην, ὅστις ἐτέρωθεν ὑπόκειται εἰς τὴν παρὰ τοῦ 40 ἄρθρου ἀναφερομένην ποινὴν τῆς ἀκυρώσεως, ἂν ἔγινε χρῆσις τις αὐτοῦ τοῦ ἐγγράφου. Ἄν εἰς τὸ παρουσιασθὲν ἔγγραφον ἡ σφραγὶς μὲν ἦτο σκεπασμένη, ἀλλὰ τὸ ποσὸν τῆς τιμῆς διεκρίνετο, καὶ ὁ ὑπάλληλος τὸ ἐδέχθη χωρὶς νὰ πληρωθῇ τὸ διπλάσιον τέλος, καταδικάζεται οὗτος εἰς πρόστιμον δεκαπλάσιον τοῦ τέλους, χωρὶς νὰ δύναται νὰ τὸ ζητῇ ἀπὸ τὸν ιδιώτην, τοῦ ὁποίου τὰ δίκαια εἰς τὴν περίστασιν ταύτην δὲν βλάπτονται ποσῶς. (1)

46. Εἰς πρόστιμον ὁμοίως δεκαπλοῦ τέλος ὑπόκειται (ἐκτὸς τῆς ἀποδόσεως τοῦ τέλους αὐτοῦ) ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι ὅσοι δὲν μετεχειρίσθησαν ἀπ' ἀρχῆς τὸν ἀρμόδιον σφραγιστὸν χάρτην εἰς ὅσας ἐκδίδουσι πράξεις, πρακτικὰ, ἀπόγραφα, ἀντίγραφα ἢ ἀποσπάσματα, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ ἀπαιτῶσιν ἀπὸ τὸν ιδιώτην, εἰς βάρος τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῶσι τὸν σφραγιστὸν χάρτην, εἰμὴ μόνον τὴν καθ' αὐτὸ τιμὴν, καὶ ὅχι τὸ δεκαπλοῦν

(1) Ἴδε σημείωσιν ὑπὸ ἄρθρον 43.

πρόστιμον· εἰς τὸ αὐτὸ πρόστιμον καὶ ζημίαν καταδικάζονται, καὶ ὅταν γράφοντες παραμορφώσωσι τὴν σφραγίδα εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ διακρίνηται τὸ ποσὸν τῆς τιμῆς· ἀλλ' εἰς τὴν περίστασιν ταύτην δὲν δύνανται νὰ ἀπαιτῶσιν ἀπὸ τὸν ιδιώτην οὔτε τὴν ἀπλὴν τοῦ χάρτου τιμὴν· ἂν δὲ ἡ σφραγὶς ἐσκεπάσθῃ εἰς τρόπον, ὥστε τὸ ποσὸν τῆς τιμῆς διακρίνεται, τότε ὁ ὑπάλληλος καταδικάζεται παρομοίως εἰς πρόστιμον τοῦ τέλους, χωρὶς νὰ δύναιτο νὰ ἀπαιτήσῃ τίποτε ἀπὸ τὸν ιδιώτην. (1)

47. Ὅσάκις ἡ παρὰ δημοσίας τινός ἀρχῆς γενομένη παράδοσις ἐξάγεται ἀπὸ ἔγγραφον ἐκδοθὲν παρ' αὐτῆς, ἢ εὕρισκόμενον ἤδη εἰς χεῖρας ιδιωτῶν, τότε δύναιτο ὁποιουδήποτε ιδιώτης νὰ καταμηνύσῃ τὴν παράδοσιν. Εἰς τὸν καταμηνυτὴν ἀνήκει τὸ ἥμισυ τοῦ προστίμου· εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ἡ καταμνήσυσις γίνεται εἰς τὸν ἐπαρχιακὸν ταμίαν, ὅστις εἰσπράττει τὸ ὅλον καὶ παραδίδει τὸ ἥμισυ εἰς τὸν καταμηνυτὴν, ἐπὶ ἀποδείξει παραλαβῆς. Ἐάν δὲ εὕρῃ ἀντίστασιν, ἀναφέρεται εἰς τὴν Γραμματεῖαν τῶν Οἰκονομικῶν διὰ νὰ χρεωθῇ ὁ παραβάτης ὑπάλληλος, καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ πληρωμὴ τοῦ ἡμίσεως προστίμου εἰς τὸν καταμηνυτὴν ἐν εἴδει προπληρωμῆς. Ἡ καταμνήσυσις αὕτη δὲν συγχωρεῖται, ὅσάκις ἡ παράδοσις δὲν ἐξάγεται, εἰμὴ δι' ἐκείνων τῶν ἐγγράφων, τὰ ὅποια ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ γραφείου τῆς ἀρχῆς αὐτῆς. (2)

(1) Ἴδε σημείωσιν ὑπὸ ἄρθρον 43.

(2) Ἐγκ. τῆς 24 Μαΐου 1849 περὶ δικαιώματος τῶν καταγγελλόντων παραβάσεις τοῦ περὶ χαρτ. νόμου.

Τὸ ἄρθρον 47 τοῦ περὶ χαρτ. νόμου διακρίνει πότε καὶ διὰ ποῖα ἔγγραφα ιδιώτης δύναιτο νὰ καταμηνύσῃ τὴν ἀπὸ μέρους ἀρχῆς παράδοσιν τῶν περὶ χαρτοσήμου διατάξεων καὶ σιωπᾷ ἐντελῶς περὶ ἀνακαλύψεως καὶ καταγγελίας τοιούτων παραβάσεων γενομένων ἀπὸ ὑπάλληλον. Ἐκ τούτου καὶ ὥς ἐκ τῆς εἰς ιδιώτας ἀπαγορεύσεως τῆς ἐξετάσεως τῶν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν γραφείων τῶν ἀρχῶν ἀνηκόντων ἐγγράφων, πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ καταμνήνυσιν τῶν παραβάσεων τούτων, προκύπτει, ὅτι ὁ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει καταμηνύων ιδιώτης δὲν δύναται νὰ ἔχῃ δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως τοῦ ἐπιβαλλομένου τῷ παραβάτῃ

48. Ἰδιώτης, ὅστις εἰς τὴν ἐπιβολὴν τοῦ τέλους τοῦ χαρτο-

ὑπαλλήλου προστίμου καὶ ὅτι τὴν ἐξακρίδωσιν τοιοῦτων ἐγγράφων ἐθεώρησεν ὁ νόμος ὡς ἀνήκουσαν εἰς τοὺς ὑπαλλήλους, διότι οὗτοι ἔχουσι τὸ χρέος νὰ ᾧσιν ἐν γνώσει τῆς ὑπηρεσίας τῶν γραφείων των. Ἐπειδὴ δὲ τοιαύτη ἀνακάλυψις ἀπὸ μέρους δημοσίου ὑπαλλήλου γενομένη ὡς συνέπεια καθήκοντος δὲν δύναται νὰ παράσῃ εἰς αὐτοὺς πλεονέκρον τι ἀπ' ὅ,τι ἡ ἐν γένει ἐκτέλεσις παντός καθήκοντός των, διὰ ταῦτα δὲν δύναται κατὰ νόμον οὔτε εἰς τὸν καταμηνυτὴν ὑπάλληλον νὰ δοθῇ τὸ ἥμισυ τοιοῦτου προστίμου.

Ἀποφασίς τῆς 3 Ἰουλίου 1880 Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν.

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὰς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος ἐπιδοθείσας ἀναφορὰς ἢ αἰτήσεις τοῦ ὑπὸ χρονολογίαν 26, 28 καὶ 30 Μαΐου ε. ε. δι' ὧν καταγγέλλει ὡς παραδιασθείσας τὰς διατάξεις τῶν περὶ χαρτοσήμου Νόμων ἐν τῇ τελευταίᾳ ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἐκδοθέντι δανείῳ παρατηροῦμεν ὅτι ἂ. Κατὰ τὸ ἀρθρ. 47 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγ. 1836 Νόμου περὶ χαρτοσήμου ἐπιτρέπεται εἰς ἰδιώτην νὰ καταμηνύῃ τὴν παράβασιν τῶν περὶ χαρτοσήμου διατάξεων ὡσάκις αὕτη ἐγένετο παρὰ δημοσίας τινὸς ἀρχῆς· ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμως, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν εἰρημένων αἰτήσεων ἢ καταγγελιῶν τοῦ κ. πρὸκειται περὶ παραβάσεως γενομένης ὑπὸ ἐταιριῶν ἢ ἰδιωτῶν ἐν ταῖς μεταξὺ των συναλλαγαῖς. Δὲν δύναται δὲ νὰ ἐκληφθῇ ἡ καταγγελλομένη παράβασις ὡς ἀναφερομένη εἰς τὸν παρὰ τῇ Ἑθνικῇ Τραπεζῇ διατελοῦντα Β. Ἐπίτροπον, περὶ οὗ ἐν ταῖς αἰτήσεσι τοῦ κ. δίδεται νόξις, καθόσον οὗτος δὲν ἔχει ἐκ τοῦ Νόμου τὸ δικαίωμα τοῦ συμπράττειν μετὰ τῆς Διοικήσεως τῆς Τραπεζῆς εἰς τὰς ὑπ' αὐτῆς συνωμολογουμένας συμβάσεις ἢ διεξαγομένας δανειστικὰς πράξεις, οὔτε πρὸκειται ἄλλως, καθὰ κατωτέρω ἐκτελεσεται, περὶ συμβάσεως δι' ἧς συνωμολογήθη ἡ αὔξησις τοῦ μετοχικοῦ κεφαλαίου δι' ἐκδόσεως μετοχῶν ἢ ὁμολογιῶν, καθ' ἣν περίπτωσιν ὁ Β. Ἐπίτροπος ἔχει τὸ καθήκον νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἡ αὔξησις αὕτη ἐγένετο ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ καταστατικοῦ Νόμου τῆς Τραπεζῆς, καὶ λαμβάναν ἰδίως ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων του γνῶσιν τῆς συμβάσεως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀρχὴ ἐξελέγχουσα τὴν τήρησιν τῶν διατάξεων τῶν περὶ χαρτοσήμου Νόμων. δ'. Ἡ ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 47 καὶ 48 τοῦ εἰρημένου Νόμου ὀριζομένη διαδικασία ὡς πρὸς τὴν ἐπιβολὴν τοῦ προστίμου ἐν αἷς περιπτώσεσι παρεβιάσθη ὁ περὶ χαρτοσήμου Νόμος, δὲν ἐπιτρέπεται

σήμου, ἢ εἰς τὸν διὰ προστίμου πρόσθετον λευκὸν χάρτην, νο-

τὴν παρέμβασιν ἰδιώτου εἰμὴ μόνον ὡς πρὸς τὴν καταγγελίαν, ὡς ἂν ἢ παράδασιν ἐγένετο παρὰ δημοσίας τινὸς ἀρχῆς, ὡς πρὸς δὲ τὴν προσφυγὴν καὶ τὴν ἔκκλησιν, ὡς ἂν ὁ ἰδιώτης αὐτὸς νομίζει ἑαυτὸν ἰδικη-
 μένον ἐκ τοῦ ἐπιβληθέντος εἰς αὐτὸν τέλους χαρτοσήμου ἢ προστίμου, ἐξαιρετικῶς δὲ μόνον ἐπετρέπη ἢ ἐκ μέρους ἰδιώτου καταγγελία καὶ καθιερώθη εἰδικὴ διαδικασία διὰ τῶν Νόμων ΩΙΕ' περὶ ἐπιβολῆς τέ-
 λους χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν παιγνιοχάρτων καὶ ΩΙΓ' περὶ ἐπιβολῆς δεκαλίπτου τέλους χαρτοσήμου ἐπὶ λογαριασμῶν κτλ. ἀλλ' εἰς τὰς ἐξαιρετικὰς ταύτας διατάξεις προφανῶς δὲν ὑπάγεται ἡ καταγγελλο-
 μένη παράδασις καὶ γ'. Καὶ ἂν ἐκληρωθῶσιν ὡς ἀληθεῖς αἱ ὑπὸ τοῦ ἀνω πολίτου καταγγελλόμεναι πράξεις, ἦτοι καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἀληθές ὅτι ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα συνωμολόγησε μεθ' ἑτέρας Τραπεζῆς, ἐν τῇ ἀλ-
 λοδαπῇ ἐδρευούσας, σύμβασιν περὶ χρηστήσεως δανείου, καὶ ἂν ἐπίσης ὑποτεθῇ ὡς ἀληθές ὅτι ἡ σύμβασις αὕτη δὲν συνετάχθη ἐπὶ τοῦ προσή-
 κοντος χαρτοσήμου, κατὰ τὰς ἰσχυροῦσας διατάξεις τῶν περὶ χαρτοσή-
 μου Νόμων, ἰδίως δὲ κατὰ τὰ ἀρθρ. 39 καὶ 43 τοῦ Νόμου τοῦ 1836, πᾶσα δημοσία Ἀρχὴ καὶ τὰ Δικαστήρια ἔχουσι μόνον δικαίωμα νὰ ἐξελέγχωσι τὴν εἰς τὰ μεταξὺ ἰδιωτῶν γινόμενα ἔγγραφα λαβοῦσαν τυ-
 χὸν χώραν παράδασιν τῶν περὶ χαρτοσήμου διατάξεων, ὅταν τὰ ἔγγραφα ταῦτα προσάγωνται ἐνώπιον τῆς Ἀρχῆς ἢ γίνεται οἰαδήποτε παρ' αὐ-
 ταῖς χρῆσις αὐτῶν. Ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ, ἐὰν τὸ ἔγγραφον ἔπρεπε κατὰ Νόμον νὰ συνταχθῇ ἐπὶ χαρτοσήμου, προκαλοῦσι τὴν ἐπιβολὴν τοῦ προστίμου, συνιστάμενου, κατὰ τὸ ἀρθρον 8 τοῦ ΠΙς' Νόμου τοῦ 1865, εἰς τὸ πενταπλοῦν τοῦ τέλους ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως οἷδε ἀρχὴ τις καταγγέλλεται ὡς συμπράξασα εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς συνωμολογηθεῖσαν σύμβασιν, οὐδὲ ἡ σύμβασις αὕτη, ἂν ὑπο-
 τεθῇ λαβοῦσα χώραν, προσήχθη εἰς ἀρχὴν τινα τοῦ Κράτους καὶ ἐγένετο παρὰ τοιαύτῃ χρῆσις αὐτῆς οἰαδήποτε. Τοῦτο δὲ τόσο μᾶλλον προκύπτει ὡς ἀληθές ὅσην ὁ εἰρημένος πολίτης καταγγέλλει τὸ γεγονός τῆς μὴ προσαγωγῆς τῆς συμβάσεως ἐνώπιον τῆς Δημοσίας Ἀρχῆς, ὅπερ (γεγονός) οὐδὲ ποινὴν τινα συνεπάγεται ἐν μέρους τῶν ἐπιτετραμ-
 μένων τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου ἀρχῶν, οὐδ' ἀποτε-
 λεῖ ἀντικείμενον ὑποκείμενον εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ὑπουργείου. Ἀλλως τε καὶ κατὰ τὸ σαφές γράμμα τῶν περὶ τούτου διατάξεων καὶ κατὰ τὴν μέχρι τοῦδε γενομένην ἐρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν αὐτῶν οὐδεὶς ἰδιώτης ἢ εταιρία δύναται νὰ ἐξαναγκασθῇ ὥτως προσαγάγῃ ἐνώπιον ἀρχῆς καὶ χαρτοσημάνῃ ἔγγραφα, εἰς ὧν τὴν σύνταξιν δὲν συνεπράξε δημοσία ἀρχὴ

μίζει εαυτὸν ἡδικοημένον, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διευθύνῃ ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς ἄμεσον ἐξαίτησιν πρὸς τὴν Γραμματεῖαν τῶν Οἰκονομικῶν, (1) καὶ ἂν αὐτὴ ἀπορρίψῃ, νὰ ἐκκαλέσῃ ἐντὸς ἄλλων 30 ἡμερῶν, ἀφοῦ κοινοποιηθῇ εἰς αὐτὸν ἡ ἀπόρριψις, εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ἐπισυνάπτων καὶ εἰς τὴν ἐξαίτησιν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησιν τὰ ἔγγραφα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπεβλήθη τὸ τέλος. (2) Ὅφείλει δὲ ὁ ποιῶν τὴν ἐξαίτησιν νὰ προπληρώσῃ τὸ περὶ ὃ λόγος χαρτόσημον καὶ τὸ πρόστιμον, πρὶν ἐπιχειρισθῇ αὐτήν. Ἐγκριθείσης τῆς αἰτήσεως τοῦ θέλει τῷ ἐπιστραφῇ τὸ περιπλέον ἀπὸ ἓν διοικητικὸν ταμεῖον ὁποιοῦνδήποτε, ἐπὶ ἀποδείξει παραλαβῆς, ἥτις δὲν ὑπόκειται εἰς τέλος χαρτοσήμου· πρέπει ὅμως νὰ προστεθῇ εἰς αὐτήν ἡ ἀπόφασις τῆς Γραμματείας ἢ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. (3) Τὰ ἐπιστρεφόμενα ταῦτα ποσὰ καταλογίζονται ἀπὸ τὸ γενικὸν ταμεῖον εἰς τὴν μερίδα τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου. Τὸ αὐτὸ δικαίωμα τῆς ἐξαίτησεως καὶ ἐκκλήσεως μένει πάντοτε μετὰ τὴν πληρωμὴν εἰς τοὺς ιδιώτας, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 30 ἀναφερομένην περίστασιν τῆς ἐκτιμήσεως. Τὸ αὐτὸ δικαίωμα μένει καὶ εἰς τοὺς ὑπαλλήλους, ἀφοῦ πληρώσουν καὶ οὗτοι τὰ εἰς αὐτοὺς ἐπιβληθέντα πρόστιμα.

καὶ ἅτινα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δὲν κρίνουσιν ὡς παρουσίασιμα παρὰ τινι τοῦ Κράτους Ἀρχῇ ἢ ὡς χρήζοντα τῆς κυρώσεως ἢ τῆς μεσολαβήσεως Ἀρχῆς τινος.

(1) Ὅθεν ὁ ἀρμόδιος ταμίας εἶναι ὁ πρώτου βαθμοῦ δικαστής, τὸ δὲ Ὑπουργεῖον ἐπιλαμβάνεται ἐπὶ τῇ εἰς αὐτὸ προσφυγῇ.

(2) Κατὰ τὸ 2 ἄρθρον τοῦ ς' ψηφ. τῆς ἐν Ἀθήναις Α' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως αἱ ἕως τότε ὑπαγόμεναι εἰς τὸ Συμβ. τῆς ἐπικρατείας διαφοραὶ κατ' ἔφεσιν ὑπάγονται τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Ἐφετερίων· ἐπὶ τῇ ὁμῶς ἐν ἔτει 1882 ὁ νόμος ΔΚΑ' τῆς 22 Ἰουνίου 1882 περὶ νομικῶν συμβούλων, καθ' ὃν ὁ δικ. σύμβουλος μετὰ τῶν παρὰ τῷ Ὑπουργ. τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῷ Ὑπουργ. τῶν Ἑσωτερικῶν νομικῶν συμβούλων δικάζουσιν εἰδικῶς τὰς ἐφέσεις τῶν ἀποφάσεων ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων.

(3) Ἐκυρώθη διὰ τοῦ ἀρθρ. 10 τοῦ νόμου ΡΙς', καθ' ὃ τὸ πρόστιμον εἰσπράττεται ὑπὸ τοῦ ταμίου, ἀφ' οὗ ἡ καταδήλωσις καταστῇ τελεσίδικος.

Ν. Πρὶν ἢ κατατεθῇ τὸ περὶ οὗ τὸ 48 ἄρθρον πρόστιμον, δὲν δύναται νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς διαφορᾶς τὰ δικαστήρια. Α. Π. 148 τοῦ 50.

49. Τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον θέλει ἐφοδιάσει μὲ τὰς ἀνηκούσας ἐλεγκτικὰς ὁδηγίας τοὺς ἐπιθεωρητάς, τοὺς ὁποίους κατ' ἔτος πέμπει εἰς ἐξέτασιν τῶν ταμείων, διὰ νὰ ἐπιθεωρῶσιν ὅχι μόνον τὰ διοικητικὰ ταμεῖα, ἀλλὰ νὰ πληροφορῶνται ἀκριβῶς καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην δημοσίαν ἀρχήν, διὰ τὴν χρῆσιν τὴν ὁποίαν κατὰ τὸν παρόντα νόμον ὥφειλε νὰ κάμῃ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ἐὰν ἔκαμεν αὐτὴν ὡς ἔπρεπεν. Οὗτοι πρέπει νὰ κάμωσιν ἐπιθεώρησιν ἐνταύτῃ τῆς εἰς τὰ δικαστήρια, εἰς τοὺς συμβολαιογράφους καὶ εἰς τὰς λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, δηλοποιοῦντες τὰς ἀνακαλυφθείσας παραβάσεις εἰς τὰ ἀνήκοντα διοικητικὰ ταμεῖα, διὰ νὰ ἐνεργηθῶσιν ἀμέσως τὰ τοῦ προστίμου. Παρομοίως ὁδηγίας καὶ ὑποχρεώσεις θέλει δώσει ἡ Γραμματεία τῶν Οἰκονομικῶν καὶ εἰς τοὺς οἰκονομικοὺς ἐπιτρόπους, διὰ νὰ κάμουν τοὐλάχιστον δις τοῦ ἔτους ὁμοίως τὸν ἔλεγχον καὶ ἐπιθεώρησιν, τηροῦντες πάντοτε τὴν ἀναγκαίαν συνέχειαν. (1) Αἱ ἐξελέγξεις πρέπει νὰ σημειῶνται μετὰ προσοχῆς καὶ τάξεως εἰς τὰ βιβλία αὐτὰ τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀρχῶν, συνυπογραφομένης ἐν αὐτοῖς καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐξελεγχθείσης.

50. Ἐκτὸς τῆς ἀδιαλείπτου ἐπαγρυπνήσεως τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου εἰς τὴν ἀκριθεῖς ἐκτέλεσιν τῶν ἐν τῷ προλαβόντι ἄρθρῳ διαταγθέντων ἐλέγχων, ὀφείλει αὐτὸ πρὸς τούτοις νὰ προκαλῇ καὶ νὰ λαμβάνῃ πάντοτε ἀπὸ τὴν γραμματείαν τῶν Οἰκονομικῶν τὰς ἀναγκαίας διασαφήσεις, ὅτε ἤθελεν ἀναφανῇ διαφωνία ἢ διαφορὰ εἰς τὴν προσαρμογὴν τοῦ παρόντος Νόμου.

51. Ὅσοι κατασκευάζουσι κίβδηλον σφραγιστὸν χάρτην ἢ ἐπιχειροῦνται παρανόμως τὴν εἰδικὴν ἐπισφράγισιν, ὑποβάλλ-

(1) Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ ἀπὸ 3 Ἰουνίου 1846 ΑΓ' Ὁργανικοῦ τῶν Ὑπουργείων Νόμου ἐξεδόθη τὸ Δ. τῆς 31 Μαΐου 1875, δι' οὗ ἡ ἐφαρμογὴ καὶ ἐκτέλεσις τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν περὶ γραμματοσήμου νόμων ἀνετέθη εἰς τὸ Γενικὸν λογιστήριον, ἀλλ' ἀκολούθως ἐξεδόθη τὸ Δ. τῆς 12 Μαρτίου 1882, δι' οὗ συνίστη παρὰ τῷ Ὑπ. τῶν Οἰκονομικῶν ἑβδόμον τμήμα ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν « τμήμα εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων », εἰς ὃ ἀνετέθη ἅπασα ἡ σχετικὴ ὑπηρεσία πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν νόμων περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων καὶ τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου καὶ γραμματοσήμου.

λονται εἰς τὴν ποινὴν, ἥτις ὠρίσθη εἰς τὸ ἄρθρον 235 τοῦ ποινικοῦ νόμου· πρoσαρμόζονται δὲ ἀναλόγως καὶ τὰ ἄρθρα 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245 καὶ 246 τοῦ αὐτοῦ νόμου, εἰς τοὺς ἀνευ ἀδείας κατασκευάζοντας σφραγιστήρας καὶ εἰς τοὺς συμμετέχοντας εἰς τὴν παραποίησιν ἢ εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου. (1)

(1) Διατ. τῆς 17 Αὐγούστου 1836 περὶ νοθεύσεως χαρτοσήμου.

1. Ὅταν ὑπάρχῃ ἀμφιβολία περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ἢ γίνεται ἐξέτασις περὶ τῆς νοθεύσεώς του, αἱ ἀρμόδιαι ἀρχαὶ ἢ τὰ ἀρμόδια δικαστήρια, θέλουν στέλλει πρὸ πάντων τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος σφραγιστὸν χάρτην εἰς τὸ Ἡμέτερον νομισματοκοπεῖον, δηλαδὴ τὸ σφραγιστήριον, ἀναλόγως τοῦ ἁρθρου 99 τῆς ποινικῆς δικονομίας.

2. Ἡ ὑπηρεσία τοῦ σφραγιστηρίου εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἐξετάσῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν εἰς φύλαξιν τῆς ἐνδικομενῶν μέσων τὴν γνησιότητα, ἢ νόθευσιν τοῦ σταλέντος εἰς αὐτὴν σφραγιστοῦ χάρτου, καὶ νὰ ἐκδώσῃ ἀκριβῆ καὶ ἐπίσημον γνωμοδότησιν περὶ τούτου εἰς τὴν αἰτοῦσαν ἀρχὴν, ἐπιστραφομένου τοῦ ἐξετασθέντος σφραγιστοῦ χάρτου, διὰ νὰ ἐνεργηθῶσι τὰ περαιτέρω κατὰ τὸν νόμον. Τὰ ἄρθρα 101, 102, 103, 106, 109 καὶ 110 τῆς ποινικῆς δικονομίας θέλουν ἀκολουθεῖσθαι ἐνταῦθα προσηκόντως. (Σημειωτέον, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ Διατ. τούτου ἰσχύουσι καὶ ἐπὶ τοῦ κινήτου χαρτοσήμου δυνάμει τοῦ 1 ἁρθρου τοῦ Ν. ΥΠΔ').

Ν. τῆς 14 Μαρτίου 14 Μαρτίου 1843 περὶ κιεδοηλοποιίας τοῦ ἐνσήμου χάρτου.

1. Ἐκαστὸν φύλλον σφραγιστοῦ χάρτου θέλει φέρεῖ εἰς τὴν ἀριστερὰν γωνίαν τῆς πρώτης σελίδος, ὡς καὶ μέχρι τούδε, δύο σφραγίδας, μίαν μέλαιναν ἢ ἐρυθράν, καὶ ἑτέραν ἀχρώματος. (Σημειωτέον, ὅτι διὰ τοῦ ἁρθρ. 2 Δ. τῆς 24 Ἰουνίου 1877 ἡ μὲν σφραγὶς τοῦ τῶν δικαστ. χαρτ. ὠρίσθη πρασίνη, ἡ δὲ τοῦ γενικοῦ κυανῇ).

2. Ἡ πρώτη, ἔχουσα ἐν τῇ μέσῳ τὰ παράσημα τοῦ Βασιλείου, θέλει ἐμφαίνει εἰς τὸ ἄνω ἡμικύκλιον τὴν κατηγορίαν τοῦ τέλους διὰ τῶν λέξεων «χαρτόσημον τάξεως ἢ ἀξίας», εἰς δὲ τὸ κάτω ἡμικύκλιον τὸ ποσὸν τοῦ τέλους δι' ἀριθμοῦ εἰς δραχμάς ἢ λεπτά· ἡ δευτέρα θέλει παριστάνει τὴν Ἑλλάδα ἐν εἴδει γυναικός.

3. Εἰς τὸν μέχρι τούδε σφραγισθέντα χάρτην θέλει προστεθῇ ἢ ἐν τοῖς προηγουμένοις ἁρθροῖς ἀναφερομένη ἀχρώματος σφραγὶς κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος τῆς πρώτης σελίδος. (Σημειωτέον, ὅτι τὸ διὰ τοὺς δικαστ. κλητῆρας προωρισμένον χαρτόσημον φέρεῖ τανῦν καὶ ἑτέραν ἀχρώματος

52. Ὅσοι χωρὶς ἀδείαν κατασκευάζουσι καὶ διαδίδουσι χάρτην μὲ τὸ ὑδάτινον, τὸ προσδιορισθὲν διὰ τοῦ ἄρθρου 6 σημείον, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν μέχρις ἑξ μηνῶν καὶ μὲ δήμευσιν τοῦ χάρτου. (1)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Ἀκρατελεῦτοι οἱ ὅρισμοί.

53. Ὁ παρὼν νόμος ἐμβαίνει εἰς ἐνέργειαν τὴν 15]27 Σεπτεμβρίου π. ε. καὶ ταυτοχρόνως παύει διὰ τούτου ἡ ἐξοπραξίς ὅλων τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 1 μνημονευθέντων τελῶν. Κατὰ συνέπειαν δὲ τούτου πρέπει εἰς ὅλα τὰ εἰσέτι καὶ νῦν ἐν ἰσχύϊ ὄντα

σφραγίδα, οὗ ἡ χρῆσις δὲν ἐπιτρέπεται τοῖς συμβολαιογράφοις καὶ λοιποῖς ὑπαλλήλοις).

4. Ἐκάστη ἀρχὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἐχορηγήθῃ ἐπὶ πιστώσει σφραγιστὸς χάρτης, καὶ ἕκαστος ἰδιώτης, ὅστις κατέχει τοιοῦτον χάρτην, ὀφείλει νὰ τὸν παρουσιάσῃ εἰς τὸ ἀρμόδιον ταμεῖον μέχρι τῆς πρώτης τοῦ προσεχοῦς Ἰουλίου διὰ νὰ τὸν ἀνταλλάξῃ μὲ νέον χαρτόσημον.

5. Μετὰ τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ προσδιορισθεῖσαν προθεσμίαν, νόμιμος σφραγιστὸς χάρτης θέλει εἶσθαι μόνος ὁ φέρων τὰς ἐν τῷ παρὼντι νόμῳ διατεταγμένας σφραγίδας, ὁ δὲ φέρων ἄλλας θέλει θεωρεῖσθαι ὡς ἀπλοῦς χάρτης, ἐκτὸς τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, τοῦ ὁποίου ἐγείνεν ἤδη ἢ θέλει γείνειν χρῆσις πρὶ τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὁρισμένης προθεσμίας.

(1) Νόμος τῆς 12 Μαΐου 1843 περὶ τιμωρήσεως τῶν ἀνευ ἀδείας κατασκευαζόντων χάρτην μὲ ὑδάτινον σημείον.

1. Ὅσοι χωρὶς ἀδείαν τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας κατασκευάζουσι χάρτην μὲ τὸ ὑδάτινον σημείον, τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγούστου 1836 περὶ χαρτοσήμου νόμου τιμωροῦνται μὲ τὴν προσδιορισμένην εἰς τὸ ἄρθρον 52 τοῦ ῥηθέντος νόμου ποινὴν.

2. Μὲ τὴν αὐτὴν ποινὴν τιμωροῦνται καὶ ὅσοι εἰσάγουσιν εἰς τὸ Κράτος ἀνευ ἀδείας τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας, διαδίδουσι καθ' οἷονδήποτε τρόπον, ἢ ἀπλῶς κατέχουσι χάρτην φέροντα τὸ ῥηθὲν ὑδάτινον σημείον.

3. Εἰς ὅλας τὰς ῥηθείσας περιστάσεις δημεύεται ὁ τοιοῦτος χάρτης, κατὰ τὸ μνησθὲν ἄρθρ. 52.

διατάγματα διορισμῶν, καὶ διπλώματα πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀξιωματικῶν, καὶ ἀξιωματικῶν τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ὅλων τῶν ἄλλων δημοσίων ὑπαλλήλων, οἵτινες κατὰ τὸ παρὸν εἶναι εἰς ἐνέργειαν καὶ δὲν παρεχωρήθησαν κατὰ συνθήκην, καὶ προσωρινῶς διὰ προσδιωρισμένον καιρὸν ἀπὸ ξένην Κυβέρνησιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, νὰ ἐπισυναφθῇ τὸ νόμιμον χαρτόσημον, μέχρι 1]13 Δεκεμβρίου 1836, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ποινῆς δεκαπλάσιας ποσότητος, προσθετομένου τοῦ λευκοῦ σφραγιστοῦ φύλλου, κατὰ τὰ ἄρθρα 3 καὶ 13. Εἰς ὅλα τὰ ἔγγραφα, τὰ ὅποια ἤδη ἔγιναν πρὸ τῆς 15]27 Σεπτεμβρίου 1836 θέλει ἐπισυναφθῇ ἐπίσης λευκὸν σφραγιστὸν φύλλον ἀνάλογον τῆς νομίμου ποσότητος, καὶ φυλαττομένων τῶν ὠρισμένων τύπων, εὐθὺς ὅτε μέλλει νὰ γίνῃ χρῆσις αὐτῶν ἐνώπιον δικαστηρίου, ἢ ἄλλης δημοσίου ἀρχῆς. Εἰς δὲ τὰ κατάστιχα ἢ πρόσθεσις αὕτη τοῦ λευκοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ἢ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 8 συγχωρουμένη ἔκτακτος σφράγις, γίνεται μόνον εἰς ἐκεῖνα τὰ φύλλα, τῶν ὁποίων θέλει γίνῃ χρῆσις· τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ εἰς τὰ κατάστιχα, ἅτινα ὑπόκεινται εἰς τὸ χαρτόσημον κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ παρόντος νόμου, καὶ θέλουσιν νὰ ἐξακολουθήσουσιν κατὰ τὴν 15]27 Σεπτεμβρίου 1836. Τῶν τοιούτων δὲ ὑπόκεινται εἰς τὸ σφράγισμα μόνον τὰ μὴ μεταχειρισθέντα εἰσέτι φύλλα.

54. Τὸ λογιστικὸν τῶν εἰσοδημάτων τοῦ χαρτοσήμου, καθὼς καὶ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος νόμου ἐν γένει προσδιορίζονται δι' ἰδιατέρων Διαταγμάτων καὶ ὁδηγίων. (1) Ἐπίσης διορίζον-

(1) Δ. τῆς 24 Αὐγούστου 1836 περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου εἰς τὰ τριπλότυπα ἀποδεικτικά τῶν ταμείων.

1. Εἰς τὰ τριπλότυπα ἀποδεικτικά τῶν δημοσίων ταμείων, τὰ ὅποια ὑπόκεινται κατὰ νόμον εἰς τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου, ἐμπορεῖ νὰ προστεθῇ ὁ σφραγιστὸς χάρτης κατ' ἐξαίρεσιν εἰς λευκὸν φύλλον. (Σημειωτέον, ὅτι ἐπιτρέπεται καὶ χρῆσις κινητοῦ χαρτοσήμου δυνάμει τοῦ ἄρθ. 8 τοῦ Β. Δ. τῆς 30 Αὐγ. 1873).

2. Ἡ πρόσθεσις αὕτη τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου πρέπει νὰ γένη ἀπὸ τὸ ταμεῖον, τὸ ἐκδίδον τὴν ἀπόδειξιν, πρὶν ἐγχείρισήν τὴν ἀπόδειξιν, καὶ

ται δι' ἀπλῶν διαταγμάτων οἱ ὅρισμοί εἰς ποίας περιπτώσεις, καὶ ὑπὸ ποίας προφυλάξεις, εἰς τυχόν κατεπειγούσας περιστάσεις, ὁπότε στιγμιαίως ἤθελεν ἑλλεῖπει ὁ νόμιμος σφραγιστὸς χάρτης, δύνανται νὰ γραφθῶσιν ἔγγραφα μὲ ἰδιωτικὴν μόνον ὑπογραφήν καὶ ἐπὶ λευκοῦ χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ ἐπιτεθῇ ἀκολουθῶς τὸ σφράγισμα τοῦ χαρτοσήμου. (1)

φυλαττομένων ἐν τούτοις τῶν τύπων, τῶν διαταχθέντων εἰς τὸ ἄρθρον 13 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου.

3. Οἱ ἐπὶ τοῦ ἐλέγχου ὑπάλληλοι τότε μόνον ἐμποροῦν νὰ ἐπιθεωρήσουν τὰ εἰς ἐπισφράγισιν ὑποκείμενα ἀποδεικτικὰ τῶν ταμείων, ὅταν ὁ διαταχθεὶς σφραγιστὸς χάρτης ἔλαβε τὴν ἀνέγκυρσιν χώραν εἰς αὐτὰ ἀλλεοτρόπως ὑπόκεινται οὗτοι εἰς τὴν παρὰ τοῦ νόμου διωρισμένην ποινὴν.

(1) Β. Διάτ. τῆς 23 Ὀκτωβρίου 1836 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ἁρθρου 54 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου τῆς 14 Αὐγ. 1836.

1. Ὅταν ὁ τακτικὸς σφραγιστὸς χάρτης λείπῃ εἰς τινα τόπον ἀληθῶς, δύνανται νὰ γράφωνται τὰ εἰς τὸ χαρτόσημον ὑπαγόμενα ἔγγραφα καὶ πρακτικά, τόσον τῶν ἰδιωτῶν ὅσον καὶ τῶν δημοσίων ἀρχῶν, ἐν τοσούτοις καὶ εἰς τὴν μὴ σφραγιστὸν χάρτην. (Σημειωτέον, ὅτι διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀρ. 3325 τῆς 8 Ἀπρ. 1858 ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργ. τῶν Οἰκον. ἀπεφάνητο ὅτι διὰ τῶν πράξεων «λείπῃ εἰς τινα τόπον ἀληθῶς» ἐννοεῖ τὸν ἐν ᾧ συντάσσεται τὸ ἔγγραφον τόπον καὶ οὐχὶ τὸ ταμεῖον. Ὅθεν πρὶν ἢ ἐπισημάνῃ ὁ ταμίαις ἔγγραφα ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου γεγραμμένα, ὀφείλει νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἐν τῷ τόπῳ ἑλλείψεως σφραγιστοῦ χάρτου. Διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀρ. 12861]63 τῆς 10 Ἰουλίου 1878, ὅτι οἱ μακρὰν τῆς εἵρας τοῦ ταμείου διαμένοντες συμβολαιογράφοι δύνανται νὰ συντάσσωσιν ἕνεκα ἑλλείψεως χαρτοσήμου ἐν τῇ εἵρᾳ αὐτῶν ἔγγραφα ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, συμμορφούμενοι πρὸς τὴν διάτ. τοῦ ἁρθρ. 1 τοῦ Ν. ΧΙΔ' ὡς πρὸς τὴν περιοχὴν τῶν γραμμῶν, ἀλλ' ὀφείλουσι τότε νὰ παρουνισάζωσιν αὐτὰ εἰς τὸ ταμεῖον πρὸς ἐπισημάνσιν ἐντὸς 3 ἡμερῶν, ὑποκείμενοι ἄλλως εἰς τὴν ποινὴν τοῦ νενομισμένου προστίμου).

2. Ἀμέσως μετὰ τὴν τελείωσιν τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 1 σημειωθέντων ἔγγράφων θέλουν καθυποβάλλεσθαι ταῦτα εἰς τὸν ἀρμόδιον διοικητικὸν ταμίαν, ὅστις θέλει τὰ καταχωρεῖ εἰς ἰδιαιτέρον ἐπίτηδες κατάστιχον καὶ θέλει εἰσπράττει τὸ ἀνάλογον χαρτόσημον. Ταῦτα θέλουν καθυποβάλλεσθαι εἰς τὸ ταμεῖον ἀπὸ μὲν τοὺς διαμένοντας εἰς τὴν καθέδραν

55. Ἡ ἡμετέρα ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν γραμματεία θέλει φροντίσει ὥστε νὰ σταλθῶσιν εἰς τὰς ἀρμοδίους ἀρχὰς αἱ ἀναγκαῖαι

τοῦ ταμείου τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἀπὸ δὲ τοὺς διαμένοντας μακρὰν ταύτης, τὸ πολὺ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν. Ἡ καταχωρίσις αὐτῇ πρέπει νὰ γίνηται μὲ σημείωσιν τοῦ αὖξοντος ἀριθμοῦ καὶ τῆς ἡμερομηνίας, θέλει δὲ ἐπικυροῦσθαι ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου ἐν βραχυλογίᾳ· περὶ δὲ τῆς πληρωμῆς τοῦ χαρτοσήμου θέλει ἐκδίδεσθαι τακτικὴ ἀπόδειξις τοῦ ταμείου.

3. Ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς καταχωρίσεως (ἄρθ. 2) πρέπει ὁ νόμιμος ὑπόχρεως νὰ πληρώσῃ τὸ χαρτόσημον ἢ ἡ ἀρμοδία ἀρχὴ παρὰ τῇ ὁποίᾳ κεῖται τὸ ἔγγραφον, νὰ φροντίσῃ νὰ προστεθῇ εἰς τὸ ἔγγραφον παρὰ τινι διοικητικῷ ταμείῳ, κατὰ τὸν διωρισμένον τρόπον, ὁ σφραγιστὸς χάρτης, ἄλλως ὑπόκεινται εἰς τὴν παρὰ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένην ποινὴν· διὰ τὸν προστεθὲν σφραγιστὸν χάρτην δὲν θέλει πληρῶνεσθαι τι πλεόν, ἀλλὰ τὸ ταμεῖον θέλει μεταχειρίζεσθαι τὴν ληφθησομένην ἐπὶ τούτῳ ἀπόδειξιν τοῦ ταμείου διὰ τὸ πληρωθῆν ἤδη χαρτόσημον (ἄρθρ. 2) μᾶλλον ὡς μετροπὰ χρήματα, καὶ θέλει τὴν στέλλει ὁμοῦ εἰς τὸ γενικὸν ταμεῖον.

4. Τὰ ἔγγραφα τὰ ὅποια εἶναι προσδιωρισμένα διὰ τὰ ἐκτὸς τῆς ἐπικρατείας, καὶ ἀποστέλλονται παρευθὺς, δὲν ἔχουν χρεῖαν τῆς μετὰ ταῦτα προσθήκης τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ἀλλ' οὗτος θέλει μολοντοῦτο ζητεῖσθαι καὶ λαμβάνεσθαι ἐντὸς τῆς εἰς τὸ ἄρθρ. 3 προσδιορισθείσης προθεσμίας διὰ τοῦ εἰς ὃν ἀνήκει ἰδιώτου εἴτε δημοσίου ἀρχῆς ἀπὸ διοικητικὸν τι ταμεῖον, τὸ ὁποῖον θέλει ἐπιβάλλει ἀπολύτως εἰς αὐτὸ τὴν ἐπίσημον ἐπικύρωσιν κατὰ τὸ ἄρθρ. 13 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου καὶ μάλιστα ἄνευ περαιτέρω πληρωμῆς (ἄρθρ. 3).

5. Ἄν ᾖναι ἔλλειψις σφραγιστοῦ χάρτου μὲ ὠρισμένον σχῆμα (ἄρθρον 6, 7 τοῦ περὶ Χ. Ν.) π. χ. διαδατήρια κτλ. θέλουν γράφεσθαι ταῦτα ἀπλῶς εἰς τὸν ἀνάλογον σφραγιστὸν χάρτην καὶ ἐκδίδεσθαι ἀπὸ τὰς ἀρμοδίας ἀρχάς. Ἄν καὶ οὗτος λείπῃ, τότε θέλει γίνεσθαι κατὰ τοὺς προλαβόντας ὁρισμούς.

6. Ὅλα τὰ διοικητικὰ ταμεῖα θέλουν προσπαθεῖ ὥσον τὸ δυνατόν, νὰ ᾖναι προμηθευμένα μὲ τὴν ἀναγκαίαν ποσότητα δι' ἑξ ἑως ὀκτὼ ἐβδομάδας, ὅθεν διατάττονται αὐστηρῶς περὶ τούτου διὰ τὸ ἐξῆς νὰ φανερώσωσιν εἰς τὸ γενικὸν ταμεῖον ἀπὸ δέκα εἰς δέκα ἡμέρας τὴν ἀναγκαίαν ποσότητα σφραγιστοῦ χάρτου, τὴν ὁποίαν χρειάζονται. Αὐτὸ δὲ θέλει φροντίζει ἐγκαίρως νὰ τὴν ἀποστέλλῃ ὥσον τάχος, καὶ ταῦτα ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ.

περὶ ἐνεργήσεως τοῦ χαρτοσήμου νόμου ὁδηγίαι, καὶ νὰ προσδιορίσῃ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον θέλει δοθῇ εἰς τὰ δικαστήρια,

Ἐγκ. τῆς 8 Ἀπριλίου 1858.

Τὸ 2 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 23 Ὀκτ. 1836 Β. Δ. σαφέστατα ἐκφραζόμενον, διασκεδάζει πᾶσαν ἀγλὸν ἀμφιβολίαν, ἣν δύναται νὰ ἔχῃ τις ὡς ἐκ τοῦ λεκτικοῦ τοῦ 1 ἄρθρου, διότι κατ' αὐτὸ τὰ ἐν ἐλλείψει σφραγιστοῦ χάρτου γραφέντα ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου ἔγγραφα δύνανται νὰ παρουσιασθῶσι πρὸς τὸν ταμίαν δι' ἐπισημανσιν, ἐντὸς μὲν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀπὸ τοῦ διαμένοντα· εἰς τὴν ἐδρὰν τοῦ ταμείου, ἐντὸς δὲ τριῶν τῶ πολὺ ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ μακρὰν τῆς ἐδρᾶς τοῦ ταμείου διαμένοντα. Προδηλον ἐπομένως καθίσταται, ὅτι ὁ νομοθέτης διὰ τῆς ἐν τῷ 1 ἄρθ. διατάξεως «ὅταν ὁ τακτικὸς σφραγιστὸς χάρτης λείπῃ εἰς τινὰ τόπον ἀληθῶς», ἐννοεῖ τὸν τόπον, ἐνθα συντάσσεται τὸ ἔγγραφον, καὶ οὐχὶ τὸ ταμεῖον. Ὅθεν ὁ ταμίας, πρὶν ἢ ἐπισημάνῃ ἔγγραφα ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου γεγραμμένα, ὀφείλει νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι εἰς τὸν τόπον, ἐνθα τὰ ἔγγραφα ταῦτα συνετάχθησαν, δὲν ὑπῆρχε σφραγιστὸς χάρτης.

Β. Διάταγμα τῆς 6 Νοεμβρίου 1836 περὶ τῆς μὴ συναποστολῆς τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου εἰς τὰ ἐκτὸς τῆς Ἐπικρατείας στελλόμενα ἔγγραφα.

1. Εἰς τὰς περιπτώσεις ἐκείνας, ὅποτε εἰς ἔγγραφόν τι, διωρισμένον διὰ τὰ ἐκτὸς τοῦ Κράτους, πρέπει νὰ προστεθῇ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 13 καὶ 53 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, ἐπισυνημμένος ὁ σφραγιστὸς χάρτης, θέλει μὲν γίνεσθαι ἡ πρόσθεσις αὕτη κατὰ τὸν εἰς τὸ ἄρθρ. 13 δοθέντα κρισμὸν, ἀλλὰ ὁ σφραγιστὸς χάρτης προσωρινῶς δὲν θέλει προσκολλᾶσθαι εἰς τὸ ἔγγραφον, καὶ σφραγίζεσθαι διὰ τῆς σφραγίδος τῆς ἀρχῆς.

2. Ὅταν τὰ ἔγγραφα ταῦτα στέλλωνται εἰς τὰ ἐκτὸς τοῦ Κράτους, ἢ ἀποστέλλουσα αὐτὰ ἀρχὴ θέλει διαφυλάξῃ ἐν τοσούτῳ τὸν ἀνήκοντα εἰς αὐτὰ σφραγιστὸν χάρτην, μετριοῦ τὰ ἔγγραφα ταῦτα ἐπιστραφῶσι πάλιν εἰς αὐτάς, καὶ τότε θέλει προσκολλᾶσθαι εἰς αὐτὰ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος σφραγιστὸς χάρτης.

3. Ὅταν δὲ ἔγγραφόν τι (ἀποδεικτικόν) μέλλῃ νὰ σταλῇ ἐκτὸς τοῦ Κράτους, εἰς τὸ ὁποῖον προστεθῇ ἤδη κατὰ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου ὁ σφραγιστὸς χάρτης, τότε συγχωρεῖται εἰς τοιαύτην περίστασιν νὰ ἀποχωρίζηται ὁ σφραγιστὸς χάρτης ἀπὸ τοῦ ἔγγραφου παρὰ τοῦ διοικητικοῦ ταμείου πρὸ τῆς ἀποστολῆς του, καὶ τοῦτο νὰ πιστοποιῇται τόσον ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου, ὅσον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνήκοντος εἰς

τοὺς συμβολαιογράφους καὶ λοιπὰς ἀρμοδίας ἀρχάς ὁ ἀναγκαῖος νόμιμος σφραγιστὸς χάρτης, μὲ πίστωσιν, ἐὰν ζητηθῇ τοιαύτη, (1) καὶ προσέτι νὰ ὑποβάλλῃ ἐπὶ ἀποδείξει παραλαβῆς εἰς τὰ γραφεῖα ὧλων τῶν πολιτικῶν, ἐμπορικῶν, καὶ ποινικῶν δικαστηρίων, ἀντίτυπον τοῦ νέου σφραγίσματος ἐπὶ χάρτου, ἔχοντος τὸ νενομισμένον ὑδάτινον σημεῖον, ὡς ὑπόδειγμα πρὸς ἀνακάλυψιν νοθεύσεων κτλ.

Ν. Ἐκ τῆς ὀρθῆς ἐρμηνείας τοῦ ἀρθρου 55 συνάγεται, ὅτι οἱ συμβολαιογραφοῦντες εἰρηνοδίκαι ἐλάβανον ὡς ἀρχὴ ἐπὶ πιστώσει χαρτόσημον παρὰ τοῦ ἀρμοδίου ταμείου καὶ ἐπομένως παραιτούμενοι, μετατιθέμενοι ἢ ἀπολυόμενοι ὀφείλουσι κατὰ τὰς γενικὰς περὶ παραδόσεως τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας ἀρχάς νὰ παραδίδωσι τὸ μὴ καταναλωθέν χαρτόσημον τῆς πιστώσεως τοῖς διαδόχοις αὐτῶν, ἅτε ἐμπιστευθεῖσιν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τὴν διαχείρισιν τῆς αὐτῆς δημοσίας ὑπηρεσίας. Α. Π. 320 τοῦ 78.

56. Ἡ ἡμετέρα ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν γραμματεία παραγγέλλεται νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ δημοσιεύσιν τοῦ παρόντος διατάγματος, τὸ ὅποτον, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀπὸ 23 Ἀπριλίου (5 Μαΐου) τ. ε. διατάγματος, ἔχει ἰσχὺν προσωρινοῦ νόμου καὶ θέλει δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

αὐτὸ σφραγιστοῦ χάρτου, ἐπισήμως, βραχείως καὶ ἀμισθί ἀπὸ τὸν ταμίαν. Καὶ εἰς ταύτην δὲ τὴν περίπτωσιν θέλει ἀκολουθεῖσθαι τότε τὸ ἄρθρον 2.

4. Οἱ ὁρισμοὶ οὗτοι εἶναι ἐφαρμοστέοι μάλιστα καὶ εἰς τὰ ἐμπορικὰ συναλλάγματα, τὰ ὅποια ὑπάγουσιν ἐκτὸς τοῦ Κράτους, καθόσον ἀπὸ τῆς ἀπαιτήσεως νὰ ἐπισυναφθῇ εἰς αὐτὰ ὁ σφραγιστὸς χάρτης διότι ἡ κατὰ συνεπειαν πρόσθεσις τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου εἰς τὰ ἔγγραφα ἔχει μόνον τὸν νόμιμον σκοπὸν νὰ ἐλέγχῃ προσηκόντως τὴν πληρωμὴν τοῦ χαρτοσήμου, καὶ νὰ εὐκολύνῃ, τὰ ὅποια κατορθοῦνται καὶ τὰ δύο ἐπίσης ἱκανῶς διὰ τοῦ ἄνω σημειωθέντος τρόπου. Ὅτι δὲ διὰ τὰς συναλλαγματικὰς καὶ ἐμπορικὰς ἔγγραφα, θέλει φυλάττεσθαι ὁ χωρισθεὶς σφραγιστὸς χάρτης ἀμέσως εἰς τὰς χεῖρας τοῦ υποχρέου τοῦ χαρτοσήμου ἰδιοκτῆτου τῶν ἐγγράφων, ἐννοεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ.

(1) Διὰ τοῦ ἀρθρου 11 τοῦ Ν. ΧΙΔ', ὅπερ ἰδῆ, ὠρίσθη ῥητῶς, ὅτι χαρτόσημον ἐπὶ πιστώσει δὲν χορηγεῖται.

Νόμος ΡΙΓ' τῆς 18 Δεκεμβρίου 1865 περὶ μεταρρυθμίσεως
τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων καὶ περὶ ἐφαρμογῆς
αὐτῶν εἰς τὸ πρῶτον Ἴόνιον Κράτος. (1)

(1) Ἐγκ. τῆς 14 Μαρτίου 1866 Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν πρὸς τοὺς
Οἶκον. Ἐφόρους καὶ Ταμίας τοῦ Κράτους.

Ὁδηγίαί πρὸς ἐκτελέσιν τοῦ ΡΙΓ' νόμου περὶ ἐπισυνάψεως
ἐνσήμου χάρτου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Διατάγματος τῆς 27 Δεκεμβρίου 1836 περὶ
τῶν τελῶν ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων ὑπόκειται ταῦτα συμφώνως
τῇ ἐν τῷ ἄρθρ. 1 περιεχομένῃ διατιμῇ εἰς τὸ τέλος τάξεως καλούμε-
νον. Τροποποιηθείσης δὲ τῆς διατιμῆσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ 2 ἄρθρ. τοῦ
νέου νόμου, ᾗ ἐξήθη τὸ τίμημα τοῦ ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων τέ-
λους. Καὶ ὁμοίως ὁσάκις πρόκειται νὰ ἐπισυναρθῇ ἐνσημος χάρτης εἰς
τοιαῦτα ἐγγράφα συνταχθέντα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, πρὶν ἢ λάβῃ ἰσχὺν ὁ
νέος νόμος, ἢ εἰς τοιαῦτα ἐγγράφα πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης παρὰ τὸν νό-
μον ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἐπὶ ἀσήμου χάρτου συνταχθέντα, ἢ ἐπισυνάψῃ θεόν
νὰ γίνηται κατὰ τὴν εἰρημένην καὶ μέχρι τοῦδε ἰσχύουσαν διατίμησιν,
διότι διὰ τῆς ἐνεργουμένης μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νέου νόμου ἐπισυνάψεως
ἐνσήμου χάρτου εἰς ἐμπορικὰ ἐγγράφα δὲν πρέπει κατὰ τὸ δίκαιον νὰ
ἐπιδικῶνται ἢ ἡ εἰσπραξίς τοῦ τέλους ἐκείνου, εἰς ὃ ὑπόκειται τὰ ἐγ-
γραφα ταῦτα κατὰ τὸν χρόνον τῆς συντάξεώς των. Τοῦτο συνάδει καὶ
μέ τὰς περὶ μὴ ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῶν νόμων ἀρχάς. Εἰς τὰ ἐμπορικὰ
ὁμοίως ἐγγράφα τὰ κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἐπὶ ἀσή-
μου χάρτου συνταχθέντα πρὸ τῆς ἀνωτέρω ἐποχῆς, θεόν νὰ ἀπαιτῇται
λόγῳ προστίμου οὐχὶ τὸ δεκαπλοῦν, ἀλλὰ τὸ πενταπλοῦν τοῦ νομίμου
τέλους κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νέου Νόμου, τὸ ὅποῖον
εἶναι σύμφωνον μετὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης, ὅτι ἐφαρμόζε-
ται ὁ κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν πράξεων ἰσχύων νόμος, ὅταν οὗτος ὀρίξῃ
μικροτέραν ποινὴν ἢ ὁ προγενέστερος νόμος. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 13 τοῦ
νέου Νόμου ἐὰν ἡ πράξις καταρτισθεῖσα ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις πρότερον
ἢ ἐντὸς τῶν τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ, δὲν ἐγράψῃ ἐπὶ
τοῦ προσήκοντος χάρτου κατὰ παράβασιν τοῦ ἐκείσε ἰσχύοντος Νόμου,
υποβάλλεται διὰ τὸ ἐλλείπον χαρτόσημον εἰς τὸ ἀνάλογον τέλος, τὸ ἐν
τῷ νέῳ Νόμῳ ὀριζόμενον. Ἀπαιτεῖται δὲ καὶ ἡ καταβολὴ τοῦ προ-
στίμου κατὰ τὸν Ἴόνιον νόμον, ἐὰν ὑπὸ τούτου ἐτιμωρεῖτο ἡ τοιαύτη
πράξις. Αἱ διατάξεις αὗται ἐφαρμόζονται ἐξ ἀνάγκης, καὶ ὅταν τὸ ἐγ-

γραφον έγγραφη ἐπὶ ἀσήμου χάρτου, διότι, ἀφ' οὗ ὁ νόμος ἐπρονόησε διὰ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν τὸ ἔγγραψον δὲν ἐγράφη εἰς τὸν προσήκοντα ἐνσημον χάρτην, κατὰ μείζονα λόγον πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ Ἰόνιος νόμος ὡς πρὸς τὸ πρόστιμον, καὶ συγχρόνως νὰ εἰσπραχθῇ κατὰ τὸν νέον νόμον καὶ τὸ τέλος διὰ τὸ ἐπὶ ἀσήμου χάρτου συνταχθὲν ἔγγραψον. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον διευθύνομεν ὑμῖν καὶ ἀντίτυπα τοῦ Ἰονίου νόμου περὶ χαρτοσήμου. Ἐπὶ τέλους παρατηρεῖται ὑμῖν, ὅτι τὰ 7 ἀρθρ. τοῦ νέου νόμου ἀπαιτεῖ τὴν ἐκ τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας ἀπομάκρυνσιν τοῦ συμβολαιογράφου, ὅστις κατὰ τὴν ἐπισύναψιν ἐνσήμου χάρτου παραδίδει τὰς πρὸς τοῦτο ὀρισμένους διατυπώσεις. Οἱ ταμίαι ὅθεν καὶ οἱ ἐνεργούντες τὰς ἐπιθεωρήσεις τῶν συμβολαιογραφικῶν γραφείων Οἰκονομικοὶ Ἐφοροὶ ὀφείλουσι νὰ γνωστοποιῶσι τὴν τοιαύτην παράδασιν, ἅμα τῇ ἀνακαλύψει, εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, ὅπως τοῦτο συνεννοῇται μετὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης πρὸς περαιτέρω ἐνέργειαν.

Περὶ τελῶν ἐπιβαλλομένων εἰς κληρονομίας, κληροδοσίας
ἢ δωρεᾶς αἰτίᾳ θανάτου.

Περιουσίαι τοιαῦται ὑπερβαίνουσαι τὰς 2,000 δραχμῶν, ὑπόκεινται εἰς τέλος λογιζόμενον πρὸς ἓν, δύο, ἢ τέσσαρα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν, κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν ἐν τῷ νέῳ Νόμῳ διαλαμβανομένων περιπτώσεων. Τὰ τέλη ταῦτα ἐπὶ τῶν κληρονομιῶν κτλ. εἰσπράττονται ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ χαρτοσήμου ἀνεξαρτήτως ὅμως τῆς ἐν τῷ ἀρθρῳ 2 τοῦ νέου Νόμου περιεχομένης διατιμῆσεως τοῦ χαρτοσήμου τῆς ἀξίας ἐπὶ τῶν συμβολαίων καὶ λοιπῶν συναλλαγῶν. Οὐχὶ μόνον αὐτὰ δὲν στηρίζονται εἰς τὰς ἀναλογίας τῆς διατιμῆσεως ταύτης, ἀλλ' ἔχουν καὶ ἴδιον καθαρῶς φορολογικὸν λόγον, ἥτοι τὴν φορολογίαν τῆς μεταδιδάσεως τοιούτων περιουσιῶν. Τοῦτο προκύπτει καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεων καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἀποφνημαμένου γενικῶς καὶ ἀνευ τινὸς περιορισμοῦ, ὅτι τὸ τέλος πληρύνεται ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀποδιώσαντος μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν χρεῶν. Ἐπομένως ὡσάκις ἢ ἐκ κληρονομίας, κληροδοτήσεως, ἢ αἰτίᾳ θανάτου δωρεᾶς, προερχομένη περιουσία τιμᾶται, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν χρεῶν, πλεον τῶν ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν, δεόν νὰ φορολογῇται αὕτη καὶ κατὰ τὸ ποσὸν τὸ ὑπερβαῖνον τὰς ἑκατὸν χιλιάδας δραχμῶν. Ἡ ἀκίνητος καὶ κινητὴ περιουσία τοῦ ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ἀποδιώσαντος Ἑλλήνος, κειμένη ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, δὲν ὑπόκειται εἰς τὸ τέλος ἐπὶ τῶν κληρονομιῶν κτλ. διότι κατὰ τὰς περὶ ἐκτάσεως τῆς ἰσχύος τῶν νόμων ἀρχάς, οἱ φορολογικοὶ Νόμοι δὲν ἰσχύουν

ἐπὶ τῶν ἐκτὸς τοῦ Κράτους κειμένων περιουσιῶν. Πᾶσα περιουσία ἀλλοδαποῦ ἐκ κληρονομίας, κληροδοσίας ἢ αἰτίᾳ θανάτου δωρεᾶς προσέρχουμένη, εἴτε εἰς κινητὰ εἴτε εἰς ἀκίνητα ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος συνίσταται, ὑπόκειται εἰς τὸ τέλος ὑπὸ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ Νόμου, διότι οἱ περὶ μεταβιβάσεως περιουσιῶν φορολογικοὶ νόμοι ἐφαρμόζονται εἰς πᾶσαν τοιαύτην μεταβίβασιν περιουσίας ἐντὸς τοῦ Κράτους κειμένης, οἷοσδήποτε ᾖ ἢ κύριος αὐτῆς. Ἐν τέλει παρατηρεῖται ὁμῖν ὅτι, ἐπειδὴ ὁ νέος Νόμος δὲν ἔχει, ὡς εἴρηται, ἀναδρομικὴν ἰσχὺν, ἐπεταί, ὅτι τὸ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτοῦ παραχθέν δικαίωμα κληρονομίας κλπ. ἐνεκα τῆς πρὸ τοῦ χρόνου τούτου ἀποβιώσεως τοῦ κληρονομουμένου δὲν ἐξετάζεται ἐπὶ τῇ βῆσει τοῦ Νόμου τούτου, ἀλλὰ φορολογεῖται κατὰ τὰς μέχρι τοῦδε περὶ τελῶν ἐπὶ τῆς μεταβιβάσεως τοιαύτων περιουσιῶν διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 29 § 11 τοῦ νόμου τῆς 14 Αὐγούστου 1836.

Περὶ πιστώσεων καὶ χρεῶν τῆς κληρονομίας.

Ἄπασαι αἱ τῆς κληρονομίας πιστώσεις, οἷοσδήποτε φύσεως καὶ ᾗ ᾖσι, διότι ὁ Νόμος οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν μεταξὺ αὐτῶν ὡς πρὸς τὰ ἀξιοχρεῖσιν ἢ μὴ τῶν ὀφειλετῶν τῆς κληρονομίας, θεῶν νὰ προσυπολογίζωνται διὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τοῦ τελους εἰς τὸ ἐνεργητικὸν μέρος τῆς κληρονομίας, κληροδοτήσεως ἢ δωρεᾶς. Τὰ δὲ χρεῖα προσυπολογίζονται ὡς παθητικὸν τῆς κληρονομίας ἐὰν στηρίζωνται εἰς δημόσια ἔγγραφα ἢ εἰς ἔγγραφα ἰδιωτικά ἔχοντα ὅμως ἀποδεικτικὴν ἰσχύν. Ἐπομένως οἱ οἰκονομικοὶ ἔφοροι ὀφείλουσι νὰ μὴ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν πᾶν χρέος στηριζόμενον εἰς τὴν ἀπλὴν μόνον διαβεβαίωσιν τοῦ κληρονόμου, κληροδόχου ἢ δωρεοδόχου ἢ καὶ τρίτων προσώπων. Μεταξὺ τῶν χρεῶν τῆς κληρονομίας κλπ. προσυπολογιστέα εἰσὶ καὶ αἱ ὑπὸ τοῦ ἀποβιώσαντος πρὸς πένητας ὠρισμένα· δωρεαὶ ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἰδίου πρὸς ἐκπληρωσιν ὀρησκαυτικῶν καθηκόντων ὠρισμένα τυχόν ποσά. Τὰ χρεῖα τοῦ ἀποβιώσαντος ἐπιδαρύνουσι κατὰ Νόμον ἅπασαν τὴν παρ' αὐτοῦ ἔγκαταλειφθεῖσαν περιουσίαν. Ὅθεν τὰ χρεῖα καὶ τοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καταλιπόντος περιουσίαν ἐπιδαρύνουσι καὶ ταύτην ἀναλόγως τῆς πξίας αὐτῆς πρὸς τὴν ἀξίαν τῆς ἐν τῇ ἡμεδαπῇ κειμένης περιουσίας αὐτοῦ. Ἐὰν παραδείγματος χάριν υποθέσωμεν ὅτι ὁ ἀποβιώσας ἀλλοδαπὸς ἢ ἡμεδαπὸς ἐγκατέλειπε πράγματα ἀξίας δραχμῶν 240,000, ἐξ ὧν τὰ μὲν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κείμενα εἰσὶν ἀξίας δραχμῶν 80,000, τὰ δὲ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ δραχ. 160,000, κατέλιπε δὲ καὶ χρέος ἐκ δραχμῶν 50,000. Ἐπειδὴ τὸ χρέος τοῦτο θεῶν νὰ ἀφαιρεθῇ ἐκ τῆς ἐν τῇ Ἑλλάδι κειμένης περιουσίας, καθόσον ἀναλογεῖ εἰς αὐτὴν, ἔχομεν ὡς πρὸς ταύτην τὸ ἀκόλουθον ἀποτέλεσμα·

Ἐνεργητικόν	160,000
Παθητικόν	33,333 213

Υπόλοιπον ἐξ αὐτῶν ληφθήσεται τέλος 126,666 113

1. Κατηργήθη. (4)

2. Ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 24 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγ. 1836 Νόμου περὶ χαρτοσήμου περιεχομένη διατίμησις, ὡς καὶ ἡ τοῦ ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1835 Β. Διατάγματος, περὶ τελῶν τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων, τροποποιεῦνται ὡς ἀκολούθως. — α'. Αἱ ὑπερβαίνουσαι τιμαὶ ἀπὸ τῶν 10,000 μέχρι 100,000 δραχμῶν, υποβάλλονται εἰς τέλος ἀξίας δραχ. 2 ¹/₂ ἀνὰ πᾶν ποσὸν ἐκ δραχ. 1000, πᾶν δὲ ποσὸν μικρότερον αὐτοῦ, θεωρεῖται διὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τοῦ τέλους ὡς πληρὲς εἰς δραχμάς 1000 συνιστάμενον. Τὰ δὲ τέλη τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων ὀρίζονται μέχρι δραχμῶν 500 εἰς λεπτὰ 25, 1000 εἰς λεπτὰ 50 καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀξαναμένον τοῦ τέλους κατὰ 50 λεπτὰ ἀνὰ πᾶν ποσὸν δραχμῶν 1000 μέχρι τῶν 100,000· πᾶν δὲ ποσὸν ἔλασσον τῶν 1000 δραχμῶν θεωρεῖται διὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τοῦ τέλους ὡς πληρὲς ἐκ δραχμῶν 1000 συνιστάμενον. (2) — β'. Ἐκ τοῦ καταναιλισκομένου ἐνσήμου χάρτου διὰ ποσότητος ὑπερβαίνουσας τὰς 20,000 δραχμῶν ἀνήκει εἰς τοὺς συμβολαιογράφους μόνον τὸ ἐν πέμπτῳ. (3)

3. Ἡ παράγραφος 44 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου ἀντικαθίσταται διὰ τῶν ἐπομένων διατάξεων. — α'. Τὰ ἐνώπιον τῶν συμβολαιογράφων συνταττόμενα συμβόλαια περὶ κληρονομιῶν, κληροδοσιῶν καὶ διανομῆς αὐτῶν, καὶ περὶ δωρεῶν ἕνεκα θανάτου, ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον τάξεως ε' κλά-

(1) Διὰ τοῦ 1 καὶ 2 ἄρθρου τοῦ Ν. Σ'.

(2) Ἡ διάταξις αὕτη καὶ αἱ ἀντικαταστήσασαι αὐτὴν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Ν. ΤΑΖ' καὶ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Ν. Υ'ΠΔ', ἀντικατέστησαν διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Ν. ΧΙΔ', καὶ τοῦτο πάλιν ἀντικατέστη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Ν. ΑΣΕΖ', διέποντος νῦν τὸ ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων τέλος τοῦ χαρτοσήμου.

(3) Διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Ν. Υ'ΠΔ' ὥρισθη, ὅτι οἱ συμβολαιογράφοι λαμβάνουσι τὸ ἥμισυ, ἐὰν ὁ καταναλωθεὶς σφραγιστὸς χάρτης δὲν ὑπερβαῖνῃ τὰς 100 δραχμάς· ὑπερβαίνουσας δὲ τῆς ἀξίας τὸ τέλος τοῦτο, λαμβάνουσι προσέτι 2 τοῖς 100 ἐπὶ τοῦ ὑπερβάλλοντος· διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ΧΙΔ' ὥρισθη, ὅτι τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο (5 δηλονότι) τοῦ Υ'ΠΔ' Νόμου δικαίωμα τῶν συμβολαιογράφων ὀρίζεται εἰς 25 τοῖς ἑκατόν.

τῶν, ἤτοι τριῶν δραχμῶν. — δ'. (1) — γ'. (2) — δ'. Τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου πληρόνεται ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀποδιώσαντος μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν χρεῶν. — ε'. (3) — ς'. (4) — ζ'. (5) — η'. (6)

(1-6) Ν. ΩΙΑ' τῆς 13 Ἀπριλίου 1880 περὶ τροποποιήσεως τῶν ἀρθρῶν 3 καὶ 4 τοῦ Ν. ΡΙς' περὶ χαρτοσ. τῆς 18 Δεκεμβρίου 1865.

Ἄρθρον μόνον. Τὰ ἐδάφια β', γ', ε', ς' καὶ ζ' τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ Ν. ΡΙς' τῆς 18 Δεκ. 1865 καὶ τὸ ἀρθρον 4 τοῦ αὐτοῦ νόμου τροποποιῶνται ὡς ἑξῆς :

β'. Κληρονομικαὶ περιουσίαι, ὑπερβαίνουσαι τὴν ἀξίαν δραχ. δισχιλίων, περιεχόμεναι ἢ ἐν Ἑλλάδι εἴτε κατὰ κληρονομίαν ἐξ ἀδιαθέτου ἢ ἐκ διαθήκης, εἴτε κατὰ κληροδοσίαν εἰς ἡμεδαπούς ἢ ἀλλοδαπούς, ἂν οὗτοι μὴ ᾖσιν ἀπηλλαγμένοι τέλους ὑπὸ τῶν συνθηκῶν, συζύγους, ὡτεοὺς γονεῖς, θετὰ τέκνα, ἀδελφούς ὅπως ὅποτε καὶ συγγενεῖς ἐκ πλαγίου ἐν γένει ἢ οἷους ὅποτε ἐξωτικούς, ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσημου ἀξίας. Ἐπὶ μὲν συζύγων καὶ ἀδελφῶν ἀμφιθαλῶν καὶ ἑτεροθαλῶν 2 1/2%. — Ἐπὶ δὲ συγγενῶν τρίτου μέχρι πέμπτου βαθμοῦ καὶ θετῶν τέκνων 3 1/2%. — Ἐπὶ συγγενῶν ἑκτου μέχρι δεκάτου καὶ θετῶν γονεῶν 4 1/2%. — Ἐπὶ τῶν λοιπῶν συγγενῶν, θετῶν ἀδελφῶν, παντὸς ἀρχιστείας καὶ ἐν γένει παντὸς ἐξωτικοῦ 5 1/2%. — Κληρονόμοι καὶ κληροδόχοι ὑπερβεβηκότες τὸ 50 ἔτος τῆς ἡλικίας κατὰ τὸν χρόνον τῆς μεταβιβάσεως τῆς περιουσίας ὑπόκεινται εἰς τὰ 2/3 τοῦ τελους, οἱ δὲ ἐξδομηκοντούταις καὶ ἄνω εἰς τὸ 1/3, καὶ οἱ πέραν τοῦ ὕψοθηκοστοῦ ἔτους εἰς τὸ 1/3. — Ἐπὶ διαιρέσεως τῆς ἐπικαρπίας ἀπὸ τῆς κυριότητος, ὁ μὲν ἐπικαρπωτής, καθ' ὅσον ἀνήκει εἰς τάξιν ὑποκειμένην εἰς τέλος, καταβάλλει τὸ τέλος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὅλης ἀξίας τῆς ἐπικαρπίας ἐκτιμωμένης μεθ' ὑπολογισμὸν καὶ ἀφαίρεσιν τῶν δαπανῶν καὶ τῶν βαρῶν κατὰ τὴν πιθανὴν διάρκειαν αὐτῆς, ἂν ὁ χρόνος τῆς διαρκείας ᾖ ἀόριστος· ὁ δὲ φιλὸς κύριος, καθ' ὅσον ὑπάγεται εἰς τάξιν ὑποκειμένην εἰς τέλος, καταβάλλει αὐτὸ κατὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς ἐπικαρπίας εἰς τὴν κυριότητα, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀξίας τῆς κυριότητος πλήρους· ἂν δὲ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ χωρισμοῦ τῆς ἐπικαρπίας ἀπὸ τῆς κυριότητος μεσολαβήσῃ νέα μεταβίβασις τῆς ψιλῆς κυριότητος διὰ κληρονομίας ἢ κληροδοσίας, ὁ διάδοχος τοῦ φιλοῦ κυρίου κατὰ τὴν λήξιν τῆς ἐπικαρπίας καταβάλλει τὸ μεῖζον τέλος. — Ἐπὶ ἀφέσεως περιοδικῶν παροχῶν ἢ πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ τελους ἐκτίμη-

Ν. Τὸ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν μεταξὺ ἡμε-

σις γίνεται ὡς καὶ ἐπὶ ἐπικαρπίας.— Οἰαδήποτε αἰτήσις ἢ ἐνστάσις τει-
νούσα εἰς διατήρησιν τῆς κατοχῆς κληρονομίας ἢ κληροδοτήματος εἶναι,
μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς δήλωσιν προθεσμίας, ἀπαράδεκτος ἐνώ-
πιον τῆς δικαστικῆς ἢ πάσης ἄλλης ἀρχῆς τοῦ Κράτους, μέχρις οὐ
ἀποδειχθῇ διὰ προσαγωγῆς τοῦ προσήκοντος ἐπισήμου ἐγγράφου ὅτι
κατεβλήθη εἰς τὸ Δημόσιον τὸ νόμιμον τέλος, ἐκτὸς ἂν ὑφίσταται περὶ
αὐτοῦ δικη. (Σημειωτέον, ὅτι τὸ τέλος τῶν ἐν Ἑλλάδι κειμένων
περιουσιῶν καὶ περιερχομένων κατὰ κληρονομίαν ἢ κατὰ κληροδοσίαν ἢ
λόγῳ δωρεᾶς αἰτίζεται θανάτου εἰς ἡμεδαποὺς ἢ ἀλλοδαποὺς (μὴ ἀπηλλαγ-
μένους τέλους ὑπὸ τῶν συνθηκῶν) ὥρισθη ἄλλως διὰ τοῦ νῦν ἰσχύοντος
ἁρθρου 4 τοῦ Ν. ΑΣΕΖ' τοῦ 1885, ὁ ἰδὲ).

γ'.) Περιουσίαι περιερχόμεναι κατὰ τοὺς ἄνω τρόπους εἰς ἀνιόντας
καὶ κατιόντας, εἰς ἐθνωφελῆ, φιλανθρωπικὰ καὶ εκπαιδευτικὰ καταστή-
ματα, ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένα ὑπὸ τοῦ Κράτους, ἀπαλλάττονται τῆς
πληρωμῆς τέλους χαρτοσήμου. (Διὰ τοῦ Ν. ΑΣΕΖ' ὑπῆχθησαν καὶ
αἱ εἰς ἀνιόντας ἢ κατιόντας περιερχόμεναι περιουσίαι εἰς χαρτόσημον).

ε'.) Κληρονόμοι καὶ κληροδόχοι τοῦ ἐδαφίου θ'. τοῦ παρόντος ἁρθρου
ἢ, ἐν περιπτώσει ἀνικανότητος, οἱ ἐπίτροποι αὐτῶν, προσωπικῶς εὐθυ-
νόμενοι, ὀφείλουσι νὰ ἐπιδώσωσιν ἐπὶ προατίμῳ διπλασίῳ τοῦ τέλους,
εἰς τὸν ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ πρωτοδικείου, εἰς ὃ ὑπάγεται ἡ τελευταία κα-
τοικία ἢ διαμονὴ τοῦ κληρονομουμένου, οἰκονομικὸν ἔφορον, ἐντὸς ἑξ
μηνῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἂν συνέβη ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ οὗτοι κα-
τοικοῦσιν ἐν Ἑλλάδι, ἐντὸς δὲ ἔτους, ἂν ἢ ὁ θάνατος συνέβη ἐν τῇ ἀλ-
λοδαπῇ, ἢ οὗτοι κατοικοῦσιν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, καὶ οὗτοι ἐτῶν, ἂν ἐν
Ἀσίᾳ, Ἀφρικῇ (πλὴν τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας καὶ τῆς Αἰγύπτου) καὶ
Αὐστραλίᾳ, δήλωσιν περιέχουσαν τὴν περιγραφὴν τῶν πραγμάτων τῆς
κληρονομίας ἢ τῆς κληροδοσίας, τὴν ἀξίαν ἐκάστου, τὰ χρετὴ καὶ τὰ
βάρη, τὴν πρὸς τὸν ἀποδιώσαντα συγγενικὴν σχέσιν τοῦ δηλοῦντος, καὶ
διορισμὸν ἀντικλήτου ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ Πρωτοδικείου, ἐὰν κατοικῶσιν
ἐκτὸς αὐτῆς. Ἐν ἐλλείψει διορισμοῦ ἀντικλήτου, πᾶν δικόγραφον ἐπι-
δίδεται νομίμως τῷ γραμματεῖ τοῦ Πρωτοδικείου. Ἐπὶ δεδικοιολογη-
μένῃ αἰτῇσι τῶν ἐνδιαφερομένων, ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος χορηγεῖ τρίμη-
νον παράτασιν τῆς προθεσμίας ταύτης. Ἡ διὰ τὴν ἀλλοδαπὴν προθεσμία
συντέμνεται εἰς ἑξ μόνον μῆνας ἀπὸ τῆς καταλήψεως τῆς κληρονομίας ἢ
κληροδοσίας, ἐὰν, διαρκούντος τοῦ ἔτους ἢ τῆς διετίας, ὁ δικαστὴρ
λάβῃ κατοχὴν τῆς περιουσίας. (Σημειωτέον, ὅτι ἡ δήλωσις αὕτη γρά-
φεται ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ν. ΑΣΕΖ' ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου ἀξίας

δαπῶν καὶ ἀλλοδαπῶν· ὅθεν καὶ αἱ κληρονομίαι καὶ κληροδοσίαι τῶν

ἴσης πρὸς τὸ πληρωτέον τέλος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς δι' αὐτῆς δηλουμένης ἀξίας τῆς περιουσίας, ἐπιφυλαττομένου τοῦ δικαιώματος τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῆς ἐπὶ πλέον διαφορᾷ ἐν ᾗ περιπτώσει γένωνται δεκταὶ αἱ νόμιμοι ἀντιβῆσεις).

ς'.) Ἐὰν ἡ οἰκονομικὴ ἐφορία δὲν ἔχει ἀντιβῆσεις κατὰ τῆς δηλώσεως, ἀποστέλλει εἰς τὸ ἀρμόδιον ἐπαρχικὸν ταμεῖον σημείωσιν τοῦ προσήκοντος τέλους πρὸς εἰσπραξίν αὐτοῦ. Εἰ δ' ἄλλως ὁ οἰκονομικὸς ἐφορὸς υποβάλλει τὰς ἀντιβῆσεις εἰς τὸ ἀρμόδιον πρωτοδικεῖον, κλητεύων τὸν δηλώσαντα ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δηλώσεως καὶ ἐξαιτούμενος ἵνα τὸ δικαστήριον ὀρίσῃ τέλος ἀνάλογον. Τὸ πρωτοδικεῖον δικάζει τὰς ἀντιβῆσεις συνοπτικῶς κατὰ προτίμησιν, κατὰ δὲ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐπιτρέπεται μόνον τὸ τῆς ἀναιρέσεως ἐνδίκον μέσον, κατὰ τὰς διατάξεις καὶ τὰς προθεσμίας τῆς πολιτικῆς δικονομίας. Ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις δικάζεται προτετιμημένως μετὰ τριάκοντα ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως.

ζ'.) Παρελθούσης ἐπὶ ματαίῳ τῆς πρὸς ἀθλῶσιν προθεσμίας, ἡ οἰκονομικὴ ἐφορία ὀρίζει τὸ εἰς τὴν κληροδοσίαν ἐπιβάλλον τέλος διὰ πράξεως ἡτιολογημένης. Οἱ δὲ κληρονόμοι καὶ κληροδόχοι δύνανται, ἐντὸς ἐξήκοντα μὲν ἡμερῶν, ἂν κατοικῶσιν ἢ διαμένωσιν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἔξ δὲ μηνῶν ἂν ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ, ἐν Τουρκίᾳ ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἐνὸς ἔτους ἂν ἐν ἄλλοις μέρεσι τοῦ κόσμου, ἢ ἐν ἄλλαις ἐπικρατείαις, ἀπὸ τῆς κατὰ τὰ ἄρθρα 140—147 τῆς πολιτικῆς δικονομίας ἐπιδόσεως τῆς πράξεως, νᾶνακόψωσιν αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου πρωτοδικείου. Ἡ ἀνακοπὴ δικάζεται συνοπτικῶς κατὰ προτίμησιν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου, οὗ ἡ ἀπόφασις ὑπόκειται μόνον εἰς ἀναίρεσιν κατὰ τὰς διατάξεις καὶ τὰς προθεσμίας τῆς πολιτικῆς δικονομίας καὶ τὰ ἐν τῷ προηγούμενῳ ἐδαφίῳ ὀριζόμενα.

η'.) Κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς πέμπονται πρὸς τοὺς οἰκονομικοὺς ἐφόρους ὑπὸ μὲν τῶν συμβολαιογράφων τῆς περιφερείας ἀκριβῆς σημείωσις τῶν συναφθεισῶν αἰτίᾳ θανάτου δωρεῶν καὶ τῶν πρὸς δημοσίευσιν ἀποσταλίσων διαρκούντος τοῦ μηνὸς διαθηκῶν, περὶ ὧν πέμπεται ὡσαύτως σημείωσις καὶ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων γραμματέων τῶν πρωτοδικῶν, ὑπὸ δὲ τῶν δημάρχων ἢ ἀστυνόμων ἀκριβῆς πίναξ τῶν κατὰ τὸν μῆνα ἀποθιῶσεων μετὰ συνοπτικῶν πληροφοριῶν περὶ τῆς περιουσίας τῶν ἀποθιγόντων καὶ περὶ τῶν ὀνομάτων, τοῦ ἀριθμοῦ, τῆς ἡλικίας καὶ τῆς συγγενείας τῶν κληρονόμων ἢ κληροδόχων, ὑπὸ δὲ

άλλοδαπῶν ὑπόκεινται εἰς τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου χάριν τῆς ἀσφα-

τῶν εἰρηνοδικῶν καὶ τῶν παρὰ Πρωτοδικαίς καὶ Ἐφέταις γραμματέων ἀκριβῆς σημειώσεις τῶν κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων, δι' ὧν ὀριστικῶς ἀναγνωρίζονται δικαιώματα ὑπὲρ τινος ὡς κληρονόμου, κληροδόχου ἢ αἰτίᾳ θανάτου δωρεοδόχου. Ὁ δὲ παραλείψας τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν υποχρεώσεων τούτων, ἂν ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων, ὑφ' ἃς ἐγένετο ἡ παράλειψις, δὲν ὑπάρχει καὶ βαρυτέρα τις παραβίασις τοῦ Ποιν. Νόμου, τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Πλημμελειοδικείου, εἰς ὃ, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῆς ἐφορίας ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως, εἰσάγεται διὰ χρηματικῆς ποινῆς 300 μέχρι 2000 δραχμῶν, ἐπισυλλαττομένων τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθρου 24 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Ἄρθρον 4. Ἄπασαι αἱ διατάξεις τοῦ προηγούμενου ἀρθρου ἐφαρμόζονται ἀπαράλλaktως καὶ ἐπὶ δωρεῶν αἰτίᾳ θανάτου, θεωρουμένων ὡς κληροδοτημάτων διὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τοῦ τέλους τοῦ χαρτοσήμου. Ἐπὶ δωρεῶν αἰτίᾳ θανάτου, μεταγουσῶν ἀμετακλήτως τὰ ἐπὶ τοῦ δωρουμένου πράγματος δικαιώματα εἰς τὸν δωρεοδόχον πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ δωρητοῦ, τὸ τέλος ἐπιβάλλεται ὡσαύτως πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, οἱ δὲ δωρεοδόχοι ὑπάγονται εἰς τὴν ἐν ἐδαφ. ἐ. τοῦ προηγούμενου ἀρθρου πρὸς δήλωσιν ὑποχρέωσιν ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου ἢ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν κατὰ τὰ ἐν αὐτῷ ὀρισμένα ἐπῆλθεν ἡ μεταβίασις τῶν δικαιωμάτων εἰς αὐτούς.

Ἐγκύκλιος τῆς 7 Ἰουλίου 1880 Ὑπουργ. Οἰκονομ. πρὸς τοὺς Οἰκονομ. Ἐφόρους καὶ Ταμίας τῆς Ἑπτανήσου.

Περὶ βεβαιώσεως κληρονομικῶν τελῶν καὶ περὶ τῶν ἔνεκα τούτων ἀναφυομένων δικῶν.

Κοινοποιούμεν ὑμῖν παρὰ πόδας τῆς παρούσης τὴν ὁμοιάρθρωμον σημερινὴν πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφερον Ἀττικῆς διαταγὴν μας καὶ σὰς προσκαλοῦμεν ὥπως ἔχητε ταύτην ὑπ' ὅψιν σας προκειμένου περὶ ἐκδόσεως τῶν ἀποφάσεών σας πρὸς βεβαίωσιν τῶν κληρονομικῶν τελῶν. Ἐφιστῶμεν δὲ τὴν σύντονον ὑμῶν προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν, ὥπως μὴ ἀβασανίστως ἐκδίδητε τὰς ἀποφάσεις ταύτας πρὶν ἢ ὀλοσχερῶς ἐξαντλήσῃτε πᾶν μέσον πρὸς ἐξακρίθωσιν τῶν κληρονομικῶν περιουσιῶν, ἵνα μὴ ἐπέρχωνται τὰ ἐν τῇ κατωτέρῳ διαταγῇ μας ἐνδεικνυόμενα αἰτοπα. Πᾶσαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐνέργειαν ὑμῶν αὐστηρῶς θέλομεν ἐπισκοπῆσαι καὶ διὰ παραδειγματικοῦ τρόπου θέλομεν τιμωρήσαι τὸν

λείας καὶ προστασίας, ὧν ἀπολαύουσιν ἐν Ἑλλάδι. Α. Π. 291 τοῦ

τὸν ὑπαίτιον πάσης τοῦ δημοσίου ζημίας, προελευσομένης ἐκ τῆς ἀστοχου
 ὁμῶν ἐνεργείας ἢ ἐξ ἐπιπολαιότητος περὶ τὴν ἐξακριβωσιν τῶν κληρο-
 νομικῶν περιουσιῶν. Εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 3548 ἀπὸ 26 Μαΐου
 ε. ε. ἀναφορᾶς σας παρατηροῦμεν ὅτι, καθόσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τὸ
 ἂν πρέπει νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον τῆς κληρονομίας ἢ κλη-
 ροδοσίας ὅπως ἐξακριβωθῇ ἂν ὑπόκειται εἰς τέλος ἕκαστον κληροδότημα
 ἢ κληρονομικὴ μερίς, σχετικῶς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν 2,000 δραχμῶν,
 καὶ ὁ προηγούμενος Νόμος σαφῶς ὑπεδείκνυε τοῦτο, τινὰ ὅμως Πρωτο-
 δικεῖα παρεδέχοντο τὸ ἐναντίον καὶ ὡς ἐκ τούτου προεκλήθη ἡ ὑπὲρ τοῦ
 νόμου ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἐκ τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως
 τοῦ νέου νόμου **ΩΙΔ'** ἐναργῶς τὸ αὐτὸ προκύπτει, ἂν καὶ ἤδη τὰ Πρω-
 τοδικεῖα παρεδέχοντο τὸ ἐναντίον· ὡς πρὸς τὰ τέλη τὰ ἀναγόμενα
 εἰς κληρονομίας πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νέου νόμου διορθοῦται τοῦτο, διότι
 ἡ περὶ ἐνδίκων μέσων διάταξις τοῦ νέου νόμου ἐφαρμόζεται καὶ ἐπ' αὐ-
 τῶν τῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου κληρονομικῶν ἐπομέ-
 νως δι' αἰτήσεως ἀναιρέσεως διορθοῦται πᾶν ὅ,τι κατὰ παρερμηνείαν
 τοῦ νόμου σχετικῶς πρὸς τὰ ἐκτεθέντα ἀποφασισθῇ. Καθόσον δ' ἀφορᾷ
 εἰς τὸ ζήτημα τῶν θετῶν τέκνων, ὁ Ἀρειος Πάγος, τοῦ ὁποίου προὐ-
 κλήθη ἡ ἀπόφασις καὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἀπεφάνητο ὅτι ἐξαι-
 ροῦνται τῆς πληρωμῆς τέλους οἱ θετοί· (1) ὁ νεώτερος νόμος δὲν εἶναι ἐρ-
 μηνευτικὸς, ὅπως ἀδιστάκτως παραδεχθῇ τις ὅτι ἐφαρμοσθήσεται καὶ διὰ
 τὰ τέλη τὰ κανονιζόμενα ἀπὸ τὸν προηγούμενον νόμον· ἐν τούτοις κα-
 λὸν θεωροῦμεν ὅπως δοθῇ ἀφορμή, ἵνα καὶ αὐθις ἐξετασθῇ τὸ ζήτημα
 ἀπὸ τὸν Ἀρειον Πάγον. Ἐκείνο ὅμως, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφιστῶμεν τὴν
 σύντονον ὁμῶν προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν εἶναι ὅτι δὲν πρέπει ἀδασανί-
 στως νὰ ἐκδίδωνται αἱ περὶ καταλογισμοῦ κληρονομικῶν τελῶν ἀποφά-
 σεις πρὶν ἢ ἐξαντληθῇ ἐντελῶς πᾶσα ἐφικτὴ ἐνέργεια ὡς πρὸς τὴν ἐξα-
 κριβωσιν τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ παθητικοῦ πάσης κληρονομικῆς περιου-
 σίας, καθόσον δύναται τις εὐκόλως νὰ εἴπῃ, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὸν
 τρόπον τῆς διεξαγωγῆς τῶν τοιούτων δικῶν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς
 ἐκδόσεως αὐτῶν, ὅτι τὸ δημόσιον κατέβαλεν ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ πλειό-
 τερα ποσὰ ἀπὸ τὰ εἰσπραχθέντα. Τὸ αὐτόπημα τοῦτο, τοῦ νὰ προκα-
 λῶνται πέντε καὶ ἐξ συζητήσεως ἐπὶ ὑποθέσεως ἀφωρώσεως εἰς τὴν πλη-
 ρωμὴν τέλους 100 ἢ 200 δραχμὰς ἀναμφισδητῶς προλαμβάνεται, ἂν
 αἱ ἀρμόδιαι ἀρχαὶ κατέβαλλον τὴν θέουσαν προσοχὴν περὶ τὴν ἐξακρι-

(1) Ἄλλ' ἔτι πρὶν κατέσιν ἐκδοθέντα Νόμον ΑΣΕΖ'.

78. (Διὰ τοῦ Ν. ΩΙΑ' καὶ ΑΣΕΖ' ὠρίσθη ῥητῶς). — Τῆς υἱοθεσίας

δῶσιν τῆς περιουσίας. Ἐπὶ τούτοις ἐπιστρέφοντες ὑμῖν τὰς διὰ τῆς εἰρημείας 3548 ἀναφορὰς σας ὑποβληθείσας ὑμῖν 33 πράξεις σὰς γνωστοποιούμεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει κώλυμα ὅπως προῶτε εἰς τὴν περὶ αὐτῶν τούτων τῶν ὑφισταμένων ἐκκρεμῶν διαφορῶν.

Ἐγκύκλιος τῆς 8 Ὀκτωβρ. 1880. Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν
πρὸς τοὺς οἰκονομικοὺς Ἐφόρους τοῦ Κράτους
καὶ Ταμίας τῆς Ἑπτανήσου.

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκδίαςσεως τῶν δημοτικῶν ἢ ἄλλων ὑπαλλήλων ὅπως συνδράμωσιν εἰς τὴν βεβαίωσιν τῶν κληρονομικῶν τελῶν.

Ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν τὰς ὑπ' ἀριθ. 4296, 4378 καὶ 4517 ε. ε. ἀναφορὰς σας καὶ εὐρίσκομεν πάνυ δίκαια τὰ δι' αὐτῶν ἀναφερόμενα παράπονα διὰ τὴν ὀλιγωρίαν τῶν ἐν αὐταῖς ἀναφερομένων ὑπαλλήλων. Ἐπ' αὐτῶν δὲ παρατηροῦμεν ὑμῖν, ὅτι ὁ τελευταῖος περὶ κληρονομικῶν τελῶν ΩΙΑ' Νόμος χορηγεῖ τὰ μέσα ὅπως ἐκδισθῶσιν οἱ δημάρχοι καὶ ἄλλοι ἀρμόδιοι ὑπάλληλοι εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἑαυτῶν υποχρεώσεων καὶ τῶν μέσων τούτων ἀνάγκη κατεπαίγουσα υφίσταται, ὅπως γένηται χρῆσις ἐναντίον τινῶν ἐξ αὐτῶν, τῶν μᾶλλον ἀμελῶν κατὰ τὸ παρὸν καὶ ἰδίως κατὰ τῶν δημάρχων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, οἵτινες ἱκανὸν ἔχουσι προσωπικὸν εἰς τὰ ἑαυτῶν γραφεῖα καὶ δὲν δύνανται ἐπομένως νὰ ἰσχυρισθῶσιν ὅτι ἡ ὑπηρεσία αὐτῶν δὲν ἐπαρκεῖ εἰς τὴν παροχὴν τῶν εἰς ὑμᾶς ἀναγκαίων στοιχείων πρὸς βεβαίωσιν τῶν κληρονομικῶν τελῶν. Ἐπομένως παραγγέλλομεν ὑμῖν, ἵνα ἀμέσως ἀμφοτέρους τούτους καὶ ὅσους ἄλλους νομίσητε ἀναγκαίους, ἐκ τῶν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 4266 ε. ε. ἀναφορᾷ σας ἀναφερομένων ὑπαλλήλων, καλέσητε, ἐπὶ ἀποδείξει, καὶ ζητήσητε ἀκριδῶς ὅσας θεωρήσητε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας χρησίμους πληροφoρίας, τόσον τὰς καθυστερουμένας ὡς καὶ διὰ τὰς ἐπὶ τὸ μέλλον ἀπαιτούμενας, τάξητε δὲ αὐτοῖς σύντομον προθεσμίαν ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀνυπερθέτως θέλετε ἀπαιτήσῃ ἵνα χορηγηθῶσιν ὑμῖν αἱ προσήκουσαι λεπτομερεῖς σημειώσεις, ἐπὶ ἀπειλῇ ἐφαρμογῆς τῶν ποινικῶν διατάξεων τοῦ ΩΙΑ' Νόμου. Μετὰ τὴν ἀνωφελῆ παρέλευσιν τῆς παρ' ὑμῶν ταχθησομένης, ὡς εἴρηται, συντόμου προθεσμίας, ἀμέσως θέλετε καταγγεῖλαι αὐτοὺς εἰς τὸν ἀρμόδιον Εἰσαγγελέα δυνάμει τοῦ ὑπὸ τοῦ ἑδ. η'. τοῦ μνησθέντος Νόμου κεχορηγημένου ὑμῖν δικαιώματος, ἵνα εἰσαχθῶσιν εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον καὶ ὑποστῶσι τὰς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἑδ. ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἀρθ. 24 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου προβλεπομένας ποινάς. Ἀναμένομεν τάχιστα νὰ μᾶς ἀναγγεῖλητε

μιμουμένης τὴν φύσιν (§ 4 Εἰσηγ. I II), οὗ ἕνεκα ἀπονέμεται μὲν εἰς

τὴν πλήρη τῆς παρούσης ἐκτέλεσιν, ὅπως μάθωσι πάντες οἱ ἀρμόδιοι ὅτι ὀφείλουσι τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἑαυτῶν καθήκοντος νὰ ἔχωσι περὶ πολλοῦ.

Ἐγκύκλιος τῆς 30 Ὀκτωβρ. 1880. Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν πρὸς τοὺς οἰκον. Ἐφόρους καὶ Ταμίαις τοῦ Κράτους.

Λύσεις διαφόρων ζητημάτων περὶ κληρονομικῶν τελῶν.

Παρὰ πόδας κοινοποιούμεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 5249 ε. ε. ἀναφορὰν τοῦ Οἰκονομικοῦ ἐφόρου Ἀττικῆς καὶ τὴν ἐπὶ τῶν δι' αὐτῆς ὑποβληθέντων θεμάτων ἀπάντησίν μας πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσίν σας ἐπὶ παρομοίων περιπτώσεων.

Ἀναφορὰ Οἰκονομ. Ἐφόρου Ἀττικῆς ὑπ' ἀριθ. 5249.

Περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Νόμου ΩΙΔ' περὶ χαρτοσήμου, ἔχομεν τὰς ἑξῆς ἀπορίας, αἷς παρακαλοῦμεν τὸ Ὑπουργεῖον νὰ λύσῃ πρὸς συμμόρφωσίν μας. — α' Ἐὰν δωρεαί, αἰτία θανάτου, γεγόμεναι μὲν πρὸς συζύγου εἰς προγενεστέραν ἐποχὴν, ἰσχύοντος τοῦ ΡΙΣΤ' Νόμου, ἀλλὰ τῶν δωρεοδοτῶν ἀποδιωσάντων μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ΩΙΔ' Νόμου, ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου. — β' Ἐὰν ἡ ἀπρικοὺς σύζυγος μετέχη καὶ κατὰ πόσον τῆς περιουσίας τοῦ ἀποδιώσαντος συζύγου τῆς καὶ ἐπομένως τὸ ἀνήκον αὐτῇ ὑπόκειται εἰς τέλος. — γ'. Ἐὰν ἀνεξαρτήτως τούτου, ἡ σύζυγος ὑπείσέρχεται εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀποδιώσαντος συζύγου τῆς, εἴτε μετὰ τῶν τέκνων αὐτῶν, εἴτε ἐν ἐλλείψει τοιούτων, μετ' ἄλλων συγγενῶν αὐτοῦ καὶ κατὰ πόσον. — δ'. Ἐὰν διατίθεται κληροδότημα ὠρισμένου χρηματικοῦ ποσοῦ, πληρωνομένου κατ' ἔτος ἐφ' ὅσον ζῇ ὁ κληροδόχος παρὰ τοῦ κληρονόμου, ποία ἀναλογία ληφθήσεται ὑπ' ὄψιν ὡς πρὸς τὸν ἐκπεσμόν τῶν πιθανῶς πληρωθησομένων ἐκ τῆς κληρονομηθείσης περιουσίας καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς τοῦ κληροδόχου, προκειμένου ὁ κληρονόμος νὰ καταβάλῃ τὸ ἀνήκον τέλος ἐπὶ τῆς καθαρᾶς, μετὰ τὴν ἀφαιρέσιν τῶν χρεῶν καὶ κληροδοτημάτων, περιουσίας. Ἐνταῦθα παρατηροῦμεν ὅτι ἐκ τῆς διαχειρίσεως τῶν χρημάτων, τὰ ὅποια ὁ κληρονόμος θέλει πληρῶναι κατ' ἔτος καὶ τὰ ὅποια ἀφαιρεθῇσονται, ὡς ἀνωτέρω ἐκ τῆς περιουσίας, παράγεται εἰς αὐτὸν κέρδος.

Ἀπάντησις πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον Ἀττικῆς.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 5249 ε. ε. ἀναφορᾶς σας κοινοποιούμεν

τόν υιοθετηθσόμενον καὶ τὸ ἐπώνυμον τοῦ θετοῦ πατρὸς (Θεμ. ε'

ὡμῖν τὴν λύσιν ἐπὶ τῶν δι' αὐτῆς ὑποβληθέντων ἡμῖν ζητημάτων, ἀφορώντων εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ **ΩΙΔ'** Νόμου περὶ κληρονομικῶν τε-
λῶν. 'Επὶ τοῦ α'. 'Αφ' οὗ ὁ δωρητὴς ἀπεβίωσεν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ
ΩΙΔ' Νόμου, ἐφαρμοστέαι εἰσὶν αἱ διατάξεις τούτου, καθόσον διὰ τοῦ
θανάτου τοῦ συζύγου λαμβάνει ἰσχύον ἡ δωρεὰ καὶ τότε θεωρεῖται ὅτι
μεταβιβάζεται τὸ δωρηθέν. 'Επὶ τοῦ β'. 'Ἡ ἀπορος καὶ ἀπρόικος γυνὴ
λαμβάνει τὸ $\frac{1}{4}$ τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου ἂν συγκληρονομή μετὰ
τριῶν τῶ πολὺ τέκνων, ἂν τὰ τέκνα ᾖναι πλείωτερα λαμβάνει ὅ,τι ἀνα-
λογεῖ εἰς ἕκαστον· λαμβάνει δὲ τοῦτο ὡς κληρονόμος, ὥστε βεβαίως
ὑπόκειται καὶ εἰς κληρονομικὰ τέλη. 'Επὶ τοῦ γ'. 'Ανεξαρτήτως τῆς
ιδιότητος ἀπόρου καὶ ἀπρόικου, τότε μόνον κληρονομεῖ ὁ σύζυγος τὸν
ἄλλον, ὅταν οὐδεὶς ἄλλος ὑπάρχῃ συγγενῆς· ἂν ἔλαθε χώραν διαζύγιον
ἢ καὶ ἀπλοῦς χωρισμὸς ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης, ἐκλείπει καὶ ἐν τῇ
περιπτώσει ταύτῃ τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα. Καὶ ἐπὶ τοῦ δ'. 'Εφαρ-
μόζονται αἱ διατάξεις τῆς § 8 τοῦ ἐδαφ. β' τοῦ **ΩΙΔ'** Νόμου, κατὰ
τὴν ὁποίαν ἐπὶ ἀφέσεως περιοδικῶν παροχῶν ἢ ἐκτίμησις γίνεται ὡς
καὶ ἐπὶ ἐπικαρπίας, ἥτοι τὸ ἐπιδλητέον τέλος εἰς τὸν κληροδόχον κα-
νονισθῆσεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὅλης ἀξίας τῆς ἐπικαρπίας, ἐπομένως
καὶ τοῦ ὀλικοῦ ποσοῦ τῶν περιοδικῶν παροχῶν, ὀριζομένης κατὰ πιθα-
νότητα τῆς διαρκείας τῶν παροχῶν τούτων, ἂν ὁ χρόνος ᾖναι ἀόριστος,
ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἡλικίας τοῦ κληροδόχου· κατὰ τὸ ὀλικὸν δὲ τοῦτο
ποσόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κανονισθῆσεται τὸ καταδλητέον ἀπὸ τὸν κληρο-
δόχον τέλος, περιορισθῆσεται ἢ τῆς κληρονομίας ἀξία πρὸς ὑπολογι-
σμὸν τοῦ ἐπ' αὐτῆς καταδλητέου τέλους ὑπὸ τοῦ κληρονόμου, τοῦ καὶ
βεβαρημένου μὲ τὸ κληροδότημα.

Ἐγκύκλιος τῆς 5 Νοεμβ. 1880 Ὑπουργ. Οἰκονομ. πρὸς τοὺς
Οἰκον. Ἐφόρους καὶ Ταμίαις τοῦ Κράτους.

Περὶ φορολογίας τῶν δωρεῶν αἰτίᾳ θανάτου.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 801 ἀπὸ 23 ἄρτι λήξαντος Ὀκτωβρίου
ἀναφορᾶς σας παρατηροῦμεν ὡμῖν, ὅτι διὰ τὰς γενομένας αἰτίᾳ θανάτου
δωρεάς, δυνάμει τῶν ὑπ' ἀριθ. 5714 καὶ 5754 ε. ε. συμβολαίων τοῦ
συμβολαιογράφου Ἀνδριτσαίνης Ν. Κουμπούρου, δὲν δύνασθε νὰ ἐπι-
βάλῃτε κληρονομικὰ τέλη εἰς βάρος τῶν δωρεοδόχων πρὸ τοῦ θανάτου
τοῦ δωρητοῦ. Τότε δὲ μόνον δύνασθε νὰ φορολογήσῃτε αὐτοὺς καὶ πρὸ
τοῦ θανάτου τούτου, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀπὸ 18 Ἀπριλίου ε. ε.

βασ. 6. 4), ἐπέρχεται δὲ κώλυμα πρὸς γάμον οὐ μόνον μεταξὺ τοῦ υἱοθετοῦντος καὶ τοῦ υἱοθετουμένου καὶ τῶν κατιόντων αὐτοῦ καὶ μεταξὺ τοῦ υἱοθετηθέντος καὶ τῆς συζύγου τοῦ υἱοθετήσαντος καὶ

ΜΙΔ' Νόμου, ὅταν αὗται μετὰ γοσιν ἀμετακλήτως τὰ ἐπὶ τοῦ δωρεομένου πράγματος δικαιώματος εἰς τὸν δωρεοδόχον πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ δωρητοῦ.

Ἐγκύκλιος τῆς 6 Μαρτίου 1881 Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν πρὸς τοὺς Ταμίους τοῦ Κράτους.

Περὶ ὑπαγωγῆς τῶν κληρονομικῶν τελῶν εἰς τὸ Κεφάλ. Β'.

ἄρθρον 3 τοῦ προϋπολογισμοῦ.

Ἀπαντῶντες εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 42 ἀπὸ 31 Ἰανουαρίου ε. ε. ἀναφορὰν σας δίδομεν ὑμῖν τὴν ἐξῆς λύσιν ἐπὶ τῶν ἐρωτήσεων σας. 1) Τὰ εἰσπραττόμενα ἀπὸ τέλη ἐκ κληρονομικῶν καὶ κληροδοσιῶν θὰ παραδίδονται εἰς τὴν Ἐθν. Τράπεζαν ἀνέκτα ἀνευ τινὸς ἀφαιρέσεως, δηλαδὴ τῶν ποσοστῶν τῶν ἀνηκόντων τοῖς Δήμοις. 2) Διὰ τὰ ποσοστὰ τὰ ἀνήκοντα τοῖς Δήμοις καὶ προσερχόμενα ἐκ τῶν εἰσπραττομένων ἐκ τῶν κληρονομικῶν τελῶν πρέπει νὰ υποβάλητε εἰς τὸ Ὑπουργεῖον εἰς διπλοῦν κατάστασιν, ὅπως ἐκδίδεται τὸ ἀνήκον χρηματικὸν ἔνταλμα ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου 7 ἄρθρον 2 τοῦ προϋπολογισμοῦ. Κατὰ τὸ π. ε. 1880 τὰ τέλη ἐκ κληρονομικῶν ὑπῆχθησαν εἰς τὸ κεφάλ. 6' ἄρθρον 2 «χαρπύσιον» καὶ συνεπῶς διὰ πάντα τὰ εἰσπραττόμενα ἐξεδίδοντο γραμμᾶτια ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κεφαλ. καὶ ἄρθρου. Κατὰ τὸν υποβληθέντα ὅμως εἰς τὴν Βουλὴν προϋπολογισμὸν διὰ τὸ ἔτος 1881 καὶ ψηφισθέντα παρ' αὐτῆς ἐπανήχθησαν εἰς τὸ Κεφάλ. 6' ἄρθρον 3, ὅπου καὶ πρὸ τοῦ 1880 ἐδεδαιούντο. Ἐπομένως διὰ τὰ ἀπὸ τοῦ λήξαντος μηνὸς Ἰανουαρίου βεβαιούμενα τέλη θέλετε ἐκδίδει τριπλότυπα εἰσπρακτέων ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου 6' ἄρθρου 3· ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο δεόν νὰ βεβαιῶνται καὶ ὅσα τυχὸν τέλη τῆς χρήσεως 1880 ἔμμενον ἐκκρεμῇ καὶ πρόκειται ἤδη νὰ βεβαιωθῶσιν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὰ εἰσπραττόμενα, ὡς ἀναγόμενα πλέον εἰς τὸ κεφάλ. 6' ἄρθρον 3, δὲν πρέπει εἰς τὸ ἐξῆς νὰ παραδίδονται εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν ἐκτὸς ἐκείνων μόνον ὅσα ἐβεβαιώθησαν ἐντὸς τοῦ 1880 ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου χρήσεως καὶ πρόκειται νὰ εἰσπραχθῶσιν ἤδη καὶ εἰς τὸ ἐξῆς. Ἐὰν δὲ ἀπὸ τῆς α'. Ἰανουαρίου ε. ε. ἐβεβαιώσατε τέλη ἐκ τῶν κληρονομικῶν καὶ ἐξεδώκατε τριπλότυπα εἰσπρακτέων ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου 6' ἄρθ. 2, ταῦτα τὰ τριπλότυπα θέλετε ἐπανορθώσει μετατρέποντες ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου 6' ἄρθρον 3.

τανάπαλιν, ἀλλὰ καὶ μεταξύ τοῦ θετοῦ υἱοῦ καὶ τῆς τοῦ θετοῦ πατρὸς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς (§ 4 ἐν τέλει Εἰσαγγ. 1. 40 καὶ Θεμ. 8. καὶ κ. Βασιλ. 28. 5), ἔτι δὲ καὶ μεταξύ τῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ προσώπου υἱοθετηθέντων ὡς καὶ μεταξύ τοῦ υἱοθετηθέντος καὶ τῶν τέκνων τοῦ υἱοθετησαντος (§ 2 Εἰσαγγ. αὐτόθι 410 καὶ Νόμος 17 πρ. Πανδ. 232), προσέτι δὲ ὁ υἱοθετησας καὶ υἱοθετηθεὶς ὑποχρεοῦνται ἀμοιβαίως εἰς διατροφὴν (Ν. 44 καὶ 45 Πανδ. 1. 7), ἔτι δὲ προσδίδεται τῷ υἱοθετηθέντι δικαίωμα ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίας εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ υἱοθετησαντος ἐξ ἴσου πρὸς τὰ γνήσια αὐτοῦ τέκνα. (Ν. 10 Κωδ. 8. 47). ἀνηκόντων ἐπομένως τῶν θετῶν τέκνων διὰ νομικοῦ πλάσματος εἰς τὴν κατιούσαν τοῦ υἱοθετοῦντος γραμμὴν, ἐπιταί, ὅτι, ἡ εἰς ταῦτα περιεργομένη κληρονομία ἢ κληροδοσία τοῦ θετοῦ πατρὸς ἢ τῆς θετῆς μητρὸς ἀπαλλάσσεται τῆς πληρωμῆς τέλους χαρτοσήμου ἀξίας. Ὅτι δὲ τοῦτο ἐσχόπει ὁ νομοθέτης, ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι, ἀποδίδων εἰς τὸ ἀντίθετον, ἤθελεν ὀρίσει καὶ τὸ ποσὸν τοῦ τέλους, ὡς ὥρισεν αὐτὸ διὰ τοὺς ἐγγυτέρους συγγενεῖς, ὧν προτιμῶνται τὰ θετὰ τέκνα καὶ οἱ κατιόντες αὐτῶν εἰς τὴν ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίαν. Α. Π. 249 τοῦ 77.— (Διὰ τοῦ Ν. ΑΣΕΖ' ὑπῆχθησαν ὠρισμένως καὶ αἱ εἰς τὰ θετὰ τέκνα περιερχόμεναι κληρονομίαι εἰς τέλος χαρτοσήμου). — Ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ὀριζούσης τὸ εἰς τὴν κληρονομίαν ἐπιβάλλον τέλος πράξεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου ἐκδικάζεται ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου, οὐ αἱ ἀποφάσεις δὲν ὑπόκεινται εἰς ἐνδίκην μέσον. Α. Π. 301 τοῦ 77. Ἐκ τοῦ 3 ἀρθρ. προκύπτει, ὅτι ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸ ἐν αὐτῷ ὀριζόμενον τέλος χαρτοσήμου τὸ ἐκ τῆς κληρονομικῆς οὐσίας περιερχόμενον εἰς τοὺς ἐκ πλαγίου ὠρισμένου βαθμοῦ συγγενεῖς, ὃ οὗτοι ὡς κληρονόμοι ἢ κληροδόχοι λαμβάνουσι, καὶ οὐχὶ τὸ περιερχόμενον εἰς αὐτοὺς ὡς ἀντάλλαγμα ἀπλῶς τῆς παραιτήσεως ἀπὸ τῶν κληρονομικῶν ἀξιώσεων. Α. Π. 295 τοῦ 82.— Ἀποφάσεις ἐφετῶν περὶ πληρωμῆς τῶν τελῶν τῆς σημάτων, ἐκδοθεῖσαι ἐπὶ ἀντιρρήσεων, περὶ ὧν τὸ ἀρθρον 3 τοῦ νόμου ΡΙΣ', ὑπόκεινται εἰς ἀνάίρεσιν. Α. Π. 317 τοῦ 67.— Αἱ τῶν πρωτοδικείων ἀποφάσεις κατὰ τῆς πράξεως τοῦ ταμίου, ὅστις κατέλογισεν εἰς τινα τὸ τέλος ὡς μὴ ἐμπροθέσμως ἐκτελέσαντα τὰ νενομισμένα ὑπὸ

Ἐγκύκλιος τῆς 3 Μαΐου 1881 Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν.

Κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ ἐδαφίου ε' τοῦ ΩΙΔ' νόμου ἡ λέξις διαμονὴ ἐτέθη ἐν αὐτῷ, ὅπως ὁ ταῦτη ἀρμόδιος Ἐφορὸς ἐπιληφθῇ τῆς ἐξακριβώσεως καὶ βεβαιώσεως τῶν τελῶν, ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν εἶναι γνωστὴ ἡ κατοικία τοῦ κληρονομουμένου.

τοῦ νόμου ΡΙΓ' περὶ πληρωμῆς κληρονομικῶν τελῶν, εἶναι ἀνέκκλητοι. Α. Π. 215 τοῦ 74.—Πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ πληρωτέου τέλους τοῦ χαρτοσήμου ὑπὸ τῶν ἐκ πλαγίου μέχρι τοῦ τρίτου βαθμοῦ συγγενῶν τοῦ θανόντος κληρονόμων καὶ κληροδόχων συνυπολογίζονται ὡς κληρονόμοι καὶ αἱ κληροδοσίαι, καί, εἰ αὗται ὁμοῦ λαμβανόμεναι ὑπερβαίνουντι τὴν ἀξίαν τῶν 2000 δραχμῶν, ὑπόκεινται εἰς τὸ ἐν τῷ ἐδαφ. 2 τοῦ 3 ἀρθρ. τοῦ ΡΙΓ' νόμου ὁριζόμενον τέλος τοῦ χαρτοσήμου· ὅτι δὲ τοιαύτη εἶναι ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ ἐδαφίου τούτου, προκύπτει ἐκ τοῦ 4 ἐδ. τοῦ αὐτοῦ ἀρθροῦ, καθ' ὃ τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου πληρῶνεται ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ θανόντος μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν χρεῶν, καθ' ὅσον, ἀφ' οὗ κατὰ τὸ σαφές γράμμα τῆς διατ. ταύτης τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου πληρῶνεται ἐπὶ τῆς ὅλης περιουσίας τοῦ διαθέτου, ἵνα ὁμοίως ἐφαρμοσθῇ ἡ διάταξις αὕτη, θεόν, ἐάν ἡ ὅλη καθαρὰ χρεῶν περιουσία ὑπερβαίνῃ τὰς δισχιλίας δραχμὰς, ἐξαντλῆται δὲ διὰ κληρονομίαν καὶ κληροδοσιῶν, ὧν ἐκάστη εἶναι ἐλάσσων τῶν δισχιλίων δραχμῶν, ὅπως ἕκαστος τῶν κληρονόμων καὶ κληροδόχων τοῦ τελευτήσαντος πληρώσῃ ἀνάλογον τέλος ἐπὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ λαμβανομένου ἐκ τῆς περιουσίας ταύτης· ἄλλως δέ, τῆς ἐναντίας ἀρχῆς γενομένης δεκτικῆς, ἤθελε συμβῆναι τὸ ἀτόπον, ὥστε κληρονομία μὲν ἐκ δραχμῶν ἑκατὸν χιλιάδων καταλειπομένη εἰς πενήτην κληρονόμους καὶ κληροδόχους εἰς ἑσὺ νὰ μὴ ὑπόκειται εἰς τέλος, κληρονομία δ' ἐκ δραχμῶν δύο χιλιάδων καταλειπομένη εἰς ἓνα μόνον κληρονόμον συγγενῇ ἐκ πλαγίου μέχρι τοῦ τρίτου βαθμοῦ νὰ ὑπόκειται εἰς τέλος, ὕπερ βεβαίως δὲν ἐσκόπει ὁ νομοθέτης. Α. Π. 253 τοῦ 76. Ὡσαύτως κατὰ τὴν Α. Π. 47 τοῦ 84 τὸ ἀρθρ. 3 ἐδ. 6' τοῦ ΡΙΓ' νόμου ὁρίζον, ὅτι κληρονομία καὶ κληροδοσίαι ὑπερβαίνουσιν τὰς δισχιλίας δραχμὰς ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου, νοεῖ τὴν ἐπιβαλὴν φόρου εἰς τοὺς κληρονόμους καὶ κληροδόχους κατὰ λόγον τοῦ εἰς αὐτοὺς περιερχομένου, ἐάν τὸ ὅλον τῆς καταληφθεῖσης ὑπὸ τοῦ τελευτήσαντος περιουσίας ὑπερβαίνῃ τὰς δισχιλίας δραχμὰς, διότι ὡς ἀντικείμενον τῆς φορολογίας δὲν ὁρίζει ὁ νόμος μίαν ἐκάστην κληρονομικὴν μερίδα ἢ κληροδοσίαν, ἀλλὰ τὴν καταληφθεῖσαν κληρονομικὴν περιουσίαν ἐν γένει. Α. Π. 47 τοῦ 84. (Ἄλλ' ἴδε ἀρθρ. 4 τοῦ Ν. ΑΣΞΖ' τοῦ 1885).— Κατὰ τὴν ὁρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ ν. ΟΙΔ' εἰς τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου ὑπόκεινται οὐ μόνον οἱ ἀμέσως λαμβάνοντες ἐκ διαθήκης ἢ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίαν, ἀλλὰ καὶ οἱ δυνάμει συμβεβασμένων λαθόντες μέρος τῆς κληρονομικῆς περιουσίας λόγῳ κληρονομικῶν αξιώσεων· ἡ ἐρμηνεία δ' αὕτη συνάδει καὶ τῷ Κ. 14 Πανθ. δε τριμ. (2, 15), καθ' ὃν, κληρονόμου ἐξ ἀδιαθέτου συμβεβασμένου πρὸς κληρονόμον ἐκ διαθήκης, οἱ δανεισταὶ τοῦ θανόντος ἐνάγουσιν ἄμεσως κατὰ λόγον τοῦ δυνάμει τοῦ συμβεβασμοῦ εἰς ἑκάτερον περιελθόντος. Α. Π. 184 τοῦ 85 (κατὰ τὴν πλειονοψηφίαν). Διαφωνεῖ Α. Π. 48 τοῦ 84 καὶ μειοψηφ. Α. Π. 184 τοῦ 85, καθ' ὃς τὸ λαμβανόμενον διὰ

συμβιβασμοῦ ἀνευ τινὸς μεταβολῆς τῆς κληρονομικῆς διαδοχῆς δὲν ἀποτελεῖ κληρονομίαν ἢ κληροδοσίαν καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν εἶναι φορολογητέον. — Ἐκ τῶν Νόμων ΡΙΓ' τοῦ 65 καὶ ΩΙΔ' τοῦ 80 προκύπτει μὲν ὅτι ἡ διάταξις τῶν τῆς κληρονομίας ἢ κληροδοσίας ἀνετίθη τοῖς Οἰκ. Ἐφόροις, ὡς καὶ ὅτι ἡ δήλωσις τῶν κληρονόμων ἢ κληροδόχων περὶ τῶν τῆς κληρονομίας ἢ κληροδοσίας πραγμάτων ἀποδίδεται τῷ Οἴκῳ. Ἐφόρῳ τοῦ τόπου τῆς τελευταίας κατοικίας ἢ διαμονῆς τοῦ κληρονομουμένου, ἀλλ' οὐδόλως ἐκ τοῦ νόμου τούτου συνάγεται, ὅτι καὶ ἡ κατὰ τῆς πράξεως τοῦ Οἴκ. Ἐφόρου περὶ τοῦ ἐκ κληρονομίας ἢ κληροδοσίας τέλους ἀνακοπὴ ἐπιδίδεται αὐτῷ· διὸ ὡς πρὸς τὴν ἐπίδοσιν αὐτῆς ἐφαρμοστέος ὁ νόμος ὑπὸ στοιχείῳ ΩΛΖ' νόμος, καθ' ὃν αἱ κοινοποιήσεις γίνονται ἐγκύριως μόνον εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Οἴκων. Ὑπουργὸν ἢ τὸν δικαστικὸν σύμβουλον. Α. Π. 186 τοῦ 85.

5. Συναλλαγματικαὶ καὶ γραμματίαι εἰς διαταγὴν θεωροῦνται ὡς κατὰ παράβασιν τοῦ Νόμου ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου γεγραμμένα, ἐὰν δὲν γράφωνται ἐπὶ τῆς ψερούσης τὰς δύο σφραγίδας τοῦ χαρτοσήμου σελίδος καὶ εἰς τρόπον ὥστε αἱ δύο σφραγίδες νὰ κεντῶνται ἐπ' ἀριστερᾷ τοῦ σώματος τῆς συναλλαγματικῆς ἢ τοῦ γραμματίου, κατὰ μῆκος τῆς σελίδος γραφομένων. (1)

6. Πᾶν ἀντέγγραφον ἢ ὁποιονδήποτε ἔγγραφον, δι' οὗ ὁμολογεῖται τίμημα, παροχὴ ἢ ἀντιπαροχὴ, ἀνώτερα τοῦ πρὸς μείωσιν τέλους ἐν τῷ συμβολαίῳ εἰκονικῶς συμφωνηθέντος τιμήματος κλπ., εἶναι ἀπαράδεκτον ἐνώπιον οἰασθήποτε ἀρχῆς, ἐὰν δὲν συνοδεύηται μὲ τὴν ἀπόδειξιν τῆς πληρωμῆς τοῦ εἰς τὸ ἀποκρυβέν ἀναλογοῦντος τέλους καὶ προστίμου.

7. Ἡ κατὰ παράβασιν τοῦ ἀρθροῦ 13 τοῦ περὶ χαρτ. Νόμου γενομένη παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου ἐπισύναψις ἐνσήμου χάρτου εἰς τὰ παρ' αὐτοῦ ἐπὶ ἀσήμου χάρτου, δι' ἑλλειψιν ἐνσήμου,

(1) Κατ' ἀρθρ. 3 τοῦ Ν. Σ' ἡ κατὰ παράβασιν τοῦ ἀρθροῦ τούτου γραφεῖσα συναλλαγματικὴ ἀπόλλυσι τὴν ιδιότητα ἐμπορικῶ ἔγγραφου, κατὰ δὲ τὸ 4 ἀρθρ. τοῦ ΩΙΓ' Ν. τιμωρεῖται ἡ παράβασις καὶ διὰ προστίμου 25 δραχμῶν. Τέλος κατὰ τὸν νῦν ἰσχύοντα νόμον ΛΣΖ' τοῦ 1885 ἔγγραφα ἰδιωτικῆς ἢ ἐμπορικῆς φύσεως, ὑποκείμενα εἰς τέλος χαρτοσήμου καὶ συνταχθέντα ἐπὶ ἀσήμου χάρτου ἢ κατωτέρας ἀξίας χαρτοσήμου μὴ ὑποβληθέντα δὲ εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον πρὸς πληρωμὴν τοῦ τέλους καὶ τοῦ προστίμου ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς συντάξεως αὐτῶν, οὐδεμίαν ἀποτελοῦσιν ἀπόδειξιν, ἀλλὰ διατηροῦνται οὐχ ἥτιον ἐν ἰσχύϊ ὡς πρὸς τὰς συναλλαγματικὰς καὶ τὰ γραμματίαι εἰς διαταγὴν αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων.

συνταχθέντα ἔγγραφα, ἐπιφέρει ἐκτός τοῦ νενομισμένου προστίμου, καὶ τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας.

8. Εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ Νόμου καὶ τῶν Β. Διαταγμάτων περὶ χαρτοσήμου, ἕνεκα παραβάσεως τῶν διατάξεων αὐτῶν, πρόστιμον ἐκ τοῦ δεκαπλοῦ τοῦ νομίμου τέλους, τὸ πρόστιμον αὐτὸ περιορίζεται τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ πενταπλοῦν τοῦ τέλους.

9. Πᾶσα πράξις ὑπαγομένη μὲν εἰς τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου καταρτισθεῖσα δὲ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Νόμου, δυνάμει τῶν χορηγηθέντων δικαιωμάτων τῆς πενίας, δὲν ὑπόκειται εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ παρόντος Νόμου ὑποβαλλόμενον τέλος, ἂν τυχὸν γενῇ χρῆσις αὐτῆς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἢ οἰασθῇ ποτε ἄλλης ἀρχῆς.

10. Τὸ διὰ καταδηλώσεως τοῦ ταμίου ἐπιβαλλόμενον πρόστιμον διὰ παράδοσιν τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου καὶ τῶν Διαταγμάτων περὶ χαρτοσήμου, δὲν ἀπαιτεῖται· νὰ καταβάλληται τοῦ λοιποῦ πρὸ τῆς προσφυγῆς τοῦ καθ' οὗ ἐγένετο ἡ καταδηλώσεις, ἀλλ' εἰσπράττεται παρὰ τοῦ ταμίου, ἀφοῦ ἡ καταδηλώσεις αὕτη κατασταθῇ τελεσίδικος.

11. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Νόμου ἄρχεται μετὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ.

12. Μετὰ παρέλευσιν τῆς ὡς ἀνωτέρω προθεσμίας ὁ παρὼν Νόμος ὡς καὶ οἱ Νόμοι καὶ τὰ Διατάγματα περὶ χαρτοσήμου, ἐφαρμόζεται καὶ ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης παύει ἡ ἰσχὺς τοῦ περὶ χαρτοσήμου Ἰονίου Νόμου.

13. Πᾶσα πράξις ὑπαγομένη μὲν ἐν Ἑπτανήσῳ εἰς τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου, καταρτισθεῖσα δὲ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Νόμου ἢ ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπ' αὐτῆς, οὐδόλως ὑποβάλλεται εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ παρόντος Νόμου ἢ τῶν ἄλλων περὶ χαρτοσήμου διατάξεων ὁριζόμενον τέλος, ἂν τυχὸν γενῇ χρῆσις αὐτῆς ἐνώπιον δημοσίας τινὸς ἀρχῆς μετὰ παρέλευσιν τῶν ὡς ἀνωτέρω τριῶν μηνῶν. Ἐὰν δὲ ἡ ἐν λόγῳ πράξις ἦτο ἐλευθέρα τέλους κατὰ τὸν Ἰόνιον Νόμον, ὑποβάλλεται δὲ εἰς τέλος δυνάμει τοῦ παρόντος Νόμου ἢ τῶν ἄλλων περὶ χαρτοσήμου διατάξεων, οὐδεμία χρῆσις δύναται νὰ γίνῃ αὐτῆς ἐνώπιον δημοσίας ἀρχῆς, μετὰ παρέλευσιν τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του, ἂν δὲν ἐπισυναφθῇ εἰς αὐτὴν ὁ προσήκων ἔνσημος χάρτης. Ἐὰν ἡ πράξις καταρτισθεῖσα πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος

Νόμου ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις ἢ ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπ' αὐτῆς, δὲν ἐνεγράφη εἰς τὸ προσήκον χαρτόσημον, κατὰ παράδασιν τοῦ ἔκτεσε ἰσχύοντος νόμου, ἐκτὸς τῆς κατὰ τὸν Ἰόνιον Νόμον τυχόν ἐπιβαλλομένης ποινῆς, ὑποβάλλεται διὰ τὸ ἐλλείπον εἰς τὸ ἀνάλογον τέλος, τὸ ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου ἢ τῶν ἄλλων περὶ χαρτ. διατάξεων ὀριζόμενον.

14. Αἱ ἀντιβαίνουσαι εἰς τὸν παρόντα νόμον διατάξεις τοῦ τε περὶ χαρτοσ. νόμου καὶ τῶν περὶ τούτου Βασ. Διαταγμάτων ἀκυροῦνται.

Νόμος Σ'. τῆς 5 Ἀπριλίου 1867 περὶ μεταρρυθμίσεως
τῶν περὶ χαρτοσήμου Νόμων.

1. Τὰ δικαστικά ἐν γένει τέλη τοῦ χαρτοσήμου, ἐλαττωθέντα κατὰ τὸ ἥμισυ διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Δεκεμβρίου 1865 ΡΙΣ' Νόμου, προσδιορίζονται ἀπὸ τῆς 15 Ἀπριλίου 1867 κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγούστου 1836 Νόμου.

2. Οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 220 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπολαύοντες ἢ ἀπολαύσοντες τῶν δικαιωμάτων τῶν πενήτων ὑποβάλλονται εἰς τὸ ἥμισυ τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον τελῶν χαρτοσήμου. Ἐπὶ δικῶν δὲ πενήτων τὰ κατὰ συνέχειαν πρόσθετα φύλλα τῶν ἀποφάσεων θέλουν γράφεσθαι τῶν μὲν εἰρηνοδικείων εἰς χαρτόσημον τάξεως 6' κλάσεως, ἥτοι 50 λεπτῶν, τῶν δὲ ἀνωτέρων δικαστηρίων εἰς χαρτόσημον τάξεως γ' κλάσεως, ἥτοι μιᾶς δραχμῆς.

3. Συναλλαγματικὴ ἢ γραμματίων εἰς διαταγὴν, γεγραμμένον ἐπὶ ἀσήμου ἢ ἐπὶ μὴ ἀρμοδίου ἐνσήμου χάρτου, ἢ παρὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἁρθρου 5 τοῦ ΡΙΣ' Νόμου, ἀπόλλυσι τὴν ιδιότητα τοῦ ἐμπορικοῦ ἐγγράφου ὑποκείμενον καὶ εἰς τὰς λοιπὰς κατὰ τοὺς Ν. περὶ χαρτ. συνεπειὰς τῆς παραβάσεως. (1)

4. Αἱ ὑπὸ ἀνωνύμων ἐταιριῶν παραβάσεις τῶν περὶ χαρτοσ. Νόμων, ἐκτὸς τῶν ἐν αὐτοῖς διαγραφομένων συνεπειῶν τῆς παραβάσεως, δύνανται νὰ ἐπιφέρωσι καὶ τὴν ἀνάκλησιν τῆς δυνάμει τοῦ ἁρθρου 37 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου χορηγηθείσης ἀδείας καὶ ἐγκρίσεως τοῦ καταστατικοῦ αὐτῶν ἐγγράφου. (2)

(1) Ἴδε καὶ Ν. ΑΣΥΖ' τοῦ 1885.

(2) Κατὰ τὸ 7 ἄρθρον τοῦ Ν. ΑΣΕΖ' ἀνώνυμοι ἐταιρίαι μὴ προσάγουσαι πρὸς σήμανσιν τοὺς μετοχικοὺς αὐτῶν τίτλους ἐντὸς 3 μηνῶν

Νόμος ΤΑΖ' τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1869 περὶ τροποποιήσεως
τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου.

1-2. Κατηργήθησαν διὰ τοῦ 2 ἄρθρου τοῦ Ν. ΧΙΔ'. καὶ
διὰ τοῦ Ν. ΑΞΞΖ'

3. Τὰ κατὰστιχα τὰ ἀναφερόμενα ἐν ταῖς § § 2 καὶ 3 τοῦ
ἁρθρου 22 καὶ ἐν τῇ § 3 τοῦ ἁρθρ. 23 τοῦ ἀπὸ 14]26 Αὐγ.
1836 νόμου περὶ χαρτ. ὑπόκεινται εἰς τέλος λεπτῶν 5 κατὰ
πᾶν ἀκέραιον φύλλον ἐκ τεσσάρων σελίδων, ἐὰν ἕκαστον φύλ-
λον δὲν ὑπερβαίνει τὸ διπλάσιον τοῦ μεγέθους τοῦ χαρτοσήμου.
Ὑπερβαίνοντα δὲ τὰ φύλλα τὸ μέγεθος τοῦτο, ὑπόκεινται εἰς
τέλος λεπτῶν 10 ἕκαστον. Τὸ τέλος πληρώνεται εἰς τὸ δημόσιον
ταμεῖον μετὰ τὴν ἀριθμῆσιν καὶ μονογράφησιν ὅλου τοῦ κατα-
στίχου, γενομένην ἐν μὲν τῇ ἔδρᾳ πρωτοδικείου παρὰ τοῦ προέ-
δρου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ δέ, παρὰ τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδίκου. Τὰ
εἰρημένα κατὰστιχα οὐδεμίαν ἔχουσιν ἀποδεικτικὴν ἰσχύν, οὐδὲ
δύναται νὰ γίνῃ οἰαδήποτε χρήσις αὐτῶν ἐπὶ δικαστηρίου, ἐὰν
οἱ ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρεούμενοι εἰς τὴν κράτησιν αὐτῶν πρό-
πάσης ἐν αὐτοῖς ἐγγραφῆς δὲν τὰ προσαγάγωσιν εἰς τὸ ἀρμό-
διον ταμεῖον, καὶ δὲν καταβάλωσι τὸ νόμιμον τέλος ἐντὸς τριῶν
ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου προέδρου τῶν πρωτοδικῶν ἢ
τοῦ εἰρηνοδίκου ἀριθμήσεως καὶ μονογραφῆσεως τῶν σελίδων. (1)

ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῶν ἢ μὴ καταβάλλουσαι εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον
ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἰσολογισμοῦ αὐτῶν τὰ τέλη χαρτο-
σήμου ἐπὶ τῶν μερισμάτων τῶν μετοχῶν τῶν ὑπόκεινται εἰς πληρωμὴν
τόκου ὑπερῆμερίας καὶ εἰς πρόστιμον ἴσον τῷ ποσῷ τοῦ καθυστερηθέντος
φόρου, ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ οἰαδήποτε οἰκονομικῆς ἀρχῆς δι' ἀποφάσεως,
ὑποκειμένης εἰς ἔφεσιν ἐνώπιον τῶν νομικῶν συμβούλων.

(1) Ἐγκ. τῆς 9 Νοεμβρίου 1869 Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν πρὸς τοὺς
Ταμίαις τοῦ Κράτους.

Ὅδηγίαι πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου ΤΑΖ' περὶ τροποποιήσεως
τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου (ἀπόσπασμα).

Τοῦ ἁρθρου τούτου ἡ ἐκτέλεσις δέον νὰ ἐφελέσθῃ ἰδιαζόντως τὴν
προσοχὴν σας. Κατὰ τὰς § § 2 καὶ 3 τοῦ ἁρθρου 22 τοῦ νόμου τοῦ
1836 εἰς χαρτοσήμον τάξεως λεπ. 25 ὑπεβάλλοντο τὰ ἐξῆς κατὰστιχα,
ἀριθμούμενα κατὰ πᾶν ἀκέραιον φύλλον ἐκ 4 σελίδων μὴ ὑπερβαίνον
τὸ μέγεθος τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ἤτοι τῶν ξενοδόχων, τῶν παντὸς
εἶδους ἐμπόρων, τῶν τραπεζιτῶν, τῶν πρακτῶρων ἐπὶ συναλλαγματι-

κῶν, τῶν ἐργοστασιαρχῶν, τῶν τεχνιτῶν, τῶν ἀρχηγῶν ἰδιωτικῶν ἐργῶν, τῶν μεσιτῶν, τῶν ἐμπορικῶν ἐταιριῶν, τῶν διαχειριστῶν καὶ ἐπιστατῶν ἰδιωτικῶν κτημάτων, τῶν ἐργολᾶδων δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἔργων, ὑπηρεσιῶν καὶ προμηθεύσεων, τὰ ταμιακὰ βιβλία τῶν δικηγόρων καὶ κλητῶν, τὰ εὐρετήρια τῶν συμβολαιογράφων, τὰ βιβλία τῶν βιβλιοπωλῶν, ἀρχαιοπωλῶν, ἰδιοκτητῶν λιθογραφικοῦ καταστήματος, ἢ τυπογραφείου, δανειστικῆς βιβλιοθήκης ἢ ἀναγνωστηρίου χαλκογραφημάτων καὶ εἰκονοπωλῶν, τὰ εἰρημένα δὲ κατὰ στίγα ἐὰν ὑπερέβαινον τὸ μέγεθος τοῦ χαρτοσημοῦ ὑπεβάλλοντο εἰς τέλος λεπ. 50 δι' ἑκαστον φύλλον ἐκ 4 σελίδων (§ 3 τοῦ ἀρθρ. 23). Μεθ' ὅσα ἐν τῇ συνοδουσίᾳ τὸν κυρωθέντα νόμον κατὰ τὴν ἐν τῇ Βουλῇ εἰσαγωγὴν τοῦ σχεδίου αἰτιολογικῇ ἐκθέσει εἴπομεν, ὡς πρὸς τὰ ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου τοῦ 1836 ἀποτελέσματα, ἤθελεν εἶσθαι μάταιον νὰ ἐπανέλθωμεν καὶ διὰ τῆς παρούσης. Εἴτε διότι τὸ τέλος ἦτο δυσανάλογον, εἴτε διότι ὁ νόμος ἐπέτρεπε ὡς ἐκ τῆς ἀτελείας του τὴν ὑπεκφυγὴν, τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι τὸ δημόσιον ἐστερήθη τῶν νομίμων αὐτοῦ δικαιωμάτων ἐκ τῆς μὴ ἐπιστραφειᾶς τῶν καταστίγων τῶν ἀνωτέρω κατονομασθέντων ἐπιτηδεύματων. Ἡ κυβέρνησις ἐπομένως δὲν ἰδύνατο νὰ ἐξακολουθῇ ἀδιαφοροῦσα περὶ μιᾶς προσόδου, ἥτις καὶ μὲν κατ' ὄψιν εἶναι ἐξεταζομένη δὲν ἔχει σημαντικὴν ἀξίαν, ὑπὸ ἡθικὴν ὅμως ἔποψιν λαμβανομένου ὑπ' ὅψιν τοῦ πράγματος παρέχει ὑπὲρ τῆς καλῆς πίστεως ἐλέγγυχ ἀναμφισβήτητα, διότι σὺν δαμνία ἀμφιβολία ὅτι ἡ τοιαύτη ὑποχρέωσις ἐκ τῆς αὐτῆς σκέψεως ἔσχε τὴν ἀρχὴν τῆς. Ἡ κυβέρνησις λοιπὸν πεισθεῖσα περὶ τῶν λόγων, οἵτινες τὴν μὲν φορολογίαν καθίστων ἐπαχθῇ, τὴν ὑπεκφυγὴν δὲ εὐχερῇ, ἐσκεπθῆ ὅτι καὶ περὶ τῶν δύο αὐτῶν περιπτώσεων ἔπρεπε νὰ προνοήσῃ. Ὅθεν διὰ τοῦ ἀρθρ. 3 τοῦ νέου νόμου τὸ τέλος τῶν καταστίγων ὠρίσθη εἰς λεπτὰ 5 δι' ἑκάστη ἐξ αὐτῶν ὅσα ὑπεβάλλοντο εἰς λεπτὰ 25 καὶ εἰς λεπτὰ 10 ὅσα ὑπεβάλλοντο εἰς τέλος λεπ. 50. Πλὴν τῆς μειώσεως ταύτης ὁ νόμος παραδέχεται τὸ διπλάσιον τοῦ μεγέθους, ἢ περ ὠρίζετο διὰ τοῦ νόμου τοῦ 1836. Διὰ τῶν τροποποιήσεων ταύτων ἡ μέχρι τοῦδε ἐπιβαλλομένη φορολογία ἐμειώθη κατὰ $\frac{1}{10}$. Ἀπέναντι ὅμως τῆς προφανοῦς καὶ πραγματικῆς ταύτης μειώσεως τοῦ τέλους εἶπετο νὰ ληφθῶσι καὶ μέτρα πρὸς ματαίωσιν τῆς εἰς τὸ μέλλον ὑπεκφυγῆς αὐστηρότερα ἐκείνων, ἅτινα προέβλεπεν ὁ νόμος τοῦ 1836. Ἵνα χορηγηθῶσι δὲ εὐκολαί εἰς τοὺς ἐπιτηδευματίας μεμαχρυσμένων ἀπὸ τῆς ἑδρας πρωτοδικείων τόπων διὰ τὴν ἔγκαιρον καὶ ἀνέξοδον ἀρίθμησιν καὶ μονογράφησιν τῶν καταστίγων, ἐκρίθη λυσιτελὲς ἵνα αὕτη ἐπιτραπῇ καὶ τοῖς εἰρηνοδίκαις. Ἀντὶ λοιπὸν τῆς ποινῆς τοῦ προστίμου, ἣν προέβλεπεν ὁ Νόμος τοῦ 1836,

υπερβαίνουσας τὰς δραχ. 20,000 οἱ συμβολαιογράφοι λαμβά-

νόμοθετήθη ἤδη τὸ ἀπαράδεκτον τῶν καταστίχων ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ῥητικῶς δὲ ὅτι οὐδεμίαν ἔχουσιν ἀποδεικτικὴν ἰσχύν, ἐὰν οἱ κάτοχοι πρὸ πάσης ἐν αὐτοῖς ἐγγραφῇ δὲν τὰ προσαγγάζουσιν εἰς τὸ ἀρμόδιον ταμεῖον, καὶ δὲν καταβάλλωσι τὸ νόμιμον τέλος ἐντός τῆς τεταγμένης προθεσμίας τῶν τριῶν ἡμερῶν. Τὴν αὐστηρότητα καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς διατάξεως ταύτης πρέπει νὰ κατανοήσωσι καλῶς οἱ ἐπιτηθευματίαι, ὧν τὰ κατὰστιχα ὁ νόμος ὑποβάλλει εἰς τὴν φορολογίαν. Ἀνάγκη νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι προτιμῶντες τὴν ὑπεκφυγὴν ἐλαχίστου τινὸς τέλους, ὅχι μόνον διακινδυνεύουσι τὰ πραγματικά αὐτῶν συμφέροντα ἀνεπιστρεπτί, ἀλλὰ ἐπισύρουν καὶ ἑαυτῶν μείζονα ἰθὺκὴν βλάβην. Προκειμένης ἐπομένως τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1870, ἀποβαίνει ἀναγκαιότατον διὰ τε τὸ συμφέρον τοῦ δημοσίου, μᾶλλον δὲ διὰ τὸ τῶν βιομηχάνων ἐν γένει, ἵνα ἐκ παντὸς τρόπου καὶ δι' ἐνδελεχῶν προσπαθειῶν κατασταθῇ ἐπὶ μᾶλλον γνωστῇ ἡ νέα αὕτη διάταξις. Ἐν τούτοις καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἐπιβολὴν καὶ εἰσπραξίν τοῦ τέλους ἐπὶ τῶν καταστίχων, παρατηροῦμεν ὅτι χαρτοσήμον λεπ. ὃ δὲν πρόκειται νὰ ἐκτυπωθῇ. Ἐπομένως ὡσάντις παρουσιάζεται ὑμῖν κατὰστιχον πρὸς ἐπισφράγισιν ὀφείλετε ἔχοντες ὅπ' ὤψην τὴν ἐν ἀρχῇ ἢ ἐν τέλει αὐτοῦ πρᾶξιν τῆς ἀριθμησάσης καὶ μονογραφησάσης αὐτὸ δικαστικῆς ἀρχῆς, δι' ἧς βεβαιούται ὁ ἀριθμὸς τῶν φύλλων, νὰ εἰσπράττετε τὸ ἀνάλογον τέλος, ἐκδίδοντες ἀμέσως γραμμάτιον παραλαβῆς ὑπὸ τὸ κ.φ. Β' ἀρθρ. 3 «Διάφορα δικαιώματα». Τὸ γραμμάτιον τοῦτο προσαρτῶντες καὶ σφραγίζοντες ἐν τέλει τοῦ καταστίχου θέλετε συντάσσει συγχρόνως ἐπὶ τῆς τελευταίας σελίδος αὐτοῦ τὴν ἐξῆς πρᾶξιν κάτωθι ἐκείνης τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς. «Ἐπληρώθη τὸ νόμιμον τέλος δραχ. . . . κατὰ τὸ προσαρτώμενον ὑπὸ σημεινῆν ἡμερομηνίαν ὑπ' ἀριθ. . . . Γραμμάτιον παραλαβῆς μου.» Ἐν τῇ ὁ Ταμίης».

Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὸ Δ. 30 Αὐγ. 1881 περὶ κινητοῦ χαρτοσήμου ἐμπορικῶν ἐγγράφων ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐκδιδομένου τοῦ δι' αὐτοῦ ὀριζόμεντος κινητοῦ χαρτ. γίνεται χρῆσις καὶ ἐπὶ τῶν συναλλαγματικῶν καὶ ἐπιταγῶν, τῶν ἐκδιδομένων ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἀποκοπτομένων ἐκ στελέχους βιβλίου ὑπὸ τῶν τραπεζιτῶν, ἐμπόρων ἢ βιομηχάνων, οἵτινες κρατοῦσι τὰ κατὰστιχα αὐτῶν κατὰ τὸ ἀρθρ. 3 τοῦ Ν. ΤΑΖ', ἐν ᾗ θελὸν δηλώσει εἰς τὸ Ὑπουργ. τῶν Οἰκονομ. ἔτι ὑποβάλλονται εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 4 τοῦ ὙΠΔ' νόμου τῆς 30 Ἰουλίου 1873 ὀριζόμενον ἔλεγχον.

νουςιν ἐκτός τῶν 25 δραχ. καὶ τὸ πεμπτημόριον τῆς ἐπέκεινα τῶν δραχ. 50 ἀξίας τοῦ καταναλωθέντος χαρτοσήμου.

5. Αἱ ἀντιβαίνουσαι εἰς τὸν παρόντα νόμον διατάξεις περὶ χαρτοσήμου ἀκυροῦνται, ἰδίῳ δὲ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ ἀπὸ 14]26 Αὐγ. 1836 νόμου περὶ χαρτ. καὶ τὸ ἐδάφ. 6' τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ΡΙΓ' νόμου τῆς 18 Δεκεμβρίου 1865.

6. Ὁ παρὼν νόμος ἐμβαίνει εἰς ἐνέργειαν ἀπὸ 1 ἰαν. 1870.

Ν. ΥΠΔ' τῆς 30 Ἰουλίου 1873 περὶ τροποποιήσεως
τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου.

1. Ἐκτός τοῦ ὑπὸ τῶν ἄρθ. 5 καὶ ἐπ. τοῦ ἀπὸ 14]26 Αὐγούστου 1836 νόμου περὶ χαρτ. διαγραφομένου σχήματος καὶ τῶν λοιπῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ἐπιτρέπεται νὰ κανονισθῇ καὶ ἕτερον σχῆμα, ὅσον τὸ τοῦ γραμματοσήμου. Τὰ διακριτικὰ σημεῖα καὶ διαστάσεις τοῦ ἐνσήμου τούτου καὶ αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς πρέπει νὰ γίνῃ χρῆσις αὐτοῦ εἰς ἔγγραφα ὑποκείμενα κατὰ νόμον εἰς χαρτόσημον, ὡς καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐφαρμογῆς, ὁρισθήσονται διὰ Β. Δ. (1) Αἱ ἐπιβαλλόμεναι ποιναὶ ὑπὸ τῶν ὑπαρχόντων ἤδη νόμων περὶ χαρτοσήμου, ἐν περιπτώσει παραβάσεως αὐτῶν κατὰ τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἐνσήμου, περὶ οὗ πρόκειται, ὡς καὶ αἱ ποινικαὶ διατάξεις εἰς τὴν περίπτωσιν κибδηλείας ἢ παραποιήσεως αὐτοῦ, ἰσχύουσι καθ' ὁλοκληρίαν καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν παρόντα νόμον κατασκευασθένου ἐνσήμου.

(1) Δ. 30 Αὐγ. 1873. περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΥΠΔ' Ν. καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ κινητοῦ Χ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῶν χαρακτηριστικῶν καὶ τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ κινητοῦ
χαρτοσήμου.

1. Μέχρις οὗ παρασκευασθῇ εἰδικὸν ἔνσημον (χαρτόσημον κινητόν) κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ μνησθέντος νόμου, θέλει γίνεσθαι χρῆσις τοιοῦτου, φέροντος ἀμφοτέρας τὰς σφραγίδας τοῦ ἤδη ἐν χρῆσει χαρτοσήμου. — Αἱ σφραγίδες ἐκτυποῦνται ἐντός ἐπιμήκους τετραγώνου ἔχοντος

2. Ἡ τελευταία § τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1869

τὰς ἐξῆς διατάξεις. — μήκος 0,075 M. — πλάτος 0,035 M. Ἡ παριστάνουσα τὴν τάξιν καὶ τὸ τέλος σφραγίς ἐκτυπῶνται διὰ χρώματος κυανοῦ (bleu). (1)

2. Τὸ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον κινητὸν χαρτόσημον ἐκτυπῶνται ἐν τῇ ἐθνικῇ σφραγιστηρίῳ ὑπὸ τὰς αὐτὰς διατυπώσεις καὶ τὸν ἔλεγχον, αἵτινες τηροῦνται κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν ἐν γένει τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου. Διὰ τὴν ἐκτύπωσιν αὐτοῦ προσδιορίζεται προσωρινῶς ὁ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ ἐν χρήσει χαρτοσήμου χάρτης. Ἐκαστον ἀκέραιον φύλλον τοῦ χάρτου τούτου διαιρεῖται εἰς 4 μέρη, ἕκαστον δὲ τούτων περιέχει ἴσον ἀριθμὸν ἐγχρωμάτων καὶ ἀχρωμάτων σφραγίδων ἥτοι ἀνά 6 ἐξ αὐτῶν.

3. Ἐπὶ τοῦ παρόντος θέλει ἐκτυπωθῇ χαρτόσημον κινητὸν μόνον τῶν ἐξῆς κλάσεων. — α) ἐκ τοῦ χαρτοσήμου τάξεως ὅλων τῶν κλάσεων. — β) ἐκ τοῦ χαρτοσήμου ἀξίας τῶν λεπτ. 25 μέχρι τῶν δραχμῶν 10 συμπεριλαμβανομένων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἐπὶ τίνων ἐγγράφων ἐπιτρέπεται χρῆσις κινητοῦ X.

4. Χρήσις χαρτοσήμου κινητοῦ ἐπιτρέπεται ἐπὶ τῶν ἐξῆς ἐγγράφων. (2).

1. Ἐκ τῶν ὑπαγομένων εἰς χαρτόσημον τάξεως τῶν λεπτῶν 25.

Τὰ εἰς χωριστὸν φύλλον διδόμενα ἀποδεικτικά πληρωμῆς ποσότητος

(1) Δ. 27 Ἰουνίου 77 περὶ ἀλλαγῆς τῶν χρωμάτων τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου κτλ.

1. Ἀπὸ 1 Ἰουλίου ε. ε. τὸ ἐν χρήσει κινητὸν χαρτ. ἐκτυπῶνται τὸ μὲν τῆς ἀξίας διὰ χρώματος κυανοῦ, τὸ δὲ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων διὰ χρώματος κόκκου.

2-4. (Παραλείπονται ὡς τανῦν ἀχρηστα).

(2) Ἀλλ' ὅρα καὶ τὰ κατωτέρω καταχωριζόμενα Δ. 14 Σεπτεμβρίου 1873, Δ. 17 Ἰουλίου 1875, Δ. 24 Ἰουνίου 1877, τὸ ὑπὸ τὸν νόμον ΧΙΔ' Δ. 27 Ἰουνίου 1877 περὶ τέλους χαρτ. ἐπὶ τῶν ἐντύπων τῆς τελωνιακῆς ὑπηρεσίας καὶ τὸ Δ. 18 Ἀπριλίου 1880 περὶ χρήσεως κινητοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν πιστοποιήσεων τῶν μηχανικῶν.

νόμου ὑπὸ στοιχ. ΤΑΖ' ἀκυροῦται. Ἀντικαθίσταται δὲ ὡς ἑξής·

ἐπέκεινα τῶν 10 δραχμῶν καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔσθασε νὰ προπληρωθῇ τὸ χαρτόσημον τῆς ἀξίας (Ν. περὶ Χ. τῆς 14]26 Ἀδγούστου 1836 ἀρθρ. 22 § 5). — Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγονται ἰδίως αἱ εἰς χωριστὸν φύλλον βεβαιώσεις παραλαβῆς χρημάτων πρὸς ἐκτέλεσιν συμβάσεως δι' ἣν ἐπληρώθη ἤδη τέλος ἀξίας, ἥτοι αἱ ὑπὸ πιστούχων ἐκιδόμεναι εἰς βάρος πιστωτικῶν ἐν γένει καταστημάτων ἢ ἰδιωτῶν ἐπιταγαὶ πρὸς πληρωμὴν, ἐὰν κατηναλώθῃ χαρτόσημον ἀξίας εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ περὶ χορηγίας τῆς πιστώσεως ἢ τοῦ ἀνοικτοῦ λογαριασμοῦ συμβολαίου. Αἱ ἀποδείξεις παραλαβῆς χρημάτων ἀπέναντι καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν συμφωνιῶν περὶ μισθώσεως κτημάτων ἐν γένει, ἢ ἐργολαβιῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων καὶ τοῦτοις ὁμοίων, ἐὰν εἰς τὸ πρωτοτυπον συμβόλαιον ἢ τὰ πρακτικὰ δημοπρασίας κατηναλώθῃ κατὰ τὸν νόμον τὸ ἀνάλογον χαρτόσημον ἀξίας, καὶ τοῦτο μέχρι συμπληρώσεως τῆς συμπεφωνημένης ποσότητος. Διὰ πᾶσαν δὲ ποσότητα πέραν τῆς συμπεφωνημένης, ἢ ἐνεκα παρατάσεως τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως, ἐφ' ἧς ὑπελογίσθη τὸ τέλος τῆς ἀξίας, χωρὶς νὰ συνταχθῇ νέον ἔγγραφο, καταβάλλεται χαρτόσημον ἀξίας.

Τῶν λεπτῶν 80.

Ὅλα τὰ ἔγγραφα, ὅσα μὴ ὑποκείμενα ἀπ' ἀρχῆς κατὰ νόμον εἰς ἐπισφράγισιν πρόκειται ἤδη νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὰ δικαστήρια ἢ εἰς ἄλλην δημοσίαν ἀρχὴν (αὐτόθι, ἀρθρ. 23 § 5). — Ἐνταῦθα ὑπάγονται· — αἱ ἰδιωτικαὶ ἐπιστολαὶ ἐν γένει· — τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα καὶ αἱ κοινοποιήσεις τῶν πολιτικῶν, στρατιωτικῶν, καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, ὅταν ταῦτα ὡς ἐκ τοῦ εἶδους των δὲν ὑποβάλλωνται κατὰ τὸν νόμον περὶ χαρτοσήμου εἰς διάφορον τέλος τάξεως ἢ ἀξίας, καὶ ὅταν ταῦτα πρόκειται νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς δημοσίας ἀρχάς.

Τῆς δραχμῆς μιᾶς.

α') Τὰ ἰσοζύγια τῶν πιστώσεων καὶ χρεῶν (Ν. Χ. ἀρθρον 24 § 8), ὅταν δὲν βεβαιοῦνται ἐπ' αὐτῶν ἡ ἐξόφλησις. Τοιαῦτα θεωροῦνται οἱ μεταξὺ τῶν συναλλασσομένων κοινοποιούμενοι περιοδικῶς ἢ εἰς τεταγμένας προθεσμίας λογαριασμοὶ μετὰ ἢ ἀνευ τόκου ἀμοιβαίων πιστοχρεώσεων· — β') τὰ παντὸς εἶδους φορτωτικὰ ἔγγραφα καὶ τὰ συμφωνητικὰ δι' ἀγώγιον ἀμαξῶν ἢ ναῦλον πλοίου (αὐτόθι, ἀρθρον 24 § 11). — Ἐὰν ἐκδοθῶσι πλείονα τοῦ ἐνὸς φορτωτικοῦ ὁμοία ἀντίτυπα, ἐπιβάλλεται κατὰ τὸ ἀπὸ 27 Νοεμβρίου (9 Δεκ.) 1836 Β. Δ. τὸ ἐξῆς

« Αἱ κατωτέρω τῶν 14 δραχ. ποσότητες εἰς οὐδὲν ὑποβάλλον-

τέλος. (1) — Ἐπὶ δύο ἀντιτύπων, εἰς ἕκαστον λεπτ. 50. — Ἐπὶ τριῶν ἀντιτύπων, εἰς μὲν τὸ πρῶτον λεπτ. 50, εἰς ἕκαστον δὲ τῶν λοιπῶν δύο ἀνὰ λεπτὰ 25. — Ἐπὶ τεσσάρων ἀντιτύπων καὶ πλέον, εἰς ἕκαστον λεπτ. 25. — Ἐν ταῖς εἰρημέναις περιπτώσεσι τηρεῖται ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ αὐτοῦ Δ.

II. Ἐκ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων τῶν ὑπαγομένων εἰς τὸ ἀρθ. 29 § 8, 9, καὶ 10 τοῦ αὐτοῦ νόμου.

α) Αἱ ἀποδείξεις συμμετοχῆς, ἧτοι οἱ μετοχικοὶ τίτλοι οἰουδήποτε εἶδους ἀνωνύμων ἐταιριῶν, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ αὐτῶν τῶν διὰ προνομίων τραπεζῶν, καὶ αἱ παντὸς εἶδους τοκοφόροι ὁμολογίαι αὐτῶν, ὡς καὶ αἱ ἀποδείξεις δι' ὧν πληρόνονται πρὸς τοὺς μετόχους τὰ κέρδη ἢ τόκοι καὶ πᾶσα ἄλλη ἐξ αὐτῶν ὠφέλεια· — β') αἱ ἀποδείξεις τῆς ἐξασφαλίσεως καὶ τῆς πληρωμῆς διὰ τὴν ἐξασφάλισιν, ὑπολογιζομένου τοῦ τέλους, οὐχὶ ἐπὶ τοῦ ἐξασφαλιζομένου ποσοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τῆς γεννημένης διὰ τὴν ἐξασφάλισιν πληρωμῆς· (2) — γ') καὶ δ') ἀντικατέστησαν· (3) — ε') αἱ εἰσερχόμεναι ἀπὸ ξένα Κράτη συναλλαγματικά,

(1) Ἄλλ' ἐπῆλθε τὸ ἀρθ. 5 τοῦ Ν. ΧΙΔ' καθ' ὃ αἱ εἰς τὰ τελωνεῖα διδόμεναι φορτωτικά ὑπόκεινται εἰς χαρτ. τάξεις δραχμῆς μιᾶς, ἐξ οὗ εἰκάζεται, ὅτι ἐκδιδομένων φορτωτικῶν εἰς πλείω ἀντίτυπα, μόνον ἡ εἰς τὸ τελωνεῖον διδομένη ὑπόκειται εἰς τὸ τέλος τοῦτο.

(2) Ἴδε καὶ Ἐγκ. τῆς 29 Ἰαν. 1881 ὑπὸ τὸν νόμον ΩΙς'.

(3) Δ. 16 Ἰουνίου 1884 περὶ τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου τῶν συναλλαγματικῶν κλπ.

1. Ἀπὸ τῆς 1 Σεπτεμβρίου ε. ε. δὲν ἐπιτρέπεται χρῆσις κινητοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἐκδιδομένων συναλλαγματικῶν ἢ γραμματίων εἰς διαταγὴν εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

2. Καταργοῦνται αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 4 κεφ. Β. II ἐδαφίων γ' καὶ δ' τοῦ ἀπὸ 30 Αὐγούστου 1873 Β. Διατάγματος, αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὰς συναλλαγματικάς καὶ γραμμάτια εἰς διαταγὴν.

Δ. 30 Αὐγ. 1884 περὶ κινητοῦ χαρτοσήμου ἐμπορικῶν ἐγγράφων, ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐκδιδομένων.

1. Ὅρίζεται κινητὸν χαρτόσημον, ἔχον τὰς ἐξῆς διαστάσεις καὶ χαρκτηριστικά· μήκος 0,040, πλάτος 0,035. Τὸ χαρτόσημον τοῦτο

ται τέλος· αἱ δὲ ὑπερβαίνουσαι τὰς δραχ. 100,000 ὑποβάλλον-

πληρωτέαι ἀπὸ κατοίκους τοῦ Βασιλείου. Ὡσαύτως αἱ ὀπισθογραφαὶ καὶ αἱ ὑποδοχαί, καὶ ὅλα τὰ κυκλοφοροῦντα ἔγγραφα, ὅταν τὰ πρωτό-τυπα αὐτῶν δὲν ἐσημάνθησαν. (1) — Τὸ τέλος πάντων τῶν ἐν τοῖς ἐδ-

διαίρεται διὰ γραμμῆς καθέτου εἰς δύο μέρη, καὶ τὸ μὲν πρὸς τὰ δε-ξιά, ἔχον μῆκος 0,035 καὶ πλάτος 0,025, φέρει ἀνωθεν τὸ ἐλληνικὸν στέμμα, κάτωθεν αὐτοῦ τὰς λέξεις «Χαρτόσημον ἐμπορικῶν ἐγγράφων» καὶ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ εἰς δραχμὰς ἢ λεπτὰ ὀλογράφως καὶ ἀριθμητικῶς, ἐπὶ τῶν δύο ὀριζοντίων πλευρῶν αὐτοῦ τὴν λέξιν «Ἑλλάς» καὶ ἐπὶ τῶν δύο καθέτων τὰς λέξεις «Κινητὸν χαρτόσημον», τὸ δὲ πρὸς τὰ ἀρι-στερὰ μέρος, ἔχον μῆκος 0,035 καὶ πλάτος 0,015, φέρει τὰς λέξεις «Στέλεχος χαρτοσήμου ἐμπορικῶν ἐγγράφων» καὶ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ εἰς δραχμὰς ἢ λεπτὰ ὀλογράφως καὶ ἀριθμητικῶς. — Τὸ κινητὸν τοῦτο χαρ-τόσημον τυπαῦται διὰ χρώματος κροκίνου, οἱ δὲ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἀριθμοὶ καὶ λέξεις διὰ τυπογραφικῆς μελάνης.

2. Τοῦ χαρτοσήμου τοῦτου γίνεται χρῆσις ἐπὶ τῶν συναλλαγματι-κῶν καὶ ἐπιταγῶν (chèques), τῶν ἐκδιδομένων ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἀποκοπτομένων ἐκ στελέχους βιβλίου· α) ὑπὸ τῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν καὶ β) ὑπὸ τῶν τραπεζιτῶν, ἐμπόρων ἢ βιομηχάνων, οἵτινες κρατοῦσι τὰ κατὰστιχά των κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ νόμου ΤΑΖ' τῆς 31 Ὀκτω-βρίου 1869 ἐν ᾗ θελον δηλώσει εἰς τὸ Ὑπουργ. τῶν Οἰκονομικῶν, ὅτι ὑποβάλλονται εἰς τὸ ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ ΥΠΔ' νόμου τῆς 30 Ἰουλίου 1873 ὀριζόμενον ἔλεγχον.

3. Τὸ κινητὸν χαρτόσημον ἐπιτίθεται ἐπὶ τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ μνημονευομένων ἐγγράφων οὕτως, ὥστε τὸ μὲν πρὸς τὰ δεξιά μέρος νὰ ἐπικολλᾶται ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου, τὸ δὲ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐπὶ τοῦ στελέχους αὐτοῦ. Ἡ διαγραφή δὲ τοῦ χαρτοσήμου γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκδιδομένου ἐγγράφου καὶ ἐπὶ τοῦ στελέχους κατὰ τὰ περὶ τούτου δια-τεταγμένα.

Μεχρισοῦ παρασκευασθῇ καὶ διαταχθῇ ἡ χρῆσις τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 ὀριζομένου κινητοῦ χαρτοσήμου ἐπιτρέπεται νὰ ἐπικολλᾶται τὸ ὑπάρχον κινητὸν χαρτόσημον ἐπὶ τῶν ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐκδιδομένων συναλ-λαγματικῶν καὶ ἐπιταγῶν (chèques).

(1) Ἐγκ. τῆς 17 Δεκεμβρίου 1873 Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν.

Εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ὑπεβλήθησαν αἱ ἐπόμεναι ἐρωτήσεις ἀναγόμενα

δ' — ἐ ἐγγράφων ἐπιβάλλεται ἀναλόγως τοῦ διαλαμβανομένου ποσοῦ

εἰς τὸν περὶ κινητοῦ χαρτος. Νόμον καὶ τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ Β. Δ. — Α') Εἰς τὸ Κερ. Β' ἀρθρ. 4 τοῦ Διατάγ. εὐρίσκεται ἡ ἐξῆς περιοχὴ Π γ') «αἱ συναλλαγματικαὶ ἐν γένει εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ. Τὸ αὐτὸ τέλος ἐπιβάλλεται ἐφ' ὅλων τῶν ἀντιτύπων τῆς αὐτῆς συναλλαγματικῆς, ὅσα καὶ ἂν ἐκδοθῶσι (Διάτ. τῆς 27 Δεκεμβρίου 1836).» — Ἐρωτᾶται ἐπομένως τί ἐννοεῖται διὰ τῆς φράσεως «τὸ αὐτὸ τέλος» ὅτι δηλ. τὸ νόμιμον τέλος θέλει διανεμηθῇ μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀντιτύπων τῆς αὐτῆς συναλλαγματικῆς ἢ ἕκαστον τούτων ὑπόκειται εἰς ὁλόκληρον τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου; — Β') Εἰς τὸ αὐτὸ Κερ. τοῦ ἐρημένου Διατάγ. εὐρίσκεται καὶ ἡ περιοχὴ ε') «αἱ εἰσερχόμεναι ἀπὸ ξένα Κράτη συναλλαγματικαί, πληρωτέαι ἀπὸ κατοίκους τοῦ Βασιλείου. Ὡσαύτως αἱ ὑποσηγραφίσεις καὶ αἱ ἀποδοχαί, καὶ ὅλα τὰ κυκλοφοροῦντα ἔγγραφα, ὅταν τὰ πρωτότυπα αὐτῶν δὲν ἐσημάνθησαν.» — Ἐρωτᾶται, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν λάβῃ τις κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἢ συναλλαγματικὴν, ταύτην δέ, ὅπως εἶναι καὶ εὐρίσκεται, ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὀπισθογεγραμμένην ὑπ' αὐτοῦ ἐπ' ὀνόματι τοῦ εἰς τὸ ἐξωτερικόν ἀναποκριτοῦ του, ἂν ἡ συναλλαγματικὴ αὕτη καὶ τὰ ἀντίτυπα αὐτῆς ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου; — καὶ Γ') Ἡ ἀνωτέρω § ε' λέγει «ὅταν τὰ πρωτότυπα αὐτῶν δὲν ἐσημάνθησαν» ὡς πρὸς τὰς συναλλαγματικὰς, ἐρωτᾶται τίνες θεωροῦνται πρωτότυπα καὶ τίνες ἀντίγραφα, δηλ. ἡ μὲν πρώτη εἶναι πρωτότυπον, ἡ δὲ δευτέρα καὶ τρίτη ἀντίγραφον;

Ἐπὶ μιᾷ ἐκάστῃ τῶν ἐρωτήσεων τούτων διδομεν ὑμῖν τὰς ἐπομένας διασαφίσεις. — Ἐπὶ τῆς Α'. Ὅταν μία καὶ ἡ αὐτὴ συναλλαγματικὴ ἐκδίδεται εἰς πλείοτερα τοῦ ἐνὸς ἀντίτυπα, τοῦτο γίνεται βεβαίως, ἵνα ὁ κομιστὴς ἔχῃ πλεοντέρους τίτλους τῆς ἀπαιτήσεώς του, ὅτι δὲ δι' ἕκαστον τῶν ἀντιτύπων τούτων πρέπει νὰ πληρώνηται πλήρες τέλος χαρτοσήμου διατάσσεται ῥητῶς ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 2 τοῦ ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1836 Β. Δ. Τὸ ἀρθρ. 4 Π γ' τοῦ Διατ. τῆς 30 Αὐγ. 1873 δὲν κάμνει ἄλλο, εἰμὴ νὰ ἐπιτρέψῃ ἐπὶ τοιούτων συναλλαγματικῶν τὴν χρῆσιν κινητοῦ χαρτοσήμου. — Ἐπὶ τῆς Β'. Αἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐρχόμεναι συναλλαγματικαὶ καὶ ἐντεῦθεν δι' ὀπισθογραφίσεως ἐπιστρεφόμεναι πάλιν ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου, καθόσον τὸ πρωτότυπον αὐτῶν δὲν ὑπεβλήθη εἰς τέλος. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὑπόκειται εἰς ὁλόκληρον τὸ τέλος καὶ τὸ β' ἀντίτυπον τῆς συναλλαγματικῆς, ἐὰν

κατὰ τὰς βάσεις τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ Ν. τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1869 ὑπὸ στοιχ. ΤΛΖ', ἐκείνων δὲ τοῦ ἐδ. α, καὶ κατὰ τὰς βάσεις τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ ἀπὸ 30 Ἰουλίου 1873 ὑπὸ στοιχ. ΥΠΔ' νόμου.

III. Ἐκ τῶν ὑπαγομένων εἰς χαρτόσημον ἀξίας λεπτῶν 25 μέχρι δραχμῶν 10.

Οἱ λογαριασμοὶ καὶ αἱ ἀποδείξεις τῶν ιδιωτῶν χωρὶς παρατήρησιν ποσῶς τοῦ προσώπου εἰς τὸ ὅποῖον δίδονται, ἅμα ἡ ὀλικὴ ποσότης ὑπερβαίνει τὰς 11 δραχμάς. (1) Τὸ ἴδιον ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ἐργάτας, ὅταν τὰ ἐξοφλιζόμενα ἡμερομίσθια ὑπερβαίνουν τὴν ποσότητα τῶν 10 δρ. (ἀρθ. 29 § 6). — Εἰς ταῦτα ὑπάγονται: — αἱ παντὸς εἵδους λογαριασμοὶ (factures), ἀποδείξεις, καὶ ἐκκαθαρίσεις μεταξὺ ιδιωτῶν δι' ἀξίας πραγμάτων — αἱ ἐπὶ τῇ βάσει ὀνομαστικῶν καταστάσεων εἰς τεταγμένας ἡμέρας ἐξοφλήσεις ἡμερομισθίων, λογιζομένου τοῦ τέλους κατ' ἄτομον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Τρόπος ἐπιθέσεως τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου. — Τρόπος διαγραφῆς.
— Περιπτώσεις ἐφαρμογῆς τῶν ποινῶν.

5. Τὸ κινητὸν χαρτόσημον καλλᾷται ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου πρὸς τὰ ἀριστερά τοῦ κειμένου ἢ εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ καὶ εὐθὺς κατὰ τὴν σύνταξιν του. Ἐπιγράφεται δὲ συγχρόνως ὑπὸ τοῦ ἐκδότου ἰδιοχειρῶς σημείωσις τοῦ τόπου καὶ τῆς χρονολογίας ἐπὶ τῆς ἀχρωμάτου σφραγίδος καὶ εἰς τρόπον ὥστε τὰ γράμματα, ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ, νὰ καταλαμβάνωσιν ὅλην τὴν διάμετρον τῆς ἀχρωμάτου σφραγίδος καὶ νὰ

παραστῇ ἀνάγκη νὰ ἐπιστραφῇ καὶ αὐτό. — Ἐπὶ τῆς Γ'. Ἡ περικοπὴ «ὅταν τὰ πρωτότυπα αὐτῶν δὲν ἐσημάνθησαν» ἐννοεῖ τὸ σῶμα τῆς συναλλαγματικῆς ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπάρχουσιν ὀπισθογραφῆσεις καὶ τὰ λοιπὰ ἔγγραφα, κατὰ δὲ τὰ εἰρημένα αἱ τέ πρωτότυποι καὶ τὰ ἀντίτυπα τῶν συναλλαγματικῶν καὶ ἂν θεωρηθῇ ἡ πρώτη ὡς πρωτότυπον, ὑπόκειται εἰς ὁλόκληρον τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου. Ἄλλ' ἐὰν τὸ σῶμα τῆς συναλλαγματικῆς φέρῃ τὸ νόμιμον τέλος χαρτοσήμου ἢ ἐπὶ τοιαύτης συναλλαγματικῆς ὀπισθογράφῃς μένει ἀφορολόγητος.

(1) Ἀλλὰ διὰ τοῦ 1 ἀρθροῦ τοῦ Ν. ΩΙς' ὥρισθη, ὅτι πᾶς λογαριασμός ἢ ἀπόδειξις, ἐκδιδόμενος ὑπὸ ἐταιρίας ἢ καταστ. ἐμπορικοῦ ἢ βιομηχανικοῦ ἢ οἰουδήποτε ἐπιτηδευματίου πρὸς βεβαίωσιν ἐξοφληθείσης ληψυδοσίας ὑπόκειται εἰς τέλος χαρτ. λεπτῶν δέκα.

λήγῃσι πάλιν εἰς τὸ ἔγγραφον.— Ἀντὶ τῆς ἰδιοχείρου σημειώσεως δύνανται νὰ ἐπιτεθῇ ἐπὶ τῆς ἀχρωμάτου σφραγίδος τοῦ ἐνσήμου ἡ ἐγγρώματος σφραγίς τοῦ ἐκδίδοντος τὸ ἔγγραφον, ἐὰν αὕτη φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἐκδόντος αὐτό. Ἡ δὲ ἐπίθεσις πρέπει νὰ γίνηται εἰς τρόπον ὥστε ἡ σφραγίς αὕτη νὰ καταλαμβάνῃ κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ τὸν χάρτην ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιτεθῇ τὸ κινητὸν χαρτ. (Τὸ ἄρθρ. 5 ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ὑπὸ τὸ 4 ἄρθρ. τοῦ Ν. ΥΠΔ' καταχ. Β. Δ. τῆς 17 Ἰουνίου 1877 τροποποιηθέντος καὶ τούτου διὰ τοῦ Δ. 5 Ἀπριλ. 1878).

2. Ἐγγραφα ὑποκείμενα κατὰ νόμον εἰς χαρτόσημον, ἐφ' ὧν κατὰ τὸ παρὸν Δ. ἐπιτρέπεται χρῆσις κινητοῦ χαρτοσήμου, ἐπισύρουσι τὴν ποινὴν τοῦ προστίμου κατὰ τὰς διατάξεις τῶν νόμων τῆς 14 Αὐγ. 1836 καὶ 5 Ἀπρ. 1867. — α') ἐὰν φέρωσιν ἐνσημον κατωτέρας ἀξίας παρὰ τὸ νενομισμένον.— β.) ἐὰν δὲν ἔχωσιν ἐπιγεγραμμένον τὸ ἐνσημον κατὰ τὸν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ 5 τρόπον.— γ') ἐὰν φέρωσιν ἐνσημον τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἤδη χρῆσις εἰς ἄλλα ἔγγραφα.— δ') ἐὰν οὐδόλως ἐσημάνθησαν.— ε') ὡς πρὸς τὰς συναλλαγματικὰς καὶ τὰ γραμματῖα εἰς διαταγὴν ἰδίως ἐφαρμόζονται καθ' ὁλοκληρίαν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1865 ὑπὸ στοιχ. ΡΙς' νόμου καὶ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀπὸ 5 Ἀπρ. 1867 ὑπὸ στοιχ. Σ', ἐὰν τὸ ἐνσημον δὲν ἐπιτεθῇ ἐν ἀριστερᾷ τοῦ σώματος τῆς συναλλαγματικῆς ἢ τοῦ γραμματίου.

7. Πάντα δὲ τὰ ἔγγραφα τὰ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος δεκτικὰ ἐπιθέσεως ἐνσήμου δύνανται νὰ γραφῶσιν ἀπ' ἀρχῆς ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου χαρτοσήμου, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ θεωρηθῶσιν ὡς κατὰ παράβασιν τοῦ Ν. συντεταγμένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Εἰδικαὶ διατάξεις.

8. Εἰς τοὺς ἐπαρχιακοὺς ταμίαις ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιθέτωσι κινητὸν χαρτόσημον καὶ ἐπὶ ἐγγράφων μὴ κατονομαζομένων ρητῶς ἐν τῷ παρόντι, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰς ἐξῆς περιπτώσεις.— α') ἐπὶ συνταξιοδοτικῶν ἐν γένει καταστάσεων.— β') ἐπὶ μισθοδοτικῶν καταστάσεων ἢ ἄλλων πληρωμῶν, ὧν ἡ βεβαίωσις τῆς ἐξοφλήσεως γίνεται ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἐγγράφων.— γ') ἐπὶ δημοσίων τίτλων παραχωρήσεως ἐθνικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων κατὰ τοὺς κειμένους νόμους, ὅταν οἱ τίτλοι οὗτοι ἐγχειρίζονται εἰς τοὺς ἀγοραστὰς ἢ ἄλλους δικαιούχους.— δ') ἐπὶ ἐντύπων ὁμολογιῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου.— ε') ἐπὶ χρηματικῶν γραμματίων καὶ γραμματίων παρακαταθηκῶν, ὅταν ἡ ἐξοφλήσις γίνεται

ἐπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων τίτλων — ς) ἐπὶ πάσης ἐπισημάνσεως ἐπιτροπομένης κατὰ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγ. 1836 Ν. περὶ χαρτοσήμου, ὅταν δὲν πρόκηται νὰ καταβληθῇ συγχρόνως καὶ πρόστιμον. — Εἰς ὅλας ταύτας τὰς περιπτώσεις, καὶ ὅσας δὲν ὑπάρχει ἔνσημον ἴσης ἀξίας πρὸς τὸ ἀπαιτούμενον νὰ ἐπιτεθῇ, ἐπιτρέπεται νὰ γίνηται χρῆσις τῶν ἑνσήμων, ὅσα ἤθελον ἀποτελεῖ τὸ νόμιμον τέλος. Ἡ παρὰ τῶν ταμιῶν διαγραφὴ τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου γίνεται διὰ τῆς σφραγίδος τῆς ὑπερσίας αὐτῶν κατὰ τὸν ἐν τῇ τελευταίᾳ § τοῦ ἄρθρ. 5 τρόπον.

9. Τὸ ἔνσημον πωλεῖται εἰς τὰ ἐπαρχιακὰ ταμεῖα ὡς καὶ τὸ χαρτόσημον — Ἐπὶ τῷ κανονισμένῳ δὲ διὰ τοῦ ἀπὸ 15 Ἀπρ. 1843 Β. Δ. ποσοστῷ 2 %, ἐπιτρέπεται νὰ προμηθεύωνται τοῖς μετρητοῖς πρὸς μεταπώλησιν τὸ ἔνσημον καὶ οἱ ἑξῆς: — α) οἱ εἰρηνοδίκαι καὶ συμβολαιογράφοι. — β) οἱ εἰδικοὶ ταμίαι. — γ) οἱ δημοτικοὶ εἰσπράκτορες. — δ) τὰ τηλεγραφικὰ γραφεῖα. — Δὲν συγχωρεῖται ὅμως ν' ἀγοράξωσιν οὗτοι ἀπὸ τὰ δημόσια ταμεῖα ἔνσημον κατωτέρας ἀξίας τῶν 50 δραχμῶν ἐκάστοτε. (Σημειωτέον, ὅτι διὰ τοῦ Δ. 24 Ἰουνίου 1877, ὃ ἰδὲ ὑπὸ τὸν ΧΙΔ' Νόμον, πλὴν τοῦ χρησιμεύοντος διὰ τὰ δικαστήρια, συμβ. καὶ δικαστ. κλητῆρας σφραγιστοῦ χάρτου, ὅλον τὸ λοιπὸν χαρτόσημον γενικόν, ὡς καὶ τὸ κινητόν, ἐπιτρέπεται νὰ πωλῆται λιανικῶς ἐπὶ τῇ προμηθείᾳ 1 τοῖς 0/0.)

10. Τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ μετοχικῶν τίτλων καὶ τοκοφόρων ὁμολογιῶν, πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀπὸ 30 Ἰουλίου 1873 ὑποστοιχ. ὙΠΔ' Ν. ἐκδοθέντων καὶ φερόντων προγενεστέραν τῆς 15 Σεπτεμβρίου ε. ε. χρονολογίαν, θέλει καταβληθῇ εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἐπὶ τῇ βάσει ἐγγράφου, εἰς διπλοῦν, δηλώσεως ἐκάστης ἐταιρίας περιεχοῦσης, — ὡς πρὸς τοὺς μετοχικοὺς τίτλους — τὸν ἀριθμὸν τῶν μετοχῶν — τὴν ὀνομαστικὴν ἀξίαν ἐκάστης αὐτῶν — τὸ καταβεβλημένον τυχὸν ἄχρι τοῦδε τέλος, ἔαν κατὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτῶν ὑπέβαλον τοὺς τίτλους εἰς ἐπισφράγισιν. — Ὡς πρὸς τὰς τοκοφόρους ὁμολογίας, — τὸν ἀριθμὸν ἐκάστης αὐτῶν — τὸ διαλαμβανόμενον ἐν ἐκάστῃ χρηματικὸν πυσόν. — τὸ καταβεβλημένον τυχὸν ἄχρι τοῦδε τέλος. — Τὴν δὴλωσιν ταύτην ὀφείλει ἐκάστη ἐταιρία νὰ παραδῶσιν εἰς τὸ Ὑπουργ. τῶν Οἰκονομικῶν ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος. — Ἐπὶ τῇ δηλώσει ταύτῃ, ὑποκειμένη ἐν ἀνάγκῃ καὶ εἰς ἔλεγχον κατὰ τὴν τελευταίαν § τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ μνησθέντος νόμου, θέλει εἰσπραχθῇ τὸ τέλος ἐπὶ τῇ ἔκδοσει γραμματίου παραλαβῆς τοῦ ἀρμοδίου ταμεῖου φέροντος προσηρητημένον ἀντίγραφον τῆς δηλώσεως, ἴσης δὲ ἀξίας κινη

ὡς χαρτόσημον πρὸς τὸ καταβληθὲν τέλος· παραδίδεται εἰς τὴν ἐταιρίαν ἀνεγγραμμένον κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ παρόντος Δ.

Οἱ μετοχικοὶ τίτλοι καὶ αἱ τοκοφόροι ὁμολογίαι ἐπὶ τῶν ὁποίων κληρώθη κατὰ τὰ ἀνωτέρω τὸ νόμιμον τέλος· δὲν υποβάλλονται εἰς διὰ τὴν ἐπισφράγισιν, αὐτὲ ἐπιτίθεται αὐτοῖς κινητὸν χαρτόσημον. Ὑποχρεοῦνται ὅμως αἱ ἐταιρίαι διὰ τὸν ἑλεγχον, νὰ διαφυλάττωσι τὸ ἔκδοθὲν διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ τέλους γραμμάτιον παραλαβῆς τοῦ ἀμείνου καὶ τὸ διαγεγραμμένον κινητὸν χαρτόσημον. — Καθ' ἣν ὁμως ἐκπίπτωσιν λάβῃ γῶραν ἔκδοσις νέων τίτλων ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ἀριθμοὺς τῶν παλαιῶν, ἕνεκα μεταβιβάσεως ἢ δι' οἰονδήποτε ἄλλον λόγον, οἱ νέοι οὗτοι τίτλοι ὑπόκεινται εἰς τὸ νόμιμον τέλος.

12. Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Δ. ἀρχεται ἀπὸ τῆς 14 Σεπτεμβρίου ε. ε. ("Ἐπεταὶ κατωτέρω ἐρμηνευτικὴ ἐγκύκλιος τοῦ Διατ. τούτου τῆς 31 Αὐγούστου 1873).

Δ. 14 Σεπτεμβρίου 1873 περὶ κινητοῦ χαρτοσήμου.

Ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ μνησθέντι διατάγματι τῆς 30 Αὐγούστου ε. ε. ἀπονομαζομένων ἐγγράφων, χρήσις χαρτοσήμου κινητοῦ ἐπιτρέπεται καὶ εἰς τὰ ἐπόμενα ἔγγραφα. — Ἐκ τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 29 § 10 τοῦ παρόντος περὶ χαρτοσήμου ὑπαγομένων: — α) αἱ ἐξοφλήσεις τόκων ἐπὶ ἐνδύων γραμματίων τοῦ δημοσίου παντὸς εἶδους. — β) αἱ ἄτοκοι ἐπὶ πιστοχέσει ἀποδόσεως καταθέσεις κατὰ τὴν ἀπόδοσιν. — Ἐκ τῶν ὑπαγομένων εἰς χαρτόσημον ἀξίας: — α) τὰ παραρτήματα (coupons) καὶ ἄλλαι ὑφέλειαι ἐπὶ παντὸς θανείου τοῦ Κράτους, εἴτε δι' ὁμολογίων, εἴτε δι' ἰδιαιτέρων συμβάσεων, ἐὰν ῥητὴ ἐναντία περὶ τούτου συμφωνία δὲν ὑπάρχῃ (νόμος περὶ χαρτοσήμου ἄρθρον 29 § 6). — β) αἱ πράξεις ἐκουσίων καὶ ἀναγκαστικῶν πλειστηριασμῶν (αὐτὸθι ἄρθρ. 29 § 1). Τὰ κατὰ συνέχειαν δὲ ἐπισυναπτόμενα φύλλα ἐπὶ τῶν πράξεων τούτων, ἐὰν δὲν ἐπῆρκεσε τὸ πρῶτον ἀνέριον φύλλον, ὑπόκειται ἕκαστον εἰς χαρτόσημον τάξεως λεπτῶν 25 (αὐτὸθι ἄρθρον 22 § 4). (1) (Ἀλλὰ διὰ τοῦ κατωτέρου Δ. 11 Ἰουλίου 1875 κατηργήθη ἡ ἐπιβολὴ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν πλειστηριασμῶν). ("Ἐπεταὶ κατωτέρω ἐρμηνευτικὴ ἐγκύκλιος τοῦ Διατ. τούτου τῆς 15 Σεπτ. 1873).

Δ. τῆς 11 Ἰουλίου 1875.

Ἄρθρον μόνον. Αἱ πράξεις τῶν ἐκουσίων καὶ ἀναγκαστικῶν πλειστηριασμῶν, περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ ἀπὸ 14 Σεπτεμβρίου 1873 Β. διατάγμα, δὲν εἶναι δεκτικαὶ ἐπιθέσεως κινητοῦ χαρτοσήμου.

(1) Τῶν ὑποκείμετων εἰς χαρτόσημον λεπτῶν 50.

(Διὰ τῆς ἀπὸ 17 Ἰουλίου 1875 ἐγκυκλίου αὐτοῦ τὸ Ὑπουργ. τῶν Οἰκον. ἐρμηνεύον τὸ Δ. τοῦτο, παρατηρεῖ, ὅτι αἱ μὲν ἐκθέσεις πλειστηριασμῶν δεόν νὰ συντάσσωνται ἐπὶ χαρτ. τάξεως ε' κλάσεως ἤτοι δραχ. 3 κατὰ τὸ ἄρθρ. 26 § 1 τοῦ Ν. τῆς 14 Αὐγ. 1836, αἱ δὲ χορηγούμεναι τῷ ὑπερθεματιστῇ περιλήψεις τῆς ἀκυρώσεως ἐπὶ χαρτος. ἀξίας κατὰ τὸ ἄρθρ. 29 § 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὅθεν κακῶς πράττουσιν οἱ συντάσσοντες τὰς τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσεις ἐπὶ χαρτ. δ' κλάσεως, ἐπὶ τῇ λόγῳ δῆθεν ὅτι ὑπάγονται εἰς τὸ ἄρθ. 25 ἐδ. 3 τοῦ νόμου τούτου).

Δ. τῆς 9 Ἰανουαρίου 1875 περὶ τοῦ σχήματος καὶ τῶν ἐμβλημάτων τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου.

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 30 Ἰουλίου 1873 ὑπὸ στοιχ. ΥΠΔ' νόμου καὶ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 30 Αὐγ. ἰδίου ἔτους Ἡμ. Διατ. προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Οἰκον. Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν.

1. Τὸ σχῆμα τοῦ κινητοῦ χαρτος. ὁρίζεται κατὰ τὸ προσηρημένον ἐν τῷ παρόντι σχέδιον ὡς τετράπλευρον ὀρθογώνιον, ἔχον τὰς ἐξῆς διαστάσεις καὶ χαρακτηριστικά. Ὑψος 0,031 Μ. Πλάτος 0,021 Μ. Ἐπὶ τῶν ὀρθίων πλευρῶν ἐκάστου εἶναι ἐκτετυπωμένοι λευκοῖς γραμμασιν αἱ λέξεις Χαρτόσημον κινητόν. Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ πρὸς τὸν ἄνω γῶρον τοῦ ῥηθέντος ὀρθογωνίου ἐντὸς ἀκτίνων ἐπίκειται στέμμα, ὑπ' αὐτὸ δὲ ἡμικυκλοτερῶς ἡ λέξις Ἑλλάς. Πρὸς τὸν κάτω δὲ ἐσωτερικὸν γῶρον, τυποῦται τὸ τέλος καὶ τὸ εἶδος τοῦ χαρτοσήμου. Ἐν γένει τὸ κινητὸν χαρτόσημον τυποῦται τὸ μὲν τῇ τάξεως διὰ χρώματος πρασίνου, τὸ δὲ τῆς ἀξίας διὰ βοδοχρόου. Ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ τῶν εἰδῶν τῆς τάξεως καὶ ἀξίας αἱ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ λέξεις καὶ ἀριθμοὶ τυποῦνται διὰ τηλεγραφικῆς μελάνης.

2. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ κατὰ τὸ παρὸν Διάταγμα ἐκτυπουμένου κινητοῦ χαρτοσήμου ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1 Φεβρουαρίου 1875 μέχρι δὲ τῆς ὑπὸ τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ἄρθρου 1 παρασκευῆς τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου τεθῆσεται ἐν χρήσει ἀπὸ τῆς 1 Φεβρουαρίου τὸ ἤδη παρασκευασθὲν τοιοῦτον, ὅπερ, ὅμοιον κατὰ τὰ λοιπά, διαφέρει κατὰ τοῦτο, ὅτι ἀντὶ στέμματος φέρει τὴν λέξιν Ἑλλάς μετὰ δύο ἀστερίσκων ἐντὸς ἀκτίνων. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας δὲ ταύτης πᾶς κάτοχος ἐκ τοῦ ἤδη ἐν χρήσει κινητοῦ χαρτοσήμου ὑποχρεοῦται νὰνταλλάξῃ αὐτὸ μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου ἰδίου ἔτους διὰ νέου ἴσης ἀξίας παρ' ἅπασι τοῖς ἐπαρχιακοῖς ταμείοις τοῦ Κράτους.

3. Ἐγγράφα ὑποκείμενα εἰς χαρτοσήμανσιν ἐκ τῶν δεκτικῶν ἐπιθι-

σεως κινητοῦ χαρτοσήμου ὑπὸ χρονολογίαν μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου ε. ε. συμπεριλαμβανομένης, φέροντα δὲ ἐπικεκολλημένον κινητὸν χαρτόσημον τοῦ κατὰ τὸ παρὸν Διάταγμα νέου σχήματος καὶ τύπου θεωροῦνται ὡς κατὰ παράβασιν τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου συντεταγμένα καὶ ὑποβάλλονται εἰς τὰς περὶ προστίμου διατάξεις, ὡς νὰ ἦσαν συντεταγμένα ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου. Εἰς τὰς αὐτὰς ποινὰς ὑποβάλλονται καὶ τὰ ἔγγραφα, ὅσα συνετάχθησαν ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου ε. ε. ἐὰν φέρωσι κινητὸν χαρτόσημον τοῦ καταργουμένου σχήματος καὶ τύπου.

Δ. τῆς 17 Ἰουλίου 1875 περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ τρόπου τῆς διαγραφῆς τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀπὸ 30 Ἰουλίου 1873 ὙΠΔ' Νόμου περὶ τροποποιήσεως τῶν Νόμων περὶ χαρτ. καὶ τὰ πρὸς ἐκτελέσειν αὐτοῦ ἀπὸ 30 Αὐγ. 1873 καὶ 9 Ἰανουαρίου 1875 Ἡμετέρα Διατάγματα προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Οἰκον. Ὑπουργοῦ ἀπεφασίσαιμεν καὶ διατάσσομεν.

Ἄρθρον μόνον. Τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ Κεφ. Γ' τοῦ ἀπὸ 30 Αὐγ. 1873 Διατάγ. περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ὙΠΔ' Νόμου τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς: «Ἄρθρ. 5. Τὸ κινητὸν χαρτόσημον κολλᾶται ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ κειμένου ἢ εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ καὶ εὐθὺς κατὰ τὴν σφύνταξιν του. Διαγράφεται δὲ αὐτοστιγμὴ διὰ τῆς ιδιοχείρου τοῦ ἐκδότου σημειώσεως τοῦ τε τύπου καὶ τῆς χρονολογίας εἰς τρόπον ὥστε τὰ γράμματα ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ νὰ καταλαμβάνωσι κατὰ πλάτος τὸ κινητὸν χαρτόσημον καὶ νὰ λήγωσι πάλιν εἰς τὸ ἔγγραφον. Ἀντὶ τῆς ιδιοχείρου σημειώσεως τοῦ τύπου καὶ τῆς χρονολογίας, δύναται νὰ γίνη ἡ διαγραφή, εἴτε διὰ τῆς ιδιοχείρου τοῦ ἐκδότου ὑπογραφῆς, εἴτε δι' ἐγχρωμάτου σφραγίδος, ἐπιτιθεμένης ἐπὶ τοῦ ἐνσήμου, ἐὰν αὕτη φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἐκδόντος τὸ ἔγγραφον ἢ τε ἰδιοχείρος ὑπογραφή καὶ ἡ σφραγὶς πρέπει νὰ καταλαμβάνωσι κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦλάχιστον καὶ τὸν χάρτην ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπετίθη τὸ κινητὸν, τηρουμένης ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀκριβῶς τῆς § ε' τοῦ ἐπομένου ἄρθρ. 6 καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰς συναλλαγματικὰς καὶ τὰ γραμματῖα εἰς διατάγην.»

Δ. τῆς 24 Ἰουνίου 1877.

1. Ἡ παρ' ιδιωτῶν ἐπίθεσις κινητοῦ χαρτοσήμου εἰς ἔγγραφα δεκτικὰ τοιαύτης, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν συναλλαγματικῶν ἐν γένει καὶ γραμματίων εἰς διατάγην, γίνεται πρὸς ἀριστερὰν τοῦ κειμένου τοῦ

έγγράφου, ἡ δὲ διαγραφὴ αὐτοῦ εἶναι ἔγκυρος τότε μόνον, ὅταν, πρὸς τῇ ἰδιοχείρῳ ὑπογραφῇ τοῦ ἐκδότη, γραφομένη κατὰ μήκος τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου καὶ ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ, προστίθεται κάτωθεν ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ αὐτοῦ κινητοῦ χαρτ. καὶ πλήρης ἡ χρονολογία, ἥτις πρέπει νὰ καταποκρίνηται ἀκριβῶς πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ κειμένου τοῦ ἐγγράφου σεσημειωμένην. Πᾶσα κατ' ἄλλον τρόπον διαγραφὴ τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου θεωρεῖται ὡς παρὰ τὸν νόμον γενομένη, συνεπὰγουςα τὴν ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου ἐφαρμογὴν τῶν ποινῶν περὶ τῶν ἐπὶ ἀσέμου χάρτου γεγραμμένων ἐγγράφων, ἰδίως δὲ ἐπὶ συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν ἔχει πλήρη ἰσχὺν καὶ ἡ § ε' τοῦ ἀρθρ. 6 τοῦ ἀπὸ 30 Αὐγ. 1873 Β. Δ. — Καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν καὶ τὴν Ἰονικὴν, ἡ διαγραφὴ τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου θεωρεῖται πλήρης διὰ μόνης τῆς σφραγίδος ἐκάστης αὐτῶν. (Ἄλλ' ὅρα κατωτέρω Δ. 5 Ἀπρ. 1878).

2. Πᾶσα ἐναντία ἐν προηγουμένοις Διατάγμασι διάταξις ἀκυροῦται. Δ. τῆς 5 Ἀπριλίου 1878 περὶ τοῦ τρόπου τῆς διαγραφῆς τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου ὑπὸ ἀνωνύμων ἐταιριῶν.

1. Αἱ ἀνώνυμοι ἐταιρίαι παντὸς εἴδους, τῶν ὁποίων τὰ καταστατικά εἰσὶν ἐγκριμένα διὰ Β. Δ. καὶ ἐν ταῖς γραφεῖσι τῶν ὁποίων ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν δύναται, κατὰ τὸ ἀρθρον 4 τοῦ ΥΠΔ' ἀπὸ 30 Ἰουλίου 1873 νόμου περὶ χαρτοσ. νὰ ἐνεργήσῃ ἐξέλεξις πρὸς βεβαίωσιν τῶν ἐνδεχομένων παραβάσεων τῶν νόμων περὶ χαρτοσ., δύνανται νὰ ἐνεργήσωσι τὴν διαγραφὴν τοῦ κινητοῦ χαρτοσ. καθ' ὅς περὶ περιπτώσεις ἢ χρήσις αὐτοῦ ἐπιτρέπεται αὐταῖς ὑπὸ τῶν ἐκδοθέντων ἢ ἐκδοθησομένων νόμων ἢ Β. Δ. διὰ σφραγίδος ἐπιτιθεμένης ἐπὶ τοῦ κινητοῦ χαρτοσ. διὰ τυπογραφικῆς μελάνης καὶ φεροῦσης τὴν ἐπωνυμίαν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐταιρίας, τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἐνεργεῖται ἡ διαγραφὴ καὶ τέλος τὴν χρονολογίαν (ἡμέραν, μῆνα καὶ ἔτος) τῆς διαγραφῆς. Τὸ ἐκτύπωμα τῆς σφραγίδος δεόν νὰ καταλαμβάνῃ καὶ μέρος τοῦ χάρτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπετέθη τὸ κινητὸν χαρτόσημον. Ἐκτύπωμα τῆς τοιαύτης σφραγίδος, τῆς ὁποίας τὸ πρωτότυπον δεόν νὰ ἐγκριθῇ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, κατατίθεται πρὸ πάσης χρήσεως εἰς τὸ οἰκεῖον ἐπαρχικὸν ταμεῖον, συντασσομένου διὰ τὴν κατάθεσιν ταύτην πρωτοκόλλου εἰς διπλοῦν, ἐν ᾧ δεόν νὰ αναφέρονται τὰ ἐγκρίνοντα ἢ τροποποιούντα τὸ καταστατικὸν τῆς ἐταιρίας Β. Δ. Τὸ ἐν ἐκ τῶν πρωτοκόλλων τούτων υποβάλλεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομ. ἐπιμελείᾳ τοῦ λαμβάνοντος μέρος εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ταμίου.

2. Πᾶσα δι' ἐτέρας σφραγίδος διαγραφὴ τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου

ὑπὸ τῶν ἀνωνόμων ἐταιριῶν θεωρεῖται ἄκυρος καὶ ἐπισύρει τὰς συνεπείας καὶ ποινὰς τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων

3. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ παρόντος Διατ. ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς πρώτης προσεχούσας Ἰουνίου ε. ε. ἀπὸ τῆς ἡμέρας δὲ ταύτης καταργεῖται πᾶσα ἐναντία διάταξις καὶ ἰδίᾳ ἡ τρίτη παράγραφος τοῦ ἀρθ. 1 τοῦ ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1877 Β. Δ. περὶ τοῦ τρόπου τῆς διαγραφῆς τοῦ κινητοῦ χαρτ. ὑπὸ τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰονικῆς.

(Τὴν ἐκδοσιν τοῦ Δ. τούτου συνώδευσεν ἡ Ἑγκ. τοῦ Ὑπουργ. τῶν Οἰκον. τῆς 7 Ἀπριλίου 1878, δι' ἧς χορηγοῦνται διασαφῆσεις ἐπὶ τοῦ περὶ διαγραφῆς τοῦ κινητοῦ χαρτ. ὑπὸ τῶν ἀνωνόμων ἐταιριῶν Β. Δ. τῆς 5 Ἀπριλίου 1878. Κατ' αὐτὴν διὰ τοῦ 2 ἀρθρου τοῦ ἀπὸ 5 Ἀπριλίου ε. ε. Β. Δ. θεωρεῖται ἄκυρος ἡ ὑπὸ τῶν ἀνωνόμων ἐταιριῶν δι' ἐτέρας σφραγίδος διαγραφὴ τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου καὶ ἐπισύρει κατ' αὐτῶν τὰς συνεπείας καὶ ποινὰς τῶν περὶ χαρτοσ. νόμων. — Κυριώτεραι συνέπειαι εἰσὶν αἱ προβλεπόμεναι, α) ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 5 Ἀπριλίου 1867 Σ'. νόμου περὶ χαρτοσ. β') ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 4 τοῦ αὐτοῦ νόμου, καὶ γ') ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 45 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσ. τοῦ 1836. — Αἱ δὲ ποιναὶ εἰσὶν αἱ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 43 τοῦ νόμου τοῦ 1836, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἀρθρ. 8 τοῦ ΡΙΣ' νόμου περὶ χαρτοσ. τοῦ 1865, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 6 τοῦ ΧΙΔ' νόμου τοῦ 1877. Ἡ διὰ τοῦ 2 ἀρθρου τοῦ βηθέντος διατάγματος ὀριζομένη ἀπαγόρευσις τῆς χρήσεως ὑπὸ τῶν ἀνωνόμων ἐταιριῶν ἐτέρας σφραγίδος πρὸς διαγραφὴν τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου οὐδαμῶς κωλύει αὐτάς τοῦ νὰ διαγράψωσι τὸ κινητὸν χαρτόσημον καθ' ὃν τρόπον ἐπιτρέπεται καὶ τοῖς ἰδιώταις ἡ διαγραφὴ αὐτοῦ διὰ τοῦ ἀρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 24 Ἰουνίου π. ε. Β. Δ. περὶ διαγραφῆς τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου. Αἱ δημόσιαι ἀρχαὶ θέλουσιν ἐνεργεῖν τὴν διαγραφὴν αὐτοῦ διὰ τῆς σφραγίδος τῆς ὑπηρεσίας των, ὡς καὶ μέχρι τοῦδε, κατὰ τὸ 8 ἀρθρον τοῦ ἀπὸ 30 Αὐγ. 1873 Β. Δ.).

Ἐγκύκλιος 12 Αὐγούστου 1873 Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΥΠΔ' νόμου περὶ τροποποιήσεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου.

Ἐπὶ τοῦ ἀρθρου 1.

Κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην, ὡς παρατηρεῖτε, κανονίζεται καὶ ἕτερον σχῆμα χαρτοσήμου, τὸ ὁποῖον πρὸς διάκρισιν τοῦ συνήθους χαρτοσήμου θέλει καλεῖσθαι «χαρτόσημον κινητόν» (timbre mobile).

Τὸ ἐκδοθησόμενον πρὸς ἐκτέλεσιν Β. Δ., μετὰ τὴν προπαρασκευὴν τῶν διὰ τὴν ἐκτύπωσιν ἀναγκαίων μηχανῶν καὶ σφραγίδων, θέλει

ὁρίσει ἐν καιρῷ τὸ τε σχῆμα καὶ τὰς διαστάσεις αὐτοῦ ὡς καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐφαρμογῆς· ἐπομένως, κατὰ τὸν δέοντα χρόνον, θέλετε ἐφοδιασθῇ καὶ ὑμεῖς μὲ τὰς καταλλήλους ὁδηγίας ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διατάξεως ταύτης.

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 3.

Ἄμεσος συνέπεια τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ προηγουμένου 2 ἄρθρου εἶναι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3· ἀπορᾷ δὲ μόνον τὰς ἀνωνύμους ἐταιρίας. Ἄνευ τῆς διατάξεως ταύτης ἐνδεχόμενον ἦτο, ἡ μᾶλλον εὐχερὲς ἀπειθαινεῖν εἰς τὰς ἐταιρίας, νὰ ἀποφεύγῃσι τὴν πληρωμὴν τῶν νομίμων τελῶν εἰς τὸ δημόσιον, διότι θὰ ἠδύναντο κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ καταστατικοῦ αὐτῶν, ὀρίζουσαι τὸ μετοχικὸν κεφάλαιον εἰς ποσὸν μικρότερον, νὰ καταβάλλωσι συνεπῶς καὶ τέλος μικρότερον, προβαίνουσαι δὲ κατόπιν εἰς αὐξήσιν τοῦ μετοχικοῦ αὐτῶν κεφαλαίου ἐπ' ἄπειρον, νὰ μὴ ὑποβληθῶσιν εἰς κἀνὲν τέλος. Τῆς ἐνδεχομένης ταύτης ὑπεκφυγῆς τὴν ματαιώσιν σκοποῦσα ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3, ὑποβάλλει εἰς τὸ ἀνάλογον τέλος καὶ τὰς πράξεις τῶν ἐταιριῶν, ὅσας δι' αὐτῶν αὐξάνουσι τὸ μετοχικὸν αὐτῶν κεφάλαιον. Αἱ πράξεις δὲ αὗται εἶναι ἄκυροι καὶ δὲν ἐγκρίνονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ἐὰν δὲν συνοδεύωνται μὲ ἀπόδειξιν, ὅτι κατεβλήθη εἰς τὸ ταμεῖον τὸ ἀνάλογον εἰς αὐτὰς τέλος. Ἐπομένως μόνον ὅσας αἱ ἐταιρίαι προβαίνουσιν εἰς αὐξήσιν τοῦ μετοχικοῦ αὐτῶν κεφαλαίου, ὀφείλουσι νὰ προσαγάγῃσι τὴν σχετικὴν πρᾶξιν εἰς τὸ ταμεῖον καὶ νὰ καταβάλλωσι τὸ νόμιμον δι' αὐτὴν τέλος, λαμβάνουσαι ἀπόδειξιν τῆς πληρωμῆς, ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ πρᾶξις εἶναι ἄκυρος καὶ δὲν δύναται νὰ ἐγκριθῇ.

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 4.

Ἐν τῷ νόμῳ περὶ χαρτοσήμου τῆς 14 Αὐγούστου 1836 ῥητῶς ἀναφέρεται ἐν ἄρθρῳ 27 § 8, ὅτι εἰς χαρτόσημον ὑπόκεινται αἱ ἀποδείξεις συμμετοχῆς εἰς τραπεζικὰς καὶ ἐμπορικὰς ἐργολαβίας καὶ τὰ γραμμάτια καὶ ἀποδεικτικὰ ἐπὶ τῶν ὁποίων πληρόνονται τὰ κέρδη αὐτῶν. Ἐλευθερα δὲ παντὸς τέλους χαρτοσήμου εἶναι τὰ γραμμάτια τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν διὰ προνομίου συστηθεῖσαν Ἑθνικὴν Τράπεζαν, ὡσαύτως καὶ τὰ ἀποδεικτικά, καὶ ἐξοφλητικά, ἐπὶ τῶν ὁποίων πληρόνονται τὰ κέρδη τῆς. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω γίνεται καταφανές, ὅτι κατ' ἀρχὴν οἱ κείμενοι νόμοι ὑπέβαλλον εἰς χαρτοσήμανσιν τοὺς μετοχικοὺς τίτλους τῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν, ἐπομένως ἡ τοῦ ἡδῆ ψηφισθέντος νόμου ἐν ἄρθρ. 4 διάταξις, περὶ ἧς ἐνταῦθα ὁ λόγος, δὲν εἶναι καινοτομία

τις, τοσούτω μᾶλλον καθόσον καὶ ὡς τροποποιήσεις τῆς προγενεστέρας διατάξεως διατυπῶνται οὐχ ἦντον ὅμως μετὰ προσοχῆς ἐγκύπτοντες εἰς αὐτὴν θέλετε παρατηρήσει, ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς δὲν ἐξετείνεται, διὰ τῶν ἐξαιρέσεων μάλιστα ὥς διελαμβάνεν, εἰμὶ εἰς περιορισμένον τινὰ κύκλον, καὶ τοῦτο, καθ' ὅσον κατὰ τὰς γνώμας πολλῶν ἐγεννᾶτο ζήτημα, ἢ τοιούτου ἦτο δυνατόν ἢ ἀμφισβήτησις, εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τῆς διὰ χαρτοσήμου ἐπισφραγίσεως ὑπόκεινται οἱ μετοχικοὶ τίτλοι πάσης οἰασθήποτε καὶ πρὸς οἰονδήποτε σκοπὸν ἀνωνύμου ἐταιρίας. Πλὴν δὲ τοῦ λόγου τούτου, ἡ ἀπὸ τινος χρόνου σπουδαία τῶν συναλλαγῶν καὶ ἰδίως τῶν συνεταιρισμῶν ἀνάπτυξις ἐπὶ διαφόρων ἐπιχειρήσεων, δίκαιον ἦτο νὰ διεγείρῃ τὴν προσοχὴν τῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ νομοθετικοῦ σώματος, ὅπως σκεφθῶσι μὴ τυχόν διὰ τοῦ ἀμεταβλήτου τῶν κειμένων παράγονται ἀδικήματα κατὰ τε τοῦ δημοσίου ταμείου καὶ κατ' αὐτῶν τῶν ἐπιχειρήσεων. Εἰς τοὺς λόγους λοιπὸν τούτους, βάσιν ἔχοντας τὴν ἰσότητά των βαρῶν, στηρίζεται ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 4. Δι' αὐτῆς ὑποβάλλονται εἰς ἐπισφραγίσιν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ μετοχικοὶ τίτλοι οἰουδήποτε εἶδους ἀνωνύμων ἐταιριῶν, μὴ ἐξαίρουμένων μηδὲ αὐτῶν τῶν διὰ προνομίων τραπεζῶν ὡς λ. χ. τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς καὶ αἱ παντὸς εἶδους τοκοφόροι ὁμολογίαι αὐτῶν, ὡς καὶ αἱ ἀποδείξεις, δι' ὧν πληρόνονται πρὸς τοὺς μετόχους τὰ κέρδη ἢ τόκοι καὶ πᾶσα ἄλλη ἐξ αὐτῶν ὠφέλεια. Πάντα ταῦτα τὰ ἔγγραφα ὑπαγόμενα εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων, καθ' ἃ ἔρχεται ἐν τῷ ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1836 Β. Δ. (σελ. 178 Ὁδηγοῦ ὑπολόγων), ὑπόκεινται εἰς τὸ τέλος τὸ ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1869 ὑπὸ στοιχ. ΤΑΖ' νόμου. (Σημειωτέον ὅμως, ὅτι τὸ 1 καὶ 2 ἀρθρ. τοῦ Ν. ΤΑΖ' κατηργήθησαν διὰ τοῦ 2 τοῦ Ν. ΧΙΔ'), Τὸ τέλος τοῦτο, κατὰ τὸ ἀρθρον 4 περὶ οὗ ὁ λόγος ἐνταῦθα, λογίζεται κατὰ μετοχὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας ἐκάστης αὐτῶν, ἀδιαφόρως ἂν κατεβλήθῃ αὕτη εἰς τὴν ἐταιρίαν ὁλόκληρος ἢ καταβληθῇ κατὰ θέσεις. Τὴν περίπτωσιν ταύτην ἔπρεπε νὰ προνοήσῃ ὁ νομοθέτης, διότι, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν νομίμων τελῶν, ἦτο ἐνδεχόμενον ἐταιρία τις νὰ ἱσχυρισθῇ, ὅτι δὲν ὑποχρεοῦται εἰς χαρτόσημον μὴ καταβληθείσης πλήρους τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας τῶν μετοχῶν. Ὁ αὐτὸς δὲ λόγος ὑπεγύρνευσε καὶ τὴν ἐτέραν διάταξιν τοῦ Ν. τὴν καὶ σπουδαιότεραν, ὅτι τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν διαλαμβανομένων ἐν τῷ εἰρημένῳ ἀρθρῷ ἐγγράφων προκαταβάλλεται ὑπὸ τῆς ἐταιρίας· ἐννοεῖται δὲ οἷκοθεν, ὅτι τὸ τέλος ἐπιβάλλεται μόνον ἐπὶ πραγματοποιηθειῶν μετοχῶν, ἥτοι ἐφ' ὅσον αὐταὶ διετέθησαν ὑπὸ τῆς ἐταιρίας.

Ἐνταῦθα κρίνομεν ἀναγκαίαν τὴν ἐξῆς παρατήρησιν. Τοῦ νόμου κελεύοντος, ὅτι οἱ μετοχικοὶ τίτλοι ὑπόκεινται εἰς χαρτοσήμον, ἐπεταὶ ὅτι ἕκαστος αὐτῶν ἅμα τιθέμενος εἰς κυκλοφορίαν ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ φέρῃ καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ χαρτοσήμου τὴν παριστάνουσαν τὸ τέλος εἰς ὃ ὑπάγεται. Αἱ ἐταιρίαι ἐπομένως ἔχουσι καθήκον νὰ υποβάλλωσιν εἰς ἐπισφράγισιν ἐν τῷ ἐθνικῷ σφραγιστηρίῳ, οὐχὶ μόνον τοὺς κατὰ πρῶτον ἐκδομένους παρ' αὐτῶν τίτλους, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους οὓς ἐκδίδουν μετὰ τὴν ἀκύρωσιν τῶν προεκδυθέντων ἔνθα μεταδιβάσεως αὐτῶν εἰς ἄλλον κάτοχον. Ἐννοεῖται προσέτι, ὅτι ἐπὶ μετοχικῶν τίτλων ἀνωνόμως ἐκδοθέντων, ὧν ἡ κυριότης δι' ἀπλῆς παραδόσεως μεταδιβάσεται εἰς ἄλλον, νέον τέλος δὲν ἐπιβάλλεται, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν λαμβάνει χώραν ἔκδοσις νέου ἐγγράφου. Παρεκτὸς τῶν ἀνωτέρω, εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἐπισφράγισεως ὑπόκεινται καὶ οἱ μετοχικοὶ τίτλοι, οἵτινες δὲν ἐκφράζουσιν ἀξίαν εἰς χρήματα. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, πρὸς ἐξακρίθωσιν τοῦ ἐπιβλητέου τέλους ἐφαρμόζεται ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 30 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγούστου 1826 νόμου περὶ χαρτοσήμου, ἥτοι διορίζονται πραγματογνώμονες. Ἐπὶ τέλους εἰς τὴν αὐτὴν ἐπισφράγισιν υποβάλλονται καὶ οἱ μετοχικοὶ τίτλοι καὶ αἱ ὁμολογίαι πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου, περὶ οὗ πρόκειται, ἐκδοθέντες, διὰ τοὺς ὑποίους τάσσεται προθεσμία πέντε μηνῶν, ὅπως αἱ ἐταιρίαι υποβάλλωσι τοὺς τίτλους καὶ τὰς ὁμολογίας αὐτῶν εἰς τὴν ἐπισφράγισιν ταύτην. Τοιαύτης οὕσης τῆς ἐννοίας τῆς τοῦ προκειμένου ἀρθροῦ διατάξεως, ἐπόμενον ἦτο, ἀπέναντι τῆς ἐκτάσεως τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ, νὰ ληφθῇ μέτρον ἀνάλογον καὶ περὶ τῆς ἐξασφαλίσεως τῶν δημοσίων συμφερόντων. Ἐκρίθη λοιπὸν ἀπαραίτητον, ἵνα, κατὰ πάσης ἐνδεχομένης παραβάσεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου, νομοθετηθῇ μέτρον ἀμεσον καὶ ἀποτελεσματικόν, καὶ ὡς τοιοῦτον ἐθεωρήθη ἡ πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν οἰκονομικῶν παραχώρησις τοῦ δικαιώματος νὰ ἐξελέγῃ τὰς ἐταιρίας καὶ ἐν τοῖς γραφεῖσι αὐτῶν. Εἰ καὶ τὸ ὑπουργεῖον φρονεῖ, ὅτι δὲν θὰ εὕρεθῃ ποτε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ προέλθῃ εἰς ἐξάσκησιν τοῦ δικαιώματος τούτου, οὐχ ἥττον συμφέρει εἰς τὰς ἐταιρίας νὰ ἔχωσιν αἰετοτε ὑπ' ὄψιν, ὅτι αἱ συνέπεια ἐνδεχομένης παραβάσεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου δὲν περιρίζονται μόνον εἰς τὴν ἐπιβολὴν πρσιτίμου, ἀλλὰ δύνανται νὰ διακυδεύωσι καὶ αὐτὴν τὴν ὑπαρξιν τῆς ἐταιρίας, ἐπὶ τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ ἀπὸ 5 Ἀπριλίου 1867 νόμου, ὑπὸ στοιχ. Σ', κατὰ τὸν ὅποιον, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δύναται ἡ κυβερνήσις νὰ ἀνακαλέσῃ καὶ τὴν δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 37 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου χορηγηθεῖσαν ἄδειαν καὶ ἔγκρισιν τοῦ καταστατικοῦ αὐτῶν ἐγγράφου.

Ἐπὶ τοῦ ἀρθρου 6.

Τελευταίαν διάταξιν περιέλαβεν ὁ προκείμενος νόμος τὴν τοῦ ἀρθρου τούτου, κατὰ τὴν ὑπόειαν, ἐκτός τῶν ὑπὸ τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου προβλεπομένων ποινῶν, ἐπιβάλλονται εἰδικαὶ ποιναὶ κατὰ τῶν δικηγόρων καὶ δικαστικῶν κλητῆρων, οἵτινες συντάσσουσιν κλήσεις κατὰ παράβασιν τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου. Ἐπὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως ταύτης ἀρμόδια εἶναι ἰδίως τὰ δικαστήρια, ἅτινα δύνανται νὰ ἐνασχωσιν ἄμεσον ἐποπτεῖαν ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν δικηγόρων καὶ τῶν δικαστικῶν κλητῆρων· οὐχ ἥττον ὅμως ἡ ὑμετέρα δικαιοδοσία, ὡς πρὸς τὴν ἐπιβολὴν τῶν προστίμων κατὰ τὸν νόμον περὶ χαρτοσήμου, δὲν περιόριζεται· κατὰ συνέπειαν ἔχετε καθήκον νὰ καταδιώκητε τὰς τοιαύτας παραβάσεις ὅπου καὶ ἂν τὰς ἀπαντήσητε. Μετὰ τὰς ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ προκειμένου νόμου παρατηρήσεις ταύτας, ὀλίγα ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ λογιστικόν. Ταῦτα δὲ εἰσι τὰ ἑξῆς·

α') Πάντα τὰ ἐκ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ μνησθέντος νόμου εἰσπραττόμενα τέλη ἐπὶ ποσοτήτων ἄνω τῶν 100,000 δραχ. καταλογίζονται εἰς τὸ αὐτὸ Κεφάλ. Β' ἀρθρον 2 «χαρτοσήμου» τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐσόδων. β') Ἐπειδὴ διὰ τὰ ἐκ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀρθρων 2 καὶ 3 εἰσπραττόμενα τέλη δὲν λαμβάνει χώραν κατανάλωσις χαρτοσήμου, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς ποσότητας τὰς ἄνω τῶν 100,000 δραχμῶν, ὀφείλετε τὰ ἐν ταῖς περιπτώσεσι ταύταις ἐκδιδόμενα γραμμάτια, νὰ ἐγγράφετε μὲν εἰς τὰ βιβλία τῆς διαχειρίσεως χαρτοσήμου, ἀλλ' ὑπὸ ἰδίαν μερίδα, εἰς τρόπον ὥστε εἰς πᾶσαν στιγμὴν νὰ ἐξακριβοῦται τὸ ὀλικόν ποσὸν τῶν τοιούτων εἰσπράξεων· κατὰ τὴν σύνταξιν δὲ τοῦ γενικοῦ λογαριασμοῦ τοῦ ὀλικοῦ τοῦ χαρτοσήμου, χάριν τοῦ ἰσοζυγίου, ὀφείλετε ἴσον ποσὸν νὰ σημειώτε εἰς τε τὴν χρέωσιν καὶ τὴν πίστωσιν.

Ἐγκ. 31 Αὐγ. 1873. Ὁδηγίαι ἐκτελέσεως τοῦ Δ. περὶ χρήσεως κινητοῦ χαρτοσήμου. Πρὸς τοὺς ταμίαις τοῦ Κράτους.

Τὸ προκείμενον Διάτ., ὡς παρατηρεῖτε, διαίρεται εἰς 4 Κεφάλαια.

Τὸ Α' πραγματεύεται περὶ τῶν χαρακτηριστικῶν καὶ περὶ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου. Τὸ Β' ἐπὶ τίνων ἐγγράφων ἐπιτρέπεται χρῆσις κινητοῦ χαρτοσήμου. Τὸ Γ' τὸν τρόπον τῆς ἐπιθέσεως, τὸν τρόπον τῆς διαγραφῆς αὐτοῦ, καὶ τὰς περιπτώσεις τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ποινῶν. Τὸ Δ' τὰς εἰδικὰς διατάξεις.

Ἐπὶ τοῦ Α'.

Ἡ ἀνάγκη τῆς ἀμέσου τοῦ νομοθετηθέντος κινητοῦ χαρτοσήμου ἐφαρμογῆς, καὶ ἡ ἔλλειψις τῶν διὰ τὴν προπαρασκευὴν αὐτοῦ εἰδικῶν μηχανῶν καὶ τοῦ καταλλήλου ὕλικου, ἐπηγύρευσε ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ προσδιορισθῶσιν ὡς χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ αἱ αὐταὶ σφραγίδες καὶ ὁ αὐτὸς χάρτης τοῦ ἐν χρήσει χαρτοσήμου. Ἡδὴ δὲ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρθρῶν 1 ἕως 3 τοῦ Διατάγματος ἐδόθησαν αἱ προσήκουσαι παραγγελίαι, ὅπως τὸ ἐθνικὸν σφραγιστήριον προῶν κατεπειγόντως εἰς τὴν ἐκτύπωσιν. Λίαν δὲ προσεγῶς καὶ καθ' ἣν ἡμέραν, κατὰ τὸ Διάταγμα, ἀρχεται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου, τὰ ταμεῖα τοῦ Κράτους θὰ ὦσιν ἐφοδιασμένα μὲ τοιοῦτον ἔνσημον διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν πολιτῶν. Ἐπὶ τοῦ Κεφαλαίου τούτου πιστεύομεν ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη μερίζονος ἀναπτύξεως. Ἐννοεῖται δέ, ὅτι διὰ πολλοὺς λόγους ἡ Κυβέρνησις θὰ σπεύσῃ τὸ ταχύτερον καὶ ἅμα ὡς ἐτοιμασθῶσιν αἱ νέαι μηχαναί, νὰ παρασκευάσῃ τὸ κινητὸν χαρτόσημον, εἰς τρόπον μᾶλλον εὐχρηστον καὶ σύμφωνον πρὸς τὰς ἀνάγκας τῶν συναλλαγῶν καὶ ἐπὶ χάρτου ἰδιαίχοντος πρὸς τὸ σύστημα ταῦτα.

Ἐπὶ τοῦ Β'.

Εἰ καὶ τὸ Ὑπουργεῖον, προκαλοῦν τὸ Διάταγμα, ἰδύνατο δι' ἀπλῆς παραπομπῆς ἐν τοῖς σχετικοῖς ἄρθροις τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου, νὰ ὁρίσῃ τὰ ἔγγραφα ὅσα ἤθελε κρίνει δεκτικὰ ἐπιθέσεως χαρτοσήμου κινητοῦ, οὐχ ἦττον ὑμῶμενον ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ καταστήσῃ μᾶλλον εὐλήπτους τὰς ἐπιβαλλομένας εἰς τοὺς συναλλασσομένους ὑποχρεώσεις, ἐπροτίμησε νὰ ἐπαναλάβῃ κατὰ γράμμα σχεδὸν αὐτάς τὰς ἰδίας διατάξεις τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου, ὅπως ἀποδῇ εὐχερεστέρα ἡ ἐφαρμογὴ, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ παραλείψῃ ἐν παρενθέσει καὶ τὴν ἔνδειξιν τοῦ σχετικοῦ ἀρθροῦ τῶν κειμένων νόμων. Τοιοῦτοτρόπως, ἐνῶ ἀφ' ἑνὸς ὀνομάζονται βῆτως καὶ διακρίνονται ἀμέσως τὰ ἔγγραφα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπιτρέπεται ἐπιθεσις κινητοῦ χαρτοσήμου, δὲν γεννᾶται ἀφ' ἑτέρου καὶ ἀνάγκη προσφυγῆς ἢ ἐρεύνης εἰς ἄλλην διάταξιν προγενεστέρου νόμου, ὅπως καταναλίσκεται χρόνος ἐπὶ ματαίῳ παρεμποδίζων τὴν κυκλοφορίαν καὶ τὴν ἐλευθέραν κίνησιν τῶν συναλλαγῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἡ οἰκονομία τοῦ χρόνου εἶναι τὸ σπουδαιότερον κεφάλαιον. Οὕτω λοιπὸν διὰ τοὺς ἐκτελέντας λόγους, ἀποβαίνει περιττὸν νὰ προέλθωμεν καὶ διὰ τῆς παρούσης ἐνταῦθα εἰδικῶς εἰς τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς ἐκάστης κατηγορίας ἐκ τῶν ὀριζομένων ἐγγράφων, καθ' ὅσον δὲν ἔχομεν ἢ νὰ

ἐπαναλάβωμεν αὐτάς τὰς φράσεις τοῦ Διατάγματος, δι' ὧν τοσοῦτον σαφῶς κατονομάζονται τὰ ἔγγραφα, ἐφ' ᾧ καὶ μεταβαίνομεν.

Ἐπὶ τοῦ Γ'.

Εἰς τὸ Κεφάλαιον τοῦτο περιλαμβάνονται αἱ ἐξῆς διατάξεις ὑπὸ τὰ ἄρθρα 5 καὶ 6.

α') Ὁ τρόπος τῆς ἐπιθέσεως τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου. β') Ὁ τρόπος τῆς διαγραφῆς αὐτοῦ. γ') Αἱ περιπτώσεις τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ποινῶν. Ἵνα μὴ προέλθωμεν εἰς τὴν ἐπανάληψιν, οὕτως εἰπεῖν, τῶν διατάξεων, ἃς περιέχει τὸ ἄρθρον 5 τοῦ Διατάγματος, ἐν ᾧ περιλαμβάνονται οἱ ὅρισμοι τῶν α'. καὶ β'. ἀντικειμένων, σκοπιμώτερον καὶ λυσιτελέστερον ἐκρίναμεν νὰ διαδιβάσωμεν ἐκάστῳ ὑμῶν δείγματα τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τοῦ εἰρημένου ἁρθρου, ὅπως καὶ ὑμεῖς κατανοήσῃτε τὸν τρόπον, καὶ εἰς τοὺς ἐπιζητοῦντας τὴν συνδρομὴν σας ἐπιδεικνύετε αὐτὸν πρὸς ὁδήγιαν τῶν. Τὰ στελλόμενα χρησιμεύουσι, τὸ μὲν ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς δι' ἰδιοχείρου σημειώσεως τῆς χρονολογίας διαγραφῆς τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου, τὸ δὲ ὡς πρὸς τὸν διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ ἐκδίδοντος τὸ ἔγγραφον. Χάριν εὐκολίας τὸ διάταγμα ἐπιτρέπει τὴν χρῆσιν εἴτε τοῦ ἐνός· εἴτε τοῦ ἄλλου ἐκ τῶν τρόπων τούτων, ἀπαραιτήτως ὅμως πρέπει, καὶ ἡ ἰδιοχειρὸς σημείωσις τῆς χρονολογίας, καὶ ἡ σφραγὶς τοῦ ἐκδίδοντος τὸ ἔγγραφον, νὰ καταλαμβάνη, ὅχι μόνον τὴν ἀχρώματον τοῦ χαρτοσήμου σφραγίδα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔγγραφον αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπετέθη. Τὸ δὲ ἄρθρον 6 προσδιορίζει τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἐπιβάλλεται ἡ ποινὴ τοῦ προστίμου κατὰ τὰς διατάξεις τῶν κειμένων νόμων. Αἱ περιπτώσεις αὗται εἶναι αἱ ἐξῆς· α.) Ἐὰν τὸ ἔγγραφον φέρῃ ἔνσημον κατωτέρας ἀξίας παρὰ τὸ νενομισμένον· β.) Ἐὰν δὲν ἔχῃ αὐτὸ διαγεγραμμένον κατὰ τὸν ἐν ἁρθρῳ 5 τρόπον· γ.) Ἐὰν φέρῃ ἔνσημον τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἤδη χρῆσις εἰς ἄλλο ἔγγραφον· δ.) Ἐὰν αὐδόλως ἐσημάνθη· ε.) Ὡς πρὸς τὰς συναλλαγματικὰς καὶ τὰ γραμματῖα εἰς διαταγὴν ἰδίως, κατὰ τὸ διάταγμα, τηροῦνται ἀπαραμειντως αἱ διατάξεις τοῦ ἁρθρου 5 τοῦ νόμου τοῦ 1865 ὑπὸ στοιχ. ΡΙε' καὶ τοῦ ἁρθρου 3 τοῦ νόμου τοῦ 1867 ὑπὸ στοιχ. Σ', ἐὰν δηλονότι τὰ ἔγγραφα ταῦτα δὲν φέρωσι τὸ ἔνσημον ἐν ἀριστερᾷ τοῦ σώματος τῆς συναλλαγματικῆς ἢ τοῦ γραμματίου, κατὰ τὰς ὑποίας ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ ἔγγραφον, πλὴν τῆς ποινῆς τοῦ προστίμου, ἀπόλλυσι καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐμπορικοῦ ἐγγράφου. Καὶ ἐπὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἁρθρου τούτου τὸ ὑπουργεῖον θεωρεῖ περιττὴν πᾶσαν ἀνάπτυξιν.

έμφορούμενον δὲ τῆς πεποιθήσεως, ὅτι ἕκαστος θέλει προθυμοποιηθῇ τὸ καθ' ἑαυτὸν εἰς τὴν ἐπισταμένην αὐτῆς μελέτην καὶ εἰς τὴν ἀκριθεῶς τῶν υποχρεώσεων του ἐκπλήρωσιν, εὐχεται: ἵνα μὴ παρουσιασθῇ περιστάσεις ἐφαρμογῆς, ἧτις εἴη ὡς ἄμεσον ἀποτέλεσμα τὴν ὑλικὴν ζημίαν τοῦ παραβάτου. Ἐν ταῦτοις πρὸς ἀποφυγὴν ἐνδεχομένης ἀμειστοτήσεως, ἐκρίθη ἀναγκασία ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 7, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ δεκτικὰ ἐπιθέσεις κινητοῦ χαρτοσήμου καὶ ἐν τῷ διατάγματι ἀναφερόμενα ἔγγραφα δύνανται νὰ γραφῶσιν ἐπ' ἀρχῆς ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου χαρτοσήμου, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ θεωρηθῶσιν ὡς κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου συντεταγμένα.

Ἐπὶ τοῦ Δ'.

ὑπὸ τὸν τίτλον «εἰδικαὶ διατάξεις» περιελήφθησαν ἐν τῷ διατάγματι τὰ ἀρθρα 8—12 πραγματευόμενα τὰ ἐξῆς ἀντικείμενα. α.) Εἰδικὰς τινὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς οἱ ταμίαι δύνανται νὰ κάμωσι χρῆσιν τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου καὶ ἐπὶ ἐγγράφων μὴ ῥητῶς κατονομαζομένων. β.) Τὰς ἀρχάς, εἰς τὰς ὁποίας ἐπιτρέπεται ἡ πώλησις τοῦ κινητοῦ χαρτ. γ.) Τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΥΠΔ' νόμου, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς μετοχικοὺς τίτλους καὶ τὰς τοκοφόρους ὁμολογίας, τοὺς πρὸ τῆς 15 Σεπτ. ε. ε. ἐκδοθέντας ὑπὸ ἀνωνύμων ἐταιριῶν. δ.) Τὸν χρόνον ἀπ' οὗ ἀρχεται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ κοινοποιουμένου διατάγματος. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸ πρῶτον καὶ δεῦτερον ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀντικειμένων (διατάγματος ἀρθρα 8 καὶ 9) κρίνομεν ἄσκοπον νὰ προέλθωμεν εἰς διατάξιν τινὰ, τοῦ διατάγματος ὄντος σαφοῦς. Μίαν μόνην ἐξηγήσιν ποιούμεν ἐπὶ τῆς § 5 τοῦ ἀρθροῦ 8, ἐν ᾗ γίνεται λόγος περὶ ἐπιστημάνσεως ἐπιτρεπομένης ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 13 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγούστου 1836 νόμου περὶ χαρτοσήμου, ὅτι ἐνταῦθα πρόκειται περὶ τῶν ἐγγράφων ἐκείνων ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ἐπιβάλλει ὁ νόμος τὴν υποχρέωσιν νὰ ὦσι συντεταγμένα ἀπ' ἀρχῆς ἐπὶ χαρτοσήμου, διότι ἄλλως, ἐάν προκηγται νὰ ἐπιβληθῇ καὶ πρόστιμον, τοῦτο δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ δι' ἀπλῆς τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου ἐπιθέσεως, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ ἐκπληρωθῶσιν ἀπαραβάτως αἱ διατυπώσεις τοῦ ἀρθροῦ 13 περὶ οὗ ἐββέθη. Ὡς πρὸς δὲ τὸ τρίτον (ἀρθρον 10 καὶ 11 τοῦ διατάγματος) μόνῃ ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀκωλύτου διεξαγωγῆς τῶν ἐργασιῶν τῶν ἐταιριῶν ὑπηγόρευσε τὸ λαμβανόμενον μέτρον ὡς πρὸς τὴν εἰσπραξίν τοῦ τέλους ἐπὶ προεκδοθέντων μετοχικῶν τίτλων καὶ τοκοφόρων ὁμολογιῶν. Αἱ ἐταιρίαι ἐπομένως ἀναγκωρίζουσαι τὴν μέριμναν ταύτην τῆς κυβερνήσεως, ἐλπίζομεν, ὅτι ἅμα λαβοῦσαι γνῶσιν τοῦ διατάγματος θέλουσι προθυμοποιηθῇ καὶ ἐπισπεύσει τὴν ἔγκαιρον πρὸς τὸ ὑπουργεῖον παράδοσιν

τῶν ἀπαιτουμένων δηλώσεων, συντεταγμένων ἀκριδῶς καὶ κατὰ τοὺς ὁρίσμους τοῦ διατάγματος πρὸς κανονισμὸν τῶν πληρωτέων εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον τελῶν.

Ἔγκ. 15 Σεπτεμβρίου 1873. Περὶ κινητοῦ χαρτοσήμου.

Πρὸς τοὺς ταμίαις τοῦ Κράτους.

Κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 14686 ἀπὸ 31 Αὐγούστου ε. ε. ἐγκυκλίου μας κοινοποιουμένη ὑμῖν παρὰ πόδας καὶ τὸ ὑπὸ χθεσινὴν ἡμερομηνίαν Β. Δ. περὶ κινητοῦ χαρτοσήμου, συμπληρωτικὸν τοῦ ἀπὸ 30 Αὐγούστου ε. ε. ὁμοίου περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ τελευταίου τούτου Δ. ἄρχεται ἀπὸ τῆς σήμερον, αἱ δὲ διατάξεις αὐτοῦ εἰσι λίαν σαφεῖς, μολαταῦτα πρὸς ἄρσιν πάσης ἀμφιβολίας παρατηροῦμεν ὑμῖν τὰ ἑξῆς. Α'. Ὅτι οἱ πληρυνόμενοι τόκοι τῶν ἐντόκων γραμματίων τοῦ δημοσίου παντὸς εἶδους, ἦτοι τῶν ἐκδιδομένων δυνάμει τῶν ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου 1864 καὶ 7 Αὐγούστου 1865 νόμων καὶ τῶν τοῦ πρώην Ἰονίου θησαυροφυλακίου, ἅμα φθάνουσι τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 11 καὶ ἀνωτέρω ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον τάξεως ἀναλόγως τοῦ πληρωθησομένου τόκου. Ἐπὶ τῶν ἀποδιδομένων δὲ ἀτόκων καταθέσεων θέλει γίνεσθαι χρῆσις κινητοῦ χαρτοσήμου τάξεως λεπτῶν 25 ἐπὶ τῶν ἐκδιδομένων ἐπιταγῶν ἢ τῶν ἀποδείξεων τῆς ἀποδόσεως. Β'. Ὡς πρὸς τὰ δάνεια τῆς κυβερνήσεως τὰ καθ' οἷον ἠδηπυτε τρόπον συνομολογηθέντα, ὅτι τὰ παραρτήματα (coupons) δι' ὧν πληρύνονται οἱ τόκοι αὐτῶν, καὶ πᾶσα ἄλλη ὠφέλεια, ἦτοι ἀμοιβή, καὶ λοιπὰ ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον ἀξίας, ἅμα, ἐννοεῖται, τὸ ποσὸν ἐκάστου παραρτήματος ἢ τῆς πληρωτέας ἀμοιβῆς φθάνη τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 11, ἢ ἦνε ἀνώτερον, δὲν ὑπόκεινται δὲ εἰς τὸ τέλος τοῦτο οἱ τόκοι καὶ ἀμοιβαὶ τῶν εἰρημένων δανείων, ἐὰν ὑπάρχῃ ἐναντία περὶ τούτου συμφωνία· τοιαύτη δὲ συμφωνία θεωρεῖται ὑφισταμένη διὰ τοῦ άρθρου 11 τοῦ ἀπὸ 12 Ἀπριλίου 1867 νόμου περὶ συνομολογήσεως τοῦ ἐξ 25 ἑκατομ. φράγκων δανείου καὶ τοῦ άρθρ. 2 τοῦ ἀπὸ 29 Μαΐου 1871 νόμου περὶ συνομολογήσεως τοῦ ἐκ 5 (γραπτέον 4) ἑκατομμυρίων φράγκων ἐτέρου δανείου ὡς πρὸς τοὺς τόκους τῶν δανείων τούτων. Ἐπομένως τὰ παραρτήματα (coupons), δι' ὧν πληρύνονται οἱ τόκοι τῶν δύο τούτων δανείων κατὰ τὴν ἐξόφλησίν των, εἰς οὐδὲν ὑποβάλλονται τέλος χαρτοσήμου. Ὅλων ὁμως τῶν ἄλλων δανείων οἱ τόκοι καὶ αἱ ἀμοιβαί, ἅμα, ὡς ἀνωτέρω, φθάνουσαι τὸ φορολογητέον ποσὸν τῶν δραχ. 11 καὶ ἀνωτέρω, ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον ἀξίας.

ται εἰς τὸ τέλος δραχ. μιᾶς κατὰ πᾶσαν χιλιάδα δραχ. » (1)
 Ἐπὶ ποσοτήτων ὑπὲρ τὰς 100,000 δραχ. τὸ ἔγγραφον συντάσσεται ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου τῆς ἀνωτέρας κλάσεως, ἥτοι τῶν δραχ. 250, ἀφ' οὗ προηγουμένως καταβληθῇ τὸ ὑπερβάλλον τοῦ τέλους εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἢ τὸν παρ' αὐτῷ δημόσιον εἰσπράκτορα. Τῆς πληρωμῆς ταύτης γίνεται ῥητὴ μνεῖα εἰς τὸ ἔγγραφον, εἰς τὸ ὁποῖον προσαρτᾶται καὶ ἡ ἀπόδειξις αὐτῇ τῆς καταβολῆς τοῦ ὑπερβάλλοντος τέλους. Ἡ παράλειψις τῆς μνεῖας ταύτης ἐν αὐτῷ τῷ κειμένῳ τοῦ ἐγγράφου πρὸ τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ, ὡς καὶ τῆς προσαρτήσεως τῆς ἀποδείξεως εἰς τὸ πρωτότυπον ἔγγραφον, τιμωρεῖται διὰ προστίμου, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀπὸ 18 Δεκεμβρίου 1865 νόμου ὑπὸ στοιχ. ΡΙΓ'.

3. Ἐγγραφα ὑποκείμενα εἰς χαρτόσημον ἀξίας θεωροῦνται καὶ αἱ πράξεις τῶν οἰωνδήποτε εἰδους ἀνωνύμων ἐταιριῶν, περὶ αὐξήσεως τοῦ ἐταιρικοῦ αὐτῶν κεφαλαίου δι' ἐκδόσεως νέων μετοχῶν ἢ δι' ὁμολογιῶν. Αἱ πράξεις αὗται εἶναι ἄκυροι καὶ δὲν ἐγκρίνονται κατὰ τὸ ἄρθρον 37 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ἐὰν δὲν συνοδεύωνται μὲ ἀπόδειξιν, ὅτι κατεβλήθη εἰς τὸ ταμεῖον, πρὸ τῆς ὑποβολῆς των πρὸς ἔγκρισιν, τὸ ἀνάλογον εἰς αὐτὰς τέλους χαρτοσήμου ἀξίας.

4. Ἡ § η' τοῦ ἄρθρ. 29 τοῦ ἀπὸ 14]26 Αὐγ. 1836 νόμου περὶ χαρτ. τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς: « Αἱ ἀποδείξεις συμμετοχῆς, ἥτοι οἱ μετοχικοὶ τίτλοι οἰωνδήποτε εἰδους ἀνωνύμων ἐταιριῶν, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ αὐτῶν τῶν διὰ προνομίων Τραπεζῶν, καὶ αἱ παντὸς εἰδους τοκοφόροι ὁμολογίαι αὐτῶν, ὡς καὶ αἱ ἀποδείξεις δι' ὧν πληροῦνται πρὸς τοὺς μετόχους τὰ κέρδη ἢ τόκοι καὶ πᾶσα ἄλλη ἐξ αὐτῶν ὠφέλεια. » (2) Τὰ τέλος τῶν ἐγγράφων

(1) Ἐτροποποιήθη καὶ αὕτη διὰ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ΧΙΔ' νόμου, ὅπερ πάλιν ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ 1 ἄρθρ. τοῦ τανῦν ἰσχύοντος Ν. ΑΣΕΖ', περιλαμβανόντος τὸν πίνακα, καθ' ὃν ἐν τῷ μέλλοντι ἐπιβάλλεται τὸ τέλος τῆς ἀξίας.

(2) Κατὰ τὴν ἐγκύκλιον τῆς 17 Σεπτεμβρίου 1873 Ὑπ. Οἰκονομ.

α'. Αἱ ἔντοκοι καταθέσεις εἰς τὴν Τράπεζαν ἄνευ ἐκδόσεως ὁμολο-

τούτων επιβάλλεται ἐπὶ τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας ἐκάστου αὐτῶν,

γινῶν ἐξομοιοῦνται μὲ τὰς τῶν διὰ τοκοφόρων ὁμολογιῶν, ἐπομένως πρὸς ὑπολογισμόν τοῦ ἐπιδητείου τέλους, θεὸν νὰ περιληφθῇ τὸ εἰς πιστώσιν ἐκάστου τῶν καταθετῶν ὑπόλοιπον τῆς 15 Σεπτεμβρίου ε. ε. εἰς τὸν κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ἀπὸ 30 Αὐγούστου ε. ε. Διατ. κατὰ-λογον. Πᾶσα δὲ τοιαύτης κατηγορίας ἐν τῷ μέλλοντι κατάθεσις εἰς τὴν Τράπεζαν ὑπόκειται εἰς τὸ ἀνῆκον τέλος τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων κατὰ λόγον τοῦ κατατιθεμένου ποσοῦ, ὡς νὰ ἐξεοιδατο ὁμολογία ἐπὶ τόκῳ, τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου ἐπιθετομένου εἰς τὸ ἐγγράφον τὸ ἐνδοικνὺν τὴν κατάθεσιν, ὅπερ φυλάσσεται εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Τραπεζῆς, ἐκτὸς ἐὰν ἐκδοθῇ ἴδιον πιστοποιητικόν ὅτε τὸ χαρτόσημον ἐπιτίθεται τούτῳ. Πᾶσα δὲ ἀνάληψις ποσοῦ ἐκ ταιούτων καταθεσεων ὑπόκειται εἰς τέλος λεπ. 25 οἰονδήποτε καὶ ἂν ἡ τὸ ἀποδιδόμενον τῇ πιστωτῇ ποσὸν. ε'. Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΥΠΔ' Νόμου, εἰς τὴν ἐπιβολὴν τοῦ τέλους χαρτ. λαμβάνεται ὡς βάσις τὸ ὅλον τῆς μετοχῆς (§ 4). Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης κανονίζεται ὁ τρόπος καθ' ὃν θεὸν νὰ ὑπολογίζηται ὁρῶς τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου. Ἐπομένως τὸ πληρωτέον τέλος εἰς τὸ δημόσιον θὰ λογισθῇ κατὰ μετοχὴν καὶ οὐχὶ κατὰ τίτλον. Ὑπὸ τὰς αὐτὰς δὲ βάσεις θεὸν νὰ ἐπιτιθῇται ἐν τῷ μέλλοντι τὸ ἀνῆκον κινητὸν χαρτόσημον εἰς τοὺς ἐνεκα τροπῆς ἢ μεταβιβάσεως ἐκδιδόμενους τίτλους· ἢ ἐναντία ἐρμηνεῖα ἐπὶ τοῦ προκειμένου παράγει, οὕτως εἰπεῖν, ἀνισότητα ὡς πρὸς τὴν ἕξιν ἐκάστης μετοχῆς τῆς αὐτῆς ἐταιρίας. γ'. Διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους, οὓς ἀνωτέρω ἐπὶ τοῦ τρίτου ζητήματος εἴπομεν, καὶ τὸ τέλος τῶν ἐξαμηνιαίων μερισμάτων ἐπὶ τοῦ μετοχικοῦ κεφαλαίου τῆς Τραπεζῆς λογισθήσεται κατὰ μετοχὴν. δ'. Αἱ καταθέσεις τοῦ Ὑπουργ. τῶν Ἑκκλησιῶν δὲν ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου, διότι ἀφορῶσι δημόσια συμφέροντα καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836, τὸ δημόσιον δὲν φορολογεῖ τὸ δημόσιον. ε'. Αἱ ἀπέναντι πιστώσεων δοθεισῶν παρὰ τῆς Τραπεζῆς ἐπιστροφῇ εἰς λογαριασμόν δὲν ὑπόκεινται εἰς φορολογίαν, πλην ἂν πρόκηται περὶ ἐξοφλήσεως τῆς πιστώσεως, ὅτε ἡ ἀπόδειξις ὑπόκειται εἰς χαρτ. τάξεως λεπ. 25 κατὰ τὸ ἄρθρον 22 § 5 τοῦ Ν. τοῦ 1836. ς'. Αἱ ἐξοφλήσεις τῶν τόκων τῶν δανείων, ὅσας ἐκδίδει ἡ Τράπεζα, ὑπόκεινται εἰς χαρτ. τάξεως λεπτ. 25, τοῦ τέλους τῆς ἀξίας καταβληθέντος κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ συμβολαίου περὶ συνομολογήσεως τοῦ δανείου.

Κατ' εἰδικὴν διατ. 15 Μαρτίου 1874 Ὑπουργ. Οἰκον. ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθρ. 29 § 8 τοῦ ν. περὶ χαρτ. τοῦ 36, τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 27 Δεκ. 1836 Δ. περὶ ἐμπορικῶν ἐγγράφων καὶ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ

κατὰ τὰς βάσεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1869 νόμου ὑπὸ στοιχ. ΤΑΖ'. (1) Εἰς τὴν ἐπιβολὴν τοῦ τέλους τοῦ χαρτοσήμου λαμβάνεται ὡς βάσις τὸ ὅλον τῆς μετοχῆς, ἀδιαφόρως ἂν κατεβλήθη εἰς τὸ ταμεῖον τῆς ἐταιρίας ἢ εἶναι πληρωτέα ὁλόκληρος ἢ τμηματικῶς. Τὸ τέλος ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῶν ὀριστικῶν μετοχικῶν τίτλων, οὓς ἐκάστη ἐταιρία ὑποχρεοῦται νὰ ἔχῃ ἐκδεδομένους ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς συστάσεώς της. Ἐὰν οἱ μετοχικοὶ τίτλοι δὲν ἐκφράζουσιν ἀξίαν εἰς χρήματα, τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου ἐπιβάλλεται δι' ἐκτιμήσεως, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 30 τοῦ ἀπὸ 14]26 Αὐγούστου 1836 νόμου. Τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἐγγράφων προκαταβάλλεται ὑπὸ τῆς ἐταιρίας. Οἱ μετοχικοὶ τίτλοι καὶ αἱ ὁμολογίαι, πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου ἐκδοθέντες, ὑπόκεινται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου. Τάσσεται δὲ προθεσμία πέντε μηνῶν, ὅπως αἱ ἐταιρίαι υποβάλλωσι τοὺς τίτλους καὶ τὰς ὁμολογίας αὐτῶν πρὸς ἐπισφράγισιν. (2) Ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξελέγχῃ τὰς ἐταιρίας καὶ ἐν τοῖς γραφελοῖς αὐτῶν, πρὸς βεβαίωσιν τῶν ἐνδεχομένων παραβάσεων τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου.

ΥΠΔ' νόμου συνάγεται ἀριθμήτως, ὅτι ὡς αἱ ἀποδείξεις συμμετοχῆς εἰς ἀνωνύμους ἐταιρίας καὶ αἱ ἀποδείξεις δι' ὧν πληρόνονται τὰ κέρδη τοῖς μετόχοις θεωροῦνται ὡς ἐμπορικὰ ἔγγραφα, οὕτω καὶ οἱ ἰδρυτικοὶ τίτλοι, καὶ ἐπομένως τὰ ἐξ αὐτῶν κέρδη ἐξομοιοῦνται τοῖς τίτλοις τῶν συνήθων μετοχῶν, διὸ καὶ ταῦτα (τὰ τελευταῖα) ὑπόκεινται εἰς τὴν φορολογίαν τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων, καὶ διὰ τοὺς ἰδρυτικούς τίτλους δεόν νὰ πληρωθῇ τὸ ἀνάλογον χαρτόσημον τάξεως. — Ἀλλ' ἡ λόγῳ ἀποζημιώσεως ἐργασίας ἀπονεμομένη τοῖς συμβούλοις Τραπεζῆς κατ' ἔτος ποσότης, μὴ οὕσα κέρδος μετοχικοῦ κεφαλαίου, ὑπάγεται εἰς χαρτ. ἀξίας. — (Ὅρα καὶ τὰ ἄρθρα 10 καὶ 11 τοῦ ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 1 παρόντος νόμου καταχ. Δ. 30 Αὐγ. 1873).

(1) Ἀλλὰ τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ ΤΑΖ' νόμου κατηργήθησαν διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ΧΙΔ' νόμου, ὃ πάλιν ἀντικατέστησε τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ΑΣΕΖ' νόμου.

(2) Ἀλλ' ἐπιτρέπεται τανῦν ἡ χρῆσις καὶ κινήτου χαρτ. κατὰ τὸ ἀνωτέρω καταχ. Δ. 30 Αὐγ. 1873.

5. Ἐκ τοῦ καταναλισκομένου χαρτοσήμου ἐν γένει ἐπὶ τῶν συντασσομένων ἀπὸ τοῦς συμβολαιογράφοις πράξεων λαμβάνουσιν οὗτοι τὸ ἥμισυ, ἐὰν ὁ καταναλωθεὶς σφραγιστὸς χάρτης δὲν ὑπερβαίνει τὰς δραχ. 100· (1) ὑπερβαίνουσης δὲ τῆς ἀξίας τὸ τέλος τοῦτο, λαμβάνουσι προσέτι 2 τοῖς 100 ἐπὶ τοῦ ὑπερβάλλοντος. Εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τοῦ δικαιώματος τούτου τῶν συμβολαιογράφων λογίζεται καὶ τὸ εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον καταβληθέν ὑπερβάλλον τέλος, κατὰ τὴν § β' τοῦ ἀρθρου 2, ἐὰν εἰς τὸ ἔγγραφον ἐγένετο παρ' αὐτῶν ἡ προσάρτησις τῆς ἀποδείξεως τῆς πληρωμῆς τοῦ τέλους.

6. Πᾶσα κλησις ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων παντός βαθμοῦ καὶ τῶν παρὰ τούτων διοριζομένων εἰσηγητῶν, μὴ συντασσομένη ἐπὶ τοῦ κατὰ νόμον ἀναλόγου σφραγιστοῦ χάρτου, συνεπάγει, κατὰ μὲν τοῦ ὑπογράψαντος αὐτὴν δικηγόρου, χρηματικὴν ποινὴν ἀπὸ 25 μέχρις 100 δραχ., κατὰ δὲ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος, ὅστις ἐνήργησε τὴν ἐπίδοσιν, προσωρινὴν παῦσιν ἐνὸς μηνός. Αἱ ποιναὶ αὗται ἐπιβάλλονται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν ἢ ἐφετῶν εἰς πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, εἴτε αὐτεπαγγέλτως εἴτε κατ' ἔγκλησιν οἰουδὴποτε τρίτου.

Νόμος ΧΙΔ' τῆς 10 Ἰουνίου 1877 περὶ τροποποιήσεως
τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου. (2)

1. Τὸ χαρτόσημον φέρει γραμμάς, ἐφ' ὧν μόνον ἐπιτρέπεται

(1) Τὸ δικαίωμα τοῦτο περιορίσθη εἰς 25 τοῖς 100 διὰ τοῦ ἀρθρου 7 τοῦ Ν. ΧΙΔ'.

(2) Ἐγκ. τῆς 26 Ἰουνίου 1877 Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν πρὸς τοὺς
Ταμίας τοῦ Κράτους. Περί ἐκτελέσεως τοῦ ΧΙΔ' περὶ χαρτ.
Ν. καὶ ΧΚ' περὶ προσθέτων δεκάτων. (1)

Ἐν τοῖς ὑπ' ἀριθ. 38 καὶ 42 φύλλοις τοῖς Ἐφ. τῆς Κυβερνήσεως τοῦ ε. ε. ἐδημοσιεύθησαν ὁ ὑπὸ στοιχ. ΧΙΔ' ἀπὸ 10 λήγοντος μηνός νόμος περὶ τροποποιήσεως τῶν νόμων περὶ χαρτ. καὶ ὁ ὑπὸ στοιχ. ΧΚ'

(1) Σημειωτέον, ὅτι ὁ Ν. ΧΚ' καταργηθεὶς ὁλοτελῶς ἀπεκλείσθη τῆς συλλογῆς ταύτης. Ὅθεν καὶ τὸ Β' μέρος τῆς ἐγκυκλίου, τὸ ἀναγόμενον εἰς τὸν ΧΚ' Νόμον.

(ΔΙΚ. ΝΟΜ. ΤΟΜ. Γ'.)

35

γραφῇ· ἐκάστη δὲ σελὶς τοῦ χαρτοσήμου περιέχει τριάκοντα

ἀπὸ 21 Ἰουνίου ε. ε. περὶ προσθέτων δεκάτων, ἐν δὲ τῇ ὑπ' ἀριθ. 43 φύλλῳ τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος τέσσαρα Β. Δ. πρὸς ἐκτελέσιν τοῦ πρώτου τῶν νόμων τούτων. Ταῦτα πάντα ἀνατυπῶντες εἰς τὸ τέλος τῆς παρούσης σῆς προσκαλούμεν νὰ προβῇτε εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν, ἐφ' ὅσον εἰς ἕκαστον ὁμῶν ἀνήκει· δίδομεν δ' ὁμῖν τὰς ἐπομένους διασαφήσεις· καὶ

Α'. Ἐπὶ τοῦ ΧΙΔ' Νόμου καὶ τῶν πρὸς ἐκτελέσιν αὐτοῦ ἐκδοθέντων Β. Διαταγμάτων.

Ἡ § 1 τοῦ ἀρθρ. 1 τοῦ νόμου περιέχει νέαν ὁλως διάταξιν καθ' ἣν τὰ φύλλα τοῦ χαρτ. φέρουσιν ἐφ' ἐκάστης σελ. γραμμὰς τριάκοντα, ἢ καὶ πλείονας, ἂν τοῦτο ἐπιτραπῇ διὰ Β. Δ. ἐπὶ μόνων δὲ τῶν γραμμῶν τούτων ἐπιτρέπεται γραφή. Τὸ δὲ ἀπὸ 24 Ἰουνίου ε. ε. Β. Δ. περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ἀρθρ. 12 τοῦ νόμου τούτου κανονίζει διὰ μὲν τοῦ 1 ἀρθρ. τὰς διαστάσεις ἐκάστου ἀκεραίου φύλλου, πλὴν τῶν ἐνσήμων ἐντύπων, διὰ δὲ τοῦ 2. τροποποιεῖν τὰ χρώματα τῶν σφραγίδων τοῦ χαρτος. προσδιοριζομένου τοῦ κυανοῦ χρώματος διὰ τὸ γενικὸν χαρτόσημον, τοῦ πρασίνου δὲ διὰ τὸ τῶν δικαστηρίων. Διὰ τοῦ 3 ἀρθρου προσδιορίζεται ἴδιον εἶδος χαρτ. πρὸς χρῆσιν τῶν δικαστικῶν κλητῆρων, διακρινόμενον ἐκ τῆς προσθέτου ἀχρωμάτου σφραγίδος, καὶ ἀπαγορεύεται ἡ χρῆσις τοῦ χαρτ. τούτου ὑπὸ ἐτέρας τινὸς ἀρχῆς· τέλος διὰ τοῦ 4 ἀρθρ. ὁρίζεται τὸ χρῶμα τῶν ἐπὶ τῶν φύλλων τοῦ χαρτ. χαραχθισομένων γραμμῶν αἵτινες δύνανται νὰ παραλειφθῶσι προσωρινῶς εἰς τὸ τῆς ἀξίας χαρτόσημον. Ἐκ τῆς § 2 τοῦ ἀρθρ. 1 τοῦ νόμου καὶ τοῦ ἀρθρ. 4 τοῦ ἀνωτέρου Β. Δ. προκύπτει ὁ σκοπὸς τῆς διατάξεως τῆς ἀνωτέρω §, ὅστις συνίσταται κυρίως εἰς εἰς τὸ νὰ μὴ περιέχῃσι τὰ ἐπὶ χαρτ. συντασσόμενα ἔγγραφα πέραν τῶν τριάκοντα στίχων κατὰ πᾶσαν σελίδα εἴτε φέρει τὸ χαρτ. τὰς γραμμὰς εἴτε οὐ. Ἐνταῦθα ὁμως δύνανται νὰ παρουσιασθῶσιν αἱ ἐπόμεναι περιπτώσεις· πρῶτον μὲν, ἂν αἱ εἰς τὸ περιθώριον τῶν ἐγγράφων γεγόμεναι προσθῇται θεωρῶνται ὡς ὑπέρβασις τῶν ὁρισμένων στίχων, δεύτερον δὲ ἂν δύναται νὰ γίνη συμψηφισμὸς μεταξὺ πλείονων στίχων μιᾶς σελίδος καὶ ὀλιγωντέρων ἐτέρας. Καὶ ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης περιπτώσεως παρατηροῦμεν ὅτι, ἐπειδὴ ὁ νόμος οὐδαμῶς ὁρίζει τι περὶ περιθωρίου, καὶ ἐπειδὴ ἐδύνατο νὰ γίνη γραφῇ καὶ ἐπ' αὐτοῦ, ἐννοεῖται, ὅτι ἂν αἱ προσθῇται αἱ ἐν τῷ περιθωρίῳ δὲν ὑπερβαίνουσι τοὺς τριάκοντα στίχους δὲν θεωρεῖται παράβασις, ἂν ὁμως ὑπερβαίνουσι τὸ ποσὸν τοῦτο, ἢ παράβασις ὀφίσταται. Ἐπὶ

γραμμᾶς ἢ καὶ πλείονας, ἐὰν τοῦτο ἐπιτραπῇ διὰ Β. Διατ. Εἰς

δὲ τῆς δευτέρας, ὅτι, ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον ἐκάστη σελὶς θεωρεῖται αὐτοτελής, δὲν ἐπιτρέπεται ὁ τοιοῦτος συμφηρισμός. Ἡ δευτέρα § τοῦ αὐτοῦ ἀρθρ. τοῦ νόμου ὁρίζει τὴν ἐπιβαλλομένην ἐν περιπτώσει παραβάσεως τῶν διατάξεων τῆς πρώτης § ποινὴν, ἣτις συνίσταται εἰς τὴν ἐπὶ τοιούτων ἐγγράφων ἐπιθέσιν ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ταμίου κινητοῦ χαρτοσήμου ἀξίας ἴσης πρὸς τὴν τοῦ χαρτοσήμου ἐφ' οὗ εἶναι συντεταγμένον τὸ ἔγγραφο καὶ οὐδὲν πλέον. Πρὸ τούτου δὲ τὸ ἔγγραφο εἶναι ἀπαράδεκτον ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων καὶ πάσης ἀρχῆς. Οἱ ταμίαι λοιπὸν διὰ προσθήκης κινητοῦ χαρτ. ὑπερ ἤθελε δαπανηθῇ, ἂν ἡ παράβασις δὲν ἐγένετο, δύνανται νὰ ἐπιστημάνωσι τὰ ἔγγραφα ταῦτα.

Διὰ τῆς § 1 τοῦ ἀρθ. 2 αἱ κλάσεις τοῦ χαρτ. περιορίζονται τῆς μὲν ἀξίας εἰς 20, τῶν δὲ ἐμπορικῶν ἐγγράφων εἰς 18 ἐνῷ κατὰ τὰ ἀρθρα 1 καὶ 2 τοῦ ΤΑΖ' νόμου τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1869 αἱ κλάσεις τοῦ χαρτ. τῆς μὲν ἀξίας εἶναι 40, τῶν δὲ ἐμπορικῶν ἐγγράφων 21. Ἐπὶ τῆς § ταύτης συνιστῶμεν τὴν προσοχὴν ὑμῶν ὡς πρὸς τὴν ἀπὸ τῆς μιᾶς κλάσεως εἰς τὴν ἑτέραν μεταβάσιν, διότι ὁ μὲν ΤΑΖ' νόμος ὥριζεν ὡς ἐν παραδείγματι, ὅτι τὸ τέλος τῆς ἀξίας ἀπὸ δραχ. 11 ἕως 100 εἶναι λεπ. 25, ἀπὸ 101 ἕως 200 εἶναι λεπ. 50, ἀπὸ 201 ἕως 300 εἶναι λεπ. 75, καὶ οὕτω καθεξῆς· ὁ δὲ νέος νόμος ὁρίζει, ὅτι ἀπὸ 10 ἕως 150 τέλος λεπ. 50, ἄνω τῶν 150 ἕως 300 (καὶ οὐχ' ἀπὸ 251 ἕως 300) δρ. 1. Ἐπομένως ἄνω τῶν 150 δρ. ἦτοι 150 δρ. καὶ λεπ. 1, ὑπόκειται εἰς τὸ τέλος τῆς ἀμέσως ἀνωτέρας κλάσεως, ἦτοι δραχ. 1 καὶ οὕτω καθεξῆς, διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου τῆς ἐκφράσεως ἐξέλιπεν ἡ πολλάκις ἐγερθεῖσα ἀμφισβήτησις περὶ τῆς κλάσεως εἰς ἣν ὑπῆγοντο αἱ ποσότητες αἱ περιέχουσαι κλάσματα δρ. καὶ εὐρισκόμεναι κατὰ τὴν διάβασιν ἀπὸ τῆς μιᾶς κλάσεως εἰς τὴν ἑτέραν, δηλαδὴ αἱ ποσότητες αἱ ἄνω μὲν τῶν δραχ. 100 ἦττον δὲ τῶν 101, αἱ ἄνω τῶν 200 ἦττον δὲ τῶν 201 καὶ καθεξῆς. Τὸ αὐτὸ παρατηρητέον καὶ ἐπὶ τοῦ χαρτοσήμου τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς λέξεως ἄνω. Ἡ § 2 τοῦ ἀρθ. 2 τοῦ νόμου ὑποβάλλει εἰς χαρτ. τάξεως λεπ. 50 τὰ κατὰ τὰς § 1, 4, 5 καὶ 6 τοῦ ἀρθ. 22 τοῦ ἀπὸ 14/26 Αὐγούστου τοῦ 1886 νόμου περὶ χαρτ. ἔγγραφα. Ἐπὶ ταύτης, ἣτις καταργεῖ τὴν κλάσιν τῶν λεπ. 25, εἶναι περιττὴ πᾶσα διασάφσις καὶ ἐπομένως παραέμπομεν ὅμᾳς εἰς τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ νόμου τοῦ 1886, ἐν αἷς κατανομάζονται τὰ ἔγγραφα περὶ ὧν πρόκειται. Διὰ τῆς § 3 τοῦ 2 ἀρθρ. τοῦ νόμου καταργοῦνται τὰ ἀρθ. 1 καὶ 2 τοῦ ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου

ἔγγραφα γεγραμμένα κατὰ παράβασιν τῆς διατάξεως ταύτης προ-

1869 ΤΑΖ' νόμου. Διὰ τῶν ἄρθρων τούτων ὠρίζοντο αἱ κλάσεις τοῦ χαρτ. ἀξίας καὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων, αἵτινες ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ δευτέρου ἄρθρου ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης εἰρήται.

Διὰ τοῦ 3 ἄρθρ. τροποποιεῖται τὸ 2 ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 30 'Ιουλίου 1873 ΥΠΔ' νόμου καὶ ὀρίζεται τὸ τέλος τοῦ χαρτ. ἀξίας τῶν ὑπερβαίνουσιν τὰς 150,000 δρ. ποσότητων εἰς δρ. 25 ἀνά πᾶσαν δεκάδα χιλιάδων, διατηρεῖται ἐπομένως ἐν ἰσχύϊ τὸ ἄρθρ. τοῦτο τοῦ ΥΠΔ' νόμου ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς εἰσπράξεως τοῦ ὑπερβάλλοντος τέλους.

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρ. 4, διὰ τοῦ ὑποίου ἐπιβάλλεται τέλος χαρτοσήμου ἀξίας ἐπὶ τῶν ἐπὶ δικαστηρίων γινομένων συμβιβασμῶν, παρατηροῦμεν, ὅτι ὑπεύθυνοι καθίστανται ἐν περιπτώσει παραβιάσεως τῆς διατάξεως ταύτης οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τοὺς συμβιβασμοὺς δικαστικοὶ ὑπάλληλοι.

Τὸ κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ νόμου ἐπὶ τῶν πινακίων τῆς ἐγγραφῆς τῶν ὑποθέσεων ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐπιτιθέμενον κινητὸν χαρτόσημον θέλει διαγραφέσθαι διὰ τῆς ἐπὶ κινητοῦ χαρτοσήμου ἐπιθέσεως τῆς σφραγίδος τοῦ δικαστηρίου, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 17 'Ιουνίου 1877 Β. Δ. περὶ διαγραφῆς τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου. Κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ χαρτ. προβλεπόμεναι ποιναὶ ἐν περιπτώσει παραβιάσεως αὐτῆς ἐπιβάλλονται ἀλληλεγγύως τῷ προέδρῳ καὶ τῷ γραμματεῖ τῶν δικαστηρίων. Ἐπομένως οἱ κύριοι πρόεδροι τῶν δικαστηρίων ἔχουσιν ἄμεσον συμφέρον νὰ ἐπιβλέπωσιν εἰς τὴν ἀκριθεὶς ἐκτέλεσιν τῆς διατάξεως ταύτης. Κατὰ τὴν § 2 τοῦ 5 ἄρθρ. εἰς τέλος χαρτοσήμου λεπ. 50 ὑποβάλλονται αἱ διασαφῆσεις καὶ αἰτήσεις ἀποταμιεύσεως, ἀναλώσεως καὶ ἀποστολῆς ἐμπορευμάτων, κατὰ δὲ τὴν § 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρ. εἰς τέλος μιᾶς δραχ. ὑποβάλλονται τὰ τελωνιακὰ δηλωτικὰ καὶ διαβατήρια καὶ αἱ εἰς τὰ τελωνεῖα διδόμεναι φορτωτικαὶ καὶ. Ἐπὶ τῶν §§ τούτων παρατηροῦμεν, ὅτι τὸ ἐπὶ τῶν διασαφῆσεων τέλος ἐπιβάλλεται ἐπὶ τοῦ μένοντος παρὰ τῷ τελωνεῖῳ ἀντιτύπου. Μὲ τοιαῦτα ἔντυπα φέροντα τὴν σφραγίδα τοῦ χαρτοσήμου θέλουσι πάχιστα ἐφοδιασθῇ τὰ ταμεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων θέλουν προμηθεύεσθαι αἱ τελωνιακαὶ ἀρχαὶ καὶ οἱ ἰδιῶται. Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ διὰ τῆς δ' § τοῦ 5 ἄρθρ. ἐπιβαλλομένου τέλους ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν σιδηροδρόμων, τῶν ἀτμοπλοίων καὶ θεάτρων, ὅπερ ἐπιβαρύνει τοὺς ὁδοιπόρους καὶ τοὺς θεατάς, παραπέμπομεν ὅμως εἰς τὸ ὑποτυπούμενον περὶ τούτων εἰδικὸν Β. Δ. τῆς 24 λήγ. μηνός. Κατὰ τὸ πρῶτον ἄρθρ. τοῦ Δ. τούτου τὸ ἐπὶ

εφαρτᾶται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ταμίου κινητὸν χαρτόσημον Ἰση

τῶν εἰσιτηρίων τῶν ἀτμοπλοίων καὶ σιδηροδρόμων ἐπιβαλλόμενον τέ-
λος, εἰσπραττόμενον ὑπὸ τῶν διευθυντῶν ἢ πρακτόρων τῶν ἡμεδαπῶν ἢ
ἀλλοδαπῶν ἐταιριῶν, ἀποδίδεται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον κατὰ δεκαπεν-
θήμερον, ἥτοι τὴν 1 καὶ 16 ἐκάστου μηνός. Ὅπου δὲν ὑπάρχει ἐδρα
ταμείου, ἢ καταβολὴ τῶν τελῶν δύναται νὰ γίνῃ καὶ εἰς τοὺς δημο-
σίους εἰσπράκτορας ἐπὶ ἐκδόσει τακτικῆς ἀποδείξεως ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν
εἰσπράξεων τῶν, καταλογίζονται δὲ ἐπὶ τοῦ Κεφ. Β'. ἀρθ. 3 τοῦ
προϋπολ. τῶν ἐσόδων τῆς οἰκείας χρήσεως. Διὰ τοῦ δευτέρου ἀρθ. τοῦ
Διατάγ. τούτου κατανομάζονται τὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν ἐξακριβοῦνται τὸ
εἰσπραχθὲν τέλος, δύνανται δὲ κατὰ τὸ τρίτον ἀρθρον οἱ ταμίαι καὶ οἱ
ὑπ' αὐτῶν πρὸς τοῦτο διοριζόμενοι Οἰκ. ὑπάλληλοι τῆς δικαιοδοσίας
τῶν νὰ ἐνεργήσωσιν ἐξέλεγξιν ἐν τοῖς γραφείοις τῶν διευθύνσεων καὶ
πρακτορείων πρὸς ἐξακριβώσιν τοῦ πληρωτέου τέλους. Ἐλπίζομεν ὅμως
ὅτι δὲν θέλει δοθῇ ποτὲ ἀφορμὴ ὑπονοίας σφετερισμοῦ τελῶν τοῦ δημο-
σίου, καταβαλλομένων ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῶν ἐταιριῶν.
Ἄλλ' ἂν που ὑποπετύχητε τοιαύτην πρόθεσιν, ἀμέσως ὀφείλετε νὰ προ-
ῶτε εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐπιβαλλομένου ὑμῖν καθήκοντος πρὸς ἐξα-
σφάλισιν τῶν συμφερόντων τοῦ δημοσίου καὶ αὐστηρὰν τιμωρίαν τοῦ
σφετεριστοῦ. Αἱ περιληπτικαὶ σημειώσεις τῶν τελῶν ἐπὶ τῶν εἰσιτη-
ρίων τῶν ἀτμοπλοϊκῶν καὶ σιδηροδρομικῶν ἐταιριῶν θέλουν συντάσσε-
σθαι κατὰ τὰ ὑποτυπούμενα ἐν τέλει ὑποδείγματα. Ὅφειλετε ἐν το-
σούτῳ νὰ καταστήσητε ἀμέσως καὶ δι' ἰδίων ὑμῶν ἐγγράφων γνωστὰς
τὰς ἀνωτέρω διατάξεις εἰς τὰς κατὰ τὴν δικαιοδοσίαν ἐκάστου ὑμῶν
Διευθύνσεις καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν τε ἡμεδαπῶν καὶ ἀλλοδαπῶν ἐται-
ριῶν καὶ καθοδηγήσητε αὐτὰς περὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐφαρμογῆς τῶν. Τὰ
ἀρθρ. 4 καὶ 5 τοῦ Δ. τούτου κανονίζουν τὸν τρόπον τῆς εἰς τὸ ταμεῖον
καταβολῆς τῶν ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων εἰς τὰς θεατρικὰς παραστάσεις ἐπι-
βαλλομένων. Ἐπειδὴ αἱ διατάξεις αὗται σκοποῦσι τὴν πρόληψιν πάσης
ὑπεκφυγῆς τοῦ τέλους, συνιστῶμεν τὴν ἀκριθεὶς αὐτῶν τήρησιν καὶ σὰς
παραγγέλλομεν νὰ διατελήτε εἰς ἄμεσον μετὰ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργά-
νων συνεννόησιν πρὸς ἐπιτήρησιν τῶν ἐπιφορτιζομένων τὴν διανομὴν τῶν
εἰσιτηρίων. Καὶ τὰ ἐκ τῶν εἰσιτηρίων τούτων εἰσπραττόμενα τέλη
θέλουν καταλογίζεσθαι ἐπίσης ἐπὶ τοῦ Κεφ. Β' ἀρθ. 3 τοῦ προϋπολογι-
σμοῦ τῶν ἐσόδων τῆς οἰκείας χρήσεως. (Σημειωτέον, ὅτι τὰ περὶ εἰσι-
τηρίων θεάτρων ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ Δ. τῆς 23 Ἰουλίου 78 καὶ
Ν. τῆς 14 Ἰουλίου 1880).

αξίας. Πρὸ τούτου δὲ εἶναι ἀπαράδεκτον τὸ ἐγγράφον ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων καὶ πάσης ἀρχῆς.

Τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ νόμου, ὅπως ἐξασφαλίση ἔτι μᾶλλον τὴν εἰσπραξίν τῶν νομίμων τελῶν τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῶν συναλλαγματικῶν ἐν γένει καὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν, ἐπιβάλλει ἀλληλεγγύως τὰς κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ποινὰς εἰς τε τοὺς ἐκδότες, τοὺς ὑποσθηγράφους, τοὺς ἀποδέκτας καὶ τοὺς κομιστὰς αὐτῶν. Ἐπὶ δὲ συναλλαγματικῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ αἱ ποιναὶ αὗται ἐπιβάλλονται μόνον εἰς τοὺς ἐν τῇ ἐσωτερικῇ ἀποδέκτας, ὑποσθηγράφους καὶ κομιστὰς ἀλληλεγγύως. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὴν εἰσπραξίν τοῦ τέλους καὶ τοῦ προστίμου κατὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν, προκειμένου τὰ ἔγγραφα ταῦτα νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὰ δικαστήρια ἢ ἀρχὴν τινα, ἤθελον προσαχθῇ εἰς τι Ταμεῖον διὰ νὰ ἐπισημανθῶσιν, οὐδεμιᾶς ὁδηγίας εἶναι ἀνάγκη. Προκειμένου ὅμως περὶ ἐπιβολῆς καὶ εἰσπραξέως τοῦ τέλους, τοῦ προστίμου καὶ τοῦ προσθέτου κατὰ τοῦ ἐκδότη προστίμου, τοῦ εἰς τὸν μηνυτὴν ἀποδιδόμενου μετὰ τὴν εἰσπραξίν, παρατηροῦμεν ὑμῖν, ὅτι τὰ τέλη καὶ τὰ πρόστιμα καταλογίζονται ὑπὸ τοῦ Ταμείου εἰς βάρος τῶν ὑποχρέων ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ τοῦ ἐγγράφου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ παράβασις.

Τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Νόμου διὰ τῆς § 1 προσδιορίζει τὴν ἀνήκουσταν εἰς τοὺς ἐπιτετραμένους τὴν λιανικὴν πώλησιν τοῦ χαρτοσήμου προμηθειαν, συνισταμένην εἰς ἐν τοῖς $\frac{1}{10}$ ὑπὸ τὴν διαστολὴν τῆς μὴ πληρωμῆς προμηθείας τινὸς ἐπὶ χαρτοσήμου τάξεως μελανῆς σφραγίδος πέραν τῆς κλάσεως μιᾶς δραχμῆς. Διὰ τῆς 2 § προσδιορίζεται τὸ εἰς τοὺς συμβολαιογράφους ἀνήκον δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ὑπ' αὐτῶν τοῖς μετρητοῖς προμηθευομένου καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν καταναλισκομένου χαρτοσήμου πρασίνης σφραγίδος, συνιστάμενον εἰς 25 τοῖς $\frac{1}{100}$. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης δὲν καταργεῖται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀπὸ 30 Ἰουλίου 1873 ΥΠΔ' νόμου, καθ' ἣν, ἐπὶ χαρτοσήμου ἀξίας πέραν τῶν δραχμῶν ἑκατὸν, τὸ εἰς τὸν συμβολαιογράφον ἀνήκον δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ὑπερβάλλοντος περιορίζεται εἰς 2 τοῖς $\frac{1}{100}$. Τοὺς ἐπιτετραμένους τὴν λιανικὴν τοῦ χαρτοσήμου πώλησιν ὑπαλλήλους, κατονομάζει τὸ κοινοποιούμενον ὑμῖν διὰ τῆς παρούσης ἐιδικῶν Δ. τῆς 24 Ἰουνίου, ὅπερ προβλέπει συνάμα καὶ περὶ τοῦ χαρτ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδεται προμῆθεια· ἐξαιροῦνται τῆς τοιαύτης προμηθείας τὸ χρησιμεῖον εἰς τὰ Δικαστήρια, τοὺς Συμβολαιογράφους καὶ τοὺς δικ. κλητῆρας. Διὰ τοῦ 2 ἄρθρ. τοῦ Δ. προσδιορίζεται ἴδιον χαρτόσημον διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν δικαστ. κλητῆρων, διακρινόμενον ἐκ τῆς προσθέτου ἀχρωμάτου σφραγι-

2. Τὸ τέλος τοῦ χαρτοσ. τῆς ἀξίας ὀρίζεται εἰς 30 κλάσεις,

δος καὶ κανονίζεται ὁ τρόπος τῆς προμηθείας αὐτοῦ τοῖς μετρητοῖς ἐπὶ τοῦ νενομισμένου δικαιώματι τῶν 50 % ὅπερ δὲν ἐμειώθη διὰ τοῦ νέου Νόμου. Ἡ λιανικὴ πώλησις τοῦ χαρτοσήμου, προμηθευομένου πάντοτε τοῖς μετρητοῖς, ἐπιτρέπεται κατὰ τὸ 3 ἄρθρ. τοῦ Δ. τούτου μόνον εἰς τοὺς ἐπομένους ὑπαλλήλους. α) εἰς τοὺς Γραμματεῖς καὶ Γραφεῖς τῶν Ταμείων, β') εἰς τοὺς Τελώνιας, ὑποτελώνιας, σταθμάρχας, ὑπελρχτάς καὶ ὑπογραμματεῖς Τελωνείων, γ') Εἰρηνοδίκας καὶ συμβολαιογράφους καὶ δ') Δημοτικούς εἰσπράκτορας. Ἐπειδὴ ἡ ἐπὶ δικαιώμασι καὶ προμηθεῖα πώλησις χαρτοσήμου ἀπαιτεῖ διατυπώσεις ἐκδόσεως γραμματίων καὶ συντάξεως ἀποδείξεων, τὸ Διάταγμα προσδιορίζει τὸν ἐλάχιστον ὅρον τῆς ἀξίας τοῦ χαρτοσήμου, τὸ ὅποιον δύνανται ν' ἀγοράζωσιν οἱ δικαιώματος ἢ προμηθείας δικαιοῦμενοι. Οἱ ἐλάχιστοι οὗτοι ὅροι εἶναι διὰ μὲν τοὺς συμβολαιογράφους χαρτ. ἀξίας δραχ. 100, διὰ δὲ τοὺς ἐπιτετραμμένους τὴν λιανικὴν πώλησιν τοῦ χαρτ. ὁρ. 50 καὶ διὰ τοὺς δικαστ. κλητῆρας δραχ. 25. Εἰς τὰ ποσὰ ταῦτα συμπεριλαμβάνονται ἢτε προμήθεια καὶ τὸ δικαίωμα, ἅτινα ἀνήκουσιν αὐτοῖς.

Τὸ ἄρθρ. 8 τοῦ Νόμου, ἐπαναλαμβάνον τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 32 τοῦ Νόμου περὶ χαρτ. τοῦ 1836 περὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ τοῦ ἀνήκοντος χαρτ. συντάξεως τῶν ἐγγράφων τῶν ὑποκειμένων εἰς τέλος, περιέχει πρόσθετον περὶ τῶν ἀντιγράφων διάταξιν. Κατὰ ταύτην ἐπὶ ἐγγράφων προσαγομένων ἐν ἀντιγράφῳ ἀπαιτεῖται ἐπίσημος βεβαίωσις, ὅτι τὰ πρωτότυπα συνετάχθησαν ἐπὶ τοῦ ἀνήκοντος χαρτοσήμου.

Διὰ τὸ εἰς τοὺς οἶκον. ἐφόρους καὶ τοὺς δήμους ἀνήκον ποσοστὸν ἐπὶ τῶν εἰσπραττομένων ἐπὶ τῶν κληρονομιῶν καὶ κληροδοσιῶν (ἄρθρ. 9 τοῦ Ν.) θέλετε συντάσσει τὰς ἀπαιτούμενας καταστάσεις, ὅπως καὶ διὰ τὰ ἀνήκοντα εἰς τοὺς εἰσπράκτορας καὶ τοὺς δήμους ποσοστὰ καὶ ὑποβάλλει ταύτας εἰς τὸ Ὑπουργεῖον· τὰ εἰς τοὺς ἐφόρους ἀποδιδόμενα ποσοστὰ ἀνήκουσιν εἰς τοὺς ἐνεργήσαντας τὴν βεβαίωσιν τοῦ τέλους καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς κατὰ τὴν εἴσπραξιν διατελοῦντας ἐν ὑπηρεσίᾳ.

Κατὰ τὸ 10 ἄρθρ. ὅπου οἱ νόμοι περὶ χαρτ. δὲν προβλέπουσιν εἰδικῶς περὶ τῆς ἐπιβλητέας ποινῆς, ὁ ταμίας ἐπιβάλλει αὐτὴν ἐξ ἀναλογίας τῶν περὶ παραβάσεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου διατάξεων.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 12, χαρτόσημον ἐπὶ πιστώσει δὲν χορηγεῖται ἐφεξῆς, καὶ ἐπειδὴ τὸ εἰς χεῖρας τῶν πιστωσίμων ἀργῶν εὑρεθσμενον κατὰ τὴν λήξιν τοῦ μηνὸς τούτου χαρτόσημον δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ μετὰ τὴν 30 Ἰουνίου, ἡ πίστωσις, ἐννοεῖται, παύει αὐτο-

τὸ δὲ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων εἰς 18, κατὰ τὸν προσηρτημένον εἰς τὸν παρόντα Νόμον πίνακα. (1) Τὰ κατὰ τὰς §§ 1, 4, 5 καὶ 6 τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ἀπὸ 14]36 Αὐγ. 1836 Νόμου περὶ χαρτοσφ. ἐγγραφα ὑπόκεινται τοῦ λοιποῦ εἰς τέλος λεπτ. 50. Τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1869 ΤΑΖ' Νόμου καταργοῦνται.

3. Τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀπὸ 30 Ἰουλίου 1873 ΥΠΔ' Νόμου εἰσπραττόμενον τέλος ἐπὶ ποσοτήτων ὑπερβαινουσῶν τὰς 400,000 δραχ. ὀρίζεται εἰς δραχ. 25 ἀνὰ πᾶσαν δεκάδα χιλιάδων ἐπὶ τοῦ ὑπερβάλλοντος ποσοῦ τῶν 150,000.

4. Οἱ ἐπὶ δικαστηρίου συμβιβασμοὶ ὑποβάλλονται εἰς χαρτόσημον ἀξίας ὥστανεὶ ἐγίνοντο ἐνώπιον συμβολαιογράφου.

5. Εἰς τέλος χαρτοσήμου ὑποβάλλονται προσέτι· α') Ἡ ἐγγραφή τῶν ὑποθέσεων εἰς τὰ πινάκια τῶν δικαστηρίων. Πρὸς τοῦτο θέλει ἐπιτίθεσθαι εἰς τὴν οἰκείαν στήλην τοῦ πινακίου κινητὸν χαρτόσημον, ἐπὶ μὲν ἐγγραφῶν εἰς τὰ Πρωτοδικεῖα δραχ. μιᾶς, ἐπὶ δὲ τῶν εἰς τὰ Ἐφετεῖα δραχ. δύο, παρὰ δὲ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ δραχ. τριῶν. Εἰς τὸ αὐτὸ τέλος ὑποβάλλεται καὶ ἡ παρὰ τῶν δικηγόρων τοῦ δημοσίου δι' ὑποθέσεις αὐτοῦ. (2) Αἱ ὑπὸ

δικαίως, καὶ ἐπομένως οἱ ἐκ πιστώσεως χαρτ. ὀφείλοντες, θέον ἢ νὰ ἐπιστρέψωσι μέχρι τέλους Ἰουλίου ε. ε. τὸ χαρτόσημον αὐτοῦσιον ἢ νὰ πληρώσωσι τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ. Ἄλλως θέλετε προδῇ ἀμελλητί εἰς τὴν αὐστηρὰν αὐτῶν καταδίωξιν, ὑποχρεουμένων καὶ εἰς πληρωμὴν τόκου ὑπερμερίας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως. Ἐπὶ τοῦ καταναλωθέντος ὑπὸ τῶν πιστωσίμων ἀρχῶν χαρτ. θέλετε κατὰ τὴν εἴσπραξιν τοῦ ἀντιτίμου ἐκπέσει τὴν ἀνήκουσαν αὐταῖς κατὰ τοὺς μέχρι τοῦδε ἰσχύοντας νόμους προμήθειαν ἢ δικαίωμα, δεχόμενοι ἀντὶ μετρητῶν τὴν προσήκουσαν ἀπόδειξιν κατὰ τὰ κεκανονισμένα.

(1) Διὰ τοῦ ταυῶν ἰσχύοντος Ν. ΑΣΕΖ' τοῦ 1885 τὸ τέλος τῆς ἀξίας ὠρίσθη ἄλλως (ἴδε τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ Ν. ΑΣΕΖ' πίνακα). Ἐπίσης διὰ τοῦ 3 ἄρθρ. τοῦ Ν. ΑΣΕΖ' ἄλλως διεαθμίσθη τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἐμπ. ἐγγράφων.

(2) Διὰ τῆς Ἑγκ. Ὑπουργ. Οἰκον. τῆς 19 Σεπτ. 1877 ἡρμηνεύθη, ὅτι δὲν προπληρόνεται τέλος ἐγγραφῆς εἰς τὸ πινάκιον ὑποθέσεων, εἰσα-

τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου προβλεπόμεναι ποιναὶ ἐπιβάλλονται ἀλληλεγγύως τῇ προέδρῳ καὶ γραμματεὶ τοῦ δικαστηρίου ἕνεκα παραβάσεως τῆς εἰρημένης διατάξεως· β') Αἱ διασαφῆσεις καὶ αἰτήσεις ἀποταμιεύσεως, ἀναγνωρίσεως καὶ ἀποστολῆς ἐμπορευμάτων, εἰς χαρτόσημον τάξεως λεπτῶν πεντήκοντα, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν ἀντιτύπων ἐκάστης· (1) γ') Τὰ τελωνιακὰ δηλωτικὰ καὶ διαδοτήρια καὶ αἱ εἰς τὰ τελωνεῖα διδόμεναι φορτωτικαί, εἰς χαρτόσημον τάξεως δραχμῆς μιᾶς· (2) δ') Τὰ εἰσι-

γομένων εἰς τὸ Δικαστήριον ὑπὸ τῶν ἐκλογικῶν ἐπιτροπῶν καὶ τῶν εἰσαγγελέων, ἅτε τῶν μὲν πρώτων ἐξαίρουμένων τῆς τοῦ χαρτοσήμου φορολογίας ὑπὸ τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, τῶν δὲ δευτέρων εἰς οὐδὲν μὴ ὑποκειμένων ἐπίσης τέλος εἰ ἀφορῶσιν εἰς προστασίαν κοινωνικῶν καὶ δημοσίων συμφερόντων, ὑποκειμένων δ' εἰς τέλη χαρτοσήμου, διὰ τῆς ἀποφάσεως μόνον ἐπιβαλλομένων, ἐν οἷς καὶ τὸ τῆς εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφῆς, εἰ ἀφορῶσιν εἰς προστασίαν συμφερόντων ἀνηλίκων ἢ διανοητικῶς πασχόντων. Διὰ δὲ τῆς Ἑγκ. τῆς 7 Φεβρ. 1881 ἀνεκοινώθη, ὅτι εἰς οὐδὲν ὡσαύτως ὑποκειμένων τέλος χαρτοσ. τῶν κατὰ τὸν Ν. ΩΟΖ' τοῦ 1880 περὶ ἀπαλλαγῆς κατατάξεως ἐν τῷ στρατῷ αἰτήσεων, πράξεων καὶ λοιπῶν ἐγγράφων, καὶ αἱ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφαὶ τῶν ἕνεκα τοῦ Ν. τούτου δικῶν εἰς οὐδὲν ὑπόκεινται τέλος.

(1-2) Ἐπιτρέπεται καὶ χρῆσις κινητοῦ χαρτοσήμου κατὰ τὸ Δ. 27 Ἰουνίου 1877 περὶ τέλους χαρτοσ. ἐπὶ τῶν ἐντύπων τῆς τελωνιακῆς ὑπηρεσίας, ἔχον ὡς ἔπεται:

1. Μέχρις οὐ παρασκευασθῶσιν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Στραγιστηρίῳ τὰ ἐν ταῖς §§ 6' καὶ γ' τοῦ ἀρθροῦ 5 τοῦ μηνσθέντος ΧΙΔ' νόμου κατονομασθέντα ἔντυπα τῆς τελωνιακῆς ὑπηρεσίας, ἐπιτρέπεται δι' αὐτὰ ἡ χρῆσις κινητοῦ χαρτοσήμου.

2. Ἐκαστος διευθύνων τελωνιακὴν ἀρχὴν καθίσταται προσωπικῶς ὑπεύθυνος ἀπέναντι τοῦ δημοσίου διὰ πᾶσαν παράδοσιν τῆς προηγουμένης διατάξεως. Μόνον ὡς πρὸς τὰς τελωνιακὰς ἀρχάς, τὰς μεμακρυσμένας τῆς ἑδρας ταμείου, καὶ ὅταν ὡς ἐκ τῶν ἀποστάσεων καὶ τοῦ ἀποκέντρου τῶν τελων. θέσεων καθίσταται ἀνέφικτος ἢ πρὸ τῆς 1 Ἰουλίου ε. ε. προμήθεια κινητοῦ χαρτοσήμου ἐπιτρέπεται προσωρινῶς εἰς αὐτὰς νὰ εἰσπράξωσι τὸ νόμιμον τέλος μετὰ τοῦ προσθέτου δεκάτου τοῖς μετρητοῖς, ἡ μὲν τελωνιακὴ ἀρχὴ τοῦ τόπου τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πλοίου ἐπὶ τῶν διασαφῆσεων, ἡ δὲ τοῦ τόπου τῆς ἀφίξεως ἐπὶ τοῦ δη-

τήρια τῶν σιδηροδρόμων καὶ ἀτμοπλοίων εἰς τέλος λεπ. πέντε, τὰ δὲ τῶν θεάτρων εἰς λεπ. δέκα, κατὰ δραχμὴν. Τὰ κλάσματα τῆς δραχμῆς θεωροῦνται ὡς ἀκεραία δραχμῇ. (1) Τὸ τέλος τοῦτο

λωτικῶν. Ἐντὸς δὲ δεκαπέντε ἡμερῶν αἱ ἀρχαὶ αὗται, προμηθευθεῖσαι κινητὸν χαρτόσημον καὶ γραμματόσημον, οφείλουσι νὰ ἐπιθέσωσιν αὐτὸ εἰς τὰ εἰρημένα ἔγγραφα.

3. Ἡ χρῆσις κινητοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ πρώτῳ ἀναφερομένων ἐντύπων ἰσχύει μόνον διὰ τὸ ἀπὸ πρώτης Ἰουλίου ε. ε. μέχρι τέλους ἰδίου μηνὸς χρονικὸν διάστημα, ἀπὸ δὲ τῆς πρώτης Αὐγ. ε. ε. ἀπαγορεύεται πᾶσα χρῆσις κινητοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἔγγράφων. (Σημειωτέον, ὅτι παρετάθη ἡ προθεσμία διὰ τοῦ Δ. 13 Αὐγ. 77 ἕως τέλους Αὐγούστου, διὰ δὲ τοῦ Δ. 26 Σεπτ. 77 ἕως τῆς 20 Ὀκτωβρίου).

4. Κατ' ἐξαίρεσιν ὡς πρὸς τὰ πλοῖα τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἐπιτρέπεται, ἵνα ἡ χρῆσις τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου ἐξακολουθεῖ καὶ μετὰ τὴν πρώτην Αὐγ. ε. ε. ὡς πρὸς τὸ διδόμενον κατὰ τὸν τελωνιακὸν νόμον δηλωτικὸν εἰσγωγῆς. Τὸ κινητὸν χαρτόσημον ἐπιτίθεται κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς καταθέσεως τοῦ δηλωτικῶν εἰς τὴν ὑγειονομικὴν ἀρχήν. Ὡσαύτως ἡ χρῆσις κινητοῦ χαρτοσήμου θέλει ἐξακολουθεῖ καὶ ἐπὶ τῶν εἰς τὰ τελωνεῖα διδομένων φορτωτικῶν. — ("Ὅρα τὰς εἰς ἐρμηνείαν τῆς περὶ φορτωτικῶν διατάξεων Ἐγκυκλίου κάτωθεν τοῦ ἐδ. ια' τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ περὶ χαρτοσ. Ν. τοῦ 36.)

(1) Δ. 24 Ἰουνίου 1877 περὶ βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τοῦ τέλους ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν ἀτμοπλοίων, σιδηροδρόμων καὶ θεάτρων.

1. Τὸ κατὰ τὸν ΧΙΔ' νόμον εἰσπραττόμενον τέλος ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν ἀτμοπλοίων καὶ σιδηροδρόμων εἰσπράττεται παρὰ τῶν διευθυντῶν ἢ πρακτόρων τῶν ἡμεδαπῶν ἢ ἀλλοδαπῶν ἐταιριῶν καὶ ἀποδίδεται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον κατὰ δεκαπενθήμερον, ἥτοι τὴν 1 καὶ 16 ἐκάστου μηνός.

2 Ὡς στοιχεῖα ἐλέγχου τῆς ἀκριβείας τῶν εἰσπραχθέντων καὶ πρὸς τὸ ταμεῖον ἀποδιδόμενων τελῶν χρησιμεύουσι διὰ μὲν τοὺς σιδηροδρόμους τὸ καθημερινὸν βιβλίον τοῦ τε ὑπευθύνου διαχειριστοῦ καὶ τῶν τὴν διανομὴν τῶν εἰσιτηρίων ἐπιτετραμμένων ὑπαλλήλων, ἐν οἷς λαμβάνουσι χώραν αἱ ἀμοιβαῖαι πιστοχρεώσεις τῶν παραδοθέντων καὶ καταναλωθέντων εἰσιτηρίων, διὰ δὲ τὰς ἀτμοπλοϊκὰς Ἐταιρίας καὶ τὰ Πρακτορεῖα ἐν γένει τὰ στελέχη τῶν ἐκδοδόμενων δι' ἐκάστην θέσιν

πληρόνεται ὑπὸ τοῦ ὁδοιπόρου καὶ τοῦ θεατοῦ, ἡ δὲ καθυστή-

εἰσιτηρίων τῶν ἐπιβατῶν. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν στοιχείων τούτων καταρτίζονται περιληπτικαὶ σημειώσεις τῶν εἰσπράξεων κατὰ τὸν παρὰ τοῦ Ὑπουργ. τῶν Οἰκονομ. δοθησόμενον τύπον, μεθ' ὧν συνοδεύουσι τὰς ἐκάστοτε παραδιδόμενας εἰσπράξεις.

3. Οἱ Ἐπαρχ. ταμίαι δύνανται ὑσάκις κρίνωσιν ἀναγκαῖον νὰ ἐνεργῶσιν ἐν ταῖς γραφεῖσι τῶν Πρακτορείων ἢ Διευθύνσεων ἐξέλεγχιν τῶν παραδοθεισῶν αὐτοῖς καταστάσεων μετὰ τῶν στοιχείων, ἐξ ὧν κατηρτίσθησαν πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀκριθείας. Πᾶσα τυχόν ἀνακαλυφθεσόμενη ὁραφὰ σημειοῦται εἰς χρέωσιν ἢ πίστει τοῦ Πρακτορείου ἢ τῆς Διευθύνσεως ἐπὶ τῆς ἰδίας καταστάσεως. Ἡ ἐξέλεγχις αὕτη δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὸ δεκαπενθήμερον χρονικὸν διάστημα, ἀλλὰ δύναται νὰ ἐπεκταθῇ καὶ περαιτέρω εἰς προηγουμένας περιόδους. Τὴν ἐξέλεγχιν ταύτην δύνανται οἱ Ταμίαι νὰ ἀναθέσωσι καὶ εἰς ἄλλας τῆς δικαιοδοσίας τῶν οἰκονομικῶν ἀρχῶν καὶ ὑπαλλήλους.

4. (Κατηργήθη διὰ τοῦ κατωτέρω καταχ. Δ. 23 Ἰουλίου 1878, ὃ πάλιν ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἀμέσως μετ' αὐτὸ καταχ. Διατ. 14 Ἰουλίου 1880).

5. (Κατηργήθη ὡσαύτως).

Μετὰ τὸ Δ. τοῦτο ἐξεδόθη ἡ ὑπὸ 7 Ἀπριλίου 1878 Ἐγκύκλ. τοῦ Ὑπουργ. τῶν Οἰκον. δι' ἧς τοῦτο παρατηρεῖ ὅτι, « διότι ὁ νόμος ΧΙΔ' δὲν καταργεῖ ῥητῶς τὸ δυνάμει τῶν προηγουμένων νόμων ἐπιβαλλόμενον τέλος ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν ἀτμοπλοίων, δὲν ἔπεται, ὅτι ἐσκόπει νὰ προσθήσῃ καὶ νέαν φορολογίαν ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων. Διότι δὲ τὸ τέλος τοῦτο ἐπιβάλλεται διὰ τοῦ νόμου εἰς τὸν ὁδοιπόρον, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ διάφορον τοῦ δυνάμει τῶν προηγουμένων νόμων ἐπιβαλλομένου, καθόσον κατὰ τὸν Ν. περὶ χαρτ. τοῦ 1836 « ἡ πληρωμὴ τοῦ τέλους τοῦ χαρτοσήμου γίνεται ἀπὸ τὸν ἔχοντα ἄμεσον καὶ πρῶτον συμφέρον » καὶ ἐπειδὴ ὁ λαμβάνων τὸ εἰσιτήριο ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἔχῃ αὐτὸ διὰ νὰ γίνῃ δεκτὸς ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ, αὐτὸς κατέβαλλε καὶ κατὰ τὸν πρῶτον νόμον τὸ τέλος μετὰ τοῦ ναύλου. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον τὴν περὶ ἐπιβολῆς τέλους χαρτ. ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων διάταξιν τοῦ ΧΙΔ' νόμου δεόν νὰ θεωρήσωμεν ἐπίσης ὡς μεταρρυθμιστικὴν τῆς κλίμακος τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου, ὅπερ εἶναι τὸ οὐσιώδες σκοπούμενον τοῦ νόμου τούτου καὶ ἐπομένως ὑποκείμενα τὰ εἰσιτήρια μόνον εἰς τὸ τέλος τὸ διὰ τοῦ νόμου τούτου ἐπιβαλλόμενον ».

ρησις τῆς εἰς τὸ δημόσιον ἀποδόσεως συνεπάγεται τὴν προσω-
πικὴν καταδίωξιν τοῦ διευθυντοῦ ἢ πράκτορος. Ὁ ἔλεγχος τῶν
ἐκδιδομένων εἰσιτηρίων κανονίζεται διὰ Β. Δ.

6. Αἱ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους περὶ χαρτοσήμου ποιναὶ
ἐπὶ συναλλαγματικῶν ἐν γένει καὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν ἐπι-

Β. Διάταγμα τῆς 23 Ἰουλίου 1878 περὶ βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως
τοῦ τέλους ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν θεάτρων καὶ σιδηροδρόμων.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ ΧΙΔ' νόμου τοῦ 1877 περὶ τρο-
ποποιήσεως τῶν νόμων περὶ χαρτ. καὶ θέλοντες νὰ κανονίσωμεν ἀκρι-
βέστερον τὰ τοῦ ἐλέγχου τῶν εἰσιτηρίων τῶν θεάτρων καὶ σιδηροδρό-
μων, προτάσει τοῦ Ἡμετ. ἐπὶ τῶν Οἰκονομ. Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν
καὶ διατάσσομεν.

1. Εἰς ἴδιον σχῆμα χάρτου ἔχοντος διάστασιν μήκους 0,10 καὶ
πλάτους 0,07 τοῦ μέτρου σφραγισθῶσιν εἰσιτήρια θεάτρου πέντε
κλάσεων, ἧτοι Α' κλάσεως λεπ. δέκα χρώματος λευκοῦ, Β' κλάσεως
λεπ. εἴκοσι χρώματος κυανοῦ, Γ' κλάσεως λεπ. τριάκοντα χρώματος
κιτρίνου, Δ' κλάσεως λεπ. τεσσαράκοντα χρώματος πρασίνου, Ε' κλά-
σεως λεπ. πενήκοντα χρώματος ὀχροῦ. (Ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ 1
ἄρθρ. τοῦ κατωτέρου καταχ. Δ. 14 Ἰουλίου 1880).

2. Τὰ σύμβολα τῶν σφραγίδων τοῦ χαρτ. ὡς ἐκανονίσθησαν διὰ τοῦ
ἀπὸ 11 Μαΐου 1843 νόμου, διατηροῦνται καὶ ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν
θεάτρων, ἀλλ' ἡ ἐγχρώματος σφραγὶς ἔσται χρώματος ἐρυθροῦ καὶ εἰς
τὸ ἄνω μὲν ἡμικύκλιον αὐτῆς χαραχθῶσιν αἱ λέξεις εἰσιτήριο
θεάτρου εἰς τὸ κάτω δὲ ἡμικύκλιον τὸ τέλος εἰς λεπτά.

3. Ἐκαστος ἐργολάβος ἢ διευθυντὴς θεάτρου, πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς
περιόδου τῶν θεατρικῶν παραστάσεων, ὑποχρεοῦται νὰ κοινοποιήσῃ εἰς
τὸ ἀρμόδιον ταμεῖον τοῦ Κράτους δῆλωσιν τοῦ θεάτρου, ἐν ᾗ δοθήσων-
ται θεατρικαὶ παραστάσεις, καὶ τῆς τιμῆς ἐκάστου εἰσιτηρίου, δύναται
δὲ νὰ προμηθεύηται παρὰ τοῦ δημοσίου ταμείου τοῖς μετρητοῖς τὰ εἰσι-
τήρια, ὧν ἔχει ἀνάγκην, οὐχὶ ὅμως κατωτέρας ἀξίας τῶν δραχ. πεν-
τήκοντα καὶ ὑποχρεοῦται νὰ τηρῇ βιβλίον, εἰς ὃ θέλει καταγράψῃ
κατὰ κλάσιν τὰ τε ἀγοραζόμενα καὶ τὰ καταναλισκόμενα εἰσιτήρια
κατὰ πᾶσαν θεατρικὴν παράστασιν καὶ ν' ἀποστελλῇ συνοπτικὴν ση-
μείωσιν ἐκ τοῦ βιβλίου τούτου εἰς τὸ ταμεῖον κατὰ μῆνα, ἢ ὅσάκις
ζητεῖ τοιαύτην τὸ Ὑπουργ. τῶν Οἰκονομικῶν ἢ ὁ ἀρμόδιος ταμίας.

βάλλονται ἀλληλεγγύως· εἷς τε τοὺς ἐκδότας, τοὺς ὀπισθογράφους.

4. Ὁ ἐργολάβος ἢ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου δὲν δύναται νὰ πωλήσῃ	
τῆς α' κλάσεως εἰσιτήρια ἐπὶ τιμῇματι ἀνωτέρῳ τῆς δραχμῆς 1,40	
τῆς β' " " " " τῶν " 2,20	
τῆς γ' " " " " τῶν " 3,30	
τῆς δ' " " " " τῶν " 4,40	
τῆς ε' " " " " τῶν " 5,50	

Ἐὰν δὲ ἡ τιμὴ ἐκάστου εἰσιτηρίου ὀρισθῇ παρ' αὐτῶν ἀνωτέρα τῶν δραχμ. 5 ἐπιτρέπεται νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς συμπλήρωσιν ἀνάλογα εἰσιτήρια ἐκ τῶν ὀρισθεῖσων πέντε κλάσεων.

5. Εἰς ἕκαστον θεάτρον, κατὰ πᾶσαν θεατρικὴν παράστασιν, τοποθετεῖται ἀνὰ εἰς ὑπαξιωματικὸς, χωροφύλαξ ἢ ἄλλος δημόσιος ὑπηρέτης καθήκον ἔχων νὰ παραλαμβάνῃ παρ' ἐκάστου θεατοῦ τὸ εἰσιτήριο, ὅπερ νὰ κόπῃ κατὰ πλάτος εἰς δύο τεμάχια, ἐξ ὧν τὸ μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ νὰ ἐπιστρέφῃ τῷ θεατῇ, τὸ δὲ πρὸς τὰ ἀριστερὰ νὰ βίβῃ εἰς κάλπην, ἣν θέλει δώσει αὐτῷ παρεσκευασμένην ἐπὶ τούτῳ ὁ ἀρμοδίος ταμίας μετὰ τῆς διοικητικῆς, ἀστυνομικῆς ἢ στρατιωτικῆς ἀρχῆς. Ἡ κάλπη αὕτη παραδίδεται κατὰ μῆνα ἢ ὡσάκις ζητεῖται τῷ ἀρμοδίῳ ταμίᾳ ὀφείλοντι, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τῆς διοικητικῆς ἢ ἀστυνομικῆς ἀρχῆς ἢ τοῦ προϊσταμένου τῆς χωροφυλακῆς, νὰ καταριθμῇ καὶ καταστρέφῃ τὰ ἐν αὐτῇ τεμάχια εἰσιτηρίων, νὰ παραδίδῃ δὲ αὐτοῖς ἐσφραγισμένην τὴν κάλπην τῷ ὀρισθεῖσμένῳ ὑπαξιωματικῷ, χωροφύλακι, ἢ δημοσίῳ ὑπηρέτῃ, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἐναπόθεσιν ἄλλων τεμαχίων εἰσιτηρίων. (Σημειωτέον, ὅτι ἐτροποποιήθη διὰ τῶν ἀρθρῶν 3, 4 καὶ 5 τοῦ κατωτέρω καταχωριζομένου Δ. 14 Ἰουλίου 1880). Ὁ ἐπὶ τῆς παραλαβῆς τῶν εἰσιτηρίων ὀφείλει νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ τὴν ἐν τῷ θεάτρῳ εἴσοδον θεατῇ τινι, χωρὶς προηγουμένως νὰ παραλάβῃ τὸ εἰσιτήριο.

6. Οἷονδήποτε εἰσιτήριο θεάτρου, εἴτε λόγῳ εἰσόδου, εἴτε λόγῳ καθίσματος, ἐν ἀσφαγίστῳ χάρτῃ ἐκδοδόμενον, κατάσχεται, τιμωρεῖται δὲ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους καὶ ὁ κομιστὴς τοῦ τοιούτου εἰσιτηρίου καὶ ὁ διευθυντὴς ἢ ὁ ἐργολάβος τοῦ θεάτρου. Τὰ αὐτὰ ἐφαρμόζονται καὶ ὅταν τὰ εἰσιτήρια ἤθελον πωληθῇ κατὰ παράβασιν τοῦ ἀρθρ. 4 τοῦ Δ. τούτου.

7-9. (Κατηργήθησαν διὰ τοῦ Δ. 21 Δεκ. 1878, ὁ ἰδὲ κατωτέρω).

10. Αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 6 ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν σιδηροδρόμων.

φους, τοὺς ἀποδέκτας καὶ τοὺς κοιμιστάς αὐτῶν. Ἐπὶ συναλ-

11. Τὰ περὶ διαχειρίσεως τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου διατεταγμένα ἰσχύουσι καὶ διὰ τὴν διαχείρισιν τῶν εισιτηρίων τῶν θεάτρων καὶ σιδηροδρόμων.

12. Αἱ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὁρισθόσμεναι ἀρχαὶ ὀφείλουσι νὰ ἐπιτηρώσι καὶ βεβαιώσι τὰς παραβάσεις τῶν νόμων καὶ τοῦ Διατάγματος τούτου, ὡς πρὸς τὰ εισιτήρια τῶν θεάτρων καὶ σιδηροδρόμων, διὰ νὰ ἐπιβάλλωνται ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων δικαστηρίων ἢ ἄλλων ἀρχῶν αἱ ἐπὶ παραβάσεις τῶν κειμένων νόμων ὀριζόμεναι ποιναί.

13. Αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρ. 1, 2 καὶ 3 τοῦ ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1877 Β. Δ. διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ διὰ τὴν βεβαίωσιν καὶ εἰσπραξιν τῶν τελῶν ἐπὶ τῶν εισιτηρίων τῶν ἀτμοπλοίων καὶ διὰ τὴν ἐξέλεγχιν, ἣν δύνανται νὰ ἐνεργώσιν οἱ ταμίαι ἢ οἱ ἐντολεῖς αὐτῶν εἰς τὰ γραφεῖα, διευθύνσεις ἢ πρακτορεῖα τῶν σιδηροδρόμων, καταργοῦνται δὲ αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρ. 4 καὶ 5 τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος.

Β. Δ. τῆς 21 Δεκεμβρίου 1878. Περὶ τῆς εἰσπράξεως καὶ τῆς εἰς τὸ δημόσιον ἀποδόσεως τῶν ἐπὶ τῶν εισιτηρίων τῶν σιδηροδρόμων ἐπιβαλλομένων τελῶν.

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρ. 5 ἐδ. δ'. καὶ 12 τοῦ ἀπὸ 10 Ἰουνίου 1877 ΧΙΔ' νόμου περὶ τροποποιήσεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου, καὶ τὰ ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1877 καὶ ἀπὸ 23 Ἰουλίου καὶ 29 Σεπτεμβρίου ε. ε. Β. Δ. περὶ εἰσπράξεως τῶν ἐπὶ τῶν εισιτηρίων τῶν ἀτμοπλοίων, σιδηροδρόμων καὶ θεάτρων ἐπιβαλλομένων τελῶν, προτάσει τοῦ Ἡμ. ἐπὶ τῶν Οἰκονομ. Ὑπουργοῦ ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν.

1. Αἱ διατάξεις τοῦ ἀπὸ 23 Ἰουλίου ε. ε. Β. Δ. περὶ βεβαίωσης καὶ εἰσπράξεως τοῦ ἐπὶ τῶν εισιτηρίων τῶν θεάτρων καὶ τῶν σιδηροδρόμων τέλους χαρτοσήμου, καθ' ὅσον ἀνάγονται εἰς τὴν διὰ σπασμάτων εισιτηρίων εἰσπραξιν τῶν ἐπὶ τῶν εισιτηρίων τῶν σιδηροδρόμων ἐπιβαλλομένων τελῶν χαρτοσήμου, καὶ ἰδίως τὰ ἀρθρα 7, 8 καὶ 9, ἀκυροῦνται.

2. Ἡ βεβαίωσις καὶ εἰσπραξις τῶν ἐπὶ τῶν εισιτηρίων τῶν σιδηροδρόμων ἐπιβαλλομένων τελῶν, θέλει ἐξακολουθεῖ ἐνεργουμένη κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1877 Β. Δ. περὶ βεβαίωσης καὶ εἰσπράξεως τοῦ τέλους ἐπὶ τῶν εισιτηρίων τῶν σιδηροδρόμων κλ.

3. Ἐπιθεώρησιν τῶν βιβλίων καὶ λοιπῶν στοιχείων ἐν ταῖς γραφείοις τῶν διευθύνσεων ἢ πρακτορείων τῶν ἀτμοπλοικῶν καὶ σιδηροδρο-

λαγματικῶν δὲ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, αἱ ποιεῖναι ἐπιβάλλονται εἰς

μικρῶν ἐταιριῶν, πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀκριθείας τῶν εἰσπρακτέων, εἰσπραχθέντων καὶ ἀποδοτέων τῇ δημοσίῳ τελῶν ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν ἀτμοπλοίων καὶ σιδηροδρόμων, δύνανται νὰ ἐνεργήσωσι, πρὸς τοῖς ἐν τῷ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 24 'Ιουνίου Β. Δ. ἀναφερομένοις ταμίαις καὶ ἄλλοις οἰκονομικοῖς ὑπαλλήλοις, καὶ πᾶς ἕτερος ὑπάλληλος εἰδικῶς πρὸς τοῦτο ἐπιφορτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομ. Ὑπουργοῦ.

Ν. Ψ'Θ' τῆς 28 Μαρτίου 1880 περὶ τέλους χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν θεάτρων, ᾠδικῶν καφενείων, συναυλιῶν καὶ χορῶν.

1. Διευθύνται ἡ ἐργολάβος θεάτρων, οἱ ἔχοντες τὴν εἴσοδον αὐτῶν διατετιμημένην καὶ ἰδίαν πληρωμὴν καθίσματος λαμβάνοντες ὑπόκεινται δι' ἀμφοτέρα ὁμοῦ εἰς τέλος χαρτ. 10 λεπτ. κατὰ δραχμὴν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 ἐδ. θ' τοῦ ΧΙΔ' νόμου τοῦ 1877. Εἰς τὸν αὐτὸν δὲ φθρον ὑπόκεινται καὶ ἂν τὴν εἴσοδον ἔχωσιν ἐλευθέραν, μόνον δὲ τὸ κάθισμα διατετιμημένον.

2. Διευθύνται ἡ ἐργολάβος θεάτρων ἡ ᾠδικῶν καφενείων, (1) ἐλευθέραν ἔχοντες τὴν εἴσοδον αὐτῶν καὶ μηδὲν ἐκ τοῦ καθίσματος εἰσπράττοντες, ὑπόκεινται εἰς φορολογίαν δέκα λεπτ. κατὰ θεατὴν καὶ ὑποχρεοῦνται εἰς προμήθειαν ἐνσήμων εἰσιτηρίων.

3. Μουσικαὶ συναυλίαι καὶ χοροί, δι' οὓς εἰσπράττεται ἀπὸ τοὺς διευθύνοντας αὐτοὺς δικαίωμα εἰσόδου, ἐξομοιοῦνται πρὸς θεάτρα ὡς πρὸς τὸν φθρον τῶν εἰσιτηρίων κατὰ τὸ ἄρθρ. 1^{ον} τοῦ παρόντος.

4. Ἀπαλλάσσονται παντὸς τέλους αἱ θεατρικαὶ παραστάσεις, αἱ μουσικαὶ συναυλίαι καὶ οἱ χοροί, ὅταν δίδωνται χάριν φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ.

5. Διευθύνται ἡ ἐργολάβος θεάτρων, ᾠδικῶν καφενείων καὶ τῶν διὰ τοῦ ἄρθρ. 3 πρὸς θεάτρα ἐξομοιουμένων συναυλιῶν καὶ χορῶν παραλείποντες τὴν διὰ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 23 'Ιουλίου 1878 Β. Δ. ὀριζομένην πρὸς τὸν ἀρμόδιον ταμίαν δηλῶσιν, τιμωροῦνται δι' ἡτιολογημένης ἀποφάσεως τοῦ ταμίου μὲ τὸ πενταπλοῦν τοῦ ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων φόρου καὶ μὲ πρόστιμον 100—200 δραχμῶν,

6. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ταμίου ἐπιτρέπεται ἔφσεις ἐντὸς 24

(1) Διὰ τῆς ἀπὸ 8 'Ιουνίου 1881 ἀποφ. αὐτοῦ τοῦ Ὑπ. τῶν Οἰκον. ἀπεφάνετο, ὅτι εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ᾠδικῶν καφενείων ὑπάγονται καὶ τὰ ἐν οἷς ἤχεϊ ἐνόργανος μόνον καὶ οὐχὶ φωνητικὴ μουσικὴ.

τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἀποδέκταις, ὀπισθογράφους καὶ κομιστάς

ἡμερῶν ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἀπευθυνομένη, τὸ δὲ Ὑπουργεῖον τότε μόνον ἀποφαίνεται ἐπ' αὐτῆς, ὅταν ὁ ἐκκαλῶν προσαγῇ γραμμάτιον, δηλοῦν ὅτι κατετέθη ἐπὶ παρακαταθήκῃ εἰς τὸ Δημόσιον ταμεῖον τὸ ἀπλοῦν ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τέλος, τὸ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ταμίου ὑπολογισθέν· ἄλλως δὲ ἡ ἔφεσις ἀπορρίπτεται καὶ ἡ τοῦ ταμίου ἀπόφασις καθίσταται ὀριστική.

7. Ἐν περαιωσεί, καθ' ἣν ἐργολάβος ἢ διευθυντὴς θεάτρου, ἢ ᾧδικοῦ καφενείου, ἢ ὁ διευθύνων συναυλίας καὶ χοροὺς πρὸς θεάτρα, ὡς ἀνωτέρω, διὰ τὴν φορολογίαν τῶν εἰσιτηρίων ἐξομοιουμένους, δὲν συν-εμορφώθῃ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου, ὁ κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀπὸ 23 Ἰουλίου 1878 Β. Δ. τοποθετούμενος εἰς ἑκάστον θεάτρον ὑπαξιωματικὸς, χωροφύλαξ, ἢ ἄλλος δημόσιος ὑπηρέτης, δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν παράστασιν.

8. Διὰ Β. Δ. θέλουσιν ὀρισθῇ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ παρ. νόμου.

Β. Δ. τῆς 14 Ἰουλίου 1880 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ Ν. Ψ'Θ' περὶ χαρτ. ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν Θεάτρων.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρ. 8 τοῦ ἀπὸ 28 Μαρτίου ε. ε. Ψ'Θ' νόμου, τῇ προτάσει τοῦ Ἡμ. ἐπὶ τῶν Οἰκονομ. Ὑπουργοῦ ἀπεφασίσαντες καὶ διατάσσομεν.

1. Εἰς ἴδιον σχῆμα χαρτοῦ, ἔχοντος διάστασιν μήκους 0,20, καὶ πλάτους 0,08 τοῦ μέτρου θέλουσιν ἐκτυπωθῇ ἐν τριπλοτύπῳ εἰσιτήρια θεάτρου πέντε κλάσεων, κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 23 Ἰουλίου Β. Δ., ἅτινα κατόπιν σφραγισθῇσονται ἐν τῷ Ἐθνικῷ Σφραγιστηρίῳ οὕτως ὥστε ἐν τῷ μεσαίῳ τετραγώνῳ νὰ πίπτῃ ἡ ἐρυθρὰ σφραγίς, ἡ φέρουσα τὸ τέλος, καὶ ἐν τῷ ἀριστερῷ ἢ ἀγρώματι, τὸ δὲ δεξιὸν τετραγώνον θέλει χρησιμεύει εἰς τὸν ἐργολάβον τοῦ θεάτρου ὡς στέλεχος.

2. Τὰ ἐντυπα ταῦτα καὶ ἔνσημα εἰσιτήρια ἀγοραζόμενα ἀπὸ τοὺς ἐργολάβους ἢ διευθυντάς τῶν θεάτρων συμπληροῦνται κατὰ τὰ κενὰ μέρη, ὑπογράφονται παρ' αὐτῶν ἢ καὶ διὰ τοῦ σφραγιστηρὸς τῶν καὶ πωλοῦνται εἰς τοὺς θεατὰς ἀποκοπόμενα ἐκ τοῦ ὡς ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἄρθρῳ στελέχους.

3. Ὁ κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀπὸ 23 Ἰουλίου 1878 Β. Δ. τοποθετούμενος εἰς ἑκάστον θεάτρον ὑπαξιωματικὸς χωροφύλαξ ἢ ἄλλος δημόσιος ὑπηρέτης, παραλαμβάνων παρ' ἑκάστου θεατοῦ τὸ ὡς ἀνωτέρω εἰσιτήριον, κόπτει αὐτὸ κατὰ πλάτος εἰς δύο μέρη, ἐξ ὧν τὸ μὲν φέρον

ἀλληλεγγύως. Οἱ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐκδόνται καὶ ὀπισθογράφοι

τὴν ἀχρώματον σφραγίδα ἐπιστρέφει τῷ θεατῇ, τὸ δὲ φέρον τὴν ἐγγνώματον ῥίπτει εἰς τὴν κεκανονισμένην κάλπην.

4. Ἡ κάλπη αὕτη, κομιζομένη κατὰ πᾶσαν πρῶταν εἰς τὸ Ταμεῖον ὑπὸ τῶν ὡς ἀνωτέρω ἀρμοδίων, ἀποσφραγίζεται καὶ ἐνεργοῦνται κατόπιν τὰ διὰ τοῦ ἀρθρ. 5 τοῦ Β. Δ. τῆς 23 Ἰουλίου ὀριζόμενα. Κατὰ τὴν ἀποσφράγισιν τῆς κάλπης δύναται ἐὰν θέλῃ νὰ παρίσταται αὐτοπροσώπως ἢ καὶ δι' ἀντιπροσώπου καὶ ὁ διευθυντὴς ἢ ἐργολάβος τοῦ θεάτρου καὶ λαμβάνη σημείωσιν.

5. Ὁ ἐπὶ τῆς παραλαβῆς τῶν εἰσιτηρίων ὀφείλει νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ τὴν ἐν τῷ θεάτρῳ εἰσόδον θεατῇ τινι, χωρὶς προηγουμένως νὰ παραλάβῃ τὸ εἰσιτήριο. Ἐν ἣ δὲ περιπτώσει ὁ διευθυντὴς ἢ ἐργολάβος τοῦ θεάτρου χορηγεῖ εἰς θεατὴν τινὰ ἐπὶ πληρωμῇ ἢ δωρεάν ἴδια εἰσιτήρια δι' ὅλην τὴν θεατρικὴν περίοδον ἢ διὰ πλείονας τῆς μιᾶς παραστάσεως (Abonne) ὀφείλει νὰ χορηγῇ αὐτῷ συνάμα καὶ ἀνάλογα ἐκ τῶν ὡς ἀνωτέρω ἐνσήμων εἰσιτηρίων, ἵνα οὗτος κατὰ πᾶσαν παράστασιν διδῇ ἀνά ἓν ἐξ αὐτῶν κατὰ τὴν εἰς τὸ θέατρον εἰσόδον του.

6. Ὁ ἐργολάβος ἢ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου ὀφείλει εἰς τοὺς ἐξερχομένους θεατὰς διαρκούσης τῆς παραστάσεως ἢ κατὰ τὰ διαλείμματα αὐτῆς νὰ χορηγῇ ἀντεισιτήρια (contre-marque), δυνάμει τῶν ὑποίων οὔτοι θέλουσιν ἐπανάρχεσθαι εἰς τὸ θέατρον.

7. Καθ' ἣν περίπτωσιν τὰ ἐν τινι θεάτρῳ καθίσματα ἔχουσι χωριστὴν ἀπὸ τὴν εἴσοδον διατίμησιν ὁ φόρος τελεῖται κατὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ δικαιώματος τῆς εἰσόδου, ἐκδιδομένων διὰ τοῦτο τῶν εἰσιτηρίων ἐπὶ τοῦ ἀρμοδίου χαρτοσήμου, τοῦ ἀναλογούντος ἐπὶ τοῦ ἀντιτίμου τῆς τε εἰσόδου καὶ τοῦ καθίσματος.

8. Μετὰ τὸ τέλος τῆς θεατρικῆς περιόδου ὁ ἐργολάβος, ἐὰν ἐπερίσσευσαν αὐτῷ εἰσιτήρια, ἐφ' ὧν οὐδεμία φαίνεται χρῆσις, δύναται νὰ ἐπιστρέψῃ ταῦτα εἰς τὸ Ταμεῖον καὶ λάβῃ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν ἢ διὰ μετρητῶν ἢ δι' ἄλλου τῆς ἐκλογῆς του χαρτοσήμου. (Σημειωτέον, ὅτι δι' ἐγκυκλίου τῆς 25 Μαΐου 1881 τὸ Ὑπουργ. Οἰκονομ. ἐγνώρισε ταῖς ταμίαις, ὅτι, ὡσάκις προσάγονται αὐτοῖς πρὸς ἀνταλλαγὴν θεατρικὰ εἰσιτήρια, ὀφείλουσι νὰ ἐνεργῶσιν αὐτὴν διὰ μετρητῶν, ἐκδίδοντες ἀκολούθως τακτικὸν διπλότυπον παραλαβῆς χαρτοσ. διὰ τὰ οὕτως ἀνταλλάσσόμενα εἰσιτήρια καὶ ὑποβάλλοντες αὐτὸ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον μετὰ τῆς προσηκούσης καταστάσεως καὶ τῆς ἀποδείξεως τοῦ λαβόντος τὰ χρήματα θεατρῶνου πρὸς ἐκδοσιν τοῦ ἀπαιτούμενου εἰς πίστωσιν αὐτῶν χρηματικοῦ ἐντάλματος).

τιμωροῦνται προσέτι καὶ μὲ πρόστιμον δραχμῶν διακοσίων ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ταμίου. Τὸ πρόστιμον τοῦτο ἀποδίδεται εἰς τὸν καταγγείλαντα μετὰ τὴν εἴσπραξιν αὐτοῦ. (1)

7. Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀπὸ 15]27 Ἀπριλίου 1843 Β. Διατάγματος προμήθεια ὑπὲρ τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν λιανικὴν πώλησιν τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ὑπαλλήλων ὀρίζεται εἰς ἓν τοῖς $\frac{1}{10}$. Ἐπὶ χαρτοσ. δὲ τάξεως μελανῆς σφραγίδος πέραν τῆς κλάσεως μιᾶς δραχ. οὐδεμία χορηγεῖται προμήθεια. (2) Τὸ κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ ΥΠΔ' νόμου τοῦ 1873 δικαίωμα τῶν συμβολαιογράφων ὀρίζεται εἰς 25 τοῖς $\frac{1}{10}$ ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν συμβολαιογράφων ἐν ἐκάστη περιφερεῖα πρωτοδικείου θέλει ὀρισθῇ διὰ Β. Δ. κατὰ τὰ ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 167 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, ὑπ' ὃψιν πάντοτε λαμβανομένων ὑπὸ τῶν δικαστηρίων εἰς τὰς γνωμοδοτήσεις αὐτῶν περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συμβολαιογράφων τοῦ ποσοῦ τοῦ καταναλωθέντος ἐπὶ δικαιώματι χαρτοσήμου κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν· ἐν ἀνάγκῃ δέ, τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τῶν ἀποστάσεων.

8. Τὰ κατὰ νόμον εἰς χαρτόσημον ὑπαγόμενα ἰδιωτικὰ ἔγγραφα εἰσιν ἀπαράδεκτα ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων καὶ πάσης ἀρχῆς, ἐὰν δὲν ἐγγράφησαν ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου χαρτοσήμου ἢ δὲν ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ νόμιμον πρόστιμον· προσαγο-

9. Ἐργολάβος ἢ διευθυντὴς θεάτρου, παραβάτης ἀποδεικνύμενος τοῦ παρόντος Διατ., τιμωρεῖται δυνάμει τῶν ἄρθρ. 5 καὶ 7 τοῦ Ψ'ζΘ' Ν. τῆς 28 Μαρτίου 1880.

10. Αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ ἀπὸ 23 Ἰουλίου 1878 Β. Δ. αἱ ἀντιθαίνουσαι εἰς τὸ παρὸν καταργοῦνται.

11. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Διατ. ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς 1 Αὐγ. 1880.

(1) Σημειωτέον, ὅτι ὡς πρὸς τὸ πρόστιμον ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Ν. ΩΙΓ', ἐπιβάλλοντος πρόστιμον 25 δραχ. εἰς πάντας τοὺς ἐκδότας, ὀπισθογράφους καὶ κατόχους συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν, καὶ τὴν ποινὴν τῆς ἀπωλείας τῆς ιδιότητος τοῦ ἐμπορικοῦ ἐγγράφου.

(2) Ἐπὶ κινητοῦ χαρτοσ. τάξεως καὶ πέραν τῆς δραχμῆς δίδεται προμήθεια κατ' ἄρθρ. 1 τοῦ Β. Δ. 24 Ἰουνίου 1877, ὁ ἰδὲ ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 11 παρόντος Νόμου.

μένων δὲ ἐν ἀντιγράφῳ, ἀπαιτεῖται βεβαιώσεις ἐπίσημοι, ὅτι τὰ πρωτότυπα ἐγράφησαν ἐπὶ τοῦ ἀνήκοντος κατὰ νόμον χαρτος. ἢ ὑπεβλήθησαν εἰς πρίστιμον· ἐλλείψει τοιαύτης βεβαιώσεως, τὰ προσαγόμενα ἀντίγραφα ὑποβάλλονται εἰς ἀμφότερα.

9. Ἐπὶ τῶν εἰσπραττομένων τελῶν ἐν γένει ἐπὶ κληρονομιῶν καὶ κληροδοσιῶν παραχωρεῖται ποσοστὸν εἰς μὲν τοὺς οἰκονομικοὺς ἐφόρους 3 τοῖς $\%$, εἰς δὲ τοὺς δήμους, ὅπου σταθερῶς διέμενεν ὁ ἀποδιώσας, 10 τοῖς $\%$. (1)

10. Ὅπου οἱ Νόμοι περὶ χαρτος. δὲν ὀρίζουσι ῥητῶς περὶ τῆς ἐπιβλητέας ποινῆς, αὕτη ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸν ἀρμοδίαν ταμίαν κατὰ τὰς γενικὰς περὶ παραβάσεως τοῦ Νόμου περὶ χαρτοσήμου διατάξεις.

11. Οἱ ὑπάλληλοι, εἰς οὓς ἐπιτρέπεται ἡ λιανικὴ πώλησις χαρτος. ἐπὶ προμηθεῖα ὀρίζονται διὰ Β. Δ. (2) Χαρτόσημον ἐπὶ πιστώσει δὲν χρησιμεύεται.

(1) Ἴδε ὁμοίως καὶ Ν. ΩΙΔ' ὑπὸ τὸν Ν. ΡΙΓ'.

(2) Διάταγμα τῆς 24 Ἰουνίου 1877 περὶ τῆς ἐπὶ δικαιώματι καὶ προμηθείᾳ πωλήσεως τοῦ χαρτοσήμου.

1. (Ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἀμέσως κατωτέρου καταχωριζομένου Δ. 24 Αὐγούστου 1882).

2. Ἐπὶ τῷ κατὰ νόμον δικαιώματι τῶν 25 τοῖς $\%$ οἱ συμβολαιογράφοι προμηθεύονται ἀπὸ τὰ Ἐπαρχ. Ταμεῖα μόνον τὰ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν χαρτόσημον πρασίνης σφραγίδος, τὸ ἀνγκασιῶν δὲ τοῖς δικαστικοῖς κλητῆρσιν, οἵτινες δικαιοῦνται εἰς δικαίωμα 50 τοῖς $\%$, χορηγεῖται ἀπὸ τὰ Ταμεῖα ἐπὶ ἀποδείξεσι τῶν ἰδίων κλητῆρων, τεθεωρημέναις ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου ἐνασκοῦσι τὰ καθήκοντά των. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ προμηθεύονται ἐκάστοτε χαρτόσημον ὀλιγωτέρας ἀξίας οἱ μὲν συμβολαιογράφοι δραχ. 100, οἱ δὲ δικαστικοὶ κλητῆρες δραχ. 25.

3. Ὑπάλληλοι, εἰς οὓς μόνον ἐπιτρέπεται ἡ λιανικὴ ἐπὶ προμηθείᾳ πώλησις τοῦ χαρτοσήμου, ὀρίζονται οἱ ἑξῆς:—α' Γραμματεῖς καὶ γραφεῖς ταμείων—β' Τελῶναι, ὑποτελῶναι, σταθμάρχαι, ὑπελεγκταὶ καὶ ὑπογραμματεῖς τελωνείων—γ' Εἰρηνοδίκαι καὶ συμβολαιογράφοι—δ' Δημοτικοὶ εἰσπράκτορες. Ἡ ἀξία τοῦ χαρτοσήμου, ὅπου δύνανται οὗτοι νὰγοράζωσιν ἐκάστοτε, δὲν δύναται νὰ ᾖ μικροτέρα τῶν δρ. 50. (Ὅρα κατωτέρω καὶ 2 ἄρθρον Δ. 24 Αὐγούστου 1882).

12. Ὁ παρὼν Νόμος ἐφαρμόζεται ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1877, πᾶσα δὲ διάταξις ἀντικειμένη εἰς αὐτὸν ἀκυροῦται. Διὰ Β. δὲ Διατ. θέλουσι κανονισθῇ τὰ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ παρόντος Νόμου. Ὡσαύτως διὰ Β. Δ. κανονίζεται πᾶσα κατὰ καιροῦ μεταρρύθμισις ἀναγομένη εἰς τὰ σύμβολα, τὸ σχῆμα καὶ λοιπὰ συστατικὰ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ἐν γένει. (1)

Δ. τῆς 24 Αὐγούστου 1882 περὶ πωλήσεως χαρτοσήμου λιανικῶς.

1. Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1877 Β. Διατ. περὶ τῆς ἐπὶ δικαιώματι καὶ προμηθείᾳ πωλήσεως τοῦ χαρτοσήμου τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς. Ἐπιτρέπεται νὰ πωλῇται λιανικῶς ἐπὶ ἀπολαυτῇ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ΧΙΔ' νόμου ἀμοιβῆς 1 % , λόγῳ προμηθείας, τὸ ἐξῆς χαρτόσημον. α') Ἐκ τοῦ κοινοῦ χαρτοσήμου κυανῆς σφραγίδος ἀξίας λεπτῶν 50 μέχρι δραχμῶν 5, καὶ τάξεως λεπτῶν 50 καὶ δραχμῆς. β') Ἐκ τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου ἀξίας καὶ τάξεως λεπτῶν 50 μέχρι δραχμῶν 10.

2. Πλὴν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ αὐτοῦ Διατ. ἀναφερομένων ὑπαλλήλων ἐπιτρέπεται ἡ λιανικὴ πώλησις ἐπὶ ἀποδόσει 1 % λόγῳ προμηθείας καὶ εἰς τοὺς ἐξῆς ὑπαλλήλους. α') εἰς ἐπιστάτας καὶ ὑπεπιστάτας ταχυδρομείων. β') εἰς γραμματεῖς πολυμελῶν δικαστηρίων γ') εἰς γραμματεῖς εἰρηνοδικείων καὶ πταισματοδικείων.

(1) Β. Διάταγμα τῆς 24 Ἰουνίου 1877 περὶ τοῦ σχήματος, τῶν διαστάσεων καὶ τῶν συμβόλων τοῦ χαρτοσήμου.

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρ. 12 τοῦ ΧΙΔ' νόμου τῆς 10 Ἰουνίου ε. ε. περὶ τροποποιήσεως τῶν νόμων περὶ χαρτ. προτάσει τοῦ Ἡμετ. ἐπὶ τῶν Οἰκον. Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν.

1. Ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1877 αἱ διαστάσεις τοῦ χαρτοσήμου εἰς ἀκέραιον φύλλον, πλὴν τῶν ἐνσήμων ἐντύπων, προσδιορίζονται μήκους 0,300 μέτρου, πλάτους 0,406 μέτρου.

2. Τὰ σύμβολα τῶν σφραγίδων τοῦ χαρτοσήμου ἐν γένει, πλὴν τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ μνησθέντος νόμου ἐπιβαλλομένων τροποποιήσεων ὡς πρὸς τὸ τέλος καὶ τὰς ποσότητας, διατηροῦνται ὡς ἐκανονίσθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 14 Μαρτίου 1843 νόμου. Τροποποιοῦνται δὲ μόνον αἱ ἐγχρώματοι σφραγίδες ὡς ἐξῆς. Ἐπὶ μὲν τοῦ χαρτοσήμου γενικοῦ ἡ σφραγὶς θέλει εἶσθαι χρώματος κυανοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ τῶν δικαστηρίων χρώματος πρασίνου.

3. Τὸ χαρτ. τάξεως δικαστηρίων μιᾶς δραχμῆς, ὅπερ προὐρίσται εἰς χρῆσιν τῶν δικαστικῶν κλητῆρων θέλει φέρεи καὶ δευτέραν ἀχρώματον

Ν. Ψ¹Θ' τῆς 28 Μαρτίου 1880 περὶ τέλους χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν θεάτρων, ψῶδικῶν καφετειῶν, συναυλιῶν καὶ χορῶν.

(Ὁ Νόμος οὗτος κατεχωρίσθη κάτωθεν τοῦ 5 ἄρθρου τοῦ Ν. ΧΙΔ' ἐν σελ. 559).

Νόμος ΩΙΔ' τῆς 18 Ἀπριλίου 1880 περὶ τροποποιήσεως τῶν ἄρθρων 3 καὶ 4 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τῆς 18 Δεκεμβρίου 1865.

(Ὁ Νόμος οὗτος κατεχωρίσθη κάτωθεν τοῦ Νόμου ΡΙΣ' ἐν σελ. 503).

Νόμος ΩΙΣ' τῆς 18 Ἀπριλίου 1880 περὶ ἐπιβολῆς τέλους χαρτοσήμου ἐπὶ παντός λογαριασμοῦ ἢ ἀποδείξεως ἐμπορικῶν ἑταιριῶν καὶ παντός ἐπιτηδεύματός. (1)

1. Πᾶς λογαριασμός ἢ ἀπόδειξις, ἐκδιδόμενος ὑπὸ ἐμπορικῶν

σφραγίδα δεξιόθεν πρὸς τὰ ἄνω τῆς πρώτης σελίδος. Τοῦ χαρτοσ. τοῦτου ἀπαγορεύεται πᾶσα χρῆσις εἰς τοὺς λοιποὺς δικαστικοὺς ὑπαλλήλους καὶ συμβολαιογράφους. Πᾶν δὲ ἔγγραφον γεγραμμένον ἐπὶ τοιοῦτου χαρτοσήμου θεωρεῖται ὡς ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου συντεταγμένον καὶ ὑποβάλλεται εἰς τὰς ποινὰς τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου.

4. Αἱ κατὰ τὸ ἄρθ. 1 τοῦ ΧΙΔ' νόμου τριάκοντα γραμμαὶ θέλουσι χαραχθῇ ἐφ' ἑκάστης σελίδος τοῦ χαρτ. διὰ χρώματος κυανοῦ ἀνοικτοῦ. Κατ' ἐξαιρέσιν δέ, ὡς ἐκ τῆς εἰδικότητος τῆς χρήσεως, εἰς τὸ χαρτοσημον ἀξίας γενικὸν (κυανῆς σφραγίδος) δύναται νὰ παραλειφθῇ ἡ χάραξις τῶν γραμμῶν ἐν τῷ ἔθν. Σφραγιστηρίῳ, διατηρουμένης οὐχ ἥττον τῆς υποχρεώσεως εἰς τὸν ποιῶντα χρῆσιν, νὰ μὴ γράψῃ πλέον τῶν τριάκοντα γραμμῶν ἐφ' ἑκάστης σελίδος.

"Ὅρα καὶ Διάτ. τῆς 16 Ἰουνίου 1884 περὶ τοῦ κινήτου χαρτοσήμου καὶ τῆς 30 Αὐγούστου 1884 ὑπὸ τὸ κεφάλαιον Β' τοῦ Δ. 30 Αὐγούστου 1873 σελ. 523 ὑποσ.

(1) Ἐγκύκλιος τῆς 29 Ἰανουαρίου 1881 Ἰπουργ. Οἰκονομικῶν πρὸς τὰς Οἰκονομικὰς Ἀρχὰς τοῦ Κράτους.

Ὁ Νόμος ΩΙΣ' ἐψηφίσθη οὐχὶ ἵνα ἐπιβάλλῃ πρόσθετον τέλος ἐπὶ τῶν γνωστῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου, ἀλλ' ἵνα τροποποιήσῃ τὸν Νόμον

τοῦ 1836 καὶ ἰδίως τὸ ἐδάφ. 6 τοῦ ἀρθρ. 29 τοῦ Νόμου τούτου. Διὰ τοῦ ἐδάφ. 6 τοῦ ἀρθρ. 29 οἱ λογαριασμοὶ καὶ αἱ ἀποδείξεις τῶν ἰδιω-
τῶν ὑπῆγοντο, κατὰ τὰς γενικὰς βάσεις τοῦ Νόμου, εἰς χαρτ. ἀξίας,
ὡτάκις ἡ ὀλικὴ ποσότης αὐτῶν ὑπερβαίνει τὰς δραχ. 11. Ἄλλ' ἐπειδὴ
τὸ τέλος τοῦτο θεωρεῖτο βαρὺ, δὲν ὑπῆρχε δ' ἐν τῷ Νόμῳ τοῦ 1836
παρὰ μόνον ἡ ποινὴ τοῦ δεκαπλοῦ τέλους (μετριασθεῖσα κατόπιν εἰ
τὸ πενταπλοῦν διὰ τὸ ἀρθρ. 8 τοῦ ΠΙς' Νόμου τοῦ 1865), ἐπιβαλ-
λομένη ὡτάκις τὰ ἔγγραφα ταῦτα προσήγοντο ἐνώπιον ἀρχῆς τινος, διὰ
τοῦτο οὐδέποτε ἦ πολὺ σπανίως ἐσημάνθησαν τὰ ἔγγραφα ταῦτα κατὰ
τὴν ἐκδόσιν των, τὸ δὲ Δημόσιον μηδὲν ἦ ἐλάχιστα εἰσέπραττεν ἐξ αὐ-
τῶν. Ἰνα λοιπὸν καὶ τὰ τοιαῦτα ἔγγραφα μὴ μένωσιν, ὡς εἴρηται,
ἀφορολόγητα ἐπὶ πλεόν, ἐπῆλθεν ὁ Νόμος ΩΙς' περὶ δεκαλέπτου
χαρτ., εἰς ὃ ἀποκλειστικῶς ὑπάγονται τὰ ἐν τῷ ἀρθρ. 1 τοῦ Νόμου
τούτου ἀναφερόμενα ἔγγραφα ἀνεξαρτήτως τῆς χρηματικῆς ποσότητος,
δι' ἣν ταῦτα ἐκδίδονται· ἐξησφαλίσθη δὲ καὶ ἡ εἰσπραξὶς τοῦ δεκαλέ-
πτου τέλους διὰ τοῦ κατὰ τὸ ἀρθρ. 3 ἐπιβαλλομένου εἰς τοὺς παραβά-
τας προστήμου ἐκ δραχ. 25. Ἀλλὰ διὰ τὴν ὀρθὴν τοῦ Νόμου ἐφαρμο-
γὴν οὐκ ἐλείπετε νὰ ἔχητε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι εἰς τὸ δεκαλέπτον τοῦτο τέλος
ὑπάγονται τὰ ἐν τῷ ἀρθρ. 1 ἀναφερόμενα ἔγγραφα τότε μόνον, ὅταν
ἀφορῶσιν εἰς ἐξόφλησιν ληψοδοσίας, σχεῖν ἐχούσης πρὸς τὸ ἐπάγγελμα
ἢ τὰς ἐργασίας τοῦ ἐκδότου καὶ ἐκδίδονται παρ' αὐτοῦ πρὸς ἄλλους
ἰδιώτας, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἀφορῶσιν εἰς ἐξόφλησιν οἰασδήποτε ὀφειλῆς
τοῦ Δημοσίου πρὸς ἰδιώτας, διότι πᾶσα τοιαύτη ὀφειλὴ ἐξοφλεῖται διὰ
χρηματικὸν ἐντάλματός, ὅλαι δὲ αἱ πρὸς ἐξόφλησιν τῶν χρηματικῶν
ἐνταλμάτων ἀποδείξεις πρέπει, κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ περὶ χαρ-
τοσήμου Νόμου, νὰ γράφωνται εἰς τὸ ἀνάλογον χαρτόσημον τῆς ἀξίας,
ἐὰν ἡ ἐξοφλουμένη ποσότης ὑπερβαίνει τὰς δραχ. 10. Μετὰ τὰς θεθεί-
σας γενικὰς βάσεις, δυνάμει τῶν ὁποίων εὐκόλως δύναται νὰ ἐξακριβωθῇ
ἂν ὑπόκειται εἰς δεκαλέπτον χαρτόσημον οἷονδήποτε ἔγγραφον καὶ πρὸς
ἀποφυγὴν παρερμηνειῶν, σκόπιμον θεωροῦμεν νὰ ἀνακοινώσωμεν ὑμῖν,
κατόπιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 20142]95, 25542]128 καὶ 26630]141 π. ε.
ἐγκυκλίων διαταγῶν μας, ὅτι μετὰ τῶν ἐν τῷ ἀρθρῳ 1 τοῦ ΩΙς'
Νόμου ἀναφερομένων ἔγγραφων περιλαμβάνονται καὶ τὰ ἐξῆς, ὑπαγό-
μενα καὶ ταῦτα εἰς τὸ δεκαλέπτον χαρτόσημον. 1) Αἱ ἀποδείξεις πλη-
ρωμῆς ὁδοιπορικῶν ἐξόδων τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους, ὅταν ταῦτα
προκαταβάλλωνται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους πρὸς τοὺς ἐν τῷ

δήποτε ἄλλου ἐπιτηδευματίου πρὸς βεβαίωσιν ἐξοφληθείσης ληψοδοσίας, υποβάλλεται εἰς τέλος χαρτ. λεπ. 10.

2. Τὸ τέλος τοῦτο εἰσπράττεται εἴτε διὰ τῆς ἐπὶ χαρτοσήμου γραφῆς τῶν λογαριασμῶν ἢ ἀποδείξεων εἴτε διὰ τῆς ἐπ' αὐτῶν ἐπιθέσεως κινήτου χαρτοσήμου διαγγραφομένου παρὰ τοῦ ἐκδότη, ἢ

ἀρθ. 1 ἀναφερομένους ἐκδύτας τῶν ἀποδείξεων τούτων, δι' ὧν βεβαιοῦνται ὑπηρεσίαι, σχέσιν ἔχουσιν μὲ τὴν ἐξέσκησιν τοῦ ἔργου αὐτῶν ἢ ἐπιτηδεύματος. Ἐννοεῖται δὲ, ὅτι κατὰ τὴν ἐξοφλήσιν τοῦ σχετικοῦ ἐντάλματος ὅα πληρωθῇ παρὰ τοῦ ὑπαλλήλου τὸ ἀνάλογον χαρτόσημον τῆς ἀξίας δια τὸ ὀλικὸν τοῦ ἐντάλματος ποσόν· καὶ 2) Πᾶς λογαριασμός καὶ πᾶσα ἀπόδειξις περὶ εἰσπράξεως χρημάτων, ἐκδιδόμενος ὑπὸ τῶν ἀσφαλιστικῶν καὶ ἀτμοπλοικῶν ἐταιριῶν καὶ πάσης ἄλλης ἀνωνόμου, τῶν διευθυντῶν ἰδιωτικῶν παιδευτηρίων κτλ. Σημειωτέον δὲ, ὅτι ἡ ὑπαγωγή τῶν ἐγγράφων τούτων εἰς τὸ δεκάλεπτον χαρτόσημον οὐδὲν μεταβάλλει τὰ ἥδη ἰσχύοντα περὶ χαρτοσημάνσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν συμβολαίων καὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν ἀτμοπλοίων, ἅτινα ἀμφότερα θέον νὰ ἐξακολουθῶσι σημαίνόμενα ὡς καὶ μέχρι τοῦδε. Ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν ὑπάγονται εἰς τὸ δεκάλεπτον χαρτόσημον ἀλλ' ἐξακολουθοῦσι χαρτοσημαίνόμενα ὡς καὶ μέχρι τοῦδε· 1) Πᾶσαι αἱ πρὸς τὸ Δημ. Ταμεῖον διδόμεναι ἀποδείξεις τῶν συμβολαιογράφων περὶ προμηθειῶν ἢ δικαιωμάτων χαρτ., τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν περὶ πληρωμῆς μισθῶν καὶ ἄλλων ἀπολαυῶν καὶ παντὸς προσώπου περὶ ἐξοφλήσεως οἰουδήποτε χρηματικοῦ ἐντάλματος. 2) Αἱ ἀποδείξεις τῶν μετόχων τῶν διαφόρων ἐταιριῶν, δι' ὧν βεβαιοῦται ἡ πληρωμὴ τῶν μερισμάτων καὶ αἱ ἀποδείξεις τῆς μισθοδοσίας καὶ λοιπῶν ἀπολαυῶν τῶν ὑπαλλήλων παντὸς τραπεζικοῦ, ἐμπορικοῦ, βιομ. καταστήματος, οἴκου ἢ ἐταιρίας· 3) Αἱ ὑπὸ τοῦ μετοχικοῦ Ταμεῖου τῶν ὑπαλλήλων ἐκδιδόμεναι ἀποδείξεις διὰ καταθέσεις τῶν μετόχων, ὡς καὶ αἱ παρὰ τῶν μετόχων διδόμεναι πρὸς παραλαβὴν τῶν περιθάλψεων των. 4) Αἱ φορτωτικαί, αἱ διὰ τοῦ ἑδαφ. γ' τοῦ ἀρθρου 5 τοῦ ΧΙΔ' Νόμου τοῦ 1877 εἰς χαρτ. δραχ. μιᾶς τάξεως υποβάλλόμεναι· αἱ δὲ ἐξοφλήσεις αὐτῶν εἰς οὐδεμίαν ὑπόκεινται φορολογίαν· 5) Αἱ ἀποδείξεις τῶν Χρηματιστηρίων, τῶν ἐμπορικῶν, βιομηχανικῶν ἢ φιλολογικῶν Συλλόγων ἢ Σωματείων, τῶν διευθυντῶν λεσχῶν καὶ τῶν ἐκδοτῶν ἢ διευθυντῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν συγγραμμάτων, δι' ὧν βεβαιοῦται ἡ εἰς αὐτοὺς καταβολὴ συνδρομῶν ἢ βοηθειῶν, καὶ 6) Αἱ ὑπὸ διαφόρων γινόμεναι ἐξοφλήσεις τῶν ὑπὸ τῶν Τραπεζῶν ἐκδιδομένων ἐπιταγῶν.

καθ' ὃν τρόπον ὁρίζει τὸ ἀπὸ 30 Αὐγ. 1873 Β. Δ., τὸ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ὙΠΔ' νόμου τῆς 30 Ἰουλίου 1873 ἐκδοθέν.

Β. Ὁ ἐκδούς λογαριασμὸν ἢ ἀπόδειξιν, μηδόλως ἢ ἐλλιπῶς σεσημασμένον, κατὰ παράδασιν τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ παρόντος νόμου, υποβάλλεται εἰς πρόστιμον δραχ. 25 δι' ἕκαστον λογαριασμὸν ἢ ἀπόδειξιν.

4. Εἰς παρόμοιον πρόστιμον υποβάλλονται οἱ ἐκδότες, ὅπισθογράφοι καὶ κάτοχοι συναλλαγματικῶν, γραμματίων εἰς διαταγὴν καὶ ἐπιταγῶν ἢ ἐντολῶν πρὸς πληρωμὴν (τραθηκτικῶν) μὴ υποβληθεῖσιν εἰς τὸ νόμιμον τοῦ χαρτοσήμου τέλος, συνεπάγεται δὲ ἐνταύτῃ καὶ ἡ ἀπώλεια τῆς ιδιότητος τοῦ ἐμπορικοῦ ἐγγράφου κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 5 Ἀπριλ. 1867 Σ' Νόμου.

5. Τὰ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ὀριζόμενα πρόστιμα ἐπιβάλλονται δι' ἀποφάσεως οἰκονομικῆς ἀρχῆς, εἰς ἣν ἤθελε καταγγελθῇ ἡ παράδασις ἢ ἥτις οἴκοθεν ἤθελε λάβει γνῶσιν αὐτῆς. Ἐντός 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐπιτρέπεται προσφυγὴ ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργ. τῶν Οἰκονομικῶν, ἀνεκκλητῶς ἀποφαινομένου ἐπ' αὐτῆς. Ἡ προσφυγὴ δὲ αὕτη θεωρεῖται ὡς μὴ γενομένη, ἐὰν ὁ ἐκκαλῶν δὲν συνυποβάλῃ καὶ γραμμάτιον περὶ τῆς εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον καταβολῆς τοῦ ἀπλοῦ τέλους.

6. Ἐκ τῶν ὀριστικῶς ἐπιδικαζομένων προστίμων τὸ ἥμισυ ἀποδίδεται μετὰ τὴν εἰσπραξιν εἰς τὸν καταγγείλαντα τὴν παράδασιν, ἀποκλειομένης ἐκ τούτου μόνης τῆς ἐκδιδούσης τὴν ἀπόφασιν οἰκονομικῆς ἀρχῆς.

Νόμος Ν12' τῆς 18 Ἀπριλίου 1880 περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 22 ἐδαφίου 5 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγούστου 1836 νόμου περὶ χαρτοσήμου.

1. Αἱ κατὰ τὸ ἐδάφιον 5 τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγούστου 1836 Νόμου περὶ χαρτοσήμου μένουσαι ἀφορολόγητοι ἐξοφλήσεις, ὡς ἐγγραφόμεναι ἐπ' αὐτῶν τῶν ἐγγράφων, ἐφ' ὧν ἐπεβλήθη τέλος ἀξίας, υποβάλλονται εἰς τέλος λεπτῶν 50, δι' ἐπιθέσεως κάτωθι τῆς ἐξοφλήσεως κινητοῦ χαρτοσήμου διαγραφομένου διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ συμβουλευτοῦ, ἢ ἐπὶ ιδιω-

τικῶν ἐγγράφων, κατὰ τὸν περὶ διαγραφῆς τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου διὰ Β. Δ. ὠρισμένον τρόπον.

2. Πᾶσα ἐγγραφή ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως, πᾶσα μεταγραφὴ ὑποβάλλεται εἰς τέλος δραχμῆς μιᾶς, πᾶσα δὲ μεταβολὴ προσημειώσεως εἰς ἐγγραφήν καὶ πᾶσα διαγραφὴ ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως εἰς τέλος λεπτῶν 50, διὰ κινητοῦ χαρτοσήμου ἐπιτιθεμένου ἐν αὐτῇ τῇ βιβλίῳ τῶν ὑποθηκῶν ἢ τῶν μεταγραφῶν παρὰ τὴν ὑφ' ἐκάστην ἐγγραφήν ὑπογραφὴν τοῦ φύλακος τῶν ὑποθηκῶν ἢ τῶν μεταγραφῶν καὶ διαγραφομένου διὰ τῆς σφραγίδος τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ.

3. Αἱ ὑπὸ τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων προβλεπόμεναι ποιναὶ ἐπιβάλλονται καὶ ἐνταῦθα ἕνεκα παραβάσεως τῶν ἄνω διατάξεων. Πᾶσα δ' ἐναντία διάταξις καταργεῖται.

Ν. ΔΟΓ' 12 Μαρτίου 1883 περὶ μεταρρυθμίσεως διατάξεων τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμων.

1. Τὰ μέχρι δραχμῶν πέντε μερίσματα ἄνωγύμων ἐταιριῶν ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου λεπτῶν δέκα, τὰ δὲ ἄνω τῶν δραχμῶν πέντε καὶ μετὰ τῶν δραχμῶν δέκα εἰς τὸ διπλάσιον τούτου τέλος.

2. Τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου δι' ἀτόκους καταθέσεις ἐκδιδόμενων ἀποδείξεων τῶν ἐν Ἑλλάδι ἄνωγύμων ἐταιριῶν, ὧν τὰ καταστατικά ἐνεκρίθησαν διὰ Β. Διατ., ὀρίζονται εἰς δέκα λεπτά τῆς δραχμῆς, ὁποιοῦνδήποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ κατατιθέμενον ποσόν. Ἡ ἐπὶ τῶν ἀποδείξεων τούτων γραφομένη ἐξόφλησις δι' ἐπιστροφὴν μέρους ἢ τοῦ ὅλου κατατεθέντος ποσοῦ ὑπόκειται ἐπίσης εἰς τὸ τέλος χαρτοσήμου λεπτῶν δέκα. — Εἰς τὰ αὐτὰ τέλη ὑποβάλλονται καὶ αἱ ἐπιταγαὶ ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει (chèques) τῶν αὐτῶν ἐταιριῶν πληρωτέαι ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὴν ἐκδοσιν καὶ ἐξόφλησιν αὐτῶν.

3. Τὰ εἰς ἐνέχυρον διδόμενα ἐμπορεύματα εἰς Τραπεζας, ὧν τὰ καταστατικά ἐνεκρίθησαν διὰ Β. Διατ., λαμβάνονται παρ' αὐτῶν ἄνευ ἐτέρων διατυπώσεων, ἢ διὰ μόνης τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν εἰς τὰ βιβλία τῶν Τραπεζῶν καὶ τῆς ἐκδόσεως ἀπλῆς ἀποδείξεως, φερούσης κινητὸν χαρτόσημον λεπτῶν πενήτην καὶ τοῖς

χιλίοις ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τοῦ δανείου, μὴ ὑποκειμένου τούτου εἰς οὐδὲν ἕτερον τέλος χαρτοσήμου· παράγονται δὲ τὰ δικαιώματα ἐνεχύρου, καθ' ὅσον ἡ κατοχὴ τῶν ἐμπορευμάτων περιήλθεν εἰς τὰς Τραπεζάς, ἢ διατελεῖ ὑπάρχουσα παρ' αὐταῖς ἢ παρὰ τρίτῳ τινί, κοινῇ γνώμῃ τῶν συναλλαττομένων ἐκλεγομένη, μὴ ἀπαιτουμένης ἄλλης τινὸς διατυπώσεως, εἴτε τοῦ περὶ ἐνεχύρου νόμου τῆς 4 Δεκεμβρίου 1836, εἴτε τῶν περὶ συστάσεως καὶ ἐκποιήσεως ἐνεχύρου διατάξεων τῶν ἀστικῶν τῆς Ἑπτανήσου νόμων, ἢ ἄλλου τινὸς νόμου σχετικοῦ πρὸς τὰ ἐνέχυρα. — Ἡ ἐκποίησις τῶν ἐνεχυριασθέντων τούτων ἐμπορευμάτων ἐνεργεῖται ὑπὸ συμβολαιογράφου διὰ δημοπρασίας διεξαγομένης ἐνώπιον αὐτοῦ, αἰτήσῃ τῆς διαφερομένης Τραπεζῆς, ἐπὶ τῇ προειδοποιήσῃ τοῦ ὀφειλέτου πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν καὶ ἄνευ ἐτέρας διατυπώσεως. — Ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ ἐνεχύρου πληρόνεται ἡ ἀπαίτησις τῆς Τραπεζῆς, προτιμωμένη παντὸς ἄλλου προνομίου καὶ παντὸς πραγματικοῦ δικαιώματος.

Ν. ΑΣΕΖ' τῆς 24 Ἰουλίου 1885 περὶ μεταρρυθμίσεως
τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου. (1)

1. Ἐπὶ τῶν συμβολαίων καὶ τῶν ἐγγράφων τῶν κατονομαζο-

(1) Δ. τῆς 17 Αὐγούστου 1885. Περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ΑΣΕΖ' περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου.

1. Ἡ ἡμέρα ἀφ' ἧς ἀρχεται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἀπὸ 24 Ἰουλίου ε. ε. ἔτους ΑΣΕΖ' νόμου περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου ὀρίζεται ἡ 1η Σεπτεμβρίου τρέχοντος ἔτους.

2. Μέχρις οὗ ἐκτυπωθῶσι τὰ φύλλα τοῦ χαρτοσήμου, τὰ ἀναγκαιοῦντα πρὸς πληρωμὴν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 1 τοῦ ἀνωτέρου μνημονευθέντος νόμου προσδιοριζομένου τέλους ἐφ' ἐκάστης τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων κλάσεων, ἐπιτρέπεται νὰ γίνηται χρῆσις τοῦ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους καὶ τὰ ἰσχύοντα Β. Διατάγματα ἐκτυπούμενου κοινοῦ καὶ κινήτου χαρτοσήμου ὡς ἑξῆς·

1) Χαρτοσήμου κινήτου λεπτῶν 10 διὰ τὰ μέχρι δραχμῶν 10 ποσά

2) " κοινοῦ ἀξίας " 50 " " ἀνω τῶν δρ. 10-100 "

3) " " " δρ. 1 " " 100— 200 "

4)	χαρτ. κοινού αξίας δρ.	2	" "	200—	400 ποσά
5)	" "	3	" "	400—	600 "
6)	" "	4	" "	600—	800 "
7)	" "	5	" "	800—	1,000 "
8)	" "	6	" "	1,000—	1,200 "
9)	" "	7	" "	1,200—	1,400 "
10)	" "	8	" "	1,400—	1,600 "
11)	" "	9	" "	1,600—	1,800 "
12)	" "	10	" "	1,800—	2,000 "
13)	" "	12	" "	2,000—	2,400 "
14)	" "	14	" "	2,400—	2,800 "
15)	" "	16	" "	2,800—	3,200 "
16)	" "	18	" "	3,200—	3,600 "
17)	" "	20	" "	3,600—	4,000 "
18)	" "	20	" "	4,000—	5,000 "
19)	" "	30	" "	5,000—	6,000 "
20)	" "	30	" "	6,000—	7,000 "
21)	" "	40	" "	7,000—	8,000 "
22)	" "	40	" "	8,000—	9,000 "
23)	" "	50	" "	9,000—	10,000 "
24)	" "	70	" "	10,000—	15,000 "
25)	" "	100	" "	15,000—	20,000 "
26)	" "	100	" "	20,000—	25,000 "
27)	" "	150	" "	25,000—	30,000 "
28)	" "	200	" "	30,000—	40,000 "
29)	" "	250	" "	40,000—	50,000 "
30)	" "	300	" "	50,000—	60,000 "
31)	" "	300	" "	60,000—	70,000 "
32)	" "	400	" "	70,000—	80,000 "
33)	" "	400	" "	80,000—	90,000 "
34)	" "	500	" "	90,000—	100,000 "
35)	" "	500	" "	100,000—	120,000 "
36)	" "	500	" "	120,000—	140,000 "
37)	" "	500	" "	140,000—	160,000 "
38)	" "	500	" "	160,000—	180,000 "
39)	" "	500	" "	180,000—	200,000 "
40)	" "	500	" "	200,000—	 "

Ἐπὶ δὲ τῶν ἐγγράφων τῶν ἀφορούντων εἰς χρηματικὰ ποσὰ ἄνω τῶν δραχμῶν	4,000—	5,000	προστίθενται κοινὰ ἢ κινητὰ χαρτ. δρ.	5
»	6,000—	7,000	»	5
»	8,000—	9,000	»	5
»	10,000—	15,000	»	5
»	20,000—	25,000	»	25
»	60,000—	70,000	»	50
»	80,000—	90,000	»	50
»	100,000—	120,000	»	100
»	120,000—	140,000	»	200
»	140,000—	160,000	»	300
»	160,000—	180,000	»	400
»	180,000—	200,000	»	500
»	200,000—	...	»	500

3. Ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 3 τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος ἈΣΕΖ' νόμου τῆς 24 Ἰουλίου 1885 ἀναφερομένων ἐγγράφων ἐπιτρέπεται πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἐν αὐτῷ προσδιοριζομένου τέλους χρῆσις φύλλων χαρτοσήμου ἀξίας ὡς ἑξῆς.

1)	χαρτ. κοινοῦ ἀξίας λεπ.	50	διὰ τὰ μέχρι δρ.	500	ποσὰ
2)	»	»	δρ. 1	ἄνω τῶν δρ.	500— 1,000 »
3)	»	»	» 2	»	1,000— 2,000 »
4)	»	»	» 3	»	2,000— 3,000 »
5)	»	»	» 4	»	3,000— 4,000 »
6)	»	»	» 5	»	4,000— 5,000 »
7)	»	»	» 6	»	5,000— 6,000 »
8)	»	»	» 7	»	6,000— 7,000 »
9)	»	»	» 8	»	7,000— 8,000 »
10)	»	»	» 9	»	8,000— 9,000 »
11)	»	»	» 10	»	9,000— 10,000 »
12)	»	»	» 12	»	10,000— 12,000 »
13)	»	»	» 14	»	12,000— 14,000 »
14)	»	»	» 16	»	14,000— 16,000 »
15)	»	»	» 18	»	16,000— 18,000 »
16)	»	»	» 20	»	18,000— 20,000 »
17)	»	»	» 30	»	20,000— 30,000 »
18)	»	»	» 50	»	30,000— 50,000 »
19)	»	»	» 100	»	50,000— 100,000 »
20)	»	»	» 200	»	100,000— 200,000 »
21)	»	»	» 300	»	200,000— 300,000 »
22)	»	»	» 400	»	300,000— 400,000 »
23)	»	»	» 500	»	400,000

4. Ἡ προσθήκη τοῦ μὲν κοινοῦ χαρτοσήμου γίνεται ὑπὸ τῶν ταμιῶν ἐπὶ τῶν παρουσιαζομένων ἐγγράφων ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 23 Ὀκτωβρίου 1836 Β. Διατάγματος ὀριζομένης προθεσμίας, τοῦ δὲ κινητοῦ χαρτοσήμου κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν σχετικῶν Β. Διαταγμάτων περὶ τούτου ὁρισμένα. Ἀλλ' ἐν τοῖς πρωτοτύποις συμβολαιογραφικοῖς ἐγγράφοις προστίθενται ἀνάλογα φύλλα κοινοῦ χαρτοσήμου, ἐπὶ τῶν ὁποίων συντάσσεται πρᾶξις ὑπογραφομένη ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου, τῶν συμβαλλομένων καὶ τῶν μαρτύρων, δηλοῦσα, ὅτι τὰ φύλλα ταῦτα προσετέθησαν εἰς συμπλήρωσιν τοῦ πληρωτέου τέλους χαρτοσήμου, γίνεται δὲ καὶ μνεία ἐν τῇ συμβολαιογραφικῇ πράξει κατὰ τὸ ἀρθρον 2 τοῦ ΥΠΔ' νόμου τοῦ 1873 περὶ τῆς προσθήκης ταύτης.

5. Χρῆσις κινητοῦ χαρτοσήμου δι' ἐμπορικὰ ἔγγραφα γίνεται ἐν ταῖς ὑπὸ τῶν ἐν ἰσχύϊ νόμων καὶ Β. Διαταγμάτων ὀριζομέναις περιπτώσεσιν· ἀλλὰ τὰ κινητὰ χαρτόσημα, ἔσονται ἀναλόγου τιμῆς πρὸς τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 3 τοῦ Διατάγματος τούτου σημειωθέντα ποσὰ ἀφορῶντα εἰς ἐμπορικὰ ἔγγραφα. Ἐλλείψει κινητοῦ χαρτοσήμου ἀναλόγου τιμῆς πρὸς τὸ φορολογητέον ποσὸν δύναται νὰ γίνῃ χρῆσις τοσοῦτων κινητῶν χαρτοσήμων ὅσα συμπληροῦσι τὸ πληρωτέον τέλος.

6. Τὰ κατὰ τὰ προηγούμενα 4 καὶ 5 ἀρθρα προστιθέμενα κινητὰ χαρτόσημα δύνανται νὰ ὦσι εἴτε ἀξίας εἴτε τάξεως ἀνευ διακρίσεως.

7. Ἡ εἰσπραξις τῶν κατὰ τὰ ἀρθρα 2 καὶ 5 τοῦ ΑΣΕΖ' νόμου ἐπιβαλλομένων προσθέτων τελῶν ἐπὶ ποσῶν ἀνω τῶν δραχμῶν 10,000 καὶ ἐπὶ τῶν κληρονομικῶν τελῶν ἀνω τῶν δραχμῶν 1,000 δηλοῦται διὰ γραμματίου παραλαβῆς ἢ διπλοτύπου εἰσποδέξεως τοῦ Β' κεντρικοῦ ὑποταμείου καὶ τῶν ἐπαρχιακῶν ταμιῶν.

Ἐγκ. τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τῆς 26 Αὐγούστου 1885.

Α'.

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 94 φύλλῳ τῆς Ἐφ. τῆς Κυβερνήσεως ἐδημοσιεύθη ὁ ΑΣΕΖ' νόμος τῆς 24 Ἰουλίου ε. ε. περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν νόμων περὶ χαρτ., ἐν δὲ τῷ ὑπ' ἀριθ. 100 φύλλῳ τὸ ἀπὸ 17 λήγοντος μηνὸς Β. Δ. — Μολονότι οὐδεμία δύναται νὰ ἐναπομείνῃ ἀμφιβολία εἰς τὸν μετὰ προσοχῆς μελετήσαντα τὰ διαταχθέντα, αἱ σαφῶς καθορισθέντα, μολαταῦτα διὰ νὰ διευκολύνω ὑμᾶς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν, θεωρῶ καλὸν νὰ ἐπιστείλω ὑμῖν τὰς ἐξῆς ὑδηγίας. — Διὰ τοῦ ἀρθρου 20 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγούστου 1836 νόμου περὶ χαρτοσήμου ὁρίσθησαν ἐπτὰ κλάσεις χαρτοσήμου τάξεως διὰ τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 22, 23, 24, 25, 26,

27 καὶ 28 κατονομαζόμενα Ἐγγραφα, ἀλλ' ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος ἠλαττώθησαν τὰ τέλη ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων, δὲν ἠδύναντο δὲ νὰ χρησιμεύσωσι τὰ χαρτόσημα τῆς ἀξίας, ἅτε, οὐχὶ ἐκ διατάξεώς τινος νόμου ἢ Διατάγματος, ἀλλ' ἐκ συνηθείας, ἐκτυπούμενα διὰ σφραγίδος δηλούσης τὸ φορολογητέον χρηματικὸν ποσόν, ὥρισθη νὰ γράφωνται ταῦτα, καὶ δὴ τὰ ἐν τοῖς ἐδαφίοις 8, 9 καὶ 10 τοῦ ἀρθροῦ 29 ἀναφερόμενα, ἐπὶ χαρτοσήμου τάξεως τῶν ἐπτὰ κλάσεων, ἐὰν οἱ ἔμποροι δὲν ἤθελον προτιμᾷ νὰ ποιῶνται χρῆσιν ἐντόπων σφραγιζομένων ἐν τῷ ἐθνικῷ σφραγιστηρίῳ δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 7 καὶ 8 τοῦ μνησθέντος νόμου τοῦ 1836, οὕτω δὲ τὰ ἐμπορικὰ ἔγγραφα, καὶ ἐνόσω ἴσχυεν ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος, καὶ ἀφοῦ ἐτροποποιήθη αὕτη διὰ τῶν νόμων ΤΑΖ' τοῦ 1869 καὶ ΧΙΔ' τοῦ 1877, ἐγράφοντο ἐπὶ χαρτοσήμου τάξεως· ἀλλ' ἡ πρώτη κλάσις τοῦ χαρτοσήμου τάξεως λεπτῶν 25 κατηργήθη διὰ τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ ΤΑΖ' νόμου τοῦ 1869 δι' οὗ ἐτροποποιήθησαν τὰ ἐδάφια 2 καὶ 3 τοῦ ἀρθροῦ 22 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 τὰ ἀφορῶντα εἰς τὰ ἐμπορικὰ κατὰστιχα, καὶ διὰ τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ ΧΙΔ' νόμου τοῦ 1877 δι' οὗ ὑπεβλήθησαν εἰς τέλη χαρτοσήμου τάξεως λεπτῶν 50 τὰ ἐν τοῖς ἐδαφίοις 1, 4, 5 καὶ 6 τοῦ αὐτοῦ ἀρθροῦ τοῦ νόμου τοῦ 1836 ὀριζόμενα διάφορα ἄλλα ἔγγραφα, ἐδέησε δὲ νὰ τυπωθῶσι καὶ χαρτόσημα τάξεως δραχ. 1,50 καὶ δραχ. 2,50 ὅπως χρησιμεύωσιν εἰς σύνταξιν δικαστικῶν ἐγγράφων, ἀφορώντων κατὰ τὸ ἀρθρον 220 τῆς πολιτικῆς δικονομίας εἰς ὑποθέσεις πενήτων ὑποδαλλομένων εἰς τὰ ἡμίση τῶν τελῶν χαρτοσήμου δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ Σ' νόμου τοῦ 1867, βραδύτερον διὰ τοῦ νόμου ΤΑΖ' τοῦ 1869 ὥρισθησαν 21 κλάσεις χαρτοσήμου τάξεως διὰ τὰ ἐμπορικὰ ἔγγραφα καὶ τελευταῖον διὰ τοῦ νόμου ΧΙΔ' τοῦ 1877 δέκα ὁκτὼ κλάσεις. Τοιοῦτοτρόπως κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντα ὑφίστανται τὰ ἐξῆς χαρτόσημα τάξεως δέκα ἐννέα κλάσεων.

1	λεπ.	50
2	δρ.	1—
3	"	2—
4	"	3—
5	"	4—
6	"	5—
7	"	6—
8	"	8—
9	"	10—

10	δρ.	14—
11	"	18—
12	"	22—
13	"	26—
14	"	30—
15	"	40—
16	"	50—
17	"	60—
18	"	90—
19	"	120—

Πρό. δὲ καὶ δραχ. 1,50 καὶ δραχ. 2,50 πρὸς σύνταξιν τῶν δικαστικῶν ἐγγράφων διαδικίων πενήτων.

Καὶ τὰ μὲν φύλλα τοῦ χαρτοσήμου τῶν λεπτῶν 50 δραχ. 1, δραχ. 2, δραχ. 3, δραχ. 5 καὶ δραχ. 10 ἐκρησίμευον πρὸς σύνταξιν α') δικαστικῶν καὶ ἄλλων ἐγγράφων ὑποβαλλομένων εἰς πληρωμὴν παγίων τελῶν καὶ β') ἐμπορικῶν ἐγγράφων ὑποβαλλομένων εἰς ἀναλογικὰ τέλη· τὰ δὲ τῶν δραχ. 1,50 καὶ 2,50 εἰς σύνταξιν δικαστικῶν ἐγγράφων ἐπὶ δικῶν πενήτων ὑποβαλλομένων εἰς τὰ ἡμίση τῶν τελῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου Σ' τοῦ 1867, καὶ τὰ τῶν δραχ. 6, 8, 14, 18, 22, 26, 30, 40, 50, 60, 90 καὶ 120 εἰς σύνταξιν μόνον ἐμπορικῶν ἐγγράφων.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 ὠρίσθησαν τριάκοντα κλάσεις χαρτοσήμου ἁξίας διὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 29 τοῦ αὐτοῦ νόμου μνημονευόμενα ἔγγραφα, ἐξαίρεισι τῶν ἐν τοῖς ἐδαφίοις 8, 9 καὶ 10 ὀριζομένων ἐμπορικῶν ἐγγράφων, ἅτινα, ὡς ἐξετέθη, ὑπεβλήθησαν εἰς χαρτόσημον τάξεως· ἀλλὰ διὰ τοῦ νόμου ΤΛΖ' τοῦ 1869 τὸ πρῶτον, καὶ διὰ τοῦ νόμου ΧΙΔ' τοῦ 1877 τελευταῖον, ἐτροποποιήθησαν αἱ κλάσεις αὗται καὶ ὠρίσθησαν αἱ ἐξῆς.

1)	λεπτῶν 50	διὰ τὰ ἄνω τῶν δραχ.	10—	150	ποσά
2)	δραχ.	1	"	150—	300 "
3)	"	2	"	300—	600 "
4)	"	3	"	600—	900 "
5)	"	4	"	900—	1,200 "
6)	"	5	"	1,200—	1,500 "
7)	"	6	"	1,500—	1,800 "
8)	"	7	"	1,800—	2,100 "
9)	"	8	"	2,100—	2,400 "
10)	"	9	"	2,400—	2,700 "

11) δραχ.	10	διὰ τὰ ἄνω τῶν δραχμῶν	2,700—	3,000	ποσά
12) "	12	"	"	3,000—	3,600 "
13) "	14	"	"	3,600—	4,200 "
14) "	16	"	"	4,200—	4,800 "
15) "	18	"	"	4,800—	5,400 "
16) "	20	"	"	5,400—	6,000 "
17) "	30	"	"	6,000—	9,000 "
18) "	40	"	"	9,000—	12,000 "
19) "	50	"	"	12,000—	15,000 "
20) "	60	"	"	15,000—	18,000 "
21) "	70	"	"	18,000—	21,000 "
22) "	80	"	"	21,000—	24,000 "
23) "	90	"	"	24,000—	27,000 "
24) "	100	"	"	27,000—	30,000 "
25) "	150	"	"	30,000—	45,000 "
26) "	200	"	"	45,000—	60,000 "
27) "	250	"	"	60,000—	75,000 "
28) "	300	"	"	75,000—	90,000 "
29) "	400	"	"	90,000—	120,000 "
30) "	500	"	"	120,000—	150,000 "

B'.

Αἱ ἀνωτέρω κλάσεις τοῦ χαρτοσήμου, αἱ ἀφορῶσαι εἰς ἀστικά ἔγγραφα, διὰ τοῦ ἀρθρου 1 τοῦ νέου νόμου ἐτροποποιήθησαν ὀρισθεῖσαι εἰς τριάκοντα ἑννέα, ὧν ἡ πρώτη ἐκ λεπτῶν δέκα διὰ τὰ μέχρι δραχ. 10 ποσά καὶ ἡ τελευταία δραχ. 1000 διὰ τὰ μέχρι δραχ. 200,000 ποσά, αἱ δὲ ἀφορῶσαι εἰς ἐμπορικά ἔγγραφα διὰ τοῦ ἀρθρου 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὠρίσθησαν εἰς 23 ὧν ἡ πρώτη λεπτῶν 50 διὰ τὰ μέχρι δραχ. 500 καὶ ἡ τελευταία ἐκ δραχ. 500 διὰ τὰ ἐπέκεινα τῶν δραχ. 400,000 ποσά· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν ταῖς χαραχθησομέναις σφραγῖσι δὲν θὰ δηλῶνται τὰ φορολογητέα ποσά, ὥπως μέχρι τοῦδε, ἐν δὲ ταῖς 39 κλάσεσι τοῦ χαρτοσήμου ἀξίας διὰ τὰ ἀστικά ἔγγραφα, περιλαμβάνονται καὶ αἱ 23 κλάσεις τοῦ χαρτοσήμου διὰ τὰ ἐμπορικά ἔγγραφα, τὰ ἐκτυπωθησόμενα φύλλα χαρτοσήμου ἀξίας ἔσονται 29 κλάσεων καὶ θὰ χρησιμεύωσι διὰ τε τὰ ἀστικά καὶ διὰ τὰ ἐμπορικά ἔγγραφα τὰ ὑποβαλλόμενα εἰς ἀναλογικὸν τέλος κατὰ τὰ ἀρθρα 1 καὶ 3 τοῦ νόμου· οὕτω τὰ φύλλα τοῦ χαρτοσήμου τῶν λεπτ. 10 δραχ. 25, 35, 40, 45, 75, 125, 150, 250, 350, 450, 600, 700, 800, 900 καὶ

1000, θὰ χρησιμεύωσι μόνον διὰ τ' ἀστικά ἔγγραφα ἐντὶ τὰ λεπτῶν 50, δραχμῶν 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 14, 16, 18, 20, 30, 50, 100, 200, 300, 400, καὶ 500 θὰ χρησιμεύωσιν εἴτε πρὸς σύνταξιν ἀστικοῦ, εἴτε πρὸς σύνταξιν ἐμπορικοῦ ἐγγράφου· ἐν παραδείγματι ἐπὶ χαρτοσήμου ἀξίας δραχ. 20 δύναται νὰ συνταχθῇ ἡ ἀστικὸν ἔγγραφον διὰ χρηματικὸν ποσὸν μέχρι δραχ. 4,000 ἢ ἐμπορικὸν ἔγγραφον διὰ χρηματικὸν ποσὸν μέχρι δραχ. 20,000. Τὰ δὲ φύλλα χαρτοσήμου τάξεως ἔσσονται τοῦ λοιποῦ ἐξ κλάσεων ἥτοι τῶν λεπτ. 50, δραχ. 1, δραχ. 2, δραχ. 3, δραχ. 5, καὶ δραχ. 10 ὅπως χρησιμεύουσιν ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 23, 24, 25, 26, 27, καὶ 28 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 καὶ τοῦ νόμου ΧΙΔ' τοῦ 1877, ΩΙΖ' τοῦ 1880 καὶ ΤΖ' τοῦ 1856 (περὶ μεταγραφῆς) ὀριζομένης περιπτώσεως, καθὼς καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν καθ' ἣν ἐπιβάλλονται πάγια τέλη χαρτοσήμου. Διατηροῦνται δὲ καὶ τὰ χαρτ. δρ. 1.50 καὶ δρ. 2.50 διὰ τὰ δικαστικὰ τέλη διαδίκων πενήτων.—Ἐπειδὴ τινες τῶν προξενικῶν ἀρχῶν οὐκ ὀρθῶς ἐρμηνεύουσιν τὸ ἀρθ. 222 τοῦ ΧΝΣ' νόμου τοῦ 1877 ἐφ' ᾧ φέρεται ὅτι ὀφείλου νὰ εἰσπράττωσι, προκειμένου περὶ ἐμπορικῶν ἐγγράφων, προξενικὸν τέλος ἴσον πρὸς τὸ διπλάσιον τοῦ τέλους χαρτοσήμου λόγῳ ὅτι τὰ ἐμπορικὰ ἔγγραφα συνετάσσοντο ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἐπὶ χαρτοσήμου τάξεως, θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ παρατηρήσω ὅτι ἡ περὶ πληρωμῆς διπλοῦ τέλους διάταξις τοῦ μνησθέντος ἀρθρου τοῦ νόμου ἀφορᾷ εἰς τὰ ἔγγραφα τὰ συντάσσόμενα ἐπὶ χαρτοσήμου τάξεως καὶ ὑποβαλλόμενα εἰς πάγια τέλη, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰ ἐμπορικὰ ἔγγραφα, ἅτινα συνετάσσοντο μὲν ἐπὶ χαρτοσήμου τάξεως, ἀλλ' ἐφορολογουντο ἀναλόγως τῆς ἀξίας· τὰ ἔγγραφα ταῦτα ὅπως καὶ πρὶν, οὕτω καὶ νῦν, ὅτε θὰ συντάσσωνται ἐπὶ χαρτοσήμου ἀξίας, ὑπόκεινται εἰς τέλος ἴσον πρὸς τὸ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ πληρωνόμενον πλέον ἐνὸς δεκάτου.

Διὰ τοῦ ἀρθρου 2 τοῦ νέου νόμου ὠρίσθησαν καὶ πρόσθετα τέλη διὰ τὰ ἄνω τῶν δραχμῶν 10,000 χρηματικὰ ποσὰ προκειμένου περὶ ἀστικῶν ἐγγράφων, τὰ πρόσθετα δὲ ταῦτα τέλη κατατίθενται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον εἴτε ἐπὶ τῇ ἐκδόσει γραμματίου παραλαβῆς εἴτε ἐπὶ τῇ ἐκδόσει διπλοτύπου εἰσπράξεως, ἐὰν τοιοῦτα ἀποσταλῇ τοῖς ταμίαις ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου, διότι ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ γίνῃ χρῆσις καὶ διπλοτύπου παρ' ἅπας τοῖς ταμεῖοις. Τὰ πρόσθετα τέλη ὑπολογίζονται ἐπὶ τοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ, δι' ὃ συντάσσεται τὸ ἔγγραφον, ὡς ἐν παραδείγματι, ἐὰν πρόκειται περὶ ἀστικοῦ ἐγγράφου ἀντικείμενον ἔχοντος χρηματικὸν ποσὸν δραχμῶν 65,000, τὸ πρόσθετον τέλος πρὸς λεπτὰ 75 $\frac{1}{10}$ ἔσται δραχμῶν 487. 50· ἐὰν δὲ

περὶ χρηματικῷ ποσοῦ δραχμῶν 255,000 τὸ πρόσθετον τέλος πρὸς δρ. 1.75 % ἔσεται δρ. 4,462.50 καὶ οὕτω καθεξῆς. Οὕτω τὰ πληρωτέα τέλη ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἔσονται :

Διὰ τὸ ἀντίτιμον τοῦ χαρτοσήμου ἐφ' οὗ συνταχθήσεται τὸ ἔγ- γραφον	Δρ.	350.—
διὰ πρόσθετα τέλη	"	487,50
	Ἐν ὅλῳ	Δρ. 837,50
ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει δι' ἀντί- τιμον χαρτοσήμου	Δρ.	1,000.—
διὰ πρόσθετα τέλη	"	4,462.50
	Ἐν ὅλῳ	Δρ. 5,462.50

Οἱ συμβολαιογράφοι κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν συμβολαίων διὰ ποσὰ ὑποκείμενα εἰς πρόσθετα τέλη πρέπει νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψει τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ νόμου Υ'ΠΔ' τοῦ 1873 καὶ ἢν ὀφείλουσι νὰ προσαρ-
τῶσιν ἐν τοῖς πρωτοτύποις συμβολαίοις τὸ γραμματίον παραλαβῆς ἢ τὸ διπλότυπον τοῦ ταμείου, δι' ὧν δηλοῦται ἡ πληρωμὴ τοῦ προσθέτου τέλους καὶ νὰ μνημονεύωσι ῥητῶς ἐν τῷ συντασσομένῳ συμβολαίῳ τὴν τοιαύτην πληρωμὴν, ἔχοντες ὑπ' ὄψει, ὅτι ἡ παράλειψις αὕτη συνεπά-
γεται τὴν τιμωρίαν αὐτῶν διὰ προστίμου ἴσου πρὸς τὸ πενταπλοῦν τοῦ τέλους κατὰ τὸ ἀρθρον 8 τοῦ νόμου ΡΙΣ' τοῦ 1865· παρατηρήτέον δ' ὅτι μόνον διὰ γραμματίου ἢ διπλοτύπου τοῦ ταμείου οὐχὶ δὲ καὶ διὰ δι-
πλοτύπου τοῦ εἰσπρακτορὸς βεβαιοῦται ἡ εἴσπραξις τοῦ προσθέτου τέλους.

Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ νόμου ἐπεβλήθησαν, τὸ πρῶτον ἥδη, τέλη ἐφ' ἐκάστης κληρονομικῆς μερίδος ἀνιόντων ἢ κατιόντων οἰουδήποτε βαθμοῦ, ὅταν αὕτη ὑπερβαίῃ τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 50,000 καὶ ἐτροποποιήθη τὸ ἐδάφιον 6' τοῦ νόμου ΩΙΔ' τῆς 18 Ἀπριλίου 1880 καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὰ ἐπιβαλλόμενα τέλη ἐπὶ τῶν κληρονομιῶν, κληροδοσιῶν καὶ δωρεῶν αἰτίᾳ θανάτου, διατηρηθέντος τοῦ αὐτοῦ τέλους ὡσάκις ἐκάστη κληρονο-
μικὴ μερίς εἶναι ἀνωτέρα τῶν δραχμῶν 2,000 καὶ δὲν ὑπερβαίνει τὰς δραχ. 50,000, ὡρίσθη δὲ κατὰ προοδευτικὴν αὐξήσιν τέλος ἀνώτερον κατὰ 1 % διὰ τὰς κληρονομικὰς μερίδας τὰς ἀνω τῶν

δραχμῶν	50,000—100,000
"	100,000—150,000
"	150,000—250,000
"	250,000—400,000
"	400,000

ἐπετράπη δὲ νὰ ἐκπληρῶσι τὰ καθήκοντα οικονομικοῦ ἐφόρου αἱ ἀρμό-

δισαι προξενικαὶ ἀρχαὶ προκειμένου περὶ τῆς κινητῆς περιουσίας τῆς ἐν Τουρκίᾳ εὐρισκομένης τῶν ἀποβιούντων ὑπηκόων Ἑλλήνων.— Ἐκ τῆς ἀκριβοῦς ἐκτελέσεως τῶν περὶ βεβαιώσεως τῶν φόρων τούτων διατασσόμενων ἐν τῷ Ν. ΩΙΔ' τῆς 18 Ἀπριλίου 1880 ἐξαρτῶνται σπουδαῖα τοῦ Κράτους συμφέροντα, ἡδὴ μάλιστα ὅτε ὑπόκεινται εἰς πληρωμὴν τέλους καὶ αἱ ὑπερβαίνουσαι τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 50,000 κληρονομικαὶ μερίδες τῶν ἀνιόντων ἢ κατιόντων καὶ ἐπεβλήθησαν τέλη πολὺ ἀνώτερα εἰς τὰ ὑπερβαίνοντα τὰς δραχ. 50,000 ποσὰ τὰ περιερχόμενα εἰς τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς καὶ ἐξωτικούς κληρονόμους, κληροδόχους καὶ δωρεοδόχους αἰτίᾳ θανάτου· οὐφείλουσι λοιπὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῷ ἔδαφ. τῇ τοῦ μνησθέντος νόμου τοῦ 1880 κατονομαζόμενοι ὑπάλληλοι νὰ πέμπωσιν ἐγκαιρῶς εἰς τοὺς οἰκονομικοὺς ἐφόρους τὰς ἀφορώσας εἰς τὴν βεβαιώσιν τῶν τελῶν, περὶ ὧν ὁ λόγος, σημειώσεις, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν, ὅτι θέλω προκαλέσει κατὰ τοῦ ὀλιγωρήσαντος εἰς τὴν ἐγκαιρον καὶ ἀκριθεῖ ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός του τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενας ποινάς· διὰ νὰ διευκολύνω τὸ ἔργον τῶν συμβολαιογράφων, τῶν γραμματέων τῶν ἐφεστών καὶ πρωτοδικῶν, τῶν δημάρχων ἢ ἀστυνόμων καὶ τῶν εἰρηνοδικῶν, διέταξαι νὰ τυπωθῶσι καὶ ἀποσταλῶσι τὰ ἀνήκοντα ἔντυπα ἐν οἷς μεθοδικῶς καθορίζονται ὁποῖας πληροφορίας οὐφείλει ἕκαστος αὐτῶν νὰ χορηγῇ κατὰ μῆνα τῷ οἰκονομικῷ ἐφόρῳ. Αἱ ἐν Τουρκίᾳ ὑπισταμέναι Ἑλλην. προξενικαὶ ἀρχαὶ οὐφείλουσι νὰ λαμβάνωσι τὰς δεούσας πληροφορίας πρὸς βεβαιώσιν τῶν τελῶν ἐπὶ τῆς ἐν Τουρκίᾳ εὐρισκομένης περιουσίας τῶν ἀποβιούντων ὑπηκόων Ἑλλήνων ἐφ' ὅσον αὕτη ὑπόκειται εἰς κληρονομικὸν τέλος κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ κοινοποιουμένου νόμου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν νόμον ΩΙΔ' τοῦ 1880 καὶ τὸ ἄρθρον 231 τοῦ ΧΝΓ' νόμου τοῦ 1877 καὶ νὰ λαμβάνωσιν ἐγκαιρῶς τὰ κατὰλληλα μέτρα πρὸς εἰσπραξίν τῶν τελῶν τούτων δι' ἐνσήμου προξενικῆς ὑπηρεσίας κατὰ τὰ περὶ τούτου διατεταγμένα.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ κοινοποιουμένου ΑΣΣΕΖ' νόμου ὥρισθαι νὰ συντάσσεται ἡ δήλωσις τῶν κληρονόμων, κληροδόχων, ἢ δωρεοδόχων ἐπὶ χαρτοσήμου ἀναλόγου ἀξίας πρὸς τὸ πληρωτέον τέλος, ἀλλ' ὅταν τοῦτο ὑπερβαίνῃ τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν χιλίων, κατατίθεται εἰς τὸ ἀρμόδιον ταμεῖον τὸ ὑπερβάλλον ποσὸν καὶ ἐκδίδεται γραμματίον ἢ διπλότυπον εἰσπραξέως τοῦ ἀρμοδίου ταμεῖου, ὅπερ συνάπτεται καὶ μνημονεύεται ἐν τῇ δηλώσει. Αἱ πρὸς τὰς ἀρμοδίας προξενικὰς ἀρχὰς ἀπευθυνόμεναι δηλώσεις σημαίνονται διὰ τοῦ ἀνήκοντος ἐνσήμου κατὰ τὰ περὶ τούτου διατεταγμένα.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ κοινοποιουμένου νόμου συνεπληρώθη κενόν,

ὅπερ ὑρίστατο ἐν τῇ περὶ τελῶν χαρτοσήμου νομοθεσίᾳ ἡμῶν, ὀρίζομενον ἤδη ὅτι ὀφείλει ὁ ταμίης νὰ ὑπολογίσῃ τὸ τέλος ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τοῦ χαρτοσήμου, ὡςάκις τὰ παρουσιαζόμενα ἔγγραφα συνετάχθησαν εἰς χάρτην μεγαλείτερον τοῦ φύλλου τοῦ χαρτοσήμου, ὅποιά εἰσι τὰ σχέδια τῶν μηχανικῶν, γεωμετρῶν, κλπ. διπλώματα καὶ ἄλλα ἔγγραφα γεγραμμένα εἰς χάρτην μεγαλείτερον τοῦ φύλλου τοῦ χαρτοσήμου.

Καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου ὠρίσθη ὅτι αἱ ἀνώνυμοι ἐταιρίαι, μὴ ὑποβάλλουσαι πρὸς σήμανσιν τοὺς μετοχικοὺς τίτλους των ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς συστάσεώς των καὶ μὴ καταβάλλουσαι ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἰσολογισμοῦ των τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν μερισμάτων των μετοχῶν των κατὰ τὰ διαταχθέντα ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ΥΠΔ' νόμου τοῦ 1873 καὶ αἱ ἀτμοπλοικαὶ καὶ σιδηροδρομικαὶ ἐταιρίαι, μὴ παραδίδουσαι τὰ εἰσπραττόμενα τέλη πρὸς 5 λεπτὰ ἑφ' ἑκάστης δραχμῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ΧΙΔ' νόμου τοῦ 1877 ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου ἑκάστου μηνός, ὑποβάλλονται εἰς τόκον ὑπερμερείας καὶ εἰς πρόστιμον ἴσον πρὸς τὸ ποσὸν τοῦ καθυστερηθέντος φόρου. Ὀφείλουσιν ἐπομένως οἱ ταμίαι νὰ ὦσι προσεκτικοὶ ὅπως ἐν δέοντι χρόνῳ ἐπιβάλλωσι δι' ἀποφάσεώς των τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀρίζομένην ποινὴν εἰς βᾶρος τῶν ὑπερμερῶν ἐταιριῶν καὶ νὰ εἰσπράττωσι σὺν τῷ κεφαλαίῳ καὶ τόκον ὑπερμερείας, ὃν θέλουσιν ὑπολογίζειν ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῶν ἑξ μηνῶν, προκειμένου περὶ τέλους ἐπὶ τῶν μετοχῶν, ἀπὸ τῆς παρελεύσεως μηνός μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἰσολογισμοῦ, προκειμένου περὶ τελῶν ἐπὶ τῶν μερισμάτων των μετοχῶν των, καὶ ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῶν δέκα πέντε ἡμερῶν ἑκάστου μηνός, προκειμένου περὶ τελῶν ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων ἀτμοπλοίων καὶ σιδηροδρόμων ἐκδοθέντων κατὰ τὸν προηγούμενον μῆνα. Οἱ οἰκονομικοὶ ἔφοροι καὶ οἱ ταμίαι ὀφείλουσι νὰ συνεννοηθῶσι καὶ νὰ ἐνεργήσωσιν ἐπιθεώρησιν τῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν καὶ ἀτμοπλοικῶν καὶ σιδηροδρομικῶν ἐταιριῶν, ἐὰν ἐκ τῶν βιβλίων τῶν ταμείων δὲν βεβαιῶται ὅτι ἐπληρώθησαν τὰ τέλη, περὶ ὧν ὁ λόγος, ἢ ὑπάρχωσιν εὐλογοὶ ἀφορμαὶ περὶ ἐλλιποῦς παραδύσεως αὐτῶν εἰς τὸ ταμεῖον, σπεύδοντες νὰ βεβαιώσωσι τὰ καθυστεροῦντα καὶ νὰ ἐκδώσωσι τὰς περὶ τιμωρίας τῶν ὑπερμερῶν ἐταιριῶν ἀποφάσεις των, ἀντίγραφα τῶν ὁποίων θέλουσιν ὑποβάλλει ὁμῇ.

Γ'.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ χάραξις τῶν νέων σφραγίδων, ἡ ἐκτύπωσις τῶν ἀναγκαιοῦντων φύλλων χαρτοσήμου καὶ ἡ ἐργασία ἐν γένει ἡ ἀπαιτου-

μένη διὰ τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν ἐμελλε νὰ βραδύνη, προὔκληθη τὸ ἀπὸ 17 λήγοντος Β. Διατάγ. πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ΑΣΞΖ' διὰ τοῦ ὑπάρχοντος χαρτοσήμου κατὰ τὰς ἰσχυρούσας περὶ ἐκτυπώσεως αὐτοῦ διατάξεις.

Διὰ τοῦ ἀρθρ. 1 τοῦ Διατάγματος τούτου ὁρίζεται ἡ 1 Σεπτεμβρίου τρέχοντος ἔτους ὡς ἡμέρα ἀφ' ἧς ἀρχεται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου· ἐπομένως τὰ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης συντασσόμενα ἔγγραφα δημόσια ἢ ἰδιωτικά ὑπαγόμενα εἰς χαρτόσημον ἀξίας καὶ ἀφορῶντα εἰς ἀστικάς ἢ ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου.

Διὰ τοῦ ἀρθρου 2 κανονίζεται ὅποῖον φύλλον χαρτοσήμου θὰ γίνηται χρήσις προκειμένου περὶ συντάξεως ἀστικῶν ἐγγράφων, καὶ διὰ μὲν τὰ μέχρι δραχμῶν δέκα ποσά, ἅτινα τὸ πρῶτον ᾗδη ὑποβάλλονται εἰς φορολογίαν, ὠρίσθη, ὡς μὴ ὑφισταμένου κοινοῦ χαρτοσήμου, νὰ γίνηται χρήσις τοῦ κινητοῦ δεκαλέπτου χαρτοσήμου, τοῦ ὁρισθέντος διὰ τοῦ νόμου ΩΙΣ' τοῦ 1880 διὰ τὰς ἐξουφήσεις τῶν λογαριασμῶν ἢ ἀποδείξεων τῶν ἐμπορικῶν ἐταιριῶν καὶ τῶν ἐπιτηδευματιῶν, διὰ δὲ τὰ χρηματικά ποσά τὰ ἄνω τῶν δραχμῶν 10—100 ὠρίσθη νὰ γίνηται χρήσις κοινοῦ χαρτοσήμου λεπτῶν πεντήκοντα καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ὑφίσταται χαρτόσημον δραχμῶν 25, 35, 45, 75, 125, 350, 450, 600, 700, 800, 900 καὶ τῶν δραχμῶν 1000, διότι δὲν εἶχον ὁρισθῇ διὰ τοῦ νόμου ΧΙΔ' τοῦ 1877 τοιαύτης ἀξίας χαρτόσημα, ἐκανονίσθη διὰ τῆς θ' § τοῦ αὐτοῦ ἀρθρου 2 τοῦ διατάγματος νὰ προστίθηνται χαρτόσημα κοινὰ ἢ κινητά.

Δρ.	5	εἰς τὸ φύλλον χαρτ.	τῶν Δρ.	20	διὰ ποσά ἄνω τῶν Δρ.	4,000—	5,000
»	5	»	»	»	30	»	6,000— 7,000
»	5	»	»	»	40	»	8,000— 9,000
»	5	»	»	»	70	»	10,000— 15,000
»	25	»	»	»	100	»	20,000— 25,000
»	50	»	»	»	300	»	60,000— 70,000
»	50	»	»	»	400	»	80,000— 90,000
»	100	»	»	»	500	»	100,000— 120,000
»	200	»	»	»	500	»	120,000— 140,000
»	300	»	»	»	500	»	140,000— 160,000
»	400	»	»	»	500	»	160,000— 180,000
»	500	»	»	»	500	»	180,000— 200,000
»	500	»	»	»	500	»	200,000—

Διὰ τοῦ ἀρθρου 3 τοῦ Διατάγματος ὠρίσθη νὰ συντάσσωνται τοῦ

λοιπού τὰ ἐμπορικὰ ἔγγραφα ἐπὶ χαρτοσήμου ἀξίας καὶ οὐχὶ τάξεως, ὡς συνετάσσοντο μέχρι τοῦδε. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ 23 κλάσεις τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων αἱ διὰ τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ νόμου ΑΣΞΖ' ὁρισθεῖσαι, περιέχονται ἐν τῷ προσηρημένῳ πίνακι ἐν τῷ νόμῳ ΧΙΑ' τοῦ 1877 διὰ τὰ πληρωτέα τέλη χαρτοσήμου ἀξίας ἐπὶ ἀστικῶν ἐγγράφων, διὰ τοῦτο δὲν παρουσιάζεται ἡ ἀνάγκη προσθήκης χαρτοσήμου πρὸς συμπληρωσιν τοῦ πληρωτέου τέλους δι' ἐμπορικὰ ἔγγραφα.

Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ Διατάγματος κανονίζεται ὁ τρόπος τῆς προσθήκης τῶν κοινῶν ἢ κινητῶν χαρτοσήμων εἰς τὰ ἀστικά ἔγγραφα· καὶ τὰ μὲν ἰδιωτικά ἔγγραφα τὰ ἀφορῶντα εἰς χρηματικά ποσὰ κατώτερα τῶν δραχμῶν δέκα καὶ συντασσόμενα ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, ὡς μὴ ὑπάρχοντος δεκαλέπτου χαρτοσήμου, καθὼς καὶ τὰ ἔγγραφα τὰ συντασσόμενα ἐπὶ φύλλων χαρτοσήμου κατωτέρας τιμῆς, ὡς μὴ ὑφισταμένων φύλλων χαρτοσήμου ἀναλόγου τιμῆς, διὰ τὰ ἐν τῇ τελευταίᾳ παραγράφῳ τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ Διατάγματος χρηματικά ποσὰ, παρουσιάζονται εἰς τὸ ταμεῖον αὐθημερὸν μὲν ἐὰν συνετάχθωσαν ἐν τῇ ἔδρᾳ αὐτοῦ, ἐντὸς δὲ τριῶν ἡμερῶν ἂν συνετάχθωσαν ἐκτὸς τῆς ἔδρας αὐτοῦ καὶ συμπληροῦνται διὰ προσθήκης τοῦ ἐλλείποντος χαρτοσήμου, ἐκτὸς ἐάν, κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν ἐγγράφων, ἐπικολλησῶσιν ἐν αὐτοῖς οἱ ἐκδίδοντες ταῦτα κινητὰ χαρτόσημα ἀναλόγου ἀξίας καὶ συμμορφωθῶσι πρὸς τὰ περὶ διαγραφῆς τῶν κινητῶν χαρτοσήμων διατεταγμένα διὰ τῶν Β. Διαταγμάτων τῆς 30 Αὐγούστου 1873 καὶ 17 Ἰουνίου 1875. Τὰ συντασσόμενα ἐνώπιον τῶν συμβολαιογράφων ἔγγραφα συμπληροῦνται διὰ προσθήκης ἀναλόγων φύλλων χαρτοσήμου ἀξίας πρασίνης σφραγίδος, τὰ δὲ συντασσόμενα ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων συμβιβαστικά ἔγγραφα κατὰ τὸ ἀρθρον 4 τοῦ νόμου ΧΙΑ' τοῦ 1877 παρουσιάζονται πρὸς συμπλήρωσιν εἰς τὸ ἀρμόδιον ταμεῖον αὐθημερὸν ἢ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν κατὰ τὸ ἀρθρον 2 τοῦ ἀπὸ 23 Ὀκτωβρίου 1836 Β. Διατάγματος.

Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 5 τοῦ Β. Διατάγματος ὁρίσθη ὅτι ἐπιτρέπεται χρῆσις κινητοῦ χαρτοσήμου ἐν ταῖς ὑπὸ τῶν σχετικῶν Β. Διαταγμάτων ὁριζομέναις περιπτώσεσιν· ἐπομένως καὶ ἐπὶ τῶν συναλλαγματικῶν καὶ ἐπιταγῶν (*chèques*) τῶν ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐκδιδομένων καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσερχομένων καὶ ἐπὶ παντὸς ἄλλου ἐγγράφου, δεκτικοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου κατὰ τὰς ἰσχυούσας διατάξεις, δύνανται νὰ ἐπικολληθῶσι τὸσαῦτα κινητὰ χαρτόσημα ὅσα ἀπαιτοῦνται νὰ συμπληρώσωσι τὸ πληρωτέον τέλος κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 3 ὁρισμένα.

Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 6 τοῦ Διατάγματος ἐπετράπη νὰ τίθενται τὰ κινητὰ

χαρτόσημα τάξεως ἢ ἀξίας ἀδιακρίτως· τοῦτο ἐγένετο πρὸς εὐκολίαν τῶν ποιουμένων χρήσιν τοιούτων χαρτοσήμων καὶ πρὸ πάντων τῶν ἄνωνύμων ἐταιριῶν καὶ τῶν μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορευομένων τοσούτω μᾶλλον καθόσον δὲν ὑφίστανται κινητὰ χαρτόσημα τάξεως τῶν δραχ. 5, 7 καὶ 9, διότι τοιαῦτα δὲν ὠρίσθησαν διὰ τοῦ νόμου ΧΙΔ' τοῦ 1877, ἐνῶ ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ νέου νόμου κατονομάζονται καὶ χρηματικά ποσὰ ὑποκείμενα εἰς τέλος δραχ. 5, 7 καὶ 9· ἄλλως τε καὶ εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ ὑφίσταται ἡ διακρίσις αὕτη, διότι ὅπως τὰ κοινὰ φύλλα χαρτοσήμου ἀξίας, καθ' ἃ ἐξετέθη ἀνωτέρω, οὕτω καὶ τὰ κινητὰ χαρτόσημα θὰ χρησιμεύωσι καὶ ἐπὶ τῶν ἀστικῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων.

Τελευταῖον διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Διατάγματος ὀρίζεται, ὅτι τὰ πρόσθετα τέλη διὰ τὰ ἄνω τῶν δραχμῶν 10,000 ποσὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 καὶ διὰ τὰ υπερβαίνοντα τὰς δραχμὰς 1000 κληρονομικά τέλη κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου, εἰσπράττονται εἴτε δι' ἐκδόσεως γραμματίου παραλαβῆς τοῦ ταμείου εἴτε δι' ἐκδόσεως εἰδικοῦ διπλοτύπου εἰσπράξεως. Διπλότυπα εἰσπράξεως ἐνέχρινα νὰ σταλῶσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος μόνον εἰς τὸ Β' κεντρικὸν ὑποταμεῖον. Τὸ ὑποταμεῖον τοῦτο ὀφείλει νὰ συγκεντροῦ κατὰ δεκαήμερον τὰ εἰσπραττόμενα πρόσθετα τέλη καὶ νὰ ἐκδίδῃ γραμμᾶτια παραλαβῆς, διακρινομένων τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἄρθρου 2 υπερβαλλόντων τελῶν χαρτοσήμου ἐκ τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου τελῶν ἐκ κληρονομικῶν κλπ. τὰ δὲ στελέχη τῶν διπλοτύπων εἰσπράξεως θέλει ἀποστέλλει εἰς τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον μετὰ τῶν λογαριασμῶν τῆς διαχείρισεώς του.

Ἔγκ. τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1885.

Συνεπεία ὑποβληθεῖσάν μοι ἐρωτήσεων ὑπὸ τινων ἐξ ὑμῶν δίδωμι ὑμῖν τὰς ἐξῆς ὁδηγίας σχετικῶς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου ΑΣΕΖ' περὶ τροποποιήσεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου.

Α'. Συμβόλαιον συνταχθὲν κατὰ τὴν 30 Αὐγούστου ε. ε. ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου ἐκτὸς τῆς ἑδρας τοῦ Ταμείου καὶ ἐν τόπῳ ἐνθα δὲν ὑπῆρχε χαρτόσημον, παρουσιασθὲν εἰς τὸ ταμεῖον τὴν 1 Σεπτεμβρίου ε. ε. δὲν ὑπόκειται εἰς πληρωμὴν προσθέτου τέλους, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος τὸ ὀριζόμενον ὑπὸ τῶν μέχρι τέλους Αὐγούστου ἰσχυόντων νόμων περὶ χαρτοσήμου, διότι ὁ νόμος ΑΣΕΖ' ἔλαβεν ἰσχύν ἀπὸ τῆς 1 Σεπτεμβρίου ε. ε.

Β'. Ἀποδείξεις δικαιούχων διὰ μισθοῦς ἢ ἄλλας ἀποδοχὰς ὀφειλόμενας μέχρι τέλους Αὐγούστου, παρουσιαζόμεναι εἰς τὸ ταμεῖον ἀπὸ

τῆς 1 Σεπτεμβρίου καὶ ἐφεξῆς ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου κατὰ τὸν νέον νόμον τὸν ἰσχύοντα, καὶ οὐχὶ κατὰ τὰ μέχρι 31 Αὐγούστου διατεταγμένα, καθόσον καθ' ἣν ἐποχὴν τελεῖται ἡ πληρωμὴ συντάσσεται ἡ ἀπόδειξις καὶ ἐπομένως αἱ ἰσχύουσαι κατὰ ταύτην διατάξεις λαμβάνονται ὑπ' ὅψει κατὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ τέλους τοῦ χαρτοσήμου.

Γ'. Αποδείξεις δικαιούχων συνταχθεῖσαι μέχρι 31 Αὐγούστου πρὸς βεβαίωσιν τῆς παραλαβῆς μισθῶν ἢ ἄλλων δικαιωμάτων παρὰ εἰδικῶν ταμείων πολιτικῶν, στρατιωτικῶν ἢ ναυτικῶν, παρουσιαζόμεναι ἀπὸ τῆς 1 Σεπτεμβρίου ε. ε. ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων εἰδικῶν ταμιῶν οἷον τελωνῶν, ἀλαταποθηκαρίων καὶ διαχειριστῶν οικονομικῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ πρὸς ἐξαργύρωσιν ἢ συμψηφισμόν, θεωροῦνται καλῶς συνταχθεῖσαι ἐπὶ χαρτοσήμου κατὰ τοὺς μέχρι 31 Αὐγούστου ε. ε. ἰσχύοντας νόμους, διότι αἱ πληρωμαὶ αἱ διὰ τῶν ἀποδείξεων τούτων βεβαιούμεναι ἐγένοντο πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου ΑΣΕΖ' ὑπὸ τῶν εἰδικῶν ταμιῶν δυνάμει τοῦ δικαιώματος ὅπερ ἔχουσιν οὗτοι πρὸς πληρωμὴν τῶν ὑπὸ τῶν σχετικῶν διατάξεων ὀριζομένων ἐξόδων.

Δ'. Οἱ συμβολαιογράφοι δικαιοῦνται νὰ λαμβάνωσι τὰ δικαιώματά των καὶ ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν προστιθεμένων φύλλων χαρτοσήμου δυνάμει τοῦ άρθρου 4 τοῦ ἀπὸ 17 Αὐγούστου ε. ε. Β Διατάγματος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ άρθρου 7 τοῦ νόμου ΧΙΔ' τοῦ 1877 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου ΥΠΔ' τοῦ 1873.

Ἐάν, φέρ' εἴπειν, πρόκειται περὶ προσθήκης χαρτοσήμου

δραχμῶν πέντε διὰ ποσὰ ἄνω τῶν δραχμῶν	4,000—5,000
” ” ” ” ” ”	6,000—7,000
” ” ” ” ” ”	8,000—9,000
” ” ” ” ” ”	10,000—15,000

λαμβάνουσι τὸ τέταρτον τῆς ἀξίας τοῦ χαρτοσήμου, ἐάν δὲ περὶ προσθήκης χαρτοσήμου

δραχμ.	25	διὰ ποσὰ ἄνω	τῶν δραχμῶν	20,000—25,000
”	50	”	”	60,000—70,000
”	50	”	”	80,000—90,000
”	100	”	”	100,000—120,000
”	200	”	”	120,000—140,000
”	300	”	”	140,000—160,000
”	400	”	”	160,000—180,000
”	500	”	”	180,000—200,000
καὶ ”	500	”	”	200,000 καὶ ἐπέκεινα

μένων ἐν ταῖς σχετικαῖς διατάξεσι τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου, τὸ τέλος τῆς ἀξίας ἐπιβάλλεται κατὰ τὸν ἐπόμενον πίνακα·

1)	Λεπτὰ	10	ἐπὶ ἀξίας μέχρι δραχμῶν	40
2)	»	50	» » »	100
3)	Δραχ.	1 —	» » »	200
4)	»	2	» » »	400
5)	»	3	» » »	600

λαμβάνουσι 2 % ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ χαρτοσήμου. Ἐπὶ τῇ αὐτῇ βάσει δικαιοῦνται εἰς ἀπολαὴν δικαιωμάτων καὶ διὰ τὰ πρόσθετα τέλη, διότι καὶ ταῦτα, συμπληρωτικὰ τέλη χαρτοσήμου ὄντα, παρέχουσιν αὐτοῖς τὰ αὐτὰ δικαιώματα ὅπως πρότερον τὰ εἰσπραττόμενα ὑπερέβαλλοντα τέλη. Πρὸς βεβαίωσιν δὲ τοῦ ὅτι διὰ τὰ προστιθέμενα φύλλα χαρτοσήμου δραχ. 5,20 καὶ 50 εἰς συμβολαία συντασσόμενα ἐπὶ χαρτοσήμου δραχ. 100, 300 καὶ 400 ἐπληρώθη δικαίωμα 2 % καὶ οὐχὶ 25 %, ὀφείλουσιν οἱ μὲν ταμίαι νὰ πιστοποιῶσι κάτωθι τῆς συμβολαιογραφικῆς πράξεως καὶ ἐπὶ τοῦ προστιθεμένου φύλλου χαρτοσήμου ὅποσα δικαιώματα ἐπληρώθησαν τῷ συμβολαιογράφῳ καὶ ὅποιον γραμματίον παραλαβῆς ἐξεδόθη, οἱ δὲ συμβολαιογράφοι νὰ διδῶσι τοῖς ταμίαις ἰδίαις ἀποδείξεις διὰ τὰ δικαιώματα τῶν ἐπὶ τῶν φύλλων χαρτοσήμου τῶν δραχ. 25 καὶ 50 τῶν προστιθεμένων εἰς συμβολαία συντασσόμενα ἐπὶ χαρτοσήμου δραχ. 100, 300 καὶ 400 καὶ ἀφορῶντα εἰς χρηματικὰ ποσὰ ἄνω τῶν δραχ. 20,000—25,000
 » » » 60,000—70,000
 » » » 80,000—90,000

Ε'. Οἱ ὑπαξιωματικοὶ καὶ ναῦται τῶν ἀτματοελονίδων δὲν ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου καὶ διὰ τοῦ νέου νόμου ἀφοῦ αὐτὲ πρότερον ὑπεβάλλοντο εἰς τοιοῦτο τέλος ἅτε ἐξομωθέντες πρὸς τοὺς ἐν τοῖς πολεμικοῖς πλοίοις ὑπηρετοῦντας συναδέλφους των δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 16 τοῦ ἀπὸ 31 Ἰανουαρίου 1879 Ψ'ΟΓ' νόμου, ὡς ἐξηγήθη ὑμῖν καὶ ἀλλοτε ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου.

Ζ'. Ἡ διάταξις τῆς § 6'. τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ νόμου ΑΣΞΖ' καὶ τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ ἀπὸ 17 Αὐγούστου ε. ε. 6' διατάγματος περὶ τοῦ τρόπου τῆς εἰσπράξεως τῶν προσθέτων τελῶν, ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν εἰσπραττομένων προσθέτων τελῶν ὑπὸ τῶν προξενικῶν ἀρχῶν ὀφείλουσιν ἐπομένως καὶ αὗται νὰ ἐκδίδωσιν ἀποδεικτικὰ εἰσπράξεως ἅτινα θέλουσιν ἐπισυνάπτει ἐν τοῖς συντασσόμενοις συμβολαιογραφικοῖς ἐγγράφοις ἢ παραδίδει τοῖς πληρωταῖς διὰ νὰ συναρθῶσιν εἰς τὰ οἰκεία ἰδιωτικὰ ἔγγραφα, ἢ ἐν ταῖς δηλώσεσι τῶν κληρονόμων ἢ κληροδόχων ἐὰν πρόκειται περὶ πληρωμῆς κληρονομικοῦ τέλους ἀνωτέρου τῶν δραχμῶν χιλίων.

6)	Δραχ.	4	ἐπὶ ἀξίας μέχρι δραχμῶν	800
7)	»	5	» » »	1,000
8)	»	6	» » »	1,200
9)	»	7	» » »	1,400
10)	»	8	» » »	1,600
11)	»	9	» » »	1,800
12)	»	10	» » »	2,000
13)	»	12	» » »	2,400
14)	»	14	» » »	2,800
15)	»	16	» » »	3,200
16)	»	18	» » »	3,600
17)	»	20	» » »	4,000
18)	»	25	» » »	5,000
19)	»	30	» » »	6,000
20)	»	35	» » »	7,000
21)	»	40	» » »	8,000
22)	»	45	» » »	9,000
23)	»	50	» » »	10,000
24)	»	75	» » »	15,000
25)	»	100	» » »	20,000
26)	»	125	» » »	25,000
27)	»	150	» » »	30,000
28)	»	200	» » »	40,000
29)	»	250	» » »	50,000
30)	»	300	» » »	60,000
31)	»	350	» » »	70,000
32)	»	400	» » »	80,000
33)	»	450	» » »	90,000
34)	»	500	» » »	100,000
35)	»	600	» » »	120,000
36)	»	700	» » »	140,000
37)	»	800	» » »	160,000
38)	»	900	» » »	180,000
39)	»	1000	» » »	200,000

Ἐπὶ ποσῶν δὲ ὑπερβαινόντων τὰς δραχ. 200,000 τὸ ἔγγρα-
φον συντάσσεται ἐπὶ χαρτοσήμου δραχμῶν χιλίων.

2. Πλὴν τῶν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἄρθρῳ σημειουμένων τελῶν ὑπο-
κεινται εἰς πρόσθετα τέλη τὰ ἐξῆς ποσά·

τὰ ἄνω τῶν δραχμῶν	10,00) — 30,000	πρὸς	$\frac{1}{4}\%$
»	30,000 — 50,000	»	$\frac{1}{2}\%$
»	50,000 — 100,000	»	$\frac{3}{4}\%$
»	100,000 — 200,000	»	1 $\frac{0}{100}$
»	200,000 —	»	1 $\frac{3}{4}\%$

τὰ πρόσθετα ταῦτα τέλη καταβάλλονται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον
ὑπὸ τοῦς ὅρους τοῦ ἄρθρου 2 § 6' τοῦ ΥΠΔ' νόμου τοῦ 1873.

3. Ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου
διαβαθμίζεται ὡς ἑπεται·

1)	Λεπτὰ	50	ἐπὶ ἀξίας μέχρι δραχμῶν	500
2)	Δραχ.	1 —	»	4,000
3)	»	2	»	2,000
4)	»	3	»	3,000
5)	»	4	»	4,000
6)	»	5	»	5,000
7)	»	6	»	6,000
8)	»	7	»	7,000
9)	»	8	»	8,000
10)	»	9	»	9,000
11)	»	10	»	10,000
12)	»	12	»	12,000
13)	»	14	»	14,000
14)	»	16	»	16,000
15)	»	18	»	18,000
16)	»	20	»	20,000
17)	»	30	»	30,000
18)	»	50	»	50,000
19)	»	100	»	100,000
20)	»	200	»	200,000
21)	»	300	»	300,000
22)	»	400	»	400,000
23)	»	500	» ἐπέκεινα τῶν δραχ.	400,000

4. Περιουσίαι ἐν Ἑλλάδι κείμεναι καὶ περιερχόμεναι, εἴτε

κατά κληρονομίαν ἐξ ἀδιαθέτου ἢ ἐκ διαθήκης, εἴτε κατὰ κληροδοσίαν, εἴτε λόγῳ δωρεᾶς αἰτία θανάτου εἰς ἡμεδαπούς ἢ ἀλλοδαπούς, ἐὰν οὗτοι μὴ ᾖσιν ἀπηλλαγμένοι τέλους ὑπὸ τῶν συνθηκῶν, ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου.

α') Ἐπὶ ἐκάστης κληρονομικῆς μερίδος ἀνιόντων ἢ κατιόντων οἰουδήποτε βαθμοῦ

περιουσίας ἄνω τῶν δραχ.	50,000—100,000	πρὸς 1	‰
» » »	100,000—150,000	» 2	‰
» » »	150,000—250,000	» 3	‰
» » »	250,000—400,000	» 4	‰
» » »	400,000	» 5	‰

β') Ἐπὶ ἐκάστης κληρονομικῆς μερίδος συζύγων καὶ ἀδελφῶν ἀμφιθαλῶν ἢ ἑτεροθαλῶν

περιουσίας ἄνω τῶν δραχ.	2,000—50,000	πρὸς 2	‰
» » »	50,000—100,000	» 3	‰
» » »	100,000—150,000	» 4	‰
» » »	150,000—250,000	» 5	‰
» » »	250,000—400,000	» 6	‰
» » »	400,000	» 7	‰

γ') Ἐπὶ ἐκάστης κληρονομικῆς μερίδος συγγενῶν ἐκ πλαγίου τρίτου μέχρι πέμπτου βαθμοῦ

περιουσίας ἄνω τῶν δραχμῶν	2,300—50,000	πρὸς 3	‰
» » »	50,000—100,000	» 4	‰
» » »	100,000—150,000	» 5	‰
» » »	150,000—250,000	» 6	‰
» » »	250,000—400,000	» 7	‰
» » »	400,000	» 8	‰

δ') Ἐπὶ τῶν λοιπῶν κληρονομικῶν μερίδων συγγενῶν, θετῶν γονέων, θετῶν τέκνων, θετῶν ἀδελφῶν, παντὸς ἀγχιστεύς καὶ ἐν γένει παντὸς ἐξωτικοῦ

περιουσίας ἄνω τῶν δραχμῶν	2,000—50,000	πρὸς 5	‰
» » » »	50,000—100,000	» 6	‰
» » » »	100,000—150,000	» 7	‰
» » » »	150,000—250,000	» 8	‰
» » » »	250,000—400,000	» 9	‰
» » » »	400,000	» 10	‰

Αἱ διατάξεις αὗται ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῆς περιπτώσεως περὶ ἧς προνοεῖ τὸ ἄρθρον 321 τοῦ ΧΝς' νόμου τοῦ 1877 (1) θεωρουμένης ἀρμοδίας τῆς οἰκείας προξενικῆς ἀρχῆς πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου.

5. Ἡ κατὰ τὸ ἐδάφιον ε' τοῦ νόμου ΩΙΔ' τῆς 18 Ἀπριλίου 1880 δήλωσις τῶν κληρονόμων ἢ κληροδόχων γράφεται ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου ἀξίας ἴσης πρὸς τὸ πληρωτέον τέλος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς δι' αὐτῆς δηλουμένης ἀξίας τῆς περιουσίας, ἐπιφυλαττομένου τοῦ δικαιώματος τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῆς ἐπὶ πλέον διαφοράς ἐν ἣ περιπτώσει γίνονται δεκταὶ αἱ νόμιμοι ἀντιρρήσεις. Ἐὰν τὸ τέλος ᾖναι ἀνώτερον τῶν δραχμῶν χιλίων, κατατίθεται τὸ ὑπερβάλλον εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον καὶ συνάπτεται ἐν τῇ δηλώσει τὸ γραμματίον παραλαβῆς.

6. Ἐὰν τὸ πρὸς σήμανσιν παρουσιαζόμενον ἔγγραφο ᾖναι συντεταγμένον ἐπὶ χάρτου μεγαλειτέρου τοῦ φύλλου τοῦ χαρτοσήμου, πληρῶνεται διπλάσιον τέλος, ἐὰν ἐπὶ μεγαλειτέρου τοῦ διπλάσιου, τριπλάσιον, ἐπὶ μεγαλειτέρου τοῦ τριπλάσιου, τετραπλάσιον τέλος καὶ οὕτω καθεξῆς. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν πληρῶνεται καὶ τὸ ἐπιβάλλόμενον κατὰ νόμον πρόστιμον.

7. Ἀνώνυμοι ἐταιρίαι μὴ προσάγουσαι πρὸς σήμανσιν τοὺς μετοχικοὺς αὐτῶν τίτλους ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς συστάσεώς των, ἢ μὴ καταβάλλουσαι εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἰσολογισμοῦ των τὰ τέλη χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν μερισμάτων τῶν μετοχῶν των, ὡσαύτως καὶ ἐταιρίαι ἢ διευθύνσεις ἀτμοπλοίων καὶ σιδηροδρόμων μὴ καταβάλλουσαι ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου ἐκάστου μηνὸς τοὺς κατὰ τὸν προηγούμενον μῆνα εἰσπραχθέντας φόρους ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, ὑπόκεινται εἰς πληρωμὴν τόκου ὑπερμερίας καὶ εἰς πρόστιμον ἴσον πρὸς τὸ ποσὸν τοῦ καθυστερηθέντος φόρου. — Τὸ πρόστιμον τοῦτο ἐπιβάλλεται ὑπὸ οἰασδήποτε οἰκονομικῆς ἀρχῆς δι' ἀποφάσεως ὑποκειμένης εἰς ἑξέσιν ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸν νόμον ΔΚΔ' τοῦ 1882 συμβουλίου. — Αἱ διατάξεις αὗται ἰσχύουσι καὶ διὰ τὰ πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου τούτου ὀφειλόμενα, ἐὰν ταῦτα δὲν κατα-

(1) Κατὰ τὸ ἄρθρον 231 τοῦ νόμου ΧΝς' τοῦ 1877 περὶ προξενίων ἢ κινητῇ περιουσίᾳ τῶν ἐν Τουρκίᾳ θησκόνητων ὀηκῶν Ἑλλήνων ὑπόκειται εἰς τὰς περὶ κληρονομιῶν διατάξεις τοῦ Ν. ΡΙς' τοῦ 1865.

τεθῶσιν εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου.

8. Διὰ Β. Διατάγματος ὁρισθῇσονται ἡ ἡμέρα τῆς ἐφαρμογῆς καὶ τὰ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ νόμου τούτου.

Ν. ΑΣΖ' τῆς 18 Νοεμβρίου 1885. Περὶ τῶν συντασσομένων παρὰ τὸν νόμον ἐπὶ ἀσήμου ἢ ἀνεπαρκῶς σεσημασμένου χάρτου ἰδιωτικῶν ἐγγράφων.

1. Ἐγγράφα ἰδιωτικὰ ἀστικῆς ἢ ἐμπορικῆς φύσεως, ὑποκείμενα εἰς τέλος χαρτοσήμου καὶ συνταχθέντα ἐπὶ ἀσήμου χάρτου ἢ ἐπὶ χαρτοσήμου κατωτέρας ἀξίας, υποβάλλονται εἰς πληρωμὴν τοῦ μὴ πληρωθέντος τέλους καὶ τοῦ προστίμου, ἐὰν παρουσιασθῶσιν εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς συντάξεώς των. Παρελθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης, θεωροῦνται ἄκυρα καὶ οὐδεμίαν ἀποτελοῦσιν ἀπόδειξιν, διατηρουμένων ἐν ἰσχύϊ ὡς πρὸς τὰς συναλλαγματικὰς καὶ τὰ γραμμὰττα εἰς διαταγὴν τῶν σχετικῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου.

2. Παρὰ τῷ Κεντρικῷ Ταμείῳ καὶ παρὰ τοῖς ἐπαρχιακοῖς ταμείοις τηρεῖται βιβλίον, ἐν ᾧ καταγράφονται τὰ ἐντὸς τῶν ὁρισθεῖσων προθεσμιῶν παρουσιαζόμενα εἰς τὸ ταμεῖον καὶ υποβαλλόμενα εἰς τέλος ἢ πρόστιμον ἰδιωτικὰ ἐγγράφα.

3. Διὰ Β. Διατ. ὁρισθῇσονται τὰ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ νόμου τούτου. (1)

(1) Δ. 29 Ἰαν. 1886. Περὶ σημάτων ἰδιωτικῶν ἐγγράφων.

1. Τὰ ἐπὶ ἀσήμου χάρτου ἢ ἐπὶ χαρτοσήμου κατωτέρας ἀξίας συντασσομένα ἐγγράφα παρουσιάζονται ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς συντάξεώς των εἴτε εἰς τὸν ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως τοῦ ἐνσήμου χάρτου κεντρικὸν ὑποταμίαν εἴτε εἰς τοὺς ἐπαρχιακοὺς ταμίας καὶ σημαίνονται διὰ τῆς προσαρτήσεως κοινοῦ ἢ κινητοῦ χαρτοσήμου, βεβαιοῦντος τοῦ ταμίου ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου διὰ πράξεώς του τὸ εἶδος τοῦ συναρθέντος χαρτοσήμου καὶ τὸ ποσὸν τοῦ τε ἀπλοῦ τέλους καὶ τοῦ προστίμου. — Τὰ κινητὰ χαρτόσημα ἐπικολλῶνται ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου καὶ διαγράφονται διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ ταμείου, τὰ δὲ κοινὰ φύλλα συρράπτονται, ἀφοῦ συνταχθῶσιν ἐπ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ταμίου πράξεις δηλοῦσαι τὸ ἐγγράφον εἰς τὸ ἀνήκουσι ταῦτα.

2. Τὰ σημειωθέντα ἐγγράφα καταχωρίζονται ἐν τῷ ὑπὸ τῶν ταμιῶν τηρουμένῳ βιβλίῳ καὶ θεωροῦνται ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἢ ἐν ἑλλείψει τοιαύτης ὑπὸ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς.

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ ΚΑΙ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ

Ἐν σελίδι 427 ὑποσημειώσαι τοῦ ἄρθρου 6 ὑπ' ἀριθ. (2) προστίθενται τὰ ἑξῆς :

« Ὅρα ἐν σελ. 564 ὑποσ. καὶ Δ. 24 Ἰουνίου 1877 περὶ τοῦ σχήματος, τῶν διαστάσεων καὶ τῶν συμβόλων τοῦ χαρτοσήμου ».

Ἐν τῇ αὐτῇ σελ. ὑποσ. τοῦ ἄρθρ. 6 ὑπ' ἀριθ. (3) παρεισέφησε κατὰ παραδρομὴν ἡ παραπομπή εἰς τὸν ΝΙΣ' Νόμον.

Ἐν σελίδι 436 ὑποσ. τοῦ ἄρθρ. 11 ὑπ' ἀριθ. (1) προστίθενται τὰκόλουθα :

« Δυνάμει δὲ τοῦ Δ. 24 Αὐγούστου 1882 περὶ λιανικῆς πωλήσεως χαρτοσήμου ἐπετράπη ἡ λιανικὴ πώλησις καὶ εἰς τοὺς ταχυδρομικοὺς ἐπιστάτας καὶ ὑπεπιστάτας καὶ δικαστικοὺς γραμματεῖς. Σημειωτέον προσέτι, ὅτι τὸ κινητὸν χαρτόσημον κατασκευάζεται ἕως τοῦ νῦν οὐχὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἀλλ' ἐν τῷ καισαροδασλικῷ σφραγιστηρίῳ Βιέννης ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς ἐκεῖ Κυβερνήσεως καὶ τῆς ἡμετέρας πρεσβείας διὰ τὴν παρ' ἡμῖν ἔλλειψιν τῶν πρὸς ἐπιτυχῇ ἐκτύπωσιν κινητοῦ χαρτοσήμου μέσων ».

Ἐν σελίδι 439 σημειωθήτω ὑπὸ τὸ ἄρθρον 14 ὅτι ἐπλάσθη καὶ τρίτη κατηγορία χαρτοσήμου, ἡ τοῦ δεκαλέπτου τοῦ νόμου ΝΙΣ'.

Ἐν σελίδι 447 ὑπὸ τὸ ἄρθρον 22 σημειωθήτω, α') ὅτι τὸ ἐδ. ε' τοῦ ἄρθρου 22 ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Ν. ΝΙΖ' τῆς 18 Ἀπρ. 1880 (ὃν ἴδε ἐν σελ. 568) ὀρίσαντος, ὅτι καὶ αἱ ἀφορολόγητοι ἐξοφλήσεις ὑποβάλλονται εἰς τέλος λεπτῶν 50 καὶ β') ὅτι ὑπεβλήθη ὡσαύτως εἰς τέλος 50 λεπτῶν πᾶσα μεταβολὴ προσημειώσεως εἰς ἐγγραφήν καὶ πᾶσα διαγραφὴ ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως διὰ τοῦ αὐτοῦ νόμου ΝΙΖ'.

Ἐν σελ. 449 ὑποσ. ὑπὸ τὸ Διάταγμα 18 Ἀπρ. 1880 σημειωθήτω, ὅτι κατὰ τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομ. (ἀνακοινωθεῖσαν τοῖς ταμίαις διὰ τῆς ἐγκυκλίου τῆς

8 'Ιανουαρίου 1885) τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Διατ. τούτου ἀφορᾷ εἰς τὰς περιστάσεις, καθ' ἃς δὲν συντάσσεται συμβόλαιον· ὅθεν ὄντος ἀναγκαίου ἀπολύτως τοῦ τοιούτου συμβολαίου κατ' ἄρθρον 8 τοῦ Δ. 20 Μαρτίου 1885 περὶ τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν δημοσίων ἔργων συμβάσεων, συντασσομένου δὲ ἐπὶ χαρτοσήμου ἀξίας κατὰ τὴν § α' τοῦ ἁρθρου 29 τοῦ Ν. περὶ χαρτ. τοῦ 1836, ἔπεται, ὅτι αἱ συντασσόμεναι ἀποδείξεις πρὸς ἐξόφλησιν τῶν ἐκδιδομένων χρηματικῶν ἐνταλμάτων ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου τάξεως λεπτῶν 50, τὸ δὲ καταβαλλόμενον ποσὸν ἐπὶ πλεόν τοῦ ἐν τῷ συμβολαίῳ ἀναφερομένου ὑπόκειται εἰς ἀνάλογον τέλος ἀξίας.

Ἐν τῇ αὐτῇ σελ. 449 προστεθῆτω εἰς τὴν ὑποσ. ὑπ' ἀριθμὸν (1) παραπομπή εἰς τὸ 2 ἄρθρ. τοῦ Ν. ΩΙΖ' καθ' ὃ ὑπεβλήθη εἰς τρίτης κλάσεως χαρτ. καὶ πᾶσα ἐγγραφή ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως ὡς καὶ πᾶσα μεταγραφὴ.

Ἐν σελ. 456 στίχῳ ἔκτῳ ὑποσ. ὑπ' ἀριθ. (1) τὰ στοιχεῖα ΩΠ' μεταβληθῆτωσαν εἰς ΩΙΔ'.

Ἐν σελ. 460 κατὰ παραδρομὴν παρεισέφρησαν αἱ ὑπ' ἀριθμὸν (1) καὶ (2) ὑποσημειώσεις. Τοῦ ΡΙΓ' Νόμου μηδόλως τροποποίησαντος τὰς διατάξεις τοῦ 28 ἁρθρου, μηδ' ἄλλου τινὸς νομοῦ προγενεστέρου ἢ μεταγενεστέρου, ἔπεται, ὅτι αὗται ἰσχύουσι καὶ νῦν κατὰ πάντα.

Ἐν σελ. 464 ὑποσ. ὑπ' ἀριθ. (2) ὁ ἀριθ. 2941 μεταβληθῆτω εἰς 29 ἐδ. 1.

Ἐν σελ. 466 ὑπὸ τὰ ἐδ. η' καὶ θ' τοῦ ἁρθρου 29 προσθετέον, ὅτι κατὰ τὸν νόμον ΔΟΓ' (ὃν ἴδε ἐν σελ. 569) ὑπόκεινται καὶ τὰ μερίσματα τῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν εἰς τέλος χαρτοσήμου.

Ἐν σελ. 476 ὑπὸ τὴν (2) ὑποσημείωσιν προσθετέα παραπομπή εἰς τὸν νόμον ΔΣΖ', καθ' ὃν ἐγγραφα ἀστικῆς ἢ ἐμπορικῆς φύσεως, μὴ ὑποβληθέντα πρὸς πληρωμὴν τοῦ μὴ πληρωθέντος τέλους καὶ τοῦ προστίμου ἐντὸς 2 μηνῶν ἀπὸ τῆς συντάξεως αὐτῶν, θεωροῦνται ἄκυρα, μηδεμίαν παρέχοντα ἀπόδειξιν.

 Ἐν σελ. 495 ὑπὸ τὸ Δ. τῆς 24 Αὐγ. 1836 σημειωτέον, ὅτι

μετεβρύμισθη αὐθαιρέτως ἐν τῇ πράξει ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν τὸ 3 ἄρθρ. τοῦ Δ. τούτου κατ' ἀκολουθίαν ὑπουργικῆς διαταγῆς.

Ἐν σελ. 544 ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ Ν. ΥΠΔ' προσθετέον, ὅτι διὰ μὲν τοῦ Ν. ΑΣΚΣ' τῆς 24 Ἰουλίου 1885 περὶ αὐξήσεως τοῦ ἐπὶ τῶν καθαρῶν κερδῶν τῶν ἀνωνύμων μετοχικῶν ἐταιριῶν φόρου ὑπεχρεώθησαν αἱ ἐταιρίαι εἰς τόκον ὑπερμερείας καὶ εἰς πρόστιμον δρ. 100—500, ἐπιβαλλόμενον δι' ἀποφάσεως τοῦ ταμίου, ἐκκλητῆς οὔσης ἐνώπιον τῶν νομικῶν συμβούλων, καὶ βραδύνουσαι τὴν ἔκδοσιν καὶ δημοσίευσιν τῶν ἰσολογισμῶν αὐτῶν ἐπέκεινα τῶν τριῶν μηνῶν μετὰ τὰς ἐν τοῖς καταστατικοῖς προθεσμίας, διὰ δὲ τοῦ Ν. ΑΣΞΖ' (οὗ τὸ 7 ἄρθρ. ἴδε ἐν σελίδι 589) ὑπεχρεώθησαν εἰς τόκον ὑπερμερείας καὶ εἰς πρόστιμον, ἀναβάλλουσαι πέραν τοῦ ἑξαμήνου τὴν προσαγωγὴν τῶν μετοχικῶν αὐτῶν τίτλων εἰς σήμανσιν ἢ πέραν τοῦ μηνὸς τὴν καταβολὴν εἰς τὸ ταμεῖον τῶν τελῶν χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν μερισμάτων τῶν μετοχῶν αὐτῶν.

Ἐν σελ. 552 ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ΧΙΔ' Νόμου σημειωτέον, ὅτι τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ΑΣΞΖ' Νόμου.

Π Ι Ν Α Ξ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΤΡΙΤΩ ΤΕΥΧΕΙ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

N. 14 Αὐγ. 1836 περὶ καταργήσεως ὅλων τῶν διατιμήσεων καὶ εἰσαγωγῆς τοῦ φόρου τοῦ χαρτοσήμου. σελ. 415	
(Ὁδηγίαί γενικαὶ 16 Σεπτ. 1836 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου τοῦ χαρτοσήμου. ὑποσ.).	» 415
ΚΕΦΑΛ. Α'. Γενικοὶ ὅρισμοί.	» 415
ΚΕΦΑΛ. Β'. Περὶ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς διαιρέσεως αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς εἰδικῆς ἐπισφραγίσεως.	» 426
(Δ. 16 Σεπτεμβρίου 1882 περὶ ἐνσήμου (κινή- τοῦ χαρτοσήμου) τῶν τελῶν τῶν προξενικῶν πράξεων. ὑποσ.	» 429
(N. τῆς 15 Ἀπριλίου 1843 περὶ πωλήσεως σφραγιστοῦ χάρτου. ὑποσ.	» 436
(Δ. 28 Μαρτίου 1835 περὶ τῶν ἐσωτερικῶν τοῦ Κράτους διαβατηρίων. ὑποσ.	» 437
ΚΕΦΑΛ. Γ'. Προσδιορισμὸς τῶν τιμῶν, καὶ περὶ ὑπο- λογισμοῦ τοῦ χαρτοσήμου τῆς ἀξίας, πρὸς δὲ καὶ περὶ τῶν τοῦ χαρτ. ὑποχρεώσεων.	» 440
(Δ. 27 Σεπτεμβρίου 1858 περὶ τῶν ἐξωτερικῶν διαβατηρίων. ὑποσ.	» 456
(Δ. 27 Δεκεμβρίου 1836 περὶ τελῶν χαρτοσή- μου ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων. ὑποσ.	» 466
(Δ. 3 Ἰουλίου 1882 περὶ χρήσεως κινήτου χαρτοσήμου ὑποσ.	» 467
ΚΕΦΑΛ. Δ'. Περὶ τοῦ τρόπου τῆς καταβολῆς τοῦ τέλους.	» 470
ΚΕΦΑΛ. Ε' Παραβάσεις, ποιναὶ καὶ ἐλεγχος.	» 476
(Δ. 7 Αὐγ. 1836 περὶ νοθεύσεως χαρτοσ. ὑποσ.	» 492
(Δ. 14 Μαρτίου 1843 περὶ κιβδηλοποιίας τοῦ ἐνσήμου χάρτου. ὑποσ.	» 492

(Δ. 12 Μαΐου 1813 περί τιμωρήσεως τῶν ἀνευ ἀδείας κατασκευαζόντων χάρτην με ὑ- δάτινον σημεῖον. ὑποσ.	» 493
ΚΕΦΑΛ. Γ'. Ἀκροτελευταῖοι ὁρισμοί.	» 493
(Δ. 24 Αὐγ. 1836 περί ἐφαρμογῆς τοῦ σφρα- γιστοῦ χάρτου εἰς τὰ τριπλότυπα ἀποδει- κτικὰ τῶν ταμείων. ὑποσ.	» 494
(Δ. 23 Ὀκτωβρίου 1836 περί ἐκτελέσεως τοῦ ἄρθρου 54 τοῦ περὶ χαρτ. νόμου. ὑποσ. . .	» 495
(Δ. 6 Νοεμβρίου 1836 περί μὴ συναποστολῆς τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου εἰς τὰ ἐκτὸς τῆς Ἐπικρατείας στελλόμενα ἔγγραφα. ὑποσ. .	» 497
N. ΡΙΓ' 18 Δεκ. 1865 περί μεταρρυθμίσεως τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων καὶ ἐφαρμο- γῆς αὐτῶν εἰς τὸ πρῶην Ἰόνιον Κράτος. .	» 499
(N. ΩΙΔ' 18 Ἀπριλίου 1880 περί τροποποιή- σεως τῶν ἄρθρων 3 καὶ 4 τοῦ νόμου τῆς 18 Δεκ. 1865. ὑποσ.	» 503
N. Σ' 5 Ἀπριλίου 1867 περί μεταρρυθμί- σεως τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων.	» 516
N. ΤΑΖ' 31 Ὀκτωβρ. 1869 περί τροποποιή- σεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου.	» 517
N. ΥΠΔ' 30 Ἰουλίου 1873 περί τροποποιή- σεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου.	» 520
(Δ. 16 Ἰουνίου 1884 περί τοῦ κινητοῦ χαρτο- σήμου τῶν συναλλαγματικῶν κτλ. ὑποσ. .	» 523
(Δ. 30 Αὐγ. 1884 περί κινητοῦ χαρτοσήμου ἐμπορικῶν ἐγγράφων, ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐκδιδομένων. ὑποσ.	» 523
(Δ. 14 Σεπτ. 1873 περί κινητοῦ χαρτ. ὑποσ. .	» 529
(Δ. 11 Ἰουλ. 1875 περί κινητοῦ χαρτ. ὑποσ. .	» 529
(Δ. 9 Ἰαν. 1875 περί τοῦ σχήματος καὶ τῶν ἐμβλημάτων τοῦ κινητοῦ χαρτος. ὑποσ. .	» 530
(Δ. 17 Ἰουν. 1875 περί μεταρρυθμίσεως τοῦ τρόπου τῆς διαγραφῆς τοῦ κινητοῦ χαρτος. ὑποσ.	» 534

- (Δ. 24 'Ιουν. 1877 περί κινητοῦ χαρτ. ὑποσ. » 534
- (Δ. 5 'Απριλ. 1878 περί τοῦ τρόπου τῆς δια-
γραφῆς τοῦ κινητοῦ χαρτοσήμου ὑπὸ ἀνω-
νόμων ἐταιριῶν. ὑποσ. σελ. 532
- N. XIΔ' τῆς 40 'Ιουν. 1877 περί τροποποιή-
σεως τῶν νόμων περί χαρτοσήμου. . . . » 545
- (Δ. 27 'Ιουν. 1877 περί τέλους χαρτ. ἐπὶ τῶν
ἐντύπων τῆς τελωνιακῆς ὑπηρεσίας. ὑποσ. . » 553
- (Δ. 24 'Ιουνίου 1877 περί βεβαιώσεως καὶ
εἰσπράξεως τοῦ τέλους ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων
τῶν ἀτμοπλοίων, σιδηροδρόμων καὶ θεάτρων.
ὑποσ. » 554
- (Δ. τῆς 23 'Ιουλίου 1878 περί βεβαιώσεως καὶ
εἰσπράξεως τοῦ τέλους ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων
τῶν θεάτρων καὶ σιδηροδρόμων. ὑποσ. . . » 556
- (Δ. 21 Δεκεμβ. 1878 περί τῆς εἰσπράξεως καὶ
τῆς εἰς τὸ δημόσιον ἀποδόσεως τῶν ἐπὶ τῶν
εἰσιτηρίων τῶν σιδηροδρόμων ἐπιβαλλομένων
τελῶν. ὑποσ.. . . . » 558
- (N. ΨΖΘ' 28 Μαρτίου 1880 περί τέλους χαρ-
τος, ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν θεάτρων, ψδι-
κῶν καφενερίων, συναυλιῶν καὶ χορῶν. ὑποσ. » 559
- (Δ. 14 'Ιουλ. 1880 περί ἐκτελέσεως τοῦ N.
ΨΖΘ' περί χαρτος. ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν
θεάτρων. ὑποσ.. . . . » 560
- (Δ. 24 'Ιουνίου 1877 περί τῆς ἐπὶ δικαιώματι
καὶ προμηθείᾳ πωλήσεως τοῦ χαρτ. ὑποσ. . » 563
- (Δ. 24 'Ιουνίου 1877 περί τοῦ σχήματος, τῶν
διαστάσεων καὶ τῶν συμβόλων τοῦ χαρτος. » 564
- N. ΩΙΖ' τῆς 18 'Απριλ. 1880 περί τροποποιή-
σεως τοῦ ἀρθ. 22 ἐδ. 5 τοῦ N. 14 Αὐγ. 1836. » 568
- N. ΑΟΓ' 12 Μαρτίου 1883 περί μεταρρυθμί-
σεως διατάξεων τῶν νόμων περί χαρτος. . » 569
- N. ΑΞΞΖ' τῆς 24 'Ιουλίου 1885 περί μεταρ-
ρυθμίσεως τῶν νόμων περί χαρτοσήμου.. » 570

Ν. ΑΣΪΖ' τῆς 18 Νοεμβρίου 1885 περὶ τῶν συντασσομένων παρὰ τὸν νόμον ἐπὶ ἀσῆ- μου χάρτου ἢ ἀνεπαρκῶς σεσημασμένου χάρ- του ιδιωτικῶν ἐγγράφων.	» 590
(Δ. 29 Ἰαν. 1886 περὶ σημάτων ιδιωτικῶν ἐγγράφων. ὑποσ.	» 590
Προσθῆκαι καὶ Διορθώσεις.	» 591

ΕΛΕΓΧΟΣ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ

Τῆς ἐν τῷ Τρίτῳ Τόμῳ τῶν Δικαστικῶν Νόμων
περιεχομένης ὕλης.

(Αἱ δι' ἀριθμῶν παραπομπαὶ ἐμφαίνουσιν ἐν γένει τὰ ἄρθρα·
ἀλλ' ὅτε πρὸ τοῦ ἀριθμοῦ εὔρηται τὸ στοιχεῖον σ ἢ ῥ συλλαβὴ
σελ. ἐμφαίνουσι τὴν σελίδα).

Α

Ἀδάρται Ε. 98, 403, 397 ἐ.

Ἀγορὰ καὶ πώλησις (τίνι τρόπῳ ἀποδεικνύεται) Ε. 409.

Ἀγωγῆς ἀπόσβεσις ἢ ἀπαράδεκτον Ε. 405, 435.

Ἀγωγιάτης Ε. 403 ἐ.

Ἀκινήτων κτημάτων, μεταγραφὴ Ἀστυκοὶ Νόμοι (μετα-
γραφὴ) σ. 398. μεταβίβασις Ν. χαρτοσήμου (τοῦ 36) ἄρθρ. 42.

Ἀκυρότης συναλλαγματικῶν ἀνηλίκων. Ε. 444.

Ἀλληλέγγυον ἐταίρων Ε. 22, 23. ἐπὶ συναλλαγματικῶν. Ε.
448, 440, 464. ἐπὶ γραμματίων Ε. 487.

Ἀνέκκλητος ἀπόφασις. Ἐμποροδ. Ἀρμ. 9.

Ἀνηλικότης σ. 268 ἐ. πράξεις ἀνηλίκων, δι' ἧς ὑποχρεοῦν-
ται ἢ δὲν ὑποχρεοῦνται σ. 268. Ἀνατροφὴ ἀνηλίκων σ. 280.

Ἀνηλίκων ἐκπροσώπησις καὶ διαχειρίσις τῆς περιουσίας αὐτῶν
σελ. 281. Ἀνήλικοι πῶς ἐμπορεύονται Ε. 2 ἐ. συναλλαγματι-
καὶ ἀνηλίκων μὴ ἐμπόρων ἄκυροι. Ε. 444.

Ἀντίτιμον, ἐπὶ τῶν συναλλαγματικῶν. Ε. 440. γραμματίων
Ε. 488.

Ἀντίχρησις σ. 302.

Ἀπαγόρευσις καὶ δικαστικὸς ἀντιλήπτωρ σ. 297.

Ἀποδοχὴ Ε. 448 ἐ. ὑποθέτει πρόβλεψιν Ε. 447. κατὰ πα-
ρέμβασιν Ε. 476 ἐ.

Ἀποκατάστασις Ε. 604.

Ἀποσφράγισις περιουσίας πτωχεύσαντος καὶ ἀπογραφὴ E. 481 ἐ.

Ἀστυκὸς Ἑλληνικὸς Νόμος σ. 239. Δημοσίευσις, ἀποτελέσματα καὶ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων σ. 239 ἐ. ἀπόλαυσις ἀστικῶν δικαιωμάτων σ. 241 ἐ. ἀποβολὴ καὶ ἀνάκτησις ἀστικῶν δικαιωμάτων σ. 243 ἐ. ληξιαρχικαὶ πράξεις σ. 245 ἐ. κατοικία σ. 267.

Ἀσφάλεια E. 332 ἐ. ἀσφαλιστικῶν συμβολαίων σύνταξις, τύπος καὶ ἀντικείμενον αὐτῶν E. 332 ἐ. Ὑποχρεώσεις τοῦ ἀσφαλιστοῦ καὶ τοῦ ἀσφαλιζομένου E. 349 ἐ. ἀσφαλισθέντων πραγμάτων ἐγκατάλειψις E. 369 ἐ.

Ἀσώτου ἀντιλήπτωρ σ. 301.

B

Βιβλία ἐμπορικὰ E. 8 ἐ. ἡμερολόγιον καὶ βιβλίον ἀπογραφῶν μονογραφοῦνται καὶ θεωροῦνται E. 10. Συντάσσονται κατὰ χρονολογικὴν τάξιν E. 10. Διατηροῦνται ἐπὶ δεκάετιαν E. 11. Πότε προσάγονται ὡς ἀπόδειξις E. 12 ἐ.—Βιβλία ὑποθηκῶν σ. 375 ἐ.

Γ

Γάμος. Νεώτεροι νόμοι περὶ γάμου σ. 302 ἐ. γάμοι μικτοὶ σ. 304.

Γαμικὸν συνάλλαγμα μεταξὺ συζύγων, ὧν ὁ εἷς ἔμπορος E. 67 ἐ.

Γυνή, ἡ συναλλαγματικὴ αὐτῆς πῶς ἰσχύει E. 113.

Δ

Δανειστῶν διάφορα εἶδη E. 551 ἐ. δανειστῶν ἔνωσις. (Ἴδε τὴν λέξιν ἔνωσις).

Δημοσίου ὑπερημερία καὶ παραγραφὴ τῶν κατ' αὐτοῦ ἀγωγῶν σ. 404.

Διαζύγιον. Ἀπόφασις διατάττουσα διαζύγιον ἐμπορίου εἰς τίνες διατυπώσεις ὑποβάλλεται E. 66.

Διαθῆκαι. ψήφισμα περὶ διαθ. σ. 304 ἐ. εἶδη καὶ τύποι διαθικῶν σ. 304 ἐ. κανόνες τύπου διαθικῶν τῶν ἀσθενῶν ἐν νοσοκομείοις, ἐστρατοπεδευμένων, διατρίβόντων ἐν τόπῳ ὅπου πᾶσα

κοινωνία είναι διακεκομμένη εξ αίτιας λοιμώδους νόσου σ. 316
 έ. παράρτημα ψηφίσματος σ. 319.

Διαιτηται, τότε και πώς διορίζονται Ε. 51 έ. τότε επιτρέπεται έρεσις ή αΐτησις αναιρέσεως κατά της αποφάσεως αυτών Ε. 52.

Διαμαρτυρία Ε. 453, 436.

Διαμαρτυρικών, επί μή αποδοχῇ Ε. 419 έ. επί μή πληρωμῇ Ε. 456, 462, 473 έ.

Διανομή μεταξύ των δανειστών και εκκαθάρσις των κινητών πτωχεύσαντος Ε. 572 έ.

Διαταγή, εις διαταγήν τρίτου τινός ή τοῦ εκδότου αὐτοῦ γίνεται ή συναλλαγματική Ε. 440. δύναται προσέτι να εκδοθῇ κατά διαταγήν και εις λογαριασμόν τρίτου Ε. 444. περί τοῦ εις διαταγήν γραμματίου Ε. 487 έ.

Διαχειρίσις της περιουσίας ανηλίκων σ. 284.

Διεκδίκησις εν πτωχεύσει, των μήπω πληρωθέντων έμπορικῶν γραμματίων Ε. 580. των παραδοθέντων πρὸς τὸν πτωχεύσαντα λόγω παρακαταθήκης έμπορευμάτων Ε. 584 των πρὸς τὸν πτωχεύσαντα ἀποσταλέντων έμπορευμάτων Ε. 582.

Ε

Έγγυήσις τοῦ πτωχεύσαντος περί εκγύρου εμφάνισεως πρὸς εκδόσιν προσωρινοῦ προπεμπτηρίου, Ε. 474.

Έγγυητής, ὁ μεσίτης ή ὁ κολλυβιστής δὲν δύναται να γενῇ περί της εκτελέσεως των περί αγοράς ή πωλήσεως πραγματεῶσεων, εις 2; μεσολαθεῖ Ε. 86.

Έγκατάλειψις Ε. 369 έ. μετά την παρέλευσιν της νομίμου προθεσμίας οἱ ἀσφαλιζόμενοι δὲν εἶναι δεκτοὶ πρὸς έγκατάλειψιν Ε. 373. 431. έγκατάλειψις ἀντὶ ναύλου πραγματειῶν υποτιμηθεισῶν ή βλαφθεισῶν ὑπὸ τοῦ φορτωτοῦ ἀπαράδεκτος Ε. 340.

Έθιμων ισχύς σελ. 235.

Έκδότου συναλλαγματικῆς εὐθύνῃ Ε. 445. 448 έ. 470.

Έμπορικαί δίκαι. Νόμος Έρμ. 4 έ. (παραβλ. Πολιτ. Δικ. 717 έ. 49. 22. 24).

Έμποροναυτῶν ἀπογραφή Ε. 223 ὑποσ.

*Εμπορος Ε. 4 ἐ. νόμος ἙΑρμ. 4. 5. 8. ἀνήλικος Ε. 2. 3. 6. γυνὴ ἐμπορευομένη Ε. 4. 5. 7. εἰδικαὶ ὑποχρεώσεις Ε. 8. ἐ. 65 ἐ. 438 ἐ.

*Ενταλμα κρατήσεως τοῦ πτωχεύσαντος Ε. 442.

*Ενέχυρον. τί ἐστὶν ἐνέχυρον καὶ τίνι τρόπῳ δίδεται κτλ. σ. 325 ἐ.

*Ενηλικιότητος ἔτος σ. 296.

*Ενυποθήκου πιστωτοῦ δικαιώματα σ. 347.

*Ενωσις δανειστῶν Ε. 537 ἐ.

*Επισυναλλαγή Ε. 177 ἐ. 187.

*Επισυναλλαγματικὴ Ε. 177 ἐ. 187.

*Επιτροπεία σ. 270 ἐ. ἐπιτροπεία μητρός σ. 270. ἐπίτροπος διοριζόμενος διὰ τελευταίας βουλήσεως σ. 272. διοριζόμενος ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου σ. 273. λόγοι ἀπαλλαγῆς ἐπιτροπείας σ. 276. ἀνικανότης ἐπιτροπείας σ. 278.

*Ερευνητικὸν ἔγγραφο Ε. 173.

*Εταιρίαι, διάφορα εἶδη εταιριῶν καὶ κανόνες αὐτῶν Ε. 18 ἐ. ὁμόρρυθμος ἐταιρεία Ε. 20. 22. 39. 41 ἐ. ἑτερόρρυθμος Ε. 23. 28. 38 ἐ. ἀνώνυμος 29. 37. 45. μετοχικὴ Ε. 47. 50. ἐταιριῶν ἀωνόμων δημοσίων χρεωγράφων ἢ μὴ ὀνομαστικῶν μετοχῶν ὁ καλῇ τῇ πίστει κάτοχος λογίζεται κύριος σ. 407. πότε ἐπιτρέπεται ἡ διεκδίκησις αὐτῶν καὶ πῶς παραγράφονται οἱ τόκοι αὐτῶν σ. 407.

Εὐθύνη, ἐκδότου συναλλαγματικῆς Ε. 115. 118 ἐ. 170. τῶν ἰδιοκτητῶν πλοίου Ε. 216 ἐ.

Η

*Ημερολόγιον (βιβλίον ἐμπορικόν) Ε. 8 ἐ.

Ι

*Ἰδιοκτήτου πλοίου εὐθύνη Ε. 216 ἐ.

*Ἰσολογισμὸς τοῦ πτωχεύσαντος Ε. 478 ἐ.

Κ

Κανονισμὸς διεθνῆς· περὶ ἀποφυγῆς συγκρούσεως τῶν πλοίων κατὰ τὴν θαλασσοπλοίαν Ε. 83 ἐ. ὑποσ.

Κατάσχσεις πλοίων E. 197 έ. Πότε δύναται νά διαταχθῇ κατάσχσεις E. 198. τί σημειοῖ ὁ κλητῆρ εἰς τὴν ἔγγραφον ἔκθεσιν E. 200. πόσαι διακηρύξεις γίνονται E. 202 έ.

Κατοικία σ. 267.

Κηδεμονία σ. 293.

Κολλυθιστής καὶ Χρηματιστήριον, πῶς διορίζονται καὶ τίνα τὰ καθήκοντα E. 71 έ. 74 έ. Διὰ σημειώσεως ἡ λογαριασμοῦ κολλυθιστοῦ ἡ μεσίτου ὑπογεγραμμένου ἐν τάξει ἀποδείκνυται ἡ ἀγορά καὶ ἡ πώλησις E. 409.

Κομιστής E. 445.

Κτήματα. Περί διακρίσεως αὐτῶν σ. 324.

Λ

Ληξιαρχικαὶ πράξεις σ. 245 έ. Ληξιαρχικαὶ πράξεις βασιλικῆς οἰκογενείας σ. 254 ὑποσ.

Λογοδοσία ἐπιτρόπου σ. 289.

Μ

Μάρτυρες, πότε ἐπιτρέπονται ἐν ἐμπορικαῖς δίκαις. E. 409. (Πρβλ. Πολ. 330 έ.).

Μεσίτης, ὄρα τὴν λ. κολλυθιστής.

Μεταγραφή τῶν ἀκινήτων σ. 398 έ.

Μισθῶν ὑπαλλήλων ἐκχωρήσεως ἀπαγόρευσις σ. 406.

Ν

Ναύγρια E. 381. Ν. ΤζΒ' τῆς 18 Σεπτ. 1856 περί ναυαγίων καὶ ναυαγαιρέσεων E. 381 έ. ὑποσ.

Ναύκληρος E. 440.

Ναῦλος E. 286 έ. παραγραφή E. 433.

Ναύλωσις E. 273. παραγραφή E. 433. ναυλωτικὸν E. 273 έ.

Ναῦται, ὑποχρέωσις καὶ μισθὸς αὐτῶν E. 250 έ.

Ναυτικὴ ἐμπορία E. 490 έ.

Ναυτοδάνειον E. 344 έ. βιβλίον ναυτοδανείων E. 234 ὑποσ. παραγραφή E. 432.

Ὅπισθογράφῃσι E. 137 ἐ. πότε ἰσχύει ὡς πληρεξουσιότης E. 138 ποινή τῆς προχρονολογήσεως E. 139.

Ὅρκος πρὸς ὑποστήριξιν τῆς παραγραφῆς ἐν δίκαις συναλλαγματικῶν ἢ εἰς διαταγὴν γραμματίων E. 189.

Παραγγελία, παραγγελεύς καὶ παραγγελιοδόχος E. 91 ἐ. καθήκοντα καὶ δικαιώματα παραγγελιοδόχου E. 92 προνόμιον E. 93. 94. τοῦ ἀναδεχομένου τὴν μετακόμισιν παραγγελιοδόχου χρέη E. 96 ἐ.

Παραγραφή, ἀγωγῆς κατὰ τοῦ παραγγελιοδόχου καὶ τοῦ ἀγωγιάτου περὶ ἀπωλείας ἢ ἀβαρίας τῶνπραγματειῶν E. 108. ἀγωγῆς, ἀφορώσης εἰς συναλλαγματικὰς ἢ εἰς διαταγὴν γραμμάτια E. 189. τῆς περὶ ἀγωγῆς ἐγκαταλείψεως E. 434. τῆς ἐκ ναυτικοῦ ἢ ἀσφαλιστικοῦ συμβόλαιου ἀγωγῆς E. 432. τῆς περὶ πληρωμῆς ναύλου καὶ μισθοῦ τῶν ἀξιοματικῶν, ναυτῶν καὶ παντὸς ἄλλου τῶν ἐκ τοῦ πληρώματος E. 433. τῆς περὶ πληρωμῆς τροφίμων δοθέντων τοῖς ναύταις κατὰ διαταγὴν τοῦ πλοιάρχου. E. 433. τῆς περὶ πληρωμῆς τῶν προμηθευθέντων ξύλων καὶ ἄλλων ἀναγκαίων πρὸς ναυπηγίαν, ἐξάρτισιν καὶ ἐφοδίαςιν τοῦ πλοίου E. 433. τῆς περὶ πληρωμῆς μισθοῦ ἐργατῶν καὶ τῶν ἔργων αὐτῶν καὶ τῆς περὶ παραδόσεως πραγματειῶν E. 433. πότε δὲν εἰσχωρεῖ παραγραφή ἐν ναυτικαῖς δίκαις E. 434. Παραγραφή τῶν ἀγωγῶν κατὰ δημοσίου σ. 404.

Πιστώσεων πτωχεύσαντος ἐξέλεγχξις E. 494 ἐ.

Πιστωτῶν διάφοροι κατηγορίαι καὶ τὰ ἐν πτωχεύσει δικαιώματα αὐτῶν E. 551 ἐ.

Πλειστηριασμός πλοίου E. 197 ἔ.

Πλήρωμα πλοίου E. 250 ἐ. παραγραφή τῶν μισθῶν E. 433.

Πληρωμὴ συναλλαγματικῆς E. 143 ἐ. πότε συγχωρεῖται ἀντίστασις εἰς τὴν πληρωμὴν E. 149.

Πλοτα E. 190. προνόμια E. 197 ἐ. κατάσχσεις καὶ πώλησις πλοίου E. 197 ἐ. ἰδιοκτηταί E. 216 ἐ. δὲν ἀποκτᾶται κυριότης

διὰ παραγραφῆς E. 430. ὑποχρεώσεις καὶ μισθὸς πληρώματος πλοίου E. 250 ἐ.

Πλοίαρχος E. 221 ἐ.

Πράξεις ἐμπορικαὶ E. 1.

Πρόβλεψις E. 115 ἐ.

Προθεσμία ἐπὶ συναλλαγματικῶν E. 129 ἐ.

Προσημειώσεις, σ. 343 ἐ. 353 ἐ. 362 ἐ.

Προχρονολόγησις ὀπισθογραφήσεως E. 139

Πτώχευσις E. 437. κήρυξις αὐτῆς καὶ ἀποτελέσματα E. 438 ἐ. καθήκον εἰσηγητοῦ κατὰ τὴν πτώχευσιν E. 454 ἐ. Σφράγισις τῆς περιουσίας πτωχεύσαντος E. 456 ἐ. Καθήκοντα συνδίκων ἐν πτωχεύσει E. 461 ἐ. ἀποσφράγισις περιουσίας καὶ ἀπογραφὴ E. 481 ἐ. πώλησις ἐμπορευμάτων καὶ κινητῶν πτωχεύσαντος καὶ εἰσπραξίς ὀφειλομένων E. 486 ἐ. πιστώσεων πτωχεύσαντος ἐξέλεγκξις E. 494 ἐ. συμβιβασμὸς μεταξὺ πιστωτῶν καὶ πτωχεύσαντος E. 512 ἐ. ἀκύρωσις καὶ διὰρρήξις συμβιβασμοῦ E. 527 ἐ. ἔνωσις τῶν δανειστῶν ἐν ἀποτυχίᾳ συμβιβασμοῦ E. 537 ἐ. παῦσις ἐργασιῶν πτωχεύσεως E. 549 ἐ. διακώμα πιστωτῶν ἐν πτωχεύσει E. 551 ἐ.

Πώλησις, ἔγγραφος τοῦ πλοίου δι' ἐπισήμων ἢ δι' ἰδιογράφων συμβολαίων E. 195. ἀκινήτων κτημάτων N. περὶ Χαρτ. (τοῦ 36) 42. ἐμπορευμάτων καὶ κινητῶν πτωχεύσαντος E. 486 ἐ.

Σ

Συγγενικὸν συμβούλιον σ. 275.

Συμβιβασμὸς ἐπὶ πτωχεύσεως E. 509 ἐ.

Συναλλαγματικὴ E. 110 ἐ. τύπος συναλλαγματικῆς E. 110 ἐ. ἀκυρότης συναλλαγματικῶν ἀνηλίκων E. 114. πρόβλεψις παρὰ τοῦ ἐκδότου E. 115. ἀποδοχὴ συναλλαγματικῆς E. 118. ἀποδοχὴ κατὰ παρέμβασιν E. 126 ἐ. προθεσμίαι συναλλαγματικῶν E. 129 ἐ. ὀπισθογραφῆσις συναλλαγματικῶν E. 136 ἐ. πληρωμὴ συναλλαγματικῶν E. 143 ἐ.

Σύνδικοι E. 461 ἐ. Γενικαὶ διατάξεις E. 461 ἐ. ἔργα αὐτῶν E. 469 ἐ.

Συνήθεια (ἐπὶ προθεσμίας συναλλαγματικῆς) E. 132.

Σφραγίδων ἐπιθεσις ἐν πτωχεύσει E. 436 ἐ.

Ρ

Ὑπερμερίας τόκος σ. 405. δημοσίου ὑπερμερία σ. 404.

Ὑποβολή ὀνόματος καθίστησι τὴν συναλλαγματικὴν ἀπλὴν ὑπόσχεσιν E. 442.

Ὑποθήκαι, Γενικαὶ διατάξεις σ. 334 ἐ. τίτλοι χορηγοῦντες δικαίωμα εἰς κτῆσιν ὑποθήκης σ. 334 ἐ. Ἐγγραφή τῶν ὑποθηκῶν σ. 340 ἐ. προσημειώσεις σ. 343 ἐ. ἀποτελέσματα ὑποθηκῶν σ. 344 ἐ. δικαιώματα χρεώστου καὶ πιστωτοῦ σ. 347. δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τρίτου κυρίου σ. 348. τάξις τῶν πιστωτῶν πρὸς ἀλλήλους σ. 350 ἐ. ἀπόσβεσις ὑποθηκῶν σ. 352. τρόπος τῶν ἐγγραφῶν καὶ προσημειώσεων σ. 353. ἀπαράδεκτον ἐγγραφῶν καὶ προσημειώσεων σ. 355. πῶ, γίνονται αἱ ἐγγραφαὶ καὶ προσημειώσεις σ. 357. ἐξάλειψις καὶ ἐλάττωσις ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων σ. 362 ἐ. γραφεῖον ὑποθηκῶν σ. 366. ὑποθηκοφυλάκων ἀντιμισθία σ. 368 ὑποσ. ἀναπλήρωσις κωλυομένων ὑποθηκοφυλάκων σ. 369 ὑποσ. ἐγγραφή ὑποθηκῶν κατεστραμμένων σ. 370 ὑποσ. ἐγγραφή ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις ἀγράφων ὑποθηκῶν σ. 372 ὑποσ. σημειώσεις ὑποθ. ἐν τοῖς νημοῖς Ἄρτης, Λαρίσσης, Τρικκάλων σ. 374. βιβλία ὑποθηκῶν σ. 375 ἐ. ὑποθηκοφυλάκων εὐθύνη, προσόντα, ἐγγυοδοσία σ. 394 ἐ.

Φ

Φορτωτικὸν E. 281 ἐ. χαρτόσημον αὐτοῦ σ. 451 ἐ.

Φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν (ὄρα τὴν λ. ὑποθήκαι).

Φυσικῶν τέκνων ἐπιτροπεία σ. 291.

Χ

Χαρτόσημον σ. 415 ἐ. ὁδηγία περὶ προσαρμογῆς χαρτοσήμου σ. 415 ὑποσ. εἴδη καὶ χρήσις χαρτοσήμου σ. 428 καὶ σ. 520 ἐ. (N. γπα'. Δ. 30 Αὐγ. 73). διαστάσεις χαρτοσήμου σ. 564. (Δ. 24 Ἰουνίου 77). ἔνσημον τελῶν τῶν προξενικῶν πράξεων σ. 429 ἐ. ὑποσ. Ἀδεία λιανικῆς πωλήσεως χαρτοσήμου σ. 436 ὑποσ. καὶ σ. 563 ἐ. χαρτόσημον ἐσωτερικῶν διαβατηρίων σ. 437 ὑποσ. τί ποσὸν καταλείπεται τοῖς συμβολαιογράφοις ἐκ

τοῦ καταναλισκόμενου ἐνσήμου χάρτου σ. 438 ὑποσ. σ. 545 (ἀρθ. 5 Ν. ΥΠΔ') καὶ σ. 562 (ἀρθ. 7 Ν. ΧΙΔ'). πότε ἐπιτρέπεται τοῖς ταμίαις ἐπιθέσει ἀναλόγου χαρτοσήμου σ. 438 ὑποσ. καὶ σ. 495 ἐ. ὑποσ. πότε ἐπιθέσει κινητοῦ χαρτοσήμου (8 ἀρθον Δ. 30 Αὐγούστου 1873 ὑπὸ τὸν Ν. ΥΠΔ') σ. 467 (Δ. 3 'Ιουλίου 1883). Πόσαι κατηγορίαι χαρτουσ. σ. 439 (ἀρθ. 14) καὶ σ. 567 (Ν. ΩΙΓ' περὶ δεκαλέπτου χαρτοσήμου). τέλος χαρτοσήμου τάξεως (7 κλάσεις) σ. 440 καὶ σ. 568 (Ν. ΩΙΖ'). τέλος χαρτοσήμου ἀξίας σ. 585 ἐ. (ἀρθ. 1 Ν. ΑΣΞΖ'). τίνα ἐγγράφα ὑπόκεινται εἰς χαρτ. τάξεως πρώτης κλάσεως σ. 442 ἐ. τέλος ἐξοφλήσεων σ. 447 καὶ σ. 568 (Ν. ΩΙΖ') τίνα ὑπόκεινται εἰς χαρτοσήμον δευτέρας κλάσεως σ. 448. τίνα εἰς χαρτοσήμον τρίτης κλάσεως σ. 449 ἐ. καὶ σ. 502 (ἀρθρ. 3 νόμου ΡΙΓ') τίνα εἰς χαρτ. τετάρτης κλάσεως σ. 455. τίνα εἰς χαρτ. πέμπτης κλάσεως σ. 456. τίνα εἰς χαρτ. ἑκτης κλάσεως σ. 456 ἐ. τίνα εἰς χαρτοσήμον ἐξδόμης κλάσεως σ. 460. τίνα ὑπόκεινται εἰς χαρτ. ἀξίας σ. 460 ἐ. καὶ σ. 542 (ἀρθρ. 3 Ν. ΥΠΔ') καὶ σ. 566 (ΩΙΓ'). τέλος χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων σ. 587 (ἀρθρ. 3 Ν. ΑΣΞΖ'). τέλος κληρονομιῶν καὶ κληροδοσιῶν σ. 587 ἐ. (ἀρθρ. 4 Ν. ΑΣΞΖ'). Περὶ τοῦ τρόπου τῆς καταβολῆς τοῦ τέλους σ. 470 καὶ σ. 562 (8 ἀρθ. Ν. ΧΙΔ') καὶ σ. 590 (Ν. ΑΣΥΖ'). Περὶ τελῶν χαρτοσήμου ἐν δικαστικαῖς ὑποθέσεσι σ. 471 καὶ ἐ. Παραβάσεις, ποινὰ καὶ ἔλεγχος σ. 476 ἐ. σ. 562 (Ν. ΧΙΔ') σ. 589 ἐ. (Ν. ΑΣΞΖ'). Προικοσυμφώνων, δωρητηρίων καὶ ἐν γένει συμβολαίων περὶ μεταβολῆς τῆς κατοχῆς ἀκινήτων μὴ συμβολαιογραφικῇ σύνταξις ἐπιφέρει ἀκυρότητα. σ. 477 ἐ. πρόστιμον ἐπιβαλλόμενον πρὸς ἐπιβολὴν προσθέτου λευκοῦ χάρτου σ. 482 καὶ σ. 514 ἐ. (Ν. ΡΙΓ'). τιμωρία ὑπαλλήλου δεξαμένου ἐγγράφον ἢ ἀναφορὰν ἀσφράγιστον ἢ κινῶς ἐσφραγισμένον σ. 486 ἐ. (ἀρθρ. 45—48) καὶ σ. 482 καὶ ἐ. ὑποσ. ἀρμοδία ἀρχὴ πρὸς ἐπιβολὴν ποινῶν σ. 489 καὶ ἐ. ὑποσ. Νόθευσις χαρτοσήμου σ. 492 ὑποσ. Κιβόηλοποιία τοῦ ἐνσήμου χάρτου σ. 492 ὑποσ. Τιμώρησις τῶν ἄνευ ἀδείας κατασκευαζόντων χάρτην μὲ ὑδάτινον σημεῖον σ. 493 ὑποσ. Λογιστικὸν τῶν εἰσοδημάτων χαρτοσήμου σ. 494 ἐ. Ἐφαρμογὴ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου εἰς τὰ τριπλότυπα ἀποδεικτικά τῶν ταμείων σ. 494 ὑποσ. Τί λαμβάνουσιν οἱ συμβολαιογράφοι ἐκ τοῦ καταναλισκόμενου ἐνσήμου χάρτου σ. 502 (2

ἄρθρ. Ν. ΡΙΓ'), σ. (5 Ν. ΥΠΔ') καὶ σ. 562 (7 ἄρθρ. Ν. ΧΙΔ').
 Δήλωσις κληρονόμων καὶ κληροδόχων σ. 504 ἐ. ὑποσ. Δωρεαὶ
 αἰτία θανάτου σ. 506 ὑποσ. Πότε θεωροῦνται ὡς κατὰ παράβα-
 σιν τοῦ νόμου γεγραμμένοι αἱ συναλλαγματικαὶ καὶ γραμμάτια
 εἰς διαταγὴν σ. 514 καὶ σ. 516. Δικαστικὰ τέλη σ. 516. Τέλη
 πενήτων σ. 516. Παραδόσεις τῶν περὶ χαρτ. νόμων ὑπὸ τῶν
 ἀνωνόμων ἐταιριῶν σ. 516 καὶ σ. 589 (7 ἄρθρ. Ν. ΔΞΖ').
 τίνα κατὰστιχα ὑπόκεινται εἰς τέλος λεπτῶν 5 κατὰ πέν ἀέ-
 ραιον φύλλον ἐκ τεσσάρων σελίδων καὶ ποῦ καταβάλλεται τὸ
 τέλος τοῦτο σ. 517. Κινητὸν χαρτόσημον (χαρακτηριστικὰ καὶ
 ἐκτύπωσις αὐτοῦ, ἔγγραφα ἐρ' ᾧ ἐπιτρέπεται) σ. 520 ἐ. 564
 ὑποσ. Οἱ ἐπὶ δικαστηρίου συμβιβασμοὶ υποβάλλονται εἰς χαρ-
 τόσημον ἀξία: σ. 552. Εἰς τέλος χαρτοσήμου υποβάλλονται
 καὶ ἡ ἐγγραφή τῶν ὑποθ. εἰς τὰ πινάκια, διασαφέςαι καὶ αἰ-
 τήσαι: ἀποταμιεύσαι: ἀναγνωρίσαι: καὶ ἀποστολῆς ἐμπορευ-
 μάτων, τελωνιακὰ δηλωτικὰ καὶ διαβατήρια, αἱ εἰς τὰ τελωνεῖα
 διδόμεναι φορτωτικὰ κτλ. σ. 552 ἐπ. Τέλος εἰσιτηρίων ἀτμο-
 πλοίων, σιδηροδρόμων καὶ θεάτρων σ. 554 ἐ. ὑποσ. Περὶ τῆς
 ἐπὶ δικαίωματι καὶ προμηθεῖα πωλήσεως τοῦ χαρτοσήμου σ.
 563 ἐ. ὑποσ. Περὶ δεκαλέπτου χαρτοσήμου σ. 565 ἐ. Εἰς τί
 τέλος υποβάλλονται ἔγγραφα ὑποθήκης, προσημειώσεις καὶ
 μεταγράφαί σ. 569. Εἰς τί τέλος ὑπόκεινται τὰ μερίσματα ἀνω-
 νόμων ἐταιριῶν σ. 569. Τέλος δι' αὐτοὺς καταθέσεις ἐκδιδο-
 μένων ἀποδείξεων τῶν ἀνωνόμων ἐταιριῶν καὶ ἐπιταγῶν ἐπὶ τῇ
 ἐμφανίσει σ. 569. Ἐπὶ τῇ ἐγγραφῇ τῶν εἰς ἐνέχυρον διδομέ-
 νων ἐμπορευμάτων εἰς τὰ βιβλία τῶν Τραπεζῶν ἐκδοσίς ἀπο-
 δείξεων σ. 569.

Χειραφεσία καὶ κηδεμονία σ. 293.

Χρεῶγραφα ἀνώνυμα πληρωτέα τῷ κυμιστῇ σ. 407. τί λογι-
 ζεται ὁ καλῇ τῇ πίστει κάτοχος αὐτῶν σ. 407. πότε ἐπιτρέπε-
 ται ἡ διεκδικησις αὐτῶν σ. 407. πότε παραγράφονται οἱ τόκοι
 καὶ τὰ μερίσματα αὐτῶν σ. 407.

Χρεωκοπία Ε. 590 ἐ. ἀπλῆ Ε. 590 ἐ. δολία Ε. 596 ἐ. διαί-
 κησις τῆς περιουσίας Ε. 606 ἐ. ἀποκατάστασις Ε. 608 ἐ.

Χρηματιστήριον Ε. 74 ἐ.

Χύσις καὶ συνεισφορά Ε. 304, 400, 440 ἐ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΚΙΝΗΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

300

ΦΔ

Φλογαΐτης, Θ.Ν.

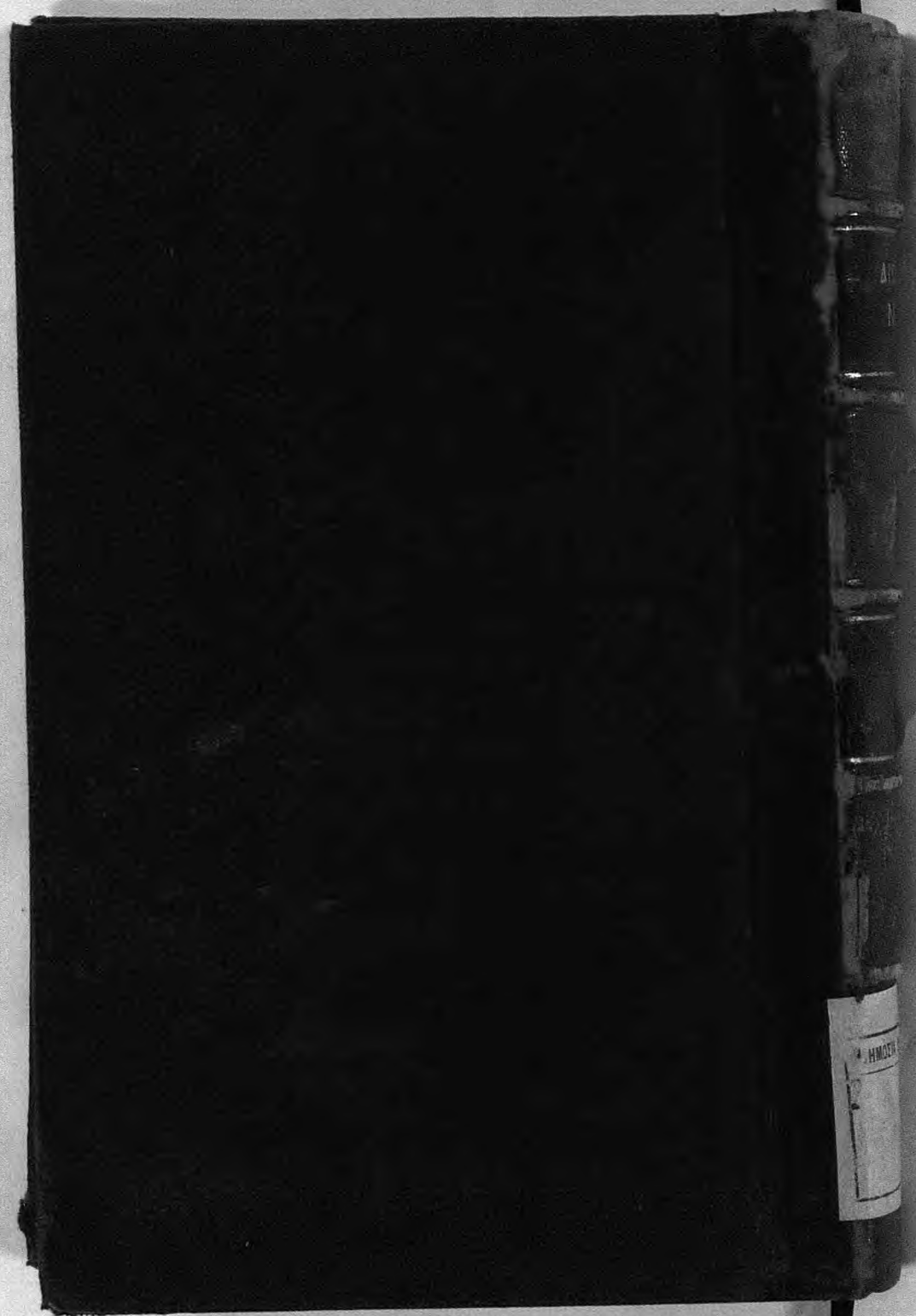
ΟΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ

ἀριθ. χρ. 6233

*Ημερομηνία
πιστοφής

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας